

Tôi nam

Trần Văn Minh

— 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 —

Tội Phạm

Tác giả: Hương Tiểu Mạch

Ebook tạo bởi: EbookTruyen.VN

Giới thiệu:

Tội phạm (hãn phi)

Tác giả: Hương Tiểu Mạch.

Chuyển ngữ: Andrew Pastel

Thể loại: Hiện đại, cường cường, tình hữu độc chung, hắc bang tình cừu, yêu nghiệt du côn con ông cháu cha thụ x quý súc, phúc hắc, “cuồng em trai” tội phạm tổng công, niên thượng đại thúc công, 1v1, HE.

Số chương: 109 + phiên ngoại

Văn án:

Đây là câu chuyện về một đại ca xã hội đen sa cơ lỡ vận và một cậu ấm bề ngoài cợt nhả nhưng bên trong lại là một tâm hồn thuần khiết thiện lương.

Giày vải của Anh hai, thuốc lá của Anh hai, máu của Anh hai, súng của Anh hai, nước mắt của Anh hai, cả La Thái Lang mà Anh hai thương yêu nhất.

Còn có người tình nhỏ mà Anh hai giấu trên sân thượng đông đầy ánh trăng của ngôi nhà cách vách...

Biến lao tù thành khách sạn, xem cảnh sát là người nhà, tội phạm La Cường ngủ yên trong nhà giam trọng hình, vừa động một chút gân cốt, đã khiến cho hắc bạch lưỡng đạo cả Bắc Kinh phải chao đảo.....

Cp chính: La Cường (La lão nhị, Anh hai) x Thiệu Quân

Cp phụ: La Chiến (La Thái Lang) x Trình Vũ

Mục lục:

[Văn án + review](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)

[Chương 24](#)

[Chương 25](#)

[Chương 26](#)

[Chương 27](#)

[Chương 28](#)

[Chương 29](#)

[Chương 30](#)

[Chương 31](#)

[Chương 32](#)

[Chương 33](#)

[Chương 34](#)

[Chương 35](#)

[Chương 36](#)

[Chương 37](#)

[Chương 38](#)

[Chương 39](#)

[Chương 40](#)

[Chương 41](#)

[Chương 42](#)

[Chương 43](#)

[Chương 44](#)

[Chương 45](#)

[Chương 46](#)

[Chương 47](#)

[Chương 48](#)

[Chương 49](#)

[Chương 50](#)

[Chương 51](#)

[Chương 52](#)

[Chương 53](#)

[Chương 54](#)

[Chương 55](#)

[Phụ lục chú thích](#)

[Chương 56](#)

[Chương 57](#)

[Chương 58](#)

[Chương 59](#)

[Chương 60](#)

[Chương 61](#)

[Chương 62](#)

[Chương 63](#)

[Chương 64](#)
[Chương 65](#)
[Chương 66](#)
[Chương 67](#)
[Chương 68](#)
[Chương 69](#)
[Chương 70](#)
[Chương 71](#)
[Chương 72](#)
[Chương 73](#)
[Chương 74](#)
[Chương 75](#)
[Chương 76](#)
[Chương 77](#)
[Chương 78](#)
[Chương 79](#)
[Chương 80](#)
[Chương 81](#)
[Chương 82](#)
[Chương 83](#)
[Chương 84](#)
[Chương 85](#)
[Chương 86](#)
[Chương 87](#)
[Chương 88](#)
[Chương 89](#)
[Chương 90](#)
[Chương 91](#)
[Chương 92](#)
[Chương 93](#)
[Chương 94](#)
[Chương 95](#)
[Chương 96](#)
[Chương 97](#)
[Chương 98](#)
[Chương 99](#)
[Chương 100](#)

[Chương 101](#)
[Chương 102](#)
[Chương 103](#)
[Chương 104](#)
[Chương 105](#)
[Chương 106](#)
[Chương 107](#)
[Chương 108](#)
[Chương cuối](#)
[Phiên ngoại 1](#)
[Phiên ngoại 2](#)
[Phiên ngoại 3](#)
[Phiên ngoại 4](#)

-----oOo-----

Văn án + review

Nguồn: EbookTruyen.VN

TỘI PHẠM

Tác giả: Hương Tiểu Mạch.

Chuyển ngữ: Andrew Pastel

Thể loại: Hiện đại, cường cường, tình hữu độc chung, hắc bang tình cừu, yêu nghiệt du côn con ông cháu cha thụ x quý súc, phúc hắc, "cuồng em trai" tội phạm tổng công, niên thượng đại thúc công, 1v1, HE.

Số chương: 109 + 15 phiên ngoại

Văn án:

Đây là câu chuyện về một đại ca xã hội đen sa cơ lỡ vận và một cậu ấm bề ngoài cợt nhả nhưng bên trong lại là một tâm hồn thuần khiết thiện lương.

Giày vải của Anh hai, thuốc lá của Anh hai, máu của Anh hai, súng của Anh hai, nước mắt của Anh hai, cả La Thái Lang mà Anh hai thương yêu nhất.

Còn có người tình nhỏ mà Anh hai giấu trên sân thượng đong đầy ánh trăng của ngôi nhà cách vách...

Biến lao tù thành khách sạn, xem cảnh sát là người nhà, tội phạm La Cường ngủ yên trong nhà giam trọng hình, vừa động một chút gân cốt, đã khiến cho hắc bạch lưỡng đạo cả Bắc Kinh phải chao đảo.....

Cp chính: La Cường (La lão nhị, Anh hai) x Thiệu Quân

Cp phụ: La Chiến (La Thái Lang) x Trình Vũ

() Các bạn chú ý cả nickname trong ngoặc kép nhé vì trong truyện gọi nhau bằng nhiều tên lấm, kéo nhầm...*

Lời của tổng biên tập:

Thiệu Quân là một cậu ấm có tiếng tùy tiện ở Bắc Kinh, vì muốn thoát khỏi sự kiểm soát của bố mình, Thiệu Quốc Cường, Thiệu tam công tử vào nhà giam Thanh Hà làm quản giáo, năm ngoái được thăng lên làm đại đội trưởng.

La Cường là một tội phạm khét tiếng bị giam trong nhà tù Thanh Hà, là một ông trùm băng đảng bị sa cơ lỡ vận, là báu vật mà nhà giam số ba, đại đội một nuôi dưỡng.

Lúc Thiệu tam công tử nghỉ phép bị cha bắt nhốt, giam giữ tại nhà, chuẩn bị đăng ký giấy đăng ký kết hôn với con dâu tương lai, La lão nhị La Cường bị giam trong ngục rớt cuộc không kìm nén nổi lửa giận, gây náo loạn cả khu nhà giam số ba, chờ đợi Thiệu tam công tử trở về.....

Đây là một áng văn mạnh mẽ lấy bối cảnh Bắc Kinh. Với giọng văn hài hước, từ những câu chữ, tác giả vẽ nên những suy nghĩ và hành động, phức tạp có, đơn thuần cũng có của các nhân vật đầy cá tính.

Và câu chuyện tình về một tội phạm và một cậu ấm dần hé mở.

Xin giới thiệu với độc giả câu chuyện nhỏ của hai người đàn ông khí phách ở Bắc Kinh xưa này.

--

Note: Bản edit chỉ đúng 7 - 80%, nhiều chỗ edit thoát nghĩa

--

À lại đào hố mới, chắc sẽ bị máy reader máy bộ đang làm chửi nè..... mà chịu thôi sao giờ... Slogan của toy là đào hố này trồng hố nọ mà, toy phải sống sao cho không thẹn với slogan chứ....

./.

-----oOo-----

Chương 1

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 1: Thiệu Tam công tử

Chuyển ngữ: Andrew Pastel

Thiệu Quân nằm ngửa trên chiếc giường trong phòng ngủ lớn, nheo mắt nhìn ngọn đèn pha lê treo trên trần nhà.

Chiếc đèn nhập khẩu phát ra ánh sáng chói lọi, làm anh chỉ muốn nháy lên khỏi giường ngọam lấy nó, nhai nát rồi nuốt xuống.

Thiệu Quân bị hai chiếc còng tay khóa lại, một cái khóa tay phải anh lên chân song đầu giường, để lại tay trái cho anh có thể với lên tủ đầu giường lấy ly nước cho khỏi bị chết khát, cái còng còn lại khóa chân trái anh xuống đầu giường, chân phải thì được "tự do" để anh duỗi eo, duỗi chân gì đó.

Đây là chiêu mà Thiệu Quốc Cương nghĩ ra để trói con trai ông ta lại. Không nghe lời bố mày à? Tao cột mày lại cho mày biết mặt.

"Ờ...chú ông!"

Thiệu Quân cố gắng vừa vùng vẫy tay phải, đạp chân trái vừa chửi rủa.

Dù sao bố anh cũng không có ông chú nào nên có thể mắng mỏ thỏa thích mà không bị gánh nặng tâm lý.

Thiệu Quân là nhân vật nổi tiếng nhất trong giới cậu ấm phong lưu của Bắc Kinh.

Thiệu Quân nổi tiếng, nhưng không phải vì anh là cậu ấm trong gia

đình giàu có làm ăn phát đạt nhất "thái tử đảng", hay cặp kè lãng nhãng với các ngôi sao nghệ sĩ nữ nhiều hơn những người khác. Thiệu Quân không kinh doanh, cũng không bao dưỡng mấy mình tinh, anh nổi tiếng hoàn toàn là vì anh khác người, luôn đối đầu với ông già nhà anh ngay từ khi còn nhỏ. Bố anh kiếm cho anh một công việc béo bở ở Bộ Công an thì anh không chịu đi; cho vào đội cảnh sát đặc nhiệm của cục cảnh sát thành phố anh cũng chẳng buồn vào, cho ra nước ngoài du học cũng không học, giật dây bắc cầu giúp anh kinh doanh dầu mỡ, anh cũng chẳng thèm đếm xỉa.

Chẳng ai ngờ rằng thằng con trai bảo bối nhà Cục trưởng Thiệu, cuối cùng lại chọn đi vào nhà giam; mấy cậu ấm nhà người khác làm chuyện lén lút sau lưng bị Ủy ban Kiểm tra Kỷ luật điều tra xét xử mới bị đưa vào tù. Còn Thiệu Quân thì hấp tấp tự mình chạy vào đó.

Thiệu Quân làm quản giáo trong nhà tù Thanh Hà, ở trong tù được mấy năm, cũng được việc, năm ngoài vừa được thăng chức lên làm Đại đội trưởng Thiệu, chịu trách nhiệm chấp hành án, kỷ luật và sinh hoạt cho tất cả các phạm nhân đội một của khu nhà giam số ba.

Ban đầu, Thiệu Quốc Cường còn cho rằng con trai mình hứng thú nhất thời, hoặc là tuổi trẻ chưa trải sự đời, luôn tự cho mình là đúng, muốn đến nơi đó để phô trương thanh thế, sau vài tháng không chịu được thì cũng ngoan ngoãn lặn về nhà năn nỉ bố cho đổi công tác thôi. Ai ngờ đâu thằng con trai vừa bước vào đã không chịu ra, lại còn đâm ra nghiện ngồi xồm trong tù, nói "trong tù thoải mái hơn ở nhà", "thú vị hơn đi tán gái".

Những người bạn nổi khổ của Thiệu Quân, là Sở Tuần và Thẩm Bác Văn đều nói: "Quân nhi, mày bị điên hả? Đi đâu không đi lại đi đâm đầu vô tù?!"

Thiệu Tam công tử chẳng hề để ý: "Tụi mày làm ăn cho đảng hoàng tử tể vào, mà nhớ đâu sau này lừa đảo gì đó bị bắt được tống và nhà tù, thì nể tình bạn bè, ông đây còn có thể che chở một ít cho tụi mày. "

Thẩm Bác Văn nói nhanh: "Thôi dẹp đi, tụi tao không vô đó với mày đâu, tụi tao chơi một mình!"

Sở Tuân nói: "Nghe nói nhà tù Thanh Hà chỉ giam giữ tù nhân trọng tội có án tù hơn 15 năm? Quân nhi, chơi với mày từ nhỏ đến lớn mà không nhìn ra lá gan mày cũng to dữ lắm đó."

Thiệu Quân đắc ý: "Thậm chí hơn cả mười lăm năm, một nửa trong đó là tù chung thân, hoặc tử hình nhưng đang trong thời gian hoãn hai năm."

Sở Tuân và Thẩm Bác Văn cùng đồng thanh chửi rủa: "Quân nhi, mày cũng gan lắm, sớm muộn gì mày cũng sẽ tụi hại chết mình trong nhà tù đó thôi!"

Nhưng Thiệu Quân lại không cho là thế.

Lúc đầu anh đã quyết định vào ngục giam. Vì dù là vào Bộ Công an hay đội cảnh sát đặc nhiệm thì đều là nhờ quan hệ của bố, nếu đi du học thì cũng vẫn tiêu tiền của ông, không thể thoát khỏi phạm vi khống chế và thế lực của Thiệu Quốc Cường.

Vào ngục giam thì khác. Nhà tù ở Bắc Kinh thuộc quyền kiểm soát của sở tư pháp, không phải cảnh sát, và cũng không phải cùng một hệ thống, bố anh không thể kiểm soát anh. Hơn nữa, đường vào nhà tù sâu như biển, khi cánh cổng sắt điều khiển điện tử cao bảy mét đóng sầm lại, thì Thiệu tam công tử cũng sẽ nhanh chóng chìm lỉm trong đám đông tù nhân đầu trọc, chẳng thể tìm thấy.

Mấy tháng không thấy mặt, cục trưởng Thiệu chỉ có thể lo lắng suông, tức giận đến mức nhảy dựng lên, nhưng vẫn ngoài tầm với.

Đã hơn một tuần kể từ khi Thiệu Quân rời khỏi nhà tù Thanh Hà. Anh bị bố mình lừa trở về.

Lừa về xong thì nhốt anh trong nhà. Thiệu Quân nhất quyết bỏ đi, hai cha con gân cổ cãi nhau tới tấp, cục trưởng Thiệu vô cùng tức

giận, còng luôn tay chân con trai mình lại.

Thiệu Quân nằm trên giường một đêm, quên cả tiểu, cố gắng động não suy nghĩ cách làm thế nào để trốn thoát, trở về nhà giam.

Dưới tầng náo nhiệt vô cùng, xe cộ nối đuôi nhau bên ngoài cửa sổ. Hôm nay là ngày con trai nhà họ Thiệu đính hôn với con gái nhà họ Đào. Những người chuẩn bị tiệc đính hôn đều nghiêm túc, bận rộn, chờ đợi quan viên hai họ.

Còn chàng rể thì đang bị nhốt trong phòng ngủ.

Cục trưởng Thiệu ăn mặc chỉnh tề, Phu nhân Cục trưởng thì đoan trang, xinh đẹp. Cục trưởng Thiệu gọi vài người, nói nhỏ vài câu, bảo đem Thiệu Quân ra khỏi phòng, chải chuốt tươm tất rồi thay một bộ vest.

Nhưng khi mấy cấp dưới mở cửa phòng ra, chỉ thấy hai chiếc còng tay và dây xích treo tòng teng trên chân giường, lắc qua lắc lại đầy chế nhạo.

"Thiếu gia bỏ chạy rồi!"

Đám đông ở tầng dưới hỗn loạn. Cục trưởng Thiệu ngay lập tức ra lệnh khóa hết các cổng điện tử, tắt cả các phương tiện vào viện đều bị chặn lại, không ai được phép ra ngoài.

Thiệu Quân loay hoay trên giường cả buổi sáng, tháo chiếc đèn bàn thành một đồng linh kiện, tìm ra một sợi dây thép để mở khóa còng tay. Cho nên người ta hay nói, làm bố lúc nào cũng mềm lòng, nếu khóa chặt cả hai tay, thì anh làm gì mà thoát được?

Anh mở cửa sổ, rướn người ra khỏi phòng ngủ trên tầng ba, leo lên thang thoát hiểm bên ngoài tường.

Thiệu Quân mặc một chiếc áo ba lỗ bó sát người, gáy anh lấm tấm mồ hôi dưới ánh nắng mặt trời, bước chân trần lên ống dẫn nước

một cách thận trọng. Tay chân anh linh hoạt, trèo tường rất nhanh nhẹn, trong miệng anh còn ngậm miếng thuốc chưa châm lửa, đầu lưỡi nhấm nháp mùi thuốc lá thoang thoảng.

"Chơi con như thế đấy à! Tam công tử của bố dù gì cũng từ Thanh Hà mà ra đó..."

Thiệu Quân nhần đầu lọc, nở một nụ cười nở trên khóe miệng.

Thình lình sau lưng vang lên một tiếng quát chói tai: "Quân Quân!"

Giống như vừa có một cơn gió thổi qua đầu, anh rùng mình một cái, lòng bàn chân không vững, trượt khỏi ống dẫn nước.

"Thiệu Quân, coi chừng ngã!"

Tiếng hét vừa vặn đúng lúc như gãi trúng chỗ ngứa, Thiệu Quân đang hoảng sợ trèo tường chạy trốn, thì trượt chân mất thăng bằng, ngửa mặt lên trời, trượt ngã xuống!

Anh ngã cắm đầu vào hàng rào cây nhựa ruồi trong sân, bị mọi người vây lại bắt được tại chỗ ...

Trong phòng, Thiệu Quân cởi áo, cánh tay đỡ ửng, những chiếc lá và cành cây nhỏ bám rải rác trên người. Hàng mi anh khẽ nhấp nháy, nhìn bố mình mà không nói một lời.

Cục trưởng Thiệu ngồi trên sofa, lạnh lùng nhìn con trai: "Quân Quân, con ồn ào phá phách cái gì vậy!"

Thiệu Quân dẫu môi: "Con không có phá."

Cục trưởng Thiệu vẫn còn tức giận, cả giận nói: "Có biết nguy hiểm không, nếu tàn phế thì thế nào đây?"

Thiệu Quân chẳng hề quan tâm: "Càng nguy hiểm càng mở mang được kiến thức."

Thiệu Quốc Cường nghiêm nghị nói: "Quân Quân, chúng ta sẽ đến khách sạn lúc mười một giờ, tắm rửa, mặc quần áo cho thơm mát vào, chờ đến giờ thì đi."

Thiệu Quân vô cảm: "Con không đi."

"Huấn đốn!"

"Con không kết hôn."

Thiệu Quân từ chối thẳng thừng, từ trước đến nay anh luôn có thái độ như thế với bố mình.

Thiệu Quốc Cường chậm rãi trừng to hai mắt, rồi nheo lại: "Chuyện kết hôn mà con nghĩ đùa giỡn được à? Đã đặt chỗ ở khách sạn quốc tế rồi, thiệp cũng được phát rồi. Hôm nay hai nhà sẽ chính thức gặp mặt, tháng sau sẽ đãi rượu."

Thiệu Quân quay mặt đi: "Con đã nói là không đồng ý rồi mà, con không muốn kết hôn với Đào San San."

Thiệu Quốc Cường dựa lưng vào ghế sofa, mặt sa sầm: "Thiệu Quân, đừng có khiến bố rối rắm nữa được không. Lúc trước ai đã gạt đầu đồng ý kết hôn hả?!"

Thiệu Quân im lặng một hồi, ìu xìu, ậm ừ nói: "Lần trước là con, nhưng giờ con đổi ý rồi." Chuyện này đúng thật là cậu đuối lý.

Thiệu Quốc Cường lạnh giọng nói: "Giờ hối hận thì đã muộn! Nhà bác Đào của con đã sẵn sàng gả con gái đi rồi. Dù có hối hận thì cũng phải cưới người ta trước đã, vừa lòng hay không thì tính sau."

Lúc cãi nhau hai ngày trước, cục trưởng Thiệu cũng hỏi con trai mình, tại sao đột nhiên hối hận, lúc trước còn gạt đầu, nhưng bây giờ lại kiên quyết không đồng ý?

Thiệu Quân không nói gì.

Lý do vì sao anh đồng ý, rồi lại đổi ý, sao anh dám nói thật với cha mình cơ chứ?

Thiệu Quốc Cường nghi ngờ: "Dù không muốn kết hôn cũng phải kết, hôn lễ này đã định từ lúc nhỏ rồi. Con đừng cho rằng không tham gia hôn lễ, không đi đăng ký kết hôn thì bố không trị được con."

"Con không đi đăng ký, bố sẽ tìm người đi lo liệu giấy tờ, con không thoát được đâu."

Thiệu Quân lập tức nổi giận, khóe mắt như nóng lên vì cơn thịnh nộ: "Ngài cho người lo liệu luôn đấy à? Con chưa từng nghe nói Cục Dân chính chịu cấp giấy kết hôn khi chú rể không có mặt do nha!"

Đám bạn thân của anh thường nói đùa, Thiệu tam của chúng ta có một đôi mắt phượng, còn biết lúng liếng, cứ như mấy câu tả được viết trong sách, vẻ mặt tức giận như đang cười, còn ánh mắt lúc giận cũng đầy triu mến. Mấy câu này thật ra là để khen Thiệu Quân, Thiệu Quân quả thực rất đẹp, khuôn mặt trái xoan hơi gầy, lông mi đen nhánh, đôi môi đầy đặn và khóe miệng luôn nhếch một nụ cười bất cần đời, lộ ra cái vẻ lưu manh của mấy tên trai hư, đi đến đâu cũng rất nổi bật, luôn được các cô gái yêu thích.

Thiệu Quân không chịu mà vẫn tiếp tục cãi nhau lớn tiếng với bố.

"Thiệu Quốc Cường ông cũng giỏi quá rồi, lấy quyền lực khó dễ người khác, có thể mua chuộc Cục Dân Chính, đi cửa sau được luôn đấy! Chắc ông sẽ là người bố chồng đầu tiên đi cùng con dâu lấy giấy đăng ký kết hôn nha! Sau đó đến ngày cưới ông thay tôi lên sân khấu, uống rượu giao bôi rồi đem con dâu về nhà luôn khỏi cần tôi nữa nhỉ?"

"Thằng hỗn láo!"

Thiệu Quốc Cường vung tay chuẩn bị tát anh một cái, nhưng khi bàn tay gần chạm đến gương mặt bướng bỉnh này, ông lại không đánh tiếp, cứ dứ dứ trên không rồi buông thõng xuống.

Lúc Thiệu Tam công tử la lối khóc lóc rồi rấm, thì cách nói chuyện rất dễ khiến người khác muốn cho một vả.

Xung quanh cục trưởng Thiệu, người dám nói chuyện với ông như thế cũng chỉ có mỗi mình anh.

Phu nhân cục trưởng Vu Lệ Hoa mở cửa, cẩn thận thò đầu vào: "Quân Quân, bố cũng vì muốn tốt cho con thôi, đừng làm cho ông ấy tức giận. Nhà bác Đào của con..."

Thiệu Quân lập tức sa sầm mặt, liếc mắt nhìn bà: "Ở đây có chỗ cho cô xía vào sao?"

Vu Lệ Hoa: "....."

Thiệu Quân tiếp tục: "Quân Quân là tên để cô kêu à? Hai chữ đó của mẹ tôi, cô là ai mà dám gọi tôi như thế?"

Thiệu Quốc Cường cũng phát hỏa: "Thiệu Quân!"

Mặt Vu Lệ Hoa chuyển từ đỏ sang trắng, quay mặt lại lúi ra khỏi phòng. Dù cô ta không vui cũng không thể nói mình không vui, cũng không thể nói mình bị oan ức gì trước mặt hai cha con, hai cha con là ruột thịt, dù ồn ào đánh nhau cũng là ruột thịt, không gì phá bỏ được, còn cô là ai cơ chứ??

Cô ta chỉ hơn đứa con riêng của chồng có tám tuổi, khi mới cưới cô đã biết Thiệu gia công tử này sẽ ghét bỏ cô ta từ đầu đến chân. Nhưng dù có brou đầu sứt trán cô ta cũng phải vào cái nhà này cho bằng được. Đi theo Thiệu Quốc Cường bao nhiêu năm rồi, có vất vả cũng phải theo đến cùng, ỷ vào tuổi trẻ thay thế người vợ cả đã chết. Ở tuổi của cô ta, thành người dẫn chương trình truyền hình hạng hai, thành gương mặt được khán giả quen mặt cũng là chuyện

đáng tự hào, nở mày nở mặt với các chị em rồi.

Hậu quả của việc Thiệu Quân chọc tức bố mình hôm nay là bị mấy vệ sĩ đè xuống giường, lấy khăn nóng lau mặt, lột quần, mặc vào một bộ vest rồi thô bạo tống vào xe ...

Mấy chiếc xe ô tô băng qua đại lộ Tây Trường An và đi về hướng đông.

Chiếc xe chở Thiệu Quân trên đường thì gặp sự cố giữa chừng. Thiệu Tam công tử ngay lập tức lấy con dao găm của cảnh sát giấu trong giày da, kê vào cổ họng người lái xe.

Hai người tùy tùng trong xe vội vàng ngăn lại: "Tam thiếu gia, cậu bị làm sao vậy, mau thả tay ra đi!"

Thiệu Quân không khách sáo chút nào: "Queo vào ngã tư trước mặt, rồi quay đầu lại."

Người ngồi ở ghế trước lấy điện thoại di động ra định báo cáo tình hình, nhưng Thiệu Quân đá ngay điện thoại di động của anh ta: "Ngoan ngoan nghe lời đi."

Làm bố mà bất nhân thì đừng trách con trai bất nghĩa, không ai có quyền được ép buộc mình cả, đây là quan niệm sống của Thiệu Quân.

Theo lời mấy đứa bạn, tính khí của Thiệu Quân giống như một cái bánh xoắn chiên (*) vậy, tự mình vặn vẹo chứ chẳng cần người khác

vặn mình.

Nếu anh có thể ngoan ngoan nghe theo lời bố đi kết hôn, anh đã chẳng lựa chọn đâm đầu vào ngục giam.

Chiếc xe rẽ khỏi đại lộ Đông Trường An, vừa đi vào đường phụ, do lảo đảo quá nhiều nên bị cảnh sát chặn lại vì nghi ngờ tài xế say xỉn.

Cảnh sát giao thông là do Thiệu Quân gọi, báo có một chiếc xe ô tô đang chạy quá tốc độ trong lúc say rượu trên đoạn đường này, hãy nhanh chóng đến bắt.

Người lái xe còn muốn vượt qua, ngoảnh đầu lại chỉ vào Thiệu Tam công tử, nói với cảnh sát giao thông: "Anh dám chặn xe của à tôi? Anh có biết đây là ai không!"

Thiệu Quân chen ngang: "Đừng quan tâm đến tôi, phạt anh ta cho nặng vào!"

Sau đó anh nhân cơ hội này tuột xuống xe bỏ chạy.

Không quay đầu lại, Thiệu Quân nhảy lên một chiếc xe khác chạy dọc theo đường cao tốc dẫn đến ngoại ô, vội vã ra khỏi thành phố Bắc Kinh ...

Sở Tuân lái một chiếc xe thể thao mui trần, đua với tốc độ hơn trăm km một giờ, tóc của ba người trên xe bị gió thổi tung thành ba búi cỏ nước....

Sở Tuân oai oán nói: "Ôi đệt, lần này tao đắc tội to với chú Thiệu, Quân nhi à, tao hy sinh vì tình huynh đệ cảm động thấu trời xanh với mày đó!"

Thiệu Quân nói: "Tao không nói với bố mày chở tao đi đâu."

Thẩm Bác Văn nói: "Bố mày là cảnh sát, mày nghĩ ông ấy ngốc à? Ngoài tụi tao ra thì còn ai nữa chứ? Mày vừa tẩu thoát xong thì tao với Sở Tuân chắc bị công an sờ gáy luôn!"

Thiệu Quân vẫn giữ cái vẻ "bố láo" như cũ, nhếch miệng: "Sao, sợ hả? Giờ tao còn phải thu xếp cho hai đứa mày lánh nạn nữa à?"

Thế là cả hai thằng bạn đồng loạt phỉ nhổ anh, đồ tai họa của nhân dân, mau trở lại nhà tù rồi bị chế độ độc tài tiêu diệt đi.

Lúc này Thiệu Quân đã rảnh tay hơn, anh cầm điện thoại gọi về nhà giam.

"Đội trưởng Thiên, tôi là Thiệu Quân đây, tối nay tôi sẽ về, ngày mai tôi đi trực, anh nghỉ ngơi đi, không có chuyện gì xảy ra đúng không?"

Đội trưởng Thiên nói: "Ồi, thiếu gia, cậu về rồi à, kỳ nghỉ lễ cưới của cậu kết thúc nhanh vậy sao?"

Mọi người trong nhà giam đều biết thân phận của Thiệu Quân công tử, mọi ngày hay gọi anh là Thiệu tam gia, sau thì bỏ luôn chữ tam, gọi tắt là "Thiếu gia" (**). Thiệu Quân không quan tâm lắm chuyện người khác gọi mình như thế nào, gọi thẳng tên cũng được, gọi thiếu gia anh cũng vui vẻ, cấp trên cấp dưới gì trộn lẫn với nhau cả, không so đo.

(**): *Thiệu và Thiếu phát âm hơi giống nhau*

Đội trưởng Điền: Thiếu gia, cậu mới đi có mấy ngày, chẳng hiểu sau La lão nhị như phát điên lên, bị nhốt biệt giam rồi.

Thiệu Quân bật khỏi lưng ghé ngồi thẳng dậy, lớn tiếng hỏi: "Anh đang nói ai vậy? La Cường à?"

Ngồi trên xe mui trần gió xào xạc rất lớn, Thiệu Quân chỉ nghe toàn tiếng gió bên tai, không nghe rõ đầu dây bên kia nói gì.

"Anh nói La lão nhị đã xảy ra chuyện gì? Khi tôi đi không phải anh ta đang rất ổn sao? Anh ta phá phách cái gì vậy?!"

Đội trưởng Điền đầu đầu nói, làm sao tôi biết hắn đang làm gì? Cậu không biết đâu, ngay hôm sau khi cậu rời đi, giờ cơm trưa, La lão nhị đến nhà ăn, đột nhiên đứng lại không nhúc nhích, không nói gì, mặt thì sa sầm, rồi đột nhiên thò tay nâng cả cái bàn ăn lên, xoay tròn rồi động vào cửa kính, giờ toàn bộ kính cửa sổ ở nhà ăn bị vỡ con mẹ nó hết rồi!

"Mẹ kiếp..."

Thiệu Quân há miệng, cứng lưỡi lắm lắm.

Anh vội hỏi: "Không ai bị thương chứ?"

Đội trưởng Điền nói, rất may không ai bị thương, nếu mà xảy ra thương tích thì tình hình sẽ căng hơn nhiều, cấp trên chắc chắn sẽ chất vấn.

La Cường đập kính xong thì ném cái bàn xuống.

Cảnh sát vây quanh hắn, trên tay cầm dùi cui điện nhưng không ai dám bước tới, vì không thể đoán được hắn đang định làm gì tiếp theo.

Mắt La Cường đỏ ngầu như máu, lạnh lùng nhìn mảnh kính vỡ vương vãi trên đất và những khay thức ăn tung tóe trên bàn bếp, "Bố mày hôm nay không muốn ăn. Bố mày hôm nay đang rất khó ở, nên cả cái phòng này đừng hòng thằng nào được thoải mái mà ăn cơm".

sau đó hắn quay đầu hướng thẳng về phía phòng biệt giam.

Trước khi rời đi La Cường còn để lại một câu: "Chúng mày giam tao cho kỹ vào. Nếu không giam thì tối tao đi đập bể đầu từng thằng trong phòng."

Số 3709, tội phạm La Cường, tù nhân trọng hình khét tiếng trong khu nhà giam số ba đội 1 nhà tù Thanh Hà.

--

Nhát xẻng đầu tiên ~

Đoạn lúc đầu này cả hai đã yêu nhau rồi nha, sau đó La Cường phát

rồ trong nhà giam vì tưởng vợ mình đi lấy vợ =]]. Máy chương sau mới bắt đầu kể lại lúc mới gặp nhau này nọ nè.

./.

-----oOo-----

Chương 2

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 2: Báu vật khu nhà giam số ba

Chuyển ngữ: Andrew Pastel

Thiệu Quân nhíu mày, lẩm bẫm: "La Cường bị sao vậy, hai ngày trước vẫn còn rất tốt mà?"

Đội trưởng Điền nói trong điện thoại, "Tốt cái gì mà tốt, mấy tháng trước đã có vẻ cáu kỉnh rồi, tôi cảm thấy gần đây La lão nhị càng bất ổn hơn, chắc chắn là có vấn đề gì trong tư tưởng rồi. Đội trưởng Thiệu, anh biết rõ hấn ta mà? Anh tìm hấn nói chuyện đi, chúng ta cần phải giáo dục hấn lại, nếu không sớm muộn gì cũng xảy ra chuyện tiếp."

Thiệu Quân im lặng một lúc, chợt đột nhiên hỏi: "Đã biệt giam bao nhiêu ngày rồi?"

Đội trưởng Điền nói ngay ngày hôm sau anh đi là đã biệt giam rồi.

Thiệu Quân vừa nghe thì nóng nảy, rống lên: "Đã hơn một tuần rồi? Làm sao có thể giam lâu như vậy, còn chưa chịu thả ra nhanh đi!"

Đội trưởng Điền nói, làm sao chúng tôi dám thả hấn ra, đánh bị thương người khác thì ai chịu trách nhiệm? Không ai trong nhà tù có thể đánh bại hấn cả.

Thiệu Quân quát: "Bao nhiêu ngày rồi, chuyện lớn như vậy, sao không báo cho tôi sớm!"

Đội trưởng Điền cũng khó chịu, chúng tôi làm gì tìm được cậu đâu chứ, Thiệu tam thiếu gia? Di động thì tắt máy, chúng tôi gọi đến nhà

thì gia đình nói không biết cậu ở đâu!

Thiệu Quân vội hỏi: "Anh đã đánh anh ta chưa? Có cùm chân không? Đừng làm gì La Cường, đừng chọc cho anh ta xù lông lên."

Đội trưởng Điền bắt lặc nói cùm xiềng hết cả rồi, nếu không thì sợ hấn lại đập phá phòng giam, giờ kinh phí trại giam eo hẹp lắm, sợ La Cường điên lên phá hoại cơ sở vật chất. Chọc hấn xù lông à? Chúng tôi không hề dùng cách xử phạt về thể xác, không đánh đập, la mắng hay động gì vào hấn ta cả. Đánh nhau với hấn? Chúng tôi mà bị thương thì chúng tôi chịu, mà nếu đánh bị thương hấn thì còn chết dở. Tên này này là bảo bối lớn của khu nhà giam số ba chúng ta mà, quý như quốc bảo vậy! Ai mà chẳng phải đi o bế hấn!

Lại còn báu vật quốc gia cơ đấy...

Thiệu Quân nhỏ giọng mắng, La Cường đồ khốn nạn, đồ con lừa.

Không bị đánh cũng tốt. Nhưng cái cùm tay chân đó rất khó chịu. Phạm nhân sẽ bị buộc vào chiếc ghế sắt trong phòng giam. Có một sợi dây xích mảnh nối lên cùm vào tay giữa sợi xích cùm chân. (*) Bị cùm kiểu đó thì không thể đứng thẳng dậy, chỉ có thể cúi xuống. Ăn uống đi tiểu đi tiêu cũng chỉ quanh quẩn trong một phòng giam rộng bốn mét vuông, tính ra còn khó chịu hơn việc bị xử phạt thể xác

nhiều.

Các tù nhân dù kiêu ngạo và hung hãn đến đâu, bị giam như thế vài này cũng phải ngoan ngoãn.

Vậy mà hấn đã bị giam hơn một tuần ...

Thiệu Tam công tử cúp điện thoại, bĩu môi, nghiền chặt răng cắn điều thuốc, lảng lảng nhìn cảnh tượng lướt qua trên đường cao tốc, hai mắt đăm đăm.

Hai người bạn thân réo rắt nói liên tục bên tai, Thiệu Quân cũng

không nói gì...

Đọc đường đi, Thiệu Quân cứ thúc giục Sở Tuân lái xe nhanh nhanh đến nhà tù Thanh Hà.

"Mày lái xe cứ như đàn bà ấy." Thiệu Quân phàn nàn.

Sở Tuân cả giận nói: "Tốc độ đã 150 cây số giờ rồi, nhanh hơn là tao run tay á, tao nhát lắm được chưa!"

Lái xe đến chỗ giao giữa Bắc Kinh và Thiên Tân, Thiệu Quân thật sự không nhịn nổi nữa, bảo dừng xe.

"Không được rồi, chờ tao xả nước cứu thân cái đã." Thiệu Quân từ lòng đường cao tốc leo xuống xe, chạy lạch bạch như vịt đến lùm cây nhỏ ven đường. Vốn dĩ anh muốn lái suốt đến Thanh Hà không dừng lại, nhưng không nhịn được nữa.

Sở Tuân hét với theo: "Ở nhà sao không lo tự giải quyết đi má!"

Thiệu Quân không thèm quay đầu lại, nói: "Tao mắc tè nguyên đêm ở nhà mà còn không có cơ hội để xả đây này!"

(Quân em: chờ tao đi đái chút xíu tao quay lại....)

Cuộc "xả nước" kéo dài ba phút, Thiệu Quân cắn điều thuốc, hừ hừ trong cổ họng, lắc lắc hông, cuối cùng cũng khoan khoá kéo khóa quần lên, chạy lại lên xe rồi vội vàng giục Sở Tuân tiếp tục lái xe nhanh chóng.

Thẩm đại thiếu gia và Sở nhị thiếu gia đều là hai anh em thân thiết mà Thiệu Quân biết từ khi còn nhỏ, thường xuyên chơi chung, lăn lộn với nhau từ bé đến lớn. Một nhà thuộc đội cảnh sát vũ trang trực thuộc Bộ Công an, một nhà làm trong bộ tổng tham mưu quân đội, nhưng cả hai đều không kế nghiệp cha, giờ đang làm thương nhân buôn bán phát đạt. Trong mấy anh em, ai cũng cảm thấy Thiệu Quân là người khác biệt. Người ta hay nói anh kiêu ngạo và ngỗ

ngược, thế mà Thiệu Tam công tử lại thi vào Học viện Cảnh sát Hình sự, kiên định tốt nghiệp, trở thành một cảnh sát nhỏ; nhưng nói anh là người cầu tiến thì anh lại không muốn đi theo con đường tắt, nhận những vị trí mà bố anh đã vẽ ra sẵn. Anh không vào bộ ngành hay ủy ban, mà lại đâm đầu xuống nhà tù cấp cơ bản, tự lưu đầy mình không thời hạn ở nông trường Thanh Hà.

Còn cô gái tên Đào San San này, cũng được coi là thanh mai trúc mã với Thiệu Quân, học chung cả cấp hai và cấp ba với anh. Khi đó, mười mấy tuổi đúng là cái lứa tuổi muốn bôn chồn ném thử tình yêu. Thiệu Quân cũng vậy thôi, trai bắt mắt thì luôn có bạn gái ngoan bên cạnh. Đó là khuôn mẫu, là "bản lĩnh đàn ông", và tất nhiên là Thiệu Quân Phải có. Mỗi ngày tan học anh đều đạp chiếc xe đạp thể thao đắt tiền, ngồi ở yên sau là Đào San San. Hai người đã có một khoảng thời gian ái muội ngây thơ như thế, cho đến khi Thiệu Quân vào học viện cảnh sát, cuộc sống của cả hai rẽ sang hướng khác, dần đi xa nhau, cũng dần dần phai nhạt.

Sở Tuần nói với Thiệu Quân: "Quân nhi, không hiểu sao mà mày phải trốn kết hôn vậy? Đào San San thích mày thật mà."

Thẩm Bác Văn cũng nói: "Hai người tụi mày thành đôi là hợp quá còn gì, một nhà làm cảnh sát, một nhà là viện kiểm sát, thêm chú của mày nữa. Cưới là cả họ nhà may bao trọn gói hệ thống công - kiểm - pháp rồi. Đây gọi là môn đăng hộ đối, duyên trời tác hợp!"

"Ai là đôi với ai cơ chứ.." Thiệu Quân ngậm điều thuốc lá trong miệng, mơ hồ lẩm bẩm.

"Thiệu Quân, đừng giả vờ nữa, hai người tụi mày thành vợ chồng son rồi chứ gì?" Sở Tuần cười cười bí hiểm.

"Đừng có vu oan, tao chưa làm gì cả. Quan niệm của tao là chưa lên giường thì không thành vợ chồng." Đôi mắt hai mí trong veo của Thiệu Quân lộ ra vẻ khinh thường.

Thế là hai thằng bạn trong xe lại ồn ào, gì mà chưa ngủ với người

ta luôn hả? Đính hôn rồi mà? Quân nhi mà chưa động phòng đã trốn ra? Quân nhi sao mà có thể nghĩ quần như vậy!

"Hai đứa bây phiền quá rồi đó! ..." Thiệu Quân bắt đầu cúi kính không vui, anh không muốn nhắc đến chuyện bị ép kết hôn này chút nào.

Thẩm đại thiếu cau mày nói: "Thằng này, mày bị sao thế?"

Sở Tuần xem mặt đoán ý, cười há há: "Quân nhi, nói thật với anh em đi, có bồ nhí rồi đúng không."

Thiệu Quân không nói tiếng nào.

Sở Tuần nói: "Thật ra tao cũng đoán đoán được rồi, Thiệu Quân, mày đang có người khác trong lòng nên mới đào hôn chứ gì. Ai thế? Thần tiên nào? Mau khai ra cho bố!"

Thiệu Quân hừ mũi, "Bộ nhìn tao giống đang có bồ lắm hả..."

Thế là hai thằng bạn cùng nhau gật đầu lia lịa: "Giống, giống lắm luôn!"

"Đệt..."

Thiệu Quân không khỏi cười thầm, vươn tay捏 cổ Sở Tuần, phá phách vài cái.

Ồn ào qua đi, Thiệu Quân tiếp tục chìm vào im lặng, cảm thấy bồn chồn ...

Hai kẻ mồm mép đó cứ dò hỏi anh suốt dọc đường, vừa dụ dỗ vừa đe dọa, nhưng Thiệu Tam công tử vẫn ngậm chặt mồm như một con trai ngọc lì lợm, cạy cỡ nào cũng không hé răng.

Sở Tuần khó chịu nói: "Là anh em mặc chung cái quần thùng đáy từ nhỏ với nhau rồi, còn giấu diếm tụi tao làm gì. Thiệu Quân mà thật

là nhàm chán."

Thẩm Bác Văn nói: "Thật ra tao rất tò mò, đồng chí Thiệu Tiểu Quân bao nhiêu năm mất để cao hơn đỉnh đầu, cuối cùng cũng có thể để tâm đến một em gái mỹ mạo như hoa nào đó sao?!"

Thiệu Quân hừ lạnh vài tiếng trong lòng.

Người yêu của Tam gia tao đây nếu một ngày nào đó nói ra, hai đứa mà chắc sợ chết luôn!

Thiệu Quân đến nhà tù Thanh Hà vào chạng vạng tối, hai tay chống lên cửa xe, chân dậm lấy đà nhảy ra khỏi xe, quay người lại, vẫy tay với hai người bạn, nói "Cảm ơn" sau đó lắc lư đi về phía cổng lớn.

"Đi đường còn lắc lư.....Đúng là đồ thiếu gia!"

Sở Tuần nheo mắt nhìn bóng lưng vai rộng eo thon, hai chân dài của Thiệu Quân, nhả một ngụm khói.

Cánh cửa nhà tù cọt kẹt mở ra, rồi lại đóng lại, phát ra một tiếng trầm đục nặng nề.

Trên lô cốt nhỏ hai bên bức tường cao, hai cảnh sát vũ trang hơi bước tới, dưới mũ sắt lóe lên vài ánh mắt đề phòng.

Thiệu Quân lấy giấy chứng nhận ra, vượt qua cửa ra vào được bảo vệ bởi đại đội cảnh sát vũ trang ở ngoài cùng, đi đến cánh cổng sắt lớn của sân trong, kiểm tra đồng tử mắt trên cảm biến hồng ngoại và ấn dấu vân tay.

Cánh cổng sắt thứ hai đóng lại sau lưng, xa xa bên trong là sân thể dục thông khí, đường trượt băng, sân bóng rổ, phòng giải trí, nhà xưởng thủ công, và một tòa nhà phòng giam sáu tầng mới toanh...

Đây là nơi sinh hoạt của tất cả sáu đại đội trong khu nhà giam số ba, một thế giới khác, biệt lập và ngăn cách với thế nhân bên ngoài.

Thiệu Quân không quay về căn hộ nhỏ mà anh thuê bên ngoài nhà tù, vì anh biết nếu về đó, đến đêm đảm bảo anh sẽ bị mấy cảnh sát dưới trướng bố anh ập vào nhà, còng tay, cho vào bao tải, trói gô lại rồi khiêng anh về.

Trong nhà giam vẫn là an toàn nhất. Những cánh cổng sắt kiên cố này giống như những cánh cổng chặn lại thời gian và không gian, ngăn hết mọi sự hỗn loạn bên ngoài nhà tù, người bên trong sẽ không bao giờ ra được, còn người bên ngoài cũng đừng hòng mà đi vào.

Theo quy định của cảnh ngục thì không được phép mang điện thoại di động vào nhà giam. Đây là quy định bị các đồng sự chỉ trích nhiều nhất mấy năm qua, gọi điện ra ngoài cũng không được, mà bố mẹ, người thân, bạn bè, vợ con hay bồ nhí, mọi ngày làm việc nhớ nhớ muốn gọi điện, nhắn tin vài ba câu, trong này cũng không nhận được. Nhưng Thiệu Quân lại thích quy tắc này nhất, anh không thích mang điện thoại di động cũng là vì không muốn người quen tìm thấy mình.

Chạng vạng, đã quá giờ cơm, đang là lúc tù nhân lên lớp học văn hóa. Tám giờ rưỡi, giáo viên kết thúc bài giảng của mình, các tù nhân xếp hàng lần lượt bước ra khỏi khán phòng nhỏ.

Có người nhìn thấy Thiệu Quân, cúi đầu khom lưng: "Đội trưởng Thiệu, mấy ngày nay không gặp, ha ha..."

Thiệu Quân nheo mắt, môi khẽ mấp máy: "Xếp hàng, đừng có châu đầu vào nói chuyện phiếm."

Anh lướt mắt qua từng hàng tù nhân, trong đầu nghĩ đến một tên khốn nào đó mỗi khi đi qua trước mặt anh, lại nheo nheo mắt nhìn anh với nụ cười gian manh trên khóe miệng, đôi mắt cửa ngang như một con dao nhỏ lia qua cổ và ngực anh...

Thiệu Quân thấp giọng gọi: "3703, bước ra khỏi hàng!"

"Có!"

Từ trong hàng trượt ra một cái đầu tròn nhỏ, đứng nghiêm, chào Thiệu Quân bằng một cái kính lễ xiêu vẹo: "Báo cáo đội trưởng Thiệu, có mặt."

Thiệu Quân hừ giọng: "Nhím, mấy ngày nay ban các cậu có gây rối gì không?"

Số 3703, là số hiệu của một tù nhân trẻ có biệt danh là Nhím, nhanh chóng gật đầu nói: "Đội trưởng Thiệu, những người trong ban chúng tôi rất trung thực, ai cũng đang chờ ngài trở lại! ... Chuyện... đội trưởng Thiệu, đại ca của chúng tôi, bao giờ mới được thả ra vậy?"

Thiệu Quân lạnh mặt: "Cậu có tư cách hỏi khi nào anh ta được thả sao?"

Nhím gãi đầu cười cười: "Báo cáo đội trưởng Thiệu, chúng tôi chỉ đang quan tâm đến đại ca... Hơn nữa, ban chúng tôi không thể không có ban trưởng được!"

Thiệu Quân bĩu môi nói: "Không có ban trưởng thì có ban phó mà, chẳng lẽ ban phó không quản lý được?"

Nhím vội vàng lắc đầu xua tay: "Không, không, không, không phải ạ. Ban phó cũng có phụ trách, nhưng chúng tôi rất là không yên tâm khi không có đại ca á. Mấy ban khác cứ nhân cơ hội bắt nạt chúng tôi. Hôm qua chúng tôi chơi bóng rổ thì kết bè chèn ép, nói chúng tôi phạm quy... còn chặn đường lên bóng! ... Đội trưởng Thiệu, anh Cường của chúng tôi sẽ không phạt chứ, ngài sẽ không đi báo cáo cho anh Cường bị phạt thêm đâu đúng không? Nếu anh Cường không ra khỏi phòng biệt giam được, thì chúng tôi ... "

Thiệu Quân đột nhiên xụ mặt: "Sao? La Cường chưa ra ngay được, thì ban của cậu chuẩn bị nội chiến à? Giường hai giường ba tất cả các giường dưới đều muốn đánh nhau hay gì?!"

Nhím lắc đầu như trống bỏi, liên tục phủ nhận, bảo đảm tất cả tù nhân trong ban luôn ngoan ngoãn nghe theo chỉ thị của Đội trưởng Thiệu, đợi anh Cường trở về, tuyệt đối không dám làm gì xằng bậy, nói không ngừng đến khi gương mặt lạnh băng của Thiệu Tam công tử từ từ dịu đi, khóe miệng bắt đầu kéo ra một nụ cười.

Thiệu Quân vẫy vẫy tay, bảo thằng nhóc liến thoắng này ngừng nói rồi lui về hàng đi.

Tăng thêm hình phạt hay không, cũng đâu phải chỉ mình Thiệu tam anh quyết định được? Cái tên La Cường này thật là chẳng bao giờ làm người khác bớt lo mà, nghĩ đến là lại thấy đau đầu....

Thiệu Quân trở lại văn phòng nhà tù để nhận ban, Đội trưởng Điền và một số quản giáo cũng nói: "Thiếu gia, ngài về sớm thế? Hôm nay chúng tôi trực ban được rồi, không phiền đến ngài đâu. Ngày mai ngài sẽ trực 24/24 nên về nhà ngủ sớm đi."

Thiệu Quân lo lắng trong lòng, hỏi: "Tên bị nhốt lại kia đâu?"

Đội trưởng Điền nói: "Vẫn còn bị nhốt. Đưa đi cơm chiều không ăn, chỉ đòi tôi hai miếng thuốc."

Quản giáo Vương nói: "Đội trưởng Điền, hay tối nay anh đến nói chuyện với La lão nhị xem, hình như hắn ta có tâm sự gì."

Thiệu Quân trợn mắt nói: "Có tâm sự thì cứ để cho anh ta nghẹn, mấy ngày nữa cũng tự tiêu hết thôi."

Mấy năm gần đây tù nhân cứ như đại gia, đứng đầu trong nước, lại là nhóm đầu tiên trong xã hội hội nhập với văn hóa phương Tây. Mà phương Tây ấy, rất toàn là một lũ nói về nhân quyền, không được đánh không được mắng. Tù nhân có giáo viên văn hóa, thư viện, phòng giải trí thậm chí cả bác sĩ tư vấn tâm lý chuyên môn, cảnh ngục thì không.

Tam gia của mấy người còn đang nghẹn một bụng tâm sự đây, có ai lại nói chuyện với tôi không? Thiệu Quân bực bội trong lòng.

Nhiều đồng nghiệp trong văn phòng cũng đang bàn tán chuyện này.

La Cường có tên tuổi lớn trong ngục, có quan hệ rộng, lúc hắn vừa đập kính, bị đóng cửa biệt giam, thì bên ngoài đã biết chuyện rồi. Ngày hôm sau, em trai La Cường là La Chiến đã chạy đến, đập một túi đầy tiền mặt để bồi thường cho kính cửa sổ. La Chiến còn biếu thuốc lá và rượu cho một số đội trưởng và lính canh, xin họ nhẹ tay: "Anh tôi chỉ bị cái nóng tính thôi chứ không có ác ý gì đâu. Các vị đừng phạt nặng hay đánh đập anh ấy. Anh ấy đập hư cái gì tôi sẽ bồi thường lại hết, bồi thường gấp ba lần."

La tiểu tam nhà họ La cũng là người đã từng ăn qua cơm tù. Tất nhiên, anh ta biết những chuyện trong ngục, những chiếc cùm sắt và thậm chí cả những lồng sắt nhỏ hẹp trong nhà tù. Vì sợ anh trai mình chịu cực, hai ba bữa lại chạy đến đút lót đưa tiền.

Đội trưởng Điền nói: "May mà La Cường được nhốt trong khu nhà giam của chúng ta. Em trai hắn bây giờ đã là một ông chủ lớn, tiền bạc rất nhiều. La Cường bây giờ như nguồn thu nhập chính của nhà giam khu ba rồi! Tôi làm gì dám chọc vào, hắn ta là thần tài đó!"

Các tù nhân ở các khu nhà giam khác đều sử dụng nồi hơi để tắm. Còn bên khu ba của họ thì có hẳn máy nước nóng khí đốt tự nhiên cao cấp cung cấp nước nóng 24 giờ mỗi ngày.

Trong nhà xưởng còn có các máy lọc nước nóng lạnh để phạm nhân không bị khát khi làm việc, không phải ra ngoài uống nước.

Phòng giải trí thì có cả bàn bida, sau lại xây thêm hẳn một sân bóng rổ sàn nhựa cao cấp tiêu chuẩn.

Đây đều là tiền mà ông chủ La trả, nhìn bề ngoài thì là doanh nghiệp tư nhân tài trợ miễn phí để hiện đại hóa nhà tù, nhưng thực ra ai cũng hiểu La tam nhi chỉ đang chi tiền cho anh trai mình, vì sợ cuộc

sống trong tù của La Cường bị chật vật, kham khổ.

Thiệu Quân vẫn còn lo lắng, hỏi: "Chuyện này tôi chưa báo cáo với trưởng nhà giam đúng không? La lão nhị chỉ đập vỡ kính, không làm ai bị thương ..."

"Đừng nói với trưởng nhà giam, đừng chấp nhật với La Cường, chuyện này tôi có thể xử lý."

Thiệu Quân dặn dò các đồng sự của mình.

Đội trưởng Điền nói: "Đương nhiên chúng tôi sẽ không chủ động báo cáo, nếu như báo cáo cũng chưa chắc cấp trên chịu phạt La Cường, có khi còn quay đầu lại trừng phạt mấy người chúng tôi tội quản lý không nghiêm, để phạm nhân gây chuyện phá hoại tài sản công cộng cũng nên, rồi tiền thưởng quý đi tong luôn! Mỗi tháng có được bao nhiêu lương đâu, khổ cực quá mà! ... "

Thiệu Quân thầm cảm thấy thoải mái, cười toe toét, nhanh chóng lấy

ra một vài gói gấu trúc (*) ném cho mấy vị đồng sự.

Làm quản ngục những năm gần đây thật chẳng dễ dàng gì, phải gánh rất nhiều trách nhiệm và áp lực, không có quyền lực xã hội như những người làm cảnh sát. Lương mỗi tháng chỉ có mấy ngàn tệ, không có chuyện xảy ra còn đỡ, chứ mà có người chết hoặc bị thương trong tù, đánh nhau hay bạo động vượt ngục, phạt tiền còn đỡ, nặng sẽ bị quy trách nhiệm không làm tròn bổn phận, bị lột cảnh phục, từ cảnh sát thành tù nhân luôn.

Tất nhiên, Thiệu Tam công tử anh không hề sợ điều này. Thiệu tam gia làm gì quân tâm đến lương tháng mấy nghìn tệ, hay một chút tiền thưởng mỗi quý? Anh càng không có rủi ro như bị phạt tiền hay đi tù, anh vào đây chỉ là ngồi mát ăn bát vàng, không có lý tưởng - Đây là suy nghĩ của khá nhiều đồng nghiệp trong nhà giam.

./.

-----oOo-----

Chương 3

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 3: Phòng biệt giam

Chuyển ngữ: Andrew Pastel

Đêm khuya, ngọn đèn soi một mảng sáng tĩnh mịch xuống hành lang nhà tù vắng lặng.

Tất cả phạm nhân đã được rửa mặt xong, từng người một về lại đúng buồng giam, các đội trưởng và quản giáo kiểm tra từng cửa một, điểm số, sau đó giục phạm nhân đi ngủ sớm.

Trong phòng giám sát, toàn bộ bức tường treo đầy những khung màn hình nhỏ, có thể nắm chắc tình hình các buồng giam và lối đi trong toàn bộ khu vực trại giam thông qua camera giám sát.

Dù cho phạm nhân có thành thật chui vào chần ngủ ngáy thì đội quản giáo trực ban cũng không thể nào ngủ được, họ phải nhìn chăm chăm vào màn hình giám sát suốt đêm.

Quản giáo Vương nhìn vào màn hình, nói với Thiệu Quân, "Đội trưởng Thiệu, bố cậu đã gọi đến số điện thoại bên ngoài văn phòng vài cuộc, có vẻ rất nóng lòng tìm cậu, cậu có về không?"

"Ừm, tôi biết rồi"

Thiệu Quân ậm ừ lên tiếng. Giờ trong đầu cậu làm gì còn chỗ để suy nghĩ những chuyện khác đâu cơ chứ.

Quản giáo Vương tốt bụng bảo Thiệu Quân đi ngủ sớm đi, nhưng anh vẫn quyết định ở lại phòng giám sát.

Hai mắt anh nhìn chăm chăm vào màn hình hiển thị của phòng giam số 7. Tổng cộng có mười chiếc giường, phạm nhân trên chín chiếc giường đều đang ngủ say, chỉ có một chiếc giường lớn nhất trong phòng là trống rỗng, chăn màn cả tuần không mở, giường đệm lạnh lẽo.

Thiệu Quân vẫn nhớ có lần anh trực ca đêm, xem hình ảnh giám sát, La Cường nằm trên chiếc giường ấy...

Anh nhìn màn hình, La Cường cũng nhìn vào camera.

La Cường nhìn thẳng vào chiếc camera trên góc tường, như đang nhìn thẳng vào anh.

Sau đó hắn nghiêng đầu, gương mặt góc cạnh và ngũ quan sắc nét của hắn như rõ ràng sống động hơn trên màn hình mờ nhạt, một tay hắn gác ra sau đầu, tay kia từ từ luồn vào chăn bông, thở hổn hển, tay nhấp nhô di chuyển, với nụ cười khiêu khích trên khóe môi ...

Mẹ nó!

Thiệu Quân mạnh bạo nuốt nước bọt, ngứa ngáy khó chịu, cảm thấy cái giận trong lòng, nhưng cái xong rồi lại chỉ còn thấy trống vắng...

Anh dùng điều khiển từ xa bấm qua màn hình phòng biệt giam, chỉ vừa thoáng nhìn qua đã thấy nóng nảy.

"Anh ta cứ ngồi như thế à? Buổi tối không ngủ sao?" Thiệu Quân cau mày.

"Không ngủ, hắn cứ ngồi suốt như thế." Quản giáo Vương nhún vai nói, "Cả mang cùm chân tay này ngủ cũng không được thoải mái, duỗi chân cũng không được."

Thiệu Quân đi đi lại lại trong phòng mấy lần, đứng ngồi không yên, loay hoay một lúc thì không chịu được nữa, nghiêng răng tuôn ra một câu:

"Đồ khốn!"

La lão nhị là một tên khốn, đồ chết dẫm.

Đeo một bộ còng và cùm nặng như vậy trên người, ngồi thì phải khiêng lên, có khác gì phải khiêng thêm anh ngồi trên người không?

"Tôi đi nói chuyện với anh ta."

Thiệu Quân ném lại một câu.

Phòng tạm giam lặng yên không một tiếng động. Ánh trăng chiếu qua khung cửa sổ nhỏ, lộ ra một bóng người như được đúc bằng một khối thép đã hơi rỉ sét, thô ráp và cứng cỏi.

La Cường ngồi bất động, hơi thở nặng nhọc và lồng ngực lên xuống phập phồng làm xiềng xích sắt ma sát với nhau phát ra âm thanh kin kít.

"3709." Thiệu Quân gọi lớn.

Không ai trả lời anh.

Có người thậm chí còn không thèm mở mắt.

"La Cường."

Thiệu Quân thấp giọng hừ một câu, đóng chặt cửa sắt sau lưng lại.

La Cường vẫn không nhúc nhích, hơi nhướng mi, ánh mắt sắc lẹm như một lưỡi dao nhọn lướt qua cổ Thiệu Quân, phảng phất như muốn cắt ngang lấy cổ anh.

La Cường cất giọng khàn khàn: "Cảnh sát Thiệu, mới kết hôn, xin chúc mừng."

Thiệu Quân nói không chớp mắt, "Cảm ơn."

La Cường lạnh đi ánh mắt: "Tuần trăng mật xong chưa? Đã đủ nóng chưa?"

Thiệu Quân nhìn thẳng vào La Cường, không hề yếu thế: "Đúng rồi, đã đăng ký kết hôn, đặt tiệc rượu, mời khách cũng không nhiều lắm tầm 300 bàn thôi. Tôi đã đến Milan, Turin, Florence, Venice trong 7 ngày Tuần trăng mật, rất sáng khoái, rất vui, còn anh thì thế nào?" Thiệu Quân thuận miệng nói.

Anh bị bố công vào cái giường gỗ nhập khẩu cao cấp của Ý ba ngày, đang tức giận vô cùng, còn chưa biết trút giận vào đâu thì La Cường còn đổ thêm dầu vào lửa.

Anh thấy La Cường đột nhiên quay đi, nhìn ra ngoài cửa sổ.

Mắt La Cường như đọng một tầng sương mù đỏ sẫm, như thể bị ai đó đâm vào mắt mấy lần.

Trong căn phòng kín, người quay sang đông người quay sang tây, không ai để ý đến nhau, cứ như thể đang đánh nhau, ai cũng không muốn nhường nhịn rút lui cả.

Cuối cùng vẫn là Thiệu Quân không nhịn được trước.

Bình thường anh vốn đã nói nhiều, mấy cái chiến tranh lạnh này anh hoàn toàn không đấu được với La lão nhị.

Anh biết với tính hấn, nếu anh không nói gì, chỉ đứng dựa vào tường cả đêm thì La Cường cũng không thèm nói gì với anh.

Thiệu Quân chậm rãi bước tới, ngồi xổm xuống dưới chân La Cường, ngược lên nhìn hấn.

Chỉ im lặng nhìn hấn như thế.

Thiệu Quân hỏi: "Đã ăn tối chưa?"

La Cường giật giật miệng, liếc nhìn anh qua khóe mắt.

Thiệu Quân vui vẻ, lộ ra nụ cười tươi tắn: "Bao nhiêu lâu không ăn cơm rồi, anh đói cho ai xem? Nếu anh muốn đói cho tôi xem, thì lúc tôi đi vắng phải ăn thật no chứ, chờ tích đủ năng lượng rồi, khi tôi về anh hãy tuyệt thực với tôi."

La Cường làu bàu trong cổ họng mấy tiếng, tỏ vẻ khó chịu.

Thiệu Quân cảm thấy mềm lòng một chút, hỏi: "Trong căng tin có mìn thầu, anh muốn ăn không?"

La Cường: "Không."

"Mìn thầu mà anh cũng không ăn à?" Thiệu Quân trêu chọc: "Trong ngăn kéo phòng làm việc của tôi vẫn còn vài túi cỏ vịt hút chân không (*) lần trước em trai anh mang đến, anh thèm ăn không?"

La Cường hừ một tiếng.

Thật ra là muốn ăn, thèm lắm, nhưng không dám nói thẳng là muốn ăn.

Thiệu Quân nhét cho mình một miếng thuốc và cho một miếng vào miệng La Cường. Hai người lại ăn ý không biết mặt mỗi liếc nhau mấy cái liếc đầy tròn trắng.

Khi ngọn lửa xanh nhạt của chiếc bật lửa đến gần khuôn mặt La Cường, hàng lông mi rậm rạp trên mí mắt không thể che giấu được nỗi uất hận ẩn nhẫn và nỗi nhớ mong ngôn nguôi của hắn ...

Căn phòng biệt giam chừng vài mét vuông, miễn cưỡng kê vừa một chiếc giường nhỏ và một cái ghế dựa, nối góc tường dán kín nệm

hơi, góc giường cũng được bọc bằng bọt biển để ngăn phạm nhân tự sát.

Trên trần nhà có camera giám sát hoạt động 24/7 nhưng chỉ có hình ảnh, không có âm thanh, người trong phòng giám sát sẽ không bao giờ biết được hai người đang nói chuyện gì khi cửa phòng đóng chặt.

La Cường kéo cùm ở cổ tay khi hắn hút thuốc, sợi xích mảnh nối xuống cổ chân lại giật giật cho cùm chân lên xuống, sống lưng hắn hơi hơi cong.

Thiệu Quân lập tức nhận ra ngay, dù không thường xuyên đi lại nhưng chiếc vòng sắt nặng trĩu vẫn cạ vào mắt cá chân một mảng đỏ hồng.

"Toàn tự mình chuốc khổ thôi..."

Thiệu Quân lẩm bẩm, lấy thuốc mỡ và một cuộn băng gạc trong túi quần ra, ngồi xổm trên mặt đất, xoa thuốc cho người đàn ông này.

Anh lấy bông gòn nhúng rượu thuốc sát trùng vết thương, bôi một lớp thuốc mỡ mát lạnh lên mắt cá chân để giảm đau, cuối cùng dùng gạc quấn quanh cùm sắt để không bị cạ vào cổ chân, miệng vết thương cũng không bị nhiễm trùng.

Thiệu Quân làm rất cẩn thận, anh cũng đã quen với việc dỗ dành người đàn ông này rồi.

Thiệu Quân có thường làm việc này cho ai ở nhà không? Không. Anh chỉ làm như vậy cho La Cường.

La Cường không rên một tiếng, cúi xuống nhìn anh.

"Thấy đỡ hơn chưa?" Thiệu Quân trừng mắt nhìn hắn.

Anh cố tình vòng qua văn phòng để lấy thuốc mỡ và băng gạc bằng.

Thiệu Quân biết cổ chân bị cùm lâu sẽ bị ma sát, trầy xước rất đau.

Thiệu Quân nói: "Em của anh đã bồi thường mấy cửa kính rồi."

La Cường "Ờ" một tiếng.

"Tôi biết em trai anh giàu, chi trả mấy thứ này cũng không đáng là bao, nên anh cứ lặn lội đúng không! Có em trai tri kỷ chăm sóc mình cẩn thận, thân thiết như thế, còn gì bằng, nhỉ?"

Khóe miệng La Cường nhếch lên một vẻ tự hào.

Đôi mắt Thiệu Quân chậm rãi lộ ra cảm giác khó chịu và âm ức.

Chỉ cần nhắc đến tên La Chiến, anh đã giận đến run cả người, đây chính là một mối lửa không thể giải quyết giữa hai người, chỉ cần nhắc lại, lửa giận sẽ bùng lên.

Thiệu Quân cao giọng thẳng thừng nói: "La Tam nhi nhà anh nhiều tiền thế, sao không bảo anh ta chuộc anh ra ngoài?"

"La Cường, anh cũng biết quá rồi mà, mấy chục ngàn tệ là mua được một năm tù, một hai triệu là đủ mười năm, mười triệu tệ không mua được anh ra khỏi tù sao?"

La Cường nhướng mắt nhìn anh: "Tiền của cậu ba nhà anh, nó phải cực khổ kiếm tiền, anh không thể giẫm đạp lên tiền mồ hôi nước mắt của nó."

"Mẹ nó vậy anh thà giẫm đạp lên tôi có phải không!" Thiệu tam gia không thể chịu đựng được nữa, bùng lên cơn giận.

Thiệu Quân ném điếu thuốc xuống đất, nghiêng răng nghiêng lợi dùng đế giày da dí nát tàn thuốc xuống đất, như muốn nghiền nát tất cả tro tàn thuốc lá xuống sàn xi măng.

Anh đi vòng quanh phòng biệt giam vài vòng, tức đến hộc máu, rồi

giận dữ chỉ thẳng vào La Cường.

"Em anh chẳng phải thương yêu anh lắm mà? Bảo anh ta đưa 10 triệu cậu ta không vui sao? Tôi không tin đâu."

"Mà anh em thân thiết thì sao nhỉ? Anh hy sinh tất cả vì anh ta. Mẹ nó thậm chí còn lấy nửa cái phần đời còn lại của mình cho anh ta. Còn anh ta? Anh ta sẽ dành phần còn lại của cuộc đời cho anh à? Anh ta đã kết hôn rồi, ngọt ngào ân ái với người kia thôi, còn quan tâm đến sống chết gì đến anh trai đâu! "

"Lần trước cậu ba nhà anh đến thăm nhà tù, anh đã nói gì với anh ta chưa? Sao anh không chịu nói thật cho anh ta biết?"

"La Cường anh là một thằng ngốc, anh ngồi tù đến ngu muội rồi!"

Thiệu Quân run lên bần bật khi nói chuyện, tức giận đến mức muốn đánh người.

Nếu anh không phải là cảnh sát, La Cường không là tù nhân, thì anh đã đá tên khốn này mấy cái từ lâu rồi.

"Tôi ngu ngốc hơn anh, mẹ nó, tôi là kẻ ngu ngốc nhất trên đời này." Thiệu Quân chỉ vào đầu mình. "Trong đầu anh chỉ toàn em trai của anh thôi, nên anh cứ bán mạng vì anh ta đi."

"Anh thành toàn cho cậu ta, nhưng lại chẳng thành toàn cho tôi!.."

Mắt Thiệu Quân đỏ hoe, bĩu môi, trừng đôi mắt đã bắt đầu ạng nước nhìn La Cường...

Không ai biết hai người đang nói gì trong đêm này.

Đội trực ban, quản giáo Vương và quản giáo Trịnh chỉ biết Thiệu tam gia đàm phán thất bại với La lão nhị, mạnh bạo đẩy cửa sắt đi ra ngoài.

Thiệu Quân trở lại văn phòng lấy mấy túi cổ vịt, ném cho La Cường.

"Gặm cổ của anh đi..... Em trai bảo bối của anh hiếu kính đó!"

Thiệu Quân nhỏ giọng mắng, cầm lấy một cái ghế dựa, ngồi bên ngoài phòng biệt giam.

Anh ngồi xếp bằng trên ghế, một chân co lên, gác đầu gặm đầu gối mình.

Thiệu tam gia anh miệng lưỡi sắc bén, tính tình lại nóng nảy, cắn ai sẽ không nhả ra, cắn quần anh cũng không nhả ra, giống như một con chuột, gặm một lúc thì cái quần dài đồng phục bị lủng một lỗ to, quần này coi như bỏ rồi...

La Cường biết chuyện này khi quản giáo đến giao đồ ăn sáng hôm sau.

Quản giáo Vương lải nhải: "La lão nhị, anh lại làm cho Đội trưởng Thiệu tức giận sao? Anh ngồi trong đây một đêm, đội trưởng Thiệu cũng ngồi bên ngoài một đêm. Anh không ăn, đội trưởng Thiệu ăn cũng không ngon, anh còn cứ phải ngoan cố đến vậy sao?"

La Cường hơi sửng người vì bất ngờ, mắt hấn tối sầm lại, im lặng không nói gì.

Nghe bảo vì mấy câu của quản giáo Vương mà La Cường đột nhiên ngoan ngoãn không náo loạn nữa, trưa hôm đó nói với quản giáo muốn về buồng giam ngủ.

Sau khi sự việc xảy ra, trưởng nhà giam còn khen quản giáo Vương, nói: Cậu giỏi thật, có thể thuyết phục, giáo dục được La lão nhị. Từ giờ đến cuối tháng nếu không gây chuyện gì nữa tôi sẽ thưởng thêm cho cậu.

./.

-----oOo-----

Chương 4

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 4: Ngày cuối tuần

Chuyển ngữ: Andrew Pastel

Mặc dù cả đêm Thiệu Quân không ngủ, nhưng ỷ vào sức trẻ, vẫn tràn đầy năng lượng, sáng sớm hôm sau mặc xong cảnh phục, đúng giờ sáu giờ anh đã xuất hiện đầu dãy hành lang các buồng giam.

Trong buồng giam có mấy người dậy sớm, vỗ vào cửa sổ nhỏ, nhiệt tình chào hỏi: "Ui, hôm nay là Đội trưởng Thiệu à? Đội trưởng Thiệu, ngài dậy sớm thế!"

Thiệu Quân với gương mặt tuấn tú, thân hình cao và mảnh khảnh bước dọc theo hành lang, vô số ánh mắt lập tức ló ra sau những lỗ cửa sắt nhỏ hai bên, thẳng tắp nhìn vào anh. Nhưng mọi người nhìn anh cũng không hẳn đều mang ý đồ xấu, vẻ ngoài ưa nhìn như thế, dù là nam hay nữ ai cũng thích ngắm.

Đặc biệt là ở những nơi quân sự hóa, quản lý vô cùng đơn điệu và nhàm chán này, bộ dáng anh tuấn và lịch sự của Đội trưởng Thiệu, Thiệu Tam gia đích thị là cảnh đẹp di động của toàn thể phần tử cải tạo kiêm tầng lớp dân đen trong khu nhà giam số ba này bao nhiêu năm qua. Đại lượng cảnh sát thắt chặt vòng eo nhỏ, bớt da dẫm lên sàn nhà những tiếng cộc cộc, côn điện xoay xoay trong tay, thỉnh thoảng ra vẻ uy phong chửi tục vài ba câu, lúc đi còn hay lắc hông, lộ ra cái vẻ phong lưu cao quý trời sinh đã có mà người khác không thể nào bắt chước được...

Vì thế, các tù nhân đều chờ đợi để được nhìn thấy vị Đội trưởng Thiệu ưa nhìn này, ai cũng thích anh cả.

Hôm nay là chủ nhật, là ngày nghỉ ngơi và chơi các hoạt động giải trí mà các tù nhân thích nhất.

Mấy cửa kính lớn trong nhà ăn vẫn chưa được sửa chữa, gió lùa vô ào ào, khoe ra chiến công hiển hách của La Cường khiến những tù nhân đang xếp hàng múc cơm trong nhà ăn phải chau đầu ghé tai, rùng mình một cái.

"Tính tình La lão nhị bây giờ tốt hơn trước rất nhiều, đội trưởng của chúng ta cải tạo quá tốt."

"Đúng rồi, nếu là mấy năm trước thì chắc chắn cái bàn đó sẽ phang thẳng lên cái đầu ghê chốc của đại ca ban 3."

Ban trưởng ban 7 vắng mặt, ban phó Thuận Tử dẫn đội đi nhận phần ăn từ cửa sổ.

Nhím bưng bát cơm ra, quay đầu lẩm bầm nói: "Cho thêm một muống nữa không được sao!"

Nhím và Thuận Tử than thở liên tục: "Sao mà tôi thấy cháo càng ngày càng loãng vậy. Ban chúng ta xếp trước nên múc ra toàn nước, mấy ban 4 5 6 phía sau mới là ăn cháo, chúng ta chỉ húp nước cơm thôi, lúc nào mình cũng thiệt thòi!"

Thiệu Quân liếc mắt một cái: "Lẩm bầm cái gì đó?"

Nhím nhìn Thiệu Quân, rì rầm nói: "Ngài thả đại ca của tụi tôi ra nhanh đi, nếu không ra thì ban 7 chắc phải uống nước lọc sống qua ngày mất."

Buổi sáng, là thời gian hoạt động tự do và nghỉ ngơi trong buồng giam. Những người không có học thức thì ngồi trên ghế đánh bài, còn những người biết chữ sẽ đọc sách trong thư viện.

Sau bữa trưa, buổi chiều là thời gian hóng gió, các tù nhân cùng nhau chơi bóng rổ trên sân hoặc bóng bàn và bida trong phòng giải

trí.

La Cường được thả ra vào thời điểm đó.

Hành lang ngoài cửa sổ phòng giải trí vang lên tiếng bước chân chậm rãi, các cảnh sát vũ trang ở tháp canh tường ngoài chọt theo bản năng nhanh chóng lên đạn cạch cạch, nòng súng dài lướt qua hành lang, họng súng cảnh giác nhanh chóng chĩa thẳng vào một bóng người.

Tất cả mọi người đều nghe thấy tiếng súng của cảnh sát vũ trang, quét mắt về phía cửa, căn phòng giải trí đang ồn ào lập tức im bật, lặng ngắt như tờ.

Đại ca ban 3 bị chốc đầu đang gác chân ngồi trên ghế đầu chỉ huy đàn em chơi bóng cũng bất giác phải bỏ chân xuống ngồi thẳng, hồi hộp như chờ quả giáo răn dạy.

Các thành viên ban 7, Nhím và Hồ Ly đều bỏ cây cơ xuống.

Hai quả giáo cũng âm thầm sờ chiếc dùi cui điện trên thắt lưng, theo thói quen khi sắp có biến cố.

Ngay cả Thiệu Quân âm thầm thẳng lưng, hít một hơi thật sâu, tim đập bang bang trong lồng ngực không lý do.

La Cường thu về ánh mắt chế giễu khi súng của cảnh sát vũ trang trên trạm gác ngoài hạ xuống, quay đầu lại, tấm lưng rộng như một ngọn núi sừng sững che khuất ánh sáng vào phòng, thân hình như tỏa ra ánh nắng vàng nhạt bước vào trong.

Gương mặt La Cường vẫn u ám như cũ, ánh mắt thô ráp nhanh chóng đánh một vòng quanh phòng, dừng lại trên khuôn mặt và cằm của Thiệu Quân một chốc, rồi nặng nề xẹt qua...

Phòng giải trí chỉ im lặng một chốc, sau đó lại trở nên sôi động, nhưng rõ ràng là khác khi nãy. Những tiếng la hét của các ban khác

nhỏ dần, lộ ra sự thận trọng và sợ hãi.

Nhím sờ sờ cái đầu húi cua bước lên phía trước: "Anh Cường! Anh quay lại rồi..."

Ban của họ có một người có biệt danh là Hồ Ly, chui ra từ đám đông xông về phía trước: "Anh Cường, tội em nhớ anh muốn chết --"

Ban nào đó đang đứng đối diện có người la ó nói: "Có mình mà bán sống bán chết mà nhớ thôi. Tối nào cũng như mèo rợng đực, chổng mông kêu xuân bên cửa sổ!"

Hồ Ly tên thật là Hồ Nham, do cái "tính" của mình như vậy nên mới có biệt danh đó. Hồ Nham liếc nhìn người nọ đầy vẻ khinh bỉ, nắm lấy cánh tay La Cường rồi bước tới, dán nửa người của hắn lên La Cường. Dù gì hắn cũng không quan tâm đến những lời đàm tiếu của người khác, trong nhà giam ai có mà chẳng biết ban 7 có một con hồ ly lẳng lơ, mấy năm nay thậm thương trộm nhớ La lão nhị đầu cơ chứ.

Thiệu Quân không cảm xúc trừng mắt nhìn Hồ Ly, thật ra là trừng bộ móng vuốt ti tiện đang ôm lấy tay La Cường kia, thật là quá đê tiện mà.

Anh cầm cây cơ, cúi xuống bàn bida "bốp" một cái, dứt khoát đánh trái bi đỏ chạy vào lỗ rồi nâng mông định rời đi. La Cường đã được thả, có vẻ như tình hình tạm thời sẽ ổn định, Thiệu Quân cũng khá yên tâm trong lòng. Nhưng yên tâm trong lòng không có nghĩa ngoài mặt cũng bình tĩnh lại.

"Anh Cường, thể hiện kỹ năng cho bọn em xem với!"

"Anh Cường, đội trưởng Thiệu cũng ở đây, chúng ta thi đấu thử đi!"

La Cường ngồi trên ghế, gác một chân lên, nghiêng đầu nhìn Thiệu Quân, ánh mắt như mang theo một lưỡi câu trêu chọc, khiêu khích.

Đệt, Tam gia tôi lại sợ anh quá?

Thiệu Quân vốn định rời đi, lại quay đầu, lần nữa cầm cây cơ lên.

Anh nhào người ra giữa bàn đánh trái bi ở phía xa, gác một chân lên mặt bàn làm căng chiếc quần tây cảnh phục, lộ ra cặp mông tròn lẳng như hai quả đồi nhỏ và cẳng chân thon dài còn lại buồng thông bên cạnh bàn.

La Cường nhìn chăm chăm vào mông và chân của Thiệu Quân, neho mắt, yết hầu trợn lên trợn xuống.

Thiệu Quân ngấm nghĩa trái bi bằng cặp mắt phong lưu của mình vài giây rồi đánh một cái dứt khoát, bên cạnh vang lên vài tiếng vỗ tay.

La Cường đột nhiên đứng dậy giữa tiếng vỗ tay thừa thốt, hất hai bàn tay đang ôm cánh tay hấn của Hồ Nham ra.

Nhím lấy trong túi áo ra một điều thuốc đã giấu mấy ngày nay, mượn bật lửa của quản giáo nào đó châm thuốc, nhưng không hút mà đưa điều thuốc cho đại ca của mình. Từ khi cam tâm tình nguyện nhận La lão nhị làm đại ca, thằng nhóc này cư xử như một kẻ nịnh hót 24/7.

La Cường khẽ rung mí mắt, ý bảo Nhím cứ hút đi, Nhím lúc này mới vui vẻ nhét điều thuốc vào miệng, thoải mái rít mấy hơi thật dài.

La Cường nhần nhần một mảnh lá rẻ quạt trong miệng, nhấm nháp vị chua đắng, cầm một cây cơ khác từ từ cúi đầu xuống.

Ánh mắt hấn vừa vắn giao với thiệu Quân, lưu luyến như trêu đùa.

Thiệu Quân bật cười, lồng ngực như bị thứ gì bóp nghẹt. Bàn tay bên hông La Cường lắc nhẹ, làm một động tác rất nhỏ.

"bóp"

Quả bi cái nặng nề đập vào bi đỏ như đập đau vào ngực anh, lồng ngực giãy giụa co rút đau đớn, trái tim anh cũng giống như quả bi đỏ kia, bị đập lặn ra xa rơi xuống lưới.

Tối hôm qua La Cường đã cân nhắc cả một đêm. Hắn hoàn toàn không tin rằng Thiệu Tiểu Tam Nhi đã kết hôn.

Không thể, Thiệu Quân sẽ không cưới vợ, cũng sẽ không rời Thanh Hà. Hắn đã ăn sạch anh rồi, đời này anh đừng hòng chạy khỏi hắn, dù chỉ là suy nghĩ!

Trong phòng giải trí liên tục vang lên những tràng pháo tay, những người vây xem đều rất hứng thú, ồn ào.

Thiệu tam gia và La lão nhị như uống thuốc kích thích, đấu ba ván liên tiếp.

Đám người vây xem chia thành hai phe, mấy hàng người phía sau đều muốn đứng trên ghế, chồm qua vai hàng đứng trước để xem.

"Chỉ còn hai quả bi màu thôi, anh Cường thắng chắc ván này rồi!"

"Chưa chắc đâu, ván sau đội trưởng Thiệu sẽ thắng!"

"Chắc không? Dám cá không?"

"Lấy cái gì cá?!"

Thiệu Quân đang tính toán đường đi mấy quả bi, nghe thế liếc xéo lên, lại còn dám cá độ? Đây là nơi nào mà cá độ?

Một tên ban 3 chỉ vào Nhím, gào lên: "Cá cơm tối nay, mỗi đứa một quả dưa chuột!"

"Dám coi thường anh Cường của tụi tao?" Nhím không hề yếu thế, hét lại, "Ban 7 cá luôn một chậu dưa chuột!!!"

"Nếu đại ca tụi tao thua, tất cả dưa chuột ban 7 bọn tao sẽ cho tụi mày ăn!"

Thiệu Quân giương mắt, thấy La Cường vui vẻ.

La Cường lộ ra sự vui vẻ hiếm thấy, hần chống cây cờ, bàn tay nắm lại che trên miệng, khoe mắt hần lên một vết chân chim. Câu Nhím nói "tất cả dưa chuột ban 7 bọn tao sẽ cho tụi mày ăn" là có ý khác, rõ ràng là đang "quấy rối" bọn ban 3 ngu ngốc kia. (*dưa chuột trong ngoặc kép =]]*)

Thiệu Quân nhìn La Cường vui vẻ hồi lâu đến ngẩn ngơ, làm ảnh hưởng nghiêm trọng hiệu quả chiến đấu của anh...

Cả hai đều cố tình phô diễn kỹ năng của mình trước mặt mọi người, hết cú này đến cú khác đến hoa cả mắt, cuối cùng, vẫn là La Cường cao tay hơn, thắng 2 trên 3 ván.

La Chiến tặng cho nhà tù mấy bàn bida, cũng biết anh hai mình rất thích chơi bida. Trong các hộp đêm Tam Lí Truân năm đó, La gia lão nhị lên sân khấu đánh bao nhiêu trận bida với nhiều xã hội đen khác nhau cũng không bao giờ bị thua.

La Cường chơi bi-a xong, ngậm điếu thuốc thắng được từ Thiệu Quân, một mình tản bộ trên sân thông khí, chợt nghe thấy một trận náo động.

Trưởng nhà giam phân công xuống, yêu cầu một đại đội tranh thủ cuối tuần sửa chữa, sơn lại bức tường bên trong đã hư hỏng bạc màu. Các khu nhà tù bây giờ phải tự chịu trách nhiệm về thu chi của mình, cái gì bớt được thì bớt, nên tất nhiên họ sẽ quyết định sử dụng sức lao động có sẵn trong nhà tù, không thuê nhân công bên ngoài để tiết kiệm.

Thiệu Quân đã phân công một vài quản giáo đứng quan sát các tù nhân ban 5, 6 7 sơn tường.

Đang yên đang lành, chợt đèn sáng trong hành lang đột nhiên kinh hãi chớp chớp mấy cái rồi vụt tắt hết, lưới điện cao áp trên tường hỗn độn kêu xèo xèo.

"Có chuyện gì vậy? Mấy người làm gì đó?!"

Ngán ngùi vài phút hỗn loạn đó, Thiệu Quân cầm dùi cui lao vào đám đông, vội vàng duy trì trật tự: "Không được lộn xộn! Đứng lại, đứng lại hết cho tôi!"

"Ai chạm vào dây điện? Chán sống rồi sao!" Thiệu Quân trợn mắt nhướn mày rống to.

Mắt Kính Nhỏ từ ban 7 rơi khỏi thang và ngòì bệt xuống đất. Thằng nhóc này vụng về vấp ngã, vô tình chạm vào lưới điện, làm đứt cầu dao.

"Cậu làm ăn kiểu gì vậy? Quét sơn mà quét trúng cả lưới điện?!" Thiệu Quân rất tức giận.

Mắt Kính Nhỏ biết mình sai, rụt cổ run run nói: "Xin lỗi do tôi bất cẩn."

Thiệu Quân gầm lên: "Bất cẩn?! Đó là điện cao thế, lỡ bị điện giật thì làm sao đây!"

Đèn trong toàn khu trại giam chớp tắt một lúc rồi bật lại, lưới điện cũng hoạt động lại bình thường.

Thiệu Quân còn sợ hãi nhìn lên hàng rào điện trên tường, tức giận không có chỗ xả, anh nâng bàn chân mang bột da đập lên chân Kính Nhỏ một cái.

Thiệu tam gia ngày thường mỗi khi gặp chuyện đều chỉ chửi bới vài câu, không thích đánh người cũng không thích mấy cách xử phạt thể xác. Lần này anh có vẻ hơi nóng nảy, chắc do không ăn sáng nên huyết áp không bình thường.

Dòng điện cao thế hàng chục nghìn vôn trên lưới điện có thể thiêu rụi một người thành một cục than cháy sém nếu chạm vào; cả lưới điện cao thế là để ngăn phạm nhân trèo tường vượt ngục, phải sử dụng 24/24, không được gián đoạn một phút nào. Một khi hàng rào điện bị trục trặc, tù nhân có thể nhân cơ hội để gây rối, rất phiền toái.

Tai nạn an toàn kiểu này không phải chuyện đùa, nếu có chuyện xảy ra thì đừng hòng trốn tội, quản ngục sẽ phải chịu trách nhiệm bắt kể tù nhân bị thương hay hệ thống an toàn bị hư hỏng. Thiệu Quân là Đại đội trưởng, sẽ phải đứng mũi chịu sào, cũng khó trách vì sao anh lại nổi nóng như thế, giận đến đánh người, hận sắt không thành thép.

La Cường đi lại, trầm giọng nói: "Ban của tôi à?"

"Anh Cường ..." Mắt Kính Nhỏ run lên, cảm thấy ấm ức.

Mắt Kính Nhỏ là một trong số ít sinh viên đại học trong số hơn 800 tù nhân ở khu nhà giam số ba, thường được quản giáo và bạn tù chiếu cố, không bị bắt nạt gì cả.

Thiệu Quân liếc nhìn La Cường một cái.

Tù nhân nào vi phạm sẽ bị ban trưởng và ban phó dạy dỗ lại, quản ngục nói chung không đích thân trừng phạt họ. Thiệu Quân cũng biết, làm như vậy trước mặt La Cường là đang khiến hấn mất mặt ít nhiều.

Anh đá xong lại thấy hối hận. Mấy ngày nay tâm trạng anh hơi bất ổn. Đánh đập thì có ích gì đâu cơ chứ? Thằng nhóc này tay chân vụng về, đá một cái cũng không thể biến một cục phế thải thành hợp kim titan ngay được.

La Cường cắn điều thuốc, nhìn Thiệu Quân: "Sĩ quan Thiệu, đừng thô bạo như vậy."

Shao Jun tức giận nói: "Điện cao thế là để đùa giỡn sao? Thằng nhóc này vừa suýt chết đó."

Khóe miệng La Cường giương lên một nụ cười giễu cợt, nghiêng đầu nói: "Sĩ quan Thiệu, mục thứ nhất trong điều lệ vi phạm của quản giáo trại giam là gì?"

Thiệu Quân bị La Cường hỏi đến nghẹn lại, không nói được gì.

Trong bộ quy tắc ứng xử dành cho quản giáo vừa được Bộ Tư pháp ban hành hai năm trước, quy tắc đầu tiên là nghiêm cấm việc đánh đập, nhục hình đối với phạm nhân, vi phạm sẽ bị tra cứu.

Đàn em của La Cường bị trừng phạt về thể xác, chẳng lẽ hấn khó chịu, định đến gặp trưởng nhà giam đâm đơn kiện Tam gia anh à?

Nhưng Thiệu Quân không ngờ La Cường quay mặt đi, nhìn chằm chằm vào Mắt Kính Nhỏ đang ngồi bệt dưới đất, trong mắt đột nhiên dâng lên một sự khó chịu, hấn vươn một tay lấy điều thuốc ra khỏi miệng!

"...."

Các tù nhân đang vây xem đều hít một hơi lạnh, nghĩ rằng La lão nhị định đá người.

Nhưng La Cường chẳng hề nâng chân. Hấn không đi boots da như quản giáo mà đi giày đế bằng bình thường, nhưng chẳng cần nâng chân, ánh mắt rét lạnh của hấn quét xuống đất, đã khiến cho cậu sinh viên nằm dưới sợ đến mức co người lại như một quả bóng.

"Cậu có biết việc cậu làm nguy hiểm không? Có biết là chết người không? Lần sau cẩn thận tay chân, hiểu chưa!" La Cường gầm nhẹ.

"Hôm nay ai trực ban đại đội một của chúng ta?" La Cường lạnh giọng hỏi, quét mắt qua đám đàn em ban 7 đang cúi gầm mặt xung

quanh.

"Đội ... đội trưởng Thiệu trực ban ..." Vài người lí nhí.

"Khi đội trưởng Thiệu trực ban, chúng mày có thể đừng gây rắc rối, làm mất mặt ông đây, được không?" La Cường nói.

Mọi người gật đầu như gà mổ thóc.

"Xảy ra sự cố là người trực ban sẽ bị xử phạt, phạt tiền có biết không? ... Đứa nào làm sĩ quan Thiệu bị liên lụy, tao xử từng thằng."

Từng chữ từng câu của La Cường đều lộ ra sự tàn nhẫn cay độc.

Thiệu Quân nghe xong trợn tròn mắt nhìn lên trời, không biết phải nói gì ...

La Cường quay mặt lại, trừng mắt nhìn Mắt Kính Nhỏ, Thiệu Quân sợ hãi ra tay đánh người, nhanh chóng chìa dùi cui ra ngăn lại.

"La Cường!....." Thiệu Quân thấp giọng nhắc.

"La Cường, Điều 18 của Quy định về Tiêu chuẩn của tù nhân là gì?" Thiệu Quân xụ mặt hỏi.

La Cường giương mắt nhìn anh, khóe miệng chậm rãi nhếch lên một đường cong, em được lắm.

Điều 18 của Quy định về Tiêu chuẩn của tù nhân nghiêm cấm đánh đập và bắt nạt bạn tù, nghiêm cấm những hành vi kết bè, chia phe phái, làm trùm nhà lao gây sức ép cho tù nhân khác.

La Cường nhìn Thiệu Quân khiêu khích, thì sao?

Ông đây vẫn còn tồn tại rõ ràng thế mà, làm gì được nhau?

Thiệu Quân xụ mặt chỉ vào La Cường: "Anh, trở về đọc lại quy tắc

nhà giam cho tôi."

"Đọc cho trôi chảy, buổi tối tôi sẽ đến kiểm tra!"

Thiệu Quân ném lại một câu, rồi cạch cạch giẫm giày da, vặn eo bỏ chạy.

--

Em mà không chạy La tongkong lột quần đê em ngay tại chỗ =]]]

./.

-----oOo-----

Chương 5

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 5: Ngâm hiểu

Chuyển ngữ: Andrew Pastel

Mắt Kính Nhỏ bị ăn một đá được Nhím và vài người nữa xách về buồng giam.

Khi La Cường về phòng, Mắt Kính Nhỏ đang ngồi trên giường, vùi đầu vào đồng chăn, cảm thấy rất ấm ức.

La Cường chế nhạo một câu: "Này, sinh viên đại học, vẫn còn nước tiểu mèò à?" (*)

() chắc ý nói đã chua lại còn chua lâu...*

Kính Nhỏ không dám nói thẳng với đại ca, âm ừ nói: "Không có."

La Cường đưa tay vén bộ đồng phục tù nhân của tên nhóc ra, nhìn một lượt rồi nói với Hồ Nham: "Xức dầu gió nâu cho sinh viên đi."

"Hai cậu cũng đừng ra ngoài làm việc tiếp, cứ trong phòng nghỉ ngơi."

La Cường cầm lấy cái xô và bàn chải mà Mắt Kính Nhỏ vừa dùng, ra ngoài đứng dưới cái nắng như thiêu như đốt, rồi hướng về phía bức tường đang sơn dở...

Làm Ban trưởng của một ban, hấn cũng có một chút đặc quyền. Theo cái luật bất thành văn trong nhà tù, hấn không cần làm thêm những công việc bần thiêu mà phía trên giao xuống mỗi cuối tuần.

La Cường chủ động làm tiếp công việc của Mắt Kính Nhỏ, hoàn thành công việc cho bên kia. Những người bên cạnh nhìn thấy La Lão nhí trèo lên thang cao tỉ mỉ sơn tường, mà bản thân mình lười nhót chảy thây, có khác nào đang muốn bị đá, nên mạnh ai nấy vội vàng lao vào công việc, giúp toàn bộ bức tường được hoàn thành nhanh chóng.

Mắt Kính Nhỏ không giống với hầu hết các tù nhân xuất thân từ tầng lớp lao động, trải qua đủ mọi con đường mới vào lao. Cậu sinh viên đại học mài ghế trên đống quần gài 20 năm, sao có thể biết làm những công việc nặng nhọc đó? Cho nên tay chân lóng ngóng chẳng làm được gì ra hồn, điển hình cho dạng người thông minh nhưng lại thiếu kiến thức xã hội và khả năng tự chăm sóc bản thân, mọi ngày làm việc trong nhà xưởng luôn là bạn tù giúp đỡ cậu ta làm.

La Cường là Ban trưởng ban 7, cũng là tổ trưởng tổ thủ công, sinh viên trong tổ không hoàn thành nổi nhiệm vụ, lần nào La Cường cũng không nói gì, âm thầm giúp đỡ thẳng nhóc đó làm.

Quay trở lại ngày hôm đó, sau khi sơn tường về La Cường ném hai gói lạp xưởng cho thẳng nhóc, một cửa ngon vật lạ hiếm hoi trong nhà tù.

Sinh viên háo hức cọ cọ vào La lão nhí, ngượng ngùng nói vài câu, tự kiểm điểm bản thân, cảm ơn Ban trưởng chiếu cố gì gì đó.

La Cường đưa tay ra xoa cái đầu gáo dừa của thẳng nhóc, như xoa đầu con nít, đôi mắt dịu dàng đi rất nhiều.

Thẳng nhóc chỉ mới độ hơn hai mươi, La Cường xem như em út của mình...

Sinh viên duy nhất của Ban 7 đến nhà tù vào một năm trước. Những người còn lại trong ban, bao gồm cả La Cường, đều là những dân quê thô kệch còn chưa học hết cấp hai, không có trình độ văn hóa. Lúc sinh viên vừa vào, cậu ta ngay lập tức trở thành một loài động

vật quý hiếm trong ban như gấu trúc.

Trong tù có những luật lệ bất thành văn, những người trí thức có bằng cấp, học vị luôn được các tù nhân khác kính nể, là "dân có học", không được hành hạ, không được bắt nạt, không được để những người đó chịu khổ, luôn được mọi người giúp đỡ.

Mắt Kính Nhỏ là một con phượng hoàng vàng bay ra từ một tỉnh nhỏ, gia đình làm việc cực khổ để chu cấp cho con trai học một trường đại học ở Bắc Kinh, vốn tưởng rằng con trai mình có tương lai rộng mở, không ngờ mới đi học hơn hai năm lại bị kết tội tham ô, lừa đảo chiếm đoạt tài sản.

Cậu ta có bạn gái, vì để mua túi xách, giày dép cho bạn gái, lúc đầu cậu ta lên làm giả con dấu, sau đó biến thủ công quỹ, lừa đảo ... dục vọng như một cái hố đen không đáy, nuốt trọn cả tiền đồ, tương lai cậu ta vào.

Ngày thứ ba khi cậu ta vừa vào tù, tranh thủ ban đêm không ai chú ý, cậu ta lấy dây lưng buộc lại thành thòng lọng định tự treo cổ.

Đêm đó may mắn La Cường cảnh giác, hắn nghe thấy tiếng động lạ, nhào lên cứu được thằng nhóc một mạng.

Cậu ta vừa khóc vừa nói: "Bạn gái em.... không cần em nữa .. chia tay với em rồi.....hu hu hu....."

La Cường nói: "Chia tay thì càng tốt. Cả hai cũng đang ác nhau ra rồi còn gì, lần sau cô ta đòi giết người cậu cũng chiều theo à, cậu không thể trả giá cả cuộc đời mình cho một người phụ nữ như thế!"

Chàng trai trẻ rưng rưng nước mắt nói: "Em xong đời rồi, học bao nhiêu năm, lên đại học, giờ chẳng còn gì, xong hết rồi! ... Em là sinh viên, giờ em là tội phạm".

La Cường nói: "Bây giờ cậu đã trở thành tội phạm. Cậu cảm thấy thiệt thòi, bất công, cậu cảm thấy mình là người xui xẻo nhất và

tuyệt vọng nhất trên thế giới này, phải không? Vậy cậu có biết trước đây tôi như thế nào không?"

Thằng nhóc mờ mịt nhìn lên, lắc đầu nguầy nguậy.

La Cường hừ một tiếng, nói, "Tôi không có học hành tử tế, không phải là sinh viên đại học, nhưng tôi giỏi hơn cậu nhiều. Hai trong số ba nhà hàng cao cấp nhất bên ngoài cổng nam trường cậu là của tôi.; Một nửa chuỗi quán karaoke và hộp đêm hot nhất Bắc Kinh, cũng thuộc về tôi; tòa nhà cao nhất ở Bắc Kinh trên đường cao tốc sân bay chưa hoàn thành, cậu có biết tại sao nó chưa hoàn thành không? Bởi vì tôi đã vào tù rồi, nên nó không thể hoàn công ... Cậu nghĩ cậu thiệt thòi lắm sao? Cậu thiệt hơn hay tôi thiệt hơn?!"

"Bây giờ tôi cũng đang giống như cậu, ở trong cái lao tù cải tạo này, nhưng sẽ luôn có ngày tôi lại ra ngoài, ra ngoài tôi lại tiếp tục gây dựng sự nghiệp. Nếu cậu thật sự có bản lĩnh, sau này cậu cũng sẽ có tương lai tươi sáng thôi."

"Tôi là Trưởng ban này, cậu phải nghe lời tôi mọi chuyện, hiểu không? Có vấn đề gì, cứ nói cho tôi biết. Tôi còn chưa bảo cậu treo cô tự vẫn mà cậu dám làm theo ý mình sao? Nhóc con cậu đừng hòng nghĩ tới!"

Từng câu từng chữ của La Cường dứt khoát, rắn rỏi, cực kỳ kiêu ngạo nhưng lại rất có lý, không có một chỗ nào có thể phản bác được.

Sinh viên bị khí thế của La Cường làm cho khiếp sợ, mấy năm trong trường cậu ta chưa từng thấy một người nào như vậy, trong sách giáo khoa cũng chưa từng dạy một người như vậy, sau này sinh viên cũng bị thuyết phục, đặc biệt nghe lời La Cường.

Tối chủ nhật tù nhân sẽ được ăn ngon, là món xương sườn kho, làm ai cũng thèm nhỏ dãi.

Tuy là xương sườn nhưng đa số chỉ toàn là xương, chất xương

sườn trong chén nặng trĩu tay nhưng chẳng có được bao nhiêu thịt. Nhưng cái nước sốt nâu đỏ thơm ngào ngạt kia chỉ cần mút mút mảnh xương trong miệng thôi cũng thấy ngon.

Một ban ngồi vây quanh cùng một cái bàn cơm. La Cường ngồi xếp bằng trên ghế, ngậm một cục xương vào miệng, mút đến khi không còn cảm thấy vị gì nữa mới nhai rau rầu hết sườn sụn. Hắn vừa nhai sườn sụn vừa dùng ánh mắt như lang sói nhìn chằm chằm vào một người nào đó đang đi tuần tra tới lui cách đó không xa, cứ như thể trong miệng hắn là mảnh xương sườn gọi cảm mê người dưới cánh tay của Thiệu tam gia vậy.

Tù nhân ăn tối lúc 6 giờ chiều, sau khi tù nhân ăn xong, quản giáo đổi ca mới có thời gian ăn.

Thiệu Quân đang đói bụng, anh trừng mắt liếc La Cường liếc một cái, nhìn cái gì mà nhìn, lo ăn xương của anh đi!

La Cường vui vẻ, đầu lưỡi chậm rãi liếm môi, sau đó nheo mắt nhìn Thiệu Quân đang nghiêng răng nghiêng lợi trừng mắt với hắn...

Hai người đánh nhau bằng ánh mắt, không cần nói cũng biết đối phương đang nghĩ gì.

La Cường: Anh muốn ăn màn thầu, hai không đủ, cho thêm hai cái nữa!

Thiệu Quân: Anh ăn nhiều nhất trong cả ban đó, không cho!

La Cường: Em là một cái màn thầu lớn! Anh muốn ăn em!

Thiệu Quân: Anh đừng tưởng bở, tôi đâm gãy răng bây giờ!

Thiệu Quân múc mấy món xào đầy vào khay đựng, mua vài túi thịt bò vụn và lạp xưởng vị Tứ Xuyên ở siêu thị nhỏ bên ngoài tòa nhà, rồi trở về văn phòng ăn tối.

Anh thích ăn cay từ nhỏ, không cay không vui, ba tháng nay không ăn được một cái lẩu nào, miệng mồm nhạt nhẽo đến không nếm ra được một vị gì, chỉ có thể ăn mấy miếng thịt bò tấm sa tế đồ để qua cơn nghiện cay.

Tất cả bạn bè của anh đều nói, Quân nhi, không thể ăn lẩu nữa, lẩu uyên ương đầu cá tiêu ớt chính hiệu Trùng Khánh đây này! Tội tao ở bên ngoài ăn sung mặc sướng, còn thằng ngu mày vô nhà lao ăn cơm tù!

Đôi khi Thiệu Quân cũng ngứa ngáy trong lòng, cũng muốn ra ngoài ăn sung mặc sướng. Ai mà chịu sống cả đời trong cái nông trường vùng ngoại ô hẻo lánh chim không thềm ỉa này cơ chứ?

Anh cũng cảm thấy đầu óc mình ngu si thật, bỏ ra ngàn ấy năm, vì ai, vì ai cơ chứ?

Cái tên chết dẫm đang vương bận trong lòng anh là ai?

Còn có thể là ai được nữa?

.....

Sau bữa ăn, điện thoại cố định trên bàn báo chuông liên tục, tất cả đều là ngoại tuyến.

Thiệu Quân biết ai là người gọi đến hơn trăm cuộc gọi sang đây, Thiệu Quốc Cường chắc là đang nổi trận lôi đình gào thét trong những tin nhắn thoại, chỉ mong bóp cổ chết anh đi cho rồi.

Thiệu Quân đã đoán đúng, các cảnh sát Thiệu Quốc Cường phái đi ngày hôm sau đã đuổi theo anh đến tận Thanh Hà, họ lục soát ngôi nhà nhỏ anh thuê, nhưng không tìm thấy ai. Cục trưởng Thiệu hỏi trưởng nhà tù, trưởng nhà tù nói, người đã vào khu vực trại giam thì không thể mang theo điện thoại di động, không gọi được, ngài chịu khó chờ 24 tiếng đi Thiệu công tử tan tâm ra ngay.

Mỗi cảnh sát chỉ có một đường dây ngoại tuyến này, ngày thường vào văn phòng hay vào khu vực trại giam thì kiên quyết không được mang theo điện thoại di động, tránh trường hợp phạm nhân trộm điện thoại di động để liên lạc với người bên ngoài. Ngoài còng tay và dùi cui trong trang bị của Thiệu Quân, còn có một bình xịt hơi cay hiếm khi được sử dụng và một bộ đàm tiêu chuẩn của cảnh sát, chỉ để cho các cảnh sát để nói chuyện với nhau trên mạng cục bộ.

Thiệu Quân dâng lên một cảm giác đặc thảng khi trả thù thành công. Hôm qua tiệc đính hôn của hai gia đình chắc chắn là rối như canh hẹ. Cô dâu bị cho leo cây, chú rể chẳng thấy mặt mũi đâu. Cục trưởng đại nhân làm bố chồng không biết có thẹn quá mà tự rước luôn con dâu về nhà, hay là xé bỏ hôn ước hay không. Nhưng nói chung là Thiệu Quân không sợ làm mất lòng mọi người. Vì tóm lại, anh cũng không muốn theo nghiệp chính thức của bố mình, nên cũng không dính dáng gì đến mấy người trong vòng xã hội đó, vì thế họ có thích hay ghét ai cũng đừng hòng gây sức ép với Thiệu tam gia này.

Lùi lại một bước, cho dù Thiệu Quân có đắc tội ai đi nữa thì cũng có cái danh con trai cưng của Cục trưởng che chở, xảy ra chuyện gì bố cũng sẽ chùi mông cho anh, Thiệu Quốc Cường rất nuông chiều con mình, nên những năm qua anh chẳng hề cả nể điều gì.

Thiệu Quân nhấn nút nghe tin nhắn, một giọng nói khàn khàn quen thuộc từ từ phát ra, anh lắng nghe, dần sửng sốt ...

"Thiệu Quân, rảnh thì về nhà một chuyến. Bố có chuyện muốn nói với con. Lần này hai bố con chúng ta đừng mất bình tĩnh. Hoặc là, nếu không muốn về nhà thì hẹn bố, bố sẽ tới tìm con."

"Quân Quân có phải vì chuyện trước kia không? Con định bưng bình như vậy tới lúc nào, bỏ qua đi, có được không?"

"Quân Quân, mẹ con không còn nữa, nhưng vẫn còn có bố ... Con về lúc nào cũng có bố chờ sẵn ở đây. "

"Quân Quân, bố lo lắng, tức giận, mắng con nhưng cũng là vì lo lắng cho con! Con định sau này sẽ như thế nào đây? Con năm nay đã 30, còn tương lai ... Bố bây giờ còn đang tại chức, con muốn làm gì, bố có thể giúp con mở đường, mai sau bố già bố xuống chức, rồi thằng nhóc này con định làm gì đây? Định hủy hoại cả tương lai mình trong tù cả đời sao? Con có còn mục tiêu sống không? Con có thể sống một cuộc sống hạnh phúc không? ... "

"Thiệu Quân, về nhà được không? Khi nào con có thể ra ngoài?! ..."

Thiệu Quân bấm vào chiếc điện thoại liên tục đổ chuông, nghe từng tin nhắn rồi xóa từng tin nhắn một, ngón tay anh run rẩy ...

Anh che mặt, nằm trên bàn làm việc một lúc lâu.

Đã xóa hơn một trăm tin nhắn kia, nhưng cứ như nó đã truyền vào đầu anh, phát đi phát lại, muốn xóa cũng không xóa được.

Nếu như năm năm trước Thiệu Quốc Cường nói những điều này anh, Thiệu Quân chắc chắn sẽ đầu hàng, dừng cãi nhau với bố, cúi đầu ngoan ngoãn quay về.

Nhưng bây giờ đã quá muộn, quá muộn rồi.

Làm sao anh còn có thể quay lại? Thiệu Quân cảm thấy anh không còn nhìn thấy con đường nào phía trước nữa, tất cả con đường đều bị chính anh phá hủy hết.

Nếu ở lại Thanh Hà cả đời, chẳng khác nào anh không còn cần bố anh nữa.

Nếu anh quay lại và đi theo con đường mà bố anh lót gạch sẵn, không bao giờ quay về nhà tù này, anh chẳng khác nào bỏ lại La Cường, phải giả vờ như anh chưa từng yêu thương một người như vậy trong đời ...

Thiệu Quân chỉnh lại cảnh phục, thắt lưng, đội mũ cảnh sát, chuẩn bị

cho một cuộc tuần tra thường lệ vào ban đêm.

Đi ngang qua nhà vệ sinh trước cửa hành lang dãy nhà giam, anh rẽ vào tranh thủ xả nỗi buồn.

Thiệu Quân lơ đãng kéo khóa quần, lấy thẳng nhỏ ra, vừa ngược lên nhìn, một bức tranh nguệch ngoạc trên tường phía trên bồn tiểu đập ngay vào mắt.

"Đệt....."

Thiệu Quân lằm bằm mắng.

Trên bức tường xám trắng vẽ một người đàn ông khỏa thân, dáng người quyến rũ, đang làm một tư thế kì lạ mà đối mặt với Thiệu Quân, trong tay đang nâng lên một "cây súng" cường tráng chĩa thẳng lên như đang chuẩn bị "bắn" vào mặt anh.

Người vẽ rất có hoa tay, chỉ trong vài nét vẽ đã có thể phác thảo được khuôn ngực, cặp đùi rắn chắc cực kỳ nam tính, và cái khu rùng rậm rạp kia...

Thiệu Quân đang đi tè cũng suýt có phản ứng sinh lý.

Anh chợt dạ nhìn xung quanh, may mắn là toilet không có ai.

Thiệu Quân không tìm được giẻ lau nên chỉ biết nhặt cây lau nhà trong góc, nhúng vào chậu giặt qua loa rồi chùi sạch cái tranh vẽ nội dung người lớn bằng than chì kia đi.

"La Cường, anh được lắm....."

Khóa miệng Thiệu Quân kéo căng như đang muốn cắn người.

Sau khi xem "bản tin thời sự" và "Đại lộ ánh sao" (*) trong khán phòng nhỏ, các phòng giam kết thúc buổi thông khí tối, đã đóng cửa.

() "Đại lộ ánh sao" là một chương trình tài năng của đài truyền hình trung ương nhà nước Trung Quốc từ năm 2004 trở đi.*

Bốn năm người trong ban 7 đang chơi bài, La Cường ngồi ở vị trí trong cùng, dựa nghiêng trên giường, ném bài vào tụ từ xa.

Hồ Nham nhảo nhảo dính dính dựa vào bắp chân La Cường, duỗi một tay vòng từ dưới đầu gối của hắn lên để chơi bài. Dựa gần quá thì La lão nhị khó chịu, eo đui là những chỗ nhạy cảm, không ôm được mà ngồi cách xa quá thì không thể hiện được thân phận tiểu yêu tinh "cậy sủng sinh kiều" của y trong ban 7. Không ôm được đùi thì ôm bắp chân cũng không tệ.

Thiệu Quân vốn nghĩ cậu sinh viên kia ban ngày bị anh đá sẽ tổn thương lòng tự trọng, nhưng anh liếc mắt nhìn một cái đã thấy Mắt Kính Nhỏ ngồi ở dưới La Cường, đang tập trung đánh bài, nói nói cười cười, có vẻ La Cường đã vượt lòng cho rồi, nên không còn làm mình làm mẩy gì nữa.

Thiệu Quân rất vừa lòng, biết rằng La Cường đang làm tốt mọi việc, vì vậy anh gọi: "3709."

La Cường nhướng mày: "Có."

Thiệu Quân: "Lại đây."

La Cường : "Để làm gì?"

Thiệu Quân uy phong trừng mắt: "Anh học thuộc quy định nhà giam chưa? Lại đây trả bài."

Khóe miệng La Cường cong lên, nở nụ cười, nhét toàn bộ thẻ bài trong tay vào Hồ Nham, ghé vào lỗ tai y thì thào: "Đại tiểu miêu, cần lấy chơi tiếp..."

La Cường bước tới cửa, ánh mắt hờ hững, lèm bèm: "Làm gì?"

Thiệu Quân nói: "Đã bao nhiêu ngày rồi anh chưa tắm?"

La Cường nói: "Ca của chúng tôi đi tắm vào thứ năm. Đã qua ngày rồi nên để tuần sau vậy."

Thiệu Quân nói: "Đợi đến thứ năm tuần sau à. Hai tuần không tắm rửa, anh không sợ mình bốc mùi chết ngạt cả phòng sao? Ngày mai đi tắm chung với ban 1 ban 2 đi."

La Cường nheo mắt: "Tôi không tắm cùng các ban khác."

Thiệu Quân trắng mắt liếc hẩn, mở cửa ngục, nói nhỏ: "Ra ngoài."

Hai người cảnh giác đảo mắt sang hai bên, ánh mắt chạm nhau ẩn giấu những hàm ý mà người khác không thể nào nhận ra, chỉ có hai người mới hiểu được lời thoại, còn những người khác thì không ...

—

À lúc này anh Quân 30 còn La Cường cũng 44 45 rồi á, không phải thanh niên trai trẻ gì đâu nha

./.

-----oOo-----

Chương 6

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 6: Cả hai không hẹn

Chuyển ngữ: Andrew Pastel

Tù nhân được tắm trong nhà tắm riêng của nhà giam, chỉ có hơn 20 buồng tắm, mà người đông như mắc cửi, vì vậy, mỗi tuần, các ca thay phiên nhau tắm rửa chỉ có một lần tắm như chiến đấu kéo dài mười lăm phút (mười lăm phút bao gồm cởi quần áo và mặc quần áo). Muốn đến vòi hoa sen phải kéo tay bóp cổ ầu đả người khác.

Bốn góc nhà tắm cũng được gắn thiết bị giám sát, đừng hòng phạm nhân nào làm chuyện xấu.

Thiệu Quân định đưa người đàn ông này vào phòng vệ sinh của quản giáo trong tòa văn phòng để tắm.

Anh dẫn La Cường đi qua hành lang, tay hắn vẫn bị còng, hai người một trước một sau cách nhau ba bước, cúi đầu như không có chuyện gì xảy ra.

Một người đồng nghiệp nhìn thấy anh, lẩm bẫm: "Tôi nói này thiếu gia, anh định đưa La Lão nhị vào tòa nhà văn phòng à, anh không sợ có chuyện gì xảy ra sao? Anh không sợ một ngày nào đó người này sẽ nổi điên gây thương tích cho anh ..."

Thiệu Quân nói: "La Cường không điên, anh ta muốn làm gì trong đầu anh ta hiểu rất rõ, và tôi nắm chắc được tâm lý anh ta."

"Hơn nữa, người như La Cường, nếu anh ta thật sự muốn gây thương tích cho người khác, ai có thể ngăn cản đây? Tuýp người như anh ta, chỉ cần cho anh ta sự tín nhiệm, anh ta sẽ ngoan

ngoãn."

Thiệu tam gia đã đánh bay tất cả những nghi ngờ như thế.

Phòng tắm dành riêng cho quân giáo không lớn, chỉ có bốn vòi phun.

Đứng trước tủ chứa đồ, cả hai lặng lẽ cởi quần áo.

Thiệu Quân ném đôi bốt da to tướng xuống sàn, liếc nhìn La Cường cởi bỏ bộ đồng phục tù nhân, để lộ cơ vai săn chắc và khuôn ngực rộng qua khoeo mắt.

Nước đang lạnh, phải mát một lúc để nóng lên.

Tiếng nước ào ào như đánh vào sự ngộp ngùng trong lòng.

Hơi nước màu trắng từ từ bốc lên trong phòng tắm, làm mờ đi khuôn mặt của hai người, cả hai đều không nhìn chăm chú vào nhau, nhưng dường như từng giây từng phút, từng tác trên cơ thể đều trần trụi hiện ra, lộ ra cả máu thịt đỏ tươi, không còn gì sót lại.

La Cường đứng dưới vòi sen, để nước nóng phun khắp người, từ từ kỳ cọ.

Bọt nước chảy xuôi len theo những chân râu cứng trên mặt hấn, nước chảy dọc theo các rãnh cơ bắp phác họa nên những dòng chảy chứa đầy sự căm dỗi.

Trên vai và lưng có vài vết sẹo cũ, hầu như là những vết thương trí mạng những năm ấy. Trải qua năm tháng lắng đọng, vết thương góm ghiếc dần biến thành những đường trắng mỏng tinh tế, nom như những con rồng.

Một bên bụng dưới lộ ra một hình xăm đen tuyền, đường nét nổi bật trên làn da ẩm ướt, giống như một con dã thú mê người thủ thế chờ đợi, kéo dài đến rừng rậm rậm rạp kia...

Thiệu Quân lê dép, lão đảo trong tấm màn nước, vớ chiếc khăn quấn ngang hông.

"Tôi chà lưng cho anh nhé?"

Xuyên thấu qua hơi nước, âm thanh có vẻ như không còn quá chân thực, lâu lắm rồi La Cường chưa nghe Thiệu Quân nói lại câu nói ấy.

La Cường nặng nề "Ừ" một tiếng, chống tay lên tường, cúi đầu xuống, từ cổ xuống thắt lưng tạo thành một đường thẳng.

Thiệu Quân lặng lẽ kỳ cọ cho hắn một lúc, ngón tay mềm mại lướt trên làn da bị nước nóng hun đến ửng đỏ, buồn bã đếm những vết sẹo chi chít chất chồng trên cơ thể người đàn ông này.

Anh đã đếm không biết bao nhiêu lần, mà dù có đếm bao nhiêu lần đi nữa, những vết sẹo cũng không tự dưng sinh thêm vài cái, cũng sẽ chẳng bớt đi.

Sau khi chà lưng, hai tay Thiệu Quân vòng qua nách và sườn, kỳ cọ đến ngực La Cường.

Chợt bàn tay bị túm lấy, La Cường kéo Thiệu Quân thuận thế ngã vào vòng tay hắn.

Anh chống tay cố gắng né tránh miệng của La Cường, vùng vẫy thúc khuỷu tay vào hắn! La Cường tóm lấy khuỷu tay anh, vặn nó về phía sau, mang người đang định vùng vẫy vào lại vòng tay một lần nữa, lồng ngực lớn ôm trọn phía sau lưng của Thiệu Quân.

"Thiệu Quân."

Âm thanh gần sát bên tai, mà cũng lại như cách nhau đã hàng thế kỷ.

"An còn định giở trò à? Đừng làm phiền tôi nữa..."

La Cường đặt cầm lên cổ Thiệu Quân, cọ mặt vào mặt anh, hai cánh tay rần rỏi vòng quanh, siết chặt lấy eo, oằn người ôm chặt lấy người trước mặt.

Thiệu Quân nói giọng mũi: "Buông ra, anh là ai vậy? Đừng làm cái bộ dạng đó với tôi"

"Không buông...Anh không buông đâu."

"Tôi đọc lại quy tắc nhà giam cho anh nhé, anh có muốn nghe không?"

La Cường cười cười dõ dành, hấn hôn nhẹ lên vành tai, kéo đến sau tai, hôn lên tóc, nụ hôn càng lúc càng sâu, giọng nói như đặc nghẹn lại, không thể khổng chế.

Thiệu Quân đe dọa: "Bị nhìn thấy anh sẽ bị xử tử ngay đó."

La Cường cười gằn: "Lúc vào em khóa cửa rồi, em tưởng anh không thấy à?"

"Anh muốn làm gì?"

La Cường áp bên mặt thô ráp vào vành tai anh: "Anh muốn làm em."

"Con mẹ nó, anh dám!"

"Anh muốn em ra."

"Không."

Thiệu Quân bất ngờ cố gắng giãy giụa, nhưng đều vô ích.

Hai cánh tay của La Cường càng ngày càng siết chặt, như một con trăn lớn tìm thấy con mồi, xương cốt toàn thân co rút dữ dội, siết người trong lòng gần như ngạt thở.

Các khớp xương của Thiệu Quân khẽ vang lên kèn kẹt, anh phải mở miệng khó khăn thở mấy từng hơi, mặt và cổ đỏ bừng lên.

"Thiệu Quân, em chưa kết hôn ..." La Cường thở hỗn hển, giọng nói mất khống chế từ từ khô khốc lên.

"Sao anh dám chắc tôi không hết hôn!" Giọng Thiệu Quân mang theo oán giận.

"Nếu có vợ em sẽ không về đây nữa." La Cường chắc chắn nói.

Thiệu Quân hừ một tiếng nặng nề trong khoang mũi.

"Em có vợ còn dám về đây sao? Em có gan thì cứ thử, xem ông đây có thể buông tha em hay không! ..."

Giọng La Cường nửa đe dọa, nửa càn rỡ. Mọi ngày hai người nói chuyện đều là như thế, anh nói gì em đốp chát lại câu đó, cũng thành quen. La Cường biết, Thiệu Quân không chạy được.

"Thiệu Quân..."

La Cường phát ra một tiếng gầm trầm đục trong cổ họng, như một con dã thú đau đớn khát cầu nhục dục, dục vọng thể xác như theo câu nói bùng cháy lên, làm cổ họng hấn chảy máu. Kim nén quá lâu, toàn thân nóng bừng, chỉ cần một chút cọ xát nhỏ với nhau đã thấy tê rần như giật điện!

Không có camera hoặc giám sát trong phòng tắm của quán giáo.

Thiệu Quân biết, La Cường cũng biết.

Nếu lúc này La Cường siết anh đến chết, cũng chẳng ai hay.

Nhưng La Cường sao nỡ để Thiệu Quân khó chịu.

Hắn nói lỏng một chút, vươn một tay vòng qua eo Thiệu Quân, tháo khăn tắm anh xuống vắt lên vai.

Hắn nhìn phía sau anh từ vai xuống. Cơ thể Thiệu tam gia rất đẹp, hai cánh móng tròn sấn chắc nối liền với vòng eo nhỏ cong cong, cặp chân dài thẳng tắp mạnh mẽ, đẹp đẽ từ đỉnh đầu đến tận gót chân.

La Cường rất thích, đặc biệt là cặp chân dài kia.

Dòng nước chảy ào ào che lại tiếng thở dốc ngày một nặng nề hơn.

La Cường một tay vuốt ve bụng dưới, bàn tay mượt bột xà phòng xoa nắn trên đùi, tay kia cầm lấy cậu nhóc đang dần cương cứng của Thiệu Quân, tuốt một đường từ trên đỉnh xuống gốc, cảm nhận người trong lòng ngực khẽ run rẩy. Hắn cầm lấy nơi mỏng manh mềm mại của anh bằng một tay, ngón tay khéo léo xoa nắn lên gân nổi lên, tuy nhẹ nhàng nhưng lại đượm một sự thô lỗ và dục vọng áp bách của đàn ông, khiến thứ trong tay hắn càng thêm nóng cứng.

"Muốn không? Thiệu Quân...". Giọng La Cường khàn khàn quyến rũ, hắn liếm láp lấy vành tai Thiệu Quân, khẽ nói.

Hắn cầm vật cương cứng trong tay, ngón tay chặn lại không cho anh xuất tinh, gằn như thềm thường tận hưởng sự vật lộn trong những hơi thở dốc của Thiệu Quân.

La Cường cũng đã cương, hắn đè ngực lên lưng anh, mê mẩn cọ sát thứ cứng rắn vào rãnh móng anh, rồi đẩy cõn thịt vào giữa cặp đùi đang chụm lại, mãi mê cử động, không để ý đến sự quật cường và tức giận chảy xuống từ mắt người kia.

Thiệu Quân thừa dịp La Cường nhắm mắt thở ra tiếng rên sáng khoái đầu tiên, đột nhiên duỗi khuỷu tay ra thúc thật mạnh vào ngực La Cường.

Những khát khao nhục dục và sự kích động không thể kiểm soát

trên cơ thể anh làm anh căm ghét, làm anh phát rồ, làm anh tuyệt vọng!

La Cường sững sốt.

Ngực bị khuỷu tay đánh trúng, da đỏ bừng lên một mảng, nhưng La Cường không đánh trả, cũng không động đậy.

Hắn nhìn đôi mắt Thiệu Quân dần đỏ lên, những lọn tóc tán loạn mướt đẫm nước và khuôn ngực đỏ bừng.

Thân dưới của Thiệu Quân vẫn đang cương, giọt nước trong suốt lấp lánh trên đuôi những lọn tóc mềm mại, khóe mắt đỏ hoe như sắp chảy ra máu.

Thiệu Quân đứng dưới vòi, mở nước thật mạnh cọ rửa cơ thể, cố gắng đàn áp, che giấu đi dự cảm của mình. Dép lê lồm bồm trên mặt sàn xăm xấp nước, như đang giẫm từng bước lên trái tim anh, đau lắm, nên anh cởi dép, tàn nhẫn ném mạnh vào tường gạch men đối diện....

Cả hai chiến tranh lạnh như thế cũng đã nửa năm, cũng chẳng ai thấy vui vẻ hơn ai.

Cứ như thế không biết khi nào kết thúc, khi nào mới có thể nhìn thấy cuối con đường.

"Thiệu Quân, đừng như vậy nữa."

La Cường khàn giọng nói.

"Đừng như thế nào?"

Thiệu Quân vẫn đang lỏa người, ướt sũng nước, giận dữ nhìn hắn.

"Nó là em trai anh, anh chỉ có một đứa em. Anh muốn nó sống tốt bên ngoài. Là anh nợ nó, anh nên làm như thế ... Chúng ta có thể

thông cảm cho nhau được không?" Đôi mắt La Cường sẫm đen như mực, nhìn thẳng vào anh.

"Được thôi, anh với em trai quý hóa của anh muốn làm gì thì làm đi, đừng dây vào tôi nữa." Thiệu Quân trừng mắt.

Hai người thở hổn hển, nhìn nhau chằm chằm không buông, cả hai đều không muốn nhường nhau một bước nào.

"Vậy em muốn anh phải làm sao đây?" La Cường lạnh mặt hỏi.

"Khi nào thì có thể giảm án?" Thiệu Quân nói không chút nghĩ ngợi.

"Con mẹ nó giảm hình phạt là chuyện anh có thể quyết định sao?"

"Đúng vậy. Nếu anh sự muốn đi ra ngoài, sớm muộn gì cũng có cách, La Cường anh hiểu quá những chuyện này mà."

Thiệu Quân cắn môi.

"La Cường, tôi chưa bao giờ gặp một tên khốn nào ích kỷ như anh. Lúc anh đi tự thú, anh có nghĩ đến tôi không? Tôi đã đồng ý với anh như vậy sao? Ai kêu anh đi tự thú ?!" Thiệu Quân gầm nhẹ.

"..... Mình anh làm mình anh chịu, anh có lỗi với Tam nhi nhà anh, cũng có lỗi với cả em! Anh nhận tội, anh chịu cải tạo có được không, đây không phải là thứ em dạy anh khi anh vừa vào đây sao." La Cường nói một cách lạnh lùng.

"Anh giết người, tự kết án chung thân, anh còn bảo đáng bị như vậy. Vậy sao anh không đi nhận án tử hình ngay luôn đi? Còn ở đây làm gì? Mẹ nó, anh còn ở đây đùa giỡn với tôi để làm gì?"

"Anh làm như thế thì khác gì cũng phán cho tôi cái án chung thân ..."
Thiệu Quân vùi mặt vào cánh tay.

La Cường khẽ run, ngón ngang dâng lên trong đáy mắt, lạnh lẽo

không nói nên lời.

Nhà tù Thanh Hà là nhà tù dành cho các trọng tội, giam giữ nhiều tội phạm khét tiếng khắp Bắc Kinh.

Năm mươi phần trăm tù nhân ở đây nhận bản án tử hình ân xá, La lão nhị là một trong số đó.

La Cường không thể ra ngoài suốt cả đời này. Hắn sẽ phải dành phần còn lại của cuộc đời mình trong tù.

Thiệu Quân тяди ляуои ngồi xồm dưới màn nước sôi, ôm lấy mặt, nước mắt trào ra theo kẽ tay.

Trước mặt người khác, anh chưa từng khóc. Chưa bao giờ anh trải qua một chuyện khó khăn đến như thế.

Năm năm trước, khi mới bước chân vào nhà tù này, anh chưa từng nghĩ mình sẽ vui vẻ ở lại đây như ngày hôm đó, nghĩ sẽ bó buộc vào nơi này, thế ngoại đào nguyên, để Tam gia tiêu điều tự do tự tại, hưởng thụ sự vui vẻ dù người khác không ủng hộ.

Và cũng chưa bao giờ nghĩ muốn ra khỏi nơi này như ngày hôm nay, không phải vì chán nản, không phải vì quá cực khổ, mà là vì đau đớn, vì khó chịu, vì sự tuyệt vọng như một cái khóa sắt bóp chặt vào tim anh, để nó quặn đau nhỏ máu.

Ngày hôm đó, Thiệu Quân bước ra khỏi phòng tắm, mặc đồng phục và đôi giày da lên cơ thể còn đang ướt nhẹp.

"La Cường tôi sẽ không để yên cho anh. Anh đã hủy hoại tôi rồi."

Thiệu Quân chùi mạnh hốc mắt, lau đi những vết nước ướt trên mặt.

"La Cường, chừng nào anh giảm án, chừng nào anh có thể ra tù, thì hãy đến gặp tôi. Nếu cả đời này anh cứ như vậy, thì cả đời này tôi cũng sẽ như vậy, tôi đấu một mất một còn với anh."

Thiệu Quân nói một cách tàn nhẫn, ngón tay thô bạo kéo rách đồng phục, tựa như một cậu nhóc to xác nổi giận, quay mặt đi khỏi La Cường, khuôn mặt đẹp méo mó đi vì bị thương.

Tính khí nóng nảy ngang tàng lại trở về, anh vẫn là Thiệu tam công tử, là Thiệu Tam gia gia cơ mà.

Anh đã bao giờ bị ám ức chưa? Đã bao giờ anh bị người khác phụ lòng như thế chưa? Tên khốn La Cường vin vào cái gì mà dám đối xử với anh như thế!

"Em ép anh phải vượt ngục đúng không?"

La Cường vẫn bất động, gương mặt hần vẫn còn vương bọt nước.

"Đừng nói nhảm nữa." Thiệu Quân quay mặt đi chỗ khác.

"Ý em không phải thế à, anh còn đường nào khác sao?"

"Tôi không bảo anh vượt ngục! Tôi không có ý đó!"

Thiệu Quân tức giận đến rống lên.

La Cường lấy ra một điều thuốc trong túi quần áo, ngón tay ướt đẫm, không có bật lửa, chỉ có thể dùng nước bọt nhắm một chút mùi thuốc lá nhàn nhạt trong điều thuốc, bóng người ngược sáng vẽ thành một pho tượng điêu khắc đen kịt bên cửa sổ.

Đêm đó, La Cường lặng lẽ ngồi xếp bằng trên chiếc giường lớn của trưởng ban, thức suốt một đêm.

Hần nhìn vào camera trong góc phòng. Hần biết, người ấy cũng đang nhìn hắn qua màn hình.

Hai người cứ thế nhìn nhau thật xa, chuyện cũ rõ ràng trước mắt, từng việc từng chuyện lại hiện về, chảy trong bóng tối, trong giây

phút đó, phẳng phất dường như đã nhìn nhau cả một đời...

./.

-----oOo-----

Chương 7

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 7: Vào tù

Chuyển ngữ: Andrew Pastel

Lần đầu tiên Thiệu Quân nhìn thấy người đàn ông này, là ở bên cạnh sân thể dục của nhà tù Thanh Hà.

Năm đó, thiết bị nhận dạng dấu vân tay và võng mạc vẫn chưa được lắp trên cánh cổng sắt lớn của nhà tù; sân bóng rổ bên cạnh sân thể dục lớn vẫn là một nền bê tông nhám nhở và thô sơ; mấy gốc cây hoa hòe (*) ở tầng dưới của nhà tù cũng chỉ to bằng cẳng chân, vài râu hoa thưa thớt nở ra uyển chuyển nhẹ nhàng theo bóng cây.

Khi đó, Thiệu Quân vẫn còn rất trẻ, vẫn còn cái vẻ ung dung tự do tự tại.

"Tam gia, bóng của cậu!"

"Tấn công, tấn công bất ngờ!"

Thiệu Quân đón đường chuyền của đồng nghiệp, lắc người chui qua khoảng trống. Ngay lúc đối mặt với đối thủ đang cản phá trên không, anh làm một cú lên bóng giả cực kỳ phóng khoáng để chuyền bóng!

Quả bóng được ném cho đồng đội phía anh, còn anh nghiêng người bay ra ngoài, lăn trên mặt đất một cái.

"Cái thằng nhóc này! ..." Điền Chính Nghĩa chỉ vào Thiệu Quân.

Thiệu Quân lắc đầu rũ bỏ mồ hôi trên tóc bằng cái vẻ rất bất cần đời. Mấy quả giáo trực ban hay tận dụng khoảng thời gian ít ỏi lúc

các tù nhân nghỉ trưa để chơi bóng rổ trên sân chơi. Thiệu Quân là phân vệ của đại đội một, vừa công vừa thủ.

Anh chơi đến hăng say, vạt áo ba lỗ đẩy lên tận trước ngực, lộ ra vài múi cơ bụng xếp hàng ngay ngắn. Dây thắt lưng trên eo lúc nào cũng buông lỏng hơn người bình thường một cái khuy áo, quần tây buông thõng bên hông, dây dưa dây cà chạm đến cả mắt cá, muốn rút xuống lại không rút được, đây chính hình ảnh điển hình của con em cảnh sát cán bộ cấp cao.

Bỗng một đoàn xe áp giải dài ngoằng chạy vào cổng sắt, tám cảnh sát đặc nhiệm đội mũ bảo hiểm và súng máy mini từ trên xe nhảy xuống, vẻ mặt căng thẳng nghiêm túc.

Thiệu Quân tinh mắt, rống lên một tiếng cách nửa cái sân thể dục: "Này? ... Chảy máu kìa?"

Hai cảnh sát đặc nhiệm đang bê vết máu, cánh tay được quấn băng vải. Từ Bắc Kinh chạy xe đến nhà tù Thanh Hà mất một thời gian dài, vừa đến nơi lại gặp cái người liến thoắng miệng không kéo da non này, muốn phát cáu.

"Xui thôi, mẹ kiếp, không có gì đâu."

Một trong số họ đáp.

"Ai thế?"

Thiệu Quân chậm rãi bước tới và gật đầu chào. Ngực áo ba lỗ anh ướt đẫm mồ hôi, cơ bắp bả vai mướt mồ hôi bóng loáng lên trong ánh mặt trời dịu nhẹ.

Ý anh là đang hỏi cái người đang bị áp giải trên xe, không biết là nhân vật quan trọng nào. Người của đội cảnh sát đặc nhiệm cứ vài ba bữa lại lái xe qua đây, hai bên đã quá quen thuộc với nhau, nói chuyện không cần chức danh, chỉ nói đơn giản vấn tắt.

Thiệu Quân biết văn phòng thành phố chỉ sử dụng xe hộ tống bọc thép và tấm thép phòng hộ để áp giải những tên tội phạm đặc biệt nguy hiểm với những tội danh nghiêm trọng, tôm cá nhỏ bình thường, thật sự không xứng với chiếc xe này.

Tiếng cùm chân sắt nặng nề vang lên trên xe, một đôi chân đi giày đen đế dày, miệng hẹp bước xuống mặt đất, mạnh đến dường như đất cũng rung lên, và trái tim anh cũng rung động theo một cách kỳ lạ...

Tay và cổ chân của tù nhân bị còng toàn bộ, tám cảnh sát chĩa họng súng áp giải hắn bước vào trong bức tường ngục giam.

"Nhiệm vụ của chúng tôi coi như hoàn thành, người này giao cho các anh, chuyện còn lại là chuyện của các anh!"

Cảnh sát áp giải ném túi công văn giấy kraft cho Thiệu Quân, trước khi rời đi còn để lại một câu như thế cho nhóm quản giáo, nặng nề thở phào nhẹ nhõm, giọng nói như lộ ra một vẻ trút được gánh nặng và hả hê khi người khác gánh tiếp gánh nặng cho mình.

Tù nhân bị chụp một chiếc mũ đen trên đầu, chỉ để lộ đôi mắt.

Bóng dáng cao lớn chậm rãi đi dọc hành lang dài, chợt đôi giày vải đen đột nhiên quay lại, chăm chú nhìn Thiệu Quân một cái.

Đôi mắt sâu, ánh nhìn dày đặc xuyên qua chiếc mũ đội đầu màu đen, hung ác nham hiểm và một chút khiêu khích, lướt qua gương mặt Thiệu Quân, rồi lia xuống cái bụng nhỏ của anh...

Thiệu Tam công tử sừng sốt, cái tên này dám nhìn anh à?

Nhìn cái gì?

Anh vô thức cúi đầu xuống, khẽ chạm vào đũng quần của mình xem cái khóa quần thanh lịch đã được kéo lên chưa.

Kéo rồi mà, đâu có lộ gì đâu.

Thiệu Quân giương mắt khó hiểu, đúng lúc bắt gặp ánh mắt chế giễu của đối phương. Vừa rồi anh sờ đũng quần, hẳn đã thấy hết.

Mệ ... Thiệu Quân nhanh chóng kéo áo ba lỗ lại che bụng dưới và eo, quay đầu tiếp tục chơi bóng.

Trở lại văn phòng, trưởng nhà giam đưa tài liệu cho vào quần giáo trong đại đội: "Người này, đội của các anh nhận."

"Để hắn ta ở đâu đây?" Đội trưởng Điền hỏi.

Thiệu Quân rung đùi trên bàn làm việc, cầm tài liệu lên liếc một cái, cau mày, trong mắt lộ ra vẻ chán ghét khinh thường.

Người đàn ông này hóa ra là tội phạm hiếp dâm.

"Để hắn vào ban 7, ban của Thiệu Quân." Đội trưởng Điền nói.

Các đồng nghiệp trong phòng vui mừng ồ lên, biết rằng Đội trưởng Điền cũng không hiền lành gì. Ban 7 là cái ban có "vấn đề" nhất đại đội, toàn những tên lì lợm, ma mới đi vào đảm bảo sẽ bị hành cho lên bờ xuống ruộng. Bởi vậy, nếu phạm nhân mới không vừa mắt, các quần giáo cũng không cần tự mình ra tay giáo dục lại, bị tống vào ban 7 vài ngày là sẽ cun cút để bảo ngay thôi.

Thiệu Quân cãi lại: "Ờ hay, sao không cho vào ban 1 ban 2 ban 3?"

Điền Chính Nghĩa nói: "Ban bacủa tôi không dữ dội bằng ban 7 của cậu, chúng tôi chịu thua tâm phục khẩu phục."

Thiệu Quân: : "Này! Thế bên nào nào phạm lỗi, bắt tay với trọng tài bắt nạt tội tôi lần trước vậy?"

Điền Chính Nghĩa: "Tới mức đó luôn hả, đó chỉ là một bàn thắng thôi. Cậu thua từ năm ngoái đến năm nay vẫn còn ghim à?!"

Đội trưởng Điền đến Thanh Hà sớm hơn Thiệu Quân, là người có thâm niên, cấp bậc cảnh sát cao hơn một hàm. Năm nay, cả hai không chỉ so bì trên sân bóng rổ, mà còn so luôn cả việc quản lý tù nhân. Làm Quản giáo thời gian dài, đều sinh ra tính tình như thế, xem các tù nhân dưới quyền như con cái của mình, chăm sóc đặc biệt lại còn bao che. Về "nhà" đóng cửa, giáo huấn dạy dỗ, rút dây lưng đánh hay gì là chuyện của mình, nhưng tuyệt đối không thể để các ban khác bắt nạt, coi thường tù nhân của ban mình.

"Vào ban 7 thì vào, cho tôi ai tôi cũng có thể giáo huấn được." Thiệu Quân quyết không yếu thế trước mặt đồng nghiệp.

Anh vội tắt game đang chơi dở trên máy tính, rít hết điều thuốc rồi đi đầu lọc vào gạt tàn.

Đội mũ cảnh sát, mang dùi cui, bắt đầu làm việc

"Một trận bóng hơn thua nhau chỉ có hai điểm, cái đồ ... Lòng dạ hẹp hòi." Điền Chính Nghĩa lèm bèm sau lưng anh.

Thật ra anh ta đang định nói: Đồ cậu ấm, háo thắng ăn thua từ trong máu.

"3709, nhập giam."

Thiệu Quân gọi lớn, mở cửa sắt dẫn đôi giày vải đen kia vào phòng.

Trong phòng chật ních người, mắt to mắt nhỏ trừng trừng nhìn tù nhân mới. Lão Thịnh, Ban trưởng ban 7 ngồi xếp bằng trên chiếc giường lớn, Thuận Tử, Nhím và Hồ Nham bên cạnh đều yên lặng nhìn.

Tù nhân mới tới phải thay quần áo trước khi nhập giam, giày vải đen im không nói một câu dư thừa nào, lẳng lặng cởi quần áo, như thể đã quen với nếp sinh hoạt trong tù.

Không chỉ có tù nhân, ngay cả Thiệu Quân cũng phải đánh mắt sang quan sát mấy lần. Người mới đến vô cùng im lặng, đôi mắt lạnh lùng, mang theo một luồng âm trầm đe dọa, môi trên mỏng mím lại thành một đường, lông mày rậm, sống mũi cao, hầu kết khế cử động lên xuống làm Thiệu Quân không hiểu sao cũng phải ngẩn ngơ nhìn một lúc...

Quần áo cởi ra được Thuận Tử và Nhím sờ soạng lục soát từ trong ra ngoài, xác nhận "sạch sẽ".

Giày vải hần mang là loại giày bằng bông xưa hay thấy ở Bắc Kinh xưa, đế màu trắng, vải đen. Ngày nay ít người mang kiểu giày này. Mặt trong của đế giày có ghi "Nội liên thăng". Thiệu Quân biết thương hiệu này, đây là một thương hiệu lâu đời, tay nghề thủ công tinh tế, rất "nịnh chân". (**)

"Quần lót đâu, sao không cởi quần ra?" Nhím tìm hoài mà không thấy gì để bắt bớ, bèn yêu sách.

Vốn dĩ không có quy định bắt buộc phải cởi quần lót, nhưng Thiệu Quân còn chưa kịp nói gì, Nhím đã cáo mượn oai hùm: "Có cái gì giấu trong đũng quần đúng không? Ngoan ngoãn nộp ra mau."

Thiệu Quân nhìn lướt qua kích cỡ ở cái phần giữa hai chân, dùng ánh mắt ra hiệu với Nhím: Cậu xem đi, chỉ cần không giấu điện thoại và thuốc lá là được.

Nhím vừa duỗi tay ra định sờ, lại bị ánh mắt của hắn dọa sợ, vội vàng rút tay về.

Giăng co chỉ vài giây, khoe môi giày vải đen nứt ra một nụ cười khinh bỉ, sau đó, hắn tự mình lột bỏ lớp vải cuối cùng...

"....."

"Vờ cờ lờ..."

Tiếng xuýt xoa vang lên khắp phòng, cả phòng đều là đàn ông, ai cũng hiểu những tiếng xuýt xoa này nghĩa là gì.

Cái kích cỡ căng phòng chẳng giống người bình thường này, vậy mà lại không phải giả, không độn bột biển, không giấu di động, là hàng thật giá thật.

""hàng họ" cũng ngon lành nhỉ?". Thuận Tử bình luận.

Hồ Nham thò đầu ra khỏi lan can giường, há to mồm, nhìn chăm chăm vào hắn, mãi nhìn đến mức cả người nghiêng hẳn ra ngoài suýt nữa thì ngã xuống đất...

"3709, Chu Kiến Minh, từ nay về sau anh sẽ sống trong căn phòng này."

Chờ phạm nhân mới đổi xong quần áo tù, Thiệu Quân nói.

Giày vải đen đột nhiên giương mắt nhìn chăm chăm Thiệu Quân: "Tên sai rồi."

Thiệu Quân nhìn xuống hồ sơ: "Sai chỗ nào?"

Người đàn ông lạnh lùng nói: "Đó không phải tên tôi, cậu đọc sai rồi."

"Trong hồ sơ của anh viết rõ ràng giấy trắng mực đen như thế, sai là sai thế nào?!"

Thiệu Quân cũng buồn bực.

Anh đã từng thấy vài phạm nhân vào đến nhà tù còn chưa chịu nhận tội, nhưng chưa từng thấy người nào đến cả tên mình cũng không nhận như thế này.

"Chu Kiến Minh, người địa phương, nhận án vào tháng 8, tội ấu dâm các bé gái, bản án mười lăm năm, đúng không?" Thiệu Quân lạnh

lùng nói.

--

(*) *Hoa hòe trong nhà giam:*

(**) *Giày vải của La daddy:*

.

-----oOo-----

Chương 8

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 8: Thiệu Tam màn thầu

Chuyển ngữ: Andrew Pastel

"Chu Kiến Minh, người địa phương, nhận án vào tháng 8, tội ấu dâm các bé gái, bản án mười lăm năm, đúng không?" Thiệu Quân lạnh lùng nói.

"Má nó! Con mẹ mày..."

"Chúng tôi không muốn người này! Cái tên súc sinh này!"

"Rồi xong, sau này ban của chúng ta hét góc đầu lên trong đại đội 1 luôn!"

.....

Nhóm người đang ngồi trong phòng đột nhiên nổ tung, mắng nhiếc, nhìn chăm chăm vào phạm nhân mới, bắt đầu bốc hỏa.

Hóa ra chim to là để đi làm cái chuyện đòi bại này? Hầu như mọi người trong phòng đều gườm gườm nhìn hắn, ước trong lòng mình có một con dao phay để vồ tới thò đi công cụ phạm tội của tên này ngay và luôn!

Đừng nghĩ trong tù đều là lũ ác ôn. Các tù nhân tuy phạm nhiều tội ác, khét tiếng, thậm chí có máu mặt, nhưng cho dù là tội phạm, họ cũng hiểu đạo lý làm người, có nghĩa khí. Như người ta hay nói, miêu có miêu đạo cầu có cầu đạo, và nhà tù cũng có luật lệ riêng của nhà tù, là một chuỗi lệ bất thành văn trong giang hồ.

Những tội phạm gây ra những vụ án chấn động cả nước, phạm tội ác tày trời, hay dám thách thức chế độ độc tài của nhà nước, dám chơi nổi với cảnh sát, bị cả nước phát lệnh truy nã, điều tra ráo riết...đều được những bạn tù tôn sùng là anh hùng, hảo hán. Ngược lại, người bị các tù nhân khinh miệt nhất là người phạm tội hiếp dâm, tù trong nghề là "hoa án".

Người phạm "hoa án" sẽ bị mọi người khinh thường, bị bạn cùng buồng giam hắt hủi, như một con chuột qua đường, ai cũng hò hét, muốn cầm gậy mà đập, ai đã từng vào tù đều hiểu quy luật này.

Tội phạm mới số 3709 không phải ai khác, chính là La Cường

Ngay từ ngày đầu tiên bước vào nhà tù Thanh Hà, La Cường đã hiểu, mình đang bị chơi xỏ.

Hồ sơ của hắn là giả, ai đó muốn chỉnh hắn, nên cố ý làm thế để hắn không yên ổn được.

La Cường siết chặt đồng tử, ánh mắt sắc bén quét qua khuôn mặt Thiệu Quân, nói rõ ràng: "Đó không phải tên tôi. Tôi chưa bao giờ phạm phải những tội cậu đang đọc."

Đáy mắt Thuận Tử đỏ lên, gã đột nhiên mắng: "Mẹ nó xấu mặt cả cánh đàn ông, thằng chó nào ra tay với con nít đều là những thứ súc vật!"

Thiệu Quân cũng từng gặp nhiều những phạm nhân kêu oan, không chịu nhận tội rồi, anh cũng không để trong lòng lắm, nói: "Đây là nhà tù, không phải đồn công an, cũng không phải tòa án. Chúng tôi không quan tâm anh bị oan hay mở phiên tòa xử án lại cho anh. Nếu cảm thấy mình bị oan sai thì hãy viết tài liệu và nhờ luật sư. Chúng tôi cho phép anh kháng cáo lên tòa án. "

La Cường hừ lạnh một tiếng không trả lời.

Rõ ràng là bọn công an các người bày trò, còn kháng cáo cái rắm.

La Cường nhìn chăm chăm anh, đột nhiên hỏi: "Cậu tên gì."

Thuận Tử uy hiếp nói: "Đây là Thiệu tam gia của đại đội một, mày nói chuyện cho đàng hoàng."

La Cường cười lạnh, đáy mắt lập lòe những tia sáng.

"Cảnh sát Thiệu..... Được, tôi sẽ nhớ kỹ cậu."

Đêm đó Thiệu Quân trực ca đêm, lại xảy ra chuyện.

Thiệu Quân ngồi trong phòng giám thị một công đôi việc, miệng nhai mẩu thuốc lá trong miệng, vừa chơi game trên máy tính cầm tay, vừa xem màn hình camera nhỏ. Sau đó anh chợt thấy Nhím của ban 7 bị ai đó đạp lên ngực, mạnh đến mức nó lảo đảo bay thẳng từ toilet va vào cái giường đối diện, ngã văng ra góc tường.

Trong vòng chưa đầy nửa phút, Thiệu Quân và hai đồng nghiệp đã xách dùi cui điện lao vào nhà tù ban 7 đang ồn ào.

"Làm cái trò gì vậy? Khuya rồi còn chưa đi ngủ?"

Cả phòng ban 7 phần nộ căm tức cùng nhau chỉ tay vào giày vải đen: "Là hấn, hấn, hấn, Chu Kiến Minh, hấn đánh người!"

"Nửa đêm không ngủ, định đi tập võ công à?!"

Thiệu Quân gầm nhẹ.

La Cường đứng bên cửa toilet, lạnh lùng nhìn Thiệu Quân.

Tất cả những người trong phòng đều chỉ đứng nhìn, không ai dám lên tiếng.

Thiệu Quân thấy mấy người trong phòng xắn tay áo, điệu bộ như hổ rình mồi, anh biết ngay họ đang muốn "dạy dỗ" tù nhân mới đến vào

ban đêm, chắc là lại mấy bài như "ú òa", "đi tàu bay". "bắt con cá vàng", nhưng ngờ đâu bị người ta đánh lại.

Nhím đau đến mức nghiêng răng nghiêng lợi, lồm cồm bò lên, không đứng thẳng nổi cái lưng, nó hét lớn: " Quản giáo Thiệu, thằng này nó đánh tôi!"

La Cường kê gối dưới nách, trầm giọng hỏi: "Ai đá mày thế? Có bị thương không?"

"....." Nhím nghẹn họng ôm be sườn.

La Cường quay mặt lại nhìn chằm chằm Thiệu Quân, ánh mắt quét qua camera trên đỉnh đầu: "Cảnh sát Thiệu, cậu có thấy tôi đá nó không?"

La Cường không có biểu cảm gì, nói cách khác, là hấn lười phải bộc lộ cảm xúc ra ngoài mặt.

Thiệu Quân đứng đối diện hấn, cả hai nghiêng đầu, không hện mà cùng đồng thanh "hừm" một tiếng, ai cũng biết rõ câu trả lời.

Thiệu Quân cầm dùi cui quay lại, lạnh giọng gất: "Làm việc một ngày còn chưa đủ mệt hay sao? Nếu chưa đủ mệt thì mai làm gấp đôi công việc nhé, làm luôn việc cho ban 5 ban 6 luôn, chịu không?!"

Một hàng người liếc xéo Thiệu Quân, vớ về mặt kiên cường "thà chết chứ không chịu khuất phục". Đàn ông ghét nhau thì cũng phải có khí phách! Làm gấp đôi thì làm gấp đôi!

"Nếu còn chưa đi ngủ thì, cuối tuần chơi bóng rổ, phạt cả ban năm phút không được vào khu ba điểm!"

Thiệu Quân ra đòn sát thủ, chiêu này luôn hiệu quả nhất.

Một đám người vừa nghe thấy thế, nhanh chóng quay người hậm hực bò lên giường trùm chăn không nói tiếng nào nữa.

Trước khi đi, Thiệu Quân liếc nhìn giày vải đen một cái: Được, cũng khá lắm.

Cú đá rất chuẩn xác, đá trong toilet. Buồng giam rộng hơn mười mét vuông, camera quan sát rõ ràng hết mọi góc ngách, chỉ có toilet nhỏ là điểm mù, không nhìn thấy được.

Khi Chu Kiến Minh đá chắc chắn hấn đã kê gối, nhét một chân vào gối đầu, con Nhím xui xẻo kia thậm chí còn không tìm thấy dấu giày trên người, cũng không thấy vết bầm hay vết máu. Loại đá như thế này không để lại chứng cứ, nhưng người bị đá rất đau, xương sườn có thể đau mấy ngày, một cú này Nhím chắc phải nhớ kỹ.

Thiệu Quân biết chuyện gì đang xảy ra, nhưng cố tình không nói gì. Nói cũng vô ích, phải có bằng chứng mới nói chuyện được.

Anh nheo mắt nhìn giày vải đen, hừ mũi: "Gối đầu của anh không ngủ thì tôi cất đi nhé?"

La Cường nhanh chóng ôm gối leo lên giường đi ngủ.

Thiệu Quân cũng không tán đồng ban 7 làm bậy như thế. Trước kia anh cũng nói mấy lần, có nhiều tù nhân đe dọa như thế thì sợ, nhưng sau này nhờ có ai không sợ, bật lại, thì mẹ nó game over cả lũ, còn báo hại Tam gia anh đi chùi dít.

Tiếng lành đồn gần tiếng xấu đồn xa. Chuyện ban 7 có một tội phạm ấu dâm sang sáng hôm sau đã lan đi hơn nửa cái nhà tù.

Nghe nói hôm qua, sau khi quản giáo đi, một vài người trong ban 7 cảm thấy khó chịu, không nuốt được cục tức này, nên đợi đến đêm thì cùng nhau xử tên đó.

Nhưng mà hôm nay nhìn mặt mày ban trưởng Lão Thịnh đen sì như than, Thiệu Tử và Nhím đưa ôm sườn thẳng ôm hông, rên rĩ luôn mồm thì biết là không thành công rồi.

Những người xếp hàng trong canteen châu đầu bàn tán, ai cũng tràn đầy phần nộ, ai cũng muốn xông lên giúp đỡ ban 7 đánh người.

Nhà tù Thanh Hà từng có hai kẻ "hoa án", đều là cướp của hiếp dâm, nghe nói bị hành hạ đến thảm, ngày ngày bị bắt đi "tàu bay", ôm bồn cầu. Có một kẻ ban ngày ban mặt bị các tù nhân khác hiếp dâm ngay trong nhà kho. Sau khi điều tra ai là thủ phạm, các tù nhân không tự kiểm điểm, cũng không tố giác nhau, đồng thanh nói rằng hắn ta là một kẻ cặn bã, bắt nạt phụ nữ, xứng đáng bị như thế. Cuối cùng, quản giáo không tìm ra được thủ phạm đành báo cáo với trưởng nhà tù rằng hắn ta tự thủ dâm bằng cán gỗ của cây lau nhà, bí mật đằng sau bị chôn vùi vĩnh viễn.

Tất cả nhà giam đều cảm thấy không thể dung thứ được những kẻ phạm "hoa án".

La Cường vẫn mang đôi giày vải đen, quần áo rộng thùng thình, bước vào cuối hàng chờ múc cơm, im lặng không nói gì.

Ai đi ngang qua cũng ném cho hắn một cái nhìn khinh bỉ, phỉ nhổ, nhưng La Cường thì rất thờ ơ, hai mắt trống rỗng như ngủ chưa tỉnh, làm ngơ trước sự phẫn nộ xung quanh.

Khi mọi người phía trước đã múc cơm xong, đến lượt La Cường.

La Cường vừa đưa bát cơm, quản giáo phụ trách cơm rau đặt thùng cơm xuống rằm một cái, tức giận nói: "Cơm hết rồi, không còn phần cho mày đâu!"

Thiệu Quân nhìn thấy, hôm đó Chu Kiến Minh không có cơm ăn.

Hắn cũng không nói gì, lạnh lùng liếc các đầu bếp một cái, rồi bưng bát cơm trống rỗng bỏ đi, lẳng lặng ngồi ở một góc nhà ăn.

Giày vải đen ngồi cũng khác với mọi người.

Hắn không ngồi ghé, mà luôn ngồi xồm.

Hắn lặng lẽ ngồi xồm trên ghé, trong miệng lẩm bẩm như nhai cái gì đó, nhìn thẳng chằm chằm một điểm phía xa, cả người giống như bóng núi u ám, lại giống như một con thú ẩn mình sẵn mồi trong rừng rậm, hay nói một cách dễ hiểu, trông giống như một tên cướp chuyên nghiệp đang ngồi xồm ở cửa ngân hàng, tay cầm khẩu 54 (*), cực kỳ kiên nhẫn, bất động, chờ đợi con mồi của mình ...

Thiệu Quân nhướng mày nhìn chằm chằm giày vải đen, nghiên cứu hồi lâu, cảm thấy rất thú vị ...

Anh múc đầy một muôi canh thịt nấu bí đao trong suất ăn đặc biệt của quán giáo, lấy thêm hai cái mìn thầu lớn (**) đưa cho hắn.

"Của anh này." Thiệu Quân nói.

La Cường không nhúc nhích, nhưng mí mắt hắn nhếch lên nhìn Thiệu Quân, rõ ràng là rất ngạc nhiên.

Thiệu Quân đứng trên cao nhìn xuống, nghiêng đầu: "Bọn họ đang nhắm vào anh, anh biết tại sao rồi chứ."

La Cường không hé răng, múc một muống canh lớn bắt đầu ăn, có vẻ hắn cũng đang rất đói bụng.

Thiệu Quân nói: "Nếu biết có ngày hôm nay, sớm muộn gì cũng phải đền tội, thì lúc trước đã không làm ra tội lỗi như vậy rồi đúng không?..... Chuyện anh gây ra là chuyện chẳng đáng mặt đàn ông, bị người ta xem thường. Thôi thì sau này hãy chăm chỉ học tập, nỗ lực cải tạo, sống như một con người."

"Tôi là quản giáo ban 5, 6, 7, 8. Nếu sau này gặp vấn đề gì, cứ nói với tôi. Tâm sự, ngứa ngáy tay chân hay có vấn đề gì trong tư tưởng cũng cứ tới tìm tôi!

Thiệu Quân cho tù nhân mới một miếng ăn, nhưng đó chắc chắn không phải là sự cảm thông, thương hại hay lòng tốt.

Làm quần giáo chẳng khác nào làm chăn nuôi, trong chuồng có con gì thì nuôi con đó, không được lựa chọn, có gấu trúc nuôi gấu trúc, có thảo nê mã nuôi thảo nê mã. (*) Cho động vật ăn là trách nhiệm, Thiệu Quân nhận lương từ nó.

() Gấu trúc cũng có nghĩa lông là hiếm, quý.*

Thảo nê mã là con alpaca/lạc đà không bước nhưng nó cũng đồng âm với câu chữi thảo mẹ mày trong tiếng Trung =]]]

La Cường húp hết canh bí, cắn hai ba cái ăn hết hai cái màn thầu lớn - loại màn thầu này một cái cũng đến bốn lạng!

Thiệu Quân tiếp tục huyền thuyên không ngừng.

La Cường lau canh trên môi, chẳng buồn nâng mắt, nói với Thiệu Quân đang lải nhải giáo huấn trước mặt, "Cho thêm hai cái nữa."

Thiệu Quân: "....."

La Cường giương mắt, hát cảm ý bảo: "Màn thầu."

Thiệu Quân: "....."

Khóe miệng La Cường hiện lên một sự khinh thường: "Cậu cũng chẳng khác gì bọn chúng, đầu óc như một cái màn thầu, chỉ có bột chẳng có nhân."

"Lại còn tự xưng là "gia..." La Cường vẫn như đang nhai cái gì đó trong miệng, lẩm bẫm nói: "Cậu là Thiệu Tam gia thì ông đây là gì? ... Tôi thấy cậu giống "Thiệu Tam màn thầu" hơn!"

Vừa nghe xong, Thiệu Quân thiếu điều muốn rút dùi cui ra moi ra lại hai cái màn thầu anh đã cho hắn ăn.

Bà mẹ nó!

Màn thầu cái đầu anh!

Anh mới là màn thầu đó!

--

(*) Súng 45:

(**) Màn thầu siêu to khổng lồ, toàn bột, ăn chắc nghẹn sml....

Quân màn thầu: Thân em vừa trắng lại vừa tròn hmu hmu....

./.

-----oOo-----

Chương 9

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 9: Hẳn không giống tội phạm hiệp dâm

Chuyển ngữ: Andrew Pastel

Những ngày ấy, không khí trong khu nhà giam thứ ba cứ thấp thỏm không yên.

Một nhân vật không biết rõ lai lịch, lại không thể chọc vào, tồn tại như bệnh dịch lan truyền ở khắp nơi. Các nhóm tù nhân ngửa tay, luôn liên tục chăm chăm nhất cử nhất động trong ban 7, còn bọn răn độc của ban 7 thì nhấp nhộm hư đang ngồi trên đồng than, đêm nào ngủ cũng bất an, ôm chặt gối nằm, cứ sợ có tai họa nào đó bất thành linh trút xuống.

Ở chung buồng giam với một nhân vật như thế, sao mà thanh thản sống được cơ chứ?

Sau khi tập thể dục sáng nay, một nhóm người đổ nhiều mồ hôi vây quanh bồn rửa cạnh ký túc xá để rửa mặt.

Bồn rửa tay là một cái bục xi măng dài, hai vòi xả lớn, một đám người đang vui đùa rửa mặt, có cả xà phòng và bàn chải đánh răng.

La Cường đang cầm một lọ men trong tay, ngậm chiếc bàn chải đánh răng nghiêng nghiêng trong miệng, vẻ mặt thờ ơ, vẫn là cái biểu cảm không quan tâm đến ai và đừng hòng ai cản đường hắn.

Thuận Tử vừa rửa mặt xong, cầm một chậu nước đầy, bất ngờ quay đầu lại tạt ào xuống đất.

Một nửa chậu toàn bọt xà phòng, toàn bộ phần nước bắn tung tóe

lên ống quần La Cường.

Thuận Tử tức giận trừng mắt nhìn La Cường một cái rồi bỏ đi.

Thuận Tử là một người cha, có một cô con gái nhỏ. Khi hắn ta vừa vào tù con gái cũng vừa vào mẫu giáo, nhóang cái mấy năm, con gái nhỏ đã lên lớp ba. Suy bụng ta ra bụng người, hắn ta ghét nhất những kẻ làm hại các bé gái, hận đến nghiến răng nghiến lợi.

La Cường đảo mắt qua Thuận Tử, nhưng không nói gì, vùi đầu vào vòi tiếp tục hứng nước, lấy nước lạnh dội lên đầu để rửa sạch mồ hôi.

Hồ Ly đang đứng cách đó vào người, cùng ban 7 đánh răng, trộm ngắm La Cường qua kẽ hở của đám người.

Hồ Nham nhấp nhấp miệng, không nói gì, xem một hồi, y ra vẻ rất tự nhiên chen vào bên cạnh La Cường.

Hồ Nham bị cận nhẹ, nhìn không rõ, thiết thòi lắm, nên muốn đến gần và nhìn kỹ hơn. Lúc La Cường gội đầu, cơ vai căng ra, xương bả vai mở rộng từ từ nhấp nhô, nước chảy dọc theo yết hầu, băng qua xương đòn len vào ngực. Hồ Nham ngậm đầy bọt kem trong miệng, đánh răng cái được cái mất, trợn mắt mà ngắm nhìn.....

Hồ Ly nhìn chăm chăm con sói, có người cũng đang nhìn chăm chăm Hồ Ly.

Y đang chăm chú ngắm nhìn, bỗng thành linh có một bàn tay sờ soạng mông y, thậm chí còn đề lên khe mông, luồn qua phần đùi cố gắng mò đến nơi nhạy cảm, Hồ Nham "Á" một tiếng, suýt nữa nuốt luôn kem đánh răng, quay đầu trừng mắt cắn tức nhìn phía sau..

Là Vương Báo, thuộc hạ của tên ban trưởng chốc đầu ở ban 3, đi gậy rối từ phòng này sang phòng khác thành thói quen, lâu lâu nhàn rỗi thì đi trêu ghẹo Hồ Nham. Tên này luôn khinh thường gọi Hồ Nham là đĩ đực, nhưng đĩ đực nhỏ này không phải ai cũng để mắt

tới, Vương Báo lại càng không, nên làm gã tức điên lên.

"Đáng ghét! ... Cút mẹ mày đi!"

Hồ Nham trừng mắt mắng xối xả, vào nhà giam trọng phạm Thanh Hà này, chẳng kể nào là hiền lành cả.

Cũng xui cho Vương Báo, chọc ngay họng súng. Lần thứ hai đưa tay ra khỏi kẽ hở, gã không đụng trúng mông của Hồ Ly.

Hồ Nham chen vào bên cạnh La Cường, La Cường thì đang cúi mặt tập trung gội đầu, cái bàn tay ẩm ướt của Vương Báo vô tình sờ trúng cặp mông rắn chắc của La Cường!

La Cường đột nhiên ngẩng đầu lên, những hạt nước lạnh chảy dọc theo khốe xương lông mày trên trán, long tong nhỏ xuống bồn xi măng.

La Cường nhìn chăm chăm Vương Báo: "Làm trò gì đó?"

Vương Báo sửng sốt, bị đôi mắt La Cường nhìn chăm chăm, gã bỗng dưng thấy rợn tóc gáy.

Hồ Ngôn bỗng nhiên vui vẻ, xen vào: "Đáng đời."

Vương Báo không yếu thế nói: "Tao sờ đít thằng đĩ đực đó."

La Cường nhìn xoáy vào gã, lạnh lùng: "Tao không quan tâm, tao chỉ biết mày vừa sờ đít tao."

Đừng nói Vương Báo không ngờ tới, Hồ Ngôn không ngờ tới, lão ban trưởng chốc đầu ban 3 không ngờ tới, ngay cả Thiệu Quân vừa tán gẫu vừa hút thuốc cách đó 20 mét cũng không ngờ tới.

Nói ra đã muộn rồi, cũng chỉ ngẩn ngẩn vào giây, chuyện đã xảy ra..

Mấy tiếng la của Vương Báo còn chưa kịp thốt ra, nghẹn lại hết

trong cổ họng, xương cốt gã đập vào bồn xi măng nghe răng rắc như một âm thanh bị bóp nghẹt khủng khiếp đến nổi cả da gà!

Bàn chải đánh răng đầy bọt kem trong miệng Hồ Nham rơi cách xuống đất. Người trước mặt y đang đè đầu Vương Báo xuống bồn rửa, nhanh chóng dứt khoát đến mức không ai kịp nhìn thấy, tiếp theo là một trận giãy giụa, tiếng ùng ục và ho khan vì ngạt nước của Vương Báo, cùng một tiếng vèo!

...

Đến khi mọi người sực tỉnh, Thiệu Quân cầm dùi cui chạy đến, người nào đó mặt như gan lợn, yếu ớt quỳ xuống thành bể, gào ra mấy âm thanh nghe chẳng giống tiếng người.

Nguyên một cây bàn chải đánh răng của Hồ Nham vẫn còn bọt trên đầu cắm thẳng vào lỗ thối của gã, một nửa cán bàn chải đánh răng màu hồng còn lòi ra ngoài, trông như đuôi của một con thú nhỏ nào đấy.

Trong nhà giam có một trò bắt nạt gọi là "cọ rửa". Đúng như cái tên, ấn kẻ xấu số xuống đất, lột quần, dùng bàn chải đánh răng lông cứng chà xát lên chỗ đó. Rất đau đớn và khó chịu, người bị bắt nạt đau đến không nói nổi. Trước đây hai kẻ "hoa án" trong nhà giam đều đã bị "cọ rửa". Theo lời của tù nhân, nếu mày dùng thứ đó để hại phụ nữ và trẻ em, thì tội tao sẽ chà cho mày ba lần sáng trưa chiều, chà lột hết da, để sau này mày còn dám ra ngoài làm bậy không?!

La Cường làm còn tàn nhẫn hơn.

Thiệu Quân nhanh tay lẹ mắt lao vào đám đông, tách La Cường ra trước khi mọi việc trở nên bát nháo hơn.

Thiệu Quân huých mạnh lên ngực La Cường, quắc mắt mắng: Anh đang làm gì vậy!

Thấy cây dùi cui trong tay của mình chạm vào ai đó, Thiệu Quân nhìn xuống người đang nằm trên mặt đất, mẹ nó ...

Vấn đề là, nếu chuyện này là nội chiến của ban 7, nếu kẻ Chu Kiến Minh đánh là Thuận Tử hay Nhím, thì dùi cui của Thiệu Quân chắc chắn sẽ nện xuống, đánh kẻ gây rối vài đòn cho hả dạ.

Nhưng Chu Kiến Minh lại đánh người ban 3.

Thiệu tam gia bên vực phạm nhân dưới quyền mình có tiếng trong nhà giam.

Trong đại đội, ngoài đội trưởng Điền Chính Nghĩa, con có một vài quản giáo chia nhau ra quản lý 12 ban. Nhiều người thay phiên nhau trực ban, nhưng cũng có sự phân công, mỗi người chịu trách nhiệm một ban cụ thể. Đối với Thiệu Quân, ban 7 giống như con cái của mình, bọn nhỏ dù có bướng bỉnh đến mấy cũng phải do chính bố mẹ dạy bảo, chính tay Thiệu tam gia anh dạy bảo, mà ban 3 lại thuộc quản lý của Đội trưởng Điền.

Trước đám đông trong sân chơi lớn, những người trong ban 7 và ban 3 gây nhau giống như trong một đại viện mà con cái nhà mình đập vỡ kính của nhà khác, con cái nhà khác đó chạy sang giật mắt que kem của con cái nhà mình vậy. Làm cha mẹ sao có thể để người khác bắt nạt con mình? Không được, không hợp lý chút nào, trong sổ tay Quản lý Quy tắc Ứng xử quản giáo của Thiệu Quân không có mục này, hoàn toàn không.

Hơn nữa, dù Chu Kiến Minh bị bạn tù chèn ép nhưng Vương Báo cũng chẳng vừa gì, gã thường giữ nhiều mảnh khốe đi gây rối, được ban trưởng chốc đầu bao che, thường bắt nạt những người ở ban 5, 6, 7 và 8. Vương Báo bị tấn công bất ngờ, người có thù với gã thì khoanh tay hả hê, còn lại là những người chưa kịp định thần lại chuyện gì đang xảy ra.

Một luật bất thành văn nữa trong nhà tù đó là, đừng dây vào những kẻ hung bạo.

Trước đây chưa ai từng gặp qua một tội phạm cưỡng dâm mà hung bạo như thế này cả.

Thiệu Quân cũng coi thường người như Vương Báo, chỉ dám quấy rối những kẻ yếu thế, làm gì có gan chọc vào mấy kẻ dữ dằn.

Một vài người lôi tên trướng thối xui xẻo với chiếc bàn chải đánh răng còn cắm vào miệng lên, đưa đến phòng y tế.

Bọt kem đánh răng được trộn với bạc hà, the the lành lạnh, coi như sát trùng trực tràng luôn. Gã hét lên thảm thiết, tất cả tù nhân hả hê cười điên cuồng khi thấy người khác gặp họa.

Thiệu Quân dùng tay chém vào La Cường trong không khí, ánh mắt và cử chỉ làm vẻ cảnh cáo.

Giỏi lắm "con trai", tàn nhẫn đó, nhanh tay lẹ mắt đó!

Nửa câu sau đương nhiên anh không biểu lộ ra ngoài: Vương Báo cũng đáng đời, thiếu dạy đã lâu, nay được dạy dỗ rất đúng lúc.

Hồ Nham có vẻ sợ nhóm quản giáo gây khó dễ, nên cướp lời, thay La Cường biện hộ: "Do hấn ta đụng vào tôi trước, sàm sỡ tôi trước!"

"Hấn còn sờ cả Chu Kiến Minh, nên mới bị đánh. Hấn sờ chỗ đó, chỗ kia, chỗ nọ, chỗ nào hấn cũng sờ qua hết trơn á!....."

Hồ Nham miêu tả sinh động như thật. Bàn chải đánh răng của y đã hỏng, còn phải mua bàn chải mới nhưng trong lòng ngoài mặt đều rất hân hoan vui mừng.

La Cường liếc nhìn Hồ Nham, mơ hồ khá vui vẻ, cái tên này ...

Thiệu Quân quay sang La Cường, hừ một cái: "Hấn sờ anh có chỗ đó, anh thọc cả bàn chải đánh răng vào miệng người ta? Lần sau ai chạm vào mặt anh, anh cũng đánh răng cho người ta luôn?"

La Cường nhìn vào mắt Thiệu Quân không hề sợ hãi, có ý như muốn nói, cảnh sát Thiệu, hay cậu thử chạm vào mặt ông đây xem, xem tôi có đánh răng cho cậu không?

Chuyện xảy ra ở đại đội một đó, lan truyền khắp nơi, ai cũng biết.

Sau này, mỗi lần nhắc lại, mọi người đều cười trộm thêm một câu: miệng hổ đó, không sờ được đâu, không ai dám sờ hết á.

Ban trưởng ban 3 và ban 7 chưa ai nói gì ai, nhưng ban trưởng chốc đầu bên ban 3 thì ghen đến đỏ mặt tía tai, còn trong ánh mắt âm trầm của Lão Thịnh có thể thấy gã đang rất không vui. Tù nhân mới này đã thách thức nghiêm trọng đến quyền uy quản giáo, đe dọa đến quyền lực được xác định rõ ràng trong nhà tù này...

Đám nhãi con của ban 3 nghĩ rằng đây là một sự sỉ nhục khủng khiếp, nhưng chẳng biết đi kể khổ với ai, chỉ vì hôm xảy ra chuyện trùng với ngày nghỉ thường lệ của Đội trưởng Điền, "cha ruột" không có mặt, quản giáo nhà bên Thiệu Tiểu Tam Nhi là "cha kế" của chúng ta, chúng ta bị bắt nạt! Những người trong ban 3 cay cú khó chịu.

Tất nhiên, La Cường cũng chẳng thoải mái gì, vì hắn bị biệt giam trong một ngày.

Hắn không sợ bị giam giữ, nhưng Thiệu Quân và vài quản giáo khác vây quanh hắn lần lượt nói liên tục ba tiếng đồng hồ về tư tưởng, đạo đức, hành vi của nhà giam vân vân vũ vũ, làm đầu hắn đau như bị niêm chú, cuối cùng đành chịu thua: "Thôi đừng đọc nữa, lần sau tôi sẽ không làm thế nữa, tôi buồn ngủ rồi, cho tôi về phòng ngủ."

Thiệu Quân: "Còn nữa, phạt anh không được sử dụng bàn chải đánh răng trong nửa tháng."

La Cường: "... Vậy tôi phải đánh răng như thế nào?"

Thiệu Quân "Có thể dùng kem đánh răng. Còn đánh thế nào là chuyện của anh, khỏi đánh luôn cũng được."

La Cường nhăn mặt, không nói gì.

Thế là nửa tháng đó, mỗi buổi sáng mọi người đều thấy La Cường cầm một tuýp kem đánh răng, trong ánh mắt vây xem, nhúng ngón tay vào kem đánh răng rồi chà lên răng...

Đây là đòn sát thủ của Thiệu Quân, anh quản lý tù nhân chưa bao giờ dùng roi da nước muối, chỉ dùng những hình phạt nhỏ như thế này để đối phó, nhưng chắc chắn khiến người ta nhớ đến già!

Trong số những người theo dõi cảnh bát nháo hôm đó, chỉ có Hồ Nham mở to mắt nhìn chăm chăm bóng lưng của La Cường một lúc lâu, rồi tự nói: "Anh ta không phải là tội phạm hiếp dâm, Vương Báo mới giống tội phạm hiếp dâm."

Nhím khinh khinh nói: "Sao mà biết? Quản giáo đã nói tòa tuyên án, chắc chắn không sai đâu!"

Hồ Nham nói: "Tòa án thì không thể phán sai à?"

Thuận Tử nói: "Mấy vụ như thế này, tao thấy những người có gia thế, giàu có và quyền lực đều được tòa phán nhẹ, chưa thấy ai bị kết án nặng! Những kẻ như vậy phải xử tử hình mới đúng!"

Hồ Nham nghiêm túc nói: "Tao không thấy giống. Hai tên hiếp dâm lúc trước vào đây có tên nào giống Chu Kiến Minh đâu? Người phạm tội hiếp dâm không phải là người có tính cách như thế."

"Bất cứ ai động vào trẻ em đều không đáng làm đàn ông. Thứ đó không sử dụng tốt, mới ra tay với trẻ em, tất cả bọn ấu dâm đa phần đều bất lực, tâm lý không bình thường! ..."

Hồ Nham khẽ lẩm bẩm, tự tin vào phán đoán của mình.

Hồ Nham tuy rằng có lúc lảng lơ, nhưng y thật sự rất tinh tế nhạy cảm, dễ dàng đánh giá được người khác từ cái nhìn đầu tiên.

Kể từ ngày đó, Hồ Nham nhìn Chu Kiến Minh bằng ánh mắt khác hẳn...

Sau này, có lần La Cường nói với Thiệu Quân, đến Hồ Ly còn có thể nhìn ra được, cặp mắt heo này của em chỉ để trang trí, câu dẫn người khác thôi à? Chẳng nhìn ra một cái gì?!

(Quân em là mắt phượng hẹp dài mà La daddy nõ nào bảo ng ta mắt heo hmu hmu =]]]].....)

Thật ra Thiệu tam gia cũng không phải ngốc, anh cũng thấy có gì đó không đúng.

Tù nhân mới này không phải là lần đầu tiên vào tù vì đã quen với nhiều chiêu trò trong trại giam. Hơn nữa, Chu Kiến Minh được áp giải đến Thanh hà bằng xe bọc thép và tám cảnh sát đặc nhiệm hộ tống. Đây chắc chắn là tù nhân trọng tội, một nhân vật nguy hiểm nào đó, hơn nữa lại còn cố tình che giấu, thâm tàng bất lộ.

Quay lại văn phòng, việc đầu tiên anh làm là bật máy tính, vào hệ thống quản lý nhà tù xem danh sách. Anh tìm cả buổi, xem qua danh sách năm nay, năm ngoái, thậm chí ba năm trước, cũng không có tên "Chu Kiến Minh" trong danh sách máy tính của mạng nội bộ của nhà tù.

Thiệu Quân cắn điều thuốc, không quay đầu lại hỏi đồng nghiệp: "Quái, sao không có tên Chu Kiến Minh trong máy tính vậy?"

Đồng nghiệp phản bác: "Hoàn toàn không có luôn à? Chắc do người làm hồ sơ quên mất. Trước đây cũng hay quên, tôi phải tự mình ghi thêm."

Quên ghi? Trùng hợp vậy sao?

Thiệu Quân nhần điều thuốc, nghiêng đầu nhìn chòng hồ sơ của Chu Kiến Minh trên bàn ...

Vì sự cố bàn chải đánh răng, phòng giam ban 7 im hơi lặng tiếng đến mấy ngày, không ai dám mạo muội động vào Chu Kiến Minh.

Các quản giáo cũng phát hiện ra rằng Tù nhân 3709, chỉ cần không ai khiêu khích hắn, hắn sẽ không gây rắc rối; nếu không có ai nói chuyện với hắn, hắn có thể im lặng cả ngày, không bao giờ chủ động nói chuyện với người khác.

Chỉ có ban trưởng ban 7, lão Thịnh, nhìn chăm chăm Chu Kiến Minh, ánh mắt đỏ vằn lên bất thường.

Lão Thịnh trước đây cũng từng lăn lộn trong giang hồ, từ đông bắc đưa tới đây, cũng từng có nhiều thủ hạ, làm qua rất nhiều việc, hơn một lần vào tù. Những người như vậy đều độc ác, bàn tay nhúng chàm. Gã không chủ động tự mình chĩnh đốn tù nhân mới, không có nghĩa là gã chịu nhịn, nhưng gã vẫn chưa tìm được cơ hội. Mọi người đều biết, chuyện của Chu Kiến Minh vẫn chưa xong đâu.

Thời gian qua nhanh như chó chạy ngoài đồng, chỉ trong nháy mắt, đã gần một tháng trôi qua.

Lịch làm việc của quản giáo là một ngày trực, hai ngày nghỉ, luân phiên liên tục 24 giờ, nghỉ 48 tiếng để vùi đầu ngủ.

Thiệu Quân thích nhất là sống kiểu này, trong thời gian làm việc cũng vui vẻ như đi chơi, sau giờ làm việc thì lại càng vui vẻ.

Mỗi khi làm việc, anh hòa mình giữa đám tù nhân đủ loại, vố về chỗ này, giáo dục chỗ kia, như một người chú vậy. Và Thiệu Quân chợt nhận ra rằng gần đây anh vô thức chú ý đến Chu Kiến Minh, lúc nào cũng tìm kiếm bóng lưng hắn trong đám người...

Người đàn ông này hàng ngày ăn ở căng tin, luôn ngồi xổm trên ghế.

Người đàn ông này lông mày rậm, trên trán, xương mày, gáy, xương quai xanh, mu bàn tay, lòng bàn tay, và các nơi dễ thấy, tổng cộng có tám vết sẹo lớn nhỏ;

Người đàn ông này không quá cao, nhưng vai rộng, khuôn ngực rắn chắc, đôi mắt sắc sảo, đi giữa đám đông luôn là người nổi bật nhất;

Ngón tay hần thô và dài hơn người khác, tay chân rất nhanh nhẹn, thoạt nhìn đã biết là người bươn chải, việc gì cũng đã từng làm qua...

Trong đội huấn luyện tù nhân mới, người đàn ông này chỉ mất nửa ngày để học xong tất cả những thứ cần học, dư lại tám ngày rưỡi ngồi xỏm; làm việc trong nhà xưởng thủ công, người khác mài hai viên đá trong một giờ, người này có thể mài ra trong một giờ, thời gian dư ra luôn ngồi xỏm trên ghế, nhìn vào một khoảng bất định, hai mắt thần thờ, không biết là đang nhìn gì, hay đang chờ đợi ai..

La Cường đang đợi ai đó thăm tù sao.

./.

-----oOo-----

Chương 10

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 10: Luật hình sự Điều 294

Chuyển ngữ: Andrew Pastel

Chủ nhật đầu tiên hàng tháng là một ngày quan trọng của các tù nhân, chỉ có hôm đó người nhà mới có thể đến thăm tù, hơn nữa thăm tù còn phải sắp xếp lên lịch trước, không phải muốn đến là đến.

3709, La Cường ngồi đó, nhìn từ phía xa. La lão đại La Dũng, anh cả trong gia đình, vẫn mặc bộ com-lê cũ bạc màu, mang trên vai một chiếc chăn bông to và dày, trên tay xách một chiếc túi dệt lớn, còn kéo từ ngoài vào một cái sọt, trán lấm tấm mồ hôi.

Hai anh em nhìn nhau qua tấm kính, sửng sờ hồi lâu, không nói gì, cũng không biết phải nói gì.

Đã nhiều năm không còn chung sống dưới một mái nhà, đường ai nấy đi từ rất lâu. Đến khi gặp lại, thì một người bên trong, một bên ngoài, vĩnh viễn vẫn như hai người xa lạ.

La lão đại mấy ngày nay cũng rất vất vả, gia đình ly tán, hai người em tù tội, chỉ còn lại một mình anh gồng gánh, phía trên thì hầu hạ người bố già bệnh tật, phía dưới thì nuôi tù hai đứa em. Hai anh em nhà họ La bị bắt giữ, khối tài sản khổng lồ tích lũy nhiều năm kinh doanh bị kết án thu lợi bất chính, tịch thu sung công, còn vì thừa kiện bỏ tù, cũng tiêu tốn rất nhiều tiền, nợ nần chồng chất.

La Dũng tay xách nách mang, nói: "Lão nhị, anh mang đồ cho chú dùng."

La Cường: "Không cần."

"Trời vào thu rồi, sẽ lạnh đó, đắp thêm chăn bông dày. Táo là của nhà mình trồng, không tốn tiền. Chú có thể đặt dưới giường ăn dần. Một giỏ có thể ăn cả mùa đông."

La Cường nói: "... Sau này đừng mang những thứ này, em không cần đâu."

Im lặng một lúc, La Cường không nhịn được hỏi tiếp: "Tiểu Tam Nhi ở đâu?"

La Dũng: "Ở Diên Khánh, anh mới vừa đi thăm... cũng khá tốt."

"Tốt sao?"

"Rất lạc quan, rất cầu tiến, nói rất nhiều với anh, nói đội trưởng quản giáo rất tốt với nó, còn hỏi thăm tình tình chú thế nào ..."

"Có ai bắt nạt nó không? Có ai đánh nó không? Ai từng động vào nó họ tên là gì, nói cho em biết, rồi viết vào giấy nhớ kỹ."

"... Tiểu Tam Nhi nói nó không sao, nó có thể tự lo cho mình, nên chú yên tâm."

La Cường im lặng một lúc rồi nói: "Đưa đồ cho Tam Nhi đi. Em không ăn táo, đem cho nó ăn. Tam Nhi thích ăn trái cây."

Năm đó bố La cầm gậy đánh mạnh vào một bên mặt của La Cường, máu chảy xối xả, khước mắt cũng nứt ra.

Bố La run lên vì tức giận, chỉ thẳng vào La Cường, quát: "Thằng con trời đánh, đồ tạo nghiệt, sao nhà tao lại có thằng con như mày! Mày

đang làm gì thế này?! Tương lai của mày chỉ có bị xử bắn thôi!"

"Mày đã không đi đường ngay thẳng, lại còn kéo theo em của mày! Đó là con tao! Đó là em trai của mày! ... Mày trả lại con trai cho tao !!!

La Chiến học đến cấp ba thì bỏ học, đi theo La Cường lẩn lộn trên đường, từ phòng hát karaoke, phòng chơi bida, quán cà phê Internet, sau này mở khu giải trí, câu lạc bộ cao cấp, sòng bạc ngầm, kinh doanh ngày càng tốt.

Hơn mười năm, hai anh em gần như chưa từng tách ra, mỗi người một mã tấu trên lưng, hai anh em cùng nhau chiến đấu, vai kề vai, mồ hôi trộn lẫn, máu hòa cùng nhau, ...

Cùng nhau kiếm tiền, cùng nhau tiêu xài, rượu thịt và hoan lạc, tràn đầy khí phách cuộc sống.

Lần này hai anh em cùng thụ án, nhưng lại không bị giam chung một chỗ, sau bao nhiêu năm, lần đầu tiên xa cách, phải rất nhiều năm mới có thể gặp lại nhau.

La Cường không quan tâm. Hắn không quan tâm số phòng giam của mình là số mấy, có ai cho hắn ăn mìn thầu hay không, bạn tù có thích hắn hay không, có ai muốn tính kế, "cọ rửa" hắn hay không, thậm chí hắn còn không quan tâm người ta gọi hắn là La Cường hay Chu Kiến Minh. Hắn là ai cơ chứ? Hắn sợ những chuyện cởn con này sao?

Gọi tao bằng tên gì cũng được, tao vẫn sẽ xử đẹp chúng mày.

Nhưng đây là lần đầu tiên Tiểu Tam Nhi vào tù, bản án kéo dài 8 năm, nó đã quen với cuộc sống bừa bãi tự do, quen được anh trai cương chiều bảo bọc, liệu nó có thể sống được một mình không? Nó có chịu khổ cực được không?

Liệu có ai cho em trai hắn một cái mìn thầu khi nó đói không?

Nếu mấy tên trong tù ức hiếp nó "cọ rửa", bắt nó đi "phi cơ", ôm bồn cầu, nó có chịu được không? Có ai giúp đỡ nó không?

Trong đầu La Cường xẹt qua vài hình ảnh xấu nhất, nếu ai đó dám động vào một cọng lông nào La Tam Nhi, bắt nạt em trai quý báu của hắn, hắn sẽ chém chết tên đó, lột da khoét mắt cho hả giận.

La Cường hỏi La Dũng: "Bố thế nào rồi?"

La Dũng nói: "Vẫn vậy ... Đến bệnh viện khám nhưng bác sĩ không nhận. Họ nói rằng bố lớn tuổi quá rồi không dám làm phẫu thuật, chỉ uống thuốc cầm cự, ở nhà nghỉ ngơi ..."

La Cường suy nghĩ một chút, nói: "Có đủ tiền không? Em còn mấy anh em có thể tin tưởng."

La Dũng lắc đầu, mở miệng muốn nói gì đó nhưng lại thôi.

Bố La đã từng nói, không muốn sử dụng một xu nào của nghiệt tử này, không ở trong biệt thự của nghiệt tử, không đi xe hơi của hắn, không gặp mặt hắn, già rồi có chết xác ném ở ven đường cũng không được để cho hắn chôn.

La Dũng không thể nói thẳng ra như thế, vì sợ La Cường sẽ lật bàn lên mặt.

La Dũng ít nhiều cũng có chút sợ cậu hai nhà anh. Đừng nghĩ là anh cả, anh không thể quản lý được hai đứa em này, chỉ có thể tự quản lý bản thân, bán mặt cho đất bán lưng cho trời hơn nửa đời, đến tuổi trung niên còn phải tung tăng đi nuôi tù hai đứa em trai.

La Cường cũng rất hiếm khi gọi anh là "anh cả", thậm chí không gọi cả tên. Hắn luôn sống cô độc, buông thả, trong mắt người ngoài là loại người vô tâm, người thân không nhìn mặt. Hắn chỉ nhận mặt công việc kinh doanh, nhà cửa, xe hơi và tiền bạc của hắn, với khẩu súng và cây mã tấu trên tay, với vết sẹo sâu trên vai và ngực, và cả

người nhóp nhép máu tanh ...

Hắn chỉ biết đến con đường đen tối đó, và cứ đi mãi, cho đến khi va vào ngõ cụt.

La Cường vác chăn bông, kéo một sọt táo, như người bắt xe lửa về quê ăn tết đi ngang qua sân chơi.

Hắn không nhìn được đưa mắt nhìn một nhóm người trên sân, ánh mắt phẳng phất như bản năng ngắm đến người thanh niên với chiếc mũ cảnh sát trên tay, thả chân trần trên sàn bê tông chạy qua chạy lại

Trong thời gian thông khí, một số phạm nhân không có người nhà đến thăm được tự do đi lại, nhàn quá nên tổ chức chơi đá cầu.

Hoạt động thể thao nặng trong nhà tù cũng hạn chế, nên đám tù nhân đành chơi đỡ trò đàn bà này.

Thiệu Quân cũng tham gia, móc chiếc mũ cảnh sát bằng một ngón tay, giày boots da được cởi ra, để chân trần đá cầu.

Đa số tù nhân đều thích Thiệu Quân, một phần vì Thiệu Quân vui vẻ, Thiệu Quân thích chơi đùa. Ngày thường đội mũ cảnh sát, mang thắt lưng, thắt lưng này là một cảnh sát thực thụ, khi huấn luyện người thì nghiêm túc, khi lên lớp giáo dục tư tưởng thì cũng la lối, quát tháo trên bục giảng. Nhưng khi đã bắt đầu chơi thì lại rất điên khùng, như chạy sang thôn nhỏ bên cạnh leo cây hái trộm đào, hoặc đi phát thuốc lá cho các buồng giam rồi chui vào một tú tù nhân nào nhiệt nào đó cùng chơi đánh bài, là chuyện thường ngày.

Năm sáu người xếp thành một vòng tròn, Thiệu Quân đá quả cầu bay cao đến ba mét, khi nó rơi xuống, anh đột nhiên lắc cổ chân, phóng khoáng đá hất nó sang một bên, đắc ý cười ngớ ngẩn nhìn người khác nhặt cầu lên...

Thiệu Quân gầy, vòng eo linh hoạt chân tay phản ứng rất nhanh.

Trước đây anh đá cầu chỉ nhằm mục đích xây dựng tình cảm với phạm nhân, để nói chuyện với họ, sau lại đam mê nghiên cứu cầu, chơi giỏi, lại còn thích thể hiện.

Chiếc áo sơ mi bị kéo ra khỏi cạp quần do động tác, lỏng lẻo bay bay.

Quần đồng phục ôm lấy mông, ống quần kéo thẳng xuống mắt cá, chạm đến đôi bàn chân trần trắng nõn.

Ánh nắng sáng ngời phủ lên khuôn mặt và cánh tay của Thiệu Quân một vòng màu vàng mờ ảo, bóng cây đan xen bóng người, trẻ trung và xinh đẹp.

Đến khi La Cường nhận ra rằng hắn đang nhìn chằm chằm Cảnh sát Thiệu, thì hắn đã nhìn anh được một lúc lâu rồi. Nhìn thắt lưng quần tây và hai bàn chân trắng nõn của Thiệu Tam Mạn thêu, hành lý nặng nề trên vai cũng quên đi mất ...

"Coi nè coi nè!" Thiệu Quân vừa nghiêm túc vừa hào hứng.

Thiệu Quân chơi đá cầu trông rất đẹp trai, đá thi với một tù nhân khác. Anh lấy cẳng chân quét ngang quét trước quét sau, tất cả các kỹ năng đều được sử dụng. Quả cầu tách một cái bay lên đỉnh đầu, Thiệu Quân nghiêng nửa người đá ngang, nhưng đầu gối của anh lại gập lại, đùi và mắt cá chân tạo thành một góc khó tin, đá quả cầu lại bằng gót chân.

"Đẹp quá!"

Một vài người vây xem ồn ào, trầm trồ nịnh nọt Thiệu Tam gia.

Thiệu Quân đắc ý, cười toe toét lộ cả hàm răng trắng, khuôn mặt thành thực mọi ngày hiếm khi bộc lộ niềm vui đơn thuần nào đó, cười thật sự vui, thậm chí có một chút ngây thơ.

Trưởng nhà giam từ bên ngoài bước vào, nhìn một cái rồi chỉ tay về

phía Thiệu Quân từ xa: Này, tự nhìn lại cậu đi!

Thiệu Quân bị tường nhà giam chỉ tay cảnh cáo, luống cuống chân đá quả cầu đá vào tường. Cậu cảnh sát vũ trang nhỏ trên trạm gác xem trận cầu qua ống ngắm súng trường cũng không nhìn được phải bật cười.

Thiệu Quân liếc cảnh sát vũ trang kia một cái.

Trưởng nhà giam vừa răn đe vừa pha trò: Thiếu gia, nhìn cái cà vạt xộc xệch của cậu này, quần áo thì nhăn nhúm, trông lôi thôi lếch thếch như mèo hoang vậy... Ủa giày cậu đâu?!

Thiệu Quân quay mặt đi tìm giày, bất thành linh có hai thứ gì đó bay ra từ hành lang, lao tới trước ngực anh!

Anh không nhìn rõ, theo bản năng nâng chân lên đá.

Trưởng nhà giam trừng mắt: Tôi phê bình cậu này giờ, cậu còn cố đá à!

Tên khốn nào muốn ám sát Tam gia gia thế hả! Thiệu Quân luống cuống tay chân vội vàng ôm thứ đó vào lòng ngực.

Đó là một gói mì vệt ướp vị và một gói bò xé sợi cay.

Thiệu Quân quay lại, người đã ném đồ về phía anh trên hành lang, lại cầm giỏ tảo lên, hờ hững liếc nhìn anh một cái rồi lại chậm rãi bước đi.

Thiệu Quân cảm thấy rất buồn cười, không ngờ là hấn. Anh nhìn chăm chú vào bóng lưng La Cường, cũng nhìn thật lâu....

La Cường không có hứng thú với cảnh sát. Trên con đường lẩn lộn của mình, hấn ghét nhất là bọn cóm. Hấn ném hai gói thức ăn, chỉ để thuận tay trả cho Thiệu tam gia một cái ân tình.

Lúc mới vào trại giam này, hấn đói hơn một ngày không có lấy một hạt cơm vào bụng, khi đó Thiệu Quân đã cho hấn hai cái mìn thầu, một chén canh bí.

Không có gì nhiều nhận, chỉ có hai cái mìn thầu, một chén canh, nhưng cũng đủ giúp hấn lúc đang thật đói! ...

Đêm đó, buồng giam ban 7 rất xôm tụ.

La Cường từ từ lấy ra mọi thứ qua chiếc túi dệt lớn, xung quanh là những người háo hức trông mong, thèm muốn chết. La Cường cũng hào phóng và rộng rãi, hấn chia bao thức ăn cho mọi người, ai muốn ăn gì thì ăn.

Hồ Nham cấp vài bao thức ăn lên giường, miệng nhai liên tục như một loài gặm nhấm nhỏ nào đó ...

Nhím tuy rằng ăn hai cú đập của La Cường mà còn chưa báo thù được, nhưng thằng nhóc này nghĩ rất thoáng, thù cái gì thì thù, tuyệt đối không có thù với đồ ăn. Ngày ngày húp canh củ cải canh bí đao, cơ thể suy nhược tỳ hư thận yếu, cũng phải tự bồi bổ cho mình chứ...

Thuận Tử đặc biệt rất ghét tù nhân mới đến này, không muốn chung chạ gì với tội phạm ấu dâm, nhưng nhìn ai trong phòng cũng ăn, hấn lại không nhịn được.

La Cường cầm một túi lạp xưởng lớn, đưa cho Thuận Tử, thân nhiên hỏi: "Tứ Xuyên đến?"

Hấn có thể phân biệt được giọng của các tỉnh khác nhau.

Thuận Tử liếc nhìn La Cường, có vẻ như cảm kích, nên cũng bắt đầu ăn. Lạp xưởng vị Tứ Xuyên, hương vị của quê nhà, làm hấn chột bụi ngủi.

Với người Trung Quốc, ăn uống là một loại hoạt động giải trí có thể

xóa bỏ rào cản và gắn kết tình cảm một cách tốt nhất.

La lão đại cho hắn một túi lớn thức ăn, làm không khí trong phòng giam ban 7 hòa hoãn đi rất nhiều. Mà cũng vì mọi người ai cũng ghét Vương Báo ban 3, nên các tù nhân ban 7 cũng thấy Chu Kiến Minh cũng được lắm, lấy lại mặt mũi cho ban 7 trước bọn ban 3.

Trò chuyện một lúc, mọi người bắt đầu nói về chuyện mình vào đây vì phạm tội gì.

Nhím nói: "Tôi là 234, lúc trước đại ca bị mườì mấy người bao vây, tôi đập đầu một thằng để cứu đại ca, thằng đó bị thành người thực vật luôn. Mà tôi không hối hận, vì tôi đã cứu sống đại ca mà. "

Nhím nhìn Thuận Tử, Thuận Tử: "Tôi cũng 234. Hiệu trưởng trường mẫu giáo ở thôn của tôi là một tên côn đồ già biến thái. Hắn giở trò với nhiều trẻ nhỏ. Chúng tôi đi báo cảnh sát, nhưng hắn có quan hệ với trưởng thôn. Rồi một ngày, tôi ức quá, tôi đâm vào bụng hắn ta mấy cái, móc ra vài cái nội tạng. Sau đó tôi chạy đến Bắc Kinh, tôi bị bắt ở đây, không quay về nữa. "

Hồ Ngôn không tự nói về mình, y nhìn chằm chằm La Cường, hỏi: "Còn anh? Tại sao anh vào đây? Tôi không tin những gì quản giáo nói."

La Cường cũng không muốn nói.

Nhưng bị một đám người hỏi ép đến sốt ruột, La Cường đành tựa lưng vào chân bông, một chân duỗi ra, hờ hững nhìn mọi người, "... Tôi là 294."

294 là gì vậy? Rất nhiều người không biết đây là tội gì, vì cũng chưa phạm qua.

Các loại tội phổ biến nhất trong nhà giam là 232: Cố ý giết người; 234: cố ý gây thương tích; 236: Hiếp dâm và 347: tội sản xuất, buôn bán và tàng trữ ma túy. Bộ luật Hình sự hàng trăm hàng nghìn điều,

bản án của tòa ghi rất rõ ràng, nên ai cũng biết mấy điều tội thông dụng. Do đó, mấy tù nhân trong đây nói chuyện với nhau chỉ cần vắn tắt: 234 hay gì đó. Còn 294? Cả đại đội hình như chưa ai có tội này.

Thiệu Tam gia lén lút dựa vào cửa buồng giam, nhìn nhóm người đang trò chuyện bên trong.

La Cường tinh mắt, liếc một cái đã phát hiện Thiệu Quân nghe trộm.

La Cường trêu chọc: "Cảnh sát Thiệu chưa ăn no, còn muốn thêm à?"

Thiệu Quân đáp: "Có cỗ vịt không?"

La Cường lục lợi trong túi dật.

"Phải cay đó nha, không cay tôi không ăn đâu!" Thiệu Quân liếc một cái, bày ra cái điệu bộ như muốn nói, muốn nịnh nọt vỗ mông ngựa cho Tam gia gia đây thì phải vỗ cho chuẩn, vỗ không to không vang thì cỡ nào ông đây cũng không thèm chiếu cố cho đâu.

La Cường không nhịn được khế cong khoe môi.

La Cường ném túi cỗ vịt ra, ném rất chuẩn, xuyên qua cửa sổ nhỏ đập vào ngực Thiệu Quân.

Thiệu Quân vẫn chưa xong: "Còn táo nữa, đưa tôi hai bịch! Cả đêm mấy người ngủ ngáy o o như lợn nhà. Còn tôi thì phải thức cả đêm trừng mắt nhìn mấy người ngủ, tôi mệt lắm đó! "

Thiệu tam gia thường hay chọc ghẹo nói đùa với các tù nhân như thế, để đỡ nhàm. Thanh niên này trong giờ làm và lúc vui chơi cứ như hai người hoàn toàn khác nhau vậy.

Nhím và Thuận Tử cũng ồn ào vui vẻ: "Tam gia phải chú ý giữ gìn sức khỏe đó nha, nhớ mai một đồ bệnh không ai chăm sóc bọn cặn

bã chúng tôi!"

Đêm đó, buồng giam ban 7 rất vui ...

Chỉ có Lão Thịnh ngồi một mình ở góc trong cùng của căn phòng, trên chiếc giường lớn, mặt mày xanh mét, âm trầm nhìn thẳng vào La Cường.

Cùng ngày, lão Thịnh cũng có người đến thăm tù, là một thanh niên đầu trọc, xăm trổ đầy người, thoát nhìn cũng biết là dân giang hồ, nhét bao thuốc lá đất tiền cho viên cảnh sát trực phòng thăm, rồi nói chuyện với lão Thịnh cả tiếng đồng hồ. Người đàn ông đưa năm ngón tay về phía lão Thịnh, lão Thịnh tỏ vẻ ngạc nhiên, cân nhắc một lúc rồi gật đầu.

Năm ngón tay là năm tấn, tù lỏng giới giang hồ, nghĩa là năm nghìn nhân dân tệ. Sau khi lão Thịnh trở về từ phòng thăm, biểu cảm trên gương mặt gã thay đổi, lập lòe những luồng sát khí âm trầm.

La Cường và lão Thịnh nhìn nhau, ánh mắt đều lạnh lùng, giống như không cần phải nói, ai cũng biết được đối phương đang nghĩ gì.

Tối hôm đó, Thiệu Quân trực trong phòng giám sát, cũng không nhàn rỗi, bê cuốn Luật Hình sự dày cộm từ thư viện về xem.

Anh lật nhanh đến trang cần tìm.

Nhắm nháp cổ vịt ướp vị, ớt cay đến tê tê cánh môi, Thiệu Quân thì thầm: "Mẹ kiếp, gì thế này ..."

"Luật Hình sự" ghi rõ, Điều 294, tội tổ chức, cầm đầu xã hội đen.

./.

-----oOo-----

Chương 11

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 11: Ông chủ cũ của Tam Lý Truân

Chuyển ngữ: Andrew Pastel

(*) *Phố bar Tam Lý Truân (Sanlitun): Con phố ăn chơi nổi tiếng ở Bắc Kinh, thu hút rất nhiều khách nước ngoài, chỗ này bar, vũ trường, mấy chỗ ăn chơi sang trọng, mall đồ sáo sáo, nôm na thì giống phiên bản cao cấp (hơn rất nhiều) của phố Bùi Viện HCM.*

Thiệu Quân đã hoàn thành xong ca trực 24 giờ, hai ngày tiếp theo là ngày nghỉ.

Sáng sớm anh đi ngang qua nhà bếp thó một cái bánh quẩy, rồi đến ga ra của tòa nhà văn phòng để lấy xe, đi ngang qua sân chơi lớn, liếc nhìn hết nhóm phạm nhân này đến nhóm phạm nhân khác đang tập thể dục buổi sáng.

Anh lia mắt tìm 294 trong tiềm thức, đến khi tìm được, hấn cũng đang nhìn về phía anh.

La Cường khẽ nhếch khóe miệng, như muốn nói ăn ngon không? Hôm qua thức đêm để ăn đó à?

Thiệu Quân nheo mắt, thật ra anh đang thầm nghĩ, thân thể kia, khí thể kia, quả nhiên giống như "294" lắm nha.

Thiệu Quân đã dành thời gian gọi cho Thiệu Quốc Cường, không một lời xã giao, anh đi thẳng vào vấn đề.

Thiệu Quốc Cường đang bận họp, giọng nói trầm trầm: "Quân Quân, con hỏi cái này làm gì?"

"Tù nhân đại đội của con, con không được hỏi sao?"

"Đã bao lâu rồi con không gọi điện cho bố? Một tháng chưa? ... Con gọi điện thoại còn gì khác không?!"

Thiệu Quân: "....."

Thiệu Quân cũng bắt đầu nóng nảy : "Cái người tên Chu Kiến Minh, đó, không phải tội phạm ấu dâm đúng không? Hồ sơ của anh ta sai, là do người trong cục của bố làm à? Rốt cục trước đây anh ta làm gì? Làm thế nào bên bố bắt anh ta lại được? Thẩm tra làm sao?"

Câu hỏi của Thiệu Quân khá vô lễ, nổi nóng rồi thì sẽ như thế, nếu anh có thể kiểm chế bản thân thì hai bố con cũng không đến nỗi cãi nhau suốt.

Thiệu Quốc Cường nghiêm nghị nói: "Hắn ta là ai con không cần quan tâm. Con nên quản lý tốt và để mắt đến những người thường liên lạc với anh ta. Ngoài ra, tài liệu tự kiểm và tự tố giác của hắn đều phải được kiểm tra nghiêm ngặt. Bố đã nói với trưởng nhà giam của con rồi. "

Thiệu Quân vừa nghe đã tức nghẹn, ý bố anh là cảm thấy Thiệu Tam Gia anh không quan trọng, nên gạt anh sang một bên, chẳng cho anh hay biết gì.

"Bố dặn dò với trưởng nhà giam, nhưng lại không nói gì với con! Con là quản giáo ban 7, con quản lý anh ta mỗi ngày, nhưng thậm chí còn không hề biết anh ta thật sự là ai, làm gì!"

"Ngày đầu tiên anh ta vào tù con đã nói với người khác anh ta phạm phải chuyện gì, toàn khu ba đều biết! ... Kết quả thì con đã nói sai cho người ta rồi. Về sau mọi người biết chân tướng con chẳng phải sẽ bị cười vào mũi à? "

"Quân Quân, hôm nay về nhà đi."

"... Con bận lắm."

Thiệu Quân nhớ lại sáng hôm đó đưa màn thầu cho 294, anh thậm chí còn ngồi giảng dạy cho hắn, nói gì mà biết lý do tại sao các tù nhân lại xa lánh kỳ thị anh không, anh biết rõ quá mà, nếu biết trước sẽ thế này lúc đó anh không làm như thế phải không, làm chuyện này không đáng mặt đàn ông vân vân vũ vũ...

294 nhướng mày, bình tĩnh nói: Màn thầu, cho tôi hai cái nữa.

Thiệu Quân cảm thấy lúc đó anh nhất định giống như một tên ngọc trong mắt hắn, đầu ngập đầy màn thầu.

Lý do quan trọng nhất khiến anh nổi nóng với cha mình, là vì anh biết việc này có liên quan đến cảnh sát. Anh đang giữ thẻ căn cước của Chu Kiến Minh, đây là luật lệ của nhà tù, thẻ căn cước của tù nhân do quản giáo giữ. Căn cước thật sự ghi "Chu Kiến Minh". Với tố chất nghề nghiệp đáng tin cậy của Thiệu Quân sau khi tốt nghiệp mấy lớp khoa học trong trường, anh lật hai lần đã xác nhận đây là căn cước "thật".

Danh tính là giả, nhưng căn cước là thật, được đóng dấu và cấp bởi Cục Công an thành phố. Thân phận của 294 rõ ràng là bị công an "tráo bài".

Làm thẻ căn cước giả, ghi tội ấu dâm, chắc là anh ta gây thù chuốc oán với cảnh sát nhiều lắm, lúc vây bắt anh ta họ cũng phải rất trật trật ...

Ngày hôm đó, Thiệu Quốc Cường đến đại viện của trường của Quân khu ở ngoại ô phía bắc, yêu cầu bảo vệ ở cửa thông báo, bước vào trong mới thấy Thiệu Quân.

Trong khu vườn phía sau dãy nhà, Cố lão gia đang ngồi xõm tập

trung chăm chút cho mấy chậu hoa của mình, tưới nước bón phân tỉa lá.

Thiệu Quân đang phá phách khung hoa tử đằng trong vườn, lắc lắc cái giàn rung xuống một đồng hoa. Khi còn bé, anh thích trèo lên giàn hoa đó nhất, bò lên đến đỉnh không xuống được thì khóc tu tu chờ người ẵm xuống. Từ nhỏ anh đã là một đứa trẻ hay quậy phá, hay khóc lóc la lối nổi tiếng cả đại viện. Lúc đó, cảnh vệ và mấy hậu cần trong đại viện cứ mở miệng ra là Tiểu Quân nhà chính ủy gia hôm nay lại leo lên lan can ban công hoặc rơi xuống mương, hay chui vào xó xỉnh nào đó khóc thét một ngày cũng không khàn giọng, tính tình thì bướng bỉnh, thật là phiền hết sức!

Thiệu Quân đứng thứ nhất trong cái vòng cậu ấm cô chiêu Bắc Kinh không phải vì bố làm cục trưởng, mà là do ông ngoại. Cố lão gia đã về hưu từ lâu, không còn thực quyền trong tay nhưng ông vẫn là một ông lão đức cao trọng vọng được kính trọng và nể phục khắp đại viện.

Thiệu Quốc Cường bước tới, gật đầu với ông lão: "Chào bố."

Cố lão gia nhìn một cái, chống tay sau lưng rồi bỏ đi, mặc kệ ông.

Thiệu Quốc Cường cũng không nói gì, vốn cũng không muốn đến đây để nhìn sắc mặt lão gia, nhưng đành phải đến để tìm con trai mình.

Thiệu Quốc Cường tìm con trai hẹn ra ngoài ăn cơm. Thiệu Quân nói ăn no rồi, bảo mẫu ở gia đình ông ngoại nấu đồ ăn ngon nên anh sẽ không ra ngoài ăn.

Thiệu Quốc Cường cố gắng nhìn xuống cơn tức: "Con vẫn còn giận bố? Quân Quân, con nghĩ bố làm phạm nhân dưới quyền con bị oan uổng à? Hắn ta làm sao là oan uổng được cơ chứ? Hừ..."

Thiệu Quân cụp mắt xuống, bướng bỉnh nói: "Con chẳng thể nào hiểu được tác phong của cảnh sát như bố, lúc nào cũng tự cảm thấy

mình rất thông minh, nhưng rất nhiều vụ án hành động lại ngu xuẩn, tay chân cũng vậy bần."

"Anh ta là xã hội đen đúng không? Anh ta có liên quan đến những đợt truy quét lớn mà Bộ Công an mở ra dạo trước đúng không?"

"Người này không phải tên là Chu Kiến Minh, người này là ai?"

Thiệu Quân bắn như pháo.

Thiệu Quốc Cường cố gắng hết sức bình tĩnh nói: "Quân Quân, sau này đừng tự tiện tiếp xúc với tên tù nhân này, đừng thân thiết quá, công tác này của con phải đặc biệt chú ý giữ an toàn! ... Chúng ta có phương pháp làm việc của mình, có cân nhắc, quyết định như vậy để tránh hấn phạm tội lần hai."

Thiệu Quân nói: "Chúng ta cũng có phương pháp làm việc của mình? Thế người này bây giờ đang ở trong văn phòng của bố hay trong đội của con?"

Thiệu Quốc Cường nổi giận: "Bố làm cảnh sát bao nhiêu năm, còn con thì bao lâu? Con hiểu hết mọi chuyện được à?!"

Thiệu Quốc Cường trong lòng vẫn quan tâm đến đứa con trai bảo bối, nhưng lo đến mấy cũng chỉ có thể lo suôn, không thể quản lý được đứa con này. Hai người cứ giằng co đã nhiều năm như vậy, vừa mở miệng đã nực nồng mùi thuốc súng.

Hơn nữa, La lão nhị đã bị bắt và bị xét xử như thế nào, sao có thể tùy tiện nói ra được.

Thiệu Quốc Cường cũng có lý do của một cảnh sát. Lúc trước, để bắt được La Cường, Bộ Công an phải giám sát và phát lệnh truy nã cấp độ A toàn quốc, phải huy động bao nhiêu lực lượng, đổ bao nhiêu công sức.

Anh em nhà La không được giam chung một nhà tù, không được

gặp nhau, thậm chí không được dùng tên thật, để tránh việc họ liên kết lại, tạo ra các tổ chức bất hợp pháp trong nhà tù. Ngoài ra, cũng là vì an toàn cá nhân của phạm nhân, đối với La Cường, người khác không biết hắn là ai, nhiều nhất là bắt hắn ôm bồn cầu, nhưng lại là an toàn nhất cho hắn. Thiệu Quốc Cường đã xem xét sâu sắc toàn diện.

Nhưng Thiệu Quân cũng có cái lý của mình. Anh làm nghề này đã lâu, suy nghĩ và ý thức của anh về những người trong tù, Thiệu cục trưởng không thể lý giải được

Trong tù, dù là kẻ giết người phóng hỏa, xã hội đen hay trộm cắp vặt, vẫn được gom chung thành một loại tù nhân. Ngoài ra, những tội phạm kinh tế tham ô, lừa đảo, vì có trình độ học vấn cao, được coi là trí thức trong trại giam, và thường được mọi người kính trọng hơn. Chỉ có những kẻ đã phạm tội cưỡng dâm, tư tưởng lệch lạc với đại đa số người, thì đều là loại bại hoại, cặn bã, là đối tượng dễ bị bắt nạt của những kẻ trong tù.

Thiệu Quân cảm thấy ngay từ đầu đã phân loại sai thành phần giai cấp của Chu Kiến Minh, xếp người này từ loại bình thường thành "hoa án" tội phạm, thật sự quá "bất công". Làm quản giáo, làm "cha ruột" của ban mình quản lý, điều này sẽ ảnh hưởng nghiêm trọng đến uy tín của anh trong một tập thể lớn, anh sẽ bị đánh giá, sau này sẽ khó hòa đồng, quản lý các phạm nhân.

Cuối cùng, Thiệu Quân cũng không ăn cơm cùng bố, lúc vừa ra khỏi đại viện, đã bị một cuộc gọi của đám anh em rình đi mất.

Trầm Bác Văn trong điện thoại lèm nhèm, thấy anh nghe máy thì cao giọng hét: "Quân Quân, nhớ mày quá, qua đây chơi —"

Thiệu Quân nói: "Rảnh quá không gì làm thì kiếm bồ đi chơi đi, kiếm tao làm gì?"

Trầm Bác Văn: "Tao chỉ thấy hứng thú với mày, Quân Quân ..."

Thiệu Quân vừa cười vừa mắng: "Đồ điên ..."

Thiệu Quân lái xe, chở Thẩm công tử đã say quắc cần câu nằm vắt ngang ghế sau như một cái bao tải.

Thiệu Quân nghiêng đầu lớn tiếng hỏi: "Muốn đến chỗ nào?"

Trầm Bác Văn ê a cười cười: "Dẫn mày tới chỗ này vui lắm."

Thiệu Quân nói: "Thôi tao không đi đâu, mệt quá muốn về nhà ngủ à."

Trầm Bác Văn rống lên: "Lại còn dám bảo mệt, chơi với tù nhân mà không thèm chơi với bạn thân!"

Thiệu Quân cười nói: "Nếu không vui tao nhéo mày đó!"

Trầm Bác Văn: "Chắc chắn vui mà ... Tam Lý Truân!"

Trầm Bác Văn đưa Thiệu Quân đến một vũ trường cao cấp ở Tam Lý Truân đêm hôm đó. Vũ trường này không phải ai cũng có thể vào được, kiểm soát ra vào rất nghiêm ngặt, thẻ VIP cũng vô dụng, chỉ có thể vào cửa bằng khuôn mặt của mình, đây là vũ trường cho các quan lớn, các cô cậu ấm con ông cháu cha và các diễn viên ca sĩ nổi tiếng, sàn nhảy xa hoa, rục rờ, lộng lẫy và những loge ghế hai bên bí ẩn và đầy phong tình...

Thiệu Quân thường không thích đến nơi này, có đến cũng là vì bị hai con chim hư hỏng Sở Tuần Trầm Bác Văn kia cặp đi theo, đến đây uống vài ba ly, thỉnh thoảng ôm ôm sờ sờ vài cô em xinh đẹp.

Hai người ngồi ở vị trí đẹp ở giữa thính phòng, trên một chiếc ghế sofa rộng rãi thoải mái ở góc, một nhóm nam sinh mặc vest lịch sự bảnh bao vây quanh rót rượu.

Trầm Bác Văn dấn vào tai Thiệu Quân nói: "Quân Nhi, "vào bên trong" chơi không?"

Thiệu Quân hừ mũi: "Tao mệt lắm, mày vào chơi một mình đi!"

"Coi chừng dính bệnh! Nhớ mặc áo mưa với uống thuốc đó!" Thiệu Quân bổ sung thêm.

Trầm Bác Văn cười đến rung cả người, kê vào tai Thiệu Quân nói vài câu...

Thiệu Quân nhích người ra xa khỏi anh ta: "Nói cái gì đấy, mày lừa tao à?"

Trầm Bác Văn vô tội nhún vai: "Lừa cái gì, bạn bè cả mà. Không tin hả?"

Thiệu Quân: "Mày...thật đó à?"

"Chơi cho vui thôi, dạo này ai cũng thế mà. Thiệu Quân, mày bị ngốc đột xuất à, tưởng thật hả?"

Thiệu Quân hơi khó chịu, nhướn mày hỏi: "Mày thật sự có?"

Trầm Bác Văn cười vui vẻ: "Không đẹp bằng mày."

Thiệu Quân tức giận: "Cút đi!"

Trầm Bác Văn: "Người anh em, tao đang nói thật đó, không giỡn chút nào. Thiệu Quân, mắt mày là mắt phượng, bọn kia là mắt gà!"

Thiệu Quân phì cười: "Mịe mày..."

Thiệu Quân và Trầm đại thiếu mắng qua mắng lại một lúc, mới từ từ dịu xuống, gượng gạo cười: "Mày.. chỉ đùa giỡn cho vui thôi phải không!"

"Vốn chỉ là vui đùa!" Trầm đại thiếu gia đập mạnh chai rượu xuống bàn, đợm men say trả lời....

Thiệu Quân lặng lẽ uống bia, chăm chú nhìn Trần Bác Văn như đang nhòe đi vì ánh đèn, sánh vai với một người đàn ông cao lớn điển trai đi vào phía sau. Nhìn gương mặt, người đàn ông đó có vẻ là diễn viên hạng ba nào đó, Thiệu Quân đã từng thấy trên TV.

Bạn nói khó từ thời cời trường tắm mưa cùng nhau lớn lên, Thiệu Quân hiểu rất rõ Trần Bác Văn. Một kẻ như Trần Bác Văn, ban ngày có cuộc sống bình thường, sự nghiệp, công ty và vị hôn thê, đến nơi này vào ban đêm thực sự chỉ là để vui đùa, cũng không nảy sinh nghiêm túc trong những lần chơi bời. Sáng mai tỉnh rượu kéo quần lên, thì xem như không có chuyện gì xảy ra.

Thiệu Quân chỉnh lại cổ áo sơ mi ngồi xuống sofa, vừa rồi Trần Bác Văn thản nhiên nói "mày tưởng thật à" khiến anh vô cùng khó chịu, suýt chút nữa còn tưởng rằng anh ta nhìn thấy gì đó nên cố ý thử anh.

Thiệu Quân biết rõ Trần Bác Văn, nhưng Trần Bác Văn lại biết rất ít về anh.

Cho nên Trần Bác Văn mới dám đùa giỡn, lộn xộn với đám vịt (*) nhỏ, nhưng Thiệu Quân lại không dám, vì anh có kiêng kị trong lòng, sợ tự châm lửa thiêu mình.

() Vịt: như gà bên mình, chỉ trai gái bao.*

Sở Tuân và Trần Bác Văn là người thẳng thắn, nghĩ gì nói đó, dám nói dám làm, nhưng Thiệu Quân lại khác, hay giấu diếm suy nghĩ trong lòng, không thích nói ra.

Hơn nữa anh lại có thói ưa ở sạch, ngại bẩn, ai cũng mang lên giường được, không thấy tởm à?

Bàn bên cạnh đang âm ỹ, khách tức giận đập vỡ một chai rượu tây xuống sàn.

Thiệu Quân nhìn sang. Anh biết tên này, hẳn là con trai lớn của của chủ tịch Thành ủy thành phố, họ Lưu, hẳn để ý một vũ công, muốn cậu bé phục vụ mình, nhưng cậu bé đang có khách nên từ chối. Lưu thiếu gia mọi ngày quen được chiều chuộng, muốn gì được nấy nên tức giận đập bàn quát tháo gọi quản lý tới, nói con vịt này dám làm mất mặt hắn, rồi đe dọa sẽ cho dẹp tiệm vũ trường.

Quản lý khom lưng cúi đầu xin Lưu thiếu gia, bồi thường rượu miễn phí cho hắn ta và bạn bè, bị hắn hất rượu vào người ướn sững cũng không dám nói gì.

Thiệu Quân lạnh lùng nhìn thoáng qua rồi quay mặt lại, khó chịu muốn rời đi. Anh và Lưu Thiếu gia Lưu đã từng gặp nhau, cũng không ưa nhau lắm.

Quản lý Vương lấy khăn lau mặt, tức giận quay trở về, nói vài câu với người của mình.

Trong ánh đèn đung đưa lờ mờ, Thiệu Quân nghe thấy người phục vụ phía sau thì thào to nhỏ:

"Mỗi tháng lại đến gây sự, vậy mà ông chủ cũng chịu để yên."

"Dù sao ông chủ cũng là người bên ngoài đến Bắc Kinh có mấy năm, không có ô dù, không thể trấn áp đám người này."

"Nếu ông chủ cũ vẫn còn thì làm gì có chuyện như thế? Thằng nào đến gây rối ông chủ cũ sẽ chịch chết từng thằng!"

"Hừ, mấy tên này đều là mấy đứa bị ông chủ La chịch sót. Trước kia chúng nó dám sao? Lúc còn ông chủ La, có ai dám gây rối như thế?"

Thiệu Quân giật mình, quay đầu lại, thuận miệng hỏi: "Mấy cậu nói ai?"

Phục vụ vội vàng nói: "À không có gì đâu ạ."

Thiệu Quân: "Ông chủ cũ của các cậu là người thế nào?"

Phục vụ: "..."

Thiệu Quân hỏi: "Tên gì?... Có thể nói được không, biết đâu tôi quen."

Anh có nghe nói tên công tử họ Lưu kia đã từng ăn quả đắng ở đây, còn bị người ta chịch, nên cảm thấy rất hứng thú, ai mà dám chịch cả Lưu công tử, quả là trâu bò.

Phục vụ nói nhỏ: "Ông chủ cũ của chúng tôi, họ La ... La Cường."

Thiệu Quân không có ấn tượng gì với cái tên này: "Tại sao bây giờ lại đổi chủ?"

Phục vụ nói: "... Ông chủ gặp chuyện không may, phải vào tù."

Thiệu Quân hừ mũi, thâm nghĩ mấy kiểu bar, vũ trường như này sớm muộn gì cũng sẽ bị như thế, nhưng hình thức kinh doanh này vẫn luôn tồn tại trong xã hội, người giàu có luôn có nhu cầu đến những nơi phản ánh địa vị giai cấp và tầng lớp của họ. Ngay cả Thiệu Quân không quan tâm đến nghề nghiệp cảnh sát của mình, thỉnh thoảng đến uống rượu một chút cũng không thành vấn đề.

Anh lại hỏi: "Bị giam à? Ở nhà tù nào?"

Ở Bắc Kinh có tổng cộng tám nhà tù, Thiệu Quân đều quen, nên cũng chỉ thuận miệng hỏi, cũng không để trong lòng.

Phục vụ mờ mịt lắc đầu, lại lo lắng xin lỗi Thiệu Quân giải thích, nhờ anh đừng kể lại với quản lý cậu ta nói chuyện tầm phào với khách.

--

Mục: Chắc các bạn thừa biết =]]

Hệ liệt "ché phục" của Hương Tiểu Mạch có 3 cuốn, không liên quan đến nhau lắm đọc lẻ cũng được.

Quyển đầu là "Vệ Sĩ", đã edit hoàn bên nhà Gege's House, là chuyện của Sở Tuần với chồng của ảnh.

Quyển 2 là "Cảnh sát à, anh lấy hết can đảm để yêu em", chuyện của em trai La Cường, La Chiến với Trình Vũ, một cựu cảnh sát đặc nhiệm.

Quyển 3 là "Tội phạm" tui đang mần =]]. Do chuyện của 2 anh em nhà La này mốc thời gian song song nhau nên em trai và "em dâu" cũng cameo vào nhiều cảnh =]]

Btw trong nhóm bạn của Thiệu Quân, 3 đứa thì hết 2 đứa là gay, mà đã gay lại còn nằm dưới =]]]] Trầm đại thiếu gia không có truyện riêng, không biết có gì thật với anh diễn viên kia không chứ có chắc cũng thêm một màn ngược tâm ngược thân huhu =]]]]

./.

-----oOo-----

Chương 12

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 12: Giăng bầy

Chuyển ngữ: Andrew Pastel

Tối hôm đó, Thiệu Quân tốt bụng đột xuất đợi Trầm Bác Văn chơi xong, ném con khỉ say rượu lên ghế sau, đích thân đưa anh ta về nhà. Lúc về căn hộ của mình đã là sáng sớm, anh ngủ một giấc đến trưa.

Vừa mở mắt mở nguồn điện thoại, anh thấy vô số cuộc gọi nhỡ liên tục, tất cả đều là của đồng nghiệp.

"Hả? Có chuyện gì vậy?" Thiệu Quân ngồi dậy khỏi chiếc giường ấm áp, gió lạnh thổi làm anh rùng mình một cái.

Một cuộc gọi từ Đội trưởng Điền đại đội 1 nói đã xảy ra sự cố nghiêm trọng, yêu cầu anh đến tiếp quản ngay sáng sớm mai.

Thiệu Quân không đợi được đến sáng hôm sau, anh lái xe về nhà từ ngay chiều hôm đó, vì đồng nghiệp nói trong điện thoại rằng, là Chu Kiến Minh ban 7 của anh gây rối.

Chuyện này Thiệu Quân phải nhanh chóng quay về. Anh sốt ruột như thế cũng đúng, trong mắt những người khác, La Cường chỉ là tội phạm ấu dâm, hiện tại trong đội chỉ có Thiệu Quân biết hẳn không đơn giản, là 294. Hai ngày trước anh đã phát điều đó, nhưng tạm gác lại vì ngày nghỉ, nhưng vừa gác lại thì lại có chuyện ngay.

Thực ra lúc đó chính Thiệu Quân cũng không hiểu vì sao khi nghe thấy chuyện xảy ra với Chu Kiến Minh, anh cứ như thể có lửa dưới móng, ngao ngao lùi lên phía trước.....

Đội trưởng Điền nhìn thấy Thiệu Quân, muốn nói gì đó nhưng lại thôi.

"Thiếu gia, cậu tránh đi một chút đã, đừng đi vào vội."

"Tại sao tôi không thể vào?" Thiệu Quân thắc mắc.

"Người trong ban cậu này có vẻ rất thành kiến với cậu, nãy giờ nói ra những lời rất độc ác... Chúng tôi sợ hấn sẽ làm cậu bị thương."

Thiệu Quân trợn tròn mắt, Tam gia gia anh đã làm gì hấn đâu?

Đội trưởng Điền nhỏ giọng giải thích: "Chúng tôi cũng đang điều tra. Tối hôm qua, hấn nói ... hấn nói cậu phải người đi gọi hấn, cậu gài bẫy hấn, làm hấn nhục nhã."

Thiệu Quân chẳng hiểu mô tê gì, đêm qua? Đêm qua anh đang uống rượu ở hộp đêm trong Tam Lý Truân mà!

Trước cửa phòng giam, hai cảnh sát có vũ trang đang cầm súng canh gác, vẻ mặt cảnh giác đề phòng, cũng nói lên được phần nào sự nghiêm trọng của biến cố tối hôm qua.

Thiệu Quân chậm rãi ngồi xổm xuống, nhìn người này qua hàng rào sắt của cái lồng nhỏ, chân mày nhíu chặt lại.

Mới hai ngày không gặp, đã khác đến độ chẳng nhận ra. Đồng phục tù của người bị còng trong lồng đầy bụi bẩn, vết đánh nhau, vết giày da giẫm đạp, vết máu loang lổ...

Dưới xương mày bị đánh đến rách nát là một đôi mắt đỏ ngầu long sòng sọc, phát ra ánh mắt lạnh như băng ...

Thiệu Quân cau mày hỏi: "Nói tôi nghe, chuyện gì đã xảy ra, sao lại ra thế này?"

Luo qiang không nói tiếng nào.

Thiệu Quân lo lắng hỏi: "Tại sao anh lại đến phòng cảnh sát? Anh muốn lấy gì à? Đây là những lời phía họ kể tôi nghe, anh có âm ỨC gì cứ kể với tôi?"

La Cường trầm giọng chửi rủa, giọng như tiếng gầm trong cổ họng của một con dã thú trong rừng.

"Anh nói cái gì vậy?"

"Tôi nói thà mẹ nhà cậu. Cút đi."

Thiệu Quân đột nhiên đỏ bừng mặt: "..."

Vô duyên vô cớ bị mắng, anh giận đến mức nổi gân xanh trên trán: "Hai ngày nay tôi nghỉ làm, không có ở đây. Nếu anh hiểu làm tôi, anh phải nói cho rõ ràng ra chứ, sao cứ khăng khăng đổ tội cho tôi?!"

La Cường hơi quay mặt lại, lạnh lùng nhìn Thiệu Quân: "Cậu cùng một giuộc với bọn chúng hết mà... Cảnh sát Thiệu, có làm thì làm cho trót, hôm nay cậu không giết được tôi, thì ngày mai tôi sẽ làm cho cậu phải hối hận vì lúc trước mẹ cậu sinh ra cậu."

Những chữ cuối cùng của La Cường như bị xé nát ra giữa hai hàm răng đẫm máu. Lòng sắt rất hẹp và nhỏ nên không thể thẳng lưng được. La Cường cuộn tròn trong lồng, hai chân bị còng vào tấm sắt, hai tay giao nhau ôm lấy đầu gối. Nhốt vào lòng sắt là hình phạt thể xác nghiêm khắc nhất đối với tù nhân ở nơi này, rất ít khi sử dụng. Phạm nhân bị giam trong chiếc lồng nhỏ này vài ngày, ăn uống ngủ nghỉ đều không thể thẳng lưng, ngay cả tù nhân cứng đầu nhất cũng phải chịu thua sau mấy ngày.

Chuyện đêm đó, là như thế này.

Buổi tối rửa mặt xong, đèn gần như tắt hết, một trợ lý quản giáo

trong nhà tù đi tới, thấp giọng gọi ngoài cửa: "3709, ra phòng giam."

La Cường từ từ ngồi dậy khỏi giường, hỏi: "Để làm gì?"

Người đàn ông nói: "Gọi mày có việc, đừng hỏi."

La Cường hừ mũi: "Nói, để làm gì?"

Người đàn ông trả lời: "Thiệu Tam gia muốn tìm mày nói gì đó."

La Cường khựng lại một chút, nhưng vẫn quyết định đi ra ngoài. Lúc đó cũng không ai quá chú ý. Hồ Nham cố gắng rướn người nheo mắt nhìn tấm lưng dày rộng của La Cường; còn Nhím thì quay xuống giường dưới nói: "Tao sẽ lấy của mày thêm một quả táo."

Loại "trợ lý quản giáo" trong tù này thực chất là do phạm nhân thực hiện, là loại đã ở tù nhiều năm, có biểu hiện tốt, còn khoảng một năm rưỡi sẽ được thả, không còn động cơ gây rối nữa thì sẽ giúp các quản giáo xử lý kỷ luật hay chạy việc vặt cho họ.

La Cường nhìn người đàn ông này, tên này rất lạ, chưa từng thấy qua, mà còn đẽ chặt vành nón không nhìn thấy rõ mặt.

La Cường bị còng tay dắt ra khỏi cửa, trước khi đi còn vô thức liếc mắt nhìn lại, thấy tên trợ lý nhìn thoáng qua trong buồng giam, ánh mắt ngầm trao đổi gì đó với ban trưởng nằm trên giường lớn ...

Hắn đi theo hết tòa nhà ký túc xá, đi một quãng đường dài, queo qua queo lại toàn những hành lang nhỏ hẹp tối đen, đến một tòa nhà văn phòng.

La Cường dừng lại ở lối vào của tòa nhà, cảnh giác hỏi: "Lúc này mày nói ai đang tìm tao?"

"Lúc này tao nói rồi còn gì, Cảnh sát Thiệu muốn gặp mày nói chuyện."

Nếu tên này không nhắc đến cảnh sát Thiệu, thì La Cường sẽ không bao giờ vào tòa nhà vào đêm đó.

Thật ra hắn cũng đã do dự vài giây, nhưng vẫn không tự chủ được bước vào tòa nhà. Chẳng biết hắn bị làm sao, mà nhắc đến ba chữ "cảnh sát Thiệu", trong đầu hắn lại liên tưởng đến một cái màn thầu vô hại, làm hắn mất đi sự cảnh giác và khôn khéo mọi ngày...

Chuyện gì xảy ra sau đó, Thiệu Quân cũng nghe mọi người nói. Tòa nhà đó là khu văn phòng quan trọng, có tài liệu mật, hồ sơ và thiết bị cảnh sát, phạm nhân không được vào. Đêm đó không biết là do ai dẫn đường, La Cường có thể vượt được nhóm cảnh sát canh gác bên ngoài mà đi vào. Sau đó, quản lý tòa nhà phát hiện có kẻ trộm hay phạm nhân nào đó đột nhập vào phòng chứa vũ khí của cảnh sát, hoảng sợ bấm chuông báo động. Vài quản giáo xông vào ẩu đả, thậm chí gọi cả cảnh sát vũ trang trên các trạm gác ngoài tường vào...

Thiệu Quân nghĩ nếu anh trực đêm đó, ắt sẽ không có ẩu đả lớn như thế, anh có thể khuyên can được.

Có thể là do lúc ấy tối lửa tắt đèn, bất đồng quan điểm gây ra ẩu đả, nên hiện trường rất loạn. Kết quả là hai quản ngục được đưa lên cáng, một người bị còng tay siết cổ, người kia bị đá vào đầu gối, và người còn lại là một cảnh sát vũ trang bị đánh máu chảy đầy đầu..

Để chế ngự La Cường, họ đã sử dụng dùi cui điện, luồng điện một triệu vôn, ngay cả cạp beo không thể chịu được, phải choáng váng ngay lập tức.

Một cảnh sát vũ trang nện báng súng máy xuống, máu phun ra ...

Đêm đó, La Cường cũng được đưa ra ngoài bằng cáng ...

Hiếm khi Thiệu Quân nghiêm túc và kiên nhẫn như vậy, anh ngồi giải thích hết lần này đến lần khác: "Tôi đã nói bao nhiêu lần là tôi không có liên quan gì. Hôm qua tôi nghỉ làm. Tôi không có ở đây. Tôi

chỉ mới biết chuyện thôi, tôi không có hại anh."

La Cường không nói một lời.

Thiệu Quân nói: "Nếu tôi muốn hại anh tôi đã hại lâu rồi. Mà nếu tôi làm điều này, thì tôi có quan tâm đến sống chết của anh không, có ngồi đây mà lại nhại với anh này giờ không! "

La Cường phun nước bọt vào mặt Thiệu Quân: "Ngày đầu tiên tôi đến, cậu đã hại tôi rồi."

Thiệu Tuấn cụp mắt xuống, cũng đui lý: "... Có thể là hồ sơ sai sót, tôi đang điều tra."

La Cường mắng: "Tra cái rắm!"

La Cường nghĩ, nhìn tôi giống mấy tên làm bậy với trẻ em lắm à?

Ông đây không hứng thú với con nít. Mẹ kiếp ông chỉ muốn đê cậu ra làm!

Những lời đồn đến cổ họng nhưng kiềm lại không thốt ra. La Cường hung tợn nhìn Thiệu Quân như muốn cắn nát cậu. Khi hấn bước vào phòng chứa vũ khí ngày hôm đó, đã quá muộn để ra ngoài, chuông báo động đã vang lên. Hấn lập tức hiểu được căn phòng chính là "Bạch Hồ Thiết Đường" (*), có người đang muốn tính kế hãm hại hấn!

() Trong Thủy Hử, Lâm Xung bị Cao Cầu lừa mang đao đến Bạch Hồ Thiết Đường, (nơi các quan thái úy bàn việc quân sự), sau đó bị cho là muốn mưu sát quan nên bị bắt đi.*

Hấn suýt bị giết bởi cảnh sát vũ trang. Nếu để chuyện này xảy ra, hấn sẽ chết trong ngục giam với cái tên Chu Kiến Minh này, thế là người không biết quỷ không hay, từ nay về sau trong giang hồ sẽ không biết La Cường là ai nữa, không biết hấn đã xảy ra những chuyện gì.

Tính tình La Cường như thế, chắc chắn sẽ không có chuyện cúi đầu nhận lỗi, hấn làm sai điều gì? Hấn hoàn toàn đúng!

Trong suy nghĩ của La Cường, Thiệu Quân là tên đầu sỏ. Nếu lúc đó không nghe đến cái tên "cảnh sát Thiệu" thì hấn đã không bị lừa, nhiều năm lẫn lộn hấn chưa từng bị lừa một cách dễ dàng như thế. Kinh ngạc, tức giận, cău kỉnh, cảm thấy bất công ... hấn chỉ muốn lao vào bóp nghẹt thủ phạm trước mặt.

Còn về chuyện vì sao khi nghe thấy hai chữ "cảnh sát Thiệu", trí thông minh của hấn lại tụt dốc không phanh, đầu óc như ngừng suy nghĩ, lúc đó La Cường cũng không nhận ra, trong lòng hấn đang có gì đó biến đổi...

La Cường cuộn mình trong chiếc lồng nhỏ, trán và cổ đã lấm tẩm một lớp mồ hôi, mồ hôi thấm đẫm xương mảy và vết thương rỉ máu sau gáy, hầu kết hấn run run.

Thiệu Quân biết hấn đang đau, đang khó chịu, nhưng lại không muốn khuất phục hay kêu đau ... thật cứng đầu.

Thiệu Quân nghiêng đầu nói: "Vì chuyện này liên quan đến tôi nên tôi sẽ giải quyết. Nếu anh bị oan, tôi sẽ đứng ra lấy lại công bằng cho anh."

Ai đó mượn danh anh để hãm hại người khác, Thiệu Quân cũng cảm thấy bốc lửa trong lòng.

La Cường khinh thường nói: "Cậu? Cậu xử lý..."

Một chút tự phụ hiện lên trong mắt Thiệu Quân: "Anh không tin tôi à? Anh nghĩ tôi không xử lý được những chuyện trong đây? Anh nghĩ tôi không che chở được mấy người trong ban 7 các anh sao?"

"Chỉ một mình cậu sao?" Lúc đó La Cường lạnh lùng nói, "Ông đây lẫn lộn nhiều năm rồi, cũng chưa từng cần đến người khác bảo vệ..."

Tôi tự dựa vào sức mình, không nhờ cậy ai cả."

"Chắc chắn rồi, tôi cũng nói thẳng với anh luôn, anh đang bị thương nặng, đừng cố thể hiện rồi cắn răng mà chịu, người thiệt là anh thôi, tôi sẽ thả anh ra, cho anh đi khám bác sĩ, anh có thể ngoan ngoãn hợp tác một chút không?!"

La Cường nhìn anh chăm chăm.

Thiệu Quân cũng trừng mắt nhìn lại hấn chăm chăm: "Sao? Được không? Tôi cho anh ra ngoài, anh đừng có lại đi đánh ai đó, chữa cho tôi chút mặt mũi với, đừng làm khó tôi."

"Trừ tôi, sau này sẽ không ai cho anh ăn màn thầu nữa, anh tự mà liệu đi!" Thiệu Quân đe dọa ...

La Cường vẫn chịu thua trước màn thầu ngày hôm đó.

Thiệu Quân nói chuyện với vài đội trưởng và quản giáo của đội 1 rất lâu mới thuyết phục được họ thả La Cường ra. Vì thân phận đặc thù, lời nói của Thiệu Tam công tử vẫn có trọng lượng, người khác có thể nể mặt, nhưng dù gì anh cũng không phải là trưởng nhà giam, không thể tự mình quyết định.

Anh gặp lại La Cường ở khu bệnh viện nhà tù Thanh Hà. La Cường nằm trên giường trắng. Các bộ phận lộ ra dưới chăn đều chi chít những vết thương, vết mới chồng lên vết cũ ...

Bác sĩ nói, người đàn ông này bị gãy hai xương sườn, hai ngày bị nhốt trong lồng sắt với hai xương sườn bị gãy mà còn có thể làm cứng được, đúng là kẻ điên.

Thiệu Quân đứng ở cửa một lúc, thuận tay cầm bồn tiểu đưa sang cho hấn.

La Cường dùng ánh mắt uy hiếp đuổi Thiệu Quân ra khỏi phòng. Tôi không cần cậu đưa bồn tiểu, đừng nhìn trộm tôi đi tiểu, đáng ghét!

Bác sĩ mang theo bồn tiểu đi ra, nói hấn có một ít máu trong nước tiểu và rất đau, có thể là do dùi cui chọc vào, thậm bị thương do điện giật.

Đêm đó, Thiệu Quân trở lại nhà tù, không ngơi nghỉ, cả đêm đi tra khảo từng buồng giam.

Mọi người đã quen nhìn thấy Thiệu Tam gia mỗi sáng lắc cái eo nhỏ, tay xách dùi cui, đội mũ lệch, vui vẻ, cà lơ phớt rảo qua hành lang. Các tù nhân chưa bao giờ thấy Thiệu Quân tức giận đến như vậy, mặt lạnh lùng đè nén lửa giận, kiểm tra từng buồng giam, hỏi ai biết, ai nhìn thấy, con mẹ nó là ai làm?! ...

Nhưng cũng không hỏi ra được gì, phát giấy bút cho tố cáo nặc danh cũng vô dụng, không ai biết cái "trợ lý quản giáo" kéo mũ sùm sụp kia là ai, hấn ta biến mất khi vụ tai nạn xảy ra, mà không ai để ý đến.

Thiệu Quân bị chọc tức, ánh mắt sắc bén đảo qua từng người trong ban 7, rồi nhìn chăm chăm vào ban trưởng ban 7, Lão Thịnh một lúc lâu.

--

Tác giả có điều muốn nói:

Trưởng nhà giam Mạch: "Nhị ca đồ thiếu nghị lực, tại sao lại ngốc đến như thế!"

Nhị ca chậm rãi cởi giày vải đen: "Do Thiệu Tam nhi kia gây ra, cho ông đây ăn màn thầu, làm đầu ông toàn màn thầu, cả ngày chỉ nghĩ đến chuyện ăn Tam Màn Thầu!"

Trưởng nhà giam Mạch: *viết đơn hòa giải* : "Lần này là Tam Màn Thầu sai, không chăm sóc tốt cho Nhị ca."

Nhị ca liéc: "Ông đây không cần cậu ta chăm sóc! Không được phép nhìn lén tôi đi tiêu! !!"

--

La tongkong và giây phút íu lòng trước màn thầu =]]]]]] Hia người này bị thu hút lẫn nhau ngay từ những lần đầu gặp rồi mà chưa nhận ra =]]]]]

À không biết cái lồng trong nhà tù này giống cái cửa nhà tù Côn Đảo

ko nhĩ...

./.

-----oOo-----

Chương 13

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 13: Trả đũa

Chuyển ngữ: Andrew Pastel

Sau đó, Thiệu Quân gọi riêng Lão Thịnh đến văn phòng, nói chuyện rất lâu.

Đương nhiên, Lão Thịnh không nói gì, cũng không thừa nhận điều gì.

Nhưng Thiệu Quân cảm thấy mình không nghi ngờ sai, dù sao thì anh cũng là cảnh sát, quen với cuộc sống trong phòng giam, anh biết quá rõ mình chỉ chậm một bước là vĩnh viễn không lấy được chứng cứ!

Thiệu Quân đưa điều thuốc ngon cho Lão Thịnh, búng nhẹ lên hộp thuốc lá: "Trịnh Khắc Thịnh, có người gây chuyện ngay trước mũi anh. Anh quản lý ban 7, anh hiểu ý tôi chứ... Đây là lần cuối cùng, đừng để tôi nói thêm lần nữa."

Lão Thịnh còn muốn ngụy biện những chuyện khác, Thiệu Quân đã nói thêm: "Người đến thăm tù anh hôm đó, chúng tôi có video, hay là tôi nhờ cảnh sát bên ngoài tìm xem người đó là ai, hiện giờ đang ở đâu nhé? Máy đàn em của anh lúc trước chúng tôi cũng mời hết lên đây uống trà luôn? "

Lão Thịnh ngậm miệng lại. Gã có rất có tiền án, sợ bị điều tra ra

thêm.

Thiệu Quân vừa đánh vừa xoa: "Anh cũng đã lớn tuổi, ở đây tám năm rồi, còn hơn ba năm nữa là được thả, cần gì phải làm như thế? Anh khiêu khích 294 làm gì. Tránh bớt vài chuyện, ngoan ngoãn làm theo đúng luật, còn vợ còn đợi ở nhà, sao lại phải liều lĩnh đánh đỏi như thế? "

Lão Thịnh vùi đầu ngoan cố hút vài điếu thuốc, cuối cùng nói, "Cảnh sát Thiệu, tôi không muốn làm cậu thêm phiền. Tôi xin lỗi, nhưng đây thực sự không phải việc của cậu. Cậu phụ trách công việc của nhà tù, nhưng cậu không thể kiểm soát mọi thứ trong giới giang hồ này."

Thiệu Quân nhìn xoáy vào mắt gã: "Nhưng tôi vẫn cứ muốn nhúng tay vào đấy."

La Cường phải nằm viện một thời gian, một phần thì là bị thương nặng, phần khác thì là do Thiệu Quân không muốn hấn quay lại nhà tù quá nhanh, vì sợ hấn lại gây chuyện.

Thiệu Quân như bị cái gì đó dẫn dắt, tranh thủ ngày nghỉ, anh chạy đến bệnh viện mấy lần, đứng chỗ hành lang phía xa xa mà nhìn cửa phòng bệnh.

Anh nhìn thấy La Cường đi ra khỏi phòng, tay vịn tường, chậm rãi đi vào toilet.

La Cường đi được mấy bước, quay đầu lại nói: "Đi theo làm gì, đưa màn thầu cho tôi à?"

Thiệu Quân nghiêng răng ken két, lôi mấy túi thức ăn vặt to tướng nhiều màu sau lưng ra...

Thiệu Quân chợt cảm thấy mình cũng thật rẻ rúng, che chở cho cái tên này, liệu hấn có cảm kích anh không?

Việc mua chút thức ăn gì đó đến nói chuyện an ủi, tâm sự chuyện nhà với tù nhân là một phần công việc của quản giáo, giúp các quản giáo dễ quản lý tù nhân hơn, nhưng chả hiểu sao đối với cái tên này, Thiệu Quân cảm thấy như mình đang là con sen cho hắn!

Trong lòng anh đúng là có lẩn cán, 294 bị người ta vu oan khi đang dưới sự quản lý của anh, anh không thể nói việc không liên quan gì đến mình. Nhưng tuy anh luôn miệng nói "tôi sẽ lấy lại công bằng cho anh", thì những chuyện như thế này, dù muốn hay không cũng không dễ dàng giải quyết, ai vào tù chẳng bị bắt nạt? Cũng không bao giờ có cách giải quyết triệt để.

Thiệu Quân không nói thẳng với 294 hắn bị người ta chơi xỏ, sau lưng có ai giật dây, nhưng sau lưng anh cũng không định bỏ qua. Có kẻ lợi dụng sự vắng mặt của anh mà gây rối người trong ban anh quản lý, Thiệu Tam gia sao có thể cho qua? Sao có thể để cho người khác mượn danh đùa giỡn như thế?

Thiệu Quân dành hơn mười tiếng đồng hồ nghiên cứu video giám sát khu vực nhà tù ngày xảy ra sự cố, xem đến đỏ cả mắt, xem đến từng khung hình, phân tích từng góc độ cũng không thể xác định được tên trợ lý quản ngục che nón sùm sụp khi ấy là ai. Khi trở ra, chỉ đành trích xuất hình ảnh tên đầu trọc xăm trổ thăm tù Lão Thịnh.

Thiệu Quân ghen một cục tức trong ngực, cứ như thể hai xương sườn bị gãy của 294 đang chọc thủng ngực của anh, vệt nước bọt phun lên mặt làm bỏng mắt anh. Anh bỏ qua trưởng nhà giam, đến tìm thẳng một người bạn làm cảnh sát hình sự anh quen. Tên đầu trọc cũng đang bị đồn công an địa phương để mắt đến, do làm nhiều việc xấu, hắn nhanh chóng bị bắt.

Không tìm thấy bằng chứng nào về việc thuê người hãm hại, Thiệu Quân cũng không vừa gì, anh quay sang nói với bạn mình: Thằng này không thừa nhận à? Được thôi, dám thách thức Tam thiếu gia tao à, mày tống hắn vào trại cải tạo nửa năm hộ tao, lý do gì cũng được, tao không tin không trị được nó!

Tính tình của Thiệu Quân là thế, đừng có mà gây sự với anh. Khi còn nhỏ, mỗi khi có ai chọc anh, anh sẽ khóc, khóc đến kinh thiên động địa, nếu lỡ làm mất món đồ chơi quý giá nhất của anh, anh có thể níu chân mà khóc tru khóc tréo từ ngày này sang ngày khác.

Lớn rồi, anh không khóc nữa, anh chỉ chơi khô máu với kẻ đó thôi.

Ngày ấy, khu bệnh viện nhà tù diễn ra một cảnh dở khóc dở cười.

Thiệu Quân giống như một ông lớn, ngồi thẳng lưng một đầu đường bệnh, lấy đồ ăn vặt ra khỏi túi, xé bao ăn.

La Cường cũng giống như một ông lớn, ngồi ở đầu bên kia cái giường khui đồ ăn vặt im lặng cặm cụi ăn, giống như một con báo đang cắn xé con mồi ...

Nãy giờ không ai nói gì, cả hai bắt đầu thấy ngứa miệng.

Thiệu Quân cười nhạt: "Ăn hết sạch sành sanh luôn rồi, mà thôi không sao, tôi vẫn còn đây!"

La Cường chép chép miệng: "Ngày nào cũng có à?"

"Anh nghĩ anh là ai mà ngày nào cũng có cho anh ăn?"

"Thế cậu nói thử tôi là ai?"

"Sao anh cứng đầu thế hả? Xương sườn gần như đâm vào phổi, máu chảy rất nhiều, anh không đau sao? Không khó chịu sao?"

"Cũng từng bị như thế rồi mà."

Thiệu Quân chằm chọc: "Ông chú à, ông là ai mà nghĩ mình trâu bò thế phỏng?"

La Cường kiêu ngạo nói: "Là ông chú trâu bò của cậu đó."

Thiệu Quân thôi không đùa cợt nữa, "Tôi biết anh là người thế nào."

La Cường lạnh lùng: "Thế à?"

Thiệu Quân hỏi: "Tên thật của anh là gì?"

La Cường lộ ra vẻ giễu cợt trong mắt: "Có giỏi thì điều tra thử xem."

Thiệu Quân nghĩ thầm, anh có biết anh cứng đầu lắm không hả? Ủa làm vậy chi trời! Nói thẳng với tôi thì chết à?

Nhưng thật ra, trong lòng La Cường nghĩ, hắn đây cần gì phải báo danh để được sự trầm trồ thương hại của anh, tên hắn vang dội trên khắp giang hồ, có máu mặt như thế, tự đi mà tìm hiểu!

Thiệu Quân nói: "Chuyện này cũng là do sai lầm của quản giáo chúng tôi, quản lý không chặt chẽ để người khác lợi dụng sơ hở. Nhưng nói đi cũng phải nói lại, anh đó, lì lợm, cảnh sát vũ trang đã đến rồi, nếu thông minh thì phải ngồi xổm xuống ôm đầu chứ, anh còn phản kháng làm gì. Tôi báo anh trước luôn, cảnh sát vũ trang không nằm trong tầm kiểm soát của chúng tôi. Nếu để họ quyết định hạ anh thì trưởng nhà giam cũng không thể ngăn được, anh hiểu không? ... Lần này may là cũng qua rồi, anh đừng để bụng nữa, ở đây dưỡng thương cho tốt, ổn rồi tôi sẽ cho anh về lại buồng giam, ngoan ngoãn cải tạo."

Thiệu Quân cảm thấy rằng với kinh nghiệm đối phó với tù nhân thông thường của mình, anh nói điều này nghe rất hợp tình hợp lý, vừa có ân tình vừa có uy nghiêm, anh minh thần võ các kiểu, tên này ắt cũng sẽ cảm nhận được thành ý của anh.

Nhưng La Cường lại nói, "Cảnh sát Thiệu, cậu có biết ông đây là ai không ... Một chút khó khăn này, cậu nghĩ tôi không bước qua được?"

La Cường bị người ta vu khống, tổn thất lớn như thế hắn có thể bỏ qua sao? Hắn chấp nhận chịu thiệt thòi sao?

Nếu sợ bị người ta hãm hại mà co vòi. hấn đã không phải là La Cường làm giới giang hồ vừa nghe tên đã sợ mất mật.

La Cường nằm dưỡng thương đến lúc vừa ổn ổn thì bị bệnh viện đóng gói trả về khu nhà giam.

Thiệu Quân đánh báo cáo, chuyển hấn từ ban 7 sang ban phạm nhân mới. Ban phạm nhân mới đều là những người mới, chưa vào tù được bao lâu, còn tương đối hiền lành. Để 294 ở cùng nhóm phạm nhân mới này, Thiệu Quân an tâm hơn được một chút.

Chỉ cần Chu Kiến Minh không ở cùng Trịnh Khắc Thịnh, cả hai sẽ không có cơ hội trả thù nhau, Thiệu Quân nghĩ như thế.

Nhưng có điều, người này đã khỏi hết thương tích thì phải tiếp tục lao động từ thứ hai đến thứ sáu trong nhà xưởng, hưởng lương và điểm công như hầu hết các phạm nhân khác.

Đây là cơ hội gặp nhau duy nhất của 294 và những tù nhân ban 7.

La Cường chậm rãi đi vào khu nhà xưởng, tất cả tù nhân xung quanh đều nhìn hấn, trao đổi với nhau bằng ánh mắt, thấy tên đó không, tội phạm hiếp dâm của ban 7 đó, bị bắt, giờ lại bò trở lại ...

Khu 3 chịu trách nhiệm gia công đơn hàng đá mài, đó là thành phẩm ban đầu do một nhà máy nào đó gia công, sau đó sẽ được mài thành hình trái tim, khắc thêm mấy chữ như "yêu", "chân tình" các kiểu con đà điểu lên rồi xoắn dây vào treo, để các chàng trai mua về lừa tình các cô gái. Ở các danh lam thắng cảnh gần đó như Thập Độ và Dã Tam Pha (*) ngoại ô thành phố, những người bán hàng bán đầy những mặt dây chuyền bằng đá này ở khắp mọi nơi, nhưng thật ra chúng được làm từ các tù nhân trong các nhà tù gần đó. Đừng coi thường tay nghề của những tù nhân, họ rất khéo tay, chịu khó, hiệu quả công việc ngang ngửa cả thế hệ 9X.

(*) Thập Độ: ở huyện Phòng Sơn, Bắc Kinh, được biết đến với cảnh quan núi đá vôi lớn nhất ở miền bắc Trung Quốc

Dã Tam Pha: nghĩa đen: "Ba dốc hoang" là một khu thắng cảnh tự nhiên nằm ở Lai Thủy, tỉnh Hà Bắc, Trung Quốc, cách khoảng 2 giờ lái xe về phía Tây của Bắc Kinh.

Thiệu Quân cảm thấy anh đã sắp xếp mọi việc ổn thỏa nhất, tách hai cái môi lửa ra, cho 294 ngòì riêng một bàn, không ai bên cạnh, quản giáo thì nhìn chăm chăm nhất cử nhất động, không để hấn có cơ hội đi gây rối.

Nhím ôm một bao đá nguyên liệu lớn đổ rầm xuống trước mặt La Cường: "Chu Kiến Minh, phần của mày này."

Hồ Nham thúc nhẹ cùi chỏ vào người hấn: "Này, anh có đau không?"

"Nếu thấy không khỏe thì làm ít thôi ... Để em mài giúp, mấy cái này là sở trường của em!"

Hồ ly nhỏ để ý quan tâm La Cường không hề giấu giếm mà rất thẳng thắn công khai.

La Cường không nói gì, chỉ lẳng lặng nhận lấy nguyên vật liệu, bắt đầu làm việc. Trong nhà xưởng, các tù nhân cũ cũng hay lên mặt, thường quát mắng và đẩy việc nhiều cho tù nhân mới. La Cường bị cả ban 7 xa lánh, lượng công việc nhiều nhất. Nhưng hấn làm nhiều, điểm công cũng được cộng nhiều hơn. Lật hồ sơ ghi chép công việc ra, 3709 đúng là người có hiệu suất làm việc cao nhất cả bọn.

Điểm công và thành tích biểu hiện tốt hàng ngày là những yếu tố quyết định xem có thể giảm án và có được thăm nuôi hay không, nên các phạm nhân rất quan tâm đến nó. La Cường thì hơi khác biệt một chút, hấn là người kiếm được điểm công nhiều nhất, cũng là người dây dím thị phi nhiều nhất trong nhà tù này. Toàn bộ điểm

công tích lũy của hắn đều được sử dụng hết trong các cuộc ẩu đả, làm các quản giáo phải đau đầu để đối phó với hắn.

Quá trình mài đá rất bận, trong nhà xưởng toàn là phế liệu và vụn đá, nhìn rất chướng mắt.

Thiệu Quân đứng ở khoảng cách vừa phải, nhìn La Cường cúi đầu, đáy mắt như ần ần lên màu đỏ hồng, hắn tỉ mỉ cẩn thận làm xong cái này rồi đến cái khác ... Hình dáng người đàn ông này trông còn vững chãi hơn cả đá, trên xương mày hắn một vết sẹo rất sâu, như một nỗi uất hận chưa thể hàn gắn ...

Mấy ngày sau khi Chu Kiến Minh trở lại, bầu không khí yên lặng đến mức bất thường.

Nó yên tĩnh đến nỗi khiến Thiệu Quân sinh ra một loại ảo giác, rằng hai kẻ thích gây chuyện kia sau khi được Thiệu Tam gia anh vừa tình nghĩa vừa ép buộc đe dọa, đã bỏ vũ khí xuống, sống hòa bình không giằng co nữa rồi.

Nhưng dĩ nhiên, điều này là không thể. Vấn đề bắt đầu xảy ra khi Lão Thịnh giơ tay xin đi vệ sinh lần thứ ba.

"Anh đi tiểu ba lần rồi đó." Một quản giáo không hài lòng.

"Chắc già rồi tuyến tiền liệt không tốt ..." Có người nói.

"Có bọc nước tiểu trong bụng cũng chia ra ba lần đi xả, quý giá ghê! ..." Một gã ban bên cạnh tiện miệng cà khịa.

"Tao thích thế đấy thì sao?!" Lão Thịnh vặc lại.

Thiệu Quân cần dùi cui chậm rãi bước lại, thực ra anh không quan tâm đến việc Lão Thịnh có đi vệ sinh hay không, mà là để xem La Cường có hành động gì hay không.

La Cường đang nhai một cái đầu lọc nhạt được ở đâu đó, hít hà

chút hương thuốc lá, vùi đầu vào công việc, như thể hẳn hoàn toàn không hề nghe thấy gì.

"Anh mới mài được có ba cái, nhìn người ta đi, toàn bảy tám cái! ..." Quản giáo nói.

"Công việc của tôi chỉ có ba cái thôi, tôi làm xong phần hôm nay rồi." Lão Thịnh không quan tâm, ỷ mình là ban trưởng. Gã thực sự là người có ít công việc nhất trong nhóm, phần của gã đã được đẩy qua cho 294 làm.

Lão Thịnh mặc kệ quản giáo, ôm một bao đá thô đi cắt.

Mài đá rất cực, lại mỏi mắt, còn cắt mảng đá thô thì rất nhẹ nhàng, chỉ có trưởng ban mới có cái đặc quyền được làm việc nhẹ này.

Gã ngồi trước máy khoan chỉ vài giây, và chẳng ai ngờ rằng chuyện gì xảy ra ngay sau đó! Mũi khoan đang quay đột nhiên lìa ra khỏi chốt, quay trong không khí nóng rực kèm một tiếng rít chói tai, ngay sau đó là âm thanh tàn khốc của xương thịt bị xé nát, một khối máu thịt đập vào bức tường trắng.

Máu đỏ tươi bắn tung tóe nửa bức tường.

Hồ Nham là người đầu tiên thấy, hét lên chói tai.

Cái giũa nhỏ trong tay Nhím rơi xuống đất.

Hai quản giáo vội vàng phóng như bay đến ...

Thiệu Quân quay phắt đầu lại phía sau, kinh ngạc há hốc mồm.

Khối máu thịt đó là một bàn tay, văng vào tường ấn hẳn cả một dấu tay máu đầm đìa, rồi từ từ trượt xuống đất.

Một vệt máu đỏ thẫm dài gần hai mét tung tóe trên nền tường trắng, giống như màu đỏ tuyên chiến, kích động thần kinh của tất cả mọi

người.

Nhà xưởng tràn ngập những tiếng la ó, mọi người hoảng đến đứng sững không biết làm gì tiếp theo, con Nhím yếu tim vịn cánh tay Hồ Nham, nôn ọe hết cả cơm trưa.

Trịnh Khắc Thịnh hét lên hai tiếng thê lương thì cổ họng không phát ra âm thanh được nữa, được hai quản giáo kéo ra ngoài, để lại một vệt máu dài dưới sàn đất ...

"Gọi xe, cấp cứu, cầm cái bàn tay kia đi theo!"

Thiệu Quân đỏ gay cả mặt, hét lên chì huy, mồ hôi trên trán túa ra, bỗng chợt nhớ ra điều gì, anh đột nhiên quay đầu lại!

Thiệu Quân thấy tất cả tù nhân đều đang hoảng sợ đứng nhìn chăm chăm, trong toàn bộ khu nhà xưởng chỉ có một người vẫn đang ngồi trên ghế, chậm rãi làm việc.

"Phù——"

La Cường nghiêng đầu, phun đầu lọc đang nhai trong miệng ra, đặt viên đá hình trái tim cuối cùng trước mặt, tổng cộng có tám viên, xếp ngay ngắn thành một hàng ... Công việc hôm nay đã xong.

La Cường đón nhận ánh mắt Thiệu Quân phóng tới, trên mặt không chút biểu cảm nào khác, thờ ơ đến tàn nhẫn, máu lạnh.

Máu trong người Thiệu Quân như lạnh đi theo, anh thấy ớn lạnh dọc sống lưng. Là một cai ngục, không phải anh chưa từng thấy máu, nhưng anh thật sự không thể ngờ ...

Anh không ngờ người đàn ông này lại ghê gớm đến thế.

Người trước mặt anh cứ như thể là một người hoàn toàn xa lạ.

Tất cả tù nhân có lẽ cũng đã hiểu, tình huống như thế này ngay cả

kẻ ngu ngốc nhất cũng phải thông minh ra nếu không muốn chết. Họ từ từ lùi hết về phía sau, hoặc ngó lơ, hoặc kinh hoàng quay đầu nhìn La Cường.

Dòng người trong khu nhà xưởng trống trơn rút hết về phía sau như triều cạn, chỉ còn lại một mình La lão nhị ngồi ngay ngắn ở giữa, khoan thai hít thở bầu không khí như đang đặc nghệt lại này.

La Cường thậm chí còn không hề giả vờ ngạc nhiên hay bất ngờ, hần từ từ ngã người ra sau, thở hắt ra một hơi rồi ngồi nghiêng đầu, khoanh tay lại, ánh mắt lạnh băng quét ngang tất cả mọi người, không hề nói lấy một chữ nào, mà cũng không cần phải nói.

./.

-----oOo-----

Chương 14

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 14: Lời xin lỗi của La Cường

Chuyển ngữ: Andrew Pastel

Ngày hôm đó là một bước ngoặt trong quãng thời gian ngồi tù của La Cường.

Kể từ ngày đó, mọi người ở khu nhà giam số 3 trại giam đều hiểu rõ, phạm nhân ở ban 7 kia, là dân máu mặt giang hồ, đừng dại chọc vào.

Ngay cả ban trưởng chốc đầu ban 3 mọi ngày vênh váo huênh hoang giờ cũng phải dè chừng 294, vừa đi vừa nấp, thấy 294 ở đâu thì cứ như xe đụng chướng ngại vật, vội vã quay đầu trốn mất.

La Cường thậm chí không bị còng tay vào ngày hôm đó. Bởi vì thứ nhất, cảnh sát không tìm được chứng cứ, và cũng không ai thấy điều gì, thứ hai, còng tay, biệt giam, lồng sắt, liệu chúng có còn hữu dụng với người này không? Dĩ nhiên là không.

Khi người đàn ông này hành động, thì hẳn ta liều cả cái mạng của mình.

Vì sao lại nói là liều cả cái mạng? Đó là vì hẳn sẽ không bao giờ nương tay với đối phương, thậm chí không tự chừa đường lui cho mình.

Mày tàn nhẫn, tao sẽ tàn nhẫn hơn mày.

Nếu mày không chịu khuất phục, tao đánh đến khi nào mày chịu thua thì thôi.

Bàn tay cầm dùi cui của Thiệu Quân không ngừng run lên, da đầu tê dại, hai mắt đỏ lên, đầu anh căng như muốn phát nổ.

Hôm đó anh không nói nổi một câu nào với La Cường.

Anh nhớ lại lúc trước, khi 294 ngồi xổm trong nhà ăn, nói với anh: "Màn thầu, cho tôi thêm hai cái nữa." hay lúc 294 ném cho anh hai túi mè vẹt và thịt bò trong sân chơi, hay cái cách 294 nằm trên giường bệnh lâu bầu, chán ghét, hăm he bảo không được nhìn lên hắn đi tiểu.

294 vừa ăn vừa nhồm nhoàm, vừa tán dóc với anh một cách thích thú, sau đó cười rộ lên chất phác, một nụ cười rất thật ...

Đây có phải là cùng một người?

Đây hoàn toàn không phải là cùng một người!

Thiệu Quân tức điên lên, chuyện này như đâm vào mặt anh một cú đau đớn vậy. Chính anh cực lực xin cho hắn ra ngoài, gặp bác sĩ, chữa trị vết thương, để hắn trở lại làm việc, kiếm điểm công, còn đặc biệt đẩy hắn qua ở tạm ban tù nhân mới để đảm bảo an toàn cho hắn, sợ hắn lại bị bạc đãi. Quan trọng hơn, cả 294 và Lão Thịnh đều thuộc ban 7 của anh, tù nhân mới vào mà hạ bệ ban trưởng, không xem quản giáo và nội quy ra gì sẽ gây xáo trộn trật tự nhà tù.

Thiệu Quân đã từng trấn an các quản giáo khu nhà giam số 3: Đừng lo lắng quá, tôi biết cách đối phó với loại tù nhân này. Tôi đã nói chuyện với anh ta. Anh ta có vẻ nghe lời tôi.

—— mà biết cái quần gì cơ chứ!

Khu nhà giam số 3 đại đội 1 liên tiếp xảy ra hai vụ tai nạn lớn, không thể tránh khỏi việc đến tai các cấp lãnh đạo, lúc Trịnh Khắc Thịnh được đưa đến bệnh viện Thanh Hà nói lại bàn tay, trưởng nhà giam gọi tất cả quản giáo đến xếp thành một hàng, máng mỏ chất vắn.

Nếu phát hiện ra gì khả nghi thì có thể lần theo tìm được thủ phạm, nhưng cả hai sự cố này đều không tìm được bằng chứng gì.

3709 bị ai đó lừa đến ký túc xá buổi tối dẫn đến ẩu đả, không có lời giải thích; Lão Thịnh bị cắt đứt bàn tay bằng máy cắt trong nhà xưởng, vẫn không có lời giải thích.

Lãnh đạo tức giận nói: "Gọi Đội điều tra hình sự Thanh Hà đến điều tra. Tôi không tin không điều tra được!"

Lúc ấy Thiệu Quân đỏ bừng mặt, đầu óc như nóng lên, tiến lên một bước báo cáo lãnh đạo: "Chúng tôi sẽ tự mình điều tra, ngài đừng gọi người ở bên ngoài!..."

Lãnh đạo quét mắt nhìn Tiểu Thiệu Tam nhi từ đầu đến chân, trong mắt hiện lên vẻ không tin tưởng: "Cậu điều tra được à? Tự mình điều tra mình cậu làm được không? ... Do các cậu thất trách mà những chuyện này mới xảy ra đó!"

Tâm trạng lo lắng phức tạp của Thiệu Quân lúc đó thật không thể tả nổi, anh chỉ nghiến răng nghiến lợi muốn túm lấy cái tên đầu sỏ kia, cầm dùi cui đánh thật mạnh, rút từng cái răng của hắn, hỏi sao hắn dám làm như thế?! Nhưng anh lại sợ người khác biết là ai làm. nếu đội hình sự đến đây, thì chắc chắn họ sẽ tìm ra hung thủ.

Cái tên thổ phỉ kia chỉ có mình anh mới được mắng, được đánh, được dạy dỗ thôi, người khác đừng hòng đụng vào! Không thể để mất mặt lần thứ hai được! Thiệu Quân cảm thấy ảm ức và tức giận đến phát điên đi được...

Sau đó, Thiệu Quân và một số đồng nghiệp có hiểu biết về điều tra tội phạm, đeo găng tay cao su, kiểm tra cẩn thận hiện trường vụ việc.

Chiếc máy cắt đã bị chỉnh sửa, mà còn làm rất khéo léo, chỉ khi tay trái vận hành máy và tay phải đặt cắt đá thì mới xảy ra sự cố. Trong

các ban trưởng 5 6 7 sử dụng máy, chỉ có Lão Thịnh thuận tay trái, thao tác ngược với mọi người nên chỉ có mình gã bị cắt tay, những người khác không sao cả.

Nhưng không ai thấy chiếc máy cắt bị động tay động chân vào khi nào. Toàn bộ khu nhà xưởng có 4 camera, ngày xảy ra chuyện này camera vừa vện bị hỏng, không có dấu vân tay, làm chuyên nghiệp vô cùng.

Mỗi ngày có hơn một trăm tù nhân ra vào nhà xưởng, dưới bao nhiêu cặp mắt như thế mà vẫn có người có người bày trò, động tay động chân, tính toán chính xác, nói đến cùng, lỗi vẫn là do nhóm quản giáo không kiểm soát nghiêm ngặt, dẫn đến sai lầm.

Coi như thành tích quý này đổ sông đổ biển hết, nhà tù có hệ thống tính điểm thành tích để lấy tiền thưởng mỗi quý, xảy ra chuyện như thế này, tiền thưởng của cả khu coi như đi tong.

Đương nhiên, Thiệu Quân không tiếc gì hai ngàn tệ thưởng, nhưng anh vẫn cảm thấy khó chịu trong lòng. Vợ của Đội trưởng Điền khó tính, cứ làm căng đòi ly hôn. Đứa con nhỏ của quản lý Vương thì mới vào mẫu giáo, học phí rất đắt đỏ.

Đồng nghiệp cũng không tiện trách móc Thiệu tam công tử, chỉ úp mở rằng: Cậu quản lý lỏng lẻo quá, suốt ngày đùa giỡn với tù nhân, không có hiệu quả gì cả! Xem cậu quản tù nhân của cậu thành chẳng sợ ai nữa kìa!

Chuyện này làm Thiệu Quân như đang đi đường mà bị vấp ngã sấp mặt, vừa xấu hổ vừa tức giận mà chẳng biết kêu oan ở đâu.

Sau đó, Lão Thịnh cũng nối tay lại được, nhưng bộ phận hư hỏng chắc chắn không còn tốt như ban đầu, gân cốt bị đứt, ngón tay không duỗi thẳng được nên coi như không thể làm công kiếm cơm được nữa.

Lão Thịnh tự viết đơn xin chuyển nhà giam.

Gã nằm co quắp trên giường bệnh, ánh mắt lộ rõ vẻ sợ hãi, nhất định không về lại ban 7, sợ lần sau sẽ mất mạng.

Những người còn lại trong ban 7 từng ầu đả, đánh lén ban đêm 294, giờ tự nhìn xuống hai bàn tay vẫn còn dính trên người, rùng mình một cái.

Hồ Nham nói với mấy người trong phòng: "Coi mấy người co vùi kìa, sợ cái gì? Anh ấy sẽ không chém mấy người vùi nhất đâu."

Thuận Tử hỏi: "Sao mà biết hẳn ta sẽ không xử chúng tao?"

Hồ Nham nói: "Do anh toàn có thành kiến với xã hội đen. Anh bắt nạt anh ta trong buồng giam, hất nước lên người anh ta, nhưng anh ta có động tay vào anh chút nào đâu? ... Còn mà, Nhím, anh ta sẽ không cắt tay mà đâu "

Nhím ngốc nghếch nói: "Tao làm nhiều việc xấu với hẳn ta, sao hẳn không chém tao?"

Hồ Nham chỉ vào Nhím nói: "Mày bị ngu hả Nhím, mày là ban trưởng hay là ban phó trong đây? Anh ta xử mày để làm gì."

"Lúc đầu mấy người gây khó dễ cho anh ta cũng là làm theo lời của anh Thịnh thôi, anh ta chỉ trả thù đúng vào anh Thịnh."

"Cứ chống mắt lên xem, kẻ tiếp theo bị xử sẽ là gã ban trưởng chốc đầu bên ban 3."

Hồ Nham đảo mắt liên tục, chỉ cần nói đến La Cường, trong mắt y luôn có một sự kích động không che dấu, trống ngực đập liên hồi.

La Cường làm như thế trước mặt bao người để lập uy, để mọi người tận mắt chứng kiến hẳn cắt đứt một tay của ban trưởng ban 7.

Ý hẳn muốn nói là toàn bộ trại giam dừng hòng động vào hẳn, động

vào chắc chắn sẽ chết.

Ai dám tiến thêm, kết cục cũng sẽ thảm như thế.

Đây là cách làm việc trong giới giang hồ, tàn bạo và ngoan độc, ăn miếng trả miếng, nợ máu trả bằng máu. Nếu La lão nhị không độc ác như vậy, hẳn đã không đi đến ngày hôm nay, mà đã bị bóp chết từ lâu trên đường.

Khi ảnh hưởng của đợt phong ba bão táp này dần lắng xuống, Thiệu Quân lại vừa kết thúc một vòng kỳ nghỉ, sáng sớm kéo hành lý trở về.

Các tù nhân chuẩn bị đi ăn sáng, đang lau mồ hôi rửa mặt bên bồn rửa trong sân chơi.

Thiệu Quân bưng cháo và bánh dầu (*) đi ngang qua sân chơi, bỗng một giọng nói trầm thấp vang lên.

(*)

"Cảnh sát Thiệu, có thuốc lá không?"

Thiệu Quân quay đầu lại, cái vị kia đang dùng tư thế ngồi tiêu chuẩn ngàn năm không thay đổi của mình: ngồi xổm trên ghế đá, yên lặng nhìn anh.

"Không có." Thiệu Quân khó chịu, bưng khay cơm, uốn éo cái eo rảo bước đi mất.

Kể từ sau vụ việc lần trước, cả hai đợt nhiên xa cách. Thiệu Quân lần nào xuất hiện trên hành lang buồng giam, trong nhà ăn hay trong lớp giáo dục tư tưởng về nội quy và quy chế giám sát đều nghiêm nghị cái mặt, tác phong nghiêm trang, không thềm nói chuyện đùa giỡn với 294 nữa, như thể đang nói tôi là cảnh sát, anh là tù nhân, tôi không quan tâm anh nữa đâu!

La Cường cảm thấy khi Thiệu Tam Mãn Thầu giận, vẻ mặt anh thật sự rất ngây ngô, cứ như con nít bị cướp kẹo, xì mặt ra. Thằng nhóc này bao nhiêu tuổi rồi, chắc là tuổi thơ chưa từng trải qua chuyện gì sóng gió suy sụp ...

"Cảnh sát Thiệu." La Cường gọi lại.

"Tôi muốn nói với cậu mấy câu."

La Cường móc móc ngón tay, gọi Thiệu Quân lại, hỏi: "Còn giận à?"

Lại còn dám hỏi Tam gia nhà anh giận à? Thiệu Quân đặt khay cơm lên ghế đá, nhìn người đàn ông trước mặt. 294 hôm nay rất yên lặng, trong mắt không có hận thù, hoàn toàn không có vẻ uy hiếp nào, cảm giác khác hẳn ngày hôm đó ...

La Cường nói: "Cảnh sát Thiệu, không phải tôi cố tình làm cho anh mất thể diện hay làm khó anh ngày hôm đó."

Thiệu Quân trả lời: "Làm thì cũng đã làm rồi, nói với tôi chi nữa? Có nói thì cũng vô dụng thôi."

"Tôi thật sự không phải nhắm vào cậu."

Thiệu Quân nghiêm nghị nói: "Tôi cũng đã nói điều này với Trịnh Khắc Thịnh. Tôi là quản giáo ban 7, tôi quản lý anh ta, xảy ra chuyện tôi chịu trách nhiệm, xảy ra chuyện cũng là tôi giáo dục lại anh ta. Anh, cũng giống như thế, anh là người của ban 7, thuộc về quản lý của tôi, trách nhiệm cũng của tôi!... Con mẹ nó anh nhìn thử xem anh đã gây ra cái quái gì vậy?!"

La Cường khựng lại một chút, vết sẹo trên xương mày lộ ra một màu hồng nhạt, "Tôi không cố ý làm cho cậu mất mặt, Cảnh sát Thiệu, xin lỗi."

Thiệu Quân sửng sốt, con người này cũng có thể mở miệng chủ

động xin lỗi sao.

Người như vậy có thể thừa nhận sai lầm của mình, có thể thực sự cảm thấy mình sai sao?

La Cường nói: "Để tôi nói cho cậu ngọn ngành, gã họ Trịnh kia nhận tiền để hại tôi, tôi phải dọn dẹp hắn. Đây là chuyện riêng giữa tôi và hắn."

Thiệu Quân bốc hỏa: "Còn có lần nữa không?"

"Miễn họ không gây chuyện với tôi."

Thiệu Quân tức giận: "Tôi hiểu rồi, tôi thấy rồi, đây là cách làm việc của xã hội đen các người. Nhưng đây là nhà tù, không phải trên giang hồ. Anh đến đây để cải tạo, để học làm người lại. Vậy mà anh xem đây là trò đùa à? Anh định cứ thế này mãi sao? Nếu còn muốn như vậy, ở đây mười lăm năm có ích lợi gì? Mười lăm năm sau, ra ngoài rồi, anh sẽ vẫn đi theo con đường cũ à?!"

Trong đáy mắt La Cường chỉ mênh mang sắc vàng của nền đất sân chơi, không có một chút ngọn sóng nào, hắn chậm rãi kiên định nói: "Tôi chỉ biết đi trên con đường đó. Tôi lớn đến tận tuổi này, cũng chỉ biết đến nó."

"Anh định cứ như vậy cả đời này sao!"

Thiệu Quân cũng không biết vì sao mình tức giận và thương xót như thế.

"Đời này tôi còn có thể làm gì khác? ... Cảnh sát Thiệu, cậu nói thử xem, tôi còn con đường nào khác không?"

Tuy La Cường lạnh lùng, nhưng trong giọng nói vẫn âm ỉ một nỗi bi thương và sự tịch mịch không thể giải thích.

./.

-----oOo-----

Chương 15

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 15: Thân phận thật sự

Chuyển ngữ: Andrew Pastel

La lão nhị không ngờ rằng khi Tam Mạn Thầu nói về đạo lý, anh rất thật lòng, rất đứng đắn nghiêm túc. Hắn luôn cho rằng Thiệu Quân chỉ là một cậu ấm tính tình trẻ con, vui hay không vui đều trưng hết lên mặt, không có tâm tư sâu sắc gì.

Thiệu Quân dù gì cũng là một cảnh sát, anh cũng biết nặng nhẹ. Mọi ngày anh thường trò chuyện với các tù nhân, chơi chung, kè vai sát cánh nói những chuyện trên trời dưới đất, nhưng trong ngục giam anh vẫn có quy tắc của riêng mình. Lần này chuyện 294 gây ra đã chạm đến điểm máu chót của anh, anh ấy không thể chịu đựng được, không thể nhịn được nữa.

Không chịu được cũng đành phải chịu, chứ không thì biết làm gì nữa bây giờ?

Cũng chính vì là cảnh sát nên vẫn có quy tắc xử sự, không được lung tung xằng bậy. Nói cách khác, chuyện Lão Thịnh nhận tiền rồi hãm hại La Cường, và La Cường tức giận trả đũa thì quản ngục có thể làm gì bây giờ? Khó chịu thì đánh được sao? Khó chịu thì có thể bắn chết hai người này rồi đào lỗ chôn luôn được không?

Muốn truy trách, tăng hình phạt, cũng phải có chứng cứ rồi trình cấp trên phê duyệt.

Hình phạt riêng của quản ngục thì không có gì mới mẻ hơn, chỉ có sử dụng dùi cui, biệt giam và lồng sắt. Nếu người này là một tên nhát gan, sợ bị đánh, sợ bị biệt giam, thì mấy việc này còn có công

dụng một chút. Nhưng nếu hấn ta không sợ thì sao? Ngay cả bỏ vào lồng sắt còn không ngán, thì còn cái gì trị được cái tên không sợ chết này đây?

La lão nhị ở trong giới xã hội đen đã nhiều năm, quả thực không sợ trời không sợ đất, đầu để trong tay, tính mạng để trên đường.

Đắc tội nhiều người, cũng rất nhiều người muốn loại bỏ hấn. Trên đường đến nhà tù Thanh Hà, xe áp giải bị "nhắm", cảnh sát áp giải cũng phải đổ máu.

Lúc Trịnh Khắc Thịnh quán băng một cánh tay được điều ra khỏi nhà giam, La Cường đã gặp gã nói vài ba câu. Sau Thiệu Quân mới biết, La Cường hôm đó đã nói với gã thế này:

"Đủ chưa? Còn muốn tiếp tục nữa không?"

Lão Thịnh tái mét mặt, lắc đầu, ý là đã bỏ cuộc.

La Cường hỏi: "Là ai sai mày làm? họ Lưu hay họ Đàm?"

Lão Thịnh không dám nói.

La Cường nói: "Lần này tao cắt một bàn tay. Lần sau, tao cắt luôn một cánh tay. Nếu không tin mày có thể thử nữa xem."

Sau đó Trịnh Khắc Thịnh gọi điện ra ngoài, nói việc với La Cường gã không làm được, muốn trả lại tiền.

Nhưng giữa La Cường và Thiệu Quân lại sinh ra một khoảng cách xa đến mức không thể bắc cầu. Lúc thường học hặc, đốp chát nhau vài câu cũng không sao, nhưng càng đi sâu càng không thể nói chuyện với nhau được nữa.

La Cường nói với Thiệu Quân: "Cảnh sát Thiệu, tôi đã nói sự thật với cậu rồi. Nhà tù là nhà tù, giang hồ là giang hồ. Cậu ở nhà tù, nói chuyện về việc tuân thủ kỷ luật và pháp luật. Còn tôi lăn lộn trên

đường, tôi chỉ nói về luật của giang hồ, nợ máu trả máu, đây là hai phạm trù hoàn toàn khác nhau."

Thiệu Quân vặc lại: "Bây giờ anh đang ở trong tay tôi, mà anh lại tiếp tục coi nhà tù là giang hồ của anh à? Lại còn đòi nợ máu trả máu? Xằng bậy!"

La Cường đầy ắp ý nói: "Cậu là cảnh sát, tôi không thể nào đi cùng một con đường với cậu."

Thiệu Quân vô cùng đứng đần trả lời: "Những chuyện anh gây ra tôi cũng bị vạ lây. Giờ anh dưới quyền quản của tôi, coi như đi cùng con đường với tôi rồi. Từ nay về sau, tôi muốn quản lý anh thế nào thì sẽ quản lý như thế đó."

La Cường nghiêng đầu nhìn người thanh niên này, khóe miệng giật giật, ông đây từ bụng mẹ chui ra đã là như thế rồi, tôi chống mắt lên xem cậu quản tôi thế nào đây?

Hắn lại nghe Thiệu Quân nói: "Anh quan tâm cái gì? Anh làm việc, tôi sẽ cho anh điểm công; anh cư xử tốt, tôi thưởng cho anh gặp mặt người thân; anh đói, tôi sẽ cho anh mán thầu; anh đánh nhau, gây rối, tôi cùng chịu chung tiếng xấu.... Nếu ngày nào đó anh đánh nhau bị thua, thì tôi cũng sẽ đi nhặt xác anh, giải quyết hậu sự, bồi thường, trợ cấp và an ủi người thân của anh. Chúng tôi sẽ lo lắng và chăm sóc cho anh đến ngày nào đó anh ra tù! "

"Bước ra khỏi cánh cổng sắt lớn nhà tù Thanh Hà, anh sẽ có một cuộc sống mới, đã lấy lại được tự do của mình, đến lúc đó tôi sẽ không còn phải đi theo chăm sóc anh nữa, anh sẽ tự mình bước đi sống cuộc sống của riêng mình!"

Khi Thiệu Quân nói, chân may anh khẽ nhú lại, đôi mắt dài hẹp nhìn thẳng vào người đối diện, trong veo như ngăn nước.

Đây là đòn sát thủ của Thiệu Tam gia, cũng không phải ngày đầu tiên anh lăn lộn trong Thanh Hà.

La Cường im lặng, không tranh cãi nữa nữa, nhìn thật sâu vào mắt Thiệu Quân.

Dù có khó lạnh lùng cứng rắn đến đâu, hắn cũng không phải là một tảng đá. Nếu nghĩ hắn không biết động lòng, không hề suy ngẫm lại, thì đã sai rồi.

Thiệu Quân rất tự tin, thậm chí mang theo cả sự kiêu ngạo bẩm sinh của mình mà nói: "Chúng ta có mười lăm năm, từ từ rồi cũng hết. Tôi không tin anh vẫn sẽ cứ thế này mãi. Đợi đến khi anh ra tù đi, chắc chắn tôi sẽ thay đổi anh thành một con người khác."

Trong một khoảnh khắc, La Cường ngỡ rằng mình bị biến thành một đứa trẻ, người trước mặt này đang muốn làm "bảo mẫu" của hắn à, sao còn muốn "chăm sóc" ông đây.....

La Cường giật giật khóe miệng, ngoài cười nhưng trong không cười, đột nhiên nói: "Cho tôi điếu thuốc."

Đây là biểu hiện của sự chịu thua và thỏa hiệp của người đàn ông này, vì La lão nhị dù mềm lòng cũng sẽ không bao giờ nói chịu thua.

Thiệu Quân vừa nói không có thuốc lá, nhưng lúc này tiềm thức anh như bị giọng nói khàn khàn kia mê hoặc, anh vớ tay lấy hộp thuốc từ trong túi ra, thuận tay rút một điếu đưa lên miệng mình trước, rồi mới thò tay vào hộp lấy thêm điếu nữa, nhưng khi sờ lại thì hộp thuốc trống rỗng.

Thiệu Quân lại sờ soạng người mình xem còn thêm hộp thuốc nào không.

"Hết rồi! ..." Thiệu Quân trợn mắt, thở hắt ra.

Đột nhiên có cái gì đó phát ngang qua mặt, Thiệu Quân còn chưa định thần lại, điếu thuốc kẹp giữa hai hàm răng đã bị rút đi mất!

La Cường đưa điếu thuốc vào miệng, cắn liên tục vào đầu lọc đến khi nó đầy dầu rỗng của hắn, Thiệu Quân có muốn giật lại cũng không được.

Thoáng chốc, bầu không khí trở nên khác hẳn, hai người như trở lại cái gian phòng bệnh nhỏ ngập tràn ánh nắng chiều hôm ấy, anh...

La Cường đắc thẳng cắn đầu lọc, cười nhe hai hàm răng trắng: "Bật lửa đâu?"

Thiệu Quân thực sự tức giận: "Này, anh vừa vừa phải phải thôi...Không thấy mắt mắt à?"

"Mắt cậu hay mắt tôi?"

Thiệu Quân vung tay lên: "Cút, cút đi xếp hàng lấy cơm đi! Đi chậm không có phàn bây giờ!"

La Cường quăng lại một câu, "Màn thầu của tôi đâu ", rồi tiện tay thó mất cái bánh dầu trong khay cơm của Thiệu Quân, bỏ vào miệng vừa ăn vừa đi mất, phía sau là Thiệu Tam gia bám theo chửi rủa không ngừng...

Mấy ngày gần đây, Thiệu Quân lo lắng về một chuyện khác.

Mấy ngày nữa là đến Quốc khánh, những chậu hoa cúc vàng rực rỡ trang trí đầy trong sân. Lãnh đạo Cục quản lý nhà tù thành phố sẽ đến Thanh Hà tham gia lễ chào cờ vào ngày Quốc khánh và xem biểu diễn xếp hàng.

Đại đội 1 đã được chọn để tham gia biểu diễn trước đó, nhưng đúng lúc này, hai sự cố lớn lại liên tiếp xảy ra.

Thiệu Quân suy nghĩ một hồi lâu, quyết định tìm La Cường nói: "Nè, tôi nghĩ anh nên ở ban tù nhân mới thêm ít hôm nữa đi, đừng về ban 7."

La Cường nhướng mày hỏi: "Sao không cho tôi về, muốn đem tôi đi đâu?"

Thiệu Quân gãi đầu, vấn đề bây giờ không phải là đặt người này ở đâu, mà là người này có thể xuất hiện trong buổi biểu diễn xếp hàng ngày Quốc khánh không?

Thiệu Quân còn bực bội cả mấy ông lãnh đạo, rảnh quá hay gì đòi đến Thanh Hà tham quan một vòng. Mấy người đến đi dạo, chúng tôi còn phải tập kết huấn luyện, cho mấy ông tù nhân đầu húi cua đứng xếp hàng cầm bóng màu rồi vòng hoa chào đón, ngu xuẩn ngốc nghếch, bày vẽ ra mấy cái chương trình hao tài tốn của này mấy người không mệt sao? Mấy người không mệt nhưng chúng tôi mệt á.

Phiền càng thêm phiền nếu 294 cũng có trong hàng ngũ, nếu hôm đó hắn ta lên cơn động kinh, nhào ra đâm vào mặt lãnh đạo hay nói bậy bạ gì đó chắc Thiệu Tam gia không còn mặt mũi nào ở lại trong thành phố nữa.

Thiệu Quân hỏi: "Anh muốn về ban 7 thật à?"

La Cường hỏi lại: "Nếu không thì cậu định để tôi ở đâu?"

Thiệu Quân cũng biết trong lòng, 294 chỉ có thể vào ban 7, vì ban 7 đang không có ban trưởng. Xếp người này vào ban 3, hắn sẽ tấn lão chốc đầu bầm dập, cho vào ban 4 5 6 hắn cũng sẽ tận diệt ban trưởng từng ban.

Một người như vậy, nếu muốn kiểm soát và bắt hắn phục tùng, chỉ có thể giúp hắn bước đến vị trí mà hắn nên có. Mỗi buồng giam có năm giường, chỗ giường cạnh nhà vệ sinh và cửa ra vào tòi tàn dành cho tù nhân mới. Còn giường tầng trên sát bên trong gần cửa sổ nhất là giường của ban trưởng.

Đó là nơi 294 nên ngủ, Thiệu Quân biết rõ điều đó, và các đội trưởng, quản giáo khác cũng biết như thế.

Thiệu Quân nghiêng đầu hỏi: "Tôi có thể tin tưởng anh thêm lần nữa không?"

La Cường héch mặt, khoe miệng trưng ra một nụ cười gian xảo: "Tôi ăn màn thầu hoài cũng ngán đó. Nếu tôi không gây rối nữa, cậu cho tôi vài món ăn vặt khác được không?"

Thiệu Quân ngoài miệng nói như vậy, nhưng trong lòng nghĩ thầm cái tên này tính tình nóng nảy như pháo nổ vậy, tin được không đây?

Nếu Tam gia gia anh lại bị lừa thêm lần nữa, anh sẽ biến thành cái màn thầu thật sự luôn.

Tan làm ngày hôm sau, Thiệu Quân lái xe phóng như bay về lại trung tâm thành phố, sáng sớm đã đến thẳng Cục Công an thành phố.

Anh gõ cửa văn phòng của một người quen ở Ban Lưu trữ hồ sơ, nhờ giúp đỡ.

Thiệu Quân kéo thấp vành mũ, liên tục giải thích: "Bố tôi không có ở đây, phải không? ... Không, không, tôi không tìm bố, tôi tìm cậu. Giúp tôi tìm người này với."

Người đó thấy anh, nghĩ thầm: đây là ai cơ chứ, là con trai của Thiệu Quốc Cường đó, nên lập tức gác hết mọi công việc đang làm, giúp anh điều tra.

Các nghi phạm bị Cơ quan Công an bắt giữ và đưa ra xét xử đều có hồ sơ, nhưng có mặt khẩu chỉ có người trong cục mới tìm ra.

Thiệu Quân không bao giờ vào tòa nhà này để tìm bố mình, cũng như không muốn chào hỏi mấy người quen lớn tuổi. Nếu không phải vì muốn đi điều tra, anh cũng chẳng thèm đến đây.

Anh đã dò hỏi chính chủ vài lần, nhưng 294 có vẻ không muốn nói lại còn tỏ thái độ thách thức anh tự điều tra: không phải cậu tra ra được à, cậu ngon thì tra đi. Được thôi, tra thì tra!

Thiệu Quân đã tìm kiếm dữ liệu nội bộ tất cả những năm gần đây, có hơn một chục "Chu Kiến Minh", cũng sàng lọc được một người có tội hiệp dâm. Người đàn ông này gần năm mươi tuổi, bỏ trốn với vợ. Gã bị bắt ở Bắc Kinh năm năm trước và bị kết án mười lăm năm, bị đưa vào một nhà tù địa phương để thụ án. Gã chưa bao giờ đến Thanh Hà.

Người ở Cục Lưu trữ này rất nhiệt tình, muốn nịnh nọt Thiệu công tử, sốt sắng hỏi: "Người anh muốn kiểm tra tên là gì? Anh ngồi xuống, tôi sẽ kiểm tra cho anh, nếu tìm ra sẽ báo cho anh biết."

Thiệu Quân nhún vai: "Tôi không biết tên gì, chỉ biết mặt thôi."

"Thế anh ta phạm tội gì?"

"294."

Thiệu Quân đột ngột hỏi: "Vụ án hình sự lớn nhất các anh thụ lý năm ngoái có những người nào đã bị bắt?"

Người nọ cau mày nói: "Anh tìm đám người đó sao? Bắt được ba kẻ đầu sỏ, họ Tân, Lý, La, anh muốn tìm người nào?"

Thiệu Quân im lặng nhìn người nọ, trong đầu thoáng qua lúc ở quán bar con vịt trong Tam Lý Truân ngày hôm đó, người phục vụ nói: "Mấy đứa con ông cháu cha này toàn là ông chủ La chơi còn sót lại".

Thiệu Quân gần như chắc chắn ...

Ngón tay của anh thậm chí còn rịn chút mồ hôi, rất nhanh đánh cái tên kia xuống, nhấn "xác định".

Máy tính cho ra hơn năm mươi phạm nhân trùng họ tên kéo dài từ

thời kỳ mới cải cách xã hội cho đến nay. Thiệu Quân như treo một ngọn đèn hải đăng trên đỉnh đầu, ngay lập tức tìm ra và vào hồ sơ người anh muốn biết.

Ảnh chụp chân dung phạm nhân mới đúng tiêu chuẩn mở ra, cặp lông mày rậm quen thuộc, đôi mắt sắc như mang một chiếc đinh đâm thủng cả màn hình máy tính.

La Cường.

Ba mươi chín tuổi.

Nơi đăng ký hộ khẩu: khu Hán Kiều, quận Tây Thành, Bắc Kinh.

Bị cơ quan công an bắt giữ theo quy định của pháp luật năm 2005. Năm 2006 bị kết tội tổ chức, cầm đầu xã hội đen, tội tàng trữ mua bán và vận chuyển vũ khí trái phép, tội kích động, tụ tập gây rối, tội cố ý gây thương tích, tội đưa hối lộ, tội kinh doanh trái phép ... Từ những tội danh trên. bị kết án 15 năm tù.

--

Chú La toàn bắt nạt anh Quân thôi huhu=]]]]]

Btw cái đoạn nhằn đầu lọc lại nhớ hồi nhỏ bố toy chỉ toy cách giành đồ ăn với chị bằng cách [jiém lên đồ ăn huhu =]]]]]

-----oOo-----

Chương 16

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 16: Tên thật

Chuyển ngữ: Andrew Pastel

Thu vàng tháng mười, bầu trời xanh như một lớp vỏ trứng trong mờ, bao phủ một màu trắng tinh lên vùng ngoại ô thành phố này.

Trên cổng sắt lớn trại giam treo băng rôn chào mừng đoàn lãnh đạo đi thị sát, khắp các khu sinh hoạt và nhà xưởng trong trại giam cũng căng đầy mấy băng rôn khẩu ngữ như "Chào mừng Quốc khánh, cảm ơn chính phủ cảm ơn xã hội", "Cố gắng học tập, lao động cải tạo, lần nữa làm người" ...

Ngày hôm đó, tất cả hàng nghìn tù nhân trong nhà tù Thanh Hà xếp hàng chỉnh tề trên sân chơi lớn làm lễ kéo cờ Tổ quốc và hát quốc ca.

Cũng trong ngày hôm đó, đại đội 1, với tư cách là đội đại diện cho khu nhà giam số 3, thực hiện diễn tập xếp hàng trước mặt các lãnh đạo.

Chưa bao giờ Thiệu Quân lo lắng như ngày hôm đó. Không phải họ chỉ là những người đứng đầu Cục Quản lý Nhà tù thuộc Bộ Tư pháp sao? Đa số cấp bậc đều thấp hơn bố anh, lại càng thua xa ông ngoại anh hồi đó — nhưng chẳng hiểu sao anh thực sự lo lắng.

Anh đứng đầu hàng, phía sau anh một bước chân là La Cường.

Hôm đó Thiệu Quân cân nhắc đủ mọi đường, La Cường này rất tùy hứng, không đáng tin cậy, sớm muộn gì hắn cũng gây rối, có thể chịu đựng được qua lễ hát Quốc Ca đã may mắn lắm rồi.

Anh tưởng tượng ra vô số khả năng trong đầu, ví dụ như La Cường có thể chửi đồng khi toàn đội điểm số, có thể đá văng chậu hoa cúc trước mặt, có thể lật bàn trà của mấy lãnh đạo trên bục, hoặc thậm chí có thể xách cổ áo ai đó phía sau ném qua vai khi đang bước đều diễu hành, và cả đoàn sẽ loạn cào cào gà bay chó sủa.....

Nhưng La Cường hôm đó rất im lặng và nghiêm túc.

Thiệu Quân lăm lét nhìn La Cường qua khước mắt không biết bao nhiêu lần. La Cường đứng hàng đầu ban 7, nghiêm mặt hét khẩu lệnh, giọng điểm số rất lớn, rống đến các thành viên ban 7 ai cũng căng thẳng, ngực ưỡn đến cứng đờ, một động tác cũng không sai, một bước chân cũng không thiếu, đi nghiêm đứng nghiêm, làm diễu hành rất đều và chẵn chu.

Những thành viên của ban 7 cũng đang trong giai đoạn nơm nớp lo sợ vì đổi ban trưởng, cả bọn ai cũng đều sợ 294 ra mặt, có ai dám làm không tốt, vượt ngược lông hấn đâu.

La Cường trước đó đã nói với những người trong ban: "Chắc mọi người biết rồi, từ nay về sau, tôi sẽ là trưởng ban ở đây. Tuy trước kia mọi người không vừa mắt tôi, nhưng chỉ cần mọi người còn ở trong ban này, thì phải nghe lời tôi, thuộc phụ trách của tôi. Nếu mọi người sẵn sàng gọi tôi là đại ca, tôi sẽ rất vui lòng nhận mọi người là huynh đệ."

"Những chuyện không hay trước đây tôi bỏ qua, không truy cứu cũng không quan tâm. Từ nay, mọi người sẽ là anh em một nhà. Đừng để người ngoài nhìn vào ban 7 chúng ta rồi đánh giá không tốt, đừng để các giải thưởng và thành tích xuất sắc đều của các ban khác, còn chúng ta toàn là điểm phạt có được không? Không được để người khác xem thường."

"Lần diễn tập ngày Quốc khánh này, có thể làm tốt không?" La Cường rống lên.

"Có thể làm tốt !!!" Mọi người trong ban 7 gật như gà mổ thóc, đứng thẳng người, bắp chân run lên.

Trong buổi chào mừng Quốc khánh hôm đó, đại đội 1 đã thể hiện tốt, và cuối cùng cũng đã được đánh giá tốt.

Cấp trên đi thị sát hài lòng, cấp dưới cũng nhẹ nhõm hơn. Trưởng nhà giam sau đó đã cố tình nói trong bài phát biểu tổng kết buổi chào mừng: "Đội của chúng ta, ban của chúng ta tuy thường xuyên có những xích mích nhỏ, đúng không? Nhưng, vào những thời điểm quan trọng, chúng ta đã thể hiện được tính tập thể cao, tính tổ chức và kỉ luật tốt nên vẫn đáng được biểu dương. Ví dụ như ban 7, đúng vậy, là ban 7 của các cậu ... "

Blad blad blad...

La Cường ngồi xồm, lơ đãng nghe tưởng nhà giam nói tai nọ qua tai kia, đôi mắt chăm chú nhìn Thiệu Tiểu Tam nhi đang đứng cách đó không xa.

Thiệu Quân chấp một tay ra sau lưng, rút một tay kia ra khỏi túi quần cảnh phục, khẽ giơ ngón tay cái lên cho La Cường, tỏ vẻ Tam gia đang rất hài lòng.

La Cường đưa tay sờ cái đầu húi cua, chớp mắt nhìn Thiệu Quân

Lần này La Cường đã lấy lại mặt mũi cho Thiệu Tam gia.

Thật ra La Cường nào có chuyện quan tâm đến những cái tên lãnh đạo trên bục đài kia. Rặt một đám bụng phệ như có bầu, thất lưng muốn bung ra, đeo kính gọng đen to bản, đeo đồng hồ đắt tiền trên cổ tay, một nhóm "anh em họ hàng" ngồi trên bục phát biểu, chỉ trỏ, vỗ vỗ tay... Toàn những kẻ ngứa mắt. Màn trình diễn xuất sắc của La Cường không dành cho những người đó xem.

Đúng là hấn làm cho Thiệu Quân. Lần trước hấn ra tay với Trịnh Khắc Thịnh, làm cảnh sát Thiệu mang tiếng xấu, La Cường cảm

thấy trong lòng không yên.

Hắn không phải là người vô ơn, mà hoàn toàn trái lại, La Cường lăn lộn trong cái giới này, rất coi trọng nghĩa khí, đền ơn đáp nghĩa, lấy oán trả oán lấy ơn trả ơn, mà tôn trọng tao tao sẽ tôn trọng lại mày.

Khi La Cường khó khăn nhất, Thiệu Quân đã cho hắn hai cái màn thảm, mua thức ăn vật cho hắn, đưa hắn đến bệnh viện để điều trị vết thương, còn ngồi cùng tán gẫu giải buồn với hắn...

Thiệu Quân đã cản trường nhà giam gọi đội điều tra tội phạm đến, cố gắng dìm sự cố bàn tay bị đứt của Lão Thịnh xuống. Nếu không bắt được hung thủ thực sự thì quản giáo sẽ phải trách nhiệm về những sai sót trong khâu quản lý, lúc đó Thiệu Quân nói: "Tôi xin chịu trách nhiệm".

Thiệu Quân cũng để hắn làm ban trưởng ban 7, không tính kể hãm hại, giày xéo hắn.

Từng việc từng việc một La Cường đều nhớ rõ trong lòng.

Những người như La Cường, suy cho cùng cũng rất "keo kiệt", nhất định không chịu thiệt thòi. Hắn không tùy tiện đối xử tốt với người khác, hắn quan niệm rằng người để hắn đối xử chân thành phải là một người đã đối xử tốt với hắn.

La Cường không ngờ, chuyện vẫn chưa hết.

sau khi tổng kết đại hội, các tù nhân lục tục đứng dậy, vung vẩy đôi chân tê rần, xếp hàng để trở về.

Mỗi đại đội có một phòng sinh hoạt nhỏ riêng, hàng đêm mọi người ngồi cùng nhau xem xem bản tin thời sự và các tiết mục giải trí.

MC trên TV vừa nói xong câu "Cảm ơn các bạn đã quan tâm theo dõi", và bắt đầu chuyển sang bản tin dự báo thời tiết, Thiệu Quân như chợt nhớ tới chuyện gì, bước tới vặn nhỏ âm thanh.

"Đại lộ ánh sao" hôm nay chung kết đó quản giáo Thiệu ơi! ..."

Nhím kêu lên. Nó nghĩ hôm nay quản giáo không cho xem chương trình, trông từng cái cuối tuần chỉ để xem chương trình này thôi mà.

Thiệu Quân chỉ tay: "Im lặng một chút nào, lát sẽ được xem."

Thiệu Quân ngẩng đầu, vô cùng trịnh trọng, chấp tay sau lưng: "Tôi chỉ muốn nói chuyện với mọi người, lần xếp hàng diễn tập ngày Quốc khánh này, đội chúng ta đã thể hiện tốt, được làm đội quân danh dự, mọi người cho một tràng pháo tay nào!"

Mọi người bên dưới vỗ tay rần rần, ai cũng rất vui. Thiệu Quân nói: "Ban nào cũng làm rất tốt, tôi rất tự hào về điều đó! Cho nên tôi quyết định, vì tiền quỹ đã cạn, nên ngày mai tôi sẽ xuất tiền túi, khao mọi người một chiều thịt dê nhé, thấy thế nào?!"

Lúc này mọi người như phát điên rồi.

Thịt dê! Trong tù làm gì có thịt dê để ăn, Tết Nguyên đán còn chưa có đó!

Không phải vì thịt dê đắt hay như thế nào, phí tổn không phải vấn đề, mà là thịt dê, nói toẹt ra thì nó tính nhiệt, bổ thận tráng dương. Cuộc sống trong tù vốn đã khổ lắm rồi, rất toàn một đám đàn ông không thấy phụ nữ, mỗi lần hứng lên có tự quay tay hay anh em tuốt cho nhau cũng không thấy hạ hỏa, giờ ăn thêm thịt dê có khác nào đổ dầu vào lửa đâu!

Đó là lý do tại sao nhà ăn toàn cho họ ăn canh bí, củ cải, bắp cải để bổ phổi, hạ hỏa mỗi ngày ...

Nhưng người phương Bắc, ai không thích ăn thịt dê? Ai cũng thèm cả.

La Cường cũng muốn ăn, chép chép miệng, chợt nhớ đến món lẩu

dê mà tiểu tam nhi nhà hấn nấu ...

Đúng lúc này, hấn nghe Thiệu Quân bắt đầu gọi tên từng người một.

"Lần này một vài ban trưởng dẫn dắt ban rất tốt, tôi sẽ đọc tên khen thưởng nha! Ban 1, chú Vương Nhạc, ban 2 Trần Chí Bằng, ban 3 Lại Hồng Bình ... ban 7, La Cường."

Chất giọng của Thiệu Tam gia mọi ngày nghe rất lưu manh, đó là giọng Bắc Kinh chuẩn pha với những ngày lặn lội trong đại viện quân khu, nghe giống như đang xem một bộ phim thành đô xưa.

La Cường đột nhiên nghe thấy tên hấn, sửng sờ vài giây mới kịp phản ứng.

Sở dĩ hấn sửng sốt, là vì ở nhà tù Thanh Hà hơn bốn tháng, đây là lần đầu tiên có người gọi tên hấn một cách rõ ràng và rành mạch như thế.

Thật ra hấn cũng đã quen người khác gọi hấn Chu Kiến Minh, mặc dù rất khó chịu, nhưng mọi người đều gọi như thế, hấn không có ý kiến, cũng không thể ngăn được miệng của hàng trăm người.

Hấn cũng không nắm cổ áo mọi người, tự xưng tên thật của mình là gì.

Giải thích cũng vô dụng. Mà nói mà là La Cường à? La Cường là ai mà có biết không? Có hồ sơ không? Có căn cước không? Mà bây giờ chỉ một tù nhân cải tạo mặc đồng phục tù tóc húi cua, mà lấy gì để chứng minh rằng mà là La Cường vang danh khắp chốn giang hồ ngày đó? Mà dám giả mạo La Cường à? !

Vì vậy, La Cường không hề nghĩ đến Thiệu Quân sẽ gọi tên thật của mình.

La Cường nhìn Thiệu Quân, tầm mắt hai người chạm nhau, ngay lập tức hấn hiểu được, Tiểu Mạn Thâu cố ý gọi hấn như vậy.

Thiệu Quân lại nói thêm một câu cho đám người còn chưa định hình được sự việc: "Lúc trước là hiểu lầm, hôm nay nhân cơ hội này, tôi chỉnh lại tên tuổi luôn. La Cường, là ban trưởng ban 7 của các anh."

Mọi người trong phòng đều đồng loạt quay đầu lại nhìn La Cường, sau đó ồn ào lên như ong vỡ tổ.

"Hóa ra anh ta không phải tội phạm cưỡng dâm à?"

"Tao đã biết ngay là không phải từ lâu rồi, đã nói anh ta không phải mà tội mày không tin!"

"Ai nói? Mày nói hồi nào! Đừng có bợ đít nữa, rõ ràng lúc đó mày cũng nghĩ thế còn gì!"

"Mẹ nó...Là La Cường thật à?"

"Tôi có nghe danh La Cường từ lâu, nổi tiếng ở Tam Lý Truân, hoàn toàn không phải là người như thế này! La Cường thật phải cao hơn hai thước, giống như tháp sắt, hai tay có thể bẻ cong ống tuýp, đấm phát thì chết luôn, chỉ cần cầm một cái ống tuýp có thể đập nát cả một vùng rộng lớn, một chọi tám cũng chưa từng gặp phải đối thủ!"

"Đây chắc chắn không phải La Cường, không thể như vậy được! La lão nhị sao có thể nhốt chung với chúng ta?... Vậy kiếp này làm sao mà sống đây!"

Blad blad blad...

La Cường yên lặng che nửa bên mặt, nghe một đống máy tin đồn vớ va vớ vẩn của bọn nhóc con về mình, cảm thấy hơi khó chịu ...

Làm sao mà thoải mái trong tình huống này cho được?

Một đám người bên ban 7 cũng đang ngao ngao.

Nhím nói: "La... La... La... La lão nhị, hồi đó tao gặp qua rồi!"

Hồ Nham nhìn thẳng hai mắt : "Mày gặp qua? Gặp ở đâu?"

Nhím nói: "Đại ca của tao năm đó hẹn đánh nhau với La lão nhị ngay tại cổng Kiến Quốc đường Nhã Bảo, tao cũng đi theo! Bên phe tao chắc cũng khoảng hơn chục thằng!"

Hồ Nham và Thuận Tử vội hỏi: "Sau đó thì sao? Tụi mày có ra tay không?"

Nhím liếc nhìn mấy tên bạn tù, hạ giọng nói: "Đánh thế đéo nào được, đánh thì tao còn ngồi đây kể chuyện à?...Tao từ khoảng hơn 30 mét nhìn thấy La Lão nhị. Sau đó chúng taobỏ chạy.."

Hồ Nham rất hâm mộ hỏi: "Vậy lúc đó anh ta trông có giống thế này không?"

Nhím nói: "Cách hơn 20 mét nên tao cũng không thấy rõ lắm anh ta lúc đó trông thế nào, thấy đeo kính râm, tóc ngắn, mặc vest đen từ đầu đến chân, bước ra từ một con xe cũng đen nốt, trong tay cầm một cái ống tuýp, sau đó chúng tao hô hoán rồi bỏ chạy ... Mà chẳng phải giờ người thật việc thật đang sờ sờ đây sao! "

Thuận Tử lúc này mới làm bầm với chính mình: "Chậc, vậy anh ta không phải cái loại làm bậy với trẻ em à ... Thế ra lúc trước chúng ta đã hiểu lầm anh ta rồi?"

Hồ Nham giật mạnh cánh tay Thuận Tử, nén giận: "Tôi đã nói với anh là không phải từ lâu rồi mà! Tôi biết nhìn người, bọn các anh toàn đoán mò!"

La Cường không ngờ rằng Thiệu Quân sẽ sử dụng phương pháp này để giúp hắn lấy lại thân phận thật sự, lấy lại tên thật.

Thiệu Quân nheo mắt, lộ ra vẻ tự mãn, dùng khẩu hình miệng nói: Tôi tra ra được rồi đó! Sáng mắt chưa!

Cái biểu cảm của anh y hệt như một đứa trẻ vừa lập được một chiến công nào đấy, vui đến tít cả mắt,

La Cường nhìn Thiệu Quân, ánh mắt hần rỏi ren, tâm trạng hần cảm thấy rất lẫn lộn ...

Thiệu Quân vẫn còn chưa nói xong.

"Ngoài ra, vì màn trình diễn rất ấn tượng trong lễ Quốc khánh này, mỗi người sẽ được thưởng 50 điểm giảm án phạt; còn mỗi ban trưởng sẽ được thưởng 100 điểm cho thành tích quản lý của mình!"

Các tù nhân vỗ tay rào rào, nhìn Thiệu Tam gia viết điểm thưởng trên bảng đen nhỏ trong phòng sinh hoạt.

Thiệu Quân cố ý liếc nhìn La Cường qua khóe mắt như muốn nói, kể từ bây giờ, điểm công mà mỗi lớp kiếm được hàng tuần, cũng như điểm quản lý của đội trưởng sẽ được viết công khai trên bảng đen này.

Điểm thành tích quản lý, hành vi cư xử, công việc và cuộc sống của mỗi ban không chỉ là do cá nhân, mà còn liên quan đến điểm của ban trưởng. Nếu thành viên trong ban gây rối, ban trưởng thậm chí còn phải bị trừ điểm.

La Cường chậm rãi nheo mắt, cong môi với Thiệu Quân. Hần có thể hiểu được, Tam Màn Thầu cho hần lên làm ban trưởng là cũng có mục đích.

Làm ban trưởng tốt lắm sao? La Lão nhị, làm ban trưởng ban 7 rồi, anh không thể làm xằng làm bậy theo ý mình nữa được đâu. Đừng tưởng vị trí này dễ ăn.

Tám bảng đen treo ngay trước mắt mọi người. Tên của tất cả ban trưởng đều được viết trên đó, hai chữ "La Cường" cũng chễm chệ trên bảng! Ai lại chịu để ban của mình bị mang tiếng, điểm số thấp

nhất tất cả các ban, mắt mặt xấu hổ, để mọi người cười nhạo ban mình kém cỏi?

La Cường trợn tròn mắt, bà mẹ nó, ông đây năm đó hoành hành ngang dọc khắp các địa bàn, trở thành một trong tứ đại bá chủ Bắc Kinh, thuộc hạ mấy ngàn người, có đứa nào dám cầm bảng đen chấm điểm ông không hả? Ông đây chưa từng thấy cái của nợ này đó!

Quản lý cái ban 7 bé tí như lớp mẫu giáo, dưới tay có bảy tám mạng thôi mà Tiểu Mãn Thầu lại còn sợ hấn đây không quản lý được, bày ra cái trò chấm điểm?

La Cường chợt cảm thấy mình như một con hổ bị đeo vào một cái dây cổ cho chó, trở thành thành chó chăn cừu, vẫy đuôi vây quanh một bầy cừu non ngốc nghếch. Và Thiệu Tam mãn thầu đang nắm lấy đầu dây xích cổ của hấn

Sau,Thiệu Quân cũng đánh một cuộc điện thoại cho Thiệu Quốc Cương, thông báo về chuyện này.

Thiệu Quốc Cương lắc đầu: "Con thật là ngây thơ."

Thiệu Quân nói: "Con ngây thơ sao? Con nghĩ hành động của bố mới là ngây thơ đó."

Thiệu Quốc Cương mắng: "Con thì biết cái gì? Suốt ngày toàn nói chuyện nghĩa khí, con nghĩ nói chuyện nghĩa khí với phạm nhân thì có tác dụng sao?"

Thiệu Quân nói: "À con hiểu rồi, bố đang sợ La Cường vào trong tù lại tổ chức bất hợp pháp và xúi giục tội phạm gây rối trong tù, nên dùng cách này bắt La Cường phải "mai danh ẩn tích", không bao giờ ra mặt? Bố, để con nói cho ngài biết, thủ đoạn này của ngài là vô dụng, thậm chí còn phản tác dụng đó! "

"La Cường vào đội của con chỉ mới hơn ba tháng mà đã xử thẳng

tay Vương Báo và Lão Thịnh, ai chọc đến anh ta anh ta sẽ không nương tay! La Cường cảm thấy chúng ta đối xử không công bằng với anh ta. Anh ta chống đối cảnh sát và quản ngục, nên sẽ không bao giờ nghe giáo dục, không thể cải tạo! Nếu không áp đảo anh ta, sau này sẽ còn khổ với anh ta dài dài! "

"Chìa khóa để đối phó với loại người này là phải thuyết phục anh ta, để anh ta tin cậy chúng ta!"

Thiệu Quân cãi nhau với bố, hai người hai lối suy nghĩ khác nhau, không ai chịu nhường ai.

Thiệu Quốc Cường khinh thường hỏi: "Vậy con nghĩ giờ hẳn ta tin cậy con sao?"

Thiệu Quân dừng lại vài giây, nghẹn ra một câu: "Chắc chắn là anh ta tin cậy con hơn đám thuộc hạ của bố!"

Thiệu Quốc Cường luôn nghĩ con mình còn nhỏ, không biết trời cao đất dày, hành động theo cảm tính, luôn cho rằng mình đúng.

"Quân Quân, con bao nhiêu tuổi rồi? Con vào xã hội được bao nhiêu năm? Con đã gặp những tên tội phạm tàn độc chưa? Con có biết La Cường là ai không? Con có biết hẳn đã làm gì không?!"

Thiệu Quân tự tin nói: "Con biết, con đã tự mình điều tra rồi. Con biết tính tình người đàn ông này, con có thể lo liệu được anh ta".

"Còn nữa ..." Thiệu Quân nói thêm, "Bên cục của bố có thể đổi lại thẻ căn cước thật cho La Cường không?"

Tính tình thích bao che cho con của Thiệu Tam gia lại nổi lên. Nay thì các người suốt ngày vỗ ngực huênh hoang mình làm công an, khinh thường những tù nhân trong tù của tôi là mèo chó đầu đường xó chợ, nhưng sao không tự nhìn lại mình đi, chơi bản như thế có tự cảm thấy nhục không?!

./.

-----oOo-----

Chương 17

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 17: Trò chơi thời thơ ấu

Chuyển ngữ: Andrew Pastel

La Cường cứ như vậy "nghĩa khí" với Thiệu Quân.

Cả hai không nói gì với nhau, không một lời vô nghĩa, nhưng dường như trong lòng cả hai đều cảm nhận được đối phương là người đáng để tin tưởng.

Thiệu Tam gia nói được thì làm được, hôm sau, tranh thủ ngày nghỉ của mình, anh không nghỉ ngơi, lái xe đến thị trấn Thanh Hà, mua mấy túi thịt xương và đùi dê lớn.

Đêm hôm đó đại đội 1 vui như trẻ hội, sau bữa cơm chiều với canh cải trắng như mọi hôm, đến bữa ăn khuya giữa đêm thì là món thịt dê này. Thịt dê là do quản giáo mua riêng để thưởng cho đội của mình, nên không ăn cùng bữa cơm chiều mà phải lén lút ăn trong bí mật.

Khi đèn ngoài hành lang dần tắt bớt, trong không khí đã đậm nồng mùi thịt dê.

Những thùng thịt xương dê nấu nước dùng lần lượt được đặt trước các cửa buồng giam, một nhóm người xúm lại, nước bọt chảy dài đến suýt rớt vào thùng.

Có người phàn nàn: "Thịt nấu tan vào nước cả rồi à, chỉ toàn xương!"

Có người trả lời: "Thà có nước dùng để húp, may thấy các đội khác có được đãi ngộ như vậy không!"

Thiệu Quân tự tay lấy một thùng đầy thịt dê, mang vào ban 7.

Nhím ngạc nhiên kêu lên: "Thịt ... có thịt ... đùi dê! ..."

Thuận Tử vội vàng bịt miệng Nhím lại: "Nhỏ nhỏ cái coi! Cấm mặt ăn đi đừng có nói nhiều, nói một hồi đám buồng bên kia nó kéo qua bây giờ!"

Ban 7 đã nhận ra, Thiệu Quân đưa cho ban 7 thùng có nhiều thịt nhất, không phải là xương sườn chỉ dính tý thịt mà là những cái đùi dê lớn!

Tất cả mọi người đều nghĩ Thiệu Quân thiên vị ban 7 vì Thiệu Tam gia và La lão nhị có quan hệ rất tốt, là để giữ thể diện cho La Cường.

La Cường bưng một bát lớn đầy nước dùng và thịt dê, há miệng xé một miếng thịt thơm phức, ăn như một con Thao Thiết.

Nhím hi hi ha ha cười lấy lòng: "Cảnh sát Thiệu, anh thật tốt bụng, quan tâm đến chúng tôi! Có anh che chở, chúng tôi không muốn ra ngoài nữa!"

Thiệu Quân hừ mũi nói: "Làm gì, tưởng tôi mang mấy này cho cậu ăn đấy à?"

Nhím lắc vai chỉ vào đĩa: "Anh cho anh Cường ăn, chúng tôi chỉ được húp nước ké thôi!" Một câu nói nhỉnh nọt bợ mông cả hai người.

La Cường vui đầu ăn, tuy không nói gì, nhưng trong lòng lại chột động.

Đó là một cảm xúc khó tả, làm trái tim hấn như mềm đi.

Nhưng Thiệu Quân lại lập tức nói: "Bữa này, là tôi dành tấm bố cho Đại Hắc. Mấy ngày nữa Đại Hắc sẽ ra tù rồi, mấy cậu cũng là anh

em, coi như mình tổ chức một bữa tiệc mừng tiễn Đại Hắc ra tù."

La Cường suýt chút nữa cắn vào lưỡi của mình...

Không chỉ La Cường sửng sốt, chiêu của của Thiệu Tam gia này làm ai nghe xong nét mặt cũng đều thay đổi.

Đại Hắc chậm rãi đứng dậy khỏi ghế, tay cầm cái bát, ngậy người một lúc mới nói: "Cảm ơn cảnh sát Thiệu..."

Đại Hắc là ai? Đây là người ở trong ban 7 lâu nhất cả bọn. Lúc vừa đến, anh ta được gọi là Tiểu Hắc, sau đó thì thành Đại Hắc, vài tù nhân trẻ còn gọi anh ta là Lão Hắc. Từ hoãn vô thời hạn xử tử đến chung thân rồi giảm dần án, Đại Hắc đã ở trong tù hai mươi năm, chứng kiến từng đợt quản giáo và tù nhân đến rồi đi, rốt cuộc cũng đã chờ đến ngày ra tù.

Buồng giam ban 7 lại sinh động lên, mọi người thi nhau ôm chầm lấy Đại Hắc, ôm quyền, trong mắt hiện lên sự hâm mộ, hoài niệm và lưu luyến.

Trong ngục giam không cho phép uống rượu, Thiệu Quân lấy một chai Coke to trộm được giấu trong ngục ra.

Mọi người lấy Coke thay rượu. Thoáng chốc, trên đôi mắt vài người đã bắt đầu ặng nước, quay đầu lên lút lau đi...

La Cường vào ban 7 được vài tháng, nhưng Đại Hắc chưa bao giờ bắt nạt tù nhân mới. La Cường cũng kính Đại Hắc một ly, hỏi, "Anh có tính toán gì sau khi ra tù chưa?"

Đại Hắc nói: "Còn có thể đi đâu nữa, về nhà thôi ... Mà tôi còn đang sợ lâu quá rồi, không tìm được đường về nhà nữa."

Đại Hắc cười nói với Thiệu Quân: "Cảnh sát Thiệu, tôi đã quen với việc ở đây với cậu. Tôi thực sự không muốn ra ngoài, tại vì tôi không biết mình sẽ làm gì khi ra ngoài nữa."

Thiệu Quân trừng mắt: "Ra ngoài làm công hay mở cửa hàng!"

La Cường tiếp lời: "Cưới vợ lập gia đình!"

"Lúc hơn 20 tôi chưa cưới, bây giờ tôi đã 50 rồi, biết đi đâu tìm vợ đây? Ai mà chịu lấy tôi cơ chứ..." Đại Hắc cười khở, "Cảnh sát Thiệu, nói thật với anh, điều kiện trong nhà tù rất tốt, có đồ ăn thức uống, nhóm quản giáo cũng tốt bụng. Tôi chưa bao giờ ăn được thịt dê hay thịt kho tàu khi ở bên ngoài. Sau khi vào đây tôi mới được ăn những món đó, lúc tôi ốm đau cũng được chữa bệnh miễn phí, còn tốt hơn cả bảo hiểm y tế trong thôn của tôi..."

"Hơn hai mươi năm mọi vật đều thay đổi, đã chẳng còn là khung cảnh mà tôi từng quen thuộc. Cha mẹ tôi đã mất mấy năm trước, thôn làm đường, trưng dụng đất nhà tôi. Giờ ngay cả nhà tôi cũng mất ... Tôi thật sự không muốn rời xa mọi người ".

Nhím và Hồ Nham im lặng, nghe Đại Hắc kể về cuộc đời mình, phảng phất như thể họ nhìn thấy chính mình mười hay hai mươi năm sau.

Bữa tiệc chia tay hôm ấy không có rượu nhưng trong mắt ai cũng mơng lung như đã say rồi.

Ăn hết thịt dê, nước cũng đã húp sạch, nhưng mọi người vẫn còn thòm thèm đến mức ước gì có thể liếm sạch từng cái bát. Lúc này La Cường lấy xương ống chân ra và tháo phần khớp ở phía trên.

Thiệu Quân hỏi: "Anh làm gì thế?"

La Cường nói: "Chưa thấy bao giờ à?"

Thiệu Quân chớp mắt: "Thấy cái gì cơ?"

La Cường nói: "Đồ chơi!"

La Cường thuộc thế hệ cuối những năm 1960, là tầng lớp nông dân nghèo, từ khi sinh ra đã không có ngày nào được sung sướng, khi đó là khoảng thời kỳ người dân cả nước nghèo nhất, đói nhất, thời kỳ đen tối rung chuyển và loạn lạc nhất. La Cường chưa bao giờ được ăn món gì ngon khi còn nhỏ, không được áo quần gì đẹp, càng không có đồ chơi gì tốt. Lúc nhỏ hẳn mặc quần áo cũ của anh cả, luôn rộng thùng thình cứ như lửng lơ trên người, mang đôi tất thủng lộ cả ngón chân cái, khuôn mặt lúc nào cũng lấm lem muội than từ xe chở hàng. Hàng xóm lần nào trông ra cũng thấy La lão nhị đi bộ một mình trong con hẻm nhỏ, lưng thưng nhật đá, trèo tường trèo cây, lăm lì nhưng nhanh nhẹn, hay giúp bố khiêng cải thảo, kéo than tổ ong.

Sau nhà có thêm Tiểu tam nhi, Tiểu tam nhi được mặc quần áo mới hàng xóm bán, được chơi những đồ chơi mới, La Cường vẫn mặc chiếc quần giã thun rộng thùng thình và đôi tất rách, trên vai cồng thêm Tiểu tam nhi, nấu ăn trong nhà bếp, gảy gảy than tổ ong ...

La Cường hay bày trò chơi cho Tiểu tam nhi, và trò đầu tiên hẳn chỉ em trai mình là bắt nạng (*). Hồi đó trẻ con chơi trong ngõ, con trai chơi đập hình (**), con gái chơi bắt nạng. Nhưng đập hình thì phải tốn tiền mua, còn bắt nạng thì không tốn tiền, chỉ cần đến tiệm cơm nơi bố La làm việc, xin mấy cái xương đùi dê về, tách xương khớp gối ra, mài sạch hai đầu, rửa rồi chà sáng lên, là thành ngay một viên "nạng".

Chỉ cần một cái bao cát và bốn viên nạng là thành một bộ đồ chơi, để làm được cặp nạng này cần có ít nhất hai con dê. Đối với La Cường khi đó, có được một bộ bắt nạng đã là thứ hẳn có thể tự hào khoe với em trai mình.

(* *Bắt nạng: Đây là một trò chơi phổ biến của TQ thập niên 60-80, cách chơi tương tự thả đá bên mình. Trò này có từ hồi hy lạp cổ*

đại, rất lâu rồi, cứ search knucklebones là ra.

(**) *Đập hình: VN mình cũng chơi nhiều. Lấy hai tấm hình hơi gấp lại*

để úp dưới đất sau đó thổi hay đập hay gì đó, ko đụng vào hình mà làm cho hai tấm hình 1 tấm úp một tấm ngửa thì thắng.

Thiệu Quân xuất thân từ đâu? Làm sao mà anh biết những trò chơi này.

Anh bắt chước La Cường, lấy răng nanh nạy nạy cắn cắn như sóc, rút xương nạng dê ra rồi gặm sạch.

Cắn gặm xong rồi lại chà, chà đến nổi tay anh dính toàn váng dầu, xoa lên đùi, trên quần cảnh phục dính toàn dầu và nước thịt dê...

La Cường chỉ Thiệu Quân cách chơi. Xòe mu bàn tay, đặt hai viên nạng vào các kẽ ngón trỏ, ngón giữa và ngón áp út rồi tung nó lên cùng một lúc, trong lúc đó nhanh tay lật hai viên nạng còn lại trên ghế, rồi nhanh chóng bắt lấy hai viên nạng đang rơi xuống.

"Tôi cũng chơi được, có gì khó đâu!" Thiệu Quân nói.

"Để tôi xem cậu bắt được bao nhiêu viên." La Cường hừ mũi.

"Anh học trò này từ ai vậy?" Thiệu Quân tò mò.

"... Bố tôi." Khóe miệng La Cường nhòe lên một vòng cung dịu dàng hiếm khi được gặp.

Thiệu Quân chưa bao giờ được thấy trò chơi dân gian của bọn trẻ em nghèo cả, nhìn cách chơi mộc mạc, anh cảm thấy rất mới mẻ. Nhưng mà lần đầu tiên chơi vẫn chưa quen, hai viên nạng thì được nhưng để ba viên thì bắt đầu lúng túng.

Bàn tay La Cường như một nhà ảo thuật, tung hứng, bắt lấy gọn gàng, thậm chí còn có thể xếp những viên nạng trên ghế thành một hàng thẳng tắp khi chờ viên nạng rơi.

Thiệu Quân càng chơi càng hăng, xắn tay áo, sau gáy đổ mồ hôi,

cùng một đám người chơi đến nháo nhào.

Những viên nạng trơn trượt trong tay Thiệu Quân chuyền qua cho La Cường, sau đó lại vòng về Thiệu Quân, càng xoa trong lòng bàn tay, nó càng nóng lên, càng trơn trượt, cảm giác rất dễ chịu, là sự dễ chịu của những kỷ niệm thời ấu thơ, từ trong bàn tay truyền về...

Bàn tay La Cường rất to, chai sạn, ngón tay thô và dài, thoạt nhìn cũng biết đây là bàn tay của những người lam lũ, bươn chải với cuộc sống từ khi tấm bé.

Nhím ngồi một bên ngo ngoác nhìn, đột nhiên nói: "Bàn tay to, ngón giữa dài, chim to."

Cả buồng giam đầy người đang tập trung chơi đùa, đột nhiên nghe thấy cái câu lẳng nhách này, cả bọn im lặng hai giây rồi cùng nhau cười phá lên!

Bình thường ban đêm tắt đèn chuẩn bị ngủ, hay lúc tắm rửa tập thể, một đám đàn ông chung với nhau đùa giỡn như thế thì là chuyện bình thường. Nhưng vấn đề là con nhím này ngu, thật sự rất ngu, nó có thể nói chuyện mà chẳng bao giờ nhìn xem đang trong hoàn cảnh nào.

La Cường nhướn mày, nghiêng răng với Nhím, Thuận Tử nín cười đến bả vai run bần bật, Hồ Nham và Thiệu Quân một người lấy tay ôm mặt, người còn lại cười ngả nghiêng đến suýt rớt ra khỏi ghế.

Chim chóc của La Cường lớn hay không, trong buồng giam này ai cũng biết, vì ngày đầu tiên và hắn đã bị "kiểm tra" đũng quần.

Thuận Tử cố tình chọc Nhím: "Mày với quần giáo Thiệu tìm thuốc lá với điện thoại trong đũng quần người ta, cuối cùng tìm ra một cái điện thoại bự quá luôn ha!"

Thiệu Quân pha trò theo: "Mẫu điện thoại cũ cuối năm 80 đó, tôi thấy to như cục gạch."

Có người cười đến mức sắp lộn ra khỏi ghế.

Nhím đỏ bừng mặt, ngưng ngưng cười trừ: "Chuyện trong nhà thôi mà, anh Cường, ngày đó em lỡ tay, miệng cũng lỡ, anh đừng để bụng em nha."

La Cường hừ lạnh: "Tôi mà thềm để bụng cậu sao?"

Nhím đáng thương nói: "Em...em ...em...lúc đó em không hiểu chuyện, em sai rồi, mắt để trong cốc sữa, không biết phải trái. Anh tha cho em lần này đi!"

Mọi người cười khoái chí khi thấy người khác gặp họa.

"Thằng lỏi này..." La Cường nháy mắt ra hiệu hai bên trái phải, "Lột."

Một nhóm người điên cuồng lao đến, Nhím rú lên giữa biển đầu: "Cứu...Cứu..Ông đây đang bị hiếp dâm nè!!!"

"Lột sạch, tốt thẳng lên rồi đo thử." La Cường hạ lệnh.

Nhím liều mạng ôm chặt đũng quần, suýt khóc: "Không cho, đáng ghét! Đừng động vô! Họa mi của ông vẫn còn nhỏ, chưa hót được đâu đừng làm nó sợ!!! ..."

Thiệu Quân ngửa mặt, ngồi gác một chân lên ghế, ra lệnh: "Này mấy cậu đừng tuốt, vô ích thôi, để hồ ly tuốt cho, có khi họa mi lớn lên gấp đôi đó."

Thiệu Quân đêm đó cũng vui vẻ, quẩy đến điên.

Cà vạt của anh treo bên cổ, chiếc áo sơ mi cảnh phục màu xám bung những viên cúc áo đầu, lộ ra một khuôn ngực phập phồng, trên còn rịn một tầng mồ hôi mỏng, khuôn mặt anh ửng hồng.

Giữa đám đông điên cuồng, La Cường vô thức nhìn hiệu Quân rất

nhiều lần.

Ánh mắt hai người chạm nhau trong không khí oi bức, cả hai không hẹn cùng nhếch lên một nụ cười ...

Vài ngày sau, Đại Hắc ra tù, La Cường đứng nghiêng bên cửa sổ nhà khoi, nhìn Thiệu Quân tiễn Đại Hắc ra ngoài. Hai người mang theo hành lý, thông thả đi trên sân chơi lớn tiến ra khỏi bức tường cao.

La Cường lấy dao cạo và keo xịt tóc cao cấp chải chuốt cho Đại Hắc một chút, làm các tù nhân khác trong phòng giam xuýt xoa ầm ầm.

Sau đó La Cường nghe nói bộ tây trang mới Đại Hắc mặc hôm đó là do Thiệu Quân mua tặng, vì anh ta đã ở tù quá lâu, chuyển qua chuyển lại nhiều nhà tù, đồ dùng tư trang cũng không còn lại bao nhiêu. Vất vả lắm mới được ra tù, lại lần nữa đi trên con đường quang minh chính đại, làm sao mà mặc đồng phục tù ra ngoài được? Thiệu Quân cũng dúi cho Đại Hắc một xấp tiền để mua vé xe, chỉ cho anh ta cách bắt tàu, tìm đường về nhà.

Nghe nói khi Thiệu Tam gia mới đến nhà tù Thanh hà, chưa quen với cuộc sống ở đây, trong tù ma cũ bắt nạt ma mới, quản giáo mới vào cũng khó mà quản lý được. Lúc đó Đại Hắc tốt bụng đã giúp đỡ Thiệu Quân nhiều lần, Thiệu Quân rất biết ơn.

La Cường chăm chú nhìn bóng lưng Thiệu Quân không chớp mắt, nhìn thân hình dong dỏng thon dài với cái hông đánh qua đánh lại kia lướt qua xà đơn, rồi vòng qua sân bóng rổ, nhìn đến khi mắt hẳn cay xè...

Từ khi đó La Cường bắt đầu nhìn Thiệu Quân với cặp mắt khác, cảm thấy người này khác biệt, có tình có nghĩa.

Về ngoài anh rất một bộ dạng cậu ấm con nhà giàu cà lơ phát phơ, tính tình lại nóng nảy, nhưng lại có một nội tâm sâu sắc, thiện lương và đơn thuần.

Nếu hỏi khi đó La Cường đã có thâm tình hậu nghĩa với Tam Màn Thầu chưa, thì vẫn là chưa có đâu.

Trong mắt hắn lúc này, Thiệu Quân vẫn chỉ là một cảnh sát rất tốt, trông đẹp mắt, là một người đáng tin cậy.

Từ khi bị bắt vào Thanh Hà, tất cả tài sản của La Cường bị tịch thu, ngay cả một người hắn tin cậy cũng không còn nữa. Nếu một ngày nào đó hắn bị bôi đen, bị giết chết trong nhà tù này, chỉ e gia đình cũng không biết hắn đã chết như thế nào.

Thiệu Quân xuất hiện làm hắn cảm thấy mọi chuyện chợt trở nên khác lạ. Chỉ vì những lời mà người thanh niên này từng nói: "Anh bây giờ là người của tôi, do tôi phụ trách, tôi sẽ che chở anh cho đến cái ngày anh bước ra khỏi cánh cổng sắt lớn của nhà tù Thanh Hà này".

Và cũng chỉ vì câu nói này, La Cường đã chú ý đến anh. Cảnh sát trẻ tuổi này là người duy nhất mà hắn có thể tin tưởng trong tù, nếu ngày nào đó lỡ may hắn bỏ mạng, còn có người đáng tin cậy đem xác hắn về, báo tin cho gia đình.

Sống cô độc đến cái tuổi này, lại sa vào ngõ cụt, suy nghĩ trong đầu cũng đơn giản và thật thẳng thắn.

Tối hôm đó, các tù nhân trở lại làm việc trong nhà xưởng như thường lệ, quản giáo nhờ La Cường và Nhím mang máy móc đến lối vào của tòa nhà văn phòng, băng qua một con đường tắt đâm ngang qua rừng cây nhỏ.

La Cường lơ đãng suốt quãng đường, làm xong việc thì vùi đầu trở về, chợt hắn tình cờ bắt gặp một bóng dáng quen thuộc, đội mũ, mồ hôi nhễ nhại sau lưng áo, chạy bộ dọc theo con đường mòn rợp bóng cây.

Thiệu Quân chạy vội vàng, theo thói quen tay túm lấy thắt lưng quần

kéo lên, làm trò con bò cho thiên hạ cười mà không biết...

La Cường nhìn chăm chăm bóng lưng của Thiệu Quân, đột nhiên bật cười.

Hắn nhớ lại ngày đầu tiên hắn đến Thanh Hà, người nào đó trên sân chơi vén áo ba lỗ lên lộ hết cả cơ bụng, phóng khoáng bật cao đưa bóng vào rổ, đáp đất thì còn đắc chí lắc hông ...

Lúc đó hắn nhìn chăm chăm Thiệu Quân, làm anh ngó ngẩn cúi đầu xuống kiểm tra đũng quần của mình mấy lần.

Một số người thường rất tự cao, hay cợt nhả không đứng đắn, nhưng lại vô ý bộc lộ ra khuôn mặt thật chỉ là một đứa trẻ ngốc nghếch của mình...

"Cậu về trước đi, tôi có chuyện cần làm."

La Cường nói với Nhím một câu, rồi cúi đầu bước nhanh vài bước, rẽ vào trong lùm cây, lập tức bám theo Thiệu Quân.

--

Huhu toy chỉ là reader mà còn muốn daddy issue với chú La thì nói gì đến anh Quân với thiếu tình thương của bố sẵn uhuhuhu...

./.

-----oOo-----

Chương 18

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 18: Cao thủ so chiêu

Chuyển ngữ: Andrew Pastel

Thiệu Quân chạy phía trước không hề hay biết cả đoạn đường chạy anh túm mũ hai lần, kéo lưng quần ba lần, sờ khóa quần một lần ... Tất cả những hành động nhỏ nhặt và vô kỷ luật đều bị người phía sau thấy hết.

Thiệu Quân đang vội vàng đến nhà ăn lấy cơm, đi chậm thì sẽ hết thịt kho tàu. Thiệu Tam gia cũng không phải thiếu cái món thịt heo kia, chỉ là giám sát tù nhân trong nhà xưởng mệt bở hơi tai cả ngày, chỉ có buổi chiều mới được ăn thịt bồi bổ.

Đi ngang qua lầu 1 ký túc xá, anh còn tranh thủ chạy vào đi tè.

Nhà vệ sinh ở tầng một, cửa không bao giờ đóng chặt, nửa mở nửa che. Các tù nhân và quản giáo trong toàn bộ khu nhà tù là nam, không có nữ, WC cũng chỉ có của nam, không có nữ.

Sống ở một nơi như vậy bao nhiêu năm, đã hoàn toàn mất đi sự kiêng kỵ đề phòng vốn có của xã hội có đủ hai giới tính bên ngoài, đi vệ sinh anh không buồn đóng cửa, La Cường nắp trong bụi cây rướn cổ nhìn thẳng một đường vào nhà vệ sinh tầng một, thậm chí xuyên qua khe cửa rộng khoảng hai mét, hẳn có thể thấy được cả Thiệu Quân đang quay lưng lại với hắn, tay mân mê, vắn hông đứng cho thoải mái, vừa nghiêng đầu vừa "xả lũ".

Thiệu Quân nghiêng đầu nhìn tấm gương phía trên bồn rửa mặt, ngửa cổ xoay một vòng 360 độ chiêm ngưỡng gương mặt nhỏ sạch sẽ không góc chết, tự cảm thấy mình thật đẹp trai.

Anh giữ giữ cái chỗ kia, ngâm nga những bản nhạc đang thịnh hành trong miệng, vừa giữ vừa hát: "Không quan tâm, hm hm hm ... ai sẽ yêu ai, hm hm hm ... Không quan tâm ... ai khiến ai tiêu tụy ..." (*)

(*) *Bài "Không quan tâm" của Dương Khôn*

La Cường trốn sau bụi cây nhìn lên, nhin cười đến nội thương. Nhưng chợt hắn ngưng buồn cười, nhìn Thiệu Tiểu Tam nhi kéo thắt lại lưng quần, cặp môi vẽ vênh ra được quần cảnh phục căng ra ôm lầy, rất tròn trịa.

Thiệu Quân lại tiếp tục lác hông tiếp tục chạy, đột nhiên anh cảm phía sau có gì đó không ổn, có tiếng động sột soạt và tiếng bước chân lén lút liên tục vang lên.

"Mẹ nó thằng nào đó?" Thiệu Quân mắng một câu.

Có bóng người đang lấp ló trốn sau bụi cây.

Thiệu Quân nheo mắt, hừm ...

La Cường là ai cơ chứ? Lúc theo dõi, đời nào hắn ngu đến mức để Thiệu Quân phát hiện ra. Vấn đề nằm ở cái thằng nhóc ăn hại đang lén theo sau hắn kia, vừa lê dép vừa tạo tiếng động, phiền quá đi mất!

Nhím cũng tò mò, từ khi đi theo La Cường, nó rất hâm mộ đại ca mới của nó, lúc nào cũng muốn xem xem La Cường có đúng như truyền thuyết, giờ tay tát phát chết luôn đối thủ không.

Hôm đó, sự tò mò đã suýt giết chết một con nhím.

Thiệu Quân bước từng bước đến, giọng nghiêm lại: "Ai đó? Ra đây nhanh lên!"

Anh nghĩ là tù nhân gây rối, hoặc đang làm mấy chuyện đáng xấu

hồ.

Trước đây cũng đã có hai người ở trường "này nọ" trong lùm cây bị bắt quả tang rồi.

Chạng vạng trời tranh tối tranh sáng, Thiệu Quân đưa tay ra sau lưng định rút đèn pin, đột nhiên vấp phải cái gì đó dưới chân, lao về phía trước!

Anh ngã nhào lên một cái đệm thịt người, cúi đầu nhìn xuống thì thấy ngay Nhím đang nằm ngay đơ như một con heo chết, miệng còn há hốc, rõ ràng là bị người ta đánh ngất xỉu.

Thiệu Quân bò dậy, chột khoe mắt lướt qua một luồng gió, một bàn tay trong bóng đêm đang đánh về phía thái dương bên phải của anh!

Thiệu Quân phản ứng, nhanh chóng nghiêng người né, duỗi thẳng khuỷu tay trái của mình đánh mạnh vào bàn tay đối phương đỡ đòn, sau đó tóm lấy cổ tay hấn bẻ ngoặc một cái, rồi lao người về trước!

Lúc Thiệu Quân nghiêng người cũng đã thấy kẻ đang định đánh vào thái dương anh chính là La Cường.

La Cường chỉ giỡn, không phải đánh thật. Ngồi tù mấy tháng xương cốt cũng mọc meo, ngựa tay ngựa chân không có đất dụng võ, tự dưng thấy cơ hội này lại muốn chọc ghẹo Thiệu Quân, nên ra vài đòn để "dẫn mặt" cậu cảnh sát nhỏ này.

Thiệu Quân khóa được cổ tay hấn thì hung hăng lao đến chuẩn bị làm một cú lên gối cực mạnh!

La Cường bị tóm cổ tay phải, cơ thể mất thăng bằng lao về phía Thiệu Quân, hấn hoàn toàn không ngờ vừa rồi Thiệu Quân có thể đỡ được đòn đánh kia.

Nhác thấy đầu gối Thiệu Quân đã sắp sửa "hôn" lên hai cái xương

sườn chỉ vừa lành hẳn của mình, hẳn vội vàng đánh một cú vào đùi trong Thiệu Quân!

"Đờ cờ mờ! ..." Thiệu Quân đau đớn kêu lên.

Thiệu Quân cũng không định đánh thật, chỉ muốn dùng đầu gối đẩy La Cường ra, không ngờ La Cường lại ra tay tàn nhẫn như vậy, nhất định không để mình bị phản một đòn nào sao?!

Vì né cú lên gối, La Cường dùng lòng bàn tay đánh vào sụn đùi bên trong (*toẹt ra là phần háng*) của Thiệu Quân khiến anh đau đến tê liệt cả người. Mẹ nó chiêu gì mà độc...

Vốn dĩ chỉ là đánh đùa, nhưng càng đánh cả hai lại càng hăng.

Ba đòn liên tục mà vẫn chưa hạ được Tiểu Mạn Thần, La lão nhị bắt đầu thấy chột dạ, nhóc con này cũng khá thật.

Thiệu Quân không thể khóa cổ tay thì chuyển sang một thủ thuật khác là khóa chân, tấn công bắp chân của đối thủ. Thiệu tam gia này đã bao giờ thất thủ trước phạm nhân đâu? 294 anh còn chưa chịu thua?

Cả hai tôi một đấm anh một đạp, cây cối kêu xào xạc, tiếng cơ thể va vào nhau huỳnh huỵch...

La Cường nhướng mày, còn Thiệu Quân thì nảy gân xanh trên trán, ánh mắt hai người như bùng sáng, từng lỗ chân lông trên người đều rần rạt một sự hưng phấn khó tả, đầu ngón tay nóng ran lên.

Sức La Cường mạnh hơn, nắm đấm cũng cứng, Thiệu Quân hoàn toàn không phải là đối thủ. Anh lùi về phía sau khoảng một mét né một đấm của La Cường, rồi đột nhiên nâng chân lên!

Não La Cường xẹt qua hai chữ "chết tiệt"...

Tốt nghiệp đại học cảnh sát ra dĩ nhiên phải biết vài chiêu thức, nếu

không vào cái nơi tập trung toàn bọn đực rựa hung hãn thế này anh sẽ bị bóp chết ngay lập tức.

Thiệu Quân trước kia từng học qua Taekwondo, sau vào trường cảnh sát lại học thêm tán thủ (*)

Nam quyền Bắc chân (**), môn võ anh học chính xác là tinh hoa của "bắc chân". Năm đó vua tán thủ Liễu Hải Long, người Sơn Đông, đã dùng đòn cước này quét sạch mọi đối thủ, được người ta tung hô là "Liễu chân phách quải". (***)

(*) *Tán thủ (sanshou/sanda): võ chiến đấu tay không tự do ra đời ở Trung Quốc chú trọng vào các dạng chiến đấu tự do thực tế, đòi hỏi sự thành thạo các kỹ thuật võ thuật Trung Hoa.*

(**) *Nam quyền Bắc chân: Võ miền nam chuộng nắm đấm, võ miền bắc thích đá chân.*

(***) *Liễu Hải Long (quần đen) và "Liễu chân phách quải":*

Đòn Thiệu Quân định tung ra cũng là đòn này. Nếu anh là một sợi bún có thể dễ dàng bị bóp nát, anh thật sự đã không dám vào nhà giam Thanh Hà.

Chân Thiệu Quân vung lên, nếu La Cường trúng đòn, hấn sẽ phải nằm dài trên mặt đất ít nhất là nửa giờ.

La Cường nghiêng đầu, tránh cái chân này, không hề nghĩ ngợi gì, cũng không thể lui, hấn tung đòn đá vào đầu gối Thiệu Quân!

Thiệu Quân la "A" một tiếng, cái chân đang vung lên đột nhiên như mất đi sức lực, chân trụ cũng bị mất thăng bằng, lảo đảo ngã ra sau.

La Cường tránh được cú đá vào đầu, nhưng không thể tránh hết được, hấn bị Thiệu Quân đá trúng vào vai phải, bả vai đau như kim châm, ôm lấy Thiệu Quân cùng lăn vào bụi cây nhỏ ...

"Mẹ nó! ... anh ... anh ..."

Đôi chân đá móc bất khả chiến bại của Thiệu tam gia bị chuột rút, đau đến mức anh không thể nói được một câu hoàn chỉnh.

"Anh chơi vậy mà coi được hả! ..."

Thiệu Quân tức điên lên, La Cường là cái kiểu thắng ăn cả ngã về không, cả hai cùng chết chùm chứ nhất định không chịu lép vế. Anh nhất định không muốn ăn cú đá của Tam gia gia đẹp trai ngầu lòi đây mà chấp nhận bị đá vào vai để ăn miếng trả miếng à! Mẹ nó anh là đồ nham hiểm, xấu xa, làm gì có ai đánh như anh đâu!

Hai người lăn qua lăn lại, La Cường đè chặt Thiệu Quân dưới thân, ỷ mình to con da dày thịt béo đè người ta đến ngạt thở.

"Cảnh sát Thiệu, chịu thua chưa?"

La Cường cười, trong lòng đắc ý.

"Tung toàn mấy đòn đánh màu mè hoa lá, thật ngớ ngẩn ..."

La Cường vừa cười vừa nói, điệu bộ như lão đại chỉ bảo bọn đàn em: "Đánh thì đánh, còn quan tâm xem đòn có đẹp hay không làm gì. Ông đây nói cho cậu biết, đòn tiếp theo tôi, dù đẹp hay không cũng có thể hạ cậu gục xuống ngay lập tức!"

Nếu đây là biểu diễn trên võ đài, Thiệu Tam gia sẽ thật sự rất ngầu lòi.

Nhưng nếu thực chiến, danh môn chính phái không bao giờ có thể đánh bại mấy ác nam yêu nữ ma giáo, tiểu thuyết lúc nào cũng viết như thế.

Thiệu Quân tung nắm đấm, vung chân rất bài bản, thoạt nhìn đã biết là có luyện tập chuyên nghiệp. Còn La Cường tuy chưa từng học

hay luyện qua, nhưng hấn vốn được sinh ra để chiến đấu, từ lúc còn chưa cao bằng cái xe đạp 28 tấc trong nhà, hấn đã kéo bè kéo lũ đi đánh nhau với bọn trẻ con trong xóm.

La Cường không có chiêu thức gì, chỉ đánh trực chiến theo bản năng. Hai nhóm người đang cầm mã tấu chém nhau thì làm gì còn cần phải đúng bài bản. Chờ hươ tay múa quyền xong thì chắc đã bị kẻ thù xuyên cho mấy nhát rồi.

Thiệu Quân bị đè xuống đất, mặt đỏ bừng, mặt nhăn nhó, miệng nghiến răng ken két vì vừa tức vừa đau.

Tóc anh vương vài mảnh lá cây khô, gương mặt tuần tú lấm lem cỏ và đất.

La Cường nằm sát phía trên anh, chợt đột nhiên như bản năng, nâng tay nhẹ vuốt tóc anh, nhặt những lá cây khỏi tóc.

La lão nhị lúc đó cũng không thể hiểu được, ngoại trừ em trai La Chiến thỉnh thoảng làm hấn cảm thấy mềm lòng, không kiềm được lại xoa nắn cưng nựng vài cái, thì nào giờ làm gì có chuyện hấn vuốt tóc bất rận cho ai khác đâu? ...

Hai người so chiêu đánh nhau gây ra tiếng động cũng không nhỏ, làm có người nghe thấy.

Điền Chính Nghĩa không đi ngay đến, rướn cổ từ xa hỏi: "Ai đó?"

Trong đêm tối, bụi cây nhỏ đột nhiên không có động tĩnh gì, cũng không có một chút âm thanh nào.

Điền Chính Nghĩa tiếp tục thăm dò: "Thiệu Tam gia à?"

Giọng Thiệu Quân phát ra trong lùm cây: "Là tôi!"

Điền Chính Nghĩa: "Cậu đang làm gì đây?"

Thiệu Quân: "Thìa ăn cơm của tôi rơi vào bụi cây, tôi đang đi tìm!"

Đội trưởng Điền chậm rãi bước đi, hai ông lớn trong lùm cây tiếp tục tranh tài.

Tay chân hai người cọ xát, đánh vào nhau, Thiệu Quân vùng vẫy, La Cường thì vẫn đè nặng lên anh. Chiếc áo sơ mi cảnh phục của Thiệu Quân bị xóc ra khỏi cặp quần, để lộ một phần bụng, chiếc quần tây thì trĩu nải kéo xuống tận hông ...

Trời đã sang thu, tất cả mọi người đều mặc quần tây, quần đồng phục cảnh sát rất mỏng, quần đồng phục tù cũng không dày hơn.

Eo hông cọ xát với nhau, khó tránh khỏi có phản ứng. La Cường nhận ra điều đó đầu tiên, hấn nhìn xuống.

Mẹ nó, La Cường lằm bằm một câu, cảm thấy thứ giữa hai chân mình đang bắt đầu cứng lên.

Cái "điện thoại cục gạch" của La Cường lúc này thật sự đã biến thành "cục gạch" !

Hai người cứng đờ ra vài giây đồng hồ, La Cường đột nhiên ngược mắt lên nhìn Thiệu Quân đầy nghi hoặc, cái nơi da thịt của Thiệu Quân cách hấn hai lớp quần hình như cũng hơi khác ...

Sắc mặt của Thiệu Quân đột nhiên thay đổi.

Vì anh cũng đã có phản ứng.

La Cường đè lên anh, cái sự áp bách đến từ cảm giác nặng trĩu, và hơi thở mạnh mẽ làm anh như không thể thở được, vì một lý do kỳ lạ nào đó nó khiến anh cứng lên, thực sự rất cứng.

"Đệt mẹ, anh cút đi."

Thiệu Quân đột nhiên thẹn quá thành giận, hất La Cường ra, đưa

tay nắm lấy eo quần giữ hai cái, che đi sự bồn chồn bất an và khô nóng không thể giải thích dưới đáy quần.

Anh thở hổn hển, tránh tầm mắt của La Cường, nhưng chiếc quần của anh quá mỏng, càng cố che lại càng nổi bật. dực vọng là như thế, khi bạn cần dùng đến, muốn phô trương "đại điều hùng phong" thì nó lại như gái mới lớn xấu hổ e thẹn các kiểu, nhưng khi bạn không muốn thì nó có thể khiến bạn cả đêm trần trọc không yên, nơi đó sôi sùng sục, nóng đến không chịu nổi, trong cơn nóng chạy từ ngực đến bụng dưới xen lẫn hô hấp cùng mồ hôi ướt át, nó vô liêm sỉ ngẩng đầu lên trời!

La Cường từ từ lăn sang một bên. Thiệu Quân nhanh chóng đứng lên, kéo vạt áo che mỏng, chỉ ước gì có thể kéo áo xuống thành cái váy.

La Cường ngồi trên mặt đất, ngược nhìn anh, vẻ mặt nghiền ngẫm: "... Cậu có phản ứng?"

Thiệu Quân trừng mắt liếc hẳn một cái: "Thì sao?"

La lão nhị cười trên chọc: "Nghẹn đến bốc lửa luôn? Ở trong tù rất gian nan nhỉ?"

Thiệu Quân lẩm bẩm: "Nghẹn cái gì mà nghẹn? Có phải tôi không ra khỏi đây được đâu, tôi vẫn ra ngoài "xả" mà?"

La Cường vẫn chưa chịu buông tha: "'Xả" mà vẫn cứng như thế à? Tôi thấy giống cậu nghẹn mấy tháng đến phát điên rồi hơn."

Thiệu Quân lo lắng phân bua: "Có anh nghẹn đến điên áy? Tự nhiên....? ... Hôm qua ăn thịt dê nhiều quá à, muốn điên thì tìm ban của anh mà điên đi!"

La Cường ngập ngừng: "Không phải cậu ..."

Thiệu Quân cứng miệng: "Tôi làm sao? ... Ý anh là gì?"

Khóe miệng La Cường lộ ra vẻ tò mò, nhưng không nói thêm gì.

Quan hệ của cả hai vẫn chưa thân thiết lắm, nếu La Cường nói nhiều hơn sẽ đã kích thể diện của Thiệu tam màn thầu mất, cảnh sát nhỏ này da mặt mỏng lắm.

Mắt hấn lại vô tình liếc nhìn đũng quần của Thiệu Quân. Thằng nhóc này, đúng là thanh niên trẻ, nói cứng là cứng, giống như có lò xo bên trong, bang một tiếng là nhảy xổ ra ngay...

"Tay không lớn mà chim cũng lớn ghê nhỉ."

La Cường ngồi trên mặt đất, lười nhác nhìn Thiệu Quân, nhin không được cảm thán một câu.

"....."

Thiệu Quân lờm hấn một cái, nghĩ thầm anh đang khen hay là đang đá xoáy tôi thế: "Anh nghĩ có mình anh mới có "cục gạch" thôi à?!"

La Cường ôm mặt cười cười, trên mặt đầy vẻ gian xảo xấu xa.

La Cường nhỏ giọng nói: "Cảnh sát Thiệu, vừa nãy tôi chỉ giỡn thôi, đừng để ý."

Lỗi tai Thiệu Quân hơi đổ lên, anh chưa từng nói đùa với tù nhân đến giới hạn như thế, lại còn đi đo chim với La Cường, da mặt mỏng của anh sắp bị thủng mất rồi, không cầm cự được nữa nên quay đầu bỏ chạy.

Tối hôm đó đến nhà ăn ăn cơm, Thiệu Tam gia và La lão nhị đều đến muộn, thùng thức ăn cạn đến đáy cả hai mới lững thững đi vào.

Thiệu Quân vào bếp tìm quản lý nhà bếp lấy thịt kho tàu ăn.

La Cường là tù nhân, thế nên hắn chỉ có thể đứng ngoài ô cửa sổ nhỏ nhìn nửa muôi canh cải thảo trong bát.

La Cường chỉ vào cái bảng đen nhỏ trên đỉnh đầu, vẻ mặt bi phẫn: "Trên đây viết "cải thảo thịt viên" cơ mà! Thịt viên của ông đâu? Thịt viên !!!"

Bây giờ tình hình "giai cấp" đã khác, quản giáo lo cơm cho phạm nhân không dám chọc giận La lão nhị, vội cầm thìa chỉ vào đám người đông đúc trong nhà ăn: "Nhị ca... thịt...thịt của anh đều ở trong bát cơm của họ hết rồi!" "

La Cường nhìn nhìn vào bên trong xuyên qua cửa sổ nhỏ, hết vọng vào: "Cảnh sát Thiệu, cho tôi chút thịt được không?"

Thiệu Quân không buồn quay đầu lại: "Anh đòi thịt làm gì? ... Húp canh cải thảo đi, cho bớt lửa trong người!"

La Cường húp no canh cải thảo quay về, bụng lũng bống toàn nước. Kể từ khi vào tù, đây là lần đầu tiên hắn cảm thấy nghẹn và "bốc hỏa" khó hiểu như thế.

Hay là do hắn ăn nhiều thịt dê thật? Nên dương khí dâng lên, người nóng ran, hạ thể căng phồng.

Kế bên chiếc giường lớn của hắn, con nhím bất hạnh đang nằm sấp kia thậm chí còn không được húp canh cải thảo tối nay.

Bạn cùng buồng giam còn đang thắc mắc hỏi: "Nhím, bị sao vậy? Sau này không thấy mày đi ăn tối?"

Nhím chậm rãi thò đầu ra khỏi giường, xoa xoa cái gáy đau đớn: "Ừa đúng rồi, cơm chiều..... cơm chiều của tao đâu?!"

Nó nhớ nó đang lén theo đại ca của nó vào khu rừng nhỏ, sau đó tự nhiên có luồng gió thổi qua gáy, một cái gì đó đập vào đầu làm nó anh choáng váng hôn mê, sau đó nó không biết trời trăng mây nước

gì nữa ...

Tất nhiên, nếu Nhím biết được cái cú đánh lốc xoáy này của La Cường chỉ dành cho những người thân thích, ngoại trừ dùng để dỗ dành Tiểu Thiệu tam gia cứng đầu to mồm và La Tiểu tam thì chưa từng có người ngoài nào "được" ném trái, nó sẽ cảm thấy lúc đó mình thật là hời.

--

Cái truyện này khó edit khiếp chỉ 3k chữ mà edit mệt như làm 3 chương của truyện khác ấy.....

./.

-----oOo-----

Chương 19

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 19: dục vọng này mầm

Chuyển ngữ: Andrew Pastel

Ngày đó Thiệu Tam gia xấu hổ không còn chút mặt mũi nào, nên từ đó về sau mỗi lần gặp La Cường anh cũng hơi ngượng, không còn có thể đùa bỡn tự nhiên như trước.

Đánh nhau với tù nhân, cọ đến sinh ra phản ứng, thật sự là hành vi bất chính đó.

Tuy rằng La lão nhị cũng không phải là một tù nhân bình thường, hẳn hiện là tù nhân sếp sòng, danh tiếng nhất trong hơn một trăm tù nhân của đại đội 1, mọi ngày gõ đầu, chòng ghẹo, động tay động chân một chút cũng là chuyện bình thường, nhưng Thiệu Quân vẫn cảm thấy hơi khó chịu. Anh là ai cơ chứ? Tốt xấu gì cũng là quản giáo của đại đội 1, là "bố" của ban 7, La Cường thì là gì? Nếu muốn sờ mó chút da thịt của "bố", Tam gia gia anh đây cũng phải tính xem có xinh xắn hay không, đáng người đẹp hay không chứ, ai cũng có thể động tay vào được sao?

Thiệu Quân là người như vậy, anh luôn đối xử tốt, hài hước với tất cả mọi người, nhưng trong xương cốt vẫn có chút cố chấp, với tính tình thiếu gia của mình, không phải ai cũng có thể dễ dàng gần gũi với anh. Vấn đề ư sạch sẽ này không chỉ ở tay chân, mà còn ảnh hưởng đến cả tâm lý ...

Có rất nhiều phạm nhân, cũng có đồng nghiệp ở khu nhà giam số 3 muốn nịnh nọt và lấy lòng anh, nhưng Thiệu Quân vẫn luôn giữ khoảng cách cố định với mọi người, anh không quá thân thiết, không can dự sâu vào chuyện của cá nhân nào, luôn có giới hạn của bản

thân.

Thiệu Quân lại không đặt giới hạn với La Cường. Anh cho rằng do La Cường khá đặc thù nên anh phải để mắt quản lý nhiều hơn, nhưng thật ra bản thân anh vẫn chưa nhận ra rằng từ lâu anh đã lạc lối mất rồi...

Khi điểm danh tắt đèn tối hôm đó, La Cường đứng ở cửa buồng giam đợi một người.

Thiệu Quân cúi đầu, đút hai tay vào túi quần, lắc lư đi đến cạnh cửa buồng giam, cũng tới tìm một người.

La Cường chủ động lên tiếng trước: "Cảnh sát Thiệu, hôm nay tôi chỉ đùa giỡn thôi, cậu đừng để bụng."

Thiệu Quân thờ ơ nhún vai, "Tôi thì để bụng chuyện gì được?"

La Cường khen thật lòng vài câu: "Cảnh sát Thiệu, cậu đánh cũng khá lắm, cậu luyện tập qua rất nhiều phải không?"

"Dĩ nhiên!" Thiệu Quân ưỡn thẳng ngực, "Hôm nay do anh đánh lén, tôi chưa kịp trở tay thôi. Khi nào đến phòng huấn luyện, hai chúng ta so tài một lần nữa đi?"

La Cường cười, lộ ra hàm răng trắng: "Ừ."

Hai người cười gượng với nhau mấy lần, nổi xấu hổ vài tiếng trước cũng trở thành quá khứ. Thật ra chuyện này cũng có gì to tát đâu, đàn ông cả mà, cạ súng nổi lửa khi đang ẩu đả là chuyện thường ngày ở huyện, đặc biệt là ở cái nơi như nhà tù, hai lớp tường cao, phạm vi mấy km vuông toàn là đực rựa, thậm chí cặp gà nuôi trong nhà bếp cũng là gà trống, hai con chó săn phòng trực ban nuôi cũng là đực nốt.

Vào mùa giao phối hàng năm, hai con chó đực động dục ban ngày gân cổ sủa gâu gâu, ban đêm thì cọ cọ vào nhau cho đỡ thèm, sống

cũng khổ sở lắm.

Thiệu Quân học trong học viện cảnh sát xong thì lại vào nhà giam, anh cũng quá thân quen với những tình huống thế này, và đoán La Cường cũng như vậy. Tù nhân trong nhà giam chui vào gầm giường cọt xát cho nhau như hai con chó đực kia, Thiệu Quân cũng gặp nhiều.

La Cường lấy một hộp cao dán nhỏ len qua chấn song đưa cho Thiệu Quân: "Đây là thuốc giảm đau, bôi hai ngày sẽ ổn."

Thiệu Quân hừ lạnh, lặng lẽ móc túi lấy ra một chai dầu gió nâu còn đầy.

Đừng nghĩ lúc đánh nhau La Cường chiếm thế thượng phong thì không sao cả, ấn được thiệu Quân xuống đất xong đêm đó nằm trên giường hần cũng không thoải mái.

Nằm trên giường, La Cường cởi quần áo, xoa dầu gió nâu một lúc, hần ngoái đầu lại nhìn, cả bả vai và lưng bầm tím xanh lè, cánh tay còn không nhắc nổi.

Thằng nhóc Tam Màn Thầu kia, nhìn eo rất mềm nhưng đá chân cũng cứng thật, có lẽ mọi ngày cũng hay tập với bao cát, tính tình hơn thua như trẻ con, La Cường nghĩ thầm...

La Tiểu Tam nhi nhà hần tuổi cũng xấp xỉ cảnh sát nhỏ này, chiều cao tương đương nhau nhưng em trai hần to con hơn cảnh sát nhỏ, mọi ngày hi hi ha ha cùng hần gheo chó phá mèo.

La Cường bây giờ một mình ngồi xỏm trong tù, không còn ai thân thích bên cạnh, không có ai tựa vào vai hần, hần thật sự không quen. Hần thích cãi nhau ầm ỹ với Tam Màn Thầu, đùa giỡn, tận hưởng những giây phút thỏa mãn và vui vẻ khó tả. Hần thích cảm giác đó.

Thiệu Quân quay về cũng không rảnh rỗi. Thật ra anh cố gồng, tỏ vẻ

trâu bò khi gặp La Cường thôi, ra khỏi khu giam thì đi khắp khiêng ngay.

Tối hôm đó, Thiệu Quân cởi quần dài, co một chân đau, nhảy lò cò vào nhà tắm.

Anh làm gì dám để đồng nghiệp nhìn thấy, lúc tắm dán sát vào góc phòng, quay lưng ra ngoài.

Lúc La Cường đỡ đòn đá, hấn đánh vào đùi trong của Thiệu Quân, làm ben sưng lên ...

Thiệu Quân đau đớn rên rỉ, vừa máng chửi trong lòng vừa tắm rửa sạch bằng nước lạnh.

Sau khi tắm rửa sạch sẽ, anh trốn vào phòng rửa tay, mân mê hũ cao La Cường đưa, đây là cao hổ cốt giảm sưng tan máu bầm gì gì đó, mùi rất nồng.

May mà cú đánh không trực diện, nếu đập vào trứng thì chắc giờ trứng anh đã vỡ nát đến lòng đỏ cũng không còn... Thiệu Quân tức giận vừa soi gương vừa lôi ba anh em nhà họ La ra chửi lên bờ xuống ruộng.

Anh vùi đầu giang rộng chân, tư thế giống như con ếch, cẩn thận dán cao hổ cốt lên vết thương.

Dán thuốc xong, nhìn kiểu nào cũng thấy mình không còn đẹp trai nữa.

Cái bộ phận hồng hào, đầy đặn, rắn chắc, thanh tú ban đầu, có hẳn có lẽ có trước có sau hoàn mỹ vô cùng, giờ bị dán thêm hai miếng cao dán, sao mà nhìn thuận mắt cho được?

Thiệu Quân liếc nhìn trong gương vài lần, bất giác lại nhớ đến phản ứng sinh lý khi cả hai đè nặng lên nhau lúc ấy.

Cái thứ kia của La Cường có kích thước lớn hơn hẳn người thường, cứng ngắc ấn vào đùi anh, ấn đến anh cảm thấy hơi đau, cảm giác áp bách mạnh mẽ đó làm anh ngay lập tức cương cứng theo không suy nghĩ.

Bây giờ nhìn lại, Thiệu Quân vẫn cảm thấy mình vẫn bình thường, không có cảm xúc gì khác biệt với La Cường, chẳng qua cho anh ghen quá lâu nên bốc lửa ra như thế thôi.

Còn không thể ghen được sao? Chỗ kia của đàn ông rất nhạy cảm. Tam gia đây sinh long hoạt hổ, tràn đầy thanh xuân, lấy cái bàn gỗ giặt đồ chà lên tiểu tam gia của anh cũng cương nữa là, chứ đừng nói là có người sờ sờ đang đè nặng trên người, cạ cạ thứ đó lên người anh....

Thiệu Quân biết mình có tật xấu, anh luôn biết, mình bị thu hút bởi đàn ông.

Anh luôn chơi cùng bạn nam khi còn nhỏ, ngoại trừ cô thanh mai trúc mã thời thơ ấu may mắn được ngồi yên sau xe đạp của anh, thì anh hoàn toàn không có bạn gái nào đặc biệt thân thiết.

Đương nhiên, tuy chơi cùng Sở Tuần và Trầm Bác Văn, nhưng anh vẫn có điểm khác với bạn bè. Mấy tên này mỗi lần gặp nhau là toàn bàn chuyện liên quan đến phụ nữ, mấy lời thô tục về chuyện giường chiếu, hay cùng nhau đi hộp đêm, tán gái, Thiệu Quân thì không quan tâm, anh không có ham muốn mãnh liệt như vậy. Mỗi lần vào các hộp đêm, ai cũng ôm một cô trong lòng trò chuyện, mấy cô gái mọng nước ngồi trên đùi Thiệu Quân, lắc lắc bầu ngực và cái mông như máy bơm, nhưng Thiệu Quân không thể cứng được. Mấy cô này cho rằng anh bị bệnh nên không lên, còn anh thì nghĩ chẳng qua do mấy cô gái quá ngu ngốc lại thiếu kiên nhẫn thôi.

Anh thích xem bóng đá, đọc truyện tranh, chơi game, thức trắng đêm không ngủ, rồi tập taekwondo, học bắn súng, thi vào học viện cảnh sát. Trong học viện cảnh sát, anh cũng bắt chước mọi người tán gái, anh tán đổ hết tất cả các cô gái có trong học viện cảnh sát

vốn dương thịnh âm suy, sau đó lò mò phát hiện ra rằng mình có thể thích đàn ông.

Tiếc là hai thằng bạn nồi khố của anh thẳng đến không thể thẳng hơn, đổi mấy chục cô bạn gái, quen nhau từ hồi còn nhỏ mặc quần thủng đáy, anh biết rõ hai người bạn của mình thẳng đuột.

Trầm đại thiếu không đủ đẹp trai, Sở nhị thiếu thì đẹp trai đấy, nhưng lại không đủ nam tính, nhìn cứ thiếu thiếu kiểu nào ... Thực ra Thiệu Quân trước đây cũng đánh giá hai người bạn rất nhiều lần.

(chs Sở Tuần qua mắt được Thiệu Quân =]])

Thiếu niên mười bảy mười tám tuổi mới lớn, trong thời kỳ phát dục, tinh lực tràn trề, đêm nào cũng không thể đi ngủ ngay được. Bốn bức tường trong phòng Thiệu Quân dán đầy những tấm áp phích của các cầu thủ mà anh yêu thích. Trong số các ngôi sao sân cỏ lúc đó, anh ngưỡng mộ nhất Batistuta và Cantona (*), cảm thấy rằng những tài năng đó mới đích thực là đàn ông thuần túy. Lúc đó, mỗi lần cơn nóng khó nói dâng lên vào ban đêm, anh lại nhìn lên poster Batty đang chạy như điên trên sân cỏ, thở hồn hển nhanh chóng xuất ra ...

() Gabriel Omar Batistuta, quốc tịch Argentina, là cựu cầu thủ bóng đá chuyên nghiệp, một trong những cầu thủ xuất sắc nhất trong lịch*

sử bóng đá Argentina nói riêng và bóng đá thế giới nói chung.

Eric Daniel Pierre Cantona là một diễn viên và là cựu cầu thủ bóng

đá người Pháp.

Gu thế này lại chẳng đổ chú La =]]]

Poster Batty được treo rất nhiều năm. Sau khi vào học viện cảnh sát, anh gấp poster lại mang theo trong hành lý, lại dán nó lên phòng

ký túc xá trường thêm 4 năm nữa. Lúc anh tốt nghiệp, poster phai màu, mặt mũi cũng nhòe hết nhưng anh vẫn không nỡ vứt bỏ nó.

Tuổi trẻ bốn năm đại học của Thiệu Quân, những lúc tràn đầy hứng khởi và nhiệt huyết đều từ tấm poster kia mang lại.

Thiệu Quân cũng không có bạn trai yêu sâu đậm. Nói không có thì cũng không phải, chỉ là không thật sự thích, không có mối quan hệ nào tồn tại quá bốn tháng.

Trong suy nghĩ của anh, những người bạn đó còn không bằng tấm poster đã theo anh nhiều năm.

Mẹ anh là người anh có tình cảm sâu đậm nhất, nhưng mẹ anh mất rồi, nên từ đó đến nay, Thiệu Quân chưa từng có tình cảm sâu nặng với ai nữa cả.

Cuối thu, nhà tù Thanh Hà vẫn rất ẩm áp, trong phòng giam được gắn máy sưởi, ô cửa sổ phủ một lớp sương mờ trắng mỏng.

Mọi người bắt đầu lót thêm ga giường, mặc thêm quần áo. Những người có xuất thân như La Cường trên người luôn có di chứng vết thương, nên đặc biệt sợ lạnh, luôn mặc thêm áo chần và quần bên trong đồng phục tù.

Trong buồng giam có hai bạn tù, sống vùng nông thôn nghèo khổ khó khăn, không ai đến cho cái này cái kia, họ mặc áo chần và quần La Cường đưa.

Giờ mỗi ngày Nhím cạo râu đã không cần phải dùng chiếc dao cạo nhỏ xíu hư lên hư xuống lắc qua lắc lại của mình, thay vào đó là dao cạo ba chiều tiên tiến của đại ca nhà mình và kem cạo râu mát-xa nhập khẩu.

Hồ Nham trước kia có một bộ cạo râu riêng, nhưng giờ y cũng bắt đầu sử dụng đồ của La Cường, kem dưỡng ẩm, kem cạo râu, v.v. Y muốn làm cho mình có mùi giống như La Cường. Y thích mùi của La

lão nhị. Nếu không thể ngửi mùi của người thật thì mỗi ngày nằm trên giường tự ngửi mùi của mình đỡ cũng được.

La Cường không quan tâm đến những tiểu tiết này, ai thích dùng đồ hắt, hắt để người ta dùng thoải mái.

Ngần ấy năm làm đại ca, quả là tác phong đại ca đã ăn sâu vào máu. Các nhà hàng và câu lạc bộ đêm dưới tên mình hắt đều giao hết cho đàn em thân tín. Về mặt này, hắt không phải người nhỏ nhen và tính toán.

Hơn nữa, dù có sa cơ lỡ vận, tạm thời nghèo túng ngồi tù, nhưng như cây đại thụ rễ đâm sâu, hắt vẫn luôn có anh em bên ngoài, cứ vài ba ngày lại có người gửi đồ vào Thanh Hà, còn có người nạp tiền vào thẻ tiết kiệm của hắt.

Mỗi tù nhân đều có một thẻ tiết kiệm như vậy, tiền lương hàng tháng khi làm công và tiền tiêu vặt của gia đình gửi đến đều được để trong thẻ. Kể từ khi "Siêu thị Wumart" (*) được mở trong nhà tù Thanh Hà, đồng tiền này đã có đất dụng võ.

() Wumart, là một công ty bán lẻ của Trung Quốc có trụ sở chính tại*

quận Hải Điện, Bắc Kinh.

Mỗi chủ nhật nào buồng giam ban 7 cũng như ăn tất tniên, La Cường mang thẻ của mình đến siêu thị mua hai túi lớn thức ăn, hắt đi ở giữa, Nhím và Thuận Tử mỗi người một túi đi hai bên, hếch cằm bước ngạo nghễ đi dọc theo hành lang khu giam.

Mấy ban khác nhìn đến thèm thuồng, nói ban trưởng ban 7 thật xa hoa, cũng không keo kiệt, ban 7 ai cũng có thuốc lá và thức ăn ngon.

Các ban khác chỉ hút được Bạch Sa, nhưng ban bảy từ trên xuống dưới đến cái thàng cóc ké nhất cũng được hút Trung Nam Hải!

Ban trưởng ban khác thấy vậy mà mặt tái xanh. Mẹ nó La lão nhị, ông mới đến Thanh Hà được nửa năm mà đã đẩy trọng trách ban trưởng lên một tầm cao mới, ông bắt chúng tôi phải sống sao đây hả!

Một đêm nọ, sau khi ăn tối xong, mọi người trở về ký túc xá cất kỹ bát cơm, rồi theo lệ cũ xếp hàng vào khán phòng nhỏ để xem TV.

Khán phòng nhỏ cạnh nhà ăn, hai bên cửa có hai bảng viết màu trắng treo song song.

Một tấm bảng ghi thực đơn nhà ăn tuần này để mọi người tiện theo dõi. Bữa sáng là màn thầu, hoặc cháo hoa dưa muối, bữa trưa là màn thầu, canh cải thảo thịt viên hoặc canh bí nấu thịt, bữa tối là khoai tây thịt bò, canh cải rong biển hoặc canh thịt củ cải trắng, luôn là những món này đổi qua đổi lại, không mới mẻ gì hơn.

Tám bảng còn lại dùng để viết báo cáo tư tưởng và mấy cái khẩu hiệu chính trị, nhưng gần đây nghe nói là theo ý kiến của một vị nào đó trong đội nhân đạo, nên đã được đổi thành thông báo chúc mừng sinh nhật.

Một người liếc nhìn tám bảng nhỏ màu trắng, la úi lên một tiếng. Hàng người lần lượt nhìn lên, rồi mọi người vội vàng quay đầu lại.

"Lão đại, sinh nhật vui vẻ !!!" Một ai đó trong ban 7 hét lên.

"Anh Cường, hôm nay là sinh nhật của anh à?!" Nhím thì thào.

"Đại ca, sao anh không nói hôm nay sinh nhật anh?" Hồ Nham cũng nói.

La Cường cũng rất ngạc nhiên, nhìn chằm chằm vào tám bảng trắng một lúc mới định thần lại, trên bảng được viết mấy dòng chữ bằng bút màu, "Tin nhắn sinh nhật: Chúc mừng sinh nhật La Cường số 3709, làm việc vui vẻ, lao động vui vẻ, chơi bóng giỏi hơn gấp ba!"

Đêm hôm đó về lại buồng giam, La Cường nhìn thấy một phong bì trên giường của mình.

Hắn mở phong bì ra, bên trong là một tấm thiệp sinh nhật đề người gửi là "Cảnh sát Thiệu".

La Cường chỉ liếc mắt, chưa kịp đọc kỹ, nhanh chóng nhìn xung quanh một vòng xem có ai chú ý không, rồi thản nhiên như không có việc gì leo lên giường, chuẩn bị chần nệm thoải mái, mới cẩn thận mở thiệp ra ...

Trên tấm thiệp sinh nhật chỉ ghi vài câu chúc đơn giản, kiểu của đàn ông, hai câu rườì nghiêm túc, nửa câu còn lại mang vẻ cợt nhả màu mè.

Chỉ vài vài câu nhưng làm La Cường sững sờ nhìn dòng chữ trên tấm thiệp hơn 20 phút, đột nhiên cảm thấy cậu cảnh sát nhỏ này thật dễ thương, thật đáng yêu...

Thẳng đến khi Nhím ở giường bên cạnh chen vào một câu: "Cảnh sát Thiệu tốt tính với chu đáo ghê. Có cảnh sát Thiệu thương chúng ta nhất!"

La Cường liếc mắt nhìn con nhím, thầm nghĩ, Tam Mạn Thầu thương ai cơ? Mạn Thầu mà đi thương bọn nhóc lỏi chúng bây à?

Nhím nằm giang tay giang chân trên giường, lầu bầu nói: "Tháng này anh Cường nhận thiệp sinh nhật. Tháng sau sinh nhật em. Tháng sau em cũng sẽ nhận được thiệp".

La Cường giật mình, hỏi: "Thiệu Quân đưa cho cậu? Cậu ta viết cái gì?"

Nhím rướn người lục lọi giữa đống đồ trên đầu giường rồi lôi ra một tấm thiệp: "Nè, năm ngoái Thiệu tam gia đưa cho em!"

La Cường: "....."

Nhím vô tư đưa tấm thiệp qua, không để ý đến sắc mặt của đại ca nhà nó, tiếp tục nằm ngay đơ trên giường.

La Cường cắn môi nhìn thiệp sinh nhật Nhím nhận được, không nói gì, trong mắt lộ ra vẻ thất vọng.

Đừng nói chữ ký giống nhau, ngay cả mấy câu chúc cũng hao hao giống nhau nữa, thằng nhóc Tam Màn Thầu này mua hẳn một cuốn sách lời chúc mẫu rồi cứ thế chép ra thôi à? Mẹ nó, sao không chép cả quyển luôn đi!

--

Chú La tưởng bỏ =]]] Muốn làm người đặc biệt của người ta thì phấn đấu lên chú ơi =]]]] Giậm chân tại chỗ thế này mà đòi hưởng đãi ngộ đặc biệt thì làm gì có =]]]

./.

-----oOo-----

Chương 20

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 20: Cơm tất niên

Chuyển ngữ: Andrew Pastel

Đêm đó, Thiệu Tam gia giá lâm đến buồng giam ban 7 đúng giờ như mọi người dự đoán, với hai hộp cà mèn trên tay.

La Cường mở cà mèn ra, mùi cay nồng thơm phức bốc lên trong không khí.

"Mới mua, còn nóng, ăn nhanh lên."

Thiệu Quân đội chiếc mũ cảnh sát lắc lư đi khắp phòng chỉ trở, nệm này lót không ngay ngắn, bát cơm kia rửa chưa sạch, còn dính hạt cơm trên đó kìa, cái đôi giày chơi bóng này của ai vậy, hôi thối quá. Chỗ này mà ở được sao?!

Thiệu Quân cũng vừa từ trung tâm thành phố về, nói ở Triều Dương vừa mở chi nhánh của "Đầu thỏ mẹ Song Lưu" (*) chủ quán là người Thành Đô, các món ăn ướp vị chính tông, ăn xong cảm thấy ngon miệng, đoán La Cường cũng thích nên anh mua về bốn phần. Cạnh nhà hàng còn có một cái "Jiu Jiu Ya" (**), nên sẵn tiện anh mua luôn hai phần cỗ vịt cay.

(*) "Đầu thỏ mẹ Song Lưu": Tên chuỗi quán ăn vị Tứ Xuyên với

nguyên liệu chính là đầu thỏ, vâng, là đầu thỏ...

(**) Jiu Jiu Ya: Chuỗi thức ăn nhanh với nguyên liệu từ vịt gà.

La Cường ngồi xếp bằng trên giường, mở cà mèn đặt lên hai cái đùi, cúi đầu ậm ừ, "Về sau ngày nào tôi cũng có à?"

Thiệu Quân khinh thường nói: "Mơ đẹp thế, ngày nào cũng sinh nhật anh à?"

Thiệu Quân nói với Thuận Tử: "Lần sau sinh nhật anh tôi lại đến đó mua đầu thỏ."

Nhím liền thoáng: "Tam gia, tôi thích ăn gan xào và thịt viên sốt chua ngọt! ... cả món lẩu ở Tây Tứ nữa, ẩm thực chuẩn vị Bắc Kinh luôn đó!"

Thiệu Quân nói: "Nếu cậu kiếm được ít hơn hai trăm điểm công tháng này, tôi sẽ không mua thịt viên đâu, tự mà lo liệu đi nha!"

Vì để có thịt viên trong ngày sinh nhật của mình, Nhím nhảy xuống khỏi giường nghiêm nghị cúi chào đảm bảo với cảnh sát Thiệu rằng nó sẽ đạt thành tích tốt ở nhà xưởng.

La Cường xem như đã lĩnh giáo được thủ đoạn mua chuộc lòng người của Thiệu Tam gia, làm rất trơn tru, không tốn nhiều công sức vẫn có thể quản lý tốt đội ngũ. Tám bảng trắng nhỏ ở lối vào khán phòng nhỏ chuyển từ học chính trị thành lời chúc mừng sinh nhật, tám chín phần là ý tưởng của Tam Màn Thầu.

Thiệu Quân đối xử rất tốt với mọi tù nhân trong ban 5, 6, 7 và 8, không thể nhìn thấy bất kỳ sự phân biệt nào.

La Cường lúc đó không biết mình nghĩ gì, có lẽ người lớn tuổi luôn cảm thấy cô đơn tịch mịch, tâm lý cũng yếu ớt, muốn ai đó nghĩ về mình, muốn ai đó đối xử tốt với mình.

Muốn biết liệu mình có chiếm một vị trí đặc biệt nào trong trái tim của ai đó không.

La Cường cảm thấy trước đây hẳn không phải là như vậy, trước đây hẳn không quan tâm đến ai, bây giờ đã già rồi, không có gì để khoe khoang, không còn gì để hoang phí nên nội tâm mới nhỏ lại.

Trời càng ngày càng lạnh, dàn cây hòe rụng lá trơ những cành khẳng khiu ôm lấy bầu trời, sân thể dục đất vàng vào đông lạnh như cứng rắn hơn.

Vị trí ngủ của La Cường nằm ngay cạnh cửa sổ, giường tầng trên, có góc nhìn đẹp.

Lúc ngủ hẳn rất ghét ánh sáng, có ánh sáng hay ai đó ồn ào xì xầm khi hẳn ngủ là hẳn có thể cảm dèp mà phang. Sau lại không biết đã xảy ra chuyện gì, từ một ngày nào đó, hẳn bắt đầu mở rèm ngủ, để nắng đông buổi sớm tràn ngập căn phòng, hoàn toàn không để ý đến những ánh mắt oán hận nhưng không dám nói của những người còn lại trong phòng ...

Từ chỗ hẳn nằm, tựa đầu trên tay, hẳn thể nhìn thấy con đường rợp bóng cây dẫn từ tòa nhà văn phòng đến khu nhà giam, và gần hết khoảnh sân chơi.

Mỗi ngày hơn 6 giờ sáng, Thiệu Quân sẽ đội mũ cảnh sát chạy ra khỏi tòa nhà văn phòng, vừa chạy vừa túm lưng quần, vừa nhìn đã biết lúc nhỏ cha mẹ không dạy dỗ kỹ để thành thói quen xách lưng quần chạy nơi công cộng như bây giờ.

Trước khi tắt đèn trạm canh gác vào buổi tối, Thiệu Quân sẽ ôm vài túi đồ ăn vặt, sách giải trí và máy chơi game để chuẩn bị cho ca trực khuya, lại đi vào tòa nhà văn phòng. Lúc đi ngang qua xà ngang ở sân chơi lớn, anh sẽ đặt đồ xuống đất, cởi áo khoác đồng phục, xoa mạnh hai lòng bàn tay vào nhau rồi nhảy lên nắm lấy xà ngang ...

La Cường nhìn ngắm từ xa, lúc đầu chỉ để đếm xem Thiệu Quân hôm nay hít được bao nhiêu xà.

Sau, hẳn không đếm Thiệu Quân đã hít được bao nhiêu cái nữa, mà

chuyển sang đếm xem trên người anh có bao nhiêu múi cơ bụng, bao nhiêu khối cơ eo, ánh mắt lướt theo tấm lưng cong, theo cánh mũi vểnh lên khi anh đẩy người, hay đường nét mềm mại của phần eo và đùi...

Có đôi khi Tam màn Thầu đang có tâm trạng tốt hay tràn đầy năng lượng do ăn quá nhiều thịt tối hôm đó, anh sẽ chạy hai vòng sân để ra bớt mồ hôi, miệng thở ra từng đợt hơi trắng.

mũi Thiệu Quân khi chạy sẽ vểnh lên, trông rất thích mắt.

La Cường nhìn bóng người thanh niên tiếp tục chạy ra khỏi cửa sổ, khuất khỏi tầm mắt. Đầu hắn vô thức xoay nhìn theo, rồi lại nhìn theo nữa, bám theo bóng người, đến khi cái đầu lệch ra khỏi khuỷu tay chống, suýt đập xuống giường...

Tết Nguyên đán năm đó đến rất sớm, vào khoảng cuối tháng Giêng.

Năm mới trong tù, nhà xưởng sẽ nghỉ, mở tiệc tùng, phát chẩn độm mới, cải thiện bữa ăn, các tù nhân rất thích, luôn hy vọng ngày nào cũng giống Tết Nguyên đán.

Thiệu Tam gia bước vào hành lang khu giam sáng sớm hôm đó vừa thấy tấm bảng trắng, anh ngây ngẩn cả người.

"Mấy cái tên này.." Thiệu Quân cười mắg.

Tấm bảng trắng nhỏ bị vẽ lung tung lên, có một dòng chữ to, nét đậm và thô kệch ở giữa, viết : "Cảnh sát Thiệu, chúng tôi muốn ăn sủi cỏ đēm 30! phải có thịt heo và hành lá, chúng tôi không ăn sủi cỏ không thịt!!!"

Một tràng cười vang lên từ những buồng giam bên cạnh, Thiệu Quân cũng theo tiếng cười nhìn sang, đoán xem tên chết dẫm nào đã viết những dòng chữ này.

Còn ai dám to gan đi yêu sách ngược lại quản giáo như thế?

Còn ai? Còn ai trồng khoai đất này!

Thật ra nhóm quản giáo cũng đã chuẩn bị sẵn rồi. Người miền Bắc phải ăn sủi cỏ ngày Tết, không có sủi cỏ thì chưa gọi là Tết.

Chiều hôm đó, ánh nắng nhạt sau trận tuyết rơi chiếu xuyên vào nhà ăn, tập thể phạm nhân đại đội một ngồi trong nhà ăn làm sủi cỏ, thật là vui.

Mọi người quây quần quanh bàn theo từng ban, lăn bột, thái hành, nhồi nhân, gói bánh, làm ra được cái gì thì ăn cái đó.

Đàn ông tụm lại với nhau, lúc này phân hóa rõ ràng những người biết nấu cơm và không biết nấu. Hầu hết đàn ông miền Bắc tuổi này đều không làm việc nhà, việc nội trợ là mẹ và vợ làm, mình chỉ việc ăn, nên rất nhiều người chỉ biết ăn sủi cỏ chứ không biết sủi cỏ làm ra sao.

Nhím không biết làm, cái sủi cỏ gói ra không vuông cũng chẳng tròn, trông như một cục xíu mại dị dạng, đã thế còn há miệng.

Hồ Nham cũng không biết cách gói, cố gắng bóp thật chặt nhưng khi thả vào nồi thì cũng bột một nơi nhân một nẻo.

Mọi người xúm quanh xem La Cường làm sủi cỏ, bột lăn ra rất tròn, tốc độ gói rất nhanh, ngón tay lưu loát.

"Anh Cường giỏi quá!"

"Trước đây ở nhà anh hay nấu cơm à? Anh nấu cho vợ ăn? Trời ơi ai được làm vợ của anh Cường chắc sướng lắm!"

La Cường cười phì, vùi đầu tiếp tục khéo léo nặn ra những chiếc sủi cỏ hình dạng chuẩn xác và tinh tế.

Thật ra tài nấu nướng của La Cường kém hơn La tiểu tam nhi nhiều

lắm. La Chiến thậm chí còn đạt chứng chỉ đầu bếp cao cấp của khách sạn năm sao, La Cường chỉ ở trình độ biết làm sủi cảo, mìn thầu, bánh rán thịt với mấy món cơm nhà thôi, nhưng cũng đủ dùng.

Trẻ em nghèo thường phải trưởng thành sớm. Khi đó, La lão đại vào khu tạp viện phụ giúp bố công việc, còn La lão nhị giúp mẹ dọn dẹp nhà cửa và nấu nướng.

La Cường lên bốn đã biết nhóm lò, lên bảy đã biết nấu ăn, và có thể tự mình làm một nồi bánh bao hấp đủ các công đoạn từ nhồi bột làm nhân nặn bánh hấp bánh khi vừa tròn chín tuổi.

Trong khu nhà phức hợp hẻm Đại Trường Phượng quận Tây Tứ, nhà La có một gian phòng nhỏ khoảng tám mét quay mặt về phía tây.

Căn nhà gỗ được ngăn gian trong gian ngoài bằng một tấm rèm, hai vợ chồng ngủ gian trong, hai anh em chen chúc nhau trên tấm ván gỗ bên ngoài. Vào đông, trời trở lạnh, gió rét lùa vào qua khung cửa sổ vỡ nát cọt kẹt. Bếp lò lác đác vài viên than tổ ong, âm thầm rực cháy.

Lúc La Cường mười tuổi, Tiểu tam nhi được sinh ra, đổi lấy mạng của mẹ. Ba đưa nhỏ về sau không còn mẹ nữa.

Những năm sau này, vẫn là La lão nhị những ngày nghỉ học thì ở nhà nấu cơm, có khi buổi trưa phải chạy từ trường về nhà lo cho em trai nhỏ.

Nhà không đủ tiền mua sữa bột, nên mỗi ngày La Cường ninh cháo nghiền cho tiểu tam nhi ăn.

La Tiểu Tam nhi lăn qua lăn lại trên giường, mút hết ngón tay rồi đến ngón chân, sau đó ậm ừ lăn xuống đất, muốn bò đi.

La Cường đang cầm chiếc kẹp sắt trên tay để gắp than trong lò, thò tay túm Tiểu tam nhi vào lại giường, sau đó giơ một chân chống lên mép giường chặn nó lại, nếu không thẳng nhóc quậy phá này sẽ

lại lăn xuống khỏi giường khi hắn vừa quay đi.

Thế là La tiểu tam nửa người trên giường, nửa người còn lại thì chồm ra ôm lấy đùi anh anh nó, nhe răng sữa cắn xé như một con sói con, làm quần La lão nhị dính đầy cháo gạo và nước bọt...

Thiệu Quân giả vờ mang theo dùi cui đi tuần tra nhà ăn, nhìn trộm xem ban nào có sủi cỏ ngon.

Ban 5 có người đứng lên ăn vạ với Thiệu Tam gia, "Quản giáo Thiệu, ban chúng tôi không có thịt, làm ơn cho chúng tôi một miếng thịt lợn đi, xin anh đó quản giáo Thiệu!"

Thiệu Quân nhướn mày: "Ban nào cũng có thịt, sao ban cậu không có?"

Nhím vươn cổ cười há há: "Quản giáo Thiệu đừng để ý đến chúng nó, chúng nó lấy thịt ăn vụng hết rồi!"

Ban 5 vừa thấy thịt lợn thì như phát điên, xúm nhau bằm nhỏ vo viên bắc lên chảo, rắc thêm chút muối rồi chia nhau ăn hết. Ăn xong còn chưa kịp lau miệng, quay lại thì phát hiện có điều gì đó sai sai, sủi cỏ đêm giao thừa vẫn chưa được gói, giờ chỉ còn bột và hành lá, sao làm sủi cỏ đây?!

Thiệu Quân đứng sau La Cường, xem La Cường làm sủi cỏ.

Thiệu Tam gia dĩ nhiên không biết gói. Làm sao một người như anh biết nấu ăn cho được? Từ nhỏ sống trong nhà ông ngoại, Tiểu Quân Quân là cục vàng cục bạc được cả dòng họ cưng như trứng, có bảo mẫu và cảnh vệ viên nấu ăn, làm gì đến lượt anh động tay chân?

Đêm 30, từng ban lần lượt ăn sủi cỏ, không cần biết gói có kỹ hay không, có nhân thịt hay không, thịt nhân và vỏ bánh có tách ra làm hai hay không, ai cũng cầm trên tay cà mèn, thường thức sủi cỏ nóng hôi hổi.

Thiệu Quân đi mỗi ban ăn thử một cái, sau đó quyết định ngồi xôm trong ban 7 ăn chực luôn, vì sủi cảo ban 7 là ngon nhất, những ban khác không thể sánh bằng. Bột gói ở các ban khác quá mềm hoặc quá cứng, có khi có mùi lạ thậm chí không thể cho vào miệng!

La Cường liếc nhìn Thiệu Quân, hừ mũi: "Chưa từng ăn qua à?"

Miệng Thiệu Quân phồng lên. Anh ấy đưa chỉ về phía La Cường, lẩm bẩm: "Đúng vậy."

"Còn ngon hơn cả bảo mẫu nhà ông tôi làm nữa."

Thiệu Quân thực sự muốn khen La lão nhị, đàn ông cao lớn thô kệch như vậy mà nấu ăn ngon quá chừng,

"....."

Bảo mẫu của cậu? Bảo mẫu của cậu là gì cơ chứ? Có từng lăn lộn giang hồ chưa? La Cường trợn mắt, môi mỏng mím chặt, lại bắt đầu lòng dạ hẹp hòi ...

Sức ăn của Thiệu Quân không hề nhỏ, thấy anh ăn liên tục, mấy người bên cạnh cũng không thể chịu nổi nữa.

"Quản giáo Thiệu, đây...đây la sủi cảo của chúng tôi mà!!!"

"Chúng tôi không có đủ ăn !!!"

Thiệu Quân ngược đôi mắt ngây thơ lên khỏi cà mèn, chĩa đũa về phía La Cường: "Bảo anh ta làm thêm đi, chỗ này là phần của tôi!"

Thiệu Quân đã quen với việc được người khác phục vụ, nên sai sử cũng rất thuận miệng.

Anh cũng nghiêm túc cầm chiếc đũa gỗ cái bát trống rỗng, trong miệng đầy sủi cảo: "Thật sự rất ngon! La Cường, cho tôi thêm một phần nữa!"

La Cường thu về tầm mắt bốc hỏa nhìn Thiệu Quân, lặng lẽ cán bột nhồi nhân bánh làm thêm một mẻ khác.

Bữa đó Thiệu Quân ăn hơn bốn mươi cái sủi cảo to, bụng căng ra như cái trống, miệng dính đầy dầu mỡ, rất thỏa mãn.

Ăn xong, mọi người vào khán phòng nhỏ mở CCTV xem ca nhạc và mấy chương trình đầu năm, sau khi quay lại buồng giam, chẳng ai buồn đi ngủ, thức đến suốt đêm vui chơi.

Một năm ba trăm sáu mươi lăm ngày, chỉ có ngày này là tù nhân có đặc quyền, quản giáo không tắt đèn điểm danh, mọi người được phép tự do.

Có ban ngồi vòng tròn nói chuyện phiếm, có ban thì đánh bài.

Còn ban 7 đang làm gì? Ban dưới quyền La lão nhị mà chỉ có buồn đưa lê với đánh bài thì nhàm chán quá.

Thiệu Quân lén đến cửa buồng giam kiểm tra, phát hiện ban 7 đang cùng nhau chơi mạt chược.

Bà mẹ nó, không được phép chơi mạt chược trong tù!

Quan trọng hơn, những người này lấy đâu ra bộ mạt chược?!

Thiệu Quân hùng hổ xông vào buồng giam, chuẩn bị tịch thu công cụ đánh bạc trái phép, nhưng bắt được quân bài trong tay, anh chợt phì cười một cái ...

./.

-----oOo-----

Chương 21

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 21: Lừa gần rơm

Chuyển ngữ: Andrew Pastel

Quân mặt chược là do mấy người này tự làm ra, dĩ nhiên là được ban trưởng tài năng của ban 7 dạy làm.

La Cường ra siêu thị tầng dưới mua một mớ xà phòng loại rẻ nhất, là loại xà phòng giặt màu nâu nhạt dùng trong gia đình.

Trong buồng giam không có dụng cụ sắc nhọn như dao hay kéo, nhóm người lấy chỉ khâu cắt xà phòng thành những hình chữ nhật nhỏ, kích thước bằng một quân mặt chược thật.

Cuối cùng, lấy bút bi đỏ và xanh khắc các con số, ký hiệu lên quân bài.

Trò mặt chược này quá quen thuộc với mọi người, ai cũng biết viết vẽ chữ gì lên đó nên chỉ chốc sau hơn chục người trong ban 7 đã làm xong một bộ mặt chược.

Thiệu Quân nhìn bàn mặt chược đó, muốn tịch thu nhưng lại tiếng tiếc, phải tốn công lắm mới làm ra mà.

Thiệu Quân ngồi bên cạnh La Cường, hai ghế còn lại là Thuận Tử và Hồ Nham, những con còn lại xúm vào vừa xem vừa bàn tán ồm tỏi.

Thiệu Quân cởi áo khoác đồng phục, giữ thẳng treo ở cửa phòng giam, chắn không cho tù nhân và các quản giáo khác nhìn thấy.

Bốn người bọn họ đều là những tay bài bạc lão làng, trình độ không hề yếu, nhưng La Cường không biết cố ý hay vô ý, vẫn nhường cho Tam Mạn Thầu thắng dễ dàng vài ván trước.

Thắng thua không quan trọng. Khi Thiệu Quân rút được quân bài tốt mặt mày thật rạng rỡ, La Cường thích ngắm gương mặt đó...

Thiệu Quân dẫn đầu, xoa xoa tay, nói rất tự tin: "Xem Tam gia gia có "đại tứ hỉ" đây.!"

Thiệu Quân đã có được ba quân Đông, ba quân Tây, ba quân Nam, nhưng không lấy được quân Bắc nào, càng ngày càng sốt ruột, trong tay đang còn cầm hai quân bài phế vật, đánh không được bỏ xuống cũng không xong.

La Cường nheo mắt nhìn Thiệu Quân, nhìn người thanh niên quen cả cời giày ngồi xổm trên ghế đầu, hai mắt mở to, dáng vẻ rất tập trung, rất phấn khởi.

La Cường cố tình trêu chọc Thiệu Quân: "Tôi có quân cạu cần đây."

Thiệu Quân: "Không."

La Cường: "Lấy được nó cạu sẽ ù đó."

Thiệu Quân: "Tôi tự lấy! Đang tới phiên của tôi, anh đừng làm phiền tôi!"

La Cường miệng cười toe toét, lộ ra hàm răng trắng bóng, Tiểu Mạn Thầu thích tự mình lấy ...

Đi thêm hai lượt nữa, Thiệu Quân vẫn không lấy được con Bắc, hai con bài Bính trong tay anh bị thay thế thành hai con Bính khác, lại tiếp tục như cũ cầm mãi không được mà đánh xuống không xong. Thật sự nếu không muốn chờ "Đại tứ hỉ" anh cũng ù từ lâu rồi.

La Cường đương nhiên biết Thiệu Quân đang đợi quân bài gì, xoay

xoay một khối xà phòng trong tay, nói: "Có quân bài này, lấy hay không?"

Thiệu Quân cố chấp: "Không lấy của anh!"

La Cường: "Lấy là ù ngay!"

Thiệu Quân: "Tôi không ù cũng được!"

La Cường: "Cậu không ù tôi sẽ ù ngay đấy. Nhìn đi, tôi bốc một đọt nữa là chắc chắn ù!"

Thiệu Quân cau mày, mím môi, thật sự không cam lòng mà.

La Cường: "Có muốn ăn không?!"

Thiệu Quân: "Ăn!!!"

Từ "ăn" của Thiệu Quân vừa bật ra, La Cường đã ném khối xà phòng qua trước mặt anh.

Thiệu Quân có con nhị và con tam, La Cường ném cho anh một con nhất có "yêu kê".

Vừa nhìn thấy quân cờ, mắt Thiệu Quân trợn ngược, bụng nóng ran ...

Những quân yêu kê bình thường sẽ vẽ hình một con chim rừng với chiếc đuôi dài. (*)

(*)

Mọi người trong phòng cười rộ lên, anh Cường, anh kì quá nha, "yêu kê" người ta vẽ chim đuôi dài, anh lại đi vẽ con chim của đàn ông!

La Cường cười: "Vẽ thế nào chẳng được? Máy người ai chẳng biết nó là quân yêu kê!"

Có người tăng bốc: "Vẫn thuộc họ nhà chim mà, cái này chắc anh Cường vẽ phỏng theo kích thước của mình ha!"

Hồ Nham vừa cười ha ha theo nhóm người vừa nhìn chòng chọc La Cường, nhìn đến táo tợn.

La Cường hiếm khi nở một nụ cười trên gheo nơi khóe miệng, ánh mắt đầy ẩn ý nhìn Thiệu Tuấn.

Thiệu Quân trừng mắt nhìn La Cường, lăm lăm chửi rửa.

Anh biết cái tên này có ý, đồ đáng ghét, có ý hỏi anh có "ăn hay không", vậy mà anh đáp "ăn" ...

Có những điều người khác không biết nhưng trong lòng hai người lại biết, như thể cùng nhau chôn giấu một chút bí mật, lâu lâu lại len lén bóc ra, cùng nhau chia sẻ những tâm sự riêng tư vô cùng.

Lỗi tai Thiệu Quân từ từ đỡ, muốn dùng thất lạng quát lấy cái tên bỉ ổi này. Một cảm giác xấu hổ khi bị người khác nhìn thấu dâng lên. Bà mẹ anh, ăn cái gì mà anh! Tam gia gia đây sẽ cắn nát trứng anh đó có tin không?!

Thiệu Quân tìm có dưng chơi, để Nhím vào thay thế.

Hôm đó cuối cùng vẫn là La Cường thắng được nhiều nhất, không thể cá bằng tiền nên ban 7 dùng những viên kẹo nhà tù phát mừng năm mới, trước mặt hấn chắt một đồng kẹo đầy sắc màu.

La Cường bốc bài một cái thì được bốc liên tục, ba quân nhất vạn, 3 quân nhị vạn, ba quan tam vạn, lại ba quân tứ vạn, lại thêm một quân ngũ vạn. Cả vòng người vây quanh mở to mắt xì xào: "Đây là liên hoa tứ ám khắc tróc ngũ khô!"

La Cường lại bốc bài một lần nữa, bốc lên nhất vạn, đi tiếp; bốc tiếp cái khác, nhị vạn, đi tiếp, tam vạn, lại đi tiếp; bốc tiếp tứ vạn, cứ thế mà đi!

Hắn chưa bốc quân cuối, nhưng Thiệu Quân chắc chắn nó là ngũ vạn.

Quả nhiên là ngũ vạn.

Bàn thắng liên tiếp huyền thoại này dân gian gọi là "Liên giang liên hoa thuần một sắc tứ ám khắc tróc ngũ khôi mười tám vị La Hán", Thiệu Quân chưa từng thấy ai thắng lớn như thế!

Thiệu Quân nghĩ thầm, đồ La lão nhị chết bầm đầu toàn mấy ý nghĩ xấu xa.

Anh chơi ăn gian à!

Nếu không ăn gian thì làm gì may mắn mà thắng lớn như thế!

Thiệu Quân nói đúng, La Cường có gian lận.

Những quân mặt chược đều làm từ xà phòng, La Cường lén làm thêm vài quân nữa, giấu trên tay làm những người trong phòng trợn mắt há hốc mồm. Trước kia hắn là ai cơ chứ, bảy tám phòng chơi bida ngàm và sòng bạc ở Tam Lý Truân đều là địa bàn của hắn, dĩ nhiên hắn biết quá rõ những mảnh lờ trong nghề, mấy trò này chưa có một ai thắng được hắn.

Thiệu Quân chồm qua người hắn, "Trong tay áo, anh giấu bài trong tay áo!"

"Đưa đây kiểm tra, anh dám không cho kiểm tra không!"

Thiệu Quân nửa đùa nửa thật, khóa chân đè chặt La Cường xuống sàn nhà, xốc áo hắn lên kiểm tra túi áo túi quần.

Một nhóm người cũng hưởng ứng lao lên, sờ soạng lộn xộn, cùng nhau đề Thiệu Quân xuống ...

La Cường cũng cố tình để họ đùa giỡn, nằm ngửa cười đến bả vai run rẩy, không phản kháng, để một nhóm người làm trò xung quanh

Thiệu Quân bị mấy người khác đề dính sát lên người La Cường, không thể gượng dậy nổi. Và cũng chỉ vài giây đồng hồ ngắn ngủi ấy, hai người mặt đối mặt, mắt đối mắt nhìn nhau đến ngây người, nụ cười treo khóe miệng cũng đông cứng lại, không ai có thể cười ra tiếng.

Ngực áp lên ngực, nghe được tiếng tim đập hỗn loạn, tim đối phương rõ ràng còn đập hỗn loạn hơn cả mình.

Yết hầu trượt trượt, mồ hôi nhễ nhại, cổ áo hơi mở rộng để lộ một khoảng da màu mạch nha, mồ hôi đọng từng cụm như những đóa hoa bia...

Lửa gần rơm lâu ngày cũng bén là như thế.

Về phần hai người, có lẽ họ cũng không biết, mình là ngọn lửa hừng hực nóng bỏng kia, hay mình chỉ là đống rơm để bùng cháy.

.

Vài ngày sau, đến lượt từng ban đi tắm. Buổi tắm gội đầu năm, mọi người vui vẻ gột rửa vận đen, xui xẻo của một năm ngồi tù đã qua.

La Cường quàng khăn lên vai, lê đôi giày vải lác lác đi vào phòng thay đồ, phía sau hắn là một nhóm già trẻ lớn bé ban 7 lục tục theo sau.

Trước đây, mỗi lần ban 7 đi tắm đều là như thế này: Hồ Nham là tâm điểm trong phòng tắm; y chiếm lấy một cái ghế đầu, cởi bỏ quần áo, rồi từ từ bước vào trong, lúc đi mông ngoáy ngoáy trông rất sống động, rồi đám người đằng sau xem tiểu hồ ly dùng vòi nào, thì sẽ

sang cọ cọ vòi phun đó...

Bây giờ tình hình đã khác, giờ là La Lão nhị đứng trong phòng thay đồ, bắt đầu lưu loát cởi quần áo của mình, quần áo lột ra, phơi trần cơ thể làm cho đàn ông phải thờ hổ hển và phụ nữ phải hét lên chói tai (Tiếc là ở chỗ này không có phụ nữ). La Cường khỏa thân, đi chân trần, quần khắn trên vai, dưới háng là một con chim to bự rũ xuống, mọi người hai bên đều dạt ra nhường đường gật đầu cúi chào, một đám người theo sau, nhìn La Cường dắt chim bước đi.

Mọi người trong ban 5, 6, 7 và 8 cùng nhau tắm rửa một lần. Bốn mươi mấy con người mà chỉ có vài ba cái vòi phun, phải tranh nhau đến điên cả đầu, chỉ ước gì mình có thể nhảy lên ôm luôn cái vòi vào người.

Ban 7 ai cũng cầm trên tay một cục xà phòng. Nhìn kỹ, thì chúng đều là những quân mạt chược còn sót lại từ đêm giao thừa.

Thiệu Tam gia đã hạ lệnh, mấy người lo mà tẩu tán mấy dụng cụ đánh bạc phi pháp này đi, đừng để tôi tự xuống tay!

Mọi người nói, Thiệu gia, cho chúng tôi giữ lại mạt chược đi. Đêm ba mươi sang năm lại lòi ra đánh tiếp!

Thiệu Quân nói, còn có năm sau à? Chờ trưởng nhà giam bắt tại trận hay gì? Mau đi tiêu hủy chứng cứ đi!

Cho nên hôm nay tất cả mọi người đi tắm, ai cũng cầm trong tay vài quân cờ, tự mình chà xát, nhanh chóng tiêu hủy chứng cứ phạm tội.

Thuận Tử chịu trách nhiệm xoa hết mấy quân bộ Bính, Nhím thì phụ trách xoa quân Sách.

Hồ Nham nói y lấy mấy quân Văn, chà thành vòng tròn đầy bọt trên cơ thể như vẽ hoa.

La Cường lấy mấy quân Bắc Tài Phao xoa lên cổ và ngực. Đó là

mấy quân cò đêm hôm qua Thiệu Quân cố cách mấy cũng không bốc được, vì La Cường đã giấu nó trong lòng bàn tay. Tôi không cho cậu bốc ấy, cậu muốn tự mình bốc sao? Đừng hòng.

La Cường nhìn những mảnh Bắc Tài Phao chậm rãi hóa thành bột bóng trong lòng bàn tay, rồi dần dần tan biến ...

Hắn vuốt mạnh lên mặt, dòng nước dọc theo rãnh ngực chảy xuống bụng dưới, đám lông giữa hai chân ướt đẫm nước ấm càng thêm dày đặc, đen đậm.

Hồ Nham cũng đứng dưới vòi phun tắm rửa. Y thấp người, tắm rửa khá thiệt thòi, La Cường nhận được nước sạch, còn rơi xuống người y là nước xà phòng trên người La Cường.

Hồ Nham quay lưng về phía La Cường, cúi xuống nhặt đồ, ưỡn mông cố ý chạm vào đùi La Cường, cọ đến con chim to kia...

La Cường nheo mắt, không nói gì, mặc kệ y.

Hồ Nham cũng không nói gì, như không có chuyện gì xảy ra.

Những chuyện như thế này cũng thường xảy ra ở các nhà tù. Điều chú ý duy nhất là quy tắc người tình ta nguyện, không được ép buộc cưỡng bách. Nên Hồ Nham cũng không nói gì, La Lão nhị nếu đồng ý thì đồng ý, nếu không vui thì mắt đிக்க tai nghe cho qua.

Ở vòi phun bên cạnh, có hai tù nhân xa lạ im lặng chà lưng cho nhau một lúc, rồi lẳng lặng chui vào mép tường, một người chống một tay lên tường, tay kia ôm ấp người còn lại ...

Hai tù nhân này là một cặp, luôn đi cạnh nhau, ăn chung bàn trong nhà ăn, trong nhà xưởng cũng làm việc giúp nhau, giặt quần áo cho nhau. Tiền trong thẻ tiết kiệm cũng cùng nhau sử dụng.

Nhà tắm của tù nhân có camera, quản giáo biết các tù nhân đang làm gì, các tù nhân biết cũng họ đang bị quản giáo theo dõi. Nhưng

hai bên đã ngầm hiểu nhau, chỉ cần không làm quá, không được ép buộc, không được cưỡng hiếp, thì nhóm quản giáo thể nhắm mắt làm ngơ, một đám đàn ông mà làm cứng quá, để tù nhân ghen chết thì cũng không ổn.

Hồ Nham cũng từng có một mối quan hệ rất khăng khít với một tù nhân, cùng ăn ở với nhau, ban đêm cùng nằm chung một giường. Hồ Nham không bao giờ phải tự giặt quần áo, không phải tự lấy cơm và không phải làm việc nặng trong nhà xưởng.

Rồi người bạn của y được ra tù sau khi chấp hành xong bản án. Ngày ra tù, cả hai cũng ôm nhau lưu luyến không rời nhau, rồi thề non hẹn biển.

sau đó Hồ Nham cũng nhận được vài lá thư, y nâng niu nó như báu vật.

Nhưng có một ngày, không còn thư đến nữa.

Rồi một hôm sau khi kết thúc thời gian giải trí trên sân chơi, Hồ Nham đột nhiên ngồi xổm trên mặt đất khóc òa. Y khóc đến nỗi mọi người vây quanh đỡ dậy cũng không được. Y gào khan, nôn ra cả bữa sáng.

Khóc đến gần cạn nước mắt, y cũng không lẫn quẩn trong lòng, cũng không làm những chuyện đại dột như buổi tối lén treo cổ bằng thất lạng quần...

Quản giáo nhà giam hỏi y: "Tiểu hồ ly, sau khi ra ngoài cậu có định gặp tên kia giải quyết không? Cậu sẽ không cầm dao đâm hắn đó chứ!"

Hồ Nham lắc đầu: "Sẽ không đâu."

"Sau khi ra ngoài, tôi sẽ sống một cuộc sống mới. Tôi không thể cứ mãi nhớ những chuyện trong tù, không thể nhớ mãi đến người cũ. Anh ấy ra ngoài, gặp được người mới, tôi cũng mừng thay. Sớm

muộn gì tôi cũng sẽ ra ngoài."

Những tiếng thờ hỏn hển, kìm nén vọng ra từ góc nhà tắm.

Hồ Nham nhìn La lão nhị tắm rửa, say mê nhìn người đàn ông có cơ thể nam tính với cõn khịt to lớn, nhìn cả buổi.

Y cũng tự chà xà phòng, dùng tay xoa tròn lên cơ thể, toàn thân nổi lên bọt nước mê người, trong lòng bàn tay y là quân "Yêu kê" do La Cường tự tay vẽ.

Cố đọc hiểu cách chơi mạt chược nhưng trước giờ ko thấm nổi bài

bạc nên vẫn ko hiểu gì hết..... nên ko biết chú thích cái gì =]]

./.

-----oOo-----

Chương 22

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 22: Náo loạn trên sân chơi

Chuyển ngữ: Andrew Pastel

Hồ Nham nhìn lên chim của La Cường trong nhà tắm, cũng có người nhìn lên chim La Cường qua màn hình camera theo dõi.

Lúc phạm nhân tắm, có quản giáo ngồi ở cửa, cầm một tờ báo trong tay, mắt liếc mắt không mà giám sát mọi người tắm. Thiệu Quân không bao giờ nhận công việc này, anh luôn đùn đẩy cho những quản giáo khác canh gác nhà tắm.

Thiệu Quân không thể nhìn chăm chăm vào nhà tắm được, chuyện này đối với anh thì có khác gì trai thẳng đi dòm ngó một nhóm các cô em thân hình bốc lửa tắm đâu? Nếu không hứng thú với ai trong đó thì còn đỡ, nhưng nhớ đâu đã vừa mắt ai đó, thì sẽ có biến đó ...

Vì vậy, lần nào anh cũng trốn trong phòng giám sát nhìn camera.

Lúc đầu còn cảm thấy mới mẻ, nhưng lâu dần xem mãi cũng nhàm, thần kinh thị giác đã quen với kiểu kích thích đó, nên cũng cảm thấy không còn hứng thú gì. Thiệu Quân đã nhìn đến phát ngán cặp môi gầy lợt của Hồ Nham, cặp chân cò hương của Nhím, hay những đường gân dử tợn trên bắp chân Lão chốc đầu và Vương Báo bên ban 3.

Thiệu Quân nhìn La Cường bước ra khỏi màn nước, đung đưa con chim lớn, dưới vầng trán cao và xương mày hốc mắt sắc như dao tạc, ánh mắt vẫn lãnh đạm lạnh lùng, nhìn người khác như không có chuyện gì.

Chim ai to ai nhỏ, Thiệu tam gia là người biết rõ nhất. Trong ngăn kéo văn phòng anh có một cái thước, khi mới đến Thanh Hà, anh thật sự rất nhàm chán, nên nổi cơn xấu xa ngồi trước màn hình giám sát, một tay chống má một tay cầm thước, có ai vừa bước ra khỏi phòng tắm anh sẽ giơ thước lên đo trên màn hình rồi cộng trừ nhân chia ra tỉ lệ thật.

Sau khoảng thời gian kích thích thể xác mãnh liệt và mới mẻ đó, giờ anh nhìn ai cũng như con lợn trắng trong chuồng đang được cạo rửa để chuẩn bị vào lò mổ, không còn chút ham muốn tình dục nào.

Những cử động nhỏ và ẩn ý của Hồ ly cũng lọt cả vào mắt Thiệu Quân.

Khi Hồ Nham cạo vào, La Cường nhìn xuống với vẻ mặt không biểu cảm, nhưng thứ được cạo vào đã bén lửa, chậm rãi bán cương lên.

La Cường quàng khăn qua sau vai, không đi ra ngoài, mà lững thững đi vào một góc ít người trong nhà tắm.

La lão nhị quay lưng về phía mọi người, một tay chống vào tường, trán nổi gân xanh, tay kia với vào giữa hai chân ...

Màn hình theo dõi im lặng, không có âm thanh, Thiệu Quân cũng im lặng quan sát, theo dõi mọi động tác nhỏ nhất của La Cường. Đôi vai của người đàn ông này khẽ run lên, các thớ cơ trên lưng rung bần bật, rồi từ từ gồng chặt lại, cánh tay nổi lên những đường gân xanh ...

La Cường dường như có hơi khó chịu, tì chặt sau gáy vào bức tường ẩm ướt, thở hổn hển, bờ môi rấn rấn của La Cường run lên vài cái, đọ cao thấp với bức tường.

Yết hầu Thiệu Quân trượt trượt, cầm điều khiển từ xa bằng một tay, như thể không tự chủ được, ngón tay của anh âm thầm mạnh mẽ cạo xát chiếc điều khiển từ xa hình trụ cứng rắn.

Anh đột nhiên quay mặt đi chỗ khác, đứng dậy bồn chồn đi quanh phòng vài vòng, sau đó ngồi lại, mở mắt, nín thở tiếp tục nhìn chăm chăm vào người trong video ...

Gáy La Cường khẽ giật lên, cơ bắp đột nhiên thả lỏng, một luồng chất lỏng bắn vào tường đầy sáng chói.

Thiệu Quân ở bên này trông có vẻ bồn chồn, ngón tay cũng lướt dọc theo điều khiển từ xa, bóp nát nắp pin...

Sau cái ngày bình thường mà cũng rất đặc biệt đó, đội trưởng đại đội 1 và các quản giáo dần nhận ra rằng Thiệu Tam gia đi làm càng ngày càng sớm, tan làm càng ngày càng muộn, thời gian nghỉ thì càng ngày càng ngắn.

Thiệu Tam gia thường chạy đến hành lang dãy buồng giam đi tuần lúc năm giờ sáng trời còn tờ mờ. Sau khi tan ca, 24 giờ làm việc liên tục mà không hề có dấu vết mệt mỏi, vẫn vô cùng hoạt bát, sáng hôm sau còn có thể hò hét trên sân thể dục lớn, tràn đầy năng lượng. Đáng lẽ là một ngày trực hai ngày nghỉ, nhưng Thiệu Quân hết lần này đến lần khác chuyển ca với đội trưởng Điền và quản giáo Vương, ước gì chỉ cần nghỉ một ngày rồi lại có thể vác mộng đi làm tiếp, tinh thần làm việc sục sôi, từng lỗ chân lông trên người dường như luôn gấp gáp toát ra tinh lực tràn trề trong cơ thể...

Trước khi tắt đèn buổi tối, Thiệu Quân cười tủm tỉm đi dọc theo hành lang dãy buồng giam, khước miệng nhếch lên, gạt đầu lại với mọi cái đầu tò mò nhô ra từ cửa sổ nhỏ buồng giam.

"Cảnh sát Thiệu, anh vất vả rồi, hẹn gặp lại!"

Một tù nhân chào anh, biết anh sẽ nghỉ vào ngày mai, ngày một mới quay lại.

"Ngày mai tôi không ở đây, mấy cậu tập luyện cho tốt, ngày một lên sân không thể để thua kém ai đó biết chưa!" Thiệu Quân chỉ chỉ đám người.

La Cường nghiêng người quay đầu sang một bên nhìn Thiệu Quân như có như không.

Thiệu Quân ngoắc ngoắc ngón tay gọi hắn lại gần.

La Cường chậm rãi đi tới, cách một cánh cửa, ánh mắt áp chế bao trùm lấy anh nhưng không hề có sự thù địch.

"Hôm nào đến phòng huấn luyện đi, chúng ta cùng luyện tập." Thiệu Quân hẹn.

"..." Trên môi La Cường hiện lên một nụ cười chế giễu, muốn luyện tập với ông đây à? Hai chúng ta thì ai luyện tập cho ai hả?

"Được thôi, luyện thì luyện."

La Cường cũng nhớ tới người ngày ấy đè nặng lên Thiệu Quân trong bụi cây nhỏ, bất giác khóe môi cong lên nở một nụ cười hiếm thấy, làm khóe mắt hắn đậm lên những nếp nhăn của thăng trầm cuộc đời, rất gợi cảm.

Thiệu Quân nói rằng ngày một lên sân khấu đừng để bị thua kém, ý là đang nói về giải bóng rổ của Thanh Hà năm nay.

Nhà tù Thanh Hà có truyền thống chơi bóng rổ rất tốt, thời đại bây giờ mấy tổ chức nhà nước như đơn vị xí nghiệp hay trường học.. đều có mấy đội bơi lội bóng đá bóng rổ linh tinh, trong hệ thống nhà tù cũng có.

Đội bóng rổ của nhà tù Thanh Hà rất là trâu bò, những năm hoàng kim, cả hai đội bóng rổ của họ là đội phạm nhân và đội quản giáo đều giành được chức vô địch trong cuộc thi hàng năm của hệ thống nhà tù Bắc Kinh. Mấy năm nay thì bớt rồi, không còn mạnh như trước, mấy trung phong chủ lực và vua ghi bàn đã ra tù, quản giáo thì có khi bỏ nghề chuyển sang nghề khác. Người ta đã ra tù thì không thể nào mời về đánh tiếp được. Nhưng dù vậy, cũng phải tổ

chức một giải đấu nghiệp dư đảng hoàng cho nhóm dựa vẹo táo nứt còn lại tham gia.

Cũng chính vì đây là nhà tù dành cho những tù nhân phạm trọng hình, có rất nhiều tù nhân trẻ, khỏe, nóng tính, tứ chi thì phát triển, đầu óc cũng không vừa, nếu không nhân mấy thời gian rảnh tạo hoạt động cho họ xả bớt năng lượng tràn trề trong cơ thể, thì đảo mắt một cái họ sẽ tìm ra một đống các cách phi pháp khác để xả ngay.

Việc tổ chức giải đấu cũng rất thú vị, bắt chước các giải đấu chuyên nghiệp của Mỹ, họ cũng chia ra thành từng khu. Khu nhà giam số 3 là khu Đông, khu nhà giam số 4 5 6 cách năm dặm về phía tây thì được chia thành khu Tây. Rút thăm để chọn ra thứ tự thi đấu, mỗi chủ nhật hàng tuần đều đánh tám trận, sôi động cực kỳ, tù nhân chơi bóng rất vui vẻ.

Dưới trướng Thiệu Quân có bốn ban, tất cả những phạm nhân có thể thi đấu đều được anh đem ra lập thành một đội, thực lực không hề yếu, ở giải bên khu Đông, họ đã thắng 2 trận đầu liên tiếp.

Trận thứ ba, tình thế bất buộc, đối thủ của họ là đội của Đội trưởng Điền. Mấy tù nhân ở cùng một khu giam, ngẩng đầu không thấy cúi đầu gặp, toàn những gương mặt thân quen. Mà càng quen, thì càng phải phân cao thấp, làm cho ra ngô ra khoai, trận này không ai muốn thua cả, cũng không chấp nhận thua, thua rồi thì sao này vào nhà ăn sao dám ngẩng đầu lên nữa.

Trận đấu còn chưa bắt đầu, trong thính phòng đã ồn ào náo nhiệt.

"Đội Thiệu Tam gia chắc chắn thắng, sẽ là đội đứng đầu khu Đông!"

"Thắng con khỉ khô, đội bọn họ không có trung phong, toàn một đám thấp bé! Đội trưởng Điền thắng!"

"Gì, cá không ?!"

"Một gói Trung Hoa Đại, dám cá không? !"

Sáng sớm Thiệu Quân đã chạy đến từng phòng giam, hươ hươ dùi cui động viên trước giờ đấu. Một số quân chủ lực đã bắt đầu xoa xoa tay, khí thế chiến đấu hùng hực ngút trời.

Thiệu Quân nhận ra La lão nhị có hơi im lặng, khác hẳn những ngày khác luôn vui vẻ đùa giỡn, chỉ một mình ngồi im trên giường.

"Này, cái điệu bộ này là gì thế? Ổn không? Có thể thi đấu không!"

Thiệu Quân rống lên một câu: "Đứng thẳng lên cho tôi! Tôi vẫn trông cậy vào anh để ghi điểm đó!"

La Cường liếc nhìn Thiệu Quân, vẻ mặt lạnh lùng, trong đáy mắt có hai mảng đỏ đỏ, hần im lặng leo xuống giường, mặc quần đi giày.

Thiệu Quân thật sự không hiểu. Mặc dù tiếp xúc với nhau lâu, nhưng anh vẫn không chắc chắn, anh cảm thấy mình chưa bao giờ thực sự hiểu La Cường. Gần đây trong ngục giam cũng sóng êm gió lặng, không phải âm thầm tính kế hại ai, cũng không ai dám tính kế hại La Cường, thì chính xác người này mỗi ngày nghĩ tới cái gì cơ chứ?

Mọi người xếp hàng đi ra ngoài, Hồ Nham cố ý rề rà đi cuối cùng, gần với Thiệu Quân.

Hồ Nham ghé vào lỗ tai anh, thấp giọng nói nhanh.

Thiệu Quân bỗng dựng tròng lớn mắt: "Thật hay giả?"

Hồ Nham gật đầu lia lịa: "Thư gửi tôi hôm qua. Lúc đọc thư vẻ mặt anh Cường chột thay đổi. Chúng tôi không biết chuyện gì đang xảy ra, anh ấy cũng không nói. Sáng nay tôi thừa lúc anh ấy đi vệ sinh, tôi vội vàng nhìn lên lá thư ấy... "

Thiệu Quân không ngờ chuyện như thế lại xảy ra ngay lúc này:

"Chết tiệt, vậy... vậy anh ta ..."

Thiệu Quân suy nghĩ một chút, nhanh chóng nói: "Đừng để La Cường ra sân. Đối người khác đánh. Tôi nhất định phải nói chuyện với anh ta."

Nhưng vừa bước vào sân bóng rổ, không khí trận đấu nhanh chóng khơi dậy cảm xúc của mọi người, đội hình xuất phát liền xắn tay áo siết chặt thắt lưng, lúc này Thiệu Quân muốn gọi người đàn ông này lại cũng không gọi được.

Trận này xem như ngang tài ngang sức, tiếng còi đầu trận vừa vang lên, hai đội đã liều mạng tấn công, nhịp thi đấu rất nhanh, cạnh tranh vô cùng quyết liệt.

Đường chuyền Tam giác sắt của ban 7 phối hợp ăn ý, phát huy tác dụng rất tốt, nhưng đội đối thủ có trung phong cao, đội cao rõ ràng đang chiếm ưu thế tổng thể.

Trước kia ban 7 có Đại Hắc cao một mét 88, như một pho tượng khổng lồ, chỉ cần đứng trấn ở khu ba điểm, những người khác chuyền bóng cho anh ta như nhồi vịt ăn thóc là đủ rồi. Nhưng Đại Hắc đã ra tù, trong những người còn lại, Thuận Tử và La Cường rất có năng lực, nhưng lại không cao, chỉ khoảng một mét 77, 78, chỉ có thể chơi thành một đôi tiền đạo.

Tỷ số tăng lên một cách giằng co, không thể kéo giãn khoảng cách, hai bên đều tỏ ra lo lắng, La Cường đi bóng lắt léo, bị hai người đội bên kia chơi xấu ra tay chặn đường tấn công.

La Cường với trọng lượng cơ thể có thể đánh bay người khác, ôm bóng trong lòng ngực bay ngang khỏi rổ bóng.

"Phạm quy! Phạm quy rồi!!!" Thiệu Quân la lên, đứng phắt dậy khỏi ghế. Anh lo lắng hơn bất cứ ai khác.

Lúc La Cường bò lên khỏi mặt đất, quả bóng vẫn kẹp chặt trong

khuyết tay, hẳn không ném lại cho trọng tài, ánh mắt trở lên âm lãnh.

Thiệu Quân quan sát từ phía biên, nhanh chóng thì thầm nói với trọng tài: "Đội chúng tôi cần thay người, nhanh chóng rút La Cường ra."

Anh nhận ra cảm xúc La Cường đang không đúng, trong lòng lo lắng. Mấy ngày nay gió êm sóng lặng, La lão nhị thật sự đã lâu không tối tăm bạo lực như vậy.

Theo bản năng, anh cảm thấy có điều gì đó sắp xảy ra, anh không muốn La Cường gặp chuyện không may.

Trọng tài ra hiệu thay người, La Cường ương ngạnh nhìn Thiệu Quân một cái, từ chối ra sân.

Đội dưới quyền của Điền Chính Nghĩa không phải tốt đẹp gì, có Vương Báo và Lão chốc đầu ban 3, cùng những kẻ ban 5, 6, 7 và 8 chưa từng chạm trán, thật sự không dễ đối phó.

Đặc biệt lần trước Vương Báo bị La Cường dùng bàn chải đánh răng thông dít, rất nhiều người chứng kiến. La Cường hiện đã được phục hồi thanh danh thật sự, nhưng Vương Báo vẫn chưa lấy lại được mặt mũi của mình từ sau sự việc đó.

Hồ Nham cũng có mặt trong đội hình. Không bàn đến chiều cao, y chỉ cao 1,73 mét nhưng lại nhanh nhẹn, hoạt bát, luôn là hậu vệ tốt cho cả đội bóng.

Hồ Nham nhìn chằm chằm La Cường, đi vài đường dẫn bóng thoát mái, nhanh chóng mở tỷ số.

Tiểu hồ ly lướt qua kẽ hở của đối phương như cá bơi, xoay người vài vòng đã vào vùng ba điểm, đang định lên bóng.

Bất thành linh một cánh tay từ phía sau chồm tới, bóng trên tay Hồ Nham rơi xuống ...

Vừa nhận thức được chuyện này, Hồ Nham tức giận quay đầu lại:
"... Cút!"

"Sao?" Người bên ban 3 đốp chát lại.

"Con mẹ nó mày dám sờ tao!" Hồ Nham nói.

"Ai sờ mày?! Có mày mê được người ta sờ đít đến mụ mị thì có."

"..." Hồ Nham cắn môi.

Phạm lỗi trên sân thì thôi cò là đương nhiên, nhưng luật không quy định sờ môn đồ là lỗi. Hồ Nham đành phải cắn răng chịu đựng.

Vương Báo là kẻ sờ soạng Hồ Ly. La Cường quay đầu, hờ hững liếc Vương Báo một cái...

Lúc chuyển từ tấn công sang phòng ngự, đội bên kia tận dụng thời cơ bị bỏ lỡ của Hồ Nham, trung phong cao lớn cướp lấy bóng, phát động tấn công nhanh.

Lão chốc đầu ở trong ngục lâu như vậy mà lại bị ban bảy chiếm hết ánh hào quang bao nhiêu lâu nay, không cam lòng, nhưng lại chẳng dám ho he gì, lần này bắt được cơ hội trả đũa trên sân bóng rổ, gã đón lấy bóng, mắt lướt qua hết hậu vệ đội bên, rất nhanh bật một cú lên rổ.

Khoảnh khắc khi quả bóng được bắn ra, La Cường từ trong đám đông nhảy lên đập tay chắn, nhưng thay vì đập quả bóng ra ngoài, hắn đập thẳng vào mặt lão chốc đầu!

Thậm chí, quả bóng đập mạnh đến nỗi lão chốc đầu phải khụy xuống đất ...

Lão chốc đầu từ dưới đất bật dậy, nổi giận đùng đùng, chuyện này chẳng khác nào tát vào tự tôn của gã một cú cực mạnh, còn trong

đáy mắt La Cường giờ đã đỏ ngầu một mảng...

Ban trưởng ban mình bị đánh, các thành viên còn lại có nhin được không? Vương Báo vội vàng chạy tới, nhưng còn chưa kịp làm gì, cánh tay La Cường lại vung lên đánh bay Vương Báo!

Hiện trường trở nên loạn cào cào.

Thiệu Quân tái mặt, anh đứng phắt khởi ghế, lao xuống sân...

Nếu nhìn vào diễn biến của sự việc, hai pha phạm lỗi cực kỳ tệ hại của La Cường phải bị trọng tài phạt thẳng tay, đuổi ra khỏi sân. Lần này quả thực là hấn sai đến vô lý.

Nhưng tình hình đã đến nước này còn ai đi quan tâm đến việc tranh cãi với trọng tài xem bên nào phạm luật, La lão nhị đã không còn có thể ngồi nghe đạo lý được nữa, hai mắt hấn đỏ ngầu, long lên sòng sọc.

La Cường siết chặt nắm tay, đang đánh nhau một chọi bốn với mấy người bên đội đối thủ.

Hồ Nham thấy La Cường bị bao vây, quay đầu lấy một chiếc ghế đầu, không nói một lời xông lên phía trước, phang thật lực cái ghế vào đầu một tên đến tóa máu.

La Cường không phải là một kẻ tốt đẹp, Hồ Ly cũng không phải là dạng vừa. Những người tâm địa thiện lương lòng dạ Bồ Tát thì nào phải ngồi trong nhà tù Thanh Hà?

Ban đầu chỉ là một mình La lão nhị khiêu chiến, nhưng rất nhanh đã thành một nhóm.

Hồ Ly đã tham chiến rồi, những người còn lại trong ban 7 sao nhắm mắt làm ngơ cho được, sao nữ nhìn Hồ Ly bị đánh cho được? Ban 7 không còn đàn ông sao? Vì vậy, Thuận Tử và Nhím nhanh chóng xắn tay áo lên ...

Có kẻ lấy một chiếc ghế đầu từ khán phòng, toan đánh lén sau lưng, đập vào gáy La Cường.

Nếu đánh trúng, hẳn sẽ có thể đập chết La Cường, máu sẽ văng ra đến ba thước là chắc chắn.

Thiệu Quân tái mặt lao vào đám đông. Một cây dùi cui bay về phía ghế đầu đang vung đến La Cường, và một cây dùi cui khác đập vào mặt kẻ đánh lén bên ban 3 khiến hắn phải nằm úp sấp.

La Cường quay đầu lại nhìn thấy cảnh này, giật mình, có chút kinh ngạc ...

Trước khi La Cường kịp phản ứng, Thiệu Quân lại cầm gậy, lần này anh đánh thẳng vào vai La Cường không ngừng, khiến La Cường lảo đảo mấy bước, một vết đỏ như máu nhanh chóng sưng lên trên xương quai xanh của hắn.

Nước mắt của Thiệu Quân gần như chực trào ra, anh gầm lên: "Anh cứ như thế này, anh lại như thế này!"

"Đánh à? Vẫn còn đánh nhau à?! Con mẹ nó anh vẫn cứ đánh nhau à?!"

Lúc đó, Thiệu Quân nhớ đến khi người đàn ông này bị gãy hai chiếc xương sườn, nằm cuộn tròn trong lồng sắt nhỏ, người đàn ông này yếu ớt nằm trên giường bệnh, tiểu ra máu, và bàn tay đầy máu của Lão Thịnh dính trên bức tường trắng toát kia ...

"La Cường tên khốn! Anh lại gây chuyện nữa sao? Anh có thể yên ổn được không! Anh có thể giữ lời hứa không! Anh đừng gây chuyện cho tôi nữa có được không, có được không!!!"

La Cường sửng sờ nhìn Thiệu Quân, hai người trừng mắt nhìn nhau chăm chăm, hai mắt như chực trào máu tươi.

Một lúc, La Cường sụp mắt xuống, đôi mắt đỏ rực, môi lấm bầm, giọng nói nghẹn lại, khàn khàn, cũng không biết mình đang nói gì.

Thiệu Quân chán nản buông dùi cui, cảm thấy rất khó chịu trong lòng, đột nhiên nắm lấy cánh tay La Cường, nói nhỏ: "Anh đi theo tôi."

Một nhóm người đang đánh nhau hăng say thấy Thiệu Quân kéo La Cường đi, cũng tự động dừng cuộc chiến.

Hồ Nham ném chiếc ghế dính máu, thô bạo quệt mắt.

Hồ Nham nói với mọi người: "... Bố anh ấy mất rồi."

./.

-----oOo-----

Chương 23

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 23: Thiếu niên nhiệt huyết

Hai đội bóng của đại đội 1 ngang nhiên đánh nhau trên sân bóng rổ, dĩ nhiên trận đấu bị đình chỉ ngay, cả hai đều bị phạt.

Thiệu Quân cả giận nói, "Phạt điểm, ngừng toàn bộ giải đấu, trừng phạt nghiêm khắc vào. Tôi không tin không trị hết thói xấu của La Cường."

La Cường trong phòng biệt giam cả đêm, Thiệu Tam gia cũng ở cùng với hắn cả đêm.

Thiệu Quân thậm chí còn không còng tay La Cường.

Điền Chính Nghĩa lo lắng theo sát Thiệu Quân nói: "Thiếu gia sao cậu lại mạo hiểm như thế? Cậu không đề phòng tên này một chút nào sao? Lỡ hắn ta điên lên gây thương tích cho cậu, gặp chuyện không may thì làm sao bây giờ?"

Thiệu Quân nói: "Anh ta phải phát điên, tôi phải làm anh ta phát điên, tôi phải để anh ấy trút giận. Tôi cũng không tin anh ta là người nhẫn tâm, thiếu hiểu biết đâu."

Điền Chính Nghĩa cũng chưa vừa bụng: "Vậy còn chuyện La Cường đánh mấy người bên ban thì sao?"

Thiệu Quân đuối lý, than thở: "Thì chẳng phải cũng bị nhốt sao ... Hơn nữa nếu không phải do Vương Báo ra tay thì đâu có chuyện như vậy?"

Đội trưởng Điền nghĩ bụng, La Cường ra tay là do Vương Báo à?

Tên này rõ ràng là đang ghen một bụng lửa giận muốn tìm ai để xả ra mà thôi. Thiệu tiểu tam nhi là người giám hộ hay là mẹ người ta vậy, lúc nào cũng nhe nanh xòe vuốt như hổ cái bảo vệ đàn con.

Mới đầu xuân, sáng sớm phương Bắc rất lạnh, ngoài cửa sổ gió lay như ai đang khóc thút thít.

Thiệu Quân đem hai chiếc mền vào phòng giam, mỗi người một chiếc.

La Cường chưa ăn gì cả ngày, cả người choáng váng, cứng đờ ngồi trên ghế sắt, không nhúc nhích, cũng không nói tiếng nào.

Thiệu Quân hiểu người đàn ông này, cũng không ép buộc hay ra lệnh. Anh chỉ lặng lẽ kéo một chiếc ghế lại, ngồi đối mặt với La Cường.

Căn phòng lạnh như hầm băng, lạnh luồn vào cả tim. Thiệu Quân lôi chăn bông dày quấn lấy La Cường, sau đó cũng trùm cho mình một cái, bắt chéo chân cuộn tròn trong chăn. Hai người quấn chăn bông dày phòng nom như hai con gấu, cứ ngồi như vậy, mỗi người một đầu, gương mặt im lặng nhìn nhau.

Thật lâu sau, La Cường nói: "Cậu quay về đi."

Thiệu Quân nói: "Tôi ở đây trông anh."

Giọng La Cường khàn khàn: "Tôi sẽ không đập phá phòng, hay làm khó cậu ... Cậu đi đi, tôi muốn ở một mình."

Thiệu Quân rất nghiêm túc: "Tôi là quản giáo của anh, anh là người của tôi, nếu anh cảm thấy không thoải mái, hay có gì khó khăn phải nói cho tôi biết."

Đáy mắt La Cường hiện lên một vẻ trốn tránh và nôn nóng, hẳn muốn trốn tránh mọi người, muốn ở một mình, nhưng lại bị Thiệu Tam màn thầu này bám rịt đến khó chịu. Màn thầu làm bị hỏng sao?

Bỏ quá nhiều men và quá ít baking soda à, sao không nở mà lại dính như thế!

La Cường thô lỗ nói: "Tôi đã nói là không, đó không phải là việc của cậu! Tôi đang bị nhốt vào biệt giam rồi, cậu cút đi giùm tôi."

Mắt Thiệu Quân đỏ lên: "Sao không nói với tôi? Anh quên những gì trước đó tôi đã nói rồi sao!"

"La Cường, hai chúng ta đã từng nói cái gì? Anh là người của tôi, nghe tôi nói, nhận thức tôi! Tôi chăm sóc anh, tôi giúp đỡ anh, tôi bảo vệ anh, anh đói bụng tôi cho anh ăn, anh bệnh tôi sẽ đưa anh đến bệnh viện. Anh già anh chết tôi cũng sẽ là người nhật xác và lo hậu sự cho anh! Anh đánh người khác dĩ nhiên tôi phải cần một lời giải thích, vì nếu anh đánh người khác, tôi cũng sẽ bị trừng phạt chung với anh! "

"Hôm nay anh bắt nạt người khác, La Cường, anh gây chuyện, anh bị phạt, bị biệt giam, thì tôi cũng sẽ chịu chung như thế. Anh đánh nhau, người chịu trách nhiệm là tôi, người mất mặt cũng là tôi. Anh hiểu không! Con mẹ nó anh bị giam ở đây bao nhiêu ngày thì Thiệu tam gia sẽ ở với anh bấy nhiêu ngày. Anh còn dám nói không liên quan đến tôi?! Anh đã hứa với tôi như thế nào? Anh đã đồng ý với tôi như thế nào!!! "

La Cường quay mặt đi, không nhìn Thiệu Quân, nhưng đôi mắt hấn từ từ ươn ướt, đỏ ngầu, như muốn chảy máu ra, trộn lẫn máu và nước mắt.

Đây là lần đầu tiên hấn không biết phải làm gì, mờ mịt và tuyệt vọng.

La Cường vùi đầu vào chăn bông, lộ ra một mảng xương cứng hơi lồi lên sau gáy. Tóc hấn cạo rất ngắn, chỉ để lại một lớp tóc mờ đen xám, dưới ánh trăng từng đường nét xương sọ lộ ra thật rõ ràng.

Xương sau ót này, người xưa gọi là "phản cốt".

Người ta quan niệm, những người có "phản cốt" là tai họa, là nghiệp chướng, súc sinh, không ai muốn giao du, người đời thì khinh rẻ!

Thiệu Quân cũng không dễ chịu gì, La Cường đã chiếm trọn tâm tư của anh, không thể làm lơ được. Trong tù, hàng tháng La Cường đều làm tốt hơn mọi người, luôn được thêm điểm cộng, bước từng bước nhỏ trên con đường cải tạo phóng thích, tiến gần hơn đến cánh cổng sắt lớn, từng bước mỗi ngày thật sự rất vất vả! Lần đánh nhau này điểm công của cả tháng bị trừ sạch sành sanh rồi, khó khăn lắm mới đi được một đoạn, giờ lại quay về vạch xuất phát?!

Bọc trong chiếc chăn bông to, anh nhích ghế lại gần, vươn tay vỗ nhẹ vào ót La Cường: "Tôi biết anh đang khó chịu. Chuyện lớn như vậy, sao anh lại cứ muốn tự mình gánh vác? Anh có gốc không, sao không nói cho tôi biết."

La Cường hừ mũi: "Nói cái gì với cậu? Cậu quen ông già nhà tôi sao?"

Thiệu Quân liếc nhìn hẩn, tự tin nói: "Đương nhiên là tôi biết, tôi biết phụ huynh của tất cả những người trong ban 7."

"Bố anh sinh được ba người con trai, anh trai anh thật thà và tốt bụng, em anh là tai họa nhỏ, còn anh thì là một tai họa lớn. Bố anh rất khéo léo, tay nghề thủ công của anh cũng là học từ bố. Anh cũng học nấu ăn từ ông, bảy tuổi biết làm sủi cảo, chín tuổi biết hấp bánh bao ... "

"Sau này anh làm ăn phát đạt. Một nửa hộp đêm ở thành phố Bắc Kinh là của anh. Người trong giới lớn tuổi hơn anh gọi anh là "lão Nhị", những người nhỏ tuổi hơn anh gọi anh là "Anh Cường." Anh chưa kết hôn, không con, vợ của chủ tịch tập đoàn X vừa bị bắt chính ra là tình nhân của anh, bằng không anh giải quyết mấy chuyện kia như thế nào? Còn nữa, hai diễn viên nữ chính trong tiết mục trên TV hôm trước, Đừng nói với tôi anh chưa từng ngủ với hai cô ấy nhé, người ta đồn khắp chốn rồi!"

Có một số chuyện khi hai người nói chuyện phiếm với nhau La Cường chưa bao giờ đề cập đến, ví dụ như chuyện tình nhân này, làm sao mà nói cho Thiệu tiểu tam nhi được? Những thông tin này đều là Thiệu Quân đi "hóng hót" từ nhiều nguồn khác nhau. Anh rất giỏi trong chuyện này, ghi nhớ tất cả.

Những người mà anh không muốn gặp, anh chẳng bao giờ muốn nhớ tý gì về họ, còn những người anh quan tâm, anh nhớ rõ từng chuyện một.

Thiệu Quân giả vờ thoải mái, trêu chọc La Cường: "Tôi nói đúng không? Còn điều gì tôi không biết, anh kể tôi nghe với?"

La Cường trợn mắt nhìn anh một cái, khóe miệng kéo giãn ra: "Hừm, cậu không biết nhiều lắm."

Thiệu Quân nói: "Còn nữa, bố anh rất thương anh. Bố dạy anh trò bắt nạt. Hồi nhỏ chắc anh ăn nhiều thịt dê lắm hả?"

La Cường: "....."

Thiệu Quân thò tay vào chần, lấy ra một vài chiếc nạng dê trong túi: "Phải không?"

Chiếc nạng dê hôm đó chơi xong La Cường vứt sang một bên, Thiệu Quân nhặt nó lên, bỏ vào túi cất đi, cũng chẳng hiểu tại sao, tay có cảm giác trơn, hơi dính dính.

La Cường cụp mắt xuống, môi run rẩy, yết hầu giật giật, mắng hai câu "cút đi" và "Đồ đáng ghét", rồi lại vùi mặt vào chần bông, cọ mạnh mấy cái...

La Cường rất ương bướng, nhưng hẳn không ngờ rằng Thiệu Tam màn thầu còn ương bướng hơn cả hẳn, chỉ vì muốn hẳn cúi đầu.

Đêm đó, La Cường bị Thiệu Quân kéo lên giường, chuẩn bị chìm vào giấc ngủ, yên tĩnh.

La Cường ôm chần bông, mặt vùi sâu xuống giường không cho ai nhìn thấy.

Người đàn ông này thực sự đã không ngủ cả đêm, cứ lảo bảm, cằn nhằn, cảm xúc rối loạn lẫn qua lẫn lại. Thiệu Quân cũng quấn chần bông, tựa vào đầu giường, bối rối, nhưng lại không dám rời đi, nghe La lão nhị than thở, nói thật nhiều.

La Cường thỉnh thoảng sẽ giật nảy mình, sống lưng run lên, thở hổn hển, ho khan, trông rất đau đớn.

Thiệu Quân xoa bóp cho người đàn ông này một chút, lòng bàn tay vuốt lưng hắn, thì thầm an ủi vài câu.

La Cường tóm lấy tay Thiệu Quân, cổ tay nổi đầy gân xanh, lòng bàn tay đầy mồ hôi lạnh. Hắn siết đến tay Thiệu Quân bị đau, mu bàn tay hắn mấy dấu đỏ.

Làm sao Thiệu Quân biết an ủi người khác? Anh có từng an ủi ai bao giờ đâu? Mọi ngày anh hay gằn gỏi thân mật kề vai tán dóc trêu đùa với các tù nhân, nhưng anh chưa bao giờ thật sự an ủi ai đó. Khi còn nhỏ ở đại viện, Tiểu Quân Quân là người hay khóc và ồn ào nhất, mỗi khi anh khóc, năm sáu người làm trong đại viên vội chạy tới ôm như ôm trứng, hứng như hứng hoa mà dỗ dành. Thiệu Quân đã từng dỗ người khác đâu? Thiệu Quân đã từng làm "bảo mẫu" cho ai bao giờ đâu? ...

Đêm đó không yên tĩnh, anh nằm bên cạnh La Cường, xoa lưng vuốt tóc, cảm thấy người này giống như bị thu nhỏ lại. Một người đàn ông mấy chục tuổi, giờ lại như một đứa trẻ, gặp chuyện buồn thì đòi tam gia anh đến dỗ dành!

Thiệu Quân gằn như nửa ôm lấy La Cường từ phía sau, vì người bên kia kéo tay anh quá mạnh khiến anh không thể buông ra.

Mồ hôi lạnh người đàn ông ấy ướt đẫm bộ đồng phục tù nhân, chạm

vào ngực Thiệu Quân ẩm ướt lạnh lạnh. Nhìn thấy La Cường khó chịu, đau đớn như vậy, Thiệu Quân cũng đột nhiên cảm thấy khó chịu theo ...

Anh nghiêng người, nghe thấy La Cường nói: "Bố của tôi, đã từ mặt tôi từ lâu."

"Ông thương anh cả, yêu đứa út, ông ấy không muốn gặp tôi..."

"Khi tôi còn nhỏ, bố tôi không có khả năng để cho ba anh em chúng tôi sống một cuộc sống sung túc. Tôi không trách ông ấy. Nhưng khi tôi có thể cho ông ấy sống một cuộc sống tốt, ông ấy lại không muốn nhìn mặt tôi..."

"Bố tôi tức điên, là vì tôi, vì tôi..."

"Tiểu tam nhi giờ cũng đang giống như tôi, nếu bên cạnh nó có một người tốt như màn thầu cậu che chở thì tốt quá rồi ..."

Mùa hè năm 1976 chẳng yên bình.

Năm đó là năm khó khăn nhất của nhà họ La, khi bà La được hàng xóm chở đến bệnh viện bằng chiếc xe ba bánh, mặt bà đã đỏ bừng, cả quần đầy máu.

Lúc nghe tin, La Cường chạy thẳng từ lò than nơi hắn làm những công việc lật vật đến bệnh viện, đầu tóc bết lại, trong túi vẫn còn vài đồng tiền kiếm được từ công việc làm thêm. Một đứa bé chín tuổi khi ấy có thể làm gì? Hắn kéo xe xà bần cho người ta ở lò than, hai xu một xe nhỏ, kéo một đêm hắn có thể kiếm được hai xu, hai xu thời ấy cũng vẫn có chút giá trị.

La Tiểu Tam nhi khó sinh, nghe nói do đầu quá to, lại thích đạp đá lung tung, làm động thai, vị trí thai nhi không đúng, nên khi sinh để nó bị kẹt không thể ra ngoài.

Cuối cùng khi dùng kìm gấp nó ra được bên ngoài, khuôn mặt nhỏ

bé của La Tiểu Tam nhi đã nghẹn lại, y tá hoảng đến mức đánh mông nó vài cái, bị đau nó mới chịu khóc lên oa oa.

Điều kiện của những bệnh viện nhỏ không tốt lắm, kho máu không đủ, đứa trẻ được cứu, nhưng người mẹ thì không.

Một người đàn ông góa vợ và ba đứa con nhỏ sống thật sự không dễ dàng gì. Các cô chú trong khu ai cũng rất yêu quý La Tiểu Tam nhi, người cho miếng cơm, người cho chút sữa, người tặng cái áo. La Tiểu Tam nhi lớn lên như thế.

La Tiểu Tam nhi cầm tinh con rồng, sinh ra đã nặng mười cân, là "em bé mười cân" (*) nổi tiếng xa gần trong ngõ hẻm. Hàng xóm đều nói, thằng nhóc thối tiểu tam nhi này là có là em bé đầu, nó là con Hắc Long thành tinh, giết mẹ ngay khi vừa sinh ra.

() 10 cân Trung = 5kg*

Bố La lúc ấy đang làm việc trong một tiệm ăn lâu đời tên là Hồng Tân Lâu (1), tiệm ăn có những đầu bếp bậc thầy và những người thợ kỳ cựu. Ông là người có năng lực, khéo tay, và ít nói.

Hồng Tân Lâu là một nhà hàng nổi tiếng chuyên phục vụ các món ăn truyền thống Bắc Kinh - Thiên Tân, rất nổi tiếng vào thời đó, ngoại trừ "Lão Tam Thuận" và Toàn Tự Đức thì hải sản và những món thịt dê của Hồng Tân Lâu rất được mọi người yêu thích. Bố La mặc đồ trắng, bận rộn trong căn bếp nóng và đông đúc, cầm dao cắt ra những lát thịt bò và thịt dê mỏng.

Sau khi tan tầm, Bố La ngồi trong ngôi nhà gỗ nhỏ hẹp chạm khắc vỏ trứng gà dưới ánh hoàng hôn.

La lão đại rửa cải thảo trong sân, dùng một cái vại lớn để muối chua dưa cải.

La Lão nhi thì đun cơm trong một cái nồi nhỏ, nghiền thành bột cháo cho vào một cái bình tráng men, đút tiểu tam nhi ăn.

La Chiến mặc cái quần hở đáy, chu miệng trườn ra khỏi giường, cúi người xuống xách cái nồi nhôm đựng cơm vừa được múc sạch hết lên, thừa lúc anh trai không để ý, nó đội cái nồi lên đầu.

La Chiến đội nồi nhôm trên đầu, vui tí mắt, nó thè đầu liếm những hạt cơm trong nồi, trên má cũng dính đầy hạt cơm.

La Cường quay đầu lại, bĩu môi cười cười, cầm lấy thìa chỉ: "Tam nhi!"

La Tiểu Tam nhi mút tay: "Ừm..."

La Cường: "Có muốn ăn không? Lấy cái nồi xuống, không tao không cho ăn!"

La Tiểu Tam nhi ngẩn ra, rồi ngoan ngoãn giở nồi lên, mặt dính đầy cơm, vô tội: "Ừm ừm.." mấy cái.

Khóe miệng La Cường nhếch lên nụ cười tinh quái: "Gọi anh hai đi, tao cho mày ăn."

La Tiểu Tam nhi miệng đầy chảy chảy nước miếng: "Hắc hắc... Ha ha..."

Năm 1976 cũng là một năm thảm khốc đối với toàn bộ đồng bằng Hoa Bắc, phong thủy long mạch kinh đô bị phá hủy, hàng triệu người trong thành phố mất nhà mất cửa. (2)

Vào đêm trời đất rung chuyển, một thanh xà nhà trong cái phòng tám mét của nhà họ La bị sụp, rớt đè sụp cả lò than.

Bố La ngủ một mình trên tấm ván gỗ cạnh cửa sổ, ba đứa con của ông đều ngủ bên trong. Bố La vô cùng hoảng sợ chạy tới đào xới trong đống vữa tường mục nát, trong bóng tối lờ mờ đưa con trai của mình ra ngoài...

La Tiểu Tam nhi quần trong một chiếc chăn bông, được La Cường che chắn bên trên, chậm rãi trượt ra từ khe hở giữa đồng đồ nát.

Bố La vội vàng mở chăn bông, sờ sờ tay chân thẳng bé: "Tam nhi?! Tam nhi"

Đang định ôm đứa bé chạy ra, lão đại sực nhớ đến chuyện gì đó, chỉ tay vào bức tường trong bóng tối: "Bố? Bố! Lão nhi còn bên trong! Bố quên mất nó rồi ..."

Trận động đất ở Đường Sơn năm đó, nghe bảo lò luyện thép của nhà máy thép Thủ Cương cũng bị rung chuyển, đường ống dẫn dầu của nhà máy tổng hợp hóa dầu Bắc Kinh bị vỡ, nhà máy luyện than Bắc Kinh thì chìm trong biển lửa.

Một góc tường gạch của cửa Tử Cẩm Thành nứt ra, di tích chùa Bạch Tháp, chùa Thiên Ninh và cửa Đức Thắng rung chuyển lung lay, cũng may vẫn đứng sừng sững.

Toàn bộ thành phố đều bị ảnh hưởng, khắp nơi đâu cũng có thương vong. Trận động đất lớn qua đi vẫn để lại di chấn, cứ vài giờ lại rung chuyển. Những ngôi nhà gỗ cũ nát lung lay sắp đổ, gạch ngói trên những bức tường thấp trong ngõ nứt từng mảng rơi xuống.

May mắn lúc đó đang mùa hè, ban đêm trời vẫn chưa lạnh. Những sân nhà trở thành phòng ở, người dân nằm ngủ la liệt trên đường.

La Cường chạy về nhà nhiều lần, giẫm lên những viên gạch ngói vỡ, cẩn thận kéo chiếc chăn bông ra khỏi đồng đồ nát. Trên Tây Tứ, Đức Thắng quận Tây Thập chặt kín các hộ gia đình tùm tùm lại, quần chăn bông ngủ trên đường.

La Tiểu Tam nhi quần quần áo của anh trai, La Cường cởi trần, mặc một chiếc quần nhỏ ...

Một năm sau, những ngôi nhà gỗ cũ được sửa sang lại, khu nhà lại tiếp tục vang lên tiếng pháo hoa, tiếng ồn ào của con người.

Bố La đi sớm về muộn mỗi ngày để kiếm tiền nuôi con. Một công nhân cấp hai trong một đơn vị quốc doanh có mức lương chết 41 tệ rưỡi một tháng, thời đó người ta gọi đùa là "415 Đại Mao".

La Cường ra khỏi viện mỗi buổi sáng, đỡ bồn tiểu, công La Tiểu Tam nhi trên vai.

La Tiểu Tam nhi ôm đầu anh trai mình, cái móng vừa được rửa sạch sau khi đi tiểu cọ vào gáy La Cường.

Bồn tiểu được đỡ xuống nương cống bên đường, mùa hè bốc mùi thối hoắc, mùa đông có thể nhìn thấy phân đông cứng trên mấy thanh sắt gỉ của cống.

Ăn vội vài miếng bánh bao dưa muối, sữa đậu nành và cháo kê, La Cường gảy bếp than, nhặt vụn than tổ ong cháy hết vào chiếc bồn rửa bị vỡ, rồi thêm than mới vào. Mọi than được kéo ra ngoài, đổ vào chiếc xe rác của công nhân vệ sinh đậu ngoài đầu ngõ.

Trẻ con trong hẻm nhỏ không được đi nhà trẻ, nhà trẻ chỉ dành cho con em những nhà khá giả. Khi La Chiến còn nhỏ, nó được mấy dì mấy thím trong ngõ chuyền tay nhau trông hộ, mỗi ngày ngồi trên chiếc ghế đan trong sân phơi nắng.

Khi La Tiểu Tam nhi lớn hơn một chút, mỗi buổi tối đều ngồi trên ngưỡng cửa khu nhà, đợi La Cường tan học về. Khoảng thời gian sau khi anh trai tan học là khoảng thời gian hạnh phúc nhất mỗi ngày của nó.

La Tiểu Tam nhi có đồ chơi vịt bằng nhựa và xe đạp ba bánh nhỏ bố nó mua cho nó, là thứ hai người anh của nó chưa từng được chơi khi còn bé.

La Cường lên lấy xe đạp của bố La, theo sau là La Tiểu Tam nhi, cưỡi xe đạp ba bánh, hai anh em lang thang, ngông cuồng trong con hẻm nhỏ.

Xe đạp 28 tấc, gia đình nào cũng có một chiếc. Chiếc xe khá cao, lúc đó La Cường không cao lắm, chân hắn vẫn còn loay hoay để với đến bàn đạp.

Cưỡi bằng hai tay không cầm tay lái, ngồi trên ghế sau xe, hoặc cùng Tiểu tam nhi cưỡi trên xà, đều là những trò vui lần nào cũng có thể khiến Tiểu Tam nhi thích thú. Có khi hắn kéo ghế xe lên vị trí cao nhất, đỡ khung sau xe rồi thả tay đạp xe trong con hẻm nhỏ. Kéo ghế và đỡ khung là cách đi xe đạp thời thượng trong các con hẻm thời bấy giờ, gọi là "chơi nổi".

Trong lòng La Tiểu Tam nhi, anh hai quý báu của nó của nó là thiếu niên nhiệt huyết nhất trong tám con hẻm ở Tây Tứ.

Thiệu Tam gia và La lão nhị không giống nhau, thậm chí không cùng một thế hệ, năm 1976 anh còn chưa được sinh ra.

Có rất nhiều điều La Cường nói mà Thiệu Quân không hiểu hết. Anh chưa bao giờ nghe nói đến hoặc trải qua một cuộc đời như vậy. Khoảng cách không thể nối lại giữa hai người chính là quãng thời gian thanh xuân trong con hẻm cũ không bao giờ có thể quay trở lại ấy.

Cho nên đêm này, Thiệu Quân phải mất rất lâu để tiêu hóa, suy nghĩ quá nhiều trong thời gian ngắn, nghĩ về một người như La Cường.

La Cường trốn trong bóng tối với đôi mắt đỏ sẫm đêm nay, chỉ có Thiệu Quân mới có thể nhìn thấy.

La Cường trước mặt anh giống như củ hành lớn, từng lớp từng lớp vỏ được bóc ra, lộ ra bộ mặt chân thực rõ ràng nhất của người đàn ông này, làm mắt anh cay, làm tim anh như thiêu đốt, làm anh muốn ngừng cũng không được, muốn quên cũng chẳng thể nào quên...

--

(1): Nhà hàng Hồng Tân Lâu được thành lập vào năm 1853 (năm thứ 3 của Tây An Phong trong triều đại nhà Thanh). Ban đầu nằm ở Thiên Tân, năm 1955 vào Bắc Kinh theo lời mời của Thủ tướng Chu

Ân Lai.

(2): Động đất Đường Sơn (chữ Hán: 唐山大地震, Hán Việt: Đường Sơn đại địa chấn) là một trận động đất xảy ra ngày 28 tháng 7 năm 1976 với chấn tâm nằm gần thành phố Đường Sơn, Hà Bắc (Trung Quốc). Đây thường được coi là trận động đất gây thương vong nhiều nhất thế kỷ XX xếp trên cả Động đất Ấn Độ Dương 2004. Thiên tai này đã hủy diệt gần như toàn bộ thành phố công nghiệp Đường Sơn, nơi sinh sống của khoảng 1,6 triệu người Trung Quốc, theo thống kê ban đầu của Chính phủ Trung Quốc đã có 655.000 người thiệt mạng, con số này sau đó được giảm xuống còn từ 240.000 đến 255.000 người, ước tính 164.000 người khác cũng bị thương nặng vì

trận động đất.

(3) Xe đạp 28 gác:

./.

-----oOo-----

Chương 24

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 24: Thái Lang mà anh hai yêu nhất

Khi đó, trong mắt hàng xóm, đứa con trai cả nhà họ La là người trung thực, thật thà, dù theo thói quen xã hội xưa, con trai cả, cháu đích tôn nhà ai ra đường cũng được khen ngợi là lanh lợi giỏi giang. La Tiểu tam nhi thì dễ thương và vui vẻ, ai thấy cũng muốn lại véo mặt.

Còn thằng hai thì sao? Thằng hai ... không đáng yêu lắm.

Gia đình đông con, đứa lớn nhất được tin cậy, đứa út được cưng chiều, còn đứa ở giữa thường bị coi thường, bị xem nhẹ. Trong mắt người lớn, họ luôn cho rằng đứa thứ hai nhà họ La kia không thích nói nhiều, không khóc, không gây chuyện, không được lòng người lớn, hay ủ rũ đi trong ngõ, thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn mọi người, ánh mắt u ám, chẳng vui vẻ gì.

La Cường từ trường về nhà, đeo cặp sách, kẹp điếu thuốc cũng không biết lấy từ đâu giữa hai ngón tay .

Hắn sẽ đi đường vòng đến công trường để hút thuốc một lúc, trốn trong loại ống bê tông tròn to đặt nằm ngang, nơi trẻ con và mèo thường thích trốn. Khi có người nhìn thấy, hắn giấu nửa điếu thuốc trong lòng bàn tay, rúc vào ống tay áo.

La Cường cũng có một đám anh em thân thiết. Những tên này đều là những tay giang hồ có tiếng xa gần trong mấy con hẻm, học hành không đến nơi đến chốn, chiều nào cũng ngậm thuốc lá, vác gạch gạch đi khắp các ngõ nhỏ gây chuyện khiến người lớn đau đầu.

Nhưng La Chiến đã thích anh hai của mình từ khi anh còn nhỏ. Trẻ

em và người lớn có quan điểm khác nhau. Người lớn thì cân nhắc đứa trẻ nào ngoan, đứa nào có tương lai xán lạn; còn trong mắt những đứa trẻ, nó chỉ thích người thú vị và thương nó thật lòng.

Đôi khi sau giờ học, La Cường sẽ đi ngang qua Hồng Tân Lâu, lên vào cửa nhà bếp qua cánh cửa nhỏ.

Đầu bếp và tất cả phục vụ đều biết mặt La lão nhị, đôi khi chào đón hẳn bằng một đĩa bánh gạo nếp, một túi Saqima hoặc phần dim sum thừa trong nhà hàng.

Bánh gạo nếp được chiên bằng bột nếp, ngọt vừa miệng. La Cường ăn thấy ngon, cất vào túi chạy về nhà, lấy nó trêu La Tiểu Tam nhi: gọi "anh trai tốt" đi, tao sẽ cho mày một cái bánh gạo.

Gia đình bên cạnh nhà là giảng viên đại học, cũng là nhà có thu nhập khủng những năm đó, một tháng hơn trăm đồng. Họ có tủ lạnh hoa tuyết và loa Vũ Bài. Giảng viên cũng thích La Tiểu Tam nhi khỏe mạnh kháu khỉnh, đen đen béo béo, có lần lấy một bát kem nhỏ trong tủ lạnh đưa cho Tiểu tam nhi.

Những năm ấy, đồ ăn vặt lạnh được chia thành nhiều hạng. Kem que ba xu có hai loại, trái hồng và đậu đỏ; kem que năm xu là sôcôla; một mao hai xu có thể mua một que kem sữa, và hai mao mới mua được một que kem đôi Bắc Băng Dương, là cái loại có gắn hai que gỗ để cầm ăn. (*)

La Tiểu Tam nhi lau miệng đầy kem, tặc lưỡi, ngượng ngùng đưa que kem qua: "Anh hai ăn đi."

La Cường hát nhẹ cầm: "Mày ăn đi."

La Tiểu Tam: "Anh cũng ăn đi."

La Cường nói: "Tao ăn trên trường rồi."

La Tiểu Tam nhi ăn, mùi ngón tay cũng bị [i]ếem sạch, thật là ngon.

Kem đắt quá, bố nó chưa bao giờ mua cho nó thứ này.

Tiểu tam nhi ăn xong kem đôi, La Cường lấy que gỗ đưa lên miệng mút mút lại chút kem còn sót trên đó...

Khi La Chiến được hai, ba tuổi, vừa có thể nói lưu loát, nó nói rất nhiều, giọng nói còn vang nên rất thích nghe người lớn khen ngợi. Các bác gái trong viện mỗi khi rảnh rỗi hay trêu chọc nó: "Tam nhi, tới nói cho bác nghe mấy câu đi!"

La Tiểu Tam nhi chấp tay ra sau đít, trợn mắt: "... tui là trò đùa của mấy người à!"

Đây là một câu thoại nổi tiếng của danh hài Mã Tam Lập, La Chiến học từ TV, bắt chước y chang khiến những người lớn trong viện cười rũ rượi.

Bác gái hỏi: "Tam nhi, con có thích cha của con không?"

La Tiểu Tam nhi gật đầu: "Con thích!"

Bác gái: "Có thích anh trai không?"

La Tiểu Tam nhi vui vẻ: "Thích !!!"

Bác gái: "Con thích ai nhất?"

La Tiểu Tam nhi liếm ngón tay, bĩu môi, hát cảm: "Con thích nhất ... Con thích nhất anh trai của con!"

Mọi người đều biết La Chiến đang nói về ai. Cái nét mặt, dáng đứng cà lơ phát phơ và điệu bộ hát cảm đó đều học theo anh hai nó.

La Cường đẩy cửa bước ra, tay cầm kẹp sắt đang gấp một ổ than tổ ong, nhìn Tiểu Tam nhi, hần thoạt nhìn rất ngầu, nhưng thật ra khóe miệng đã nở nụ cười rồi, hần cảm thấy tự hào.

Sau đó, La Cường kẹp La Tiểu Tam nhi dưới nách, khiêng vào nhà, ném lên giường lớn, nhào tới ôm ...

"Ai là người mày thích nhất? Nói anh nghe xem nào." La Cường hỏi.

"Em thích anh hai nhất!" La Tiểu Tam lăn lộn làm nũng trên giường.

"Nói lại lần nữa, thích nhất ai!" La Cường cù vào máy chỗ nhột của Tiểu Tam nhi.

"Anh hai! ... Anh hai!..."

La Tiểu Tam nhi cười khanh khách không ngừng, tay chân đạp loạn xạ ngầu lên cánh tay La Cường...

Các bé trai thường thích chơi bắn súng, rất mới mẻ và kích thích. La Chiến cũng có khẩu súng lục nhỏ của mình, được anh hai đưa cho.

Đồ chơi trong cửa hàng bách hóa quá đắt để mua. La Tiểu Tam anh luôn ngồi xổm bên quầy, háo hức nhìn vào tấm kính.

La Cường khắc thanh gỗ thành hình một khẩu súng, sau đó buộc vài vòng dây sắt làm cò súng, Tiểu tam nhi rất thích nó.

La Cường nói với đứa nhỏ: "Khi nào giàu, tao sẽ mua cho mày một khẩu súng thật".

Một ngày nọ, vào một ngày cuối tuần, bố La đạp xe đèo La Tiểu tam nhi đến Công viên Trung Sơn và Cung Văn hóa Nhân dân Lao động để vui chơi và xem triển lãm hoa cúc.

Để tiện chở con nhỏ, bố La đã lắp một chiếc thùng thiếc nhỏ ở bên cạnh giá sau xe đạp của mình. Đây có thể coi là một nét đặc trưng trên đường phố thời đó, nhiều ông bố đưa đón con bằng xe đạp thồ có gắn thêm thùng nhỏ như vậy.

Sau khi xem xong triển lãm hoa, hai bố con ra đường lớn, vô tình

đụng phải "đoàn xe chiến đấu" trong đại viện quân đội. Một nhóm thanh niên xuất thân từ đại viện, miệng ngậm thuốc lá, tay cầm hai con dao, tụ tập quanh phố nhìn quanh.

Đường Ngọc Tuyên khu Bách Vạn Trang có rất nhiều doanh trại quân đội và đại viện như thế, mỗi đại viện đều có những đứa choai choai thế này. Những đứa trẻ cấp 2 này đang tuổi dậy thì, nổi loạn, không có nơi nào để trút lửa, chúng thường đi loanh quanh theo nhóm, kiếm chuyện gây sự khắp nơi, không có gì chúng cũng tìm cách gây sự cho bằng được.

Ngày đó, vì La Tiểu Tam nhi không hiểu, tò mò, không biết nhóm thanh niên này là ai, nó ngồi trong chiếc thùng thiếc nhỏ, quay đầu nhìn chằm chằm bọn chúng một lúc.

Thằng cầm đầu là Lục Viêm Đông, được gọi là "Anh Đông", còn đang học trung học. Gia đình sống trong đại viên quân khu Bách Vạn Trang, thường ngày nó rất ngỗ ngược, không coi ai ra gì, chủ tịch nước cũng không thêm để ý tới.

Trong mắt chúng, La Tiểu Tam nhi nhìn Lục Viêm Đông là một hành động khiêu khích, "mạo phạm".

Lục Viêm Đông lao lên trên chiếc xe đạp của mình, chặn đầu xe bố La.

"Nhìn cái gì? Nhìn nhìn con mẹ mày!" Lục Viêm Đông chửi bới.

"Chúng tôi không nhìn cậu." Bố La nói.

"Tao nói mày nhìn là mày nhìn! Mẹ nó mặt tao để cho chúng mày nhìn đó à!" Lục Viêm Đông không buông tha.

Nói đến cùng, thật sự chỉ là lúc đó nhàm chán, nên tìm cách bắt bớ gây sự mà thôi.

Những đứa trẻ sống trong đại viện Quân khu ở Bắc Kinh thời đó

luôn như vậy. Truyền thống bạo ngược từ mười năm chiến đấu trong Cách mạng Văn hóa đã gieo mầm mống man rợ và sự tự ti trong tâm hồn những người trẻ tuổi, làm biến dạng tâm hồn của cả một thế hệ.

Chiếc xe đạp của bố La bị ném ra xa, bị phá hỏng. La Tiểu Tam nhi bò ra khỏi xe với khuôn mặt nhỏ trầy xước, tiếng khóc vang vọng khắp con hẻm.

Hôm đó La Cường nghe anh em báo tin, hấn chạy như bay ra khỏi nhà, trên thắt lưng còn treo khóa dây xích, trong tay còn cầm cái kìm sắt kẹp than tổ ong.

Anh cả nhà họ La đang đứng giữa khuyên can: "Chúng tôi không nhìn anh, đừng đánh nhau, đừng đánh..."

Bọn bên kia chỉ là do rảnh quá, ra đường xem có ai hiền lành để kiếm chuyện thì lao vào đánh mà thôi.

Lục Viêm Đông đá bố La, La Tiểu Tam nhi ôm đầu khóc ré lên. La Cường từ xa nhìn thấy, ném mạnh cây kìm sắt vào giữa trận.

"Thằng chó, không được đánh bố tao." La Cường mặt lạnh nói.

"Mẹ nó, mày là thằng nào?" Lục Viêm Đông trừng mắt.

"Đừng đụng vào em tao." La Cường ôm lấy La Tiểu Tam nhi đang sợ đến khóc thét, xoa đầu sờ nắn tay chân, chắc chắn nó không bị thương mới đưa Tiểu Tam nhi vào trong một hốc cây gần đó.

"Tao cứ đụng đấy, làm gì được nhau?!"

"Chúng mày rút đi nhanh hết cho tao." La Cường nói.

"Khờ mẹ mày!" Lục Viêm Đông lao lên đá La Cường.

"Con mẹ nó." La Cường hai mắt đỏ hoe không có cảm xúc gì, thấp

giọng chửi rủa, nhấc cái kìm sắt lên ...

Anh Đông trước giờ chưa từng gặp qua người nào dám đứng trước mặt nó, do phe nó đông người, nó không coi La Cường ra gì, nhưng không ngờ lại gặp trúng một kẻ khó nhân.

La Cường bước lên, vung kìm sắt sượt qua đám người.

Bọn chúng bất ngờ một lúc, rồi lần lượt lấy dao găm ba cạnh trong thắt lưng ra. La Cường vung khóa xích quất một cái, máu tươi đã tóe ra, hấn ra tay thực sự tàn nhẫn ...

Những đứa trẻ ở đại viện quân khu đánh nhau theo bầy đàn, chúng ỉ vào cái lý thuyết "chúng tao ở trong khu quân sự" và "chúng tao đông." để gây sự. Bọn chúng chỉ biết la ó, chửi bới người khác, còn khi đánh thật thì chẳng ra gì. Những đứa trẻ con nhà nghèo và những gia đình thuộc tầng lớp lao động thì quen thuộc với cuộc sống bạo lực này hơn, chúng đánh nhau bầm dập trên những con đường và ngõ nhỏ, không muốn đánh nhau thì thôi, nhưng đã đánh là đánh thẳng tay.

Những đứa trẻ trong khu quân sự hôm đó thua trận, chúng rất xấu hổ. Một nhóm bảy tám đứa lớn đầu trong "đoàn xe chiến đấu" thế mà không đánh lại một thằng côn đồ 14 tuổi đường Tây Tứ. Cả hai bên cùng bị thương, dính đầy máu trở về.

Anh Đông, đứa sống bằng mặt mũi, sao chịu ngồi yên trước sự nhục nhã này? Đêm đó, nó đi kiểm viện binh, mò đến đại viện khu đạn pháo, cục ô tô, Lực lượng Phòng không, gom lại hơn trăm người, đãi một bữa thịt dê ở nhà hàng Đông Lai, tỉnh Vương Phủ, cơm nước xong thì mang dao, gậy hung hấn đi về phía hẻm nhỏ Tây Tứ, muốn trả thù La Cường.

Bọn chúng vừa bước vào trong hẻm nhỏ, bất ngờ từ trong ngõ chạy ra hơn 30 đứa lưu manh, hai nhóm đứng đối diện trừng mắt nhìn nhau, rồi không nói một lời, ngay lập tức nhào vào đánh nhau...

Đám nhóc quân khu mặc một bộ đồ màu "xanh cứt ngựa", là cái kiểu quân phục xanh từ đầu đến chân như bộ đội hay mặc; còn những đứa trẻ trong hẻm thì cái gì cũng mặc, từ tà lỏn đến áo ba lỗ...

Lão Nhị nhà họ La vẫn mặc quần thể thao màu xanh đậm xộc xệch và giày vải đen. Lúc đó, kiểu giày này gọi là "giày phiến". Hắn cầm một cây gậy thép, tay trái cầm con dao ba cạnh ...

Đầu những năm 1980, cả nước bắt đầu làm gắt, xử lý nghiêm những vụ côn đồ ẩu đả chết người. Hai năm đầu thực hiện chủ trương, mấy băng lưu manh lớn nhỏ từ đại viện quân khu hay hang hốc ngõ hẻm cũng phải long đong.

Trận đánh nhau có vũ khí nguy hiểm này, nghe bảo có vài người bị thương nặng, lòi cả ruột, suýt chết trong bệnh viện, hàng chục người bị thương nhẹ.

Sau đó, sở cảnh sát Hán Kiều được điều động đến bắt giữ các đối tượng liên quan. Nhưng một đám trẻ con dưới tuổi thành niên, luật pháp không trị được, cuối cùng cảnh sát quyết định bắt hai kẻ cầm đầu là Lục Viêm Đông và La Cường.

Năm đó La Cường mười bốn tuổi, chưa đủ tuổi thụ án nên bị cho vào trại cải tạo lao động vị thành niên.

La Cường bị đâm vào bụng, Lục Viêm Đông bị cây thép đánh mạnh sau ót đến tóe máu. Hai bên đều có thương tích nặng, chưa rõ ai đánh nên tội lỗi dồn hết lên đầu hai đứa trẻ cầm đầu.

Lão Nhị bị bắt, cả nhà chết lặng, choáng váng.

La Cường dù gì vẫn là một đứa trẻ, mới mười bốn tuổi, sau này sẽ phải làm sao đây?

Bố La như phát điên, đi khắp nơi cầu cứu, đến đồn công an, đến trại quản giáo thành niên, đến cả khu quân đội nhân dân nhưng không

vào được, có quỳ lạy đập đầu cũng vô ích.

Thằng nhóc họ Lục kia lúc đó cũng chưa đến mười tám tuổi, cũng bị cho vào trại cải tạo. Nhưng mà xét cho cùng, những người trong quân khu đều có lai lịch và địa vị, Lục Viêm Đông trong trại cải tạo khoảng ba tháng, thì người nhà đi chạy giấy tờ giả xin thả ra ngoài.

Lục Viêm Đông bị cha mẹ bắt đi nhập ngũ, quân đội là nơi có thể lực nhất Trung Quốc, cho dù sau này có gây ra chuyện gì, cảnh sát cũng không dám tự tiện bắt bớ bộ đội.

Nhà La thì chẳng có cách nào thoát ra, nhà La nghèo quá.

La Cường trải qua bốn năm trong trại cải tạo vị thành niên, khi ra ngoài, hắn đã hoàn toàn trở thành một người khác.

Dân chợ búa giang hồ có một câu nói đùa rằng, nhà tù là viện dưỡng lão, trại tạm giam là Diêm la Điện, và trại cải tạo trẻ vị thành niên là địa ngục.

So với trại tạm giam, trại lao động là nơi tối tăm và không có công lý nhất. Không cần biết lúc vào là trẻ em dạng gì, nhưng một khi đã vào, thì coi như xong rồi. Trước khi vào thì không biết gì, sau khi ra thì học hết tất cả từ cờ bạc, ma túy, chém giết đánh người.

Không biết nhà họ Lục quan hệ đến đâu, và không ai biết thằng nhóc nhà Lục đó khi ra ngoài nói gì với quản giáo trại cải tạo, mà tóm lại, bốn năm đó là khoảng thời gian lạnh lẽo nhất, đen tối nhất và tàn nhẫn nhất trong cuộc đời của La Cường, là địa ngục trần gian.

Bốn năm đó, La Cường vào bệnh viện không biết bao nhiêu lần, xương bị gãy vài lần, đầu bị người ta đánh đến chấn động não, mũi và miệng phun ra máu. Người ta đá vào mặt hắn bằng bàn chân đi giày da, gần như làm hắn mù một mắt.

Khi Thiệu Tam gia gặp Lão Nhị lần đầu, anh nhận ra mắt hắn không

ồn lảm.

La Cường luôn hay nghiêng đầu, nheo nheo mắt nhìn mọi người qua khước mắt.

Những người không biết sẽ nghĩ đây là một dạng kiểu cách của đàn anh xã hội đen, rất ngầu và có tác dụng răn đe hù dọa.

Sau này Thiệu Quân mới biết, La Cường liếc mắt không phải vì giả vờ lạnh lùng, mà là không thể nhìn rõ. Thị lực con mắt đó chưa đến 0.1, gần như là mù một nửa.

La Cường được thả lúc hấn mười tám tuổi.

Hấn chưa tốt nghiệp trung học cơ sở, vì vào trại cải tạo nên nhà trường đã đuổi học, không cấp bằng tốt nghiệp.

Hấn cũng không có cơ hội học cấp 3. Tuổi thiếu niên quý giá nhất của cuộc đời hấn đã vĩnh viễn ra đi như thế.

Thời đó, vào đại học không dễ, không có nhiều trường đại học, cao đẳng từ tư nhân đến nhà nước đủ thể loại như bây giờ. La Cường không có bằng cấp 3 hay đại học, trong hồ sơ lại có một vết đen. Không chỗ nào muốn nhận một đứa trẻ như vậy. Đời này của hấn coi như xong rồi.

Còn tên nhóc nhà họ Lục kia, ngoài hai mươi tuổi được ông già che chở, vẫn tham gia quân đội, suốt ngày gây gỗ, gây rối, làm đủ mọi chuyện xấu. Nhưng vì trong quân đội, nên nó không bị kết án nặng.

Nó hay mặc chiếc áo sơ mi quân đội màu xanh lá cây không cài cúc, thắt lưng xộc xệch, lê la trên mấy ngõ đường Tây Tứ. Một lần về thăm nhà, nó nhậu nhẹt với mấy đứa bạn trong đại viện, uống quá chén, mượn rượu giờ trò đời bại, cưỡng hiếp tập thể một cô gái đang đi bộ về nhà trong đêm.

Cô gái tội nghiệp đó đã uống thuốc trừ sâu tự tử..

Chuyện bê bối này nổ ra rất lớn. Gia đình của cô gái và hơn một trăm công nhân nhà máy cô đang công tác, ôm thi thể cô đến công đại viện quân khu biểu tình.

Nhà họ Lục định đưa nó ra nước ngoài tránh tai tiếng dư luận, nhưng trước hôm nó rời đi, Lục Thiếu gia đã bị ai đó tắt công ngay trước cửa nhà, ngay trước mũi hơn trăm người trong quân khu đại viện.

Khi phát hiện ra, nó đã máu me bê bết, gân tay gân chân bị cắt, còn bị khoét một con mắt, thủ đoạn vô cùng tàn nhẫn ...

Nó được cấp cứu kịp thời trong bệnh viện, nhưng bị tàn tật và phải ngồi xe lăn suốt quãng đời còn lại.

Những người già trong khu biết qua nhiều chuyện cũ luôn nói đây là quả báo, nó làm quá nhiều điều xấu, nên sớm muộn gì cũng bị người ta trả thù, bị giết chết.

Nhưng đứa nhỏ này chỉ mới ngoài hai mươi, sẽ tàn tật cả đời, thật đáng thương!

Mọi người tò mò không biết ai là kẻ độc ác ra tay tàn nhẫn này? Ắt phải là một kẻ hận thù ghê gớm mới có thể ra tay đến như thế...

Cơ quan công an đã điều tra rất lâu mà vẫn chưa giải quyết được vụ án, Lục Thiếu gia từ nhỏ đã như vị vua nhỏ trong đại viện quân khu, có quá nhiều kẻ thù, không thể khoanh vùng được kẻ giết người.

La Cường biến mất sau khi ra khỏi trại cải tạo trẻ vị thành niên, không về nhà, không đi gặp cha, cũng không gặp La Tiểu Tam nhi

Lúc ra tay gây án, hắn cũng đã biết mình sẽ không còn con đường nào khác nữa, trước mặt giờ chỉ còn một con đường u tối, con đường đến thế giới ngầm, dẫn thẳng về Tây Thiên.

La Cường chạy về phía nam, ở biên giới Quảng Tây và Vân Nam nhiều năm, hẳn cũng đến Myanmar để làm thuê và buôn vũ khí.

Cho đến khi người đàn ông này về lại thủ đô, đã hoàn toàn khác với lúc đầu. La lão nhị lái một chiếc xe hơi sang trọng, mấy túi tiền mặt lớn chất sau xe, bên hông giắt hai khẩu 54 cải tiến, nhanh chóng dẹp yên mấy bè phái khác ở Tây Tứ, trở thành đại ca xã hội đen vang danh cả thủ đô.

Ký ức tuổi thơ của La Tiểu Tam nhi chỉ dừng lại lúc khi hắn ngồi trên ngưỡng cửa mỗi buổi tối, chờ đợi người anh hai mình yêu quý, tự hỏi khi nào anh trai quay về ...

Khi biến cố xảy ra, La Chiến còn quá nhỏ, những đứa trẻ ba bốn tuổi thật sự không nhớ gì quá lâu, hẳn đã quên hết chúng rồi.

La Cường không bao giờ nhắc lại những chuyện đó với Tiểu Tam nhi, cũng không bao giờ nói những gì hắn đã trải qua trong trại cải tạo bốn năm đó.

La Chiến sẽ không bao giờ nghĩ đến, chỉ là vì một cái liếc mắt kia.

Lúc còn nhỏ hắn ngồi trong giỏ xe của bố, ngốc nghếch quay đầu nhìn lại.

Và chính cái liếc mắt vu vơ của nó, đã hủy hoại cuộc đời anh trai nó yêu quý nhất.

--

Nhiều lúc thấy chú La như Chí Phèo vậy, "Tao muốn làm người lương thiện", "ai cho tao lương thiện?!" . Và nếu Chí Phèo nhờ bát cháo hành của Thị Nở mà quay đầu, thì chú La cũng tìm được ánh sáng từ hai cái màn thầu xD. Nói chung là càng đọc càng thấy chú La rất xứng đáng có được Thiệu Quân trong đời xD

-----oOo-----

Chương 25

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 25: Cúng thất

Ánh mặt trời chiếu xuyên qua khung cửa sổ nhỏ vào phòng giam, bao phủ những tấm ván gỗ giường, làm chúng ấm dần lên.

Thiệu Quân khịt cái mũi chua xót của mình, mơ màng tỉnh dậy, vừa mở mắt, đã thấy La Lão nhị nằm đối diện đang nhìn mình.

Hai người nằm cạnh nhau, mỗi người co ro trong chiếc chăn bông lớn, tay chân co lại, mắt lớn mắt bé nhìn nhau.

Thiệu Quân khịt mũi thêm vài cái, đêm qua niêm mạc mũi bị kích thích do lạnh, mũi bị nghẹt rồi bắt đầu chảy nước mũi. Tối hôm qua trần trọc gần như cả đêm, nghe La Cường kể về những chuyện xưa, nghe đến choáng váng đầu, lại phải đi khuyên giải trấn an, chần chập không kỹ nên anh bị nhiễm lạnh.

Thiệu Quân lấy tay áo lau nước mũi, hừ giọng: "Anh, ổn hơn chưa?"

La Cường hừ hừ trong cổ họng. Đôi mắt vẫn sưng vù như hai quả óc chó, hiếm lắm hẳn mới có bộ dạng thảm thương thế này, lại bị Tam Màn thâu nhìn thấy hết.

Thiệu Quân: "Vậy thì tối nay vẫn định ngủ trong phòng biệt giam này hay theo tôi ra ngoài?"

La Cường: "... Ra ngoài."

Thiệu Quân rất hài lòng. Công tác trấn an anh làm thật quá hiệu quả mà, mát có một đêm đã thu phục được hung thần La lão nhị của cả khu nhà giam số ba. Mẹ nó, mình thật là giỏi!

La Lão nhị không nghe lời người khác, chỉ nghe lời một mình anh!

Thiệu Quân cong khóe miệng: "Chắc chắn rồi, vậy tôi đi lấy bữa sáng cho anh. Hôm qua anh đã không ăn một ngày rồi. Hôm nay ăn nhiều vào."

La Cường gật đầu đồng ý.

La Cường thực sự đã thức dậy từ lâu. Thiệu tiểu tam nhị gần sáng mới thật sự ngủ say, thở phì phò bên cạnh, La Cường đã thức dậy lúc đó.

Thiệu Quân nằm chổng vó trên mép giường, lăn chút xíu nữa thôi sẽ rơi xuống đất.

La Cường kéo anh vào trong, mình thì nằm nghiêng người ra sát tường, sau đó cẩn thận đắp chăn bông cho Thiệu Quân, gói anh thành một cái bánh bao tròn căng phồng.

Trong ánh trăng hắt vào từ cửa sổ, La Cường chăm chú nhìn Thiệu Quân đang ngủ say, không hề dờn mắt, nhắm đến sáng, trái tim từng chút chìm xuống, giống như rơi vào vòng xoáy, bị người thanh niên trước mặt cuốn đi. ...

La Cường trở lại phòng giam, ăn suất ăn đặc biệt Thiệu tam gia cố tình mua để an ủi hắn: thịt lợn xé với nước sốt Bắc Kinh và cà tím cháy tỏi mua ở nhà hàng nhỏ ở tầng dưới.

Thiệu Quân vẫn chưa hết làm hắn bất ngờ. Hôm sau, anh mặc đồng phục cảnh sát, mang theo một cuộn giấy vệ sinh, xì mũi suốt quãng đường lái xe vào thành phố tìm La lão đại.

Hàng tháng chỉ có một ngày cuối tuần cố định trong trại giam để người thân, bạn bè vào thăm tù. Lịch trình được lên đều cho từng tù nhân của mỗi khu, nên cơ bản là mỗi tù nhân phải đợi một hoặc hai quý mới đến lượt gặp người nhà lần nữa, chứ không phải muốn gặp

là gặp. Cũng vì La Dũng không kịp đến ngày thăm tù, nên chỉ có thể gửi một phong thư cho La lão nhị, hút một điếu thuốc với viên cảnh sát phụ trách, nhờ chuyển cho La Cường, báo hấn biết bố La đã không còn nữa.

La Cường cũng biết không thể ra ngoài tùy tiện, nên hấn cũng không đòi hỏi Thiệu Quân quá nhiều.

Hỏi cũng vô ích, vì dù sao cũng là đứa con bất hiếu rồi, khi bố mất, hấn không thể đứng canh trước giường khi ông nhắm mắt. Hấn cũng nhớ những gì bố hấn đã nói trước đây, sẽ không bao giờ tha thứ cho hấn, sẽ không bao giờ sống cùng với hấn, không bao giờ coi hấn là con trai nữa.

La Cường không ngờ rằng Thiệu Quân sẽ chủ động đến gặp anh trai mình bàn bạc chuyện này.

Cụ thể họ đã nói chuyện như thế nào, Thiệu Tam gia thu xếp với nhà tù như thế nào, thậm chí thuyết phục trưởng nhà giam và mọi người như thế nào, La Cường cũng không rõ.

Hàng cây hòe nhỏ dưới lầu trong khu giam được gió thổi qua, cành lá non xanh biếc rung rinh trong gió như rũ tang thương.

Hôm đó là ngày thứ bảy sau khi bố La qua đời, Thiệu Tam gia đã giúp La Cường "cúng thất" ông lão đơn giản trong ngục.

Dân Bắc Kinh và một vài huyện lân cận có phong tục sau đám tang là phải cúng "đầu thất" và "tam thất". Ngày xưa những người giàu có thậm chí dựng miếu thờ bốn mươi chín ngày mới hạ táng. Về sau thổ táng thành hỏa táng, nên mọi người dần không để ý nhiều nữa, đưa thi thể đến thẳng nhà tang lễ hỏa táng.

Năm sáu chiếc ô tô màu đen đậu ở cổng nhà tù Thanh Hà, vòng hoa tang buộc trước cửa kính chắn gió.

Người con cả nhà họ La ăn mặc chỉnh tề ngăn nắp, cầm trên tay

bức chân dung đen trắng của ông lão, bước vào cánh cổng sắt lớn của nhà giam.

Theo sau La Dũng là tám người đàn ông cao lớn, tất cả đều mặc tây trang màu đen, giày da đen, cánh tay trái quấn băng tang, rất trịnh trọng và nghiêm túc. Dưới họng súng canh gác nghiêm ngặt của những cảnh sát vũ trang trên tường, cả nhóm bước vào nhà tù.

La Cường ngồi trong một phòng chờ nhỏ dưới sự giám sát của vài cảnh sát. Căn phòng được bố trí thành một phòng chờ đơn giản, với chân dung của bố La ở chính giữa. Bên ngoài cửa, cảnh sát vũ trang đứng bao quanh mấy lớp.

Trong đoàn người đi theo phúng viếng có vài người đầu trọc, vài người xăm trổ, thoạt nhìn đã biết cũng là dân anh chị có tiếng trong giang hồ. Nhưng những người này lại vô cùng nghiêm túc, im lặng suốt quãng đường, khiêng vòng hoa đi vào cửa, đứng thành hàng trước di ảnh của bố La, cúi đầu lạy ba lần, cúi đầu hỏi thăm La Dũng túc trực bên linh cữu, cuối cùng bước tới trước mặt La Cường.

Những người đó kính cẩn gọi là "Anh Cường", cúi đầu, nói ngắn gọn vài câu rồi lấy ra phong bì phúng điếu.

La Cường khoát tay, không nhận lấy, chỉ ôm quyền với họ.

Nếu ba người con trai của nhà họ La có đủ mặt vào lúc bố La lâm chung, làm trọn đạo hiếu thì đám tang sẽ được thực hiện như thế này: cửa nhà họ La sẽ dán một tờ giấy đỏ, báo tang cho người thân, bạn bè và hàng xóm, sau đó mặc áo quan cho ông lão, mua vàng mã và vài thứ cần thiết, đặt trong phòng.

Trước sân sẽ dựng một cái bàn thờ giản dị để nhận những đồ cúng từ người thân và bạn bè, rồi đốt nhà giấy xe giấy và vàng mã.

Vào đêm trước khi động quan, ba người con trai sẽ túc trực trước linh cữu của người cha. Vào ngày động quan, đội ngũ đưa tang sẽ đi trên đường, thổi kèn trống, ném tiền giấy dọc đường, những

người con trai quán băng tang khiêng quan tài, đi đến ngã tư đường xe cộ nhộn nhịp sẽ dừng lại, cúi đầu chào nhà một cái để tỏ lòng kính trọng.

Hôm đưa đi sẽ làm nghi thức "Con trai thứ hai bưng chậu, con cả đánh rơi chậu". Nếu có La Cường thì hẳn sẽ bưng chậu cho bố, để anh cả phá chậu trên đường, nghĩa cầu cho người đi quy thiên, bình an về Cực lạc.

Nhưng khi bố La Cường ra đi, bên cạnh chỉ có duy nhất đứa con trai cả. Đứa con út yêu quý nhất và đứa con thứ hai kiêng kỵ nhất của ông chẳng thấy đâu.

La Cường ngồi xếp bằng trước linh cữu của bố, hỏi lão đại: "Trước khi đi bố nó nhắn nhủ gì với em không?"

La Dũng mở miệng, nhưng khựng lại suy nghĩ một lúc.

Ánh mắt La Cường chột lạnh, buồn bực quay mặt đi, tự chế giễu mình: "À, không nói gì phải không? ...Em biết, cả đời này ông cũng không muốn nói gì với em nữa."

La Dũng nói: "Có, bố có nói."

Bố La trước khi mất đã dặn lão đại làm việc gì cũng phải trung thực, làm người lương thiện, nuôi dạy con cho tốt, thương thì thương nhưng dạy dỗ phải rắn, không được mềm lòng, nếu không sau này lớn lên nó sẽ làm đường lạc lối.

Bố La lại nói về Tiểu tam nhi, tiểu tam nhi giờ ra sao rồi? Khi nào nó ra tù, khi nào nó về, khi nào nó cưới vợ, sinh một đàn con ... Bố nhớ khi nhỏ nó hay ngồi trên ghế mây cười đùa vui vẻ, còn mút mút ngón tay mình, có cả ảnh chụp, ngoan lắm...

Bố La nhắn nhủ với con cả, nhắc đến con út, rồi dường như ông nghĩ đến ai, miệng ông khẽ mở, ông ngơ ngẩn, đôi mắt vẫn đục đờ đẫn nhìn về phía xa xăm, hồi lâu không nói tiếng nào ...

Ông lão nhắm mắt lại, trầm giọng lầm bầm mấy câu cuối cùng trước khi rời đi, "Bố thực sự hối hận vì lúc đó tôi không quan tâm đến nó nhiều. Nếu bố chăm sóc nó tốt hơn, quan tâm nó nhiều hơn, nó cũng sẽ không thành ra như thế... Bố không nuôi dạy nó được tốt, để nó không thể học hành, đi sai đường, nó không nợ bố, là bố nợ nó ..."

La Cường nghe anh trai mình nói, vùi mặt sâu vào cánh tay, trán đặt lên đầu gối.

Thiệu Quân nhìn thấy lưng của La Cường đang run rẩy dữ dội, cố gắng kìm nén những âm thanh nức nở bị bóp nghẹt trong cổ họng, tiếng thở nặng nề vang ra phì phò, nghẹn ngào ...

Lúc La Cường ra khỏi phòng, hấn đến trước mặt Thiệu Quân, hai mắt sưng đỏ chẳng chịt tơ máu, trầm ngâm nói: "Cảnh sát Thiệu, cảm ơn cậu."

La Cường thực sự không ngờ Thiệu tiểu tam nhi lại đối xử tốt với hấn như thế.

Thiệu Quân làm thế này, giống như lấy một con dao đâm lên vết sẹo cũ sâu trong lòng mà hấn không muốn lấy ra cho người khác xem, xé mở nó ra, cắt đi máu thịt hấn, rồi cầm nó trong tay ... anh nắm máu thịt của hấn trong lòng bàn tay, siết chặt nó làm nó chảy máu, làm cho hấn đau, rồi sau đó cắt bỏ hết những mảng thịt thối, để vết thương từ từ lành lại...

Thiệu Quân tìm căn phòng để "cúng thất" bố La, là cố ý phá lệ, mở cửa sau vì La Cường.

Trưởng nhà giam nói với Thiệu Quân: "Tôi nói này đồng chí Thiệu, cậu làm vậy liệu có hợp lý không?"

Thiệu Quân nói: "Rất hợp lý để đối phó với những người như La Cường."

Trưởng trại giam lắc đầu: "Mọi người trong trại giam bây giờ đều biết chuyện của La lão nhị. Đúng vậy, người này không phải người thường, rất có danh tiếng trong thế giới ngầm, cũng phải chăm sóc riêng, nhưng chăm sóc riêng thì cũng phải có mức độ thôi chứ! Hôm nay cậu đi cửa sau như thế cho anh ta, để người nhà anh ta đưa linh cữu vào tận nhà giam của tôi. Rồi những tù nhân khác thì sao? Chẳng lẽ sau này khi người thân ai mất cũng chạy vào nhà tù làm một vòng? Còn ra cái thể thống gì nữa?! "

Thiệu Quân chẳng để ý gì đến trưởng trại giam, hờ hững nhún vai: "Chuyện sau này để sau này tính. Sau này phạm nhân nào mất cha... Còn tùy thuộc vào cha của ai nữa."

Thiệu Quân cũng có toan tính trong lòng. Muốn "thuần phục" tù nhân như La Cường, dùng vũ lực, quy chế nhà tù, hình phạt, các lớp học chính trị, lý luận, cứng hay mềm, tất cả chúng đều vô dụng; cách đối phó với La Cường là phải tấn công đến trái tim.

La Cường không phải là một cục sắt bền chắc. Về ngoài của hắn đúng là vô cùng lạnh lùng và cứng rắn, nhưng người như vậy thực ra trong lòng rất yếu ớt, lột lớp da cứng ra, bên trong vỡ nát, chỗ nào cũng thương tích, chỗ nào cũng là điểm yếu.

Thiệu Tam gia muốn chọc vào những điểm yếu của La Cường. Chỗ nào hắn sợ nhất đau nhất, anh sẽ chọc ngay vào chỗ đó.

Đương nhiên, một nửa lý do còn lại, Thiệu Quân không nói cho trưởng nhà giam, cũng không nói với bất kỳ ai.

Mỗi khi nhìn thấy La Cường chịu thua mình, anh lại mềm lòng. Thiệu Quân không biết cảm giác này là gì nữa, như thể điểm yếu của La Cường cũng là điểm yếu của chính anh vậy.

Anh thích nhìn La lão nhị cúi đầu ở trước mặt anh thừa nhận, thật thà ngoan ngoãn cởi bỏ lớp gai góc cứng cáp trên cơ thể, sau đó khóe mắt và khóe miệng chậm rãi hiện lên một nụ cười, không nói

gì, hay trêu chọc khiêu khích nói gì đó cũng được.

Khi La Cường cười, trên trán và khóe mắt xuất hiện những đường hằn sâu, mỗi một nếp nhăn đều toát ra một hơi thở nam tính mạnh mẽ và mùi vị cay đắng nặng trĩu của thăng trầm cuộc đời, của những năm tháng tang thương, như hương vị thời gian róc rách chảy ra giữa những viên gạch xanh ướt dưới gốc cây hòe già trong ngõ...

Đối với Thiệu Quân, nụ cười đó là một loại ma lực.

Anh bắt đầu nhìn trộm mỗi ngày, chú ý đến biểu hiện của La Cường.

Anh bắt đầu mong đợi La Cường sẽ cười với anh, khoe răng nanh mỗi ngày. Tên khốn họ La kia, đến đây cười với Tam gia gia một cái xem nào!

Chẳng trách người xưa có câu, ngàn vàng khó mua một nụ cười phi tử. Khi đó, Thiệu Tam gia cảm thấy nếu ngày nào cũng cho La Cường ăn đầu thỏ cay và cổ vịt, vuốt lông hấn, làm hấn vui, thì anh cũng cảm thấy vui vẻ theo.

Khoan đã, phi tử?

Phi bà ngoại ấy!

Vợ nhà ai mà như La Cường? Lâu lâu tính xấu nổi lên, lật bàn đập ghế, giơ tay một cái máu bắn tứ tung, ai chịu cho nổi?

Nhưng chẳng những anh chịu nổi, mà còn về chịu nữa cơ, của mình mình quý, con cái nhà mình hư đốn thúì hoắc trong mắt mình vẫn là cục vàng cục bạc!

Cho đến một ngày khi Thiệu Quân thực sự nhận ra sự thay đổi bất thường trong tim mình, anh đã lún quá sâu vào vũng lầy này rồi.

./.

-----oOo-----

Chương 26

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 26: Mê muội

Chuyển ngữ: Andrew pastel

Không lâu sau, Thiệu Quân thấy La Cường đã bình tĩnh lại rất nhiều, nên gọi hắn đi để thực hiện lời giao chiến lúc đầu của anh.

Đó là một ngày cuối tuần đẹp trời, các ban khác đang hừng hực khí thế cho các trận đấu của giải bóng rổ. Đội của ban 7 vẫn bị đình chỉ thi đấu, chỉ có thể ghen một bụng tức đứng ngoài cầm băng rôn làm cổ động viên.

La Cường ngồi trong góc khán phòng, không nói gì, chỉ im lặng và im lặng.

Hồ Nham và một vài người khác vây quanh ban trưởng cười nói đến vui vẻ. Máy đưa nhóc này bị phạt tập thể vì đánh nhau, mà lỡ bị phạt rồi thì cũng cho qua luôn, vẫn cứ vui vẻ cười đùa, không để trong lòng.

Nhà tù Thanh Hà có hệ thống tính điểm kỷ luật hàng ngày, cụ thể dựa trên việc tham gia học chính trị, lớp học văn hóa, hoạt động thể thao, công việc trong nhà xưởng, dọn dẹp ký túc xá, xem "Bản tin thời sự", viết báo cáo tư tưởng, v.v. Có tối đa 10 điểm mỗi ngày. Ví dụ, nếu hoàn thành công việc và những lớp học, nhưng ăn xong bị chột bụng vào nhà xí ngồi một chút, bỏ lỡ "Bản tin thời sự" ngày hôm đó thì chỉ nhận được 9 điểm.

Điểm số này liên quan đến việc liệu tù nhân có được giảm án hay không, có được quyền được người thân thăm hay không, và tần suất gia đình đến thăm, điều trị bệnh tật trong tù và thậm chí là hạn mức hàng tháng để mua đồ ăn nhẹ và nhu yếu phẩm hàng ngày trong siêu thị nhỏ.

Lần này đánh nhau bị cấm túc, điểm của ban 7 trên bảng đen thật thê thảm. Ban trưởng ban 7 quản lý kém, gây rắc rối, cầm đầu đánh nhau nên đứng mũi chịu sào, là người bị phạt nặng nhất, bị trừ hai trăm điểm trong tháng này. Khi cảnh sát Thiệu chỉnh sửa lại điểm trên bảng đen, anh đau hết cả lòng ...

La Cường bị đeo tám thẻ nhỏ "Quản lý nghiêm ngặt thứ cấp" trên ngực trái.

Đây là mức xử lý của hắn, chỉ đứng sau "quản lý nghiêm ngặt cấp một" bị còng hết tay chân cột vào giường mà thôi. Những người khác trong ban 7 là "quản lý chung". Những tù nhân thật sự trung thực như Đại Hắc trước kia, không bao giờ gây sự, thì được đeo thẻ "tù nhân khoan hồng cấp một", cho phép anh ta ra vào các ngõ khu giam, giúp các quản giáo trông coi những phạm nhân khác.

Người như La Lão nhị, trong mắt người khác, chẳng khác nào Diêm vương ,hay một ngọn núi lửa đang hoạt động, thích phun lúc nào thì phun lúc đó, bùng nổ dung nham tùy hỉ tâm trạng.

Chỉ khi đi bên cạnh cảnh sát Thiệu, La Cường mới cảm thấy hắn giống như một con tinh tinh già, người huấn luyện vung gậy trong tay ra lệnh cho hắn giơ cánh tay lên, hắn sẽ ngoan ngoãn giơ cánh tay. Cho hắn một quả chuối, hắn cũng ngoan ngoãn ngồi ăn chuối ...

Khi Thiệu Quân lên vào đội cổ vũ rủ hắn đi, thậm chí La Cường cảm thấy do dự.

Như thể cả hai sắp bước đến một ngưỡng cửa, càng lúc càng tiến gần hơn, hàng phòng ngự lạnh lùng gai góc cuối cùng của La

Cường như lung lay sắp đổ...

Thiệu Quân: "Đi đến phòng huấn luyện không, hai chúng ta luyện tập một chút."

La Cường: "... Tôi không luyện với cậu đâu."

Thiệu Quân nhướn mày: "Sao vậy? Sợ tôi à? Sao không dám luyện?"

Khóe miệng La Cường trưng ra một nụ cười cứng đờ: "Luyện, luyện với cậu sao? ... Tay chân cậu nhỏ bé như thế, bẻ phát là gãy, sao tôi dám xuống tay?"

Thiệu Quân bướng bỉnh: "Đệt! Nói cái quái gì vậy? Để rồi xem ai đánh anh nha!"

La Cường nói những gì trong lòng mình, nhưng Thiệu Quân không nghe thấy được những mặt nghĩa khác: tay chân nhỏ bé như thế, sao tôi nữ xuống tay ...

Càng ngày trôi qua, La Cường càng muốn che giấu, không biết rốt cuộc đây là loại cảm xúc gì, Thiệu Tiểu Tam gia là cớm, là cảnh sát, cái loại mà hắn ghét nhất. Nếu người này chỉ là tù nhân nằm bên buồng giam cách vách, hắn đã đề xuống làm chuyện đòi bại tù lâu, còn băn khoăn cái rắc gì nữa?!

Đời này ông đây ghét nhất là bọn cớm, làm gì thì làm, ông đây và chúng như nước với lửa, không bao giờ có thể ở chung với nhau.

Nhưng tại sao lại có cảnh sát như Tam màn thầu tồn tại trên đời cơ chứ?

Cho hắn ăn đồ ăn ngon, bảo vệ hắn, dỗ dành hắn, giúp hắn nghe được những lời cuối cùng của bố mình.

Làm thế nào hắn lại có thể gặp một người như vậy?

.....

Ngày hôm đó, cuối cùng Thiệu Quân cũng không dám đưa La Cường đến phòng huấn luyện của cảnh sát. Trong phòng huấn luyện thường xuyên có đồng nghiệp tập dợt, tán gẫu với nhau cũng bất tiện.

Thiệu Quân dẫn hấn đến phòng giải tỏa tâm lý đặc biệt của khu nhà giam.

Phòng giải tỏa tâm lý là cái của nợ gì? Những năm gần đây các nhà tù bắt đầu việc nhân tính hóa hiện đại hoá quản lý, có thêm nhiều phương tiện hỗ trợ khác nhau cho cuộc sống của các tù nhân. Ngoài cơ sở hạ tầng tiêu chuẩn như thư viện, sân bóng rổ và phòng giải trí, mỗi khu vực nhà tù còn được trang bị thêm phòng điều trị tâm lý và một nhà tâm lý học, đây là nơi các tù nhân có thể chuyện trò, và trút bầu tâm sự để ổn định cảm xúc.

Thiệu Quân hỏi, "Anh có muốn tâm sự mong gì với bác sĩ Trương bên cạnh không?"

La Cường bĩu môi: "Không."

Thiệu Quân nghiêm túc nói: "Anh nên nói chuyện với cô ấy về những chuyện trước đây của mình!"

La Cường liếc mắt: "Tôi nói chuyện với cậu còn chưa đủ sao? Cái gì cậu chẳng biết!"

Thiệu Quân nói: "Ơ hay, vậy chẳng lẽ lần sau anh lên cơn tôi phải ngủ chung phòng biệt giam với anh nữa à?! Bác sĩ Trương là một người tốt, một bác sĩ tâm lý giỏi, cô ấy có kinh nghiệm, chắc chắn sẽ chữa khỏi cho anh. Anh ngại cái gì, có bệnh thì uống thuốc thôi".

Nghe Thiệu Quân trêu chọc, La Cường khinh khỉnh nói: "Bấm nút đi, ông đây rất khỏe, không có bệnh gì cả. Không bệnh uống vào khéo

bị tâm thần thật!"

La Cường nghĩ, đó là chưa kể, bác sĩ tâm lý là một bà thím hơn bốn mươi tuổi, còn lớn hơn hẳn mấy tuổi, ông đây không có hứng thú với mấy bà thím trung niên.

Muốn tán gẫu, tâm sự gì thì chỉ muốn nói với màn thầu thôi...

Phòng giải tỏa tâm lý là một căn phòng nhỏ rộng 10 mét vuông, sàn nhà và các bức tường xung quanh được phủ bằng đệm da xốp dày, ở giữa treo bao cát.

La lão nhị gần đây tang cha, tâm tình không tốt, quản giáo đưa hẳn vào phòng giải tỏa tâm lý để ổn định cảm xúc cũng không có gì lạ, đây là nhiệm vụ trong phạm vi công việc, không sợ người khác nhận xét, bàn tán chỉ trở gì.

Thiệu Quân cởi áo đồng phục, La Cường cũng cởi đồng phục tù nhân, cả hai đều chỉ mặc áo ba lỗ, đeo găng tay đấm bốc.

Đầu tiên cả hai đấm bao cát, đấm một lúc cũng bắt đầu nóng người. Đột nhiên, Thiệu Quân tấn công thẳng vào mặt La Cường, nhanh chóng châm lên ngọn lửa chiến tranh!

La Cường mà sợ nắm đấm sao? Ngay khi hắn cúi đầu để tránh cú đấm đó, một đòn phản công đã được tung ra.

Nhưng đòn phản công lại dừng lại, vì hắn sợ Thiệu Quân phản ứng chậm, không kịp tránh, nếu đánh trúng sẽ rất đau.

Mà Thiệu Quân sao có thể phản ứng chậm? Anh ngay lập tức ngửa người ra sau, lắc người, chân bắt đầu quét ngang, đánh lén phía dưới..

Hai người không nói một lời, vùi đầu vào đánh nhau, anh một đấm tôi một đấm, rất nghiêm túc và tập trung, trong không khí vang lên những tiếng hít thở và va chạm cơ bắp trầm đục.

Hai người đấu với nhau, không ai muốn chịu thua, không ai muốn để lộ sự yếu đuối trước mặt đối phương.

Cổ áo của La Cường bị Thiệu Quân đâm, kéo giãn ra, để lộ xương quai xanh thẳng tắp mạnh mẽ như có thể đâm chết người.

Cạp quần Thiệu Quân trĩ xuống, hai chân trần trắng trẻo dài nhỏ.

Thiệu Quân đá trượt một cú trên không, nương theo đà, anh đáp thẳng xuống vai La Cường. La Cường lui về phía sau, hai người va vào nhau, vai va chạm vai, lồng ngực va chạm vào lồng ngực, từng đường nét cứng rắn trên lồng ngực dường như trong tích tắc bị đóng băng cứng lại ...

Mồ hôi vã ra khi vật lộn dính trộn vào nhau, những giọt mồ hôi trên trán cũng rơi trên mặt nhau.

Cách chóp mũi của Thiệu Quân nửa tắc là vết thương mới trên xương quai xanh của La Cường. Hán bị đánh một dùi cui lên ấy, vết thương chưa lành hẳn. Mồ hôi mặn hòa với mùi máu như sỏi bọt xông tràn vào khoang mũi.

Ngực Thiệu Quân khẽ run lên, như bản thân tự cố chấp, tự làm mình khó chịu.

Vẻ mặt của La Cường thờ ơ, nhưng trái tim hẳn như chìm xuống đáy một cái vực sâu thẳm, cổ họng và khoang mũi hẳn ngập tràn nhiệt độ của Thiệu Quân, mùi hương trên cơ thể của Thiệu Quân ...

Khoảng cách quá lớn về thân phận khiến hai người không thể tự do sóng vai bên nhau dưới ánh nắng, chỉ có thể quang minh chính đại đánh nhau đổ mồ hôi trong căn phòng nhỏ hẹp này, tìm kiếm cơ hội duy nhất để da thịt được kề cận nhau.

Đây cũng là mục đích của việc Thiệu Quân đưa La Cường đến đây, cả hai người đều hiểu được.

Hai người ôm nhau lăn lộn trên thảm xốp, không ai chịu buông ra.

Thiệu Quân vặn chân La Cường, gập lại thành hình tam giác, đây là chiêu sát thủ trong đội tán thủ học viện cảnh sát của anh.

La Cường bất ngờ dùng một tay bóp cổ Thiệu Quân, nhìn mặt anh đỏ bừng, gân xanh trên cổ lộ ra.

"Đau thì buông tay ra." La Cường nói.

"..." Thiệu Quân nghiêng răng không chịu buông ra.

"Lì lợm đến cùng à, không nhận thua sao?"

La Cường thấy nhóc con cứng đầu, cảm thấy thật hết cách, cậu không biết ông đây cố tình nhường, không đánh hết sức sao? Nếu đánh hết sức thì cậu rơi đầu từ lâu rồi.

"....."

Hai lỗ tai Thiệu Quân đỏ bừng, không chấp nhận, không cam lòng, một bụng lửa uất ức vô danh bỗng bùng lên, không có chỗ nào để xả, nên anh lấy La Cường ra xả luôn. Vừa lúc trước mặt anh là bắp đùi của La Cường, anh nhe răng cắn một cái!

Khi tôi còn nhỏ, chơi đùa với mấy đứa trẻ khác trong sân đại viện, ai mà lấy đồ chơi của Tiểu Quân Quân, anh sẽ há miệng ngoạm lên vai người đó. Tam gia gia anh không ngại cắn đứt miếng thịt trên vai "kẻ xấu" đâu. Khi đó, anh là một ông trời con không những nổi tiếng với việc khóc rống mà còn vang danh với kỹ năng cắn người.

"A- đậu má !!!"

La Cường đột nhiên thả tay ra, quát: "Chơi gì kì vậy?! Thằng nhóc này, còn dám cắn tôi à!!!!"

Thiệu Quân tận dụng được lợi thế, nhanh chóng khóa chân La Cường lại, kết thúc trận đấu bằng một kỹ thuật khóa gối tiêu chuẩn.

Thiệu Quân nheo mắt uy hiếp: "Chịu thua chưa?"

La Cường nằm ngửa lên trời, bị Thiệu Quân giữ một chân, hừ mũi: "Cút sang một bên đi, đừng có cản nữa, cản đến trứng của ông bây giờ!"

"Đáng đời!"

Thiệu Quân hung ác đánh quả trứng bằng lòng bàn tay, báo thù cho lúc này.

La Cường định trốn, Thiệu Quân túm lại, hai người chòng lên nhau, xoắn lại thành một, áo ba lỗ của Thiệu Quân bị xoắn lên, vô tình cọ vào eo La Cường.

Cơ bụng dưới mềm mại dẻo dai lộ ra ngoài, rất trẻ, rất đẹp.

Lòng ngực La Cường phập phồng dữ dội, yết hầu hần trượt trượt, nhưng ánh mắt lại vô cùng âm trầm, thấp giọng hừ một cái: "...
Đừng phá nữa, tôi cứng bây giờ."

Câu này hiệu quả hơn bất kỳ lời khiêu khích hay xin thua nào.

Thiệu Quân liếc nhanh xuống dưới, thấy quần đồng phục tù nhân nhô ra một hình dáng hùng vĩ, mặt anh cứng lại, ba chân bốn cẳng lặn ra khỏi người La Cường.

Hai người nằm cạnh nhau trên đệm xốp, cách nhau hai mét, ngửa mặt lên trần nhà thờ hỏn hển ...

Thiệu Quân vượt mạnh mặt mình, che giấu sự căng thẳng và kinh ngạc của bản thân, không dám nhìn nét mặt người nằm bên cạnh.

Anh cố tình, cố tình quấy rối, nhưng khi thật sự "rối", anh lại hoảng

sợ trước ...

La Cường nằm giữa chồng vó trên đệm, lấy tay gầy gầy đung quần để cái thứ nóng rục cái kính kia bình tĩnh lại.

Hắn nhớ lại lúc Thiệu Quân cưỡi trên người hắn, đung quần dính sát đung quần, thằng nhóc này còn không biết ngượng, cứ dính chặt vào hắn như hồ dán.

Cảm giác đó, hương vị đó, bao năm rồi hắn chưa được nếm trải.

Thiệu tiểu tam nhi thật đẹp, Thiệu tiểu tam nhi trẻ, con mẹ nó thật sự rất trẻ, nếu không so sẽ không biết, hắn đã già đến mức nào ...

Thiệu Tam màn thầu còn chưa đầy 26 tuổi, còn nhỏ hơn La Tiểu Tam nhi vài tuổi.

Lúc đó, Thiệu Quân vén cao chiếc áo ba lỗ, cả người tỏa nhiệt nóng bỏng, mặt đỏ bừng thở hổn hển, trong mắt La Cường, anh chợt giống như em trai của hắn trong ký ức. Viên thịt tròn bé nhỏ ngồi trên ngưỡng cửa với lớp sơn đỏ son bong tróc chờ hắn về, như tiếng chuông xe đạp lạnh lạnh réo rắt và bóng dáng tuấn tú phóng nhanh qua dưới bóng cây hòe già trước ngõ, như một kỷ niệm xa xưa đau lòng khôn nguôi mỗi khi nhớ về...

Đó là thời niên thiếu của La Cường, là thanh xuân vỡ vụn của hắn...

Dù gì La Cường cũng đã quen với cảm giác này, sau khi áp chế được trận tinh trùng xộc nã, hắn quay mặt lại, bình tĩnh nói: "Cảnh sát Thiệu."

Thiệu Quân nói: "Sao?"

La Cường: "Tôi có chuyện muốn nhờ cậu."

Thiệu Quân: "Nói."

La Cường: "Tôi... là chuyện của em trai tôi ...Giờ nó chỉ có một mình, tôi không an tâm."

Thiệu Quân quay mặt lại, nhìn hắn, nghiêm túc nói: "Em trai anh, La Tam nhi, tên là La Chiến, hiện đang ở nhà tù Diên Khánh, bị kết án tám năm vì liên quan đến tội phạm."

La Cường sờ sờ đầu, nói: "Đêm đó tôi có nói chuyện này với cậu luôn à..."

Thiệu Quân khinh thường bĩu môi: "Anh không nói chẳng lẽ tôi không biết tự đi điều tra!"

Khóe miệng La Cường nhếch lên: "Cậu điều tra thật sao? Cũng rất chi tiết đó."

La Cường suy nghĩ một lúc, nhưng không biết phải nói thế nào, hắn không quen nhờ vả, lại còn là nhờ vả một thằng nhóc thế này: "Cảnh sát Thiệu, cậu có thể giúp tôi ..."

Thiệu Quân thậm chí không suy nghĩ gì, nói ngay: "Tôi biết, anh đang lo Tiểu tam nhi của anh không được chăm sóc tốt trong tù, bị người ta bắt nạt."

"Hai ngày trước tôi đã gọi điện hỏi thăm. Tôi đã nắm được tình hình của anh ta rồi, đừng lo lắng chi hết."

Trong số những người bạn thời đại học của Thiệu Quân, cũng có nhiều người vào công tác ở nhà tù sau khi tốt nghiệp. Chuyện nhà giam anh khá rành, có mối quan hệ, có đường cũng có cách. Anh hỏi thăm các bạn học của mình về nhà tù cụ thể của La Chiến, khu giam, đại đội, thậm chí tên của đội trưởng và quản giáo. Sau đó gọi điện chào hỏi những người đó, nhờ chăm sóc giúp cho La Tiểu tam, đừng làm khó dễ hắn.

Những người bên kia nghe xong cũng hiểu được, cũng không hỏi nhiều.Đi cửa sau nhờ chú ý chăm sóc một người, người được chăm

sóc dĩ nhiên có số má có bối cảnh, người khác không cần hỏi nhiều, chỉ cố bảo vệ cho tốt là được rồi.

La Cường sau đó cũng nghe Tiểu tam nhi nhà hắn lúc vừa vào tù cũng bị bắt nạt giống hắn, nhưng sau đó, quản giáo đột nhiên tốt hơn với La Chiến, có người còn đứng ra bảo vệ, thậm chí còn được đặt cách không vào nhà xưởng làm việc bẩn thỉu, không đi đào đá mài đá mà cho làm đầu bếp trong căng tin trại giam.

La Chiến chỉ việc vo gạo nấu cơm rửa bát mỗi ngày, cuộc sống của hắn thú vị và dễ thở hơn anh trai mình.

Khi đó, khóe miệng Thiệu Quân nhếch lên nụ cười, nháy mắt với La Cường, này, tôi biết người mà anh quan tâm đấy nhé, Tam gia gia tôi đây đã lo liệu xong rồi mới nói, anh có thể yên tâm về thằng em bảo bối của anh được chưa?

La Cường nhìn anh thật sâu, không nói được lời nào, thậm chí lời "cảm ơn" cũng như mắc kẹt trong cổ họng.

Lo lắng về La Tiểu Tam nhi hơn nửa năm của hắn, Tam màn thầu đã giải quyết hết chỉ trong một câu ...

Quan hệ bố con thờ ơ nửa đời người, đã nhiều năm không được nghe bố gọi hắn là "lão nhị", khi bố La lâm chung mới để lại cho La Cường hai câu, từng chữ từng chữ đều như máu trong người hắn. Nếu không có Tam màn thầu, có lẽ hắn đã không có cơ hội nghe được câu nói đó.

Lần này đến lượt La Cường quay mặt đi, không dám nhìn mặt Thiệu Quân. Hắn dùng hai bàn tay to xoa xoa khuôn mặt của mình để che đi tình cảm như muốn chực trào vỡ òa trong giây phút đó, ánh mắt hắn hỗn loạn, lồng ngực nóng rực, như có dòng nước ấm chảy qua.

Đời này, hắn chỉ quan tâm đến hai người duy nhất, chưa từng có người thứ ba.

Vậy mà bây giờ người thứ ba này lại đột nhiên xuất hiện, nóng rực trước mắt hắn, bắt hắn phải để ý đến cho bằng được, quả thực không quen mà.

Tại sao cái bánh màn thầu này lại đáng ghét như thế, khiến người ta chỉ muốn xoa véo, cắn mạnh một cái ...

Sau một hồi đánh nhau trong phòng giải tỏa tâm lý, mồ hôi ra nhễ nhại, cũng may vừa kịp đến ca ban 5, 6, 7, 8 tắm đêm hôm đó.

Vì vậy, ngày hôm đó, mấy chục người trong nhà tắm trơ mắt nhìn La lão nhị thủ dâm.

Hôm đó La Cường cúi đầu, không nói một lời, mặc kệ người khác, làm ngơ Hồ Nham đang lác mắt bên cạnh. Trước mặt chỉ là màn sương trắng lững lờ, mọi người mọi vật dường như chẳng liên quan gì đến hắn.

Hắn ngửa cái cổ ửng đỏ dưới vòi sen, để nước nóng tràn vào mắt mũi, lấp đầy ngũ quan đang mê muội của hắn, đánh vào những cảm giác nhạy bén và những cảm xúc hỗn độn khắp cơ thể.

Hắn chà xát mạnh cơ thể, đến toàn thân đỏ bừng, đau đến tróc cả da, ngực đỏ lên, cổ họng lại ngọt ngào.

Không thể kiềm chế ngọn lửa cuồng bạo hùng hực dưới bụng dưới, trong dòng nước nóng ào ào gột rửa đám lông bóng loáng, dục vọng gầm thét rung động ngẩng đầu lên dưới khu rừng rậm che chở nó.

La Cường vắt khăn tắm trên vai, lão đảo rời đi, đi tới dưới cửa sổ nhỏ, dựa vào bức tường ẩm ướt, hắn chậm rãi ngẩng mặt lên.

Hắn buông thõng một tay xuống, tay kia ôm lấy thành nhỏ của mình, mu bàn tay nổi đầy gân xanh, ngón tay dày vò xoa xoa quy đầu mềm mại, vuốt lên vuốt xuống với nhịp điệu chậm nhưng rất mạnh.

Trước mắt hắn như có sương mù giăng, không thể nhìn thấy gì cả,

màn sương lờ mờ hiện lên một cặp móng, là của Hồ Nham, hoặc là cặp móng dâm dăng của tiểu đậu phụ, hẳn cũng không rõ nữa. Hoặc là móng của tiểu bánh nướng, hay tiểu bánh quai chèo, hai chân vắt chéo lẳng lơ trên giường, bị làm không thờ nổi, khóc lóc xin tha...

La Cường cũng không biết mình đang làm tình với ai, hẳn cũng không quan tâm là móng của ai, vì hẳn cũng có quan tâm, để ý đến ai đâu?

Hình bóng trong sương mù dần đổi thành Tiểu tam nhi nhà hắn. Sinh nhật lần thứ mười tám, La Chiến uống mười tám chai rượu trên bàn, cời trần ôm vai anh hắn, nghiêng người say sưa nói chuyện, lăn lộn trên sofa. La Cường ngồi trên sofa ngẩng mặt lên, nhếch khóe miệng, quay đầu lại, kéo cầm Tiểu Tam nhi, hôn một cái thật mạnh lên má! Đàn em trong cả phòng nháo nhào cười đùa chọc ghẹo...

La Cường thô bạo cắn môi, ngón tay càng lúc càng hoạt động nhanh, quy đầu sưng đỏ của sắp bị cọ xát đến chảy máu.

Bóng dáng mờ ảo không biết lúc nào đã đổi thành Thiệu Quân, khuôn mặt ấy đột nhiên hiện ra từ trong hơi nước, vô cùng rõ ràng và sắc bén.

Khuôn mặt đẹp, gầy gầy của Thiệu Quân, áo sơ mi mở vạt nút cổ để lộ xương quai xanh của Thiệu Quân, cặp quần trễ của Thiệu Quân, cặp móng căng tròn của Thiệu Quân lộ ra khi anh kéo quần, và hai chân dài của Thiệu Quân.

La Cường không tự chủ được, hẳn tưởng tượng đến cảnh đè Thiệu Tam màn thầu dưới thân, một lớp quần đồng phục mỏng manh không thể che giấu được cái thứ đang cương cứng giữa hai chân, gồ lên như một cái đồi nhỏ. Hai cõn thịt chà xát vào nhau, dùng những xúc giác nhạy cảm nhất để thăm dò kích thước và hình dạng của nhau, cọ xát mân mê ...

Khuôn mặt Thiệu Quân gằn trong gang tấc, đôi mắt thanh mảnh nhỏ

hẹp ấy thực sự rất đẹp, ằng ặng nước, câu lấy linh hồn, trẻ trung và xinh đẹp. Cả hai thở gấp gấp, cơ thể run lên vì phấn khích, tứ chi dẫy dụa âu yếm, va chạm với nhau kịch liệt ...

Các ngón tay La Cường co quắp, các khớp xương phồng ra vì dùng lực quá mạnh, trông rất đáng sợ. Hắn thỏa mãn ham muốn của mình bằng các phương pháp gần như rất bạo lực, rồi bắn ra!

Người trong nhà tắm đứng dưới làn nước phun ào ào, đều nhìn hắn đến ngây người.

Тя́аи ́яяυοиγ và phóng khoáng, La lão nhị ngang nhiên thủ dâm, nhanh chóng gọn gàng, không hề giấu giếm, làm nhuần nhuyễn vô cùng.

Có người hít một hơi lạnh, có người lẩm bẩm "Mẹ nó."

Tất cả đều là đàn ông, cứ nghĩ đã từng thấy cảnh tượng này, lại cứ như chưa từng thấy.

Lần bắn rất lâu. Sau nhiều tháng tích tụ, thất vọng, chán nản và thôi thúc, ham muốn kỳ lạ chảy từ não, trào ra từ yết hầu.

La Cường thì thào cúi đầu, cuối cùng để chất lỏng nóng hồi bắn thẳng vào gương mặt tuấn tú lấm lem bùn đất trong trí nhớ.

Hắn vô thức đưa tay ra, vuốt lấy khuôn mặt ẩm ướt và tức giận trong trí nhớ ấy, muốn vuốt tóc Tam màn thầu, lấy những chiếc lá vương trên tóc ra, rồi lau khô mặt anh ...

./.

-----oOo-----

Chương 27

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 27: Xúc cảm rình xem

Chuyển ngữ: Andrew pastel

Thiệu Quân ôm trong tay một đồng thức ăn vặt, miệng còn đang ngậm cổ vịt cay, bước vào phòng giám sát.

Vừa ngẩng đầu lên, trên màn hình hiện ra một bóng người to lớn đang run rẩy, một cái họng súng đồ ngẫu còn nhỏ nước chĩa thẳng vào camera, làm Thiệu Quân suýt nữa nuốt luôn miếng cổ vịt.

"Khụ khụ!..."

Thiệu Quân ho dữ dội, mặt anh nhăn lại như cái màn thầu, bột ớt rớt cả vào trong khí quản.

Vấn đề là anh không phải là người duy nhất trong phòng giám sát này, còn có các đồng nghiệp khác nữa. Thiệu Quân đỏ bừng mặt, chỉ có thể dùng tiếng ho khùng khục để che giấu khuôn mặt đỏ bừng, cả người như bốc hỏa kia.

"Tên chết dẫm, cuối tuần không cho ăn thịt kho nữa, chỉ cho ăn rong biển giá đỗ để hạ hỏa!"

Thiệu Quân thấp giọng lầm bầm, cố gắng dập lửa trong lòng, thật ra anh cảm thấy mình mới là người cần ăn rong biển giá đỗ.

"Thật xấu hổ, ông Vương ngồi ngay đó mà cứ cầm đầu đọc báo, không nhắc nhở gì cả." Điền Chính Nghĩa cũng vươn cổ nhìn màn hình.

"Đúng vậy, thật là mắt mặt! Sau này phải để ý anh ta nhiều hơn!!!"
Bụng dưới của Thiệu Quân như thiêu như đốt, lòng cũng nóng ran lên, nghiến răng nghiến lợi nói.

"Này? Hồ Nham ban cậu có người yêu chưa? Người yêu cũ của cậu ta hình như ra tù rồi phải không?" Điền Chính Nghĩa bắt đầu buôn dưa lê, liếc nhìn màn hình, nói tiếp: "Tiểu Hồ và La lão nhị là một đôi đúng không?"

"..." Ánh mắt Thiệu Quân đột nhiên thay đổi, "Ai nói với anh họ là một đôi?!"

"Không phải à?" Đội trưởng Điền nói.

"Tuyệt đối không... chắc chắn là không." Giọng Thiệu Quân khó chịu.

"Không? Hai người đó dính với nhau suốt ngày." Điền Chính Nghĩa nhún vai phản đối.

"..." Thiệu Quân cắn môi, không nói gì.

Mỗi lần Hồ Nham lấy cơm hay làm gì cũng đều tò tò theo sau miệng của La Cường, cứ như La Cường mọc ra một cái đuôi vậy. Mỗi lần tắm, cả hai cũng dùng chung một cái vòi phun, cọ tới cọ lui. Hồ Nham cũng chủ động giúp La Cường giặt quần áo, y giặt tất cả mọi thứ từ áo lót, quần lót đến tất. Trong nhà tù, nếu một người tự nguyện giặt giũ cho người kia, không phải bị ức hiếp hay cưỡng bức, thì chắc chắn đây là thái độ theo đuổi, bày tỏ tình cảm, hoặc có khi đang quen nhau nữa không chừng.

Lần trước đánh nhau ở sân bóng rổ, Hồ Nham rất trượng nghĩa cầm ghế xông lên giúp La Cường, sau bị trừ điểm cũng không phàn nàn, đây là ý gì có lẽ ai cũng hiểu.

La Cường tựa đầu vào bức tường cứng rắn, tấm lưng và miệng nóng như lửa đốt khiến bức tường như trơn bóng khô nóng theo.

Một tia nắng mờ hồ từ cửa sổ chiếu vào khuôn mặt thô ráp của La Cường. Hắn nghiêng đầu sang một bên, gân xanh trên cổ rung rung, lông mày nhíu lại, hầu kết trượt trượt, giống như dã thú đang nhấm nháp lại những mảnh thịt bị xé nhỏ trong miệng sau khi vội vàng ăn tươi nuốt sống con mồi, tận hưởng từng đợt khoái cảm.

Đội trưởng Điền ngồi trên ghế xoay, quay trái quay phải, lơ đãng quan sát.

Điền Chính Nghĩa đã có vợ, con người này thẳng còn hơn cả chữ thẳng. Chính bởi vì anh ta thẳng, nên chẳng cảm thấy có vấn đề gì khi nhìn cả. Chẳng phải chỉ là đàn ông tụt quần sao, anh ta nhìn thẳng, không đỏ mặt cũng không thờ hờn hển, chẳng cảm thấy gì cả.

Nhưng anh ta nhìn như thế, Thiệu Quân không thể chịu đựng được nữa, anh sắp nổ tung rồi.

Mẹ kiếp nhà anh, cái chuyện này mà anh cũng để bàn dân thiên hạ nhìn thấy sao? Có bao nhiêu người đang xem anh có biết không hả, La Cường tên khốn kiếp, tên siêu khốn kiếp! ...

Thiệu Quân như con chim cú quay mòng mòng trong chảo dầu nóng, vội vàng động não nói: "Đội trưởng Điền, gạo mới năm nay khi nào giao qua vậy?... Nhà tù thảo luận việc lắp quạt điện cũng năm năm rồi, sao còn chưa thực hiện? ... Đội xây dựng nói cần thêm nhân lực từ khu giam số 3. Anh có thể nói với trưởng nhà giam rằng tù nhân đội chúng ta mài đá cũng đủ khổ rồi, chúng ta sẽ không ra ngoài làm việc khai thác đá đâu được không!"

Đội trưởng Điền khó hiểu liếc mắt nhìn anh, cái gì thế này? Thiệu Tam gia lên cơn gì đây?

Thiệu Quân lại nói thêm vài câu, mục đích vẫn là đẩy Đội trưởng Điền đi làm việc vất.

Đội trưởng Điền vẫn lười nhúc nhích, lâu bầu nói: "Sao cậu không tự

mình đi đi? Cậu đi thì trường nhà giam còn có thể nể mặt. Chẳng phải cậu là đại thiếu gia hô mưa gọi gió à?!"

Thiệu Quân chưa bao giờ cảm thấy Điền Chính Nghĩa phiền phức vô vị đến thế.

Anh gần như đẩy anh ta ra khỏi văn phòng, nhanh chóng đóng cửa lại.

Quay đầu lại mới được đi hai bước, anh lại xoay người, bấm khóa cửa phòng làm việc, kéo kín hết cả rèm, mới cảm thấy thoải mái ...

Thiệu Quân kéo ghế lại gần, ôm màn hình giám thị nhỏ, gần như dán mặt vào đó, chăm chú nhìn La Cường thủ dâm.

Mọi chuyển động và biểu cảm của La Cường đều hiện lên rất rành mạch. Phần thân dưới đầy đặn, cứng cáp, một bàn tay lớn cũng không thể cầm trọn, quy đầu mạnh mẽ được các ngón tay nổi đầy những đường gân xanh và lòng bàn tay chai sạn xoa nắn. Cơnshit đồ sộ cứng cáp và mạnh mẽ, như một lớp sắt nóng chảy, bắt đầu sôi sùng sục trào dâng. ...

Thiệu Quân ngậy người ra, đầu từ từ ngã về phía sau, trong lòng dường như có một dòng nước ào ạt chảy qua, phủi sạch lớp bụi trang, lộ ra trái tim trần trụi.

Anh duỗi ngón tay đến thắt lưng quần, cách một lớp quần mà đã có thể cảm nhận được nó cứng lên thế nào.

Thiệu Quân lo lắng thờ dốt, ngón tay run rẩy, kéo quần dài xuống, vật nóng cứng tràn ngập lòng bàn tay khiến anh vô cùng thích thú, vừa kích thích vừa sợ hãi vừa xấu hổ.

Anh nhìn chằm chằm La Cường trên màn hình không chớp mắt, dù rất sợ đồng nghiệp sẽ gõ cửa bước vào vào lúc này, nhưng anh hoàn toàn không thể chống lại sự cám dỗ như mê hồn của người đàn ông trước mặt, bàn tay anh nhanh chóng di chuyển lên xuống,

khớp với tần suất điên cuồng của La Cường. Cũng gần như cùng một lúc đó, hưng phấn và xúc động bắn ra, tay và quần đều dính đầy ...

Thiệu tam gia đêm đó lên ra ngoài, buồn bực lấy một xấp tài liệu che chắn đậy quần, chui vào ký túc xá thay cái quần khác ...

Sau khi thay quần quay lại, thừa dịp đồng nghiệp không ở đây, anh mày mò trong phòng giám sát một mình.

Anh trích xuất đoạn video giám sát nhà tắm kia ra, đặc biệt là cái cảnh La Cường dắt chim đi dạo kia, chép nó vào USB nhỏ của riêng mình rồi bí mật mang đi.

Vài ngày sau đó, Thiệu Tam gia vẫn bồn chồn đứng ngồi không yên, đầu toàn những cảnh đó. Sau đó, có một hôm anh ngồi phòng giám sát trực một mình, Thiệu Quân ngửa tay ngửa chân, lòng phiền muộn, không tìm được, lại lục đoạn video đó ra, nghĩ một lúc, để an toàn, anh quyết định xóa toàn bộ đoạn băng.

Đoạn video La lão nhị dắt chim đi dạo chỉ có Thiệu tam gia anh xem thôi, không ai được xem nữa.

Nhưng mà cũng có ai thèm xem đâu?

Toàn bộ quản giáo trong khu nhà giam số 3 chỉ có Thiệu tam gia là có đam mê xấu xa không thể nói với người ngoài, không dám nhìn công khai, chỉ dám trốn trong phòng nhìn trộm. Rảnh rỗi không có việc gì làm lại lấy chiếc thước nhỏ ra đo chiều dài, sau đó hồi tưởng lại trong đầu, nhắm nháp hưởng thụ.

Nhưng Thiệu Quân vẫn không yên lòng, có cảm giác như La Cường là người của anh, chim lớn của La Cường cũng là của anh. Tam gia gia anh làm việc mệt thì lại lôi ra xem hai lần, để giải tỏa cơn khát và mệt mỏi, xem đến nghiện, những người khác thì đừng hòng xem!

Kể từ lúc đó, không biết bắt đầu từ khi nào, Thiệu Quân nhận ra

rằng anh đã say mê La Cường.

Giả vờ không quan tâm hoặc lừa dối bản thân cũng đã thành vô ích. Anh đã thích La Cường mất rồi.

Nếu không, khi La Cường bị đánh, sao anh lại cảm thấy lo lắng và nóng ruột như thế? Sao anh có thể vội vàng đưa hắn ra khỏi lồng sắt, cho đến bệnh viện như thế?

Sao anh có thể ương bướng với cha mình vì La Cường, tìm mọi cơ hội để dính chính tên, khôi phục lại thân phận thật của hắn như thế?

Sao anh bỏ tiền mua ăn vật để lấy lòng, chỉ để nhìn thấy La lão nhị nhoèn miệng cười với anh?

Sao anh ở phòng biệt giam với La Cường cả đêm nghe hắn tâm sự, trái tim La Cường rỉ máu, anh cũng cảm thấy đau theo?

Sao anh sẵn sàng đi ngược lại nội quy nhà tù vì bố La Cường đã mất, mời đội đưa linh cữu đi phúng viếng, thậm chí là đàn em xã hội đen trước đây của La Cường đến nhà tù, làm cúng thất cho bố La, chỉ để thực hiện tâm nguyện của người đàn ông này?

Cuối cùng đây là bố của ai vậy? Cũng có phải bố Tam gia gia anh mất đâu, anh quan tâm làm cái rắm gì cơ chứ? !

.....

Nhà xưởng, căn tin, hay đường ra vào khu buồng giam, mỗi lần La Cường đi ngang qua, Thiệu Quân đều nghiêng đầu ngậm nga một bài hát nào đó như không có chuyện gì xảy ra, khi La Cường bước qua anh, anh nhìn chằm chằm vào bóng hắn thật lâu, đôi mắt như phát ra tia X-quang quét lên bóng của La Cường, nóng lòng như muốn lột da hắn ra, chạm vào máu thịt nóng đỏ bên trong đó.

Ngày tháng trôi qua bình yên. Mặt trời đỏ từ từ nhô lên, rồi khuất dần sau rặng núi xa.

Mỗi ngày đều nhìn cây hòe phía dưới ký túc xá nở những chuỗi hoa dịu dàng, mỗi ngày đều có thể ngắm người ấy.

Đôi khi tù nhân tan việc vào buổi tối, đóng gói dụng cụ, xếp hàng bước ra khỏi nhà xưởng, La Cường không biết vô tình hay cố ý mà luôn rề rà đến cuối cùng, ngồi xổm mang giày (vẫn là giày vải không có dây buộc), hẳn có thể ngồi đó mang giày đến mười phút.

"Anh Cường, đi ăn cơm không?" Hồ Nham không nhịn được mở miệng hỏi, y muốn đi ăn cùng với La Cường.

"Cậu đi trước đi, tôi thu dọn đồ đạc một chút." La Cường không ngẩng đầu, giọng rất hời hợt.

Hồ Nham rất thất vọng, bước đến cửa còn quay đầu lại nhìn một cái ...

Thiệu Quân cũng cố tình trì hoãn, bảo La Cường làm này làm nọ, kiếm cớ để hai người có thể ở lại một góc nhà máy hoặc nhà kho để nói chuyện riêng.

Nhà kho có một cầu thang bằng sắt thông lên sân thượng nhỏ trên tầng 2 vương đầy tàn thuốc.

Khi đó, Thiệu Quân và La Cường thường ngồi trên sân thượng ấy, người dựa tường đông người dựa tường tây mà hút thuốc, ngắm nhìn nhau qua khe mắt, rồi ngắm hoàng hôn với bầu trời đầy mây đỏ ...

La Cường như băng quơ hỏi: "Cảnh sát Thiệu, tại sao cậu lại vào tù?"

Thiệu Quân cắn điếu thuốc: "Ai ngồi tù? Tôi ở đây quản lý các anh đó."

La Cường chăm chú nhìn anh : "Cậu biết ý tôi là gì mà. Lúc trước

cậu có cơ hội vào rất nhiều nơi mà? Cục Công an, Đội chống buôn lậu Hải quan, Đội đặc nhiệm, Còn có cái đội biệt kích Lam Kiếm gì đó. Tôi nói đúng chứ?"

Thiệu Quân nhún vai: "Có gì hay đâu? Anh đừng xem mấy phim truyện đội cảnh sát đặc nhiệm với đội biệt kích mà tưởng nhầm. Thật sự vào đó chán lắm, cả ngày ru rú trong đại viện tập huấn, không được tự ý ra ngoài. Nếu có chuyện nghiêm trọng xảy ra, có khi còn bị điều đến khu dã chiến."

La Cường cười nhạo, nghĩ thầm trong đội cảnh sát đặc nhiệm thì chán đấy, nhưng mà làm ảnh sát nhà giam thì cũng có hơn gì đâu?

Thiệu Quân im lặng một lúc, chậm rãi nói: "Tôi chỉ muốn tìm một nơi yên tĩnh, nơi không ai có thể quản lý được tôi. Tôi được ở một mình, thật sự rất tốt."

La Cường nheo mắt suy tư: "Người nhà của cậu chấp nhận để cậu làm việc ở đây à?"

Thiệu Quân cảnh giác hỏi: "Anh biết chuyện nhà tôi à?"

La Cường cố ý trêu chọc anh: "Toàn nhà giam có ai mà không biết chứ, Tam thiếu gia?"

Thiệu Quân ngậy người ra: "Đừng có giỡn. Gọi tên tôi đằng hoàng đi."

"Ha ha ..." La Cường đột nhiên vui vẻ, "Tam màn thầu!"

Thiệu Quân cầm đầu lọc thuốc lá ném qua La Cường nhưng không trúng, thế là anh nhào qua đánh người luôn. Khóe miệng La Cường cong lên một nụ cười, ha ha né tránh. Hai người đùa giỡn qua lại ...

La Cường biết, nhưng cũng không biết.

Hắn không ra khỏi nhà tù được, thông tin ít ỏi về Thiệu tiểu tam nhi

hắn biết cũng chỉ từ những tin đồn, những thông tin nhạt nhẽo từ những tù nhân khác. Không phải hắn tình cờ nghe được, đối với người hắn để ý, thì dù Tam màn thầu chỉ cau mày, bĩu môi hay ngoáy mũi, hắn cũng muốn tìm hiểu xem vì sao anh làm như thế, anh đang nghĩ đến ai?

Có một số điều La Cường thật sự muốn biết, nhưng biết rồi để làm gì. Chuyện không liên quan đến bản thân, hỏi thăm làm chi?

Nhưng sao lại không liên quan gì đến hắn? Thiệu tiểu tam nhi thật sự là ai vậy?

Gia đình Thiệu Quân có thế lực, các tù nhân biết điều này, cho nên anh mới có thể thuận buồm xuôi gió, có uy tín, danh dự trong Thanh Hà, được gọi bằng cái tên "Thiệu Tam gia ". Ngay cả quản giáo và trưởng nhà giam cũng phải nể mặt anh mấy phần. Các tù nhân trong đại đội 1 của cảnh sát Thiệu cũng thường nhận được một vài đặc quyền, ưu tiên nho nhỏ.

Còn về lý lịch của gia đình Thiệu Tam gia, cấp bậc chính thức như thế nào, khả năng ra sao, các tù nhân không ai biết.

Bắc Kinh không thiếu nhà có thế lực, có quan chức, thương nhân, công tử, một quản giáo nhỏ thì nhà cũng không thể quá to được, chắc chỉ là một quan chức nhỏ trong Bộ Tư pháp hay cơ quan nào đó bá kỳ, lúc ấy La Cường đã đoán như vậy.

Khi đó Thiệu Quân có nói với La Cường: "Tôi chỉ không muốn ở trung tâm thành phố, không muốn lác lư trước mắt bố tôi. Tôi chỉ muốn rời nhà, không muốn thấy bố nữa."

La Cường nhướn mày: "Tại sao vậy? Bố cãi nhau với cậu à?"

La Cường không nhịn được, nói: "Còn một người cha mà vẫn chưa hài lòng. Không cha không mẹ không ai chăm sóc như tôi rồi cậu sẽ hạnh phúc sao? Tôi ngồi xồm một mình trong nhà giam, tôi bị bắt, bị kết tội vài đây, cậu có thấy không? ... Đồ trẻ con. "

La Cường dùng cụm từ "đồ trẻ con" để tổng kết lại những cảm giác Thiệu Quân mang đến cho hắn. Những người trẻ sinh sau năm 1980 vẫn còn quá non nớt, thiếu hiểu biết, thích cãi nhau với bố mẹ, hầu hết vẫn là tính tình của những thiếu gia quen được bảo bọc, tự cao tự đại, cảm thấy mình luôn đúng. Những người sinh vào thập niên 60 70 như hắn, những người đã từng trải qua thảm cảnh đất nước nghèo đói, người thân chia cắt, không thể hiểu nổi những đứa trẻ này, thiên tai từ núi cao xuống đồng bằng, đàn áp giai cấp, chiến tranh, đổ máu, ... chúng chưa từng trải qua, nên không biết quý trọng hạnh phúc hiện có.

Thiệu Quân lại nói, "Anh có biết, mẹ anh.....thế nào không?". Anh biết nhưng vẫn hỏi.

"Lúc sinh Tam nhi, bị khó sinh, băng huyết nên mất."

Thiệu Quân: "Anh có biết mẹ tôi đi thế nào không?"

La Cường nhìn anh: "Cậu nói tôi nghe được không."

Thiệu Quân nói: "Mẹ tôi rất yêu tôi. Khi tôi còn nhỏ, tôi được nuôi dưỡng ở nhà ông ngoại. Mẹ tôi gửi tôi đến nhà trẻ mỗi ngày, cho tôi đi học, đưa tôi đi chơi ..."

"Lúc mẹ tôi còn chưa đến bốn mươi tuổi, tâm lý bà không được ổn, sau đó, năm tôi tốt nghiệp cấp 2 ... bà nhảy lầu tự vẫn."

./.

-----oOo-----

Chương 28

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 28: Bí mật nhỏ trên sân thượng lầu hai

Chuyển ngữ: Andrew pastel

Hôm đó, Thiệu Quân dứt quãng kể chuyện gia đình mình với La Cường.

Thiệu Quân không hiểu, làm sao anh có thể tin tưởng La Cường đến vậy, sẽ sẵn sàng nói cho người này biết. Trước đây anh rất ít nhắc tới, thậm chí còn giấu giếm tuổi thơ của mình, bạn bè càng thân thiết lớn lên cùng nhau, anh càng không muốn nhắc đến những chuyện thế này, anh sợ người khác chê cười, sợ mất mặt. Trước mặt bạn bè, anh quen tỏ ra vô tư bông đùa, đàn ông không thể khóc như một cô gái, không thể kể lể mấy điều buồn khổ mất hứng ra được.

Nhưng La Cường trong lòng Thiệu Quân thì khác, La Cường không phải là bạn bè thân thiết, không quen biết vậy mà lại là người dễ dàng thổ lộ cảm xúc nhất.

Cái đêm bố La Cường qua đời, hắn dựa lưng vào ngực anh, kéo lấy tay anh, cảm giác đó đã khiến La Cường trong lòng Thiệu Quân trở nên khác biệt ...

La Cường chậm rãi lắng nghe, cũng hiểu được một phần. Thiệu tiểu tam nhi khi nhỏ cũng được nâng như nâng trứng hứng như hứng hoa, giống La Tiểu tam nhà hắn.

Thiệu Quân còn có một người chị gái, lớn hơn anh nhiều tuổi, rời nhà khi còn trẻ. Chị gái anh đi theo con đường chính thống của mấy cậu ấm cô chiêu, xuất ngoại mạ vàng, tốt nghiệp một trường đại học

danh tiếng, hiện cô ấy đã kết hôn với một giám đốc điều hành của một công ty chứng khoán Hong Kong. Cô định cư ở Hong Kong luôn, sống trong một căn nhà trong khu cao cấp, rất ít khi về Đại lục.

Thiệu Quân thực sự còn có một người anh trai. Con cả là con gái, gia đình nóng lòng cần có một bé trai. Cha của Thiệu Quân muốn có con trai. Đàn ông mà, luôn muốn có con trai để nối dõi tông đường. Rất nhanh sau đó, mẹ Thiệu sinh thêm anh của Thiệu Quân.

Đứa trẻ này kém may mắn, khi mới sinh ra đã không phát triển hết tim và phổi, phải vật lộn với số phận trong lồng ấp. Gia đình vội vàng chạy chữa khắp nơi, mời các chuyên gia giỏi nhất của quân khu đến khám, làm phẫu thuật nhưng vẫn không khỏi. Người anh trai của Thiệu Quân này còn chưa kịp đặt tên, sau hơn nửa năm nằm trong bệnh viện thì đã qua đời.

Đứa con thứ hai sống được nửa năm, ốm đau bệnh tật, cuối cùng bất hạnh chết non, quả thực là một sự tra tấn tinh thần với gia đình. Mẹ Thiệu Quân bị trầm cảm sau sinh rất nặng, bà không muốn gặp bất kỳ ai, không muốn làm gì, luôn trốn trong nhà, đến khi có Tiểu Quân Quân, bệnh của bà mới thuyên giảm.

Vì vậy, Thiệu Tam gia đúng là đứng thứ ba. Trong đám bạn nói khó của anh, xét về tuổi tác, Trần Bác Văn là người lớn tuổi nhất, Sở Tuần đứng thứ hai và Thiệu Quân vẫn đứng thứ ba.

La Cường hỏi: "Vậy bố của cậu? ..."

Thiệu Quân nhìn xuống đất, rõ ràng đang miễn cưỡng đề cập đến chuyện này: "Bố tôi bận! Đi học hay công tác cũng rất bận. Lúc đó, đang là thời kì khôi phục sau cải cách văn hóa, bố tôi thi vào đại học, suốt bốn năm học, bố tôi chẳng về nhà được bao lần. Sau đi làm, lại càng bận rộn hơn ..."

"Khi tôi còn nhỏ, chỉ có mẹ và ông ngoại ở với tôi, chẳng thấy bố tôi đâu. Mọi thứ với ông đều quan trọng hơn gia đình!"

Thiệu Quân khẽ mím môi, lòng tràn đầy oán hận, vẻ mặt buồn bã và phẫn nộ.

Anh thực sự trông rất giống mẹ của mình, có lẽ vì gần gũi với bà nhiều, mà ngay cả biểu hiện cau mày và bĩu môi khi còn nhỏ cũng rất giống nhau.

La Cường bất giác nhíu mày mình, ngồi bên cạnh Thiệu Quân.

La Cường nói: "Tôi đoán bố của cậu cũng là một người rất giỏi, thời đó vào được đại học không dễ dàng gì. Nhà tôi lắm người thế mà cũng chẳng ai biết cái công đại học nó ra làm sao!"

Kỳ thi tuyển sinh đại học được tiếp tục lại đầu tiên vào năm 1977. Ba năm thiên tai, lại thêm phong trào vận động kiến thiết đất nước, đi khai phá mở hoang đã làm sụp đổ ý chí của cả một thế hệ. Những người có thể vào được đại học năm đó đều là những nhân tài, có chí khí, là rường cột, sẽ trở thành trụ cột của các ngành công nghiệp đất nước này sau 20 năm nữa. La Cường cũng rất ngưỡng mộ những người có năng lực và bản lĩnh ấy.

Từ lời kể vụn vặt của Thiệu tiểu tam nhi, La Cường đoán có lẽ bố Thiệu Quân tập trung vào công việc. Sự nghiệp thăng tiến, cấp bậc ngày càng lớn, ông bỏ bê gia đình, mối quan hệ với vợ ngày càng xấu đi. Sau đó, rất có thể bố Thiệu Quân có tình nhân. Quan chức nhà nào mà chả có bồ nhí, nuôi kẻ thứ ba bên ngoài? Cuối cùng, mẹ Thiệu Quân đã nhảy khỏi tòa nhà vì quá kích động trước biến cố, hai cha con thì trở mặt với nhau ... một kịch bản cũ rích cho một gia đình quan liêu. Cho nên Thiệu tiểu tam nhi mâu thuẫn với cha mình, cố tình đối nghịch với ông bằng cách chạy vào nhà tù, lãng phí thanh xuân, La Cường đã đoán như vậy khi đó.

Thiệu Quân quay mặt đi, đôi mắt anh phóng ra xa, cảnh mặt trời lặn nhuộm đỏ cả bầu trời.

Ngay cả với La Cường, anh cũng không dám nói ra hết toàn bộ, vết thương quá sâu, da mặt anh mỏng, không thể mở lời.

La Cường chăm chú nhìn biểu cảm trên gương mặt anh, vô thức đưa tay ra, để lên đỉnh đầu Thiệu Quân

Bàn tay hắn rất lớn, năm ngón tay xòe ra, các đốt ngón tay mạnh mẽ, lòng bàn tay dày dặn, giống như có dòng nước ấm áp mạnh mẽ từ trong lòng chảy ra, tụ cả vào lòng bàn tay, xoa xoa mái tóc Thiệu Tuấn.

Thiệu Quân liếc nhìn La Cường rồi nhanh chóng dời mắt, bàn tay của La Cường chạm vào anh như thế này, từng lỗ chân lông trên cơ thể anh như bắt đầu giãn giụa, cố gắng bắt lấy, thật giống như thể bàn tay to lớn đó đang xoa xoa vào trái tim anh.

La Cường thực sự mềm lòng, muốn an ủi Thiệu tiểu tam nhi.

"Đừng cứ mãi ương bướng với bố cậu. Dù thế nào đi nữa, cũng là do bố lo lắng cho cậu. Ông ấy có đối xử tốt với vợ mình hay không là chuyện khác, nhưng một người đàn ông sẽ luôn lo lắng quan tâm đến con cái mình, đó là sự thật."

Những ngón tay của La Cường nhẹ nhàng xoa tai Thiệu Quân, trượt theo vành tai, lướt qua gáy.

La Cường nói: "Bố cậu có bản lĩnh trở thành quan chức, để các con ông không phải lo lắng về cơm ăn, áo mặc. Cậu có thể làm bất cứ thứ gì cậu muốn. Muốn ra nước ngoài thì ra nước ngoài, muốn đến nhà giam thì đến nhà giam. Màn thầu .. , đừng không biết quý trọng hiện tại như thế. Đừng đợi hơn mười, hai mươi năm nữa, bằng tuổi tôi, ông ấy không còn. Lúc đó hối hận vì mình quá bạc bẽo và bất hiếu thì đã quá muộn."

Thiệu Quân bĩu môi hừ một tiếng, không đồng ý cũng không muốn phản bác.

Anh mắt La Cường khi trò chuyện với anh rất hiền, đôi mắt đen như mực, cổ họng khàn khàn như đầy vết gỉ, bị mài mòn theo năm

tháng.

Đàn ông tuổi này là một loại ma lực có thể rung động lòng người, khiến cho "bọn nhỏ" không thể cưỡng lại được.

Thiệu Quân vui đầu suy nghĩ, đột nhiên nói: "Nếu như không phải tôi chống đối bố, tôi đã không tới nơi này."

Lần này đến lượt La Cường nhỏ giọng "Đệt" một câu, môi nở nụ cười. Nửa câu sau, Thiệu Quân cố ý không nói, nếu tam gia gia không tới đây, tên khốn kiếp La lão nhị anh đừng hòng có cơ hội quen biết tôi!

La Cường cười đến những nếp nhăn dày xuất hiện đặc trên khuôn mặt: "Vậy thì tôi nên cảm ơn bố cậu? Nếu không, tôi sẽ bị nhốt vào lồng sắt, cũng không ai mua thịt dê với cổ vịt cho tôi! "

Thiệu Quân khiêu khích: "Hay là lần sau gặp bố tôi cảm ơn nhé?!"

La Cường cười lạnh: "Chắc chắn rồi, gặp thì gặp, ông ta là ai cơ chứ sao tôi phải sợ?!"

Loại cảm giác thật thân thiết này làm người ta cảm giác chưa từng nói gì, nhưng dường như đã nói hết.

Một tù nhân và quan giáo đồng thời biến mất quá lâu sẽ làm người khác nghi ngờ, nên hai người không thể trò chuyện với nhau lâu. Mười lăm phút nghỉ giữa giờ ăn và giờ tan làm buổi tối, ngồi hút thuốc cùng nhau đó là khoảnh khắc hạnh phúc nhất mà hai người mong chờ mỗi ngày.

Mong đến cuối ngày, chỉ để trò chuyện với nhau đôi câu như thế.

Đêm đó, Thiệu Quân ngồi một mình trong phòng giám sát, ngơ ngác nhìn La Cường ngủ.

Camera trong buồng giam ban 7 đặt hơi lệch một chút, Thiệu Quân

cố tình thừa lúc ban 7 không có ai, anh lấy chiếc tua vít trong túi, giã lên ghế đầu và quay camera qua một chút, đối diện với giường của La Cường. Anh không muốn nhìn người khác đi ngủ, anh chỉ muốn nhìn một mình La Cường.

Ngày nghỉ không cần đi làm, Thiệu Quân cũng không về thành phố, ở lại căn hộ anh thuê, chán nản lấy trong ngăn kéo ra chiếc USB trân quý.

Anh nằm trên giường, cầm laptop, đoạn phim phát đi phát lại trên màn hình, anh nhìn đến tim mình đập nhanh lên, thời giờ hỏn hển, miên man suy nghĩ.

La Cường từng hỏi anh, tại sao anh không ra nước ngoài định cư? Gia cảnh anh như thế không phải là không đi được.

Thiệu Quân nói, ra nước ngoài tôi không quen ai. Với cả, tiếng Anh của tôi không tốt.

Thật ra, làm sao Tam gia nói với hắn rằng anh không thích chạm vào đàn ông nước ngoài? Thiệu Quân nghĩ thầm, đàn ông ngoại quốc nhìn trong mấy poster hay GV gì thì ngon đấy, nhưng khi lại gần chạm vào, cảm thấy đám lông trên người họ như lông đười ươi chưa phát triển, khiến anh ngứa ngáy, trong lòng lúc nào cũng cảm thấy có rận ần nấu trong đám cỏ. Hình như mùi cơ thể cũng không tốt, cứ 10 người thì có 8 người có mùi cơ thể, không có nước hoa thì không thể ra ngoài được, lên giường thì chắc hun cho Tam gia ngất xỉu. Người sống còn không bằng mấy tấm poster cũ anh dùng kia.

Hơn nữa, khó có thể đảm bảo rằng không có bệnh tật gì, Tam gia ưa sạch sẽ, sợ bẩn.

Nhưng mà anh lại thích người như La Lão nhị.

Như bị bỏ bùa vậy.

Những người như La Cường sao có thể sạch? Người này rõ ràng không liên quan gì đến những từ như tươi mới thuần khiết ngây thơ gì đó.

La Cường từng có bao nhiêu người? Nuôi bao nhiêu tình nhân? Nam hay nữ ... Thiệu Quân nhớ lại tất cả những tin đồn về hắn anh hỏi từ mấy người bạn cảnh sát dạo gần đây, chỉ ước gì có thể lao ra bắt luôn chim của hắn.

Nhưng, Thiệu Quân thích cơ thể của La Cường, thích người đàn ông này.

Anh không thể cưỡng lại, anh thích cách người này làm mọi thứ, dù hắn mặc quần áo hay cởi quần áo.

La Cường trải nghiệm đứng bên cạnh cửa sổ sắt nhỏ, ánh sáng nhạt đánh vào đường cong của bộ ngực và bắp đùi cường tráng bóng loáng, cổ ngửa ra sau như một con sư tử kiêu hãnh và điên cuồng, hầu kết lẫn lộn.

Khoảnh khắc La Cường đến cao trào, hắn co giật điên cuồng, cau chặt mày, vẻ mặt rối như tơ vò, có dần vật, có đau đớn ... Một loại cảm dỗ trí mạng không thể miêu tả bằng lời, sự gợi cảm và nam tính như thể được tôi luyện trau chuốt từ rất lâu về trước, hoàn toàn không thuộc về thời đại này mà lại quyến rũ đến nghẹt thở.

Thiệu Quân xem đi xem lại mấy cảnh máu mũi chảy xối xả này, xem đến cả người như bị rút gân. Anh chỉ cần tưởng tượng bàn tay to lớn của La Cường vuốt dọc đầu cổ mình, tưởng tượng bàn tay La Cường nắm lấy hạ bộ của anh, tưởng tượng cả hai ôm riết nhau, là anh có thể nhanh chóng xuất ra ...

Thiệu Quân cảm thấy mình như ngu ngốc đi, đầu chứa toàn mấy thứ tác hại của lậu dâm.

Anh thích, mê mẩn phạm nhân dưới quyền quản lý của mình.

Thiệu Quân không ngờ sẽ có vài người nữa chen vào quấy phá giữa cả hai.

Anh chỉ nói đùa với La lão nhị có muốn gặp bố anh để cảm ơn nhờ có ông mà hắn có cơ hội gặp gỡ Thiệu Tam gia đẹp trai quyến rũ không? Anh thực sự cũng không định để hai người gặp nhau uống trà thật, nhưng La Cường đã sớm gặp được bố anh.

Lúc đó đang là giữa mùa hè, thời tiết rất nóng bức, khu nhà giam đang diễn ra cuộc tổng vệ sinh hè, ban ngày phạm nhân làm việc như thường lệ, ban đêm về phải dọn dẹp quét tước buồng giam.

Nhà tù mùa đông có máy sưởi nhưng mùa hè không có máy điều hòa, thậm chí hai năm trước khi nhà tù được tân trang, trong buồng giam thậm chí còn không có quạt trần. Những ngày hè ở miền Bắc, mấy buồng giam như cái lò hấp, hấp người ta thành mấy cái bánh gạo dinh dính hết.

Buổi tối, Thiệu Quân đi dạo như thường lệ để kiểm tra vệ sinh, đến cửa buồng giam ban 7, vừa thò đầu thăm dò thì thấy ngay La Cường đang cời trần trên giường, còn Hồ Nham cưỡi trên lưng hắn.

Thiệu Quân vô thức giật thót tim, lấy cả dùi cui ra!

Thật ra không phải hồ ly cưỡi trên người La lão nhị. Ban 7 đang đầy đủ người, bao nhiêu cặp mắt nhìn xem cơ mà. Chỉ là trái tim Thiệu Quân tự đánh lừa đôi mắt của mình.

Dạo này nóng quá, trong nhà giam có vài người bị hắc lao. Mặc dù điều kiện ăn ở của nhà tù giờ không tệ, khá vệ sinh, nhưng dù sao nhóm tù nhân ngày đêm đều tụ tập kè kè với nhau, giường cũng kê gần nhau, dễ bị lây nhiễm, có một người bị thì sẽ có người thứ hai thứ ba. La Cường cũng cảm thấy mình bị dính bệnh rồi.

Hắn cảm thấy sau lưng khó chịu, cời áo nhờ Hồ Nham leo lên giường tầng trên xem giùm hắn.

Thiệu Quân cầm lấy dùi cui, nhe răng trợn mắt nhảy vào: "Làm cái gì đó? Ai cho cậu lên đây?"

Hồ Nham nói: "Sao vậy? Tôi đang giúp ban trưởng bơi thuốc."

Thiệu Quân gầm lên: "Quy định không cho phép tù nhân sang giường người khác, leo xuống ngay cho tôi."

Hồ Nham vừa rồi đang ngồi trên eo lưng của La Cường xem xét, quần La Cường bị kéo xuống giữa móng, Thiệu Quân im lặng nhìn thấy, trong lòng không vui, lửa giận bắt đầu phùng lên ...

móng La Cường, Tam gia anh mới chỉ nhìn thấy trên màn hình thôi đó, còn chưa được chạm vào.

Thiệu Quân không chút ái ngại giẫm giày da lên giường dưới, chồm lên giường trên thò đầu hỏi: "Anh bị gì thế?"

La Cường mặc nhanh áo vào: "Không có gì."

Thiệu Quân cau mày, hạ giọng: "Để tôi xem!"

La Cường: "Đừng nhìn."

Thiệu Quân khó chịu thật sự: "Để tôi xem có chuyện gì, không được à?"

Thiệu Quân nghĩ, "Hồ ly nhìn được còn tôi thì không à?"

Mắt La Cường tối sầm, khàn khàn nói: "Có gì đẹp đâu mà xem? Không sao đâu."

La Cường không ngại Hồ Nham hay bất kỳ tên nhóc nào trong phòng xem, nhưng hấn để bụng Thiệu Quân xem. Màn thầu khác với những người khác, ông đây phải duy trì hình tượng lạnh lùng quyền rũ ngẫu lòi trước mặt Màn thầu, mấy cảnh như này không thể để Màn thầu thấy được.

Thiệu Tam gia bước lên giường tầng dưới, chồm nửa người lên giường tầng trên, bĩu môi làu bàu không ngừng với La Cường, cảnh tượng này toát lên một vẻ thân mật khó tả.

Cũng không ai nhận ra sự khác thường, chỉ có Hồ Nham đứng dưới đất, im lặng nhìn chăm chú một lúc lâu, trên mặt hiện lên sự nghi ngờ và thất vọng ...

./.

-----oOo-----

Chương 29

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 29: Cục trưởng đại nhân

Chuyển ngữ: Andrew pastel

Cuối tuần, các tù nhân có lịch chăm sóc, tưới nước bón phân trong ruộng rau nhà tù trồng.

Mặt trời đứng bóng ngày hè đổ những tia nắng gay gắt xuống đất, ve sầu trên cây kêu lên vang vang ồn ào, La Cường phanh cút ngựa đồng phục tù, tay áo xắn đến khuỷu, lộ ra làn da phơi nắng đến râm thành màu đỏ sậm.

Hắn ngồi xổm bên những luống rau, chống thêm giá đỡ cho mấy cây dưa chuột với cà chua. Công việc này, hắn đã theo bố mình khi mới sáu, bảy tuổi, thành thạo như sở trường, còn có thể hướng dẫn cho các tù nhân khác cách chống giàn.

Hôm đó Thiệu Quân không có ca trực, anh lấy xe, lái qua ruộng rau, hạ cửa kính xe tìm kiếm bóng dáng La lão nhị phía xa xa.

Như có thần giao cách cảm, từ khe hở giữa những chiếc lá lớn của mấy tán cây lộ ra hai con mắt sắc bén như cú vọ của La Cường, hắn nở nụ cười, miệng hắn cong lên một vòng cung khóái trá không chút che giấu nào.

Thiệu Quân kẹp điều thuốc giữa hai ngón tay, tự nhiên gỡ đầu một cái, rồi khẽ vẫy tay với La Cường.

La Cường nheo mắt nhìn Thiệu Tiểu tam nhi, một cái nhìn thật hiền, dưới ánh mặt trời, có vẻ hắn đang rất vui.

Thiệu Quân nâng cửa kính xe, phóng nhanh ra cổng nhà tù. Đột nhiên anh không muốn đi nghỉ nữa, đi nghỉ có gì hay? Đi nghỉ có gặp được ai đâu? Có nghĩ về ai đâu?

Anh định đi mua mấy món gì đó cho La Cường sử dụng. Dù La Cường nói có anh trai với mấy đàn em giang hồ lo, thường cho tiền và đồ dùng, nhưng dù sao người ngoài không hiểu nhu cầu bên trong nhà tù, chỉ có Thiệu Quân biết, và chỉ có anh mới có thể chăm sóc người này lúc mọi nơi.

Vừa ra khỏi trại giam, anh nhận được điện thoại của trưởng nhà giam, bảo quay lại.

Cấp trên nói, chốc nữa cục trưởng Thiệu sẽ đến thị sát quản lý nhà tù, bảo anh quay lại nhà tù.

Thiệu Quân nghe thấy sai sai, hỏi ngay: "Bố tôi đến đây làm gì? Không phải là người của Tổ công tác quản lý nhà tù đến kiểm tra như thường lệ sao?"

Cục trưởng Thiệu giá lâm đến ngục giam Thanh Hà, trên danh nghĩa là đi theo tổ công tác để "học hỏi kinh nghiệm", xem hiệu quả hiện đại hóa quản lý nhà tù và cải tạo phạm nhân, nhưng thực tế ai cũng biết Cục trưởng Thiệu đang đến thăm con trai mình.

Thiệu Quân lảng tránh qua điện thoại: "Tôi...giờ tôi đang ở đường cao tốc rồi, sắp về lại trung tâm thành phố, xe không quay đầu lại được! ... Hôm nay tôi không về nữa."

Anh không muốn gặp cha mình ở nhà tù, nếu bị mọi người nhìn thấy chắc chắn sẽ đàm tiếu và bàn tán, phiền phức thêm.

Thiệu Quốc Cường thực sự rất lo cho con trai của mình, đưa con trai quý giá của ông đang trà trộn trong nhà tù trọng tội Thanh Hà, làm sao ông ta có thể đứng vững cho được?

Quản giáo làm nhiệm vụ trong khu vực trại giam gần như phải kè kè

sát với các tù nhân, quanh năm suốt tháng sinh hoạt chung, nhưng quản giáo không được mang theo súng hay dao, chỉ được trang bị dùi cui và bình xịt hơi cay trên thắt lưng, nếu nhớ gặp kẻ độc ác muốn tấn công cảnh sát để vượt ngục thì làm sao bây giờ?

Thiệu Quốc Cường biết rằng con trai mình thường rất tự tin, anh cũng có vài kỹ năng. Những chiếc ruy huy chương hạng nhất Tán thủ hạng cân 65kg trên võ đài học viện cảnh sát không phải để chơi. Các ông bố đều tự hào và hãnh diện về con trai mình, đây là đứa con vừa giỏi giang vừa đẹp mã của tôi đây này. Nhưng đứa nhỏ này thật sự quá bướng bỉnh, thích thể hiện, muốn gây sự chú ý, từ nhỏ đã được ông ngoại cưng chiều, rất hay làm trái lời, tiền trăm hậu tấu, không ai quản lý được

Tất cả tù nhân đều đang làm việc ngoài sân, Thiệu Quốc Cường đi vào trong hành lang buồng giam vắng vẻ, vươn cổ nhìn vào một vài buồng giam, cau mày không thể tưởng được con trai mình lại chịu đi vào một nơi như vậy, lại có thể chịu được cô đơn.

Ông lại vào tòa nhà văn phòng, ngồi xuống bàn làm việc của con trai mình, tiện tay mở ngăn kéo đầu tiên dưới bàn.

Dưới đồng lộn xộn trong ngăn kéo, có một khung ảnh bằng gỗ.

Năm đó, Thiệu Quân mặc một chiếc áo khoác da moto trông rất ngầu và quần jean bó, cắt kiểu tóc thời thượng của Lâm Chí Dĩnh, kiểu tóc rất thịnh hành vào giữa thập niên 90. Cậu bé kháu khỉnh khoác tay mẹ, lúc đó anh mới học cấp 2, nhưng đã cao ngang ngực mẹ mình đang mang cao gót rồi.

Gương mặt hai mẹ con cực kỳ giống nhau, đều thanh tú và xinh đẹp.

Thiệu Quốc Cường nhìn bức ảnh hồi lâu, cảm thấy hơi khó chịu bút rút, ông hít sâu một hơi rồi đóng mạnh ngăn kéo lại.

Trong giây phút đó, thật trùng hợp, cánh cửa văn phòng đã bị bật ra.

La Cường ôm một cái chậu, trong có trồng một cây cà chua cao khoảng một thước bước vào văn phòng của Thiệu Quân.

Trán và cổ La Cường mướt mồ hôi, hai tay to cầm một chậu cây lớn, ánh mắt lướt qua khuôn mặt ngạc nhiên của cục trưởng Thiệu, ánh mắt hần chợt nhìn chăm chăm vào đó.

Thiệu Quốc Cường từ từ đứng dậy.

Hai bên im lặng nhìn nhau, đều kinh ngạc, đúng là oan gia ngõ hẹp mà.

Cả hai đều không mong gặp nhau ở đây. Thiệu Quốc Cường lẽ ra không phải vào ngục giam, chỉ là ông muốn gặp con trai, muốn "kiểm tra" môi trường làm việc của con trai mình.

La Cường lẽ ra cũng không nên xuất hiện trong văn phòng quản giáo. Hắn đang làm việc ở ruộng rau, nhớ đến Thiệu tiểu tam nhi lần nào cũng theo hắn đến ruộng rau, đưa nhỏ ham vui nhìn quanh quất, thò tay bứt thẳng những quả cà chua đỏ trên cây, lau lau hai cái trên quần đồng phục, rồi đắc thẳng đưa nó vào miệng.

La Cường hỏi, không sợ bẩn à? Không phải cậu có tật ưa sạch sẽ sao?

Thiệu Quân nói rau quả tươi hái trên cây không giống rau bán ở chợ, rửa kỹ nó sẽ thành rau chợ, anh chỉ ăn đồ tươi thôi!

La Cường nghĩ Tam Mạn thù thích ăn món này, nên đã trồng một cây cà chua nhỏ vào chậu hoa mang đến văn phòng của Thiệu Quân, để anh có thể ngồi trong phòng mà tỏ thích hái ăn.

Thực ra đâu phải Thiệu tam gia không có cà chua để ăn?

Mỗi lần Thiệu Quân đến ruộng rau, anh ấy đều muốn xem La Cường làm việc. Rau La Cường trồng dĩ nhiên phải ngon rau bán ngoài chợ, tâm trạng của người ăn khác thì làm sao mà so sánh được?

La Cường đặt chậu cây bằng sứ rất nặng lên bệ cửa sổ, trong nắng ấm, từng quả cà chua chậm rãi đỏ hồng, mọng lên hương vị ngọt ngào.

Trên má vẫn còn lấm tấm mồ hôi và vết bẩn, hắn dùng hai bàn tay to quẹt vào bộ đồng phục tù nhân bằng vải bông thô ráp, quay đầu nhìn chằm chằm Thiệu Quốc Cường, người đã đưa hai anh em nhà La vào ngục. Cục trưởng Cục Cảnh sát.

Gần như trong nháy mắt, não hắn xoay chuyển, La Cường hiểu ra mọi thứ.

Thiệu Quốc Cường ngồi vào bàn của Thiệu tiểu tam nhi đợi ai đó, nếu còn chưa đoán ra thì La Cường là một thằng ngu.

Mấy ngày trước, chắc là não của hắn bị vào nước nên chập cheng rồi? họ Thiệu không quá phổ biến, và trong số những người họ Thiệu mà La Cường biết, cũng chỉ có hai người này, không có người thứ ba.

Chỉ là hắn chưa bao giờ nghĩ đến trường hợp này. Hắn không ngờ rằng con trai của cục trưởng cục cảnh sát sẽ vào nhà tù Thanh Hà, đứng giữa những tù nhân, dùng cái "tình", sành sỏi đặc nhân tâm người khác, cảm động lòng người khác, từng chút một phá tan bức tường phòng vệ tình cảm của hắn. .. Khuôn mặt thanh tú của Thiệu Tam màn thầu, đôi mắt hoa đào quyến rũ đó, vòng eo nhỏ nhắn đó, làm mấy việc này thì thật quá phù hợp.

Người quản giáo đi theo La Lão nhị nhìn chằm chằm vào trong, hát đầu một cái, ý bảo để chậu cây xong rồi sao còn chưa đi ra ngoài, nhìn gì mà nhìn?

La Cường đứng yên, ngây người nhìn mọi người, lạnh lùng nói: "Cục trưởng Thiệu, vinh hạnh quá, ông đến thăm tôi đây à? Hay là thăm người nhà?"

Thiệu Quốc Cương nghiêm mặt, hai tay đút túi, dáng người cao lớn lộ vẻ uy nghiêm: "La Cường, anh bị nhốt ở đây, có sống tốt không?"

Trán La Cường nổi gân xanh, cười nhạt: "Ông còn nhớ tên tôi là La Cường sao? ... Mẹ kiếp, thế thành tội phạm ấu dâm tên Chu Kiến Minh kia là thằng nào vậy? Là ông à?!"

Quản giáo thấy tình hình không ổn, liền đưa tay ngăn lại: "3709, làm sao vậy? Dám nói chuyện với cục trưởng Thiệu như thế?! Làm xong việc rồi thì đi nhanh đi."

Không khí vờn quanh hai ông lớn trong phòng đột nhiên căng thẳng.

Thiệu Quốc Cương có quyền có thế, vẻ mặt không chút thay đổi: "La Lão nhị, cậu cải tạo nghiêm túc, ăn năn chuộc tội đi. Đừng trách người khác vì cậu đến nước này. Đây là nơi cậu nên ở."

La Cường thấp giọng chửi, giữa lông mày hiện lên một vết màu đỏ sẫm, đột nhiên nói: "Cục trưởng Thiệu, Thiệu Quân là con trai của ông sao?"

Thiệu Quốc Cương đột ngột khựng lại, không lên tiếng, cảnh giác nhìn chằm chằm hắn.

La Cường cười lạnh, cười đến hơi rợn người, lại mang thêm một chút mỉa mai, chua xót: "Người như vậy, mới có thể nuôi nấng một đứa con trai như vậy ... Thiệu Quân hóa ra là mầm mống của ông."

"Thiệu tiểu tam nhi là một người tốt, rất tốt"

La Cường nói, hốc mắt hắn như đau như đớn mà đỏ lên.

Quản giáo bị Thiệu Quốc Cương bảo đi đợi bên ngoài. Hôm đó, không ai biết rốt cuộc Thiệu Quốc Cương và La Cường đã nói gì. Người ngoài chỉ nhìn thấy La Cường bước ra khỏi tòa nhà văn phòng với vẻ mặt u ám, vết sẹo cũ trắng bệch trên trán như nhuộm

một màu đỏ tươi.

La Cường lạnh lùng ném cho Thiệu Quốc Cường một câu trước khi rời đi: "Thiệu Tiểu tam của ông đang ở trong tay tôi, ông cứ liệu đó."

Thiệu Quốc Cường biến sắc: "La Cường, cậu đừng làm bậy!"

Mặt La Cường không hề có cảm xúc: "Ông gọi cái gì là làm bậy? Có muốn ông đây dạy cho ông biết cái gì là làm bậy không?"

"Họ Thiệu, ông động đến người quý giá nhất của tôi, tôi cũng động đến người quý giá nhất của ông. Lúc đầu tôi không hạ bệ được ông ở tòa, mẹ nó là bởi vì tòa án và văn phòng công tố đều là người của ông! Đừng tưởng tôi không thể trả thù được ông! "

"Tôi sẽ cho ông biết hối hận là gì, sợ hãi là gì..."

La Cường rét lạnh quay đi ...

Chiều hôm đó, sau khi ra khỏi tòa nhà văn phòng, La Cường đi thẳng đến ruộng rau, nhìn những giá nhựa gọn gàng trên những rặng núi và những tán lá xanh tốt đã bắt đầu trĩu nặng quả xanh. Hấn ngơ ngẩn đứng ngây ra một lúc rồi dùng hết sức đâm mạnh vào một hàng cà chua.

Những quả xanh mọc giữa cành và lá cùng với những mầm cây nhỏ đều bị đập nát xuống nền đất cứng ...

Ngày hôm đó, Thiệu Quốc Cường chờ đợi cả ngày nhưng không thấy con trai mình, cũng không thể chờ đợi thêm được nữa nên đành rời thị trấn Thanh Hà trở về thành phố. Ông đánh hàng loạt cuộc điện thoại dồn dập đến các quản lý cấp cao của nhà tù, yêu cầu chuyển công tác cho Thiệu Quân, chuyển anh sang nơi khác, Thiệu Quân không thể ở trong khu giam số 3 nữa, lập tức ra ngay khỏi khu giam giữ, chuyển đến ban tổ chức hoặc cơ quan tuyên truyền của nhà tù cũng được, chỉ cần kiếm cho thằng nhóc cứng đầu này một công việc văn phòng, tuyệt đối không thể để nó vào khu

vực trại giam!

Thiệu Quân hoàn toàn không biết chuyện gì đã xảy ra. Đêm đó anh lái xe trở về, khuỷu tay gác lên cửa sổ xe.

"Anh thích em... đôi mắt động lòng người, nụ cười càng thêm quyến rũ ..."

"Ước gì được vuốt ve em, khuôn mặt khả ái kia, cùng em tay trong tay chìm vào giấc ngủ... như ngày hôm qua, chỉ anh và em ..."

Thiệu Quân đi suốt trong gió đêm, ngân nga bài hát của Beyoncé trong đĩa CD, không bật điều hòa, cảm thấy cả người thật thoải mái.

Trước khi tắt đèn ban đêm, Thiệu Quân vào hành lang buồng giam, ngoắc ngoắc tay với La Cường, giống như một đứa trẻ đang âm mưu gì, đó là ám hiệu bí mật giữa họ.

La Cường mặt lạnh tanh không nói gì, đi theo Thiệu Quân vào toilet bên ngoài nhà giam, đến một góc không có camera.

Trên trần nhà vệ sinh chỉ có một bóng đèn, leo lét tranh tối tranh sáng, đổ bóng cả hai chớp tắt hắt trên nền gạch.

La Cường từng bước bước tới, bất ngờ vịn cổ tay Thiệu Quân từ phía sau, áp mạnh anh vào tường, lòng bàn tay hấn siết rất chặt.

"Ơ này này, anh làm gì đấy?"

"Đừng có kiếm chuyện với tôi chứ! ..." Thiệu Quân thì thầm.

Anh nghĩ rằng La Cường lại hứng lên giờ trò đánh lén trên chóc, dự anh đánh nhau như cái hôm trong bụi cây đó, để được bắt nạt anh.

La Cường ôm chặt lấy Thiệu Quân, áp sát vào người anh, xương hông cả hai áp chặt vào nhau. Hai người dựa vào tường, cả hai đều nghe thấy nhịp tim hỗn loạn của nhau trong lồng ngực.

Lực tay La Cường từ từ nói lỏng, hấn choàng tay ôm lấy eo Thiệu Quân.

Tam màn thâu thực sự quá ngây thơ và quá dễ dãi, nói cách khác, chỉ có thể ở trước mặt hấn, Thiệu Quân mới thiếu cảnh giác nghề nghiệp tối thiểu như thế...

Lúc nói chuyện với phạm nhân khác, hay làm việc gì đó, Thiệu Quân sẽ không bao giờ sẽ để người kia đi phía trước mình, phạm nhân đứng dựa vào góc tường, quản giáo sẽ đứng ở khu vực thoáng dang để tiện xử lý tình huống khẩn cấp. Thiệu Tam gia đã ở Thanh Hà lâu như vậy, dĩ nhiên anh phải biết những kinh nghiệm này. Chỉ khi ở cạnh La Cường, anh mới quên hết toàn bộ, không có trước sau, trên dưới hay trái phải, thậm chí còn không phân biệt tôi là quản giáo anh là tù nhân, không có sự mâu thuẫn giai cấp hay ngăn cách giữa những người làm theo luật pháp và thế giới ngầm.

Thật ra, Thiệu Quân vẫn luôn tin tưởng hấn, sẵn sàng đi trước, hoặc sánh vai bên hấn. Đôi khi trong túi anh chỉ còn hai điều thuốc, anh cũng chia nhau từng điều một ...

Hai mắt La Cường từ từ đỏ lên, giã giụa, trái tim như muốn xé làm hai.

Giữa ngón giữa và ngón áp út của hấn có một lưỡi dao rất mỏng trộm ra từ nhà xường.

Hấn có thể cắm lưỡi dao này vào giữa xương sườn thứ hai và thứ ba trên ngực trái Thiệu Quân, găm chặt nó vào tim anh, máu sẽ trào ra ngay lập tức, không thể ngăn lại được, và mọi chuyện sẽ kết thúc rõ ràng lưu loát và chóng vánh.

Hoặc dùng lưỡi dao này để cắt thắt lưng của Thiệu Quân, lột trần người thanh niên này ra.

--

*Yo, cuộc gặp (lại) nhau đầu tiên giữa BỐ Đường và BỐ không đường,
sau này còn kình nhau thêm vài hiệp nữa =]]]]*

./.

-----oOo-----

Chương 30

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 30: MÀN THẦU ẤM LÒNG MÀ NÓNG PHÒNG TAY

"Đừng có lộn xộn! ... Hôm nay anh anh có ăn thịt dê không vậy?!"

Thiệu Quân thật sự khó hiểu, bắt chéo khuỷu tay đẩy La Cường ra, quay đầu nhìn chăm chăm hẳn.

La Cường chống một tay lên tường, vây anh lại trong lồng ngực, nghiêng đầu lạnh lùng nhìn anh, không tiến cũng không lùi. Ngón tay cầm lưỡi dao được ống tay áo che khuất, và bàn tay đó đang chống trên bức tường sát lỗ tai Thiệu Quân, có thể giết chết anh bằng một nhát dao bất cứ lúc nào.

"Hôm nay cậu nghỉ làm mà ? Sao lại trở về ..." Giọng La Cường khàn khàn.

"Còn chẳng phải vì đi mua đồ cho anh sao! Tôi đi mua cho anh, đường vừa xa vừa nóng!" Thiệu Quân trừng lớn hai mắt, giả vờ tức giận, cái chính là đang kể công kể khổ.

"....."

Lần này đến lượt La Cường ngẩn người nhìn người thanh niên đang cúi đầu lục tìm gì đó trong túi.

Thiệu Quân đưa đồ cho La Cường, nói: "Tôi đến bệnh viện lấy thuốc. Thuốc này hay lắm. Chỉ cần bôi thôi, anh đừng qua loa ngày bôi ngày không nha, phải bôi liên tục mới có tác dụng. Nhớ chưa?"

La Cường cúi đầu nhìn, giọng đã thật nhẹ nhàng: "... Phòng y tế đã đưa thuốc rồi."

Thiệu Quân lắc đầu: "Bỏ cái đó đi, mấy thuốc trong phòng y tế toàn mấy loại rẻ tiền. Tôi mua thuốc cho anh ở bệnh viện da liễu tốt nhất cả nước. Tôi đến hỏi chuyên gia, họ nói không có bệnh nhân đến khám trực tiếp không thể cho thuốc được, thế là tôi nói tôi tự trả tiền. Loại thuốc này là tốt nhất. Tin tôi, dùng cái này đi."

Giọng điệu Thiệu Tam gia vẫn rất nhất quán, chắc chắn, thoải mái, không để người ta phản bác, lại thật trượng nghĩa.

Thiệu Quân chia thuốc ra hai bọc, dặn La Cường: "Tôi cũng mua thuốc cho mấy người trong ban của anh. Cái túi này là dành cho họ, còn cái này là của anh, hiểu không? Anh đừng có cái gì cũng cho mấy người kia sử dụng chung, quay qua quay lại mình còn chưa kịp dùng đã hết nhẩn ... "

Cái kiêu của Thiệu Quân vẫn y như thế, bản tính gà mẹ luôn thích phân biệt rạch ròi đây là anh đây là người khác, người nào là "người của mình" thì luôn lo lắng chăm sóc kỹ lưỡng.

Nhưng vẫn chưa xong, Thiệu Quân lấy một cái lọ ra từ túi nhựa của mình: "Này, phấn rôm."

La Cường đã hoàn toàn cứng người, lắp bắp hỏi: "... đây là cái gì?"

Thiệu Quân: "Mấy ngày nay nóng nực, lại không có quạt hay điều hòa, anh không nóng không bị nổi rôm sảy à? Cái này để sử dụng lắm!"

La Cường nhìn chăm chăm vào cái lọ nhựa màu hồng, trên lọ còn có hình một đứa bé to béo mũng tròn, tay chân như củ sen ... Trông giống hệt Tiểu tam nhi nhà họ La của hắn khi còn nhỏ, chỉ là trắng hơn Tiểu tam nhi.

"Tôi bao nhiêu tuổi rồi mà cậu còn cho tôi dùng cái này?"

La Cường lẩm bẩm, không còn gì để nói.

"Cái này dễ sử dụng. Tôi mua của Úc Mỹ Tĩnh, nhãn hiệu lâu đời ở Thiên Tân đó. Tôi dùng cái này từ nhỏ đến lớn. Tốt lắm! Đừng có ham mấy cái nhãn hàng tiếng nước ngoài gì gì, không tốt bằng cái này đâu! ... " (*)

(*) *Phần rôm Úc Mỹ Tĩnh, kiếm mà ko thấy hình bé mông trăn =]]:*

Thiệu Quân nghiêm túc lắc lắc cái chai trước mắt La Cường, như thể đang khoe những kỷ niệm thời thơ ấu và sự giàu có của mình.

Thiệu Tam gia phòng mang trọn má đưa hết mấy túi cho La Cường. Anh cũng mua hai lọ phần rôm, một lọ cho mấy người khác trong ban, một lọ cho La Cường. Anh biết mấy cái tên trong ban rất thích dùng ké đồ của trưởng ban, ý La Cường có tiền với hào phóng nên chẳng cả nể mặt ai cả. Chính chủ còn chưa cảm thấy gì, Thiệu Tam gia đã bắt bình thay.

Khi anh còn nhỏ, mẹ anh đã chiều chuộng anh như thế, cẩn thận mua này mua kia cho anh như thế.

Thiệu Quân cảm thấy anh chưa bao giờ có cơ hội quan tâm hay chăm sóc bất cứ ai. Những người bạn thân của anh cũng có cha và mẹ, chưa bao giờ đến lượt anh phải lo lắng cho họ. Còn người khác? Người khác chắc Tam gia anh quan tâm, chưa thấy chướng mắt là may.

Nhưng lần đầu tiên trong đời, anh muốn quan tâm và chăm sóc một ai đó.

Mà người trước mặt này, chỉ có thể thuộc về anh, chỉ có anh mới có thể đích thân vào ngục giam chăm sóc hắn, người khác đừng hòng làm thay.

Mặc dù anh vẫn còn ngượng tay, thiếu kinh nghiệm, nhưng tấm lòng

của anh rất chân thật, âm áp.

La Cường im lặng lấy đồ Thiệu Quân đưa.

Lúc chiều tình cờ gặp Thiệu Quốc Cường, lao ra khỏi tòa nhà văn phòng, đầu óc hấn tràn đầy hận thù và tức giận. Nếu Thiệu Quân ở đó, có lẽ hấn đã phá hủy anh mất ...

Lúc trước khi gặp Tam Mạn thâu, La Cường đã lăn qua lộn lại suy nghĩ rất lâu, hai anh em hấn ngồi tù hơn 20 năm, khi nào sẽ xong? Tuy biết những người làm theo luật pháp và và thế giới ngầm đều là làm vì nghĩa vụ và trách nhiệm của mình, hành động này chính đáng, chẳng có vấn đề gì cả, nhưng Thiệu Quốc Cường không thể hoàn toàn vô tội trong chuyện này. Nếu hấn hòa nhã với con trai Thiệu Quốc Cường, chẳng khác nào đầu hấn chứa đầy phân dê.

Nếu hấn ấy đối xử tốt với Thiệu tiểu tam nhi , là hấn đang làm lỗi với La Tiểu Tam nhi, là hấn giẫm lên sự tử nhục mà em trai hấn phải chịu vào lúc đó.

Ai dám động đến đứa em trai quý giá của hấn, hấn sẽ không bao giờ dễ dàng buông tha cho kẻ đó dù chỉ một chút.

La Cường cũng đã nghĩ ra nhiều cách, làm thế nào để Thiệu Quốc Cường khó chịu, hối hận, đau lòng, hối hận vì đã ép hấn đến mức đường cùng.

Thiệu Quân tin tưởng hấn quá nhiều, họ đã quá thân thiết. La Cường đã vạch sẵn vài âm mưu làm âm ỉ đại đội trong đầu. Hấn thấy mình có thể dễ dàng hạ sát Tam mạn thâu, hoặc gài bẫy, khiến Thiệu tiểu tam gia bị kỷ luật, chịu tiếng xấu, bị xử phạt, thậm chí thân bại danh liệt.

Hấn còn nghĩ rằng sẽ ăn người thanh niên này xuống đất mà cưỡng hiếp, chơi anh đến nát, ăn đến một mẩu thịt một vụn xương cũng không còn.

Nhưng khi mặt đối mặt với anh, Tam màn thầu không chút cảnh giác nào, biểu cảm trên khuôn mặt luôn rõ ràng, nói chuyện nhanh nhẹn, khóe miệng nhếch lên một nụ cười ngây thơ, với đôi mắt trong suốt, sáng ngời.

Trong số những người La Cường quen biết, dù là anh em, hay kẻ thù, đều không ai giống như Thiệu Quân. Hắn đã gặp rất nhiều người, nhưng chưa bao giờ nhìn thấy một đôi mắt đơn thuần và tuấn tú như vậy. Đó là đôi mắt của người chưa trải qua bao nhiêu uất ức hay gian khổ, cũng chưa bị cuộc đời tàn phá đi vẻ trong sáng ban đầu, một đôi mắt trong sáng ngây thơ, không giả dối, chẳng âm u ...

Tình nhân của La Cường trước đây nhiều vô số, nhưng chưa từng kết hôn, chưa từng có vợ và mẹ vợ, và chưa từng có ai cản nhằn lại nhãi với hắn như thế.

Xưa nay ai dám cản nhằn hắn đâu? Hắn chẳng từng được nghe.

La Cường rũ mắt xuống, nhỏ giọng nói: "Sau này đừng lái xe đường xa mua đồ cho tôi nữa, phiền cậu lắm."

Thiệu Quân hoàn toàn nói không suy nghĩ: "Anh vốn là phiền phức lớn mà, tiếp đón anh sao có thể dễ dàng?"

La Cường đờ đẫn nói: "Sau này không cần làm vậy... không cần nữa."

Thiệu Quân nhún vai, cười nói: "Nếu tôi không mua cho anh thì còn ai mua? Siêu thị dưới lầu đâu phải cái gì cũng có, cũng có những lúc anh cần những thứ khác."

Đang nói chuyện, Thiệu Quân lắc lư cái đầu: "Xoay người cởi áo đi."

La Cường vốn đã không chịu nổi nữa, định xoay người bỏ trốn: "Không cần."

Thiệu Quân ngăn lại: "Làm sao mà không cần? Người khác thì được, tôi thì không à?"

La Cường giống như vừa gặp quỷ, không biết nói gì để phản kháng, đành im lặng quay người lại, cởi cúc áo sơ mi, từ từ cởi áo ra.

Trong nhà vệ sinh không đủ ánh sáng, Thiệu Quân gần như phải dán mắt vào eo La Cường. Những ngón tay nhúng thuốc mỡ cần thận bôi lên dưới sườn, sau thắt lưng, lưng quần lại bị kéo xuống một chút, xoa thuốc lên chỗ trên mông ...

"Anh làm gì mà sao lăm seọ thế này? "

"Chuyện gì xảy ra vậy! Chắc là đau lắm ..."

Thiệu Quân lăm bằm lầu bầu.

"....."

La Cường không nói một lời, cắn chặt môi, lưng run lên, cố kìm nén lại cơ thể đang rung động, run rẩy khi những ngón tay của Thiệu Quân đang xoa nắn cơ thể...

Thiệu Quân không có suy nghĩ lệch lạc gì với La Cường cả, đàn ông thì phải thẳng thắn với nhau, không vô nghĩa vòng vo. Anh nhanh chóng hoàn thành công việc, yên tâm vỗ vỗ vai La Cường, mấy cái, rồi đuổi người trở về buồng giam, mình thì đánh hông đi mất. Mà thật ra cũng không hẳn Thiệu Quân không có suy nghĩ lệch lạc gì, chỉ là đã đến giờ tắt đèn, khóa cửa khu giam.

Hồ Nham lặng lẽ quan sát, hỏi: "Anh Cường, Thiệu Quân mua gì cho anh thế?"

La Cường do dự nửa giây, nói: "Không phải, chỉ là cậu ta tiện đường nên tôi nhờ mang đến giúp mấy thứ."

La Cường không thể nói rằng Thiệu Quân cố tình vào thành phố bỏ

tiền mua cho hắn, nói vậy chẳng khác nào đang bán đứng Thiệu Quân.

Có một số chuyện chỉ có thể diễn ra trong lòng hai người, chậm rãi bén lửa mà thôi, không thể cho người khác thấy được.

Đêm đó La Cường nằm nghiêng trong chăn, tay vuốt ve cái lọ màu hồng in hình đĩa nhóc mỏng trần, rồi lại ghé lên mũi ngửi, tưởng tượng đến thân thể của Thiệu Quân, hương vị của Thiệu Quân - cái hương vị hắn đã phải giã giũa chống cự, cắn xé từng hơi thở mấy ngày nay để không sa vào nó.

Nửa mặt hắn vùi vào gối, răng cắn xé, cắn nát lõi gối, ngón tay co quắp, run rẩy điên cuồng mà lên xuống.

Hắn tưởng tượng Thiệu Quân đỏ bừng mặt, vùng vẫy dưới thân hắn, chửi rủa hắn, để hắn từ từ tiến vào cái nơi kia, xỏ xuyên qua cơ thể, hung hăng làm càn, va chạm, sảng khoái, nghe người thanh niên trong lồng ngực mắng chửi thô tục đến khản cả họng, rồi từ từ khuấy phục, cầu xin hắn tha cho, rên rỉ bất tỉnh, khiến hắn bị kích thích tột độ, rồi cũng đạt đến cao trào ...

Lưỡi dao kẹp giữa ngón trỏ và ngón út chậm rãi cắt xuống, ấn vào trong thịt.

La Cường nằm nửa úp sấp, đút tay vào quần, dùng dao rạch một nhát vào đùi.

Lưỡi dao rất mỏng khoét một vết thương cực nhỏ nơi mà người ngoài không thể dễ dàng nhìn thấy, chỉ cần chạm nhẹ, máu ướt cả lòng bàn tay. ...

.

Ngày hôm sau, Thiệu Quân được lãnh đạo nhà tù gọi đến văn phòng để nói chuyện.

Không phải trưởng nhà giam nói chuyện với anh, mà là thủ trưởng quản lý đứng đầu các nhà tù. Thiệu Quân còn đang nghĩ chẳng lẽ mình không cẩn thận mắc sai lầm gì bị xử phạt kỷ luật, thì sếp lớn đứng lên khỏi bàn làm việc, lịch sự chào hỏi, mời đồng chí Tiểu Thiệu ngồi xuống ăn bánh uống trà, nói chuyện gia đình...

Buổi tối, công việc ở nhà xưởng đã xong, các tù nhân sắp xếp dụng cụ và xếp hàng để trở lại nhà tù như thường lệ, Thiệu Quân khẽ ra hiệu cho La Cường. Đã đến lúc hai người "có chút thời gian".

Lần này La Cường không ngồi xổm xuống mang giày, hấn gom mây cái giũa và bút máy trong tay, rồi xoay người muốn đi ra ngoài.

"La Cường ... chuyển bàn vào kho!"

Thiệu Quân không nhin được, mở miệng sai sử.

Đến cửa nhà kho, Thiệu Quân đưa qua cho hấn một điều thuốc, trò chuyện vài câu. Anh nhìn chân mày của La Cường cau lại khi đang hút thuốc, không nhin được vẫn nói ra.

"Cấp trên vừa nói chuyện với tôi, bảo chuyển công tác, để tôi ra khỏi khu giam giữ, đến cục làm việc trong văn phòng."

Thiệu Quân vừa nói quan sát cảm xúc của La Cường.

"Đi ra? ... Đi ra ngoài là tốt rồi."

Giọng La Cường mù mịt như làn khói tản ra từ miệng hấn.

"Tốt sao?... Mỗi ngày đến cục tôi sẽ không thể ghé nhà giam, không thể chăm sóc anh. Có lẽ cả tháng cũng không có cơ hội gặp nhau một lần, anh nghĩ thế là tốt sao?!"

Thiệu Quân vội vàng giải thích.

"Đi làm hành chính sao lại không tốt? Cậu bao nhiêu tuổi rồi, dự

định ở đây cả đời sao? Chúng tôi ở đây mười lăm năm, chẳng lẽ cậu cũng định ở đây mười lăm năm?"

Giọng La Cường rất bình thản, thậm chí là thờ ơ, không thể nghe thấy một chút dao động cảm xúc nào, giống như chẳng phải là hai người thân thiết cùng nói chuyện quan trọng, mà là một chuyện gì đó chẳng mấy may liên quan gì đến hắn, hắn chẳng để tâm.

Thiệu Quân hơi sửng sốt, thất vọng.

Thật ra, anh đã từ chối chuyển công tác vào lúc đó. Anh nói với lãnh đạo: "Tôi ở đây rất tốt. Tôi quen với mọi người, hòa đồng với mọi người. Thủ trưởng, đã phiền ngài lo lắng rồi. Cảm ơn lòng tốt của ngài, nhưng tôi thực sự không muốn rời đi."

Thủ trưởng đang cặm cụi gõ rơi tàn thuốc xuống gạt tàn, cũng bực mình, chuyện này thật là phiền. Thiệu Tiểu Tam nhi cái thằng nhóc cứng đầu này, sao cậu lại ngây thơ như vậy? Cậu tưởng chuyện điều đi này là chuyện riêng một mình cậu sao? Nếu không phải bố cậu phó thác cho tôi, dặn dò tôi, nếu cậu chỉ là một tên cảnh sát nhỏ ất ơ nào đó, chắc ông đây rảnh mà lo xem cậu làm vị trí nào?!

Ai cũng biết cảnh sát làm trong khu giam là vất vả nhất. Những sinh viên đại học vừa trúng tuyển vào công chức, nhà không có gia thế cũng phải công tác trong khu giam mấy năm rồi mới được cân nhắc chuyển sang vị trí khác. Những công việc nhàn hạ béo bở ở các bộ phận văn phòng khác nhau từ lâu đã bị bọn con ông cháu cha đi cửa sau chiếm hết, người bình thường làm sao mà vô được. Ngồi trong văn phòng, gõ máy tính, soạn thảo văn kiện, và gửi bản thảo tuyên truyền cho các cơ quan (mà chẳng ai quan tâm đến chất lượng bản thảo), ai mà không thích công việc nhàn hạ này?

Trong nhóm cảnh sát ở khu giam số 3 hiện tại, Đội trưởng Điền là người muốn chuyển công tác nhất, anh ta chạy lên chạy xuống rất nhiều. Thật ra anh ta cũng đang vào thế kẹt, vì vợ anh ta không thể chịu đựng được nữa nếu anh ta không bỏ Thanh Hà nhanh nhanh, cô ta càu nhàu khó chịu suốt ngày, cứ đòi ly hôn.

Cũng có vài người như Vương Quán, gia đình ông đã chuyển đến huyện Thanh Hà từ lâu, và ông đã ở như vậy gần như cả cuộc đời, thay vì suốt ngày lo lắng về việc chuyển đi nơi khác. Các tù nhân thường hay đùa với người đàn ông này rằng: "Chú Vương, chúng tôi thật sự ngưỡng mộ chú đó. Thật là vất vả quá. Chúng tôi đều yêu quý chú. Chúng tôi chỉ bị kết án trong một thời hạn nhất định, ngày nào đó cũng sẽ được thả; còn chú ở đây, cũng giống như bị phán chung thân, phải ở đây cả đời. "

Thiệu Quân vội đến thông báo cho La Cường, nhưng anh không ngờ La Cường lại dội một chậu nước lạnh vào đầu anh.

Thiệu Quân nhìn người đàn ông này, cân nhắc một hồi, đột nhiên hỏi: "Ngày hôm qua anh gặp bố tôi rồi phải không?"

La Cường nhướng mày, chậm rãi nói: "... Bố cậu nói cậu cái gì?"

Thiệu Quân thở phào nhẹ nhõm, trong mắt hiện lên vẻ khinh thường: "Tôi biết rồi! La Cường, hóa ra anh cư xử thế này là do như thế!"

Thiệu Quân không có thời gian để nói chuyện với bố mình. Anh nghĩ đến thái độ không bình thường của La Cường, động não một chút, anh đã đoán được.

Thiệu Quân vừa cầm điếu thuốc, vừa trêu chọc: "Ra thế thật à? Anh nhỏ mọn thế? Hay là không biết ông ấy nên vô tình lướt qua luôn?"

La Cường hừ giọng, "Tôi biết ông ta lâu rồi."

Thiệu Quân hỏi: "Hai người gặp nhau khi nào? ..."

"Đệt, đừng nói là bố tôi bắt anh vào tù đó nha?!"

La Cường nhả khói, nhỏ giọng mắng: "Thằng nhóc thôi..."

Thiệu Quân nghiêng đầu chống nạnh nhìn hấn, cảm thấy thật khó tin, rồi đột nhiên không nhịn được cười to lên: "Thật vậy sao?!"

"La Cường, bố tôi có thể đích thân bắt được người như anh, có thể tự tay khống chế được người như anh sao? Vậy tôi phải nhìn bố bằng cặp mắt khác xưa rồi, phải sùng bái ngưỡng mộ ông mới phải, tôi đánh giá thấp ông già nhà tôi quá rồi!"

Người như Thiệu Tam gia, có lẽ từ nhỏ đã được gia đình bảo bọc quá kỹ, tuy có chút kiêu ngạo nhưng là một người rất ngây thơ, không có mưu mô gì cả, thường lộ ra tính tình trẻ con, đối xử tốt với ai thì tốt thật là tốt, ngây ngô vô tư như thế.

Cái ngây thơ đó của anh, La Cường không nổi tức giận, cứ để Thiệu Quân nói.

Thiệu Quân thẳng thắn nói: "La Cường, anh có sao không? Anh sẽ không ghét tôi vì chuyện này chứ?"

La Cường bất đắc dĩ cong môi: "... Hừm, tôi không thể ghét cậu vài ngày sao? "

Thiệu Quân: "Anh đã ghét tôi hơn hai mươi tư giờ rồi, cái mặt già dài thườn thượt thế kia, nhìn chẳng vừa mắt chút nào!"

La Cường: "Mặt tôi dài ra thế đấy thì sao? Nhìn không vừa mắt thì đừng nhìn !!!"

Hai người tôi một câu anh một câu, lại trở về bản tính đùa cợt hàng ngày.

Thiệu Quân nói: "Này, bố tôi rất ngầu, phải không?"

La Cường nhắm mắt lại: "Trông cậu có chút giống bố, có thể nhìn ra là người thân."

Thiệu Quân hiếm khi thể hiện sự nghiêm túc và kiên định trên

gương mặt mình, nói: "Chuyện bê bối trong gia đình là chuyện khác. Về mặt công tác, bố tôi là một cảnh sát rất giỏi. Ông ấy có năng lực, đã thực sự đã xử lý một số vụ án lớn."

"Nếu không, ông ấy cũng không thể bắt được anh, đúng không?"

Giọng Thiệu Quân có chút gì đó tự hào. Đứa trẻ nào cũng sẽ tự hào vì có một người cha giỏi giang. Nếu bố bên ngoài không có bản lĩnh công danh sự nghiệp, thì so ra còn mất mặt hơn bố không phải là người bố tốt lúc ở nhà.

La Cường không trả lời, hắn không muốn tiếp tục chủ đề này, quay mặt đi, lặng lẽ rít một hơi thuốc cuối cùng.

Hắn dí tàn thuốc vào lòng bàn tay, để lại một vết đốt màu vàng trên da thịt, muốn mượn cơn đau để cố gắng tỉnh táo ...

"Cảnh sát Thiệu, bố cậu yêu cầu cậu chuyển công tác, đúng không?"

La Cường thở dài, nhàn nhạt nói: "Nghe lời bố cậu đi, đừng cứng đầu nữa, chỉ tổ lãng phí cuộc đời của cậu, bố cậu thật sự muốn tốt cho cậu... Chạy lấy người đi."

./.

-----oOo-----

Chương 31

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 31: Nụ hôn trên sân bóng rổ

Chuyển ngữ: Andrew Pastel

Sau khi ném ra một câu "Chạy lấy người đi", La Cường thờ ơ xoay người, giẫm lên tàn thuốc, không nói gì nữa với Thiệu Quân.

"La Cường anh quay lại." Thiệu Quân mở miệng gọi.

La Cường phớt lờ anh, vẫn bỏ đi.

"La Cường, đứng lại cho tôi, ý anh là gì?!"

Sắc mặt của Thiệu Quân từ từ thay đổi, từ từ sưng sờ, đột nhiên dâng lên một sự mát mát kỳ lạ ...

La Cường cũng có tác phong của một người đàn ông, dứt khoát gọn gàng, thậm chí không thêm giải thích, không muốn nói nhiều vô ích.

Tồn thương Thiệu tiểu tam nhi Để trả thù Thiệu Quốc Cường, hẳn không thể làm loại chuyện này, hẳn không xuống tay được.

Mà bản thân đã không làm được, nếu Thiệu Quân bị các tù nhân khác trong đội bắt nạt, La Cường cũng không chịu được.

May mắn là Tam màn thầu được chuyển khỏi khu vực nhà giam, chuyển về cục chứ không phải bị chuyển sang đội khác, nếu sang đội khác, lúc xảy ra chuyện không biết có ai bảo vệ anh. Tam màn thầu vào cơ quan, làm một trưởng phòng, trưởng bộ phận nhỏ, từ đó con đường tương lai phía trước sẽ an toàn, ổn định, suôn sẻ, khiến mọi người an tâm.

Sự xuất hiện của Thiệu Quốc Cường chẳng qua chỉ là một đòn đánh cảnh cáo cho La Cường, khiến hắn tỉnh táo lại, Thiệu tiểu tam nhi là Thiệu tiểu tam nhi. Anh không phải là một đứa trẻ bần hàn lớn lên từ bùn đất trong những hẻm hóc nhỏ. Anh không phải La Tiểu tam nhi!

Thiệu Quân được sinh ra trong gia đình như thế nào? Nhà có bao nhiêu người lo lắng cho anh?

Thiệu Quân chơi đồ chơi gì khi còn nhỏ?

Thiệu Quân mặc quần gì, áo gì, tất của anh có lỗ thủng không?

Thiệu Quân ăn cơm trong một cái bát nhỏ, hắn có được ăn như thế không?

Thiệu Quân học trường nào, học bao nhiêu năm?

Hai người đi trên hai con đường quá khác biệt, chưa bao giờ có chỗ giao nhau, mà sau này cũng vậy, nên tốt nhất là đừng gặp nhau nữa.

Kể từ ngày đó, La Cường ngày nào sau khi tan làm ở nhà xưởng, cũng đến nhà ăn lấy cơm với Thuận Tử Hồ Nham và Nhím, không bao giờ lên ở lại nói chuyện với Thiệu Quân trên sân thượng nhỏ ở tầng hai nữa.

Cảm giác như không có chuyện gì xảy ra, như cả hai chưa từng nói chuyện với nhau vậy.

Hôm nay là cuối tuần, Giải bóng rổ nhà tù Thanh Hà lại diễn ra sôi nổi, các đội lần lượt rượt đuổi điểm số nhau, những đội đứng đầu ở khu phía đông và phía tây sẽ được chọn để bước vào vòng bán kết.

Đội bóng dưới tay Thiệu Quân mới đây đã được dỡ bỏ án phạt, có thể thi đấu trở lại.

Nhưng sau án phạt thì điểm bị trừ gần hết, đội bóng bất ngờ tụt xuống vị trí thứ 2 từ dưới đếm lên (đội đánh nhau với họ đương nhiên là cuối bảng), thứ tự đã an bài, nên trận đấu này vốn chỉ để thư giãn gân cốt, giải trí một chút thôi.

Trận lần này, bộ ba Tam giác sắt của Ban 7 chơi thật sự hết mình, chơi đến bạt mạng, La Cường thậm chí còn ném bộ đồng phục tù của mình sang một bên, chỉ mặc áo ba lỗ trắng và cái quần rộng, mồ hôi chảy ròng ròng qua chiếc áo ba lỗ, lộ lên đường nét cơ ngực săn chắc.

Đội đối thủ là đội đang ở vị trí quán quân khu đông, không xem đội bóng áp chót bảng xếp hạng này ra gì, nhưng ai ngờ đâu lại đâm phải một bức tường khó nhằn. Một số người đã phải chơi xấu La Cường, hạ gục hắn trong vòng 3 điểm.

La Cường ngã mạnh xuống, vai đập đất, nhưng ngay lập tức không có biểu cảm gì, nhanh chóng đứng lên.

Người đàn ông này không tức giận, không trả đũa, coi như không có chuyện gì. Cánh tay đã bị trầy, lộ ra một mảng thịt đỏ tươi, trong da thịt còn rịn ra những hạt máu nhỏ.

La Cường ngay lập tức được một quả ném phạt, cú ném rất bình tĩnh, cổ tay nhẹ nhàng gập lại, đưa bóng vào rổ ...

Hôm đó, mọi người chơi bóng như điên. Bị đối thủ tấn công, Hồ Nham thực hiện một pha cướp bóng ở gần vòng cung giữa, y lách qua cánh tay đội bạn phá bóng, rồi ngay lập tức ném cho La Cường.

La Cường không biểu cảm nhanh chóng làm một cú lên rổ, lúc tiếp đất, hắn lau mồ hôi trên trán, quay đầu lại chỉ ngón tay vào Hồ Nham, động tác đó thật sự rất là ngầu.

Trên khán đài, mấy tên còn lại của ban 7 cũng tụ lại thành một đội cổ động viên đều điên cuồng, la hét bằng nhiều giọng vùng miền khác nhau.

"Anh Cường, trâu bò quá!!!" Đây là giọng dân bản xứ.

"Lão Nhị, ngầu lòi!!!" Đây là cách người Tứ Xuyên gọi, giọng vang đến khuấy đảo cả một góc sân.

Thiệu Quân vẫn đứng ở một bên quan sát, đôi mắt anh lướt qua những đường cong lưu loát, mạnh mẽ của cổ và vai của La Cường. Anh đột nhiên trở nên nóng nảy, ngứa ngáy, muốn vào tham gia, anh chưa từng có cơ hội chơi một trận cầu nào với La Lão nhị, tại sao hai người lại không bao giờ có cơ hội như vậy?

Hồ Nham ném được sáu quả ba điểm trong suốt trận đấu, làm khán đài náo động đến mức y cũng không nhận được liếc mắt đưa tình về phía khán giả, rất quyến rũ.

Thế là mọi người bắt đầu la ó: "Bé ơi, dữ quá! Anh muốn gặp em quá đi!"

"Tiểu Hồ, qua ban anh chơi bóng đi!"

Hồ Nham làm động tác giả tung một đường chuyền, để La Cường lướt qua trước mặt y lấy bóng. La Cường nhanh chóng quay người lại, lùi về phía sau gần bốn mươi lăm độ, quả bóng bật ra, một tiếng còi, một cú ba điểm chuẩn mực gọn gàng!

Khán phòng nổ tung, La Lão Nhị có thể bất ngờ ghi được ba điểm, có cơ hội sẽ chớp lấy ngay như thế, hoàn toàn không để người khác có đường sống.

Cũng nhờ ba điểm này, ban bảy đã đánh bại đối thủ với điểm số điểm sát sao, đội áp chót bảng xếp hạng đánh bại đội ở top đầu, thật sự rất ấn tượng.

La Cường nắm chặt tay, gục đầu rống lên, như rống hết ra những oan ức, oán hận, lo âu trong lồng ngực, trên cổ nổi lên một đường gân đỏ, nhỏ giọt mồ hôi.

Hôm đó Hồ Nham rất phấn khích, y đập tay với các đồng đội rồi chạy đến trước mặt La lão nhị, bất ngờ bật dậy nhảy lên người La Cường, hai chân ôm lấy thắt lưng hắn.

La Cường không chủ động, cũng không né tránh, cổ hơi ngả về phía sau, tránh tầm mắt nóng bỏng của người kia, một tay đỡ lấy y.

Bên cạnh có ai đó huýt sáo một cái thật lớn. Ánh mắt tiểu hồ ly sáng ngời, tràn đầy niềm vui trên nét mặt. Y cũng có ý mượn niềm vui chiến thắng mà lấy lòng, gần gũi với La Cường. Y ôm lấy cổ La Cường, chồm tới hôn một cái!

Thiệu Quân lạnh lùng nhìn, đồng tử co rút lại.

Toàn bộ người trong khán phòng đều nhìn thấy cái hôn mạnh mẽ kia, ở vị trí sườn mặt, dưới lỗ tai của La Cường, lại còn vang ra tiếng.

"Ui nhìn cái tay kia!"

"Lão nhị, hôn đi! Hôn đi!" Ai đó hét lên.

La Cường cup mắt xuống, khoe miệng giật giật, đẩy Hồ Nham từ trên người xuống, khuôn ngực rộng lớn thoát ra một tầng mồ hôi nóng, chảy dọc theo ngực, chảy vòng quanh chiếc cằm lún phún râu, vạch ra những góc cạnh vô cùng nam tính.

Biểu cảm đó, hành động đó, làm tất cả mọi người đang ồn ào vây quanh cũng phải ngậm cảm thán trong lòng. Cũng may ông đây không thích đàn ông, nên sẽ không để tâm lắm. Chứ mà có hứng thú với đàn ông, thì ngoài La lão nhị, kiếm hết Thanh Hà cũng chẳng có lựa chọn tốt hơn đâu!

Ánh mắt Hồ Nham khác hẳn, cả khuôn mặt y bừng sáng, dù vừa rồi La Cường không đáp lại, nhưng hắn không từ chối y, cũng không tức giận tát vào mặt y. Còn ai dám hôn La Cường nữa? Có ai dám

không?

La Cường không quan tâm, không có hành động đáp lại theo yêu cầu nhảm chán của mấy người vây xem, hắn lấy bộ đồng phục tù nhân lau mồ hôi trên đầu rồi bỏ đi, không quay đầu lại lấy một cái.

Mắt Thiệu Quân đỏ hoe, nhìn chăm chăm vào bóng lưng im lặng của La Cường, những đốt ngón tay đang cầm dùi cui cũng trở nên trắng bệch.

Anh chột hiểu ra một chút.

Nhắc mới nhớ, La Cường luôn cứng lắm lì như thế, hay tránh mặt anh, mẹ nó cứ xem như Tam gia gia anh đây là bãi rác ý!

Chỉ vì bố của tôi đây là cục trưởng cục công an, bố của tôi đã bắt anh tống vào tù? Anh tránh mặt tôi, anh lơ tôi, chỉ vì nghĩ anh và Tam gia tôi đây không cùng tầng lớp? Anh gọi đây là cam chịu à, hay đang tự xấu hổ? Tôi chưa ghét anh thì thôi, anh còn ghét ngược lại tôi?

Thiệu tiểu tam nihilà người có tính tình thế nào? Trong xương tủy anh là tính tình thiếu gia công tử, không bao giờ có và hiểu được cái kiểu đa sầu đa cảm kia, đời anh muốn cái gì là được cái đó, chưa từng có người từ chối anh. Nên sao anh nuốt trôi được chuyện này?

Thiệu Quân rất bướng bỉnh, anh đã cắn cái gì thì sống chết cũng không nhả, cắn người anh cũng cắn không buông.

Anh sẽ không bao giờ rút lui vì cục xương cứng La Cường khó gặm nhấm, ngoan ngoãn ra khỏi khu vực nhà tù, xám mặt mà lăn đi nơi khác làm việc đâu.

Anh cảm thấy không phải anh mới là người nên rời đi. Tiểu hồ ly dâm dăng trong ban 7 kia mới là người cần phải loại bỏ. Tam gia anh nhịn đã lâu rồi, đủ rồi, phải đưa y đến khu giam khác càng sớm càng tốt!

Không ngờ, đêm đó, ban bảy lại có biến.

Thiệu Quân trực đêm hôm đó, chuẩn bị tư thế ngồi sẵn sàng trong phòng giám sát, cũng gạt hết tất cả những người không liên quan ra ngoài, chỉ một mình anh theo dõi.

Anh điều chỉnh màn hình camera của ban 7 vào chính giữa, đối diện mặt mình, còn ước gì có thể lắp thêm vào cái kính lúp trong ban 7 để quan sát luôn cả từng sợi tóc trên đầu La Cường.

Thiệu Quân không ngờ rằng đêm đó, tiểu hồ ly lại bò lên giường của La lão nhị.

Thực ra, không phải Hồ Nham nóng vội. Y thăm mền La Cường hơn nửa năm, hay nói đúng hơn không phải là thăm mền, mà là mền công khai, tình cảm thẳng thắn, chối lợi không có chút che giấu nào.

Mọi người trong đại đội 1 đều nhìn thấy, Hồ Ly như con chó nhỏ trung thành của La lão nhị. Y lấy cơm cho La Cường, giặt quần áo, bê đồ, chà giày; La Cường bị ốm, y đi lấy thuốc giùm, La Cường đánh nhau với những người khác, y cầm ghế xông vào hỗ trợ.

Hồ Nham có cái khôn của mình, một mặt đối xử chân thành với La Cường vì thật sự thích người đàn ông này, mặt khác nếu cặp bồ với La lão nhị, y sẽ được sống yên ổn hơn trong khu nhà giam số 3. Dù chưa thật sự thành đôi, người trong nhà tù cũng đã nghiễm nhiên xem y là bồ của La lão nhị, kẻ nào muốn trêu ghẹo quấy rối cũng phải nể mặt La Cường mà không chạm vào y. Ngoại trừ Vương Báo mù quáng tìm chuyện để bị đánh, còn có người nào dám động đến người của La Lão nhị?

Hôm nay, ban 7 tổ chức tiệc mừng chiến thắng sau thời gian dài, La Cường mua vài túi lớn từ siêu thị về ăn, nào là khô bò, hạt dưa, đậu phộng, cola vân vân ... Mọi người nhanh chóng chia nhau đồ ăn vặt, vui vẻ cười đùa.

La Cường nãy giờ vẫn im lặng, không nói nhiều, ánh mắt Hồ Nham cũng dán rịt lên người hắn cả đêm.

Trên sân bóng rổ, Hồ Nham đích thân đi đến bên cạnh La Cường, hôn một cái, là để tuyên bố với mọi người La Lão nhị đang thân mật với y.

Mà La Cường không nói gì, cũng không từ chối.

Hồ Nham nhầm tưởng rằng đây là đồng ý cho y. La Cường luôn lạnh nhạt với mọi người, cũng không có nở nụ cười, chẳng lẽ đang chờ y bỏ hết mặt mũi để leo lên giường hắn?

Ban đêm, La Cường trần trọc, không ngủ, nhìn ra ngoài cửa sổ. Hồ Nham cũng không ngủ được, nhìn chăm chăm vào bóng lưng của La Cường.

La Cường vùi nửa mặt vào gối, một bên gối bị cắn, trở mình, lại tiếp tục cắn bên kia, thỉnh thoảng giường rung lên, Hồ Nham mạnh mẽ leo lên hai bước.

Hồ Nham ôm chần bông của mình lên, hai mắt sáng ngời, ngồi trên giường La Cường: "Anh Cường."

La Cường: "....."

Hồ Nham: "Anh khó chịu à? ... Muốn chuyện ấy?"

La Cường: "Cậu quan tâm làm gì."

Hồ Nham nằm xuống, không nói gì, chỉ nhìn hắn.

La Cường mặc kệ y, một tay để ngang mặt che mắt, tay còn lại luồn vào ổ chăn, chặm rãi tụt tuốt cho mình.

Hồ Nham nhẹ nhàng đưa tay ra, chạm vào khuôn ngực nóng bỏng của La Cường, cọ dần xuống bụng dưới hắn: "Để em làm cho anh."

La Cường gằn giọng: "Không cần."

Hồ Nham: "Hay là, anh giúp em đi."

La Cường: "....."

Hồ Nham chậm rãi tiến sát lại, thận trọng hôn lên má La Cường.

Yết hầu La Cường trượt lên trượt xuống, cơ thể hắn thực sự không tìm được nữa, phần dưới của hắn đã căng phồng lên! Trước kia phóng đặng thành quen, nửa năm chịu đựng ở đây cũng đã chạm đến giới hạn sinh lý rồi, cảm thấy cả người như cái cây khô, già thêm mười tuổi, làm việc gì cũng bứt rứt không xong.

Giữa hè nóng nực, các tù nhân thường không mặc quần áo ban đêm, chỉ mặc quần nhỏ, nên gần như là hở thân, chỗ nào cũng lộ, chăn cũng không che được.

Hai con người trải nghiệm quần nhau trên một chiếc giường tầng, mọi cử động đều được máy quay quay lại rành mạch rõ ràng, hơn nữa camera còn được Thiệu Tam gia cố tình điều chỉnh góc độ nhìn thẳng xuống giường La Cường.

Ngày hôm đó, trong số ba người, Thiệu tiểu tam nhi là người bùng nổ đầu tiên.

Anh thực sự không thể chịu nổi khi nhìn thấy cảnh tượng như vậy, hoàn toàn không thể chịu nổi.

Thiệu Quân trầm giọng chửi bới, rút dùi cui điện sau lưng, rầm một tiếng tắt đoạn video trước mắt khiến anh phấn nộ đến tận cùng, rồi lao nhanh ra khỏi phòng giám sát.

Đồng thời, trong buồng giam ban bầy cũng xảy ra một chuyện.

Hai sự việc xảy ra gần như đồng thời, ngay lúc Thiệu Quân tức giận

lao đến với tốc độ 100m/giờ, hai người đang mê mê trên giường kia, không hiểu sao La Cường bất ngờ thẳng chân đá Hồ Nham té xuống giường!

--

Chú La nhanh chân nhỉ, biết vợ chuẩn bị xông vào đánh ghen mà vội vàng rũ bỏ trách nhiệm =]]]]

./.

-----oOo-----

Chương 32

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 32: Ba người giăng co

Chuyển ngữ: Andrew Pastel

Mọi người trong ban 7 bị ồn ào đánh thức, bật dậy thẳng tắp ngỡ ngác không biết chuyện gì đang xảy ra.

Hồ Nham gần như để trần mình, kéo theo chăn bông từ giường tầng trên xuống, ngã xuống rất mạnh. Cơ thể gầy gò của y đập mạnh trên sàn, đau đến mức mấy phút sau mới đứng dậy được.

La Cường lạnh lùng ngồi trên giường, mặt không có biểu cảm gì, lồng ngực nhấp nhô thở dữ dội, còn Thiệu Quân đang đứng giữa phòng với cây dùi cui trên tay, đỏ mặt tía tai, những lằn gân xanh trên trán như sắp nổ tung, vẻ mặt như muốn cầm gậy đánh người.

Thiệu Quân không nhìn La Cường, mà nhìn chăm chăm vào Hồ Nham: "3704, cậu vừa làm gì vậy?"

Hồ Nham từ trên mặt đất đứng dậy, trên tay vẫn cầm chăn bông, lưng hơi khẽ run: "Tôi làm gì?"

Đáy mắt Thiệu Quân đỏ lên: "Cậu nằm ở đâu?!"

Hồ Nham không trả lời.

La Cường cũng nhảy khỏi giường, cởi trần đứng trên mặt đất, lạnh

lùng xen vào: "Cảnh sát Thiệu, giữa chúng tôi không có chuyện gì xảy ra cả."

Thiệu Quân trừng mắt: "Chuyện của anh tôi sẽ hỏi sau."

La Cường đổi giọng điệu: "Chuyện hôm nay bỏ qua được không?"

Thiệu Quân nghĩ La Cường đang tìm cách bảo vệ Hồ Ly. mắt anh đột nhiên đỏ lên: "Anh im đi giùm tôi!"

Thiệu Quân lớn tiếng nói với Hồ Nham: "Cậu đi ngủ mà còn chưa muốn ngủ sao? Không muốn ngủ thì tự vài WC giải quyết. Điều thứ tám quy chế phòng giam là không được lên giường người khác, cậu không biết chấp hành à?"

Hồ Nham ngẩng đầu nhìn Thiệu Quân, vẻ mặt từ từ thay đổi. Thực sự có quy tắc này trong trại giam, không được phép "ngủ cùng" tù nhân khác, nhưng đây cũng chẳng phải là ngày đầu tiên mọi người sống ở đây. Ai mà không biết "ngủ chung" là thế nào? Các quản giáo mọi ngày mắt nhắm mắt mở, hai người bạn tốt giúp nhau giải quyết nhu cầu sinh lý thì cũng tốt mà, miễn là không phải hiếp dâm, làm loạn nhà giam lên thì bình thường quản lý cũng không quá cứng nhắc.

Nhưng Thiệu Quân hôm nay lại quản lý, vẻ mặt lạnh lùng, mắt trừng trừng, cũng không định chừa mặt mũi cho Hồ Nham.

Hồ Nham còn vừa bị La Cường đá xuống giường trước mặt cả ban. Y đã từng phải chịu đựng sự bẽ mặt như thế này ở Ban 7 chưa?

Hơn nữa lúc trước y có bạn trai, cũng hay ngủ chung giường, lúc đó không ai quản lý, nhưng hôm nay, Thiệu Tam gia bắt tại trận, nghe giọng điệu có lẽ anh còn không có ý định bỏ qua cho y.

Hồ Nham ôm chần bông, mắt ầng ậng nước, cắn chặt môi lắm bầm: "Tôi làm gì vậy?... Cảnh sát Thiệu, tôi nghe nói trung ương gửi văn kiện từ nay về sau không cấm đồng tính luyến ái trong tù nữa."

Thiệu Quân gằn từng tiếng, hoàn toàn không khoan nhượng: "Văn kiện còn chưa được chính thức phê duyệt, có nghĩa là nó vẫn chưa có hiệu lực. Ở chỗ của tôi vẫn chưa bắt đầu triển khai, nên tôi không cho phép cậu muốn làm gì thì làm trong phòng này!"

Nếu Thiệu Quân không còn lý trí, có lẽ anh sẽ chỉ thẳng vào mũi La Cường và hỏi, anh đồng tính luyến ái với ai? La Cường, anh đang yêu cậu ta sao? Còn dám nói hai người không có quan hệ?

Thiệu Tam gia không phải trực mỗi ngày, 30 ngày một tháng, anh chỉ trực có 10 ngày. Anh bắt đầu tính toán ngầm trong bụng, hôm nay anh trực, tận mắt bắt gian, nhưng không biết hai người này đã bao lần chui vào chăn mà anh không nhìn thấy nữa? ...

Hồ Nham mím môi, cảm thấy đau khổ, thất vọng và xấu hổ chạy lan tràn trên mặt.

Khuôn mặt tím lại của y nhìn chằm chằm vào Thiệu Quân, đột nhiên thốt lên: "Văn bản quy định không đề cập đến viết cấm các "phạm nhân" đồng tính luyến ái với nhau!"

Hồ Nham ngày đó đã nóng nảy, bị tổn thương lòng tự trọng, cơn thỏ nóng nảy bật lại cắn người.

Y thậm chí còn nhấn mạnh vào hai chữ "tù nhân".

Câu nói vừa thốt ra, sắc mặt của Thiệu Quân liền thay đổi, anh như nghẹn lại không thể nói được điều gì lúc đó.

Trước khi những người khác trong phòng nhận ra chút ẩn ý trong lời Tiểu Hồ Ly, La Cường đột nhiên nổi giận.

"Cậu đang nói cái gì vậy?"

"Thằng nhóc này cậu chán sống rồi à, mẹ nó dám lặp lại lần nữa không?!"

Cả phòng im phăng phắc, ai nấy đều sững sờ nhìn La Lão nhị mắng chửi.

"Đây là ... chuyện gì xảy ra vậy..."

Con Nhím sững sờ nhìn hấn, làm bầm, không thể hiểu ra được gì.

Vết sẹo cũ trên trán La Cường bùng lên thành một màu đỏ tươi khủng khiếp, mắt chằng chịt tơ máu, nhìn chăm chăm vào Hồ Nham, sắc như hai con dao cau: "Nhãi con cậu có chịu thôi đi chưa? Đã đủ chưa? Ông đây để cho cậu muốn nói gì thì nói à?! "

"Còn muốn ở trong đây không? Nếu không thì cút ngay ra khỏi đây! Cuốn gói xéo khỏi đây đi, ông đây không chứa chấp cậu!!!"

Hồ Nham sững sờ, há mồm không nói được lời nào, hai mắt nhanh chóng ầng ậng nước, bị oan ức mà khóc cũng không dám.

La Cường mắng xong, mắt cũng đỏ ngầu, thở hổn hển, ngọn lửa giận bùng cháy thành một đống hỗn độn trong đầu.

Giọng La Cường đã khàn khàn, nhưng vẫn ẩn chứa lửa nóng: "Có đi ngủ hay chưa? Hoặc đi ngủ cho yên hoặc cút xéo ra khỏi đây."

Môi Hồ Nham run lên, lồng ngực căng thẳng.

Y không nói thêm một lời, nhanh chóng bò trở lại giường của mình, kéo chăn bông trùm kín đầu, giấu cả người vào chăn...

Vẻ mặt tức giận của La Cường trông như một con sư tử đực đang cắn xé con mồi, lời đe dọa rất rõ ràng: Tiểu hồ ly, hôm nay nếu dám nói thêm một lời, tôi sẽ giết chết cậu ngay tại chỗ, không cho cậu sống sót bước ra khỏi căn phòng này, không tin cứ thử xem.

La lão nhị là ai, mấy năm nay là gì? Hấn có thể bỏ qua cho người dưới trướng hấn mà làm xằng làm bậy sao, không bao giờ.

La Cường mắng xong Hồ Nham, quay mặt lại nhìn Thiệu Quân, cứng nhắc nói: "Cảnh sát Thiệu, cậu định làm gì? Tội này có thêm cả tôi, biệt giam hay phạt thế nào tùy cậu quyết định."

Hai người đổ mắt tía tai nhìn chăm chăm nhau, mắt đầy tơ máu, trái tim như có vô số bàn tay cào cấu xé rách đến tươm máu.

Thiệu Quân từ từ hạ bàn tay đang cầm dùi cui xuống, đôi môi khẽ mím lại, lòng bỗng ngọt ngào, không thể thở được vì chán nản và phiền muộn bao trùm.

Những lời của Hồ Nham không sai lấy một chút, dùi cui nện xuống cũng chỉ toàn máu. Cả hai người họ đều là tù nhân, và anh là cảnh sát, một trong thế giới ngầm, một người ngoài ánh sáng, cơ bản là hai con đường quá khác, không bao giờ có thể giao vào nhau. Khi ở nhà ăn, cơm cũng chẳng phải được múc từ cùng một nồi, mà ngay cả bóng rổ cũng chia ra của quản giáo và phạm nhân, chưa từng được tham gia một trận nào cùng nhau! Cho nên, Hồ Ly có thể cùng chơi với La Cường, cùng nhau ăn mừng chiến thắng, ôm và hôn, nhưng Thiệu tam đội trưởng thì không.

Hồ Ly có thể ngủ chung phòng với La Cường một cách công khai, dù không phải cùng một giường thì cũng có thể nhìn ngắm trực tiếp, nhưng Thiệu Quân thì không, chỉ có thể bí mật theo dõi qua màn hình camera ...

La Cường nhìn Thiệu Quân khóa cửa rời đi, mắt Tam Màn thầu đờ hoe.

Hắn muốn túm lấy người thanh niên này, xoa xoa đầu, nói vài câu giải thích nhưng cuối cùng hắn vẫn không nhúc nhích, trong phòng quá nhiều người, hắn không thể làm như vậy.

Nếu không có Thiệu Quân, La Cường đã ôm lấy Hồ Ly mà rong ruổi từ lâu rồi.

Hắn không phải là một người thánh nhân quân tử như Liễu Hạ Huệ, hắn chưa bao giờ cần che giấu khát khao tột cùng của đàn ông.

Nhưng hắn cũng biết rằng cái màn thầu chưa bao giờ để người khác bớt lo lắng về mình đang quan sát mọi thứ từ chiếc camera trên đỉnh đầu, và cũng có những việc, con tim, tâm tình hắn đã chậm rãi thay đổi, chẳng còn giống như trước đây...

Hắn đặt tấm thiệp sinh nhật Thiệu Quân tặng dưới gối, trong tay hắn mân mê cái lọ nhỏ màu hồng Thiệu Quân mua cho hắn. Mỗi tù nhân đều đặt vật quý giá nhất của mình dưới gối, sợ bị lấy mất, cũng để tiện chạm vào hàng đêm, La Cường ném bừa thẻ tiết kiệm của mình lên đầu tủ, còn hai thứ này hắn để dưới gối.

Vừa nãy, không phải La Cường bảo vệ Hồ ly, mà thực ra là đang bảo vệ Thiệu Quân.

Tam Màn thầu còn trẻ, còn tính tình thiếu gia luôn nóng nảy, gặp sự cố luôn rất bốc đồng, thiếu kiên nhẫn, lúc ấy có lẽ anh cũng sắp hét lên mấy lời quan trọng: La Cường, con mẹ nó anh theo cậu ta hay là theo tôi ?!

Câu nói mà Hồ Nham thốt ra, dù cố ý hay vô ý, cũng gần như đã xé toạc cái bọc để lộ cây kim. La Cường biết nếu chuyện hôm nay trở thành chuyện lớn, người chịu thiệt chắc chắn không phải Hồ Nham, mà là Thiệu Quân.

Tù nhân đồng tính luyến ái với nhau, ngủ cùng nhau, quá lắm chỉ bị xử phạt, bị tách ra buồng giam khác nhau, chứ cũng không làm gì hơn được.

Nhưng nếu Thiệu Quân nóng nảy, khiến dư luận xôn xao, mọi người đều biết, thì cũng không còn mặt mũi nào ở lại khu giam số ba, dù là công tử của cục trưởng cũng không cách nào, rất nguy hiểm.

.

Vài ngày sau, trại giam mở cuộc sinh hoạt tập thể, nói rằng mỏ đá gần nông trường Thanh Hà sẽ khai thác trở lại vào hè thu, cần rất nhiều nhân lực của khu giam thứ 3.

Công việc ở mỏ đá rất mệt mỏi và khổ sở, là công việc ngoài trời, dầm mưa dãi nắng, nên cũng có những đãi ngộ đặc biệt về điểm công, lương gấp đôi, giảm án, ưu tiên thăm gia đình, mỗi bữa cơm đều có thịt ăn.

Dù như vậy nhưng cũng không mấy ai chịu đi, ai cũng quen được nuôi trong nhà giam và nhà xưởng, được bảo dưỡng kỹ càng đến trắng trẻo mập mạp.

Giữa một đám đầu người đen kịt, La Cường là người đầu tiên giơ tay lên, lập biên bản yêu cầu chuyển đến mỏ đá.

Thiệu Quân mang theo một cây dùi cui phía sau, cố gắng đè ép ý nghĩ xông lên đánh gãy cánh tay giơ lên đó của La Cường ...

Thiệu Quân ngồi trong văn phòng, nổi giận đùng đùng với cây cà chua nhỏ.

Cái cây nhỏ mọc rất tươi tốt, cành vươn cao ngạo nghễ, trĩu quả nhiều chùm xanh xanh đỏ đỏ. Thiệu Quân nhíu mày, bĩu môi như giận dữ, bứt hết cà chua từ chín đến chưa chín, bứt trụi cả cái cây ...

Anh tìm La Cường, hỏi: "Ý anh là gì?"

La Cường lắc đầu.

Thiệu Quân hỏi: "Hôm trước tôi bắt quả tang anh ngủ chung giường, làm anh mất mặt ban trưởng. Nên giờ anh làm thế này là để dần mặt tôi à?"

La Cường nói: "Không, không phải như vậy."

Thiệu Quân nhin một lúc, rồi tận tình khuyên nhủ: "La Cường, đừng đến mỏ đá. Tôi thực sự nghiêm túc. Nơi đó rất nguy hiểm, mỗi năm rất nhiều người bị thương trở về. Công nhân không ai chịu làm vì công việc nguy hiểm mà tiền lương thấp, nên họ mới tìm kiếm các tù nhân để làm việc đó! ... Nếu anh đang cố gắng trốn tránh đề phòng tôi, anh thực sự không cần phải làm vậy. "

Thiệu Quân lo lắng đến tái nhợt: "La Cường, anh có thể nghe lời tôi được không!"

La Cường im lặng một lúc lâu, nói: "Vậy cậu cũng nghe tôi nói, khu nhà giam cũng rất khổ cực và nguy hiểm, cậu có muốn rời đi không?"

Thiệu Quân: "....."

Thiệu Quân ngẩng đầu nhìn mây đỏ trong ráng chiều, đáy mắt bỗng nhiên nóng lên, tức giận nói: "Vậy tôi chuyển đi, anh có nghe lời tôi không đi mỏ đá không?"

.....

Thiệu tiểu tam nhi vừa mới rời đi, Tiểu hồ ly cũng vừa đến, cũng là giải thích cầu hòa.

Hồ Nham dứt hai tay vào túi áo khoác, cúi đầu bước tới, thân hình hơi mảnh mai đứng đưa trong bộ đồng phục tù nhân.

Hồ Nham thì thào: "Anh Cường."

La Cường nhướng mắt nhìn người nọ, miệng ngậm một cọng cỏ khô.

Hồ Nham hơi xấu hổ, khóe miệng giật giật: "Anh Cường, chuyện hôm đó, em xin lỗi."

La Cường nhướng mày: "Chuyện hôm đó là chuyện gì?"

"Anh Cường, anh đừng để bụng..." Hồ Nham nhanh chóng ngồi xổm bên cạnh La Cường, bắt đầu vào vấn đề chính. "Anh, nghe nói anh là người đầu tiên giơ tay ghi danh vào mỏ đá? Anh đừng đến đó. Em kể anh nghe, năm ngoái có người đến đó bị gãy chân mang về, còn nghe nó có công nhân bị xe lu cán lên chân, rất khủng khiếp. Cuối cùng cũng không biết có được đền bù không ... Anh đừng đi, được không?? "

La Cường thản nhiên nói: "Đừng lo lắng cho tôi."

Hồ Nham suy nghĩ một chút, đột nhiên hỏi: "Có phải anh đang muốn trốn tránh em không? Thật sự là không cần phải như thế."

La Cường bắt đầu dĩ nhiên nhắm mắt, cảm thấy thật đau đầu. Hắn sờ sờ cái đầu của mình, thật muốn nói với tiểu hồ ly: Nhóc con, cậu không quan trọng đến như thế trong lòng tôi, thật sự không phải do cậu ...

Hồ ly có cái khôn của mình, biết tiến biết lùi, biết nặng nhẹ, cũng không quá phận, nên La Cường không ghét bỏ y.

Hồ Nham chăm chú nhìn La Cường, nói: "Anh Cường, em sẽ không làm phiền anh nữa, nhưng anh không thể ngăn cản em thích anh."

La Cường chế nhạo: "Tìm bạn chịch?"

Hồ Nham gật đầu: "Đúng vậy, chỉ là tìm bạn chịch."

La Cường nhéo nhéo mặt Hồ Nham bằng những ngón tay chai sạn, hừ nói: "Cả khu nhà giam đều là đàn ông mà? Tìm người khác chịch đi, sao cứ phải là tôi?"

Hồ Nham trợn lớn mắt: "Biết anh rồi thì thấy ai cũng chướng mắt, em chỉ thích anh, coi trọng anh."

La Cường trêu chọc: "Vì sao? Tôi không có ba đầu sáu tay, cũng không mọc ra ba con chim, đâu chơi cậu ba lần trên giường được?"

Câu tìm ai khác cũng được mà?"

Hồ Nham ngượng ngùng cười: "Thành thật mà nói, anh Cường, khu giam số ba của chúng ta, quần áo ư nhìn, đẹp mắt nhất chính là cảnh sát Thiệu ... Tôi cũng để ý anh ta từ lâu rồi."

La Cường liếc qua, ý gì đây?

Hồ Nham bĩu môi lầm bầm: "Nếu biết chuyện sớm hơn, lúc trước đã tìm anh ta hỏi chịch rồi, nào biết anh ta không chê chuyện này, có khi chắc cũng không từ chối em đâu."

La Cường "phụt" một tiếng phun cọng cỏ khô ra!

Ngẫm lại ẩn ý trong câu nói của tiểu hồ ly vừa nãy trong đầu, hấn đột nhiên trừng mắt nói: "... Mẹ nó cậu dám"

Mặt Hồ Nham chua loét, nghịch nghịch cọng cỏ trước mặt.

La Cường sa sầm mặt, gằn chữ một: "Nhóc con, những câu hôm nay là lần cuối cùng cậu nói. Từ giờ trở đi đừng có mà nói nhảm với người khác bên ngoài."

Hồ Nham nói nhỏ: "Em biết, em sẽ không nói nhảm linh tinh đâu. Em còn muốn ở trong ban 7."

La Cường nói: "Tôi không có gì với cảnh sát Thiệu cả, cậu đừng có mà suốt ngày đi vạch lá tìm sâu. Nếu cậu mà còn cố tình nghĩ đến chuyện này nữa, tôi sẽ móc mắt cậu ra."

Không phải La Cường hăm dọa suông, từ năm 18 tuổi ấy, trái tim hấn đã cứng rắn chai sạn rồi.

Hồ Nham cúi đầu "vâng" một tiếng.

La Cường vẫn chưa yên tâm, trước khi đi còn túm lấy cổ áo Hồ ly, trầm giọng đe dọa, "Bỏ ngay cái suy nghĩ của cậu lúc nãy đi. Nếu

cậu dám để mắt đến cảnh sát Thiệu, tôi chắc chắn sẽ phá hủy cậu!"

Trong lòng La Cường, Tam Màn thầu là người mà bản thân hẳn cũng không nở vấy bẩn, lại có thể để người khác xuống tay?

Chắc chắn không bao giờ.

./.

-----oOo-----

Chương 33

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 33: Nơi mua xuân

Chuyển ngữ: Andrew Pastel

Trên đường cao tốc trở về thành phố, Thiệu Quân mở cửa sổ, phóng xe hết tốc lực, gió nóng bên tai ù ù vang lên.

Sự chịu đựng và nhẫn nại của Thiệu Quân dành cho La Cường đã đến giới hạn, nó bắt đầu muốn bùng nổ rồi.

Sau khi trở về phòng giám sát, anh nhìn không được lại mở đoạn thu hình trong ban 7 kia xem một lần, vừa xem vừa cảm thấy mình thật bệnh hoạn, ngu ngốc, toàn tự mình hành hạ bản thân!

Tuy anh không nhìn thấy tận mắt, nhưng hệ thống giám sát đã ghi lại hết thấy, Hồ Nham ôm cổ La Cường, đặt một tay dưới đáy quần hắn. Quần lót của La Cường đã được cởi ra, cơn khít đầy đặn hùng vĩ tràn đầy thềm khát chữa thẳng lên trời, Hồ Nham giơ tay lên từ từ di chuyển ...

Về phần sau, tại sao khi hai người đang này nọ thì La Cường đột nhiên thượng cẳng chân với Hồ Nham, Thiệu Quân đã quá lười biếng để nghiên cứu, trong đầu anh lúc này chỉ còn mỗi hình ảnh bàn tay Hồ Nham đang cầm chim La Cường.

Thiệu Quân ban đầu cũng không chiêm nghiệm lại cảm xúc của mình một cách rõ ràng. Anh và La Cường, một quản giáo một tù

nhân, thì có thể thế nào với nhau?

Đừng nói đến có thể thế nào, thậm chí anh còn không biết phải làm gì "bây giờ", hướng chi là "tương lai", cái thứ quá xa xôi kia.

Thiệu Quân thích La Cường. Trong tù, có thể nhìn thấy những người anh thích, quan tâm, chăm sóc, hỏi han ân cần, hoặc thậm chí cãi nhau chút đỉnh, cũng đã tốt lắm rồi ... Anh đã coi La Cường như người của riêng mình, chỉ có anh mới có quyền quan tâm, bao bọc, kiểm soát mọi thứ của người đàn ông này.

Trước khi bị bắt giam, cuộc sống của La Cường cũng đã quá khác với anh, sau này dù có ra tù, cả hai có lẽ cũng sẽ không có cơ hội gặp lại nhau nữa. Nhưng mà, mỗi từng năm trong cái bản án 15 năm kia, La Cường đều phải thuộc về anh từ đầu đến chân ... Tam gia có thể làm bất cứ điều gì anh muốn, đây là đặc quyền của Thiệu tam gia gia.

Hai người họ giống như anh em chí thân, nhưng lại có nhiều ái muội và tâm tư kín đáo hơn anh em, Thiệu Quân chắc chắn không thể chịu đựng được nếu có người nào khác cũng chia sẻ cái kiểu thân mật bí ẩn như thế với La Cường.

La Cường có thể không có bất cứ cái gì với anh, nhưng cũng không thể có bất cứ điều gì với người khác, Thiệu Quân không thể chấp nhận. Chỉ cần La Cường còn ở dưới trướng anh trong khu nhà giam số ba ngày nào, Thiệu Tam gia còn ở nhà tù Thanh Hà ngày nào, thì hắn là của anh.

Người khác? Những người khác đừng hòng dính đến La lão nhị, dù chỉ trong suy nghĩ.

Thiệu Quân giữ nguyên gương mặt sa sầm chạy một mạch, trong đầu suy nghĩ lung tung, ngón tay nắm chặt vô lăng.

Thiệu Quân đang mất bình tĩnh và chạy quá tốc độ, không ngờ có một chiếc ô tô ở phía đối diện đường cao tốc đang lạng lách đánh

võng đi ngược chiều lao thẳng vào.

"Mẹ kiếp!" Thiệu Quân vừa mắng vừa ngay lập tức bẻ tay lái, chiếc xe lao thẳng vào dải phân cách.

Rầm.....

Loảng xoảng.....

Hôm đó, trên đường cao tốc xảy ra tai nạn giao thông xe đâm nhau liên hoàn. Đèn đỏ xe cảnh sát lóe lên liên tục, cảnh sát giao thông đến giải quyết, ghi giấy phạt. Thiệu Tam gia đen mặt đứng bên lề đường, không thể về nhà nên chỉ có thể gọi điện cho người khác.

Gặp phải chuyện phiền phức này, anh không muốn đồng nghiệp biết, càng không muốn nói cho bố mình biết, gọi điện về nhà ông ngoại nhờ tài xế của ông đến đón cũng không được, ông già rồi, nếu nghe tin cục vàng Tiểu Quân Quân bị xe đụng, chắc chắn sẽ rất lo lắng, có hại cho sức khỏe.

Anh chỉ có thể nhờ bạn bè giúp đỡ: "Tuần nhi, tao đây!"

"Tao đang ở đường cao tốc, đến đây đón tao!"

"Tao bị đâm xe trên đường cao tốc! Chết tiệt, có thằng ngu nào đi ngược chiều, còn đi tốc độ cao, chắc chán sống rồi, dám đi ngược chiều trên đường cao tốc !!!! ..."

Chuyện gì cũng chẳng suôn sẻ, Thiệu Quân tức giận đến mức hung hăng đá mạnh vào đầu xe.

Lòng đầy tâm trạng, tối đó Thiệu Quân ngủ lại nhà Sở Tuần.

Hai người vẫn ngủ chung trên một cái giường lớn như hồi nhỏ, mỗi người một bên nằm hút thuốc. Hai người đàn ông vừa lọt lòng đã ngậm thìa vàng, nằm chung một cái giường toàn bàn chuyện trên trời dưới đất, rồi lại bực dọc trút giận chuyện này chuyện kia, mấy

năm nay chẳng chuyện gì suôn sẻ, toàn trầy trật đến đau cả trứng.

Ngày hôm sau, Thiệu Quân đến FiveStars một mình, chính là quán bar "Red Fivestars" ở Tam Lý Truân mà Trâm đại thiếu gia đã đưa anh đến lần trước.

Anh không rủ Sở nhị thiếu gia, cũng không tìm ai đi cùng, anh đang có ưu tư trong lòng, có người trong lòng, lúc này không muốn người khác ồn ào bên tai. Anh chỉ muốn tìm chỗ nào lêu lổng một đêm, một mình yên lặng tưởng niệm một đêm.

Trong tiềm thức, anh đến nơi này, như thể có ai đó đang đợi anh ở đây.

Khu phố này ban đầu là khu vực đại sứ quán nước ngoài, với quang cảnh thanh lịch và những hàng cây rợp bóng. Nhưng kể từ cuối những năm 90, ngành công nghiệp hộp đêm và quán bar bỗng trở nên phổ biến ở thủ đô. Các đường phố và ngõ hẻm của toàn bộ khu vực này, từ cửa hàng đến nhà riêng, đều rùng mình chuyển thành những quán bar và câu lạc bộ đêm, thấp lên hàng hà sa số những ánh đèn rực rỡ và xa hoa trụy lạc...

Một người đàn ông ngoại quốc vòng tay qua người phụ nữ bản xứ mặc váy da và tất lưới, bước đi loạng choạng, miệng bông đùa. Thiệu Quân cau mày đi nhanh qua người đàn ông, nhưng cái mùi nước hoa nồng nặc để át đi mùi hôi cơ thể vẫn trộn lẫn với nhau phảng phất trong khoang mũi

Nơi này là khu đèn đỏ nổi tiếng ở Bắc Kinh, có đủ các loại phòng riêng dâm mỹ sang trọng, các em gái rót rượu, các đại lý phân phối ma túy đá và thuốc lắc, các nhà cái sòng bạc ngầm, và đủ loại khách mua hoan say xỉn và phấn khích...

Cái nơi như thế này, chính là nơi La Lão nhị làm giàu, tạo nên tên tuổi.

Thiệu Quân ngờ ngác nhìn quanh, trong những quán bar san sát

nhau ở đây, ắt hẳn đã có rất nhiều cái từng thuộc về La Cường ...

Trong "Red fivestar", người quản lý tự mình rót rượu, khom lưng cúi đầu chào.

Nhìn thấy Thiệu Quân đến một mình, không có bạn bè, quản lý sành sỏi, nháy mắt đã đưa tới một loạt phục vụ chờ ở ngoài phòng riêng. Vì không biết Thiệu công tử có muốn hay không, mà biểu hiện cũng không rõ ràng lắm, nên chỉ biết chờ Thiệu Quân tự mở miệng.

Thiệu Quân thần thờ uống rượu, ánh mắt đảo qua hàng người. Quán bar này cũng thật chuyên nghiệp, tất cả phục vụ đều có ngoại hình và nét đặc sắc riêng, cao lớn cường tráng cũng có, eo nhỏ mỡmơ cong cũng có.

Thiệu Quân nhìn lướt qua một lần nữa, không thấy vừa mắt người nào trong số họ, lại hỏi, có người nào lớn tuổi, đã ở nơi này ít nhất vài năm không?

Quản lý nói nghề này tuổi nghề ngắn, những phục vụ làm thời gian dài, khách hàng sẽ không thích nữa, điều này làm giảm mức độ dịch vụ của cửa hàng chúng tôi.

Thiệu Quân nhìn quanh tiền sảnh, chỉ vào một người phục vụ mặc tây trang đang rót rượu: "Cậu ta, tôi muốn người đó."

Người phục vụ cũng nhận ra là Thiệu công tử đã từng đến đây một lần, liền kính cẩn theo vào phòng riêng.

Cậu thanh niên tên là Tiểu Hòa, trông anh tuấn sáng sủa, trạc tuổi Thiệu Quân, nhưng ở đây đã được coi là lớn tuổi.

Tiểu Hòa rất chuyên nghiệp trò chuyện với Thiệu Quân, rót thêm một ly rượu, sau đó từ từ đặt tay lên đầu gối của Thiệu Quân, vuốt ve đùi, lướt qua đường cong của bẹn, kỹ thuật vô cùng điêu luyện và nhẹ nhàng.

Lúc đầu Thiệu Quân vẫn làm lơ, không để ý, mắt toàn nhìn lên bốn bức tường.

Nhưng sau vài ly rượu, men say thấm vào tim, từng lỗ chân lông trên người anh bốc lên những khát khao, dục vọng uất ức muốn được trút bỏ, người anh cũng nóng bừng, áo quần trở nên vướng víu.

Căn phòng VIP anh bước vào, ngoài cửa sổ là quang cảnh ban đêm rực rỡ ngàn ánh đèn, trong phòng đốt nến thơm, ghế sofa êm ái, độ sâu vừa đủ khiến anh có thể nằm thoải mái để người ta hầu hạ.

Tiểu Hòa nghiêng mặt, nhẹ nhàng hôn liếm sau vành tai Thiệu Quân, ngậm lấy dải tai, đi dọc xuống cổ, cố ý cắn vào áo Thiệu Quân, từng li từng tí một xoa xoa bụng anh, cuối cùng quỳ xuống giữa hai chân anh, vươn tay cởi quần.

Thiệu Quân bị khiêu khích như thế, đã sớm ngồi không yên.

Dù gì anh cũng còn trẻ, tràn trề tinh lực, lại đã lâu không làm, gân đây lại bị người ta hấp dẫn mà không làm gì được, cho dù người trước mặt là phụ nữ, Thiệu Quân cũng tin mình cũng có thể làm một lần!

Cậu thanh niên dùng miệng cắn mép quần, kéo xuống, để lộ thứ thô ráp bí ẩn gồ lên ở giữa. Quần lót Thiệu Quân đã căng phồng ra, trướng lên khó chịu, nhưng anh vẫn thờ gáp, đẩy thanh niên ra...

Thiệu tiểu tam nhi ngại bản, anh không thích chạm vào những người này, anh thật sự không nghĩ mình sẽ làm tình với một con vịt.

Anh khẽ thở dài một hơi trong lòng, cố gắng ổn định lại cảm xúc. Anh chỉ muốn đến đây nhìn một chút, để xem La Cường khi không khoác bộ đồng phục tù là con người như thế nào, lăn lộn ở đâu? Chơi bời với ai? Có người nào để trong lòng không, có còn trái tim không?

Đàn ông luôn có lòng tự trọng và ham muốn chiếm hữu, đặc biệt giữa đàn ông và đàn ông, sự độc chiếm, ghen tuông và trả thù chỉ có thể dữ dội hơn giữa đàn ông và phụ nữ, chắc chắn không bao giờ ít hơn.

Da mặt Thiệu Quân cũng mỏng lắm, ngay cả là La Cường cũng không thể bắt anh hy sinh mặt mũi được đâu.

Thiệu tam gia đi đánh ghen với một tên lẳng lơ trong tù, để tranh giành một tù nhân khác? Chuyện gì khó nghe vậy? Nói ra có khi người ta còn tưởng là đùa! Thiệu Quân thật sự rất khó chịu, trong lòng rất đau.

Từ nhỏ không có ai để cho anh phải chịu đau đớn uất ức như thế, anh cũng chưa từng trải qua qua cảm giác không cam lòng này.

Tiểu Hòa hơi khó hiểu, không biết Thiệu công tử đang có ý gì.

"Tam gia, ngài muốn em làm như thế nào? Nói cho em biết với."
Tiểu Hòa nhẹ giọng nói.

Cậu thanh niên này cho rằng hội con nhà giàu đều có cá tính, luôn đủ thứ sở thích đáng xấu hổ trên giường, tư thế làm tình kiểu gì cũng có, Thiệu công tử này có khi cũng quái đản như vậy.

Nhưng tính tình Thiệu Quân thế nào cơ chứ? Da mặt anh mỏng như cánh ve, thói quen giường chiếu, thích làm tình như thế nào, sao mà anh dám nói ra?

Ngược lại, Tiểu Hòa có vẻ rất thích thú, cậu ta đưa tay lên eo Thiệu Quân vuốt ve, sờ soạng cơ bụng tám múi anh rèn luyện quanh năm. Khách hàng trong hộp đêm đa số toàn ông chủ lớn đầu heo với cái bụng béo tròn, rất hiếm gặp được một anh chàng đẹp trai như vậy. Đối với Tiểu Hòa, cậu ta hoàn toàn không cảm thấy như đang phục vụ khách, vẻ mặt và dáng người của Thiệu Tam gia này trông thật sự rất thích mắt.

"Lấy ra nhé... Để em giúp ngài." Tiểu Hòa nói nhỏ.

Thiệu Quân cup mắt xuống, nhìn thanh niên dùng miệng lột quần lót của mình, cầm lên rồi ngậm thứ kia vào miệng.

Một người đàn ông bình thường không thể nào cưỡng lại được sự kích thích thân thể mãnh liệt như vậy. Thiệu Quân bị kích thích, anh ngửa đầu ra sau, miệng phát ra những tiếng rên trầm đục, ưỡn hông về phía trước...

Cậu thanh niên làm việc rất thật lòng và nghiêm túc, đầu đón theo nhịp đung đưa hông của Thiệu Quân, dùng sức phun ra nuốt vào.

Thiệu Quân thờ hồn hển, từ trên cao nhìn thứ trên người mình cắm sâu vào khoang miệng một người khác. Người trước mặt bị chọc vào thật sâu, nhưng vẫn cố hết sức chịu đựng mút mát, cổ họng phát ra âm thanh giống như hưởng thụ, ánh mắt gần như mê đắm ...

Thiệu Quân đột nhiên ngẩng đầu lên, trong đầu anh như có vô số giọng nói rít gào, khuôn mặt xinh đẹp trước mắt bỗng chốc nhòe đi, thay vào đó là một khuôn mặt cứng cáp rắn rỏi khác, lông mày rậm, mắt sắc, cằm thô, quai hàm lún phún râu xanh và góc cạnh, lúc nào cũng toát lên cái vẻ chống đối xã hội. Thiệu Quân hít từng hơi thật sâu, run rẩy, tưởng tượng rằng La Cường đang ôm anh, hút lấy anh, an ủi anh, vuốt ve anh, tung hoành trên cơ thể anh; La Cường chấp nhận anh, La Cường quan tâm đến anh! ...

Anh không thể nhìn được nữa, anh muốn gác chân lên vai La Cường, muốn cuốn lấy người này nhưng lại chỉ có thể cố gắng chịu đựng hết sức mình, không thể bộc lộ sở thích thực sự của mình trước mặt người lạ

Thiệu Quân đột ngột rút còi khịt ra khỏi miệng Tiểu Hòa!

Cậu thanh niên bị bất ngờ, trượt một đợt mút, nước bọt chảy ra.

Thiệu Quân vùi nửa mặt vào sofa, thất lực vắn vẹo gần như 180

độ, cổ nổi lên gân đỏ, nặng nhọc thở hổn hển, đôi chân thon dài như muốn vịn thành bánh quai chèo.

Lúc lên đỉnh ấy, anh nửa quỳ nửa nằm trên sofa, cọ trán xuống nệm, tưởng tượng anh bị La Cường đè nặng, giam cầm, va chạm vào người anh, máu trong người không khỏi sôi trào, bụng dưới nóng rực. Anh phun ra...

Cậu phục vụ hoảng sợ, bật dậy khỏi mặt đất, luống cuống tay chân.

Cậu ta chưa bao giờ thấy một công tử nào kì quặc như thế, thuê phòng, bao người, nhưng không làm việc hay dùng miệng, mà là tự mình xuất ra!

"Tam gia, ngài không thích sao? ... Em xin lỗi, em đã làm không tốt, thật xin lỗi ..." Tiểu Hòa thật sự xấu hổ, sợ khách hàng phàn nàn.

Thiệu Quân ngẩng mặt lên thở hổn hển, nghĩ thầm, thích, thích hả?

Cậu có thể bảo ông chủ La của cậu tự mình ra trận được không? Chứ cậu nghĩ ai cũng có thể làm Tam gia đây thích à!

Anh không thể chấp nhận việc bán vào miệng đối phương, dù con vịt không ché bản, nhưng anh thì ngại, anh vẫn có vướng mắc tâm lý đó.

Thiệu Quân thu dọn một chút, mặc quần vào, không muốn lộ chỗ kín ra, trên mặt vẫn còn hơi ửng hồng.

Tiểu Hòa ngồi sang một bên, vuốt ve eo Thiệu Quân, tò mò hỏi:
"Tam gia, hiếm khi tới đây, sao ngài lại chọn em."

Thiệu Quân hỏi: "Bình thường không có ai chọn cậu à?"

Tiểu Hòa: "Ít người để ý đến em lắm."

Thiệu Quân: "Ông chủ cũ của cậu, ông chủ La ấy, có để ý đến cậu"

không? Cậu đã làm gì với anh ta chưa?"

Tiểu Hòa: "....."

Dưới ánh đèn mờ ảo, đôi mắt Thiệu Quân yếu ớt, rồi rầm: "Ông chủ La trước đây của cậu, thích kiểu người như thế nào? Anh ta đã từng cặp kè với những ai? Cậu nói đi, tôi muốn nghe."

Đêm đó, Thiệu Quân không tiếp tục làm.

Tiểu Hòa lúc đầu cũng không dám nói, dù sao cũng đã đổi chủ mới, lại còn đang buôn chuyện với ông chủ cũ, chẳng khác nào tự chuốc phiền phức đâu? Nhưng sau lại được Thiệu Tam gia tả một câu hữu một câu, dễ dành một hồi thì kể ra hết.

Ông chủ La làm giàu như thế nào?

Gia đình ông chủ La có những ai, có bao nhiêu tình nhân? Có bao nhiêu nam, bao nhiêu nữ?

Ông chủ La có bao nhiêu quán bar trong Trung tâm Giải trí Tam Lý Truân? Bài bạc, ma túy và thuốc phiện có từng dính qua chưa?

Ông chủ La đối đãi thường ngày ra làm sao, có trượng nghĩa với thủ hạ không? Lúc nào cũng lạnh lùng như vậy à, đã dịu dàng với ai chưa?

Ông chủ La gần 40 tuổi, thực sự chưa bao giờ kết hôn? Hay có kết hôn nhưng lén không cho ai biết? Có con rơi con rớt gì không?

Vân vân và vân vân

...

Tiểu Hòa cũng uống vài ly rượu, chậm rãi thả lỏng lại, thoải mái kể cho Thiệu Quân biết La lão nhị năm đó uy phong như thế nào ở con phố này; có người thua tiền trong sòng bạc và muốn bỏ chạy, có một

đám người bảo vệ hắn. Nhưng La Cường một mình vác một ống thép chặn lối ra của con hẻm. Hai bên vậy mà gườm nhau suốt hai tiếng đồng hồ, bọn côn đồ bên kia không dám làm gì.

Rồi kể La lão nhị đã che chở thế nào cho những phục vụ trong quán bar. Có lần, một tên khách bới lông tìm vết, phàn nàn về chất lượng phục vụ, tiểu lên trên mặt của cậu bé kia.

La Cường đi tới, nói: "Người trong quán của ông đây phục vụ rất tốt, ông đích thân huấn luyện từng người một, tốt hay không chỉ có ông đây được đánh giá, mà là thằng nào cơ chứ?"

Tên công tử kia nói: "môif con vịt này bị méo, đâm không sướng!"

La Cường cười lạnh, ôm cậu bé vào lòng, xoa xoa tóc, nhỏ giọng thì thầm vài câu rồi lột quần cậu bé ngay tại chỗ, nói: "Tao thấy môif cậu ta rất căng và tròn, có chỗ nào méo đâu, môif này mà còn đâm không sướng? Hay lột quần mày ra tao xem thử đâm có sướng không?!"

Hôm đó tên công tử kia không tránh được, thật sự bị La Cường ấn xuống bàn, lột quần phơi môif cho bàn dân thiên hạ xem, gào khóc thảm thiết...

Ông chủ La hôm đó cũng đã thưởng cho cậu bé bị bắt nạt tất cả số tiền mà cậu kiếm được từ đồ uống vào ngày hôm đó.

Tiểu Hòa lúc nói đến những chuyện này, hai mắt cậu ta sáng ngời, trong giọng nói lộ ra rõ ràng một loại ngưỡng mộ và sùng bái mãnh liệt ông chủ cũ.

Thiệu Quân nằm trên sofa, gác cánh tay che mặt, im lặng lắng nghe, hỏi: "Người thanh niên cậu đang nói tới, có phải là cậu không?"

Tiểu Hòa không nói, chỉ im lặng uống rượu ...

Sau, khi Tiểu Hòa đưa Thiệu Quân đi qua sảnh còn lặng lẽ chỉ cho anh phục vụ nào là "tiểu bánh nướng", "tiểu bánh quai chèo" huyền thoại, "Tứ Đại danh thần" của FiveStars ...

Những tài năng đó trước đây là "bạn" của ông chủ La.

Thiệu Quân liếc mắt một cái, lòng chua xót, lẩm bẫm nói: "Khốn kiếp ... Mát cũng tinh nhỉ, toàn hàng ngon."

Thiệu Quân hỏi: "Ông chủ La của các cậu trâu bò lắm cơ mà, sao anh ta lại bị bắt thế? Không tìm được quan hệ? Mà cuối cùng cũng không biết trốn chạy sao?"

Giọng Tiểu Hòa hơi tiếc nuối: "Ông chủ La khi ấy đã rời đi lâu rồi. Nghe nói đã bỏ trốn. Nhưng sau đó..."

Thiệu Quân truy vấn: "Sau tại sao lại bị bắt?"

Tiểu Hòa suy nghĩ một chút, nói: "Nghe nói là tự thú."

Thiệu Quân nhướn mày, có hơi không tin: "Tự thú? Không phải anh ta bị cảnh sát bắt sao? Người như anh ta sao lại tự thú?"

La Cường, kẻ liều mạng này, cái gì mà chẳng làm qua, tại sao lại đi tự thú cơ chứ? Thiệu Quân đã biết quá rõ về người đàn ông này nên anh không tin.

Tiểu Hòa nhẹ giọng nói: "Tam gia, không phải ngài cũng biết sao? ông chủ La có một người em trai, là cậu chủ nhỏ trước đây của chúng tôi. Hai anh em quan hệ rất tốt, không thể tách rời đó?"

Biểu cảm trên gương mặt Thiệu Quân từ từ thay đổi, mấy ngày nay anh bị con hồ ly ở khu giam làm cho rối não rồi, lú lẫn hết cả nên mới không đoán ra được chi tiết này. Mọi thứ lộn xộn trong đầu anh như được sắp xếp lại hết cùng một lúc, và rồi đột nhiên anh hiểu ra.

./.

-----oOo-----

Chương 34

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 34: Lần đầu tự thú

Chuyển ngữ: Andrew Pastel

Hôm đó, trước khi rời đi, Thiệu Quân còn kỹ càng dặn dò Tiểu Hòa: "Mấy chuyện hôm nay tôi hỏi cậu, đừng có mà đi nói lung tung."

Mặc dù Thiệu Tam Công Tử không làm mình, chỉ dụ người ta nói chuyện phiếm cả đêm nhưng phí phục vụ trả không thiếu đồng nào, tiền boia cũng hào phóng, Tiểu Hòa thức thòi gật đầu: "Tam Gia, em hiểu rồi. Em sẽ không nói gì."

Thiệu Quân khum khum bàn tay lên che miệng, muốn nói lại thôi: "Còn nữa, cái chuyện kia, cũng đừng nói lung tung... Nếu quản lý của cậu hỏi, thì hãy nói là đêm nay rất thích, nhớ chưa."

Da mặt Thiệu Quân thực sự rất mỏng, anh sợ người ta đàm tiếu về mình.

Đến nơi như thế này thì làm là bình thường, không làm thì chẳng khác gì sinh lý có vấn đề, không phải đàn ông hàng thật giá thật?

Bước ra khỏi quán bar, cũng không buồn ngó xem đang là mấy giờ, Thiệu Quân gọi điện thẳng cho bố: "Bố, con có chuyện muốn hỏi bố về vụ bắt giữ La Cường."

Thiệu Tam gia là một người tính khí bốc đồng. Mỗi khi muốn làm

chuyện gì là không để người khác có một khắc nghỉ ngơi. Đối với La Cường anh còn chiều chuộng nhân nhượng một chút, đối với bố thì chẳng hề khách khí.

Hơn 11 giờ đêm, Thiệu Quân về nhà, gõ sầm sập cửa phòng ngủ của bố mình.

Một tháng nay hiếm khi anh lộ mặt về nhà, cũng bởi vì anh về, Thiệu Quốc Cường đã bảo mẹ kể của anh vào phòng ngủ cho khách.

Vu Lệ Hoa bọc quần áo ngủ ngồi ở trong phòng ngủ cho khách, thực sự cảm thấy rất tủi thân.

Thiệu Quốc Cường nói: "Quân Quân sẽ mất bình tĩnh khi nhìn thấy bà. Bà là người lớn rồi, đừng chấp nhặt với thằng nhóc như nó."

Vu Lệ Hoa quay mặt đi, nói: "Thằng nhóc? Con trai ông bao nhiêu tuổi rồi? ... Hai chúng ta là vợ chồng hợp pháp, ngủ chung một giường là chuyện đương nhiên mà?"

Trong những thời điểm quan trọng, con trai vẫn quan trọng hơn vợ.

Vợ có thể đổi, con trai thì vĩnh viễn người thân thiết nhất.

Thiệu Quốc Cường mặc áo ngủ, bảo con trai đi theo vào phòng làm việc.

Giữa phòng làm việc có một cái bàn viết lớn, tài liệu trên bàn chất thành núi, bên cạnh có hai lon quân cờ vầy, còn có một tấm ảnh hai cha con chụp chung.

Hai người ngồi đối diện nhau ở hai đầu bàn, nghiêm mặt nhìn nhau như cấp dưới nói chuyện với cấp trên. Thiệu Quốc Cường cất giọng, hỏi đơn giản gọn gàng: "Thiệu Quân, con không cần ở nhà tù nữa. Bố lo cho an toàn của con, nên đã sắp xếp cho con vào làm việc trong văn phòng cục vài ngày tới."

Thiệu Quân cũng rất rõ ràng: "Được thôi, đi thì đi."

Thiệu Quân còn chưa nói xong: "Nhưng có một số chuyện con muốn biết, mong bố hãy nói thật đi."

Thiệu Quốc Cường nói: "Con cứ hỏi."

Mấy ngày trước lúc ông nói chuyện với con trai về việc chuyển công tác nhưng Thiệu Quân một mực không đồng ý, không ngờ hôm nay lại dễ dàng chấp nhận như vậy, cục trưởng Thiệu cũng bồn chồn.

Đầu Thiệu Quân nháy số liên tục: "Mấy ngày nay, công việc của con không được suôn sẻ. Có những lúc con bốc đồng nên phạm lỗi. Các phạm nhân cũng chống đối và có mâu thuẫn trong lòng. Con muốn làm rõ ràng vấn đề trước khi con rời đi. Con muốn hỏi bố, làm thế nào mà La Cường bị bố bắt được? Bố, con còn nghĩ là bố tài giỏi, trí dũng song toàn mà đơn thân độc mã đi bắt tội phạm, khiến bọn chúng phải nộp vũ khí đầu hàng vân vân gì đó, nhưng cuối cùng, không phải là do bố bắt được, mà là anh ta tự thú?!"

Thiệu Quốc Cường bình tĩnh đáp: "Việc tù nhân tự thú có phải là vấn đề không? Nó tiết kiệm sức lực cảnh sát, giảm thương vong, thể hiện uy nghiêm của quốc pháp và khoan hồng của chính phủ."

Thiệu Quân lấy điện thoại di động ra, đưa ra ảnh chụp một bài báo anh tìm được trên Internet: "Việc La Cường tự thú có liên quan đến bức ảnh này đúng không?"

Tiêu đề của bài báo là "Bộ Công an đã mạnh tay chấn chỉnh và trấn áp các băng nhóm xã hội đen, đạt được những kết quả nổi bật, những kẻ cầm đầu băng nhóm lớn nhất ở Bắc Kinh đã sa lưới Pháp luật ngày hôm nay." vân vân...

Người trong ảnh không phải là La Cường mà là La Chiến, thành viên thứ ba của gia đình nhà họ La .

Hai tay La Chiến bị còng ngoặc ra sau lưng, bị bốn cảnh sát đặc

nhiệm cầm súng áp giải, nòng súng màu xám áp vào gáy hắn ta, như thể hắn sẽ bị hành quyết trên sân ngay trong vài giây nữa.

Thực ra loại ảnh này ít khi được công khai, tội phạm cũng có quyền con người, họ thường đội mũ trùm đầu màu đen hoặc được làm mờ mặt khi đăng tải trên các phương tiện truyền thông. Hiếm khi tội phạm bị lộ mặt hoàn toàn như La Chiến.

Hai năm trước, mọi trang thông tin điện tử lớn đều đăng lại tin tức này, lúc đó Thiệu Quân cũng xem, nhưng không quan tâm lắm.

Bây giờ nhìn lại, khuôn mặt, chân mày, mắt và mũi của La Tiểu tam nhi giống như tạc với La Cường, chẳng trách hai anh em thân thiết đến vậy ...

Ngày hôm đó, Thiệu Quân cuối cùng cũng tìm được câu trả lời vì sao La Cường ngồi tù, và tại sao hắn lại có mối hận với bố anh.

Lúc trước, phía trên ra chỉ thị, toàn bộ hệ thống cảnh sát đồng loạt phát động một cuộc càn quét quy mô lớn. Những băng nhóm xã hội đen rắc rối, kiêu ngạo ngoan cố ẩn nấp trong thế giới ngầm của thành phố này năm đó đã bị càn quét thất linh bát lạc, tiếng kêu đau thương bao trùm khắp nơi, các đại ca cấp cao liên tiếp bị bắt giữ, trong đó có cả "Tứ bá Kinh thành" nổi danh giang hồ những năm đó, gồm Vuơ Nhị gia ở Hoàng Thành, đưa con trai quý tử của Hậu hải lão Long vương đàm Ngũ gia, Đàm Long, và cả anh em nhà họ La ở Tây Tứ.

La Chiến là người đầu tiên bị bắt. La Chiến bị bắt tại sân bay Bắc Kinh và ngay lập tức bị giam giữ mà không được gặp mặt người thân. Khi bị thẩm tra trong phòng tạm giam, hắn vẫn chưa biết liệu anh trai mình đã bỏ trốn hay chưa.

Người thẩm tra nói với hắn, La Tam nhi, cậu hãy ngoan ngoãn khai ra hết đi, anh của cậu chúng tôi đã bắt được, cậu cứ ngoan cố không nhận tội thế này, là đang bắt lợi cho anh cậu, anh trai cậu bên kia cũng không giúp cậu được gì đâu.

La Chiến đã tự thú với cảnh sát để được khoan hồng trong tình cảnh này.

Nhưng mà, cho dù La Chiến khai hết những gì mình biết thì cũng vô dụng, hắn không phải là người đứng đầu. Hắn chưa giết ai, không tàng trữ vũ khí, cũng không phạm tội lớn nào. Việc kinh doanh và bất động sản của La Tiểu tam nhi đều do anh trai giao cho, hoàn toàn không rõ thông tin nội bộ cốt lõi. Nếu không bắt được La Cường, vụ án này sẽ không được thụ lý..

Thực ra lúc đó La Cường không ở Bắc Kinh nên nghe tiếng gió đã bỏ chạy.

Bộ Công an đã phát lệnh truy nã cấp A La Cường trên cả nước.

Quan trên ép phía dưới phải phá được vụ án trước Đại hội Đảng lần thứ X. Khi đó, Thiệu Quốc Cường vẫn còn là phó cục, phụ trách đội điều tra tội phạm, đích thân xuất quân chia người rà soát khắp các nẻo đường suốt ngày đêm, truy đuổi đến tận biên giới Vân Nam - Quý Châu, thậm chí còn huy động cảnh sát vũ trang địa phương mang vũ khí đi lùng sục trên núi.

Suốt những năm thời trẻ La Cường đã trà trộn quanh biên giới, khả năng chống do thám và sống sót trong tự nhiên của hắn rất mạnh. Hắn không đi theo đường cao tốc hay thành phố lớn, mà ngụ trang ẩn nấp trong núi.

Cảnh sát bị vờn đến kiệt sức, một lần cố gắng lắm đuổi theo, tưởng như bắt được rồi nhưng cũng chỉ tìm được đôi giày vải hồng và lon nước bị uống cạn sót lại, vài cảnh sát lục soát trên núi thì bị tấn công, đánh ngất xỉu, còn bị cướp vũ khí.

Chuyện này lọt vào tai cấp trên, họ vô cùng tức giận, nội bộ bị khiển trách nghiêm khắc.

Trước tình hình đó, sau khi cân nhắc và thảo luận nhiều kế hoạch

khác nhau, cuối cùng cục đã quyết định công bố một số các bức ảnh con trai út nhà họ La bị bắt giữ lên mạng, ép La Cường đầu hàng.

Thiệu Quân đan hai tay vào nhau che môi, mắt nhìn thẳng, lẩm bẩm: "Thì ra là vậy, con gấu đó....tự chui đầu vào lưới?"

Thiệu Quốc Cường ngồi xuống, gật đầu: "Ai cũng cho rằng La Lão nhị là người nhẫn tâm, cực kỳ độc ác tàn nhẫn. Nhưng thật ra bố đã nghiên cứu rất lâu, tài liệu của hắn chất đầy cả ngăn tủ. Người như thế này phải đánh vào mặt tâm lý, đánh vào điểm yếu chết người nhất của hắn."

"Bà mẹ nó..." Thiệu Quân ngoảnh mặt đi, khóe miệng không khỏi co giật, "Điểm yếu chết người của tên chết dẫm này chính là đứa em trai quý giá của anh ta!"

Một cảnh sát lão làng kinh nghiệm như cục trưởng Thiệu thậm chí còn không nhận ra vào thời điểm đó, đứa con quý tử của ông tản ra một mùi giấm chua lờ mờ từng lỗ chân lông trên cơ thể ...

Những gì Thiệu Quân biết cũng không kém gì cha mình.

Thiệu Quốc Cường chắc hẳn không biết những năm tháng khó khăn ở Tây Tứ, Tiểu Hồ ấy.

Thiệu Quốc Cường hẳn không biết ai đã nấu đồ ăn cho La Tiểu tam nhi khi còn nhỏ, ai đã một bên phân một bên nước tiểu mà chăm sóc em trai, ai là người vì em trai bị bắt nạt mà đánh nhau với người khác, cuối cùng phải vào trại cải tạo trẻ vị thành niên, bước vào Địa ngục, lỡ dở nửa đời người.

La Cường đã vượt biên vào Myanmar, hoàn toàn có thể ôm tiền cao chạy xa bay, cả đời nhỡn nhớ ngoài vòng pháp luật.

Công an truyền ra tin tức, cũng nhờ những người trong giang hồ loan tin đi, La Tam nhi đã tự thú rồi, La Cường, nếu anh di dân cả đời không trở về, là anh đang tự giết chết em trai mình.

La lão nhị, anh bị kết án hai mươi năm tù, cộng với mười năm của La Tam nhi, là ba mươi năm. Nếu anh không quay lại, em trai anh sẽ gánh chịu ba mươi năm thay anh. Cuộc sống của La Chiến sẽ mãi mãi ở trong tù.

Sau khi ảnh và tin tức lộ ra, chỉ trong vòng ba ngày, ai cũng không ngờ lại nhanh chóng và dễ dàng như vậy, La Cường đã giao súng cho bộ đội biên phòng, đầu hàng tự thú.

La Cường đưa ra một yêu cầu khi hấn đầu hàng: "Có thể cộng bản án mười năm của Tiểu Tam nhi vào cho tôi được không?"

"Tôi không ngần ngại vào tù ba mươi năm. Tam nhi nhà tôi chỉ là một đứa trẻ, không biết gì, chưa làm gì cả. Đưa nó con dao nó chỉ biết xuống bếp giết gà. Thả nó đi đi. "

La Cường có thù với cảnh sát như thế, cũng là có lý do.

Trong mắt người trong giang hồ, dù có trả thù cũng không động đến người thân máu mủ, Cục trưởng Thiệu đã dùng thủ đoạn này, rút củi dưới đáy nồi, buộc La Cường phải đầu hàng, là chẳng có đạo nghĩa giang hồ, chẳng vẻ vang gì. La Cường cũng phát hiện ra rằng Tiểu Tam nhi đã phải chịu đựng rất nhiều tủ nhục trong phòng thẩm vấn và trung tâm giam giữ.

Thiệu Quân nhướn mày hỏi: "Bố, bố sẽ không tra tấn bức cung anh ta, đúng không?"

Thiệu Quốc Cương lạnh mặt hút thuốc, gằn từng tiếng: "Bố con không làm điều đó."

Thiệu Quân cũng có xu hướng tin tưởng vào bố mình. Về công việc, Thiệu Quốc Cương hành động rất chính trực, là người có năng lực phá án, do đó, sau nhiệm kỳ mới bổ nhiệm tân lãnh đạo, Thiệu Quốc Cương được thăng chức từ phó cục lên cục trưởng do có công trong việc phá án.

Nhưng Thiệu Quân không thể tin được những cảnh sát dưới trướng bố mình. Việc sử dụng một chút sức ép trong phòng thẩm vấn là chuyện thường, ví như không cho ngủ, không cho ăn cơm vài ngày, không cho đi vệ sinh, đánh đập, dùng người nhà uy hiếp, thậm chí treo người lên cửa sổ, chỉ để đủ cho mũi chân chạm đất... những điều này cũng không có gì lạ.

Theo quan điểm của Thiệu Quốc Cường, ông không làm gì sai. Ông là cảnh sát kỳ cựu đã 30 năm làm nghề, còn La Cường là cầm đầu băng nhóm xã hội đen; mèo vờn chuột, cảnh sát thì bắt tội phạm, bắt hãn tự thú, đền tội trước pháp luật, cũng đâu phải ông đổ oan sai cho La Lão nhị đâu?

Huống hồ, cơ quan công an khi phá án điều tra qua Internet, sử dụng người nhà để gây sức ép, thuyết phục tội phạm ra đầu thú, đây là biện pháp thường được sử dụng hiệu quả và không vi phạm quy định nào.

Nhưng trong mắt La Cường, hãn là một người anh trai, lại không bảo vệ em trai mình, để Tiểu tam nhi chịu uất ức tủi nhục, phù hoa mất sạch, của cải gia đình cũng không còn, hãn làm anh thật là vô dụng!

Thiệu Quốc Cường chẳng khác nào đạp lên đầu anh em hãn để leo lên vị trí cục trưởng.

Hôm nay tôi té ngã trước Cục trưởng Thiệu ông, nhưng một ngày nào đó tôi sẽ quay trở lại. Chuyện này không dễ dàng cho qua đâu. Cho dù tôi có vào tù, bị tác động tư tưởng, buông bỏ chuyện này, nhưng một ngày nào đó, nếu ông đây có dính líu gì với Thiệu tiểu tử của ông ... Tôi sẽ không phụ lòng La tiểu tam nhi đâu.

Ông đây làm gì cả cuộc đời này? La Cường tôi là tặc, từ khi sinh ra đã kiếm ăn bằng nghề này, nếu một ngày tôi trở mặt, bỏ gian ta theo chính nghĩa, ông đây chẳng phải đã phụ lòng những năm tháng bừa bãi biển máu đao sơn này sao ?!

La Cường trong trại giam bỏ tiền ra thuê một số luật sư hình sự nổi tiếng nhất ở Bắc Kinh để thu thập đủ loại bằng chứng tố cáo cảnh sát tra tấn bức cung La Tiểu tam.

Hai bên đã tranh cãi tại tòa nhiều lần, vụ án bị chờ xử lý trong một thời gian dài. Đó là lý do vì sao anh em họ La trải qua hơn một năm trong trại tạm giam trước khi nhận được bản án cuối cùng và chính thức vào tù.

Dân thường rất khó kiện quan, kiện cơ quan chính phủ lại càng khó hơn lên trời, nhất là đối với những vụ việc nhạy cảm như tra tấn bức cung. Cuối cùng, La Cường cũng không thể đòi lại quyền lợi gì cho Tiểu tam nhi, tòa án bỏ qua vụ kiện này, vì thế La Cường chôn sâu nỗi uất hận trong lòng.

Trong lần thăm vấn duy nhất với Cục trưởng Thiệu, La Cường rành rọt ném cho Thiệu Quốc Cương một câu: "Hôm nay tôi ở trong tay ông, muốn giết muốn làm gì là tùy ông, nhưng ông hà hiếp em trai của tôi. Ông ức hiếp nó, thì tôi nói cho ông biết, sau này đừng để người thân của ông rơi vào lòng bàn tay tôi."

Sau này đừng để người thân của ông rơi vào lòng bàn tay tôi.

Thiệu Quốc Cương nhớ như in câu nói tàn nhẫn này, La Cường cũng không quên.

./.

-----oOo-----

Chương 35

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 35: Mỏ đá

Chuyển ngữ: Andrew Pastel

Đang vào tháng Tám, giữa mùa hè miền Bắc rất nóng với những cơn mưa lớn thường xuyên.

Dãy Yên Sơn trông nhấp nhô như lưng một con ngựa đang phi nước đại, sườn núi trải dài bị nước mưa rửa sạch phơi ra màu xanh xám, bị mây đen âm âm phía xa nuốt chửng.

Không khí sau cơn mưa rất trong lành, nhưng không khí trong xưởng thì lại tẻ nhạt, chán chường đến chết.

Tổ lao động của ban bảy, tất cả đều cúi gằm đầu mài vật liệu đá, thậm chí còn không buồn ngẩng đầu lên lần nào, không còn tù nhân mẫu mực đi đầu, họ thiếu hết sức sống trong công việc. Ban trưởng của họ không còn ở khu giam nữa, đã được chuyển đến đội xây dựng của mỏ đá mấy ngày trước rồi.

Sáng nay Thiệu Quân đi trực như cũ, bị các đồng nghiệp trong tòa nhà văn phòng nhìn bằng ánh mắt khác hẳn.

"Tiểu Thiệu, sao cậu vẫn đến làm việc? Đáng lẽ phải chuyển công tác từ lâu rồi chứ?"

"Thiếu gia, cậu đến Phòng Tuyên truyền à? Chỗ đó ngon lành lắm

đó nha..."

"Trong Cục, đồng phục cảnh sát phát ra còn sạch sẽ hơn của chúng ta trong này nhiều..."

Tất cả những đồng sự chào hỏi anh đều lộ ra sự ganh tị và hâm mộ, nhìn Thiệu Tam gia sắp thoát khỏi biển khổ ở trang trại Thanh Hà, chạy đến một nơi sáng sủa đầy hứa hẹn mới, một nơi mà người trẻ tuổi đầy triển vọng nơi thành thị như anh nên đến.

Đội trưởng Điền cũng nhìn Thiệu Tam gia với ánh mắt chua lèm. Điền Chính Nghĩa mỗi đêm ngủ ở ký túc xá, nằm mơ cũng thấy đang ôm vợ, tính đến chuyện dọn đi từ lâu, mà nộp đơn xin lãnh đạo ngót hai năm, lần nào lãnh đạo cũng nói cấp cơ sở thiếu người nên không duyệt đơn.

Đơn của anh ta còn chưa phê duyệt, vậy mà đơn điều Thiệu Quân đi nơi khác lại được phê duyệt ngay lập tức, mới đến hơn một năm, lại được chuyển đi trong nháy mắt, rồi sau đó sẽ đứng đầu các phòng ban, từng bước tiến lên những vị trí cấp cao trong cục.

Dù vẫn còn có các cấp lãnh đạo phía trên, nhưng thời buổi giờ đi đến đâu cũng không tránh khỏi bốn chữ: con ông cháu cha! Đội trưởng Điền chán nản.

Thiệu Quân cũng không vui vẻ gì. Khi trở lại khu nhà giam số ba, anh không còn thấy La Cường nữa.

Đêm hai cha con hiếm hoi ngồi xuống bàn chuyện về vụ án đó, Thiệu Quốc Cương quan sát nét mặt của Thiệu Quân, cảnh giác hỏi: "Quân Quân, con muốn hỏi gì về La Cường? ... Con quá quan tâm đến tên tù nhân này rồi đó."

Cục trưởng Thiệu lúc ấy nghĩ theo một hướng khác. Con trai ông suốt ngày lăn lộn với đám tù nhân này, kết giao anh em với vài ba kẻ trong số chúng cũng không thể tránh khỏi. La Lão nhị có gốc rễ thâm sâu, có tài sản có quyền thế. Chẳng lẽ chúng đang định chuẩn bị gì

sao, Thiệu Quân được chia phần lợi ích lớn nào trong việc kinh doanh của chúng sao? ...

Thiệu Quân thì lại rất thoải mái và chắc chắn: "Giờ thì con đã hiểu, chỉ là chuyện như vậy, sẽ không xảy ra chuyện gì đâu, con không tin là La Lão nhị sẽ gây khó dễ cho con!"

"Ba, La Cường có chuyện khúc mắc với ba, con muốn cời nút thắt, giải quyết việc này."

Thiệu Quân nghĩ thầm như vậy, cho dù sau này hai người không ở bên nhau, cũng sẽ không thể trở lại thành bạn như trước đây, anh cũng muốn hiểu được La Cường.

Anh chỉ muốn hỏi La Lão nhị một câu: Anh sẵn sàng đầu hàng và vào tù vì tội của La tiểu tam, vậy bây giờ anh có thể vì một người khác mà hoàn lương không?

Đi trên một con đường quá lâu, liệu có còn mong muốn quay đầu lại?

Xét về sự nghiệp, Thiệu Tam gia và cha anh giống nhau, cũng được coi là gia đình công an, nhưng về tình cảm, anh lại không thể kháng cự lại mà thiên vị La Cường. Một người chân này bước vào ánh sáng, chân kia lại đặt vào bóng tối, anh cảm giác như hai thế lực ấy đang cào cấu anh, tóm lấy trái tim anh, sắp sửa xé toạc anh ra làm hai mảnh.

La lão nhị tự mình gây nên bao nhiêu tội, bóc bừa một tội ra cũng đủ để phán hán mấy năm tù. Người như thế nhận tội đền tội là đúng với đạo lý. Thiệu Tam gia cảm thấy luật pháp của đất nước là đúng, ba anh đúng. Lỗi là ở La Cường. Tên khốn này lúc tuổi trẻ bồng bột đã đi sai đường, một khi đã đi nhầm, thì ngồi tù là hậu quả tất yếu của sai lầm đó.

Anh hiện đang đồng hành cùng La Cường trên con đường này, và anh sẵn sàng cam tâm tình nguyện.

Liệu một người như La Cường có thể thay đổi trong mười lăm năm?

Nếu không thể thay đổi, để anh ta ở bên anh ta mười lăm năm, thì thế nào?

Thiệu Quân đi tuần quanh nhà xưởng, ngang qua Hồ Nham.

Tiểu hồ ly hôm nay chán nản, cả buổi sáng không nói lời nào, hồn bay phách lạc bay đến mỏ đá với đại ca nhà y.

Hồ Nham liếc nhìn Thiệu Quân qua khước mắt, cả hai ai cũng chẳng ưa ai, trừng mắt nhìn nhau như đang đấu võ. Khước miệng bướng bỉnh của Hồ Nham nhếch nhếch như đang nói: Cảnh sát Thiệu, tôi biết anh không thích tôi, nếu không ưa tôi anh cứ đuổi tôi đi, chứ làm sao anh có thể để anh Cường đi? Tại sao anh không ngăn cản anh ấy, để anh ấy đến đó chịu khổ ?!

Hoa ra Hồ Nham cũng xin ra mỏ khai thác đá, tổ trưởng công trình vừa nghe thế thì ước gì cầm gậy đánh chết y luôn cho rồi: Người gầy đét tay chân lèo khoèo thế kia, cầm có nổi cái xẻng không, cậu có thể xúc đá à? Hay khiêng túi đá lớn?

Hồ Nham thu dọn đồ nghề, đứng dậy xếp hàng ăn cơm trưa, đi ngang qua Thiệu Quân, y bỏ lại một câu như muối vo ve: "Cảnh sát Thiệu, tôi ở giá (*), ngài cũng ở giá không?"

(*) (耍单) Sọa thiên: Phương ngữ miền Bắc, thích độc thân, thích ở một mình, không tìm bạn trai (bạn gái).

Thiệu Quân trợn mắt ngoác mồm: "Ngựa miệng thiếu đánh à."

Con hồ ly ỷ mình có chút thông minh mà đi lẩm miệng, làm Thiệu Quân có đôi khi tức đến nổi đom đóm mắt, chờ đi, tên nhóc này sớm muộn gì cũng chết vì cái miệng của nó!

Giờ cơm trưa, Thiệu Quân lấy một thìa lớn cá hồ kho (*) từ bếp của

quản ngục với nước sốt màu nâu đỏ đẹp mắt.

Người dân Bắc Kinh và Thiên Tân ưa những món có vị đậm đà như thế này, nấu ăn thích dùng đường, muối, xì dầu và giấm, màu sắc đậm đà, vị đậm đà. Thiệu Tiểu Tam gia thích ăn cá từ khi còn nhỏ, những người khác bảo cá hồ tanh, còn Thiệu Quân thì cảm thấy phải có mùi như thế mới là cá.

(*) *Cá hồ kho* (红烧带鱼)

Đang cầm bát cơm đi dọc hành lang ký túc xá, một vài đồng nghiệp vội vã chạy qua, có người đứng ở hành lang nghe điện thoại, lo lắng kêu to:

"Cái gì? Mẹ nó mới có vài ngày? Chúng nó làm cái trò gì vậy?"

"Tao đã nói là tù nhân bên mình không đi làm cái kia rồi! Toàn là do đám bên ấy coi người khác như súc vật!"

Thiệu Quân quay đầu lại hỏi: "Sao vậy?"

Đồng nghiệp lo lắng trả lời: "Mỏ đá xảy ra sự cố làm chết người!"

Thiệu Quân sửng sốt đến ngây người: "Hả? ... Làm sao vậy!"

Đồng nghiệp đó phụ trách quản lý công việc này, đang nóng máu nên nói năng không còn lịch sự nữa: "Cái gì mà do xui xẻo, toàn là tại bên kia, sử dụng thuốc nổ không đạt chất lượng. Mẹ nó đám bên kia không coi tù nhân là con người mà!"

"Mấy người bên đó không coi tù nhân là người thì cũng không liên quan đến mình, nhưng mấy tù nhân này là thành viên trong đội của mình mà. Nếu thật sự xảy ra chuyện chắc chắn sẽ bị điều tra. Mỗi khi có tù nhân bị giết hoặc bị thương trong nhà tù, cấp trên sẽ kiểm tra từ trên xuống dưới để tìm người chịu trách nhiệm đó!"

Đầu Thiệu Quân ong ong, bên tai như có ai gào thét điên cuồng.

"Anh nói... ai đã thiệt mạng vì vụ nổ? ... Người của đội chúng ta?"
Thiệu Quân run giọng hỏi.

"Má nó tôi cũng chưa rõ thông tin! Tôi phải liên hệ với bệnh viện Thanh Hà, cử người đến xem mới được, mẹ kiếp!" Đồng nghiệp bỏ lại một câu rồi vội vàng chạy đi mất.

Thiệu Quân thất thần bưng bát cơm đứng ở hành lang, ánh sáng hắt ra từ những cửa sổ nhỏ cuối hành lang như mờ mịt chớp tắt.

Tù nhân đại đội I tình nguyện làm việc trong mỏ đá, tổng cộng chỉ có ba người.

Một trong số đó là La Cường.

Ai bị nổ chết?

Mẹ nó ai bị nổ chết?!

Hôm đó, Thiệu Quân thậm chí còn không quay lại văn phòng, anh lao ngay ra khỏi hành lang.

Ở hành lang phía sau anh, bát cơm bị lật úp dưới đất, món cá hồ kho yêu thích anh cũng không có tâm trạng để ăn một miếng.... ...

"Này? Thiếu gia, cậu đi đâu vậy? Hôm nay không phải ca trực của cậu sao?"

Có người phía sau gọi anh.

"Mỏ đá xảy ra chuyện, tôi phải đi xem! ... Tôi phải đi xem!!"

Thiệu Quân không quay đầu lại, như phát điên chạy ra ngoài, mặt mũi trắng bệch.

Đội xây dựng của tập đoàn Kiến Công hầu như năm nào cũng tuyển

công nhân tạm thời từ Nông trường Thanh Hà, tù binh giá thuê rẻ tiền, tay chân nhanh nhẹn, chịu khó chịu khổ, lại toàn là những người đàn ông tráng kiện to lớn nên họ rất thích sử dụng tù nhân.

Từ quan điểm của hệ thống nhà tù, các lãnh đạo cũng sẵn sàng vui vẻ chấp nhận bắt tay hợp tác loại công việc này. Giờ tất cả các nhà tù đều tham gia vào các hợp đồng độc lập của công ty tư nhân và nhiều kênh khác nhau để kiếm tiền cho nhà tù của họ. Thu nhập từ những việc này không chỉ được sử dụng làm tiền lương của tù nhân, mà còn liên quan đến tiền thưởng, phụ cấp của quản giáo và nhiều lợi ích khác.

Tất nhiên, các đồng nghiệp cũng xì xầm bàn tán rằng đội trưởng đội xây dựng và quản giáo là họ hàng xa hay người quen, ắt cũng được ăn chia một khoản kha khá. Trong thời đại kinh tế phát triển như vũ bão và GDP tăng chóng mặt như hiện nay, ngành vật liệu xây dựng cũng là một trong những ngành kinh doanh nguy hiểm nhưng tiền lãi kếch xù nhất lúc bấy giờ.

Thiệu Quân đang miên man suy nghĩ, run rẩy môi vừa mắng hét tất cả những người đó từ trên xuống dưới vừa lái xe điên cuồng trên con đường đất nông thôn.

Ra khỏi cánh cổng sắt lớn nhà tù vẫn còn phải chạy một khoảng khá xa mới đến mỏ đá, các tù nhân đến đó làm việc sẽ bị đeo cùm và chờ bằng xe tải đến.

Mưa rào liên tục mấy ngày liền, đường xá ở ngoại thành rất lầy lội. Xe Thiệu Quân lái là xe của nhà tù, chiếc Hyundai Sonata còn khá mới được phun dòng chữ "Khu nhà giam số 3 Thanh Hà" bên hông. Gầm xe quá thấp, lái xe thô bạo trên đường gập ghềnh đầy ổ voi ổ gà, xe liên tục xóc nảy, lắc lư điên cuồng, làm tim gan Thiệu Quân cũng như run lên theo, sốt ruột đến phát điên lên theo...

Xe lái đến gần khu khai thác đá, trước mặt anh xuất hiện một ngọn đá núi cao sừng sững. Một bên núi đá bị cắt rất dốc và sắc nhọn bởi bàn tay khéo léo của những người thợ khai thác đá. Bên cạnh bị nổ

tung thành một cái hố to khoảng sáu mét, đá vụn rơi liên tục, bao phủ phạm vi đến hơn 100 mét, các loại máy móc khai thác gần như bị chôn vùi một nửa trong đồng đá.

Đám đông tụ tập, ồn ào bàn tán.

Thiệu Quân bỏ xe bỏ chạy như điên, vạch đám đông chen vào, trên mặt đất vương vãi những bao tải, xẻng, cuốc, dụng cụ bị vỡ tung tóe, tất cả đều phủ một lớp vết cháy xém do thuốc súng diêm sinh Kali Nitrat.

"Các người đang làm cái quái gì vậy, sao lại thế này!!!" Thiệu Quân giận dữ hét lên.

Thiệu Quân chạy tới đồng đá, lật những đồ vật đã tả tơi trên đất, chợt nhác thấy một chiếc giày vải màu đen.

Giày vải đế mềm màu đen của nhãn hiệu lâu đời Nội Liên Thăng sản xuất, đế đã bị cháy xém, nổi bật trên đồng đá xám ...

Thiệu Quân nhặt đôi giày của La Cường, đứng trên đồng đá, nhìn xung quanh một cách vô hồn, cả người run rẩy, khàn giọng đi.

"Các người làm ăn kiểu gì vậy!"

"Người đâu, người trong đội của tôi đâu!!!"

"A A A A!!!!!!!!!!!!!!!"

Lần đầu tiên trong đời, Thiệu Tam gia nảy sinh cảm xúc muốn cầm dao giết người.

Nếu có một con dao trong tay, anh thực sự có thể cắt hết đầu những người xung quanh như thái rau.

Cuối cùng anh cũng hiểu tại sao La Cường lại có thể bất chấp tính mạng và tương lai của mình trên con đường Tây Tứ lúc ấy, quyết

định chiến đấu hết mình vì cha và La tiểu tam nhi bằng một chiếc thước sắt và một con dao tam giác.

Người mình quan tâm nhất bị oan trái, bị tổn thương, muối đũa thì mặn, giấm đũa thì chua, xảy ra chuyện như thế này, làm một người đàn ông sao không thể bùng nổ?

Thiệu Quân lúc đó chỉ nghĩ rằng, kẻ nào khiến La Cường đau khổ, anh chắc chắn có thể liều mạng với kẻ đó.

Một vài quản đốc đang loay hoay ước tính thiệt hại do thời gian thi công bị trì hoãn, thấy người mặc cảnh phục đến thì trả lời hời hợt một câu: "Không có gì, không có gì nghiêm trọng đâu ..."

"....."

Thiệu Quân sững sờ nhìn mấy người đó.

"...Không nghiêm trọng con mẹ mày!"

Thiệu Quân giận đến mức gân xanh nổi vằn trên trán, buộc miệng nói tục chửi thề.

"Chết người không có gì nghiêm trọng à?"

"Mạng người không phải chuyện quan trọng à! Khá hơn mẹ cả dòng họ nhà mày !!!"

Anh lao vào kéo cổ áo quản đốc, đâm tới tấp ...

Anh thì đở mặt tía tai đâm đá, một đám người vây quanh thì khuyên can: đừng đánh nữa, không đáng đâu, không sao cả, không có người chết!

Các tù nhân lao động tạm thời ổn định trong nhà kho để nghỉ ngơi, bên ngoài có một số cảnh sát vũ trang đứng canh gác.

Thiệu Quân lo lắng chạy vào, kéo từng nhóm người đầu mặt đầy bụi đá ra, nhưng không tìm thấy La Cường.

"Người trong đội của tôi đâu? ...Những người đó ở đâu?!"

Thiệu Quân xoay vòng quanh.

Lần này, anh thực sự được ném trái cảm giác vướng bận. Có một người sống sờ sờ đau đáu ẩn trong tim, một ngày nọ người đó đột nhiên biến mất khỏi tầm mắt của anh, chạy theo cả đường cũng không đuổi về được. Nhưng dù chạy đến chân trời anh cũng phải bắt được người ấy về, dùng xích sắt trói lại không cho chạy lung tung nữa ...

Thiệu Quân lo lắng, khó chịu, chợt cảm thấy ghét La Cường đến ê cả răng.

Những người phụ trách tình huống đã nói chuyện với các tù nhân, Thiệu Quân sau đó cũng hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Hôm đó, đội thi công theo tiến độ, kéo lên máy xúc lớn, định nổ núi để khai thác đá. Người quản đốc kéo một chiếc xe chở kíp nổ và các dụng cụ nổ mìn khác đến chân núi. Chiếc xe chất nổ đó là sản phẩm kém chất lượng từ một nhà máy nhỏ, không hiểu sao đã xảy ra sự cố.

Vài tù nhân đang bốc dỡ các gói thuốc nổ. Cách đó không xa, La Cường vất vả đẩy một chiếc xe chở đá, đi dọc con đường đất nhỏ.

Giữa chất nổ và bao tải có vài tia lửa bắn ra, một mùi khét lẹt nồng nặc đáng sợ của kali nitrat bốc lên.

"Không ổn rồi, nó sắp nổ, chạy! Chạy mau!!!"

Trong tích tắc kíp nổ nổ mạnh, xe và đồ nghề trong tay hắn bị thổi tung lên, bụi mù mịt cả một vùng trời, xộc thẳng vào khoang mũi và miệng.

Bột đá vụn bay đầy trời, vụ nổ khoét một cái hố sâu trên mặt đất, suýt nữa nhấn chìm cả nửa người La Cường xuống đất...

La Cường vất vả bò ra, vừa chạy vừa la hét kêu người khác mau chạy đi.

Một người nào đó bị áp suất vụ nổ thổi bay, bất ngờ ngất xỉu. Sóng xung kích làm tê liệt tất cả mọi người trong bán kính 50 mét, quay cuồng trên mặt đất.

Có một người bị bén lửa, phừng phừng bốc cháy, trong nháy mắt quần áo bị thiêu rụi...

La Cường quay đầu lại thấy ngay cảnh ấy.

Hắn bất chấp nguy cơ thuốc nổ sẽ nổ lần nữa, lao người trở về, liều lĩnh lôi người đang cháy ra khỏi vụ nổ mạnh.

Lưỡi lửa lao thẳng vào mặt, suýt nữa thì liếm hết lông mày, vàng trán bị nhuộm đen.

"Cứu! Cứu tôi với... A !!!!!!"

Người bị cháy vụn vụn, gãy giụa tuyệt vọng, ánh mắt vô tình giao nhau với La Cường, đó là ánh mắt hoảng loạn cực cùng xen lẫn với khát khao sinh tồn mãnh liệt, rồi người nọ rú lên đau đớn. Đó là Lại Hồng Bình ban trưởng ban ba của họ (tên thật của lão chốc đầu), người trong nhóm bốc dỡ túi thuốc nổ vừa nãy.

"Nằm xuống đất lăn dập lửa mau!"

La Cường rống lên.

La Cường nhặt được một bao tải rách nát, liều mạng đập đập vào người đang bén lửa, rồi đập xuống đất dập ngọn lửa đang lan ra ...

Trong mấy giây phút nghẹt thở đó, mọi người ở đó đều ngây người, không kịp phản ứng gì.

Giữa ranh giới sự sống và cái chết, sinh tồn là bản năng, tất cả đều vội vàng chạy trốn chết. Ai còn có thể quan tâm đến ai?

Có thể nhặt được mạng sống hay không, cũng chỉ trong vài phút đó.

La Cường trên mặt dính đầy bùn đất đen, mắt báo mờ to, trên cổ nổi gân xanh, thở phì phò từng hơi, rồi phụt một tiếng phun ra đất bụi hòa với nước bọt trong miệng.

Lão chốc đầu thoát chết trong gang tấc, còn chưa khỏi kinh hoàng, lão nằm ngửa, nhìn thẳng vào La Cường, run rẩy không nói nên lời ...

Lúc nguy cấp ấy, nếu không được La lão nhị kéo ra, có lẽ lão ta đã bị chôn vùi trong đồng đá và chết cháy rồi.

Dáng người cao lớn của La Cường đứng trên bãi đá vụn đầy khói thuốc súng, hai bàn tay to bê bết máu, gương mặt thô ráp chỉ chút những vết sẹo nhỏ. Ấn đường bị muội than ám cháy xém, hơi thở pha lẫn tia lửa, giống như một Tula sừng sững bước ra từ ngọn lửa địa ngục hung tàn...

Lão chốc đầu được người ta cáng đi.

Lão nằm trên cáng, miệng lảm nhảm cái gì đó, khó nhọc nghiêng đầu, mắt trợn ngược, liếc nhìn bóng lưng tối đen của La Cường trong làn khói mờ mịt.

./.

-----oOo-----

Chương 36

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 36: Nước sôi lửa bỏng

Chuyển ngữ: Andrew Pastel

Thiệu Quân lo lắng muốn chết, sợ người xảy ra chuyện là La Cường.

Giờ nghe người bị nạn là lão chốc đầu, và cả cũng không có người chết, anh thở phào một hơi, suýt chút nữa ngồi bệt xuống đất.

Thiệu Quân hỏi những người khác xem họ đang ở đâu, các tù nhân nhanh chóng chỉ tay nói, Tam gia, anh đến muộn ba phút rồi. Xe cấp cứu ở bệnh viện nhà tù Thanh Hà vừa rời đi, cả lão chốc đầu và La Lão nhị đều được đưa đến bệnh viện vì bị thương.

"Thương tích của Lại Hồng Bình nặng đến mức nào? ... La Cường cũng bị thương sao?"

Thiệu Quân không thể chịu nổi.

"Tam gia, anh nhìn cái hố lớn trên mặt đất đi, quả bom nổ lớn như thế, sao mà không bị gì được? Hai người bọn họ không bị lột da thì mới là lạ đó."

Các tù nhân lại bắt đầu than thở oán giận.

Thiệu Quân chậm rãi đứng dậy, im lặng vài giây, sau đó quay đầu chạy đi...

Tia nắng cuối cùng của buổi chiều bị mây đen dày đặc nuốt chửng. Bầu trời nhanh chóng mờ mịt, những hạt mưa lớn nặng nề rơi

xuống, nhìn thôi cũng biết nếu rớt trúng người, trúng cổ cũng đau như bị bắn.

Thiệu Quân chộp lấy chiếc điện thoại di động trên tay quản đốc, đứng dưới mưa, khản cổ hét lên: "Này, xin chào! Bệnh viện Thanh Hà phải không? Tôi là Cảnh sát Thiệu từ khu nhà tù số ba!"

"La Cường có ở đó không? La Cường trong đội của tôi, anh ấy bị thương như thế nào, có nặng không, nói cho tôi biết!!! ..."

Trời đang mưa, tín hiệu trên núi rất xấu, bị đứt quãng liên tục, không ai ở hai bên đầu dây có thể nghe thấy ai, hoàn toàn chỉ như đang hét qua một ngọn núi.

Thiệu Quân cởi mũ ra, nhìn lên trời, mưa tí tách rơi trên mặt, áo sơ mi đồng phục ướt đẫm, lòng cũng lạnh đi theo cơn mưa buốt giá.

Anh đội lại mũ cảnh sát, chạy ra xe, khởi động máy lao vào màn mưa trắng xóa ...

Cảnh sát vũ trang đã nâng súng, dẫn đầu các tù nhân đi từng hàng một, di chuyển đến nơi trú mưa tạm thời trên những chỗ cao.

Cảnh sát vũ trang quay lại, hét lên: "Này, Cảnh sát Thiệu?"

"Cảnh sát Thiệu, anh định làm gì?!"

Thiệu Quân lao nhanh hết sức có thể từ mỏ đá đến bệnh viện, chiếc xe lao vun vút trên con đường đất lầy lội.

Bệnh viện nhà tù nằm trên một cao nguyên tương đối khô ráo ở phía tây Nông trại Thanh Hà, nhìn ra một khu vực rộng lớn gồm các tòa nhà nhà máy và khu nhà ký túc xá.

Trên đường đi ngang qua một thị trấn, mấy chủ cửa hàng nhỏ bên đường đã vội vàng dọn cửa hàng, đóng cửa, đẩy nước mưa đọng nặng trên những tấm bạt nhựa căng trên hiên nhà xuống.

Trường tiểu học trung tâm thị trấn vừa kịp tan buổi chiều, bọn nhỏ quây phá chạy ra khỏi trường. Hầu hết các em đều được bố mẹ đưa đón, chỉ còn lại ba bốn em không ai rước, đứng dưới mưa, thấp thỏm sốt ruột muốn về nhà, ngập ngừng định bước xuống đường lội nước đi.

Thiệu Quân điều khiển ô tô lao vun vút trên các con đường trung tâm thị trấn, nửa bánh xe ngập trong nước, nước bắn lên tung tóe khiến đám trẻ bên đường nháo nhào.

Thiệu Quân thoáng nhìn thấy từ khóe mắt của mình, anh gấp đến mức không thể quay đầu lại nhìn nữa.

Nhưng xe lội nước được hơn 20 mét, cuối cùng cũng quyết định thẳng gấp, đậu sát ven đường.

Vào thời khắc nước sôi lửa bỏng, với quốc huy dính trên mũ và hai ngôi sao trên cầu vai, anh vẫn là một cảnh sát cấp hai. Thiệu Quân không thể vượt qua rào cản tâm lý này.

Anh hạ cửa kính ô tô xuống, thò đầu ra ngoài trời mưa quát lũ trẻ: "Này, không được đi dưới nước. Rất dễ bị điện giật và rơi xuống mương rãnh. Nguy hiểm lắm! Lên xe hết cho chú!"

Lúc này, sắc mặt ông trời đã xấu đến cực điểm, một đám mây đen tiến gần đến đỉnh đầu, mưa to như trút nước từ trên trời xuống.

Cảnh sát Tiểu Thiệu một mình đánh vật với thiên địa suốt chặng đường, gian nan tiến về phía trước, hai tay bóp chặt vô lăng, chiếc xe trông chẳng khác nào con lợn vùng vẫy lê lét trong vũng bùn.

Anh bất chấp mưa vào làng, chạy qua rẫy ngô, chở từng đứa một về nhà, nhìn lũ trẻ vào nhà hết, anh mới yên tâm quay xe lại lao vào màn mưa.

Sau một hồi qua lại trong thôn, sắc trời càng ngày càng tối, lưng núi

phía xa trong màn mưa nom như một con rồng giận dữ phi nước đại, ẩn ẩn cựa mình. Con rồng giận dữ như lộ ra một nỗi lo lắng bất an nào đó, bật ra khỏi đám mây lác đầu vầy đuôi ...

Lái xe đến cổng thị trấn, có một bà chủ khách sạn nhỏ ướt sũng nước dưới ô, bước chân trần trên bùn, đưa tay ra chặn những chiếc xe và người đi bộ đang đi qua.

Thiệu Quân bấm còi.

Bà chủ vỗ mạnh vào kính cửa sổ: "Không đi được, đừng đi tiếp, ngập lụt đó!"

Thiệu Quân thò đầu ra khỏi xe: "Lụt ở đâu?"

Bà chủ hét lên: "Mỗi khi trời mưa, tất cả các con đường phía tây sẽ ngập lụt hết vì đê sập. Cậu không thể đến đó!"

Thiệu Quân cũng hét lên: "Tôi đang đến bệnh viện Thanh Hà, tôi nên đi đường nào?!"

Bà chủ mắng anh: "Cậu không được đi! Cậu đừng đi!"

Bà chủ tốt bụng đuổi theo sau xe của Thiệu Quân vài bước.

"Này đồng chí trẻ, mau quay lại đi!"

"Cái cậu này, tại sao lại không nghe người khác nói như thế, cậu không thể đi đường đó đâu!!!"

Thiệu Quân rất lo lắng, các phạm nhân trong lều bàn tán xôn xao, nói với anh những thông tin loạn xạ, nào là lão chốc đầu bị gãy một chân bằng thuốc nổ, hay lão chốc đầu bị phỏng nặng toàn thân.

Còn La Cường thì sao?

La Cường cũng có thể bị thương nặng, có thể bị gãy tay hoặc chân,

trên người có vết bỏng ...

La Cường nằm một mình trên chiếc giường ọp ẹp trong bệnh viện, không có gia đình hay bạn bè chăm sóc nào. Chẳng phải khi nằm viện trong tù cũng thế sao, ai có thể túc trực bên giường bệnh, canh đêm cho hắn?

Quy định của trại giam không cho phép người nhà hoặc bạn bè chăm bệnh, nên lúc phạm nhân ốm nặng hay bị thương phải nhập viện điều trị đều được các quản giáo đi cùng để chăm sóc.

Thiệu Quân đã từng nói với La Cường lúc đó, anh là người của tôi, tôi có trách nhiệm với anh, nếu anh ốm, tôi sẽ đưa anh đến bệnh viện, nếu anh xảy ra sự cố, tôi sẽ nhật xác anh, mọi lời nói đều là sự thật. Trong nhà tù Thanh Hà, anh cũng là người duy nhất có thể thực sự bao bọc La Lão nhị, và thật sự quan tâm đến hắn.

La Cường hoàn toàn không biết, Tam Màn thâu sẽ mạo hiểm trong trận mưa như trút nước và lũ quét, chỉ để chạy nhanh đến bệnh viện gặp hắn.

Hắn dựa nửa lưng lên giường bệnh, một chân duỗi ra. Y tá đang xử lý vết thương cho hắn.

La Cường lúc đó cũng bị áp suất vụ nổ hất văng ra, một chân cắm vào đồng đá vỡ vụn gồ ghề, để lại chi chít vết máu, trông rất đáng sợ. Nhưng bác sĩ cho chụp phim và nói chỉ là chấn thương ngoài da, xương cốt không có vấn đề gì.

Cả hai tay hắn cũng được bôi thuốc bỏng và quấn băng gạc, vì lúc đó hắn dùng tay dập lửa khi cứu lão chốc đầu, bị lưỡi lửa bén vào tay.

La Cường khập khiễng lết một chân không còn lành lặn chuồn sang phòng kế bên xem quý ngài nằm trong đó thành ra cái dạng gì rồi.

Lão chốc đầu đang nằm trên giường, mu bàn tay cầm ống truyền

dịch. Lão bị bỏng 40% phần thân dưới, nếu không có La Cường kéo ra khỏi đám cháy kịp thời, giờ chắc lão cũng không còn toàn thân như vậy.

Lão chốc đầu liếc mắt nhìn hán, môi mấp máy, hừ một tiếng.

La Cường cũng hừ một tiếng, nói: "Bệnh viện này lần trước tôi ở qua rồi. Điều kiện thực sự rất tốt. Đồ ăn ở đây nấu ngon hơn trong tù, nên ngoan ngoãn nghỉ dưỡng mấy ngày đi."

Lão chốc đầu lẩm bẩm: "Lão nhị, tao còn nghĩ mày vẫn là một tên khốn độc ác vô nhân đạo chứ ... Đồ khốn, tại sao lại cứu tao?"

La Cường nhướn mày, giễu cợt: "Chuyện nào ra chuyện đó. Nếu có ngày ông gây sự với tôi, tôi giết ông cũng không có gì lạ. Nhưng hôm nay ông không đụng tới tôi, nên dù là ai tôi cũng cứu."

Lão chốc đầu nói: "Hừ, hôm nay mày cứu tao, có sợ sau này sẽ hối hận không?"

Khóe miệng La Cường lộ ra vẻ khinh thường: "Đừng nói nhảm, đợi khi nào ông dưỡng thương xong quay lại nhà tù thì có gì cứ đến tìm tôi, tôi tiếp hết."

Lão chốc đầu cũng kéo khóe miệng ra thành một nụ cười khó coi: "Được, khi trở về, tao với mày sẽ làm cho ra ngô ra khoai, Lão nhị, chờ đó..."

Lão chốc đầu và La Lão nhị thuộc cùng một thế hệ, và ngay cả cái tên "Lại Hồng Bình" cũng đã bộc lộ những đặc điểm của cuộc đấu tranh giai cấp trong những năm sáu mươi.

Cả hai người đều có xuất thân giống nhau, đều từ những hộ công nhân nghèo ở thành phố xưa, trong thời đại loạn lạc đó, cả hai cũng dùng khả năng của mình để leo lên từng bước, chiến đấu ác liệt gầy dựng danh tiếng trên giang hồ. La Lão nhị sinh ra ở phía Tây thành phố, trong khi Lão chốc đầu sinh sống và làm giàu ở phía Nam. Cửa

Thái Thị, Thiên Đàn và Vĩnh Định môn đều là địa bàn của lão. Dưới tay của lão có một băng nhóm tập hợp những đứa dùng dao hung dữ, được gọi là "Băng dao phay Cửa Thái Thị", đánh nhau rất ác liệt.

Lại Hồng Bình đi tù vì tội cho vay nặng lãi, khiêu khích đánh nhau và cố ý gây thương tích, bị kết án hơn mười năm.

Hai năm sau khi lão vào tù, vợ lão bỏ lão, còn mấy bồ nhí tình nhân bên ngoài cũng đã sớm tan đàn xẻ nghé, không ai đợi lão nữa.

Lão là trùm trong khu vực trại giam số 3. Lão quát tháo ra lệnh đám đàn em ngày ba bốn cử, trông rất oai, nhưng thật ra ngồi tù ai cũng cô đơn như ai, cũng chỉ có đám đàn em bên cạnh cho khuây khỏa.

Lại Hồng Bình cũng không có nhiều tiền. Ngồi trên cái ghế ban trưởng ban 3, bảo bọc một đám đàn em nhiều khi rất cần tiền để lo lót lên xuống. Đặc biệt là khi có một ban trưởng ban 7 giàu có so sánh, nếu keo kiệt tự bản thân cũng cảm thấy khó coi. Vì vậy, Lại Hồng Bình mấy năm nay làm việc bán mạng trong nhà xưởng, mỗi tháng kiếm được 500 hoặc 600 tệ, còn chủ động xin vào mỏ đá làm việc, vừa để kiếm lương gấp đôi vừa được giảm điểm, ra tù sớm để được giảm án...

Muốn đổi đầu với La lão nhị, muốn chơi nổi trước mặt La Cường?

Kết quả là còn chưa đấu đã để La Cường cứu mạng lão...

Hai kẻ thù đối mặt với nhau, liếc nhìn nhau, ngoài cười nhưng trong không cười, cau có câu không chế nhạo thương tích của nhau.

Không ai phục ai, nhìn nhau chẳng vừa mắt, nhưng bây giờ lại cảm giác, trong cái không khí giương cung bạt kiếm kia rõ ràng xen lẫn một chút thương cảm.

Bầu trời ngoài phòng bệnh dần tối sẫm lại, mây đen đè nặng trên đầu, sấm chớp ầm ầm.

Lúc đó, La Cường đứng ở bên cửa sổ nhìn bầu trời, lòng chợt thấy lo lắng, như màn sương mờ mịt ướt át chụp lên, hần đột nhiên bắt đầu nhớ thương người thanh niên ấy.

Tam Màn thầu có còn ở trong tù không?

Màn thầu đã đến làm việc trong Khoa tuyên truyền cục cảnh sát rồi, phải không?

Màn thầu sẽ không bao giờ quay lại nữa.

Khi Thiệu Quân lái xe trên con đường hơi trũng, nước ngập trên đường không quá nghiêm trọng, còn chưa ngập quá nửa bánh xe.

Anh nghiên răng nghiên lợi, quyết liều cho bằng được, hy vọng có thể nhìn thấy La Cường đêm đó. Các bác bác sĩ, y tá trực nhất định sẽ không chăm sóc một phạm nhân, vì thế anh một mực lao xe xuống, lợi nước hướng đến bệnh viện.

Thiệu Quân hoàn toàn không ngờ rằng anh sẽ không thể lái xe ra khỏi con đường này ngày hôm đó.

Trận mưa đêm hôm đó rất lớn, sau báo đài đưa tin, nói rằng đây là trận mưa lớn nhất ở ngoại ô Bắc Kinh từ khi giải phóng.

Chỉ trong hai giờ, nước mưa đã ngập sâu hơn nửa mét.

Nếu là trước đây, không ai quan tâm đến trời mưa Bắc Kinh. Chỉ kể từ năm đó, mọi người mới quan tâm khí hậu ở miền Bắc. Nước sông tràn ra, lũ lụt bất ngờ không còn chỉ là thảm họa mà người dân lưu vực sông Giang Hoài phải gánh chịu mỗi năm một lần mà cả Bắc Kinh cũng sẽ bị ngập lụt theo. Cái nơi ngàn năm trứ danh hạn hán phải xin nước từ phía Nam vào cũng có lúc sẽ ngập lụt chết đuối người.

./.

-----oOo-----

Chương 37

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 37: Gần ngay trước mắt mà xa tận chân trời

Chuyển ngữ: Andrew Pastel

Hai vị quản giáo đưa La Cường và lão chốc đầu vào bệnh viện giờ đang vào phòng bệnh xem xét, an ủi vài câu, để hai tù nhân ở đây yên tâm nghỉ ngơi.

Lão chốc đầu nằm trên giường gầm gừ, "Ông đây bị thương thành ra như vậy, chân muốn què luôn rồi, tính thế nào đây?!"

Quản giáo vội vàng an ủi, nói rằng lãnh đạo cũng bức xúc, đã yêu cầu quản đốc đội thi công bàn bạc giải trình, bồi thường thiệt hại dân sự cho vụ tai nạn rồi.

Lão chốc đầu thì thào mắng: "Bồi thường cục cức! Làm như bố mày không biết đội trưởng đội xây dựng và trưởng nhà giam Thanh Hà là cá mè một lứa vậy!..."

Lại Hồng Bình và La Cường mỗi người nằm một giường, cả hai đều khó chịu, đây được gọi là có cùng một mối thù, tuy không ưa nhau nhưng giờ rất đồng lòng lôi hết các cấp lãnh đạo từ cao sang thấp ra mắng mỏ một lượt.

Điện thoại di động của quản giáo chọt vang lên.

"Xin chào? ... Sao cơ? Cậu đang nói đến ai vậy?"

"Tiểu Thiệu? Tiểu Thiệu đâu ở đây với chúng tôi đâu?"

Người trả lời điện thoại quay lại hỏi đồng nghiệp, sau đó vô thức quay sang hỏi La Cường và Lại Hồng Bình: "Thiệu Quân vừa đến bệnh viện à? Không có đúng không? Hai người có ai thấy cậu ấy không?"

Biểu cảm của La Cường chợt thay đổi, hấn xen vào hỏi, "Cảnh sát Thiệu bị làm sao vậy? Cậu ấy đến đây?"

Quản giáo hét vào điện thoại: "Hả? Cảnh báo sớm?"

"Cậu ta bây giờ đang ở đâu? Trên đường? ... Cậu ta đi đường nào?"

"Sông Triều Bạch tràn đê? Sao có thể ngập đường được?!"

Hai quản giáo vội vã chạy ra ngoài tiếp tục gọi cho ai đó.

Gương mặt La Cường từ từ nghiêm lại, lông mày nhíu chặt, ngời ngậy ra ...

Những lời nói tàn nhẫn mà hấn buông ra trước mặt Thiệu Quốc Cương, hấn nhớ rõ từng chữ.

Một ngày nào đó, người của ông, đừng để rơi vào tay tôi.

Nếu người của ông rơi vào lòng bàn tay tôi, tôi nhất định phải làm cho ông khó chịu, tôi sẽ giết chết người đó.

La Cường chậm rãi đi ra khỏi phòng bệnh, dựa lưng vào tường, một mình đứng trong hành lang dài tối tăm, nhìn bóng mình trên mặt đất, ánh mắt thất thần.

Hình dạng chiếc bóng từ từ thay đổi trong đáy mắt hấn, vạch trần trái tim hấn, biến thành một người khác, là người thanh niên hấn chôn sâu trong lòng kia, người có thân hình gầy gò, eo thon đung

đưa, và đôi chân dài thẳng tắp...

Cô y tá nhỏ bưng khay vào để thay thuốc suýt chút nữa đụng phải La Cường, hát đồ khay và lọ thuốc.

"Này, anh kia, đứng lại!"

"Cái anh này, anh không thể chạy khỏi bệnh viện được, anh muốn đi đâu?!"

Chiều hôm đó, thật ra lái xe thêm vài trăm mét Thiệu Quân đã nhận ra có chuyện không ổn.

Anh không phải là kẻ thích đùa giỡn với tính mạng của mình, nhưng nước dâng lên dữ dội và nhanh đến mức nó vượt qua cả dây thần kinh cảnh giác trong đầu anh. Chỉ vài phút sau, cho đến khi anh nhận ra điều gì đó không ổn, muốn quay đầu rút lui, thì đã quá muộn.

Chỗ rộng nhất của sông Triều Bạch ở ranh giới giữa Bắc Kinh và Thiên Tân là gần 100 mét, mưa to khiến nước sông dâng cao, tràn bờ đê, nhấn chìm những mảng ruộng ngô lớn đang đến mùa thu hoạch, chảy dòn về những con đường nông thôn trũng thấp.

Khu nhà tù Thanh Hà nằm bên phía đông của bờ sông Triều Bạch còn bệnh viện nằm trên một khu đất cao cách đó vài km, Thiệu Quân bị kẹt ở giữa, lui không được mà tiến cũng không xong.

Nước đã qua bánh xe ...

Nước đã dâng đến dòng chữ "Nhà tù Thanh Hà" được sơn trên xe ...

Cửa xe không mở được, Thiệu Tam gia không ngu ngốc chờ cơn lũ đến cuốn mình. Anh rút con dao găm chuyên dùng của cảnh sát từ sau lưng ra, đâm vào góc kính cửa sổ ô tô, sau vài lần đâm mạnh, sườn cửa sổ xe vỡ ra thành từng mảnh to bằng móng tay cái ...

Chiếc xe đã bắt đầu chao đảo, nổi lên, bị lũ cuốn về phía trước.

Thiệu Quân khó khăn bò ra khỏi cửa sổ xe, lật người, như một con bạch tuộc lớn bám trên trên nóc xe.

"Mẹ kiếp ..." Thiệu Quân thì thầm.

Nhìn xung quanh, con đường này giờ như một đại dương bao la.

Nếu muốn nhìn thấy La Cường hôm nay, có lẽ anh sẽ phải bơi đi.

Thiệu Quân cố gắng nắm lấy nóc xe bằng cả hai tay, đồng thời dùng chân kẹp chặt, cố gắng giữ thăng bằng trong nước.

Sau đó anh vớt một thanh gỗ dài lên khỏi mặt nước, dùng làm mái chèo, cột hai cái lên hai bên nóc xe để kiểm soát phương hướng.

Nhưng dù thế nào, nóc xe không thể dùng làm thuyền được. Hơn nữa, nước chảy xiết, lũ cuốn từ thượng nguồn xuống, nước quét trôi mọi thứ, các dụng cụ của nông dân, xô đựng nước tiểu, xoong nồi, ngô, khoai lang và lá cải thảo... nổi lênh phênh trên mặt nước ...

Một cái cây nhỏ bị nước cuốn trôi đập vào xe, Thiệu Quân né tránh, cái cây gạt anh văng khỏi nóc xe, nếu không nhanh tay túm lấy suýt chút nữa đã bị nước cuốn trôi ...

Anh chỉ còn một tay cố gắng vít vào thành xe, ngón tay đau như cắt.

"Thiệu Quân !!!"

"A !!! Thiệu Quân, nắm chặt vào, đừng có buông ra!!!"

Thiệu Quân cảm thấy có lẽ mình bị uống nước vào bụng nhiều quá nên sinh ra ảo giác rồi, là ai đang gọi anh vậy?

Anh có thể nhận ra giọng nói quen thuộc này của tên thối tha nào

mà không cần phải nhìn lên! Nhưng làm sao một tù nhân có thể ra ngoài, tự do chạy đến đây?

"Thiệu Quân chộp lấy xe, bò lên ngay! Bò lên ngay cho ông !!!"

La Cường ôm một thân cây bên đường, ngâm nửa mình trong nước, điên cuồng gọi Thiệu Quân.

Hắn nhìn chằm chằm người thanh niên đang vùng vẫy trong nước, tâm trí hắn quay cuồng như có một dòng điện chạy qua, liên tục vọng lại những lời hắn đã đe dọa Thiệu Quốc Cường.

Ông dám động đến người quý giá nhất của tôi, tôi cũng sẽ động đến người quý giá nhất của ông.

Tôi sẽ cho ông biết thế nào là hối tiếc, thế nào là sợ hãi.

La Cường biết cảm giác đau đớn bất lực khi người mình yêu quý chịu khổ chịu tội là như thế nào. Hắn đã từng trải qua.

Giờ La Cường cuối cùng đã được tận mắt chứng kiến, tận mắt ném trái, thế nào là hối tiếc, thế nào là sợ hãi.

Thiệu Quân sặc đến mấy ngụm nước bắn, vừa ghê tởm phun ra phì phèo vừa chật vật leo trở lại nóc xe, nhưng chỉ được một lúc, một đợt sóng khác lại đánh tới, đẩy cái xe dạt đi ...

Bản thân mình cũng đang sắp sửa chết đuối, nhưng giây giụa quay đầu lại, anh nhác thấy cái cây mà La Cường đang bám lên không cầm cự được với dòng nước xiết, ầm ầm bật gốc ngã xuống.

"A !!! A !!!!!!"

Thiệu Quân hươ tay lo lắng hét lên, nhưng hét không ra tiếng, không gọi nổi tên La Cường.

Cây đập xuống mặt nước, nước bắn tung tóe cao đến vài mét, bộ rề

khổng lồ kéo theo từng mảng từng mảng đất hoàng thổ chảy hòa vào dòng lũ, tạo nên một mảnh đầm lầy hỗn độn.

Thiệu Quân bị nước quán lấy, hai mắt tê dại, hoàn toàn không tìm được phương hướng, khước mắt thoáng nhìn thấy La Cường đang vẫy tay trên mặt nước, như muốn nói với anh: "Mau lên, cây đổ rồi! Mau chạy đi! "

.....

Chiếc xe bị nước cuốn trôi chẳng biết ở đâu, Thiệu Quân nổi trên mặt nước vì nhẹ, nhanh chóng bị cuốn trôi dạt đi, đâm sầm vào một cây cột!

Cú va chạm làm choáng váng đầu óc, nhưng bất chấp đau đớn anh ba chân bốn cẳng tóm lấy bất cứ thứ gì có thể tóm.

Anh ngẩng đầu nhìn lên, hóa ra thứ anh đang ôm là cây cột cổng chào ở lối vào ngoài cùng của nhà tù Thanh Hà. hai năm trước trưởng nhà giam quyết định xây một cái cổng chào lớn ở lối vào, viết bốn chữ to tướng uy phong lẫm liệt: "Nông trường Thanh Hà". Lúc đó cấp dưới than phiền, tiếng than oai oán dậy cả đất trời, mấy năm nay kinh tế phát triển, nhưng đừng tiêu xài hoang phí như thế chứ, lấy số tiền này đi chia thưởng cuối năm cho cấp dưới có phải tốt hơn không?

Chỗ này là nhà tù, xây cổng chào làm chi?

Rồi viết bốn chữ trên cổng là "đền thờ trinh tiết" hả ?

Làm cái loại bày trí cảnh quan chẳng ăn nhập gì với nhau là bị bệnh đó!

Thiệu Quân không ngờ rằng, cái cổng chào - đền thờ vô dụng kia, hôm nay lại may mắn cứu sống anh và La Cường.

La Cường cũng bị dòng nước đẩy xuống, nhưng không đập vào

đầu, mà đập ngang người vào cây cột cổng chào còn lại!

Vụ va chạm khiến mắt hắn tối sầm, cảm giác như cơ thể đứt lìa...

"La Cường!"

"La Cường, ôm chặt lấy, đừng buông tay! Tôi đến đây!"

Lần này đến lượt Thiệu Quân điên cuồng la hét, tay chân vẫn phải ôm lấy cây cột như con khỉ. La Cường ở cách đó vài mét, gần trong gang tấc, nhưng anh lại không thể đến.

La Cường xòe bàn tay to nắm chặt cây cột, sau vài phút cho cơn đau dữ dội vơi bớt, cuối cùng cũng há miệng, liếc mắt nhìn người cách đó không xa, mắng: "Bố khỉ, eo ông đây muốn gãy làm hai luôn rồi ... Đệt bà nhà cậu!!! "

Thiệu Quân lấm lem bùn đất, mặt mũi hếch lên, vừa tức giận vừa lo lắng, cũng mắng lại: "Đệt bà anh thì có!"

La Cường gân cổ mắng tiếp, "Con mẹ nó không nhìn thấy mưa to lũ lụt hay sao!! Chạy đi đâu thì chạy chạy vào đường này làm gì, năm ngoái nguyên con đường này cũng bị lũ quét có biết không! Cậu bị ngốc hả !!! "

Thiệu Quân gầm lên: "Tôi ngốc? Chẳng phải vì tôi muốn đến bệnh viện xem anh ra sao hay sao! Anh bị nổ tung ở mỏ đá tôi còn phải đi xem anh chết chưa để nhật xác chứ!"

La Cường hét lên: "Nổ tung hồi nào! Cậu mở to mắt lên xem, tôi còn sống sờ sờ đây này, rồi nhìn lại cậu đi, lũ tràn ra đấy mà không biết chạy!"

Thiệu Quân bị mắng tối mày tối mặt, vừa oan ức vừa tức giận: "La Cường, đồ trứng thối, anh còn dám nói tôi! Anh đi đâu ra đây?! thừa cơ lũ lụt định vượt ngục đấy à!"

La Cường trợn trắng mắt, răng nghiến vào nhau ken két: "Ông đây vượt ngục con khỉ mốc! Tôi ra ngoài để tìm cậu chứ làm gì hả? Còn tưởng cậu chết chìm trong nước từ lâu rồi !!!"

Thiệu Quân: "....."

La Cường: "....."

Có cảnh sát vũ trang và nhân viên bảo vệ bên trong và bên ngoài bệnh viện. La Cường ra khỏi đó bằng cửa sổ nhà vệ sinh nam trên tầng ba của khoa nội trú, leo theo đường ống xuống đất rồi trèo tường ra.

La Cường thậm chí không có giày, đôi giày vải đen bị mất trong mỏ đá, lúc leo ra khỏi bệnh viện hắn đành thó đôi giày trắng của cô y tá, chạy nửa đường thì rớt mất, thế là hắn đi chân trần luôn.

Chân bị thương rỉ thấm máu ra ngoài, băng gạc toàn là bùn, đau đến mức mất cả cảm giác.

Tam Màn thầu chỉ là một thằng nhóc, chưa có kinh nghiệm với tai nạn, nếu lẻ loi một mình trong dòng nước nó phải làm gì đây? Mưa như trút nước, sấm chớp đùng đùng, lũ càn núi lở, ai vướng vào cũng sẽ chết, không có cách nào cứu được ...

La Cường thực sự muốn tự đánh bản thân mình lúc ấy.

Bất cứ khi nào hắn gặp nạn, Tam Màn thầu đều đến cứu hắn, chăm sóc hắn.

Nếu một ngày Màn thầu xảy ra chuyện, ai sẽ bảo vệ thằng nhóc ấy? Còn ai khác bên cạnh người thanh niên này?

Hắn chạy từ bệnh viện ở chỗ cao xuống vùng thấp, vẫn còn cách một khoảng khá xa đã nhìn thấy chiếc xe sơn chữ nhà tù Thanh Hà với một con bạch tuộc bốn chân ôm chặt trên mui xe.

Vừa nhìn thấy, La Cường gần như phát điên, lúc đó hắn không suy nghĩ chạy thẳng xuống từ trên sườn đồi, ôm lấy cái cây to lao xuống nước ...

Hai người cách nhau bốn năm mét, mỗi người ôm một cây cột thờ hốt hên.

Cả hai trừng mắt nhìn nhau, tức giận hàm hừ, ước gì có thể xông lên cắn nhau một cái, nhưng lại không với tới được.

Thiệu Quân bắt chập trời mưa đến tìm La Cường, vì nghĩ rằng La Cường xảy ra chuyện mà không có ai ở bên cạnh chăm sóc.

La Cường chạy ra ngoài bắt chập lũ quét đi tìm Thiệu Quân, sợ rằng màn thầu bị lũ cuốn mà không ai cứu.

Lúc này còn tâm trạng nào đâu mà nhớ đến cuộc cãi vã, khó xử vài ngày trước?

Cả hai người đều rõ, trong lòng có người kia vướng bận, làm sao có thể chịu đựng được người ấy xảy ra chuyện?

Đúng lúc này, một phiến gỗ khác lao xuống từ thượng nguồn xen lẫn tiếng kêu cứu mỏng manh.

Thiệu Quân theo bản năng vươn một bàn tay ra, cố gắng với lấy.

"Ở đây ở đây!"

"Bắt lấy tay tôi, nhanh bắt lấy tay tôi!!!"

Đó là một người phụ nữ, vẫy tay vùng vẫy trong lũ, đầu ngón tay của cô ấy với ra nhưng trượt khỏi tay Thiệu Quân trong gang tấc, không ai có thể bắt được ai.

.....

...

Hai người nhìn người phụ nữ lướt qua mắt mình, bị dòng nước siết nhân chìm, chỉ còn lại một lọn tóc dài trôi trên mặt nước, rồi từ từ mất hút khỏi tầm mắt.

Cô gái đã biến mất.

Bốn phía lại chìm vào im lặng chết chóc.

Thiệu Quân thờ dốc dữ dội, đột nhiên quay đầu chăm chú nhìn La Cường, môi run rẩy không thể nói nên lời.

Ngực La Cường hoàn toàn chìm trong nước, im lặng mà nhìn Thiệu Quân, mặt và cổ hấn dính đầy bùn đen khiến người đàn ông này trông như một tác phẩm điêu khắc, chỉ còn lại một tia sáng nơi đáy mắt.

Trong ranh giới mỏng manh giữa sự sống và cái chết, có khi gần nhau ngay trước mắt, nhưng cũng có thể chỉ vài giây sau sẽ chia xa đến tận chân trời.

Hai người nhìn nhau thật sâu, nhìn đến như hốc mắt cũng nứt ra, rướm máu ...

Vì không biết, liệu tối nay còn có thể nhìn nhau như thế một lần nữa hay không.

./.

-----oOo-----

Chương 38

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 38: Sẽ không bao giờ không buông tay

Chuyển ngữ: Andrew Pastel

Những đám mây đen nhàn chìm ánh sáng trên đỉnh núi xuống từng chút một, cảnh vật xung quanh ngày càng trở nên mờ mịt.

Hai người ngâm mình trong nước giống như hai cái sừng trâu bướng bỉnh, cả hai đều chặt vật. Cảm thấy xót nhau, đau lòng nhau, mắng nhau đã một hồi rồi bắt đầu lo lắng.

Hai người liên tục hét lên kiêu: "Ai cứu ông đây lên ông gọi người đó là anh hai ó." Hét một lúc đến cổ họng khàn đặc, nhưng phóng tầm mắt ra xung quanh, bao vây họ chỉ là đại dương bao la, không có ai cả.

"Có điện thoại di động không? Gọi điện thoại!" La Cường rống lên.

"... Mẹ nó tôi không có điện thoại di động!" Thiệu Quân hét lại.

"Tôi là phạm nhân không có di động đã đành, sao cậu cũng không có?!" La Cường phát điên, thẳng nhóc bốc đồng này, không bao giờ làm việc gì mà chịu tính toán, không quan tâm đến hậu quả, không quan tâm đến tính mạng thiếu gia quý giá của mình gì cả! Cậu không chịu ở trong ngục ngoan ngoãn đợi để cho ông đây yên tâm một chút cũng không được sao? Chạy ra ngoài biểu diễn cái gì nữa không biết?

"Tôi không bao giờ mang điện thoại di động đi làm, có phải anh không biết đâu!" Thiệu Quân cũng oan ức hét lên.

Cảnh sát Tiểu Thiệu không bao giờ để điện thoại di động trong túi mỗi khi làm nhiệm vụ, nhà tù có quy định nghiêm ngặt về mặt này, điện thoại di động phải luôn được khóa trong tủ.

Buổi trưa anh hoảng hốt chạy ra ngoài, không nhớ lấy điện thoại di động trong tủ ra, sau lưng anh chỉ có cái bộ đàm cảnh sát. Thứ này chỉ có thể hoạt động trong phạm vi nhà tù, bước ra khỏi cửa nhà tù nó chỉ còn chức năng là đem bán ve chai.

Trước khi trời sụp tối, hai người phải tìm cách thoát thân, nếu cứ dầm nước qua đêm thế này sang sáng mai sẽ thành hai con cá sấu cứng ngắc mắt.

La Cường chỉ Thiệu Quân nhặt vớt một vài khúc gỗ nhỏ trôi nổi xung quanh và buộc chúng lại thành một chiếc bè cứu sinh đơn giản nhất.

Gỗ được bó lại bằng tất cả các sợi dây nào trôi trên mặt nước, chiếc thớt lưng trên cạp quần của Thiệu Quân cũng được trưng dụng (tiếc quá, quần đồng phục tù nhân của La Cường lưng thun nên không có thớt lưng).

Chiếc bè cứu sinh không đủ lớn để nâng đỡ trọng lượng của cả hai người.

La Cường hét cảm ra hiệu: "Cậu lên trước đi."

Thiệu Quân nói: "Anh đi trước."

La Cường mắng: "Bà mẹ nó, bây giờ còn giành nhau ai lên trước lên sau? Tôi lớn tuổi hơn cậu, cậu phải nghe lời tôi!"

Thiệu Quân cũng cãi lại, nghe rất hợp lý: "Thớt lưng anh đang đau, anh lên trước đi, anh lên trước có gì tôi còn ở phía sau đỡ, chứ

không ai đỡ anh?!"

La Cường: "....."

La Cường ôm chiếc bè cứu sinh, vũng vầy trong nước một lúc lâu, cuối cùng cũng đến được một con dốc dựng đứng, từ từ bò lên khỏi mặt nước.

Thiệu Quân đi ở phía phía sau, một tay ôm hông La Cường, cố gắng nhắc người lên.

La Cường dùng cả tay và chân để leo lên cao. Hắn lăn lộn như một con tinh tinh đầy bùn đất, tất cả cỏ cây nhỏ trong tầm tay hắn đều bị xé nát.

Chưa kịp hít một hơi, hắn đã quay đầu lại với người phía sau: "Mau lên đây!"

Thiệu Quân đưa tay định nắm một bụi cây, nhưng không ngờ nó ngay lập tức bật gốc, cả người anh đột ngột bị trượt xuống dốc cao ...

"A a a!!!"

"Túm chặt túm chặt Không được rơi !!!!!"

Hai tròng mắt của La Cường như sắp bung ra khỏi hốc mắt, hắn chớp nhoáng cúi xuống nắm chặt lấy người Thiệu Quân, không cần biết túm trúng chỗ nào, chỉ cần túm chặt không buông ra.

Hắn nắm lấy vai Thiệu Quân bằng cả hai tay, còn Thiệu Quân lung tum túm chặt cổ áo hắn. Cả hai đều không thở nổi, sắp bị đối phương bóp chết, mặt mũi đỏ bừng, thái dương nổi gân xanh còn to hơn con giun đất.

Hai người cứ cheo leo trong tư thế đó, một người trên sườn núi, một người dưới sườn núi.

Bên dưới là lũ quét xối xả, dòng nước chảy siết, chỉ cần một xoáy nước cũng có thể nhấn chìm một con người.

Khi đó, chỉ cần một người không níu kéo, hoặc không muốn níu kéo nữa mà buông tay, e rằng cái nhìn khi này cũng là cái nhìn nhau cuối cùng khi âm dương chia cắt.

Thất lạng La Cường đau như bị ai châm kim liên tục, cơn đau mắt hấn tối sầm lại, cơ thể như muốn rách ra thành hai mảnh.

Thiệu Quân mướt đầm mồ hôi cả đầu và mặt, thở hổn hển, kiên trì giữ chặt tay, ánh mắt lộ rõ vẻ sợ hãi và khát khao sinh tồn trong khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc, Tam gia tôi chưa sống đủ mà, tôi chưa muốn đi bán muối đâu!

La Cường môi run rẩy, giọng nói khàn khàn như vương máu: "Nắm lấy ... cố gắng ... bò lên."

"Bé cưng, cố lên, tự mình leo lên đi ..."

"Eo anh đau đến không cử động được rồi, nhưng sẽ không bao giờ tay buông tay ra. Còn em, mau trèo lên ngay đi..."

"Mẹ nó nếu em không nhanh mà trèo lên, thì em cứ kéo anh xuống luôn đi, chúng ta cùng chết ."

.....

La Cường thấp giọng uy hiếp, hai tay giống như kẹp sắt, mười ngón tay to khỏe gần như cắm vào da thịt Thiệu Quân.

Lúc ấy Thiệu Quân ngẩng đầu nhìn lên, trong đôi mắt anh tràn ngập hình ảnh một La Cường nôn nóng hung dữ hùng hùng hổ hổ không chút cười.

Mẹ bà nhà anh, đồ hung dữ ...

Người trên sườn núi liều mạng túm, người dưới sườn dốc thì liều mạng leo, Thiệu Quân vùng vẫy vịn vẹo, bò từng chút một lên như một con sâu lớn, chật vật vô cùng.

Lúc gần đến nơi, bỗng chợt có cái gì xoẹt qua.

Thiệu Quân rên lên đau đớn, một nhánh cây cứa vào miệng anh.

Quần tây không có thắt lưng, đã rộng thùng thình còn bị mắc lại nên không chịu được tụt ra.

"Quần ... quần ... quần ... của em ..."

Thiệu Quân đỏ mặt, lắp bắp la lên.

"Giờ là lúc nào rồi?!"

La Cường sốt ruột đến độ mắng, hai tay đang cố hết sức túm chặt trên dây rồi, còn có tay thứ ba túm cái quần lại à?

La Cường cố gắng chịu đựng cơn đau buốt ở thắt lưng, hai cánh tay sắt mạnh mẽ nhấc lên, một tay kéo người lên dốc cao, hai bàn tay to vững vàng ôm lấy đầu và thân thể Thiệu Quân kéo vào lòng ngực.

Ngón tay thô ráp gần như ấn Thiệu Quân vào lòng ngực hẳn, nhét đầy vào trong vòng tay hẳn, giống như cố gắng ấn trở vào lòng một mảnh da thịt thuộc về hẳn bị đứt ra, vẫn còn máu tươi chảy tràn, mất đi rồi tìm lại được...

Thoát chết trong gang tấc, Thiệu Quân vẫn còn bàng hoàng, toàn thân run rẩy, anh vươn hai tay ôm chặt La Cường, trên lưng La Cường vẫn còn những vết cào rướm máu của anh khi nãy lúc vất vả leo lên.

Hai người dính đầy bùn đất, mặt lấm lem, cả hai ôm chặt lấy nhau, run rẩy thở hổn hển, vùi mặt vào hõm vai nhau.

Ôm rất lâu, rất lâu, ôm rất chặt, không nói nên lời.

Người của Thiệu Quân đã lên sườn núi còn chiếc quần đồng phục vẫn ở lại bên dưới, bị một cơn lốc xoáy nhẹ cuốn đi mất.

Hai người cuộn vào nhau, La Cường quán lấy Thiệu Quân bằng đôi chân bê bết máu, hai đùi trần của Thiệu Quân run lên vì ướt lạnh, run rẩy áp sát vào cơ thể La Cường tìm sự ấm áp.

Thiệu Quân: "Bà nội anh... quần của em đâu!"

La Cường: "Quần gì?"

Thiệu Quân: "Quần của em, quần em mất rồi!"

La Cường: "Mất rồi thì thôi, còn người là được rồi!"

Thiệu Quân: "... Tại anh hết đó! La Cường anh là đồ khốn nạn !!!"

Khóe miệng Thiệu Quân trề xuống khó chịu, đôi mắt đột nhiên đỏ lên.

Một phần là vì thẹn quá hóa giận, nhưng phần lớn là do sợ hãi. Anh chưa bao giờ trải qua thiên tai như thế này, nếu nói không sợ là giả, vừa rồi anh thực sự sợ hãi.

Khi còn nhỏ khóc nháo khóc nhào leo lên cây, vẫn có một nhóm người đứng dưới chăm chú chờ sẵn để đón cục vàng Tiểu Quân Quân, đường đường là thiếu gia oanh liệt giờ phải chịu cảnh tủi hổ thế này. Người ta nói sinh tử có số, mọi chuyện do trời, nhưng Thiệu Tam gia trẻ trung, đẹp trai, tài giỏi, đi đến đâu cũng có người sẵn đón cung phụng? Vậy mà hờ một chút là bị hủy hoại trong nhà tù Thanh Hà, hờ một chút là bị đập hư trong tay cái tên khốn họ La này?

Hôm nay suýt chút nữa là tèo, vĩnh viễn bái bai tiền đồ xán lạn

tương lai tươi sáng cũng do cái tên khốn kiếp trước mặt!

Thiệu Quân thở hổn hển, yếu ớt hừ hai tiếng trong khoang mũi.

"Em còn trẻ, chưa từng trải qua mấy chuyện như thế này ..." La Cường thì thầm.

"Em không muốn trải qua mấy chuyện như thế này! Ngay từ đầu tôi đã nói với anh như thế nào, mỗ đá nguy hiểm ra sao, lại còn thuốc nổ? Anh chán sống rồi mới không nghe lời em đi đến đây!" Thiệu Quân tức giận hét lên.

"Đừng hù, chẳng có chuyện gì xảy ra cả." La Cường phản bác.

"Rồi làm sao mới được gọi là có chuyện? Nhỡ ah bị nổ tung đến không còn xác mà nhạt thì sao? ... Ai mà chịu được!" Thiệu Quân gầm lên.

Anh giờ cũng đã nhìn ra, La Cường đã liều mạng đổ máu mình ra sao trong quãng đời lặn lội trên giang hồ ấy, không sợ chết, không muốn sống. Anh không coi mạng người khác ra gì, nhưng ngay cả tính mạng anh anh cũng không quan tâm sao?

Anh không tim không phổi đã đành, giờ người khác quan tâm anh cũng không thèm để ý đúng không!

La Cường vuốt mái tóc lấm lem của Thiệu Quân, lau khuôn mặt dính đầy đất bùn, một tay quàng qua vai anh, tay kia ôm lấy môi anh, cố gắng an ủi đứa trẻ đang sợ hãi.

Không ôm không biết, vươn tay ra ôm bàn tay chạm ngay vào một cái môi trần âm ấm mềm mềm.

Thiệu Quân nảy lên như bị điện giật: "Anh làm gì vậy?"

La Cường: "Sao phía dưới trống trơn vậy?"

Cả hai bật nói cùng lúc, cũng cùng nhìn xuống.

Da mặt Thiệu Quân mông, vừa nhìn xuống mặt đã đỏ như quả cà chua chín.

Đâu chỉ có cái quần tay bị nhánh cây làm tuột mà chiếc quần lót cao cấp Armani của anh cũng có một đường xẻ lớn dọc theo rãnh mông, làm thành một cái lỗ lớn như quần thùng đáy. Chiếc quần lót vẫn được treo trên thắt lưng vì còn dây lưng quần, lớp vải bị rách bay bay trông như tấm màn vô liêm sỉ.

La Cường nhìn xuống, sững sờ một lúc rồi đột nhiên phun ra một tràng cười ha ha ha.

"Thật đẹp, thật là đẹp trai." La Cường chọc.

"Anh cút đi!" Thiệu Quân thẹn đến không thở nổi.

"Mặt trước còn che mà, chưa có lộ hết đâu." La Cường nói.

"..." Thiệu Quân giận tím người, run rẩy nhìn La Cường, "Hừ, đồ vật đó của Tam gia đây rất quý giá, sao mà tùy tiện trưng bày ra được? Anh mà thấy là hết hồn cho coi!"

"Ồ? Sợ quá đi." La Cường không nhịn được trêu ghẹo đứa nhóc này, "Đũng quần em có phi thuyền hay chiến hạm vậy, làm anh muốn xem thử ghê."

Thoát chết trong gang tấc, cả người từ trong ra ngoài đều được thả lỏng, hai người đàn ông to xác ôm chặt lấy nhau, không biết xấu hổ gì đùa giỡn mấy câu bậy bạ.

Cảm giác như mây đen cảm tận đáy lòng đã biến mất, đột nhiên tâm trạng vui vẻ, những tia sáng ấm áp chan hòa trong lồng ngực, làm trái tim như nhũn ra ...

Nhưng đã lâu không nói chuyện đàng hoàng với nhau, rất nhiều lời

chất chứa trong lòng ngực nhưng không biết nên bắt đầu từ đâu.

Nước dâng lên rất nhanh, nếu không chạy lại sẽ bị ngập trong nước. Thiệu Quân đứng dậy đỡ La Cường, hai người kéo nhau leo lên núi.

Thất lưng của La Cường không cử động được, một bên chân lại bị thương, động vào là đau điếng, chỉ có thể cố gắng đứng vững.

Thiệu Quân có giày, nhưng hai chân lại trần trụi, đi không được tự nhiên, cái móng không có gì che đậy bị gió đêm thổi lùa tứ phía, làm chú họa mi mềm mại dưới đáy quần anh cũng đung đưa theo. Không có mảnh vải che thân, cảm giác thật không ổn.

Thiệu Quân chận vật đỡ La Cường bằng một bên vai, giúp hắn bước đi chậm rãi.

Hai người khó khăn, chận vật bước đi từng bước. Đây đúng là quãng thời gian chông gai nhất trong cuộc đời. Chưa bàn đến Thiệu Quân chưa bao giờ xấu hổ và chận vật như thế này bao giờ, mà bản thân La Cường cũng vậy; lúc bị truy nã toàn quốc, bị cảnh sát truy đuổi, hắn chạy trốn vào trong núi nhưng đã được trang bị chuyên nghiệp để sinh tồn trong tự nhiên, thậm chí còn có vài khẩu súng giắt trong thất lưng.

Trời tối hẳn, lũ ở vùng trũng phải rất lâu nước mới rút.

Thiệu Quân không có di động, không thể liên lạc với người của mình, vì vậy anh ấy chỉ có thể quyết định cắm trại, ngủ qua đêm trên núi.

Dù cảnh sát Tiểu Thiệu từng tham gia các khóa học về sinh tồn lúc còn trong học viện cảnh sát, nhưng kiến thức trong sách cũng không bằng La Cường tuy chưa từng học nhưng đầy kinh nghiệm thực tế tự mình tích lũy hoàn toàn. La Cường đứng trên cao, nhìn sơ qua địa hình, ngược mặt lên tìm kiếm vị trí sao Ngưu Lang Chức Nữ, rồi chọn một cái hang động nhỏ ở rìa vách núi, yên ắng và khô ráo.

Cả hai lấy ra tất cả các dụng cụ và những thứ họ có thể sử dụng ra, La Cường bảo Thiệu Quân nhặt những cành củi trên núi, đốt lửa trong hang, lúc này mới ấm áp hơn được một chút.

La Cường muốn hút thuốc, nhưng nửa bao thuốc trong túi của Thiệu Quân từ lâu đã bị ngâm nước đến rã.

Làm sao sống sót qua đêm dài mà không hút thuốc được cơ chứ? Hai con nghiện thuốc lá nặng lo lắng đến mức nhảy dựng lên, vò đầu bứt tai. Sau đó, cả hai lấy một tảng đá lớn, nung trên lửa, rồi lấy ra, rồi hơ lá thuốc đã ướt sũng lên phiến đá, từ từ hong khô ...

Khó khăn lắm mới hong khô được điếu thuốc rồi châm lửa, hai người không khỏi nóng lòng, mỗi người nhấp một ngụm, hít hà mùi hắc ín thơm ngào ngạt ngấm vào ruột gan.

La Cường than thở: "Chậc, em hút thuốc hăng nào vậy? Mùi như hắc ín."

Thiệu Quân vô tội nói: "Gấu Trúc hàng loại 1! Bình thường nó không có mùi này đâu, do bị ngâm nước đó, lá thuốc không được thơm nữa."

La Cường cười toe toét lộ ra hàm răng trắng bóng, giật điếu thuốc trên môi Thiệu Tam gia, cúi sát đầu, rít một hơi dài, chấp miệng mấy cái thử rồi lại rít một hơi. Nhìn từ bên cạnh, đôi mắt hẩn híp lại, những nếp nhăn hằn sâu trông quỵến rũ chết người.

Ngồi một chỗ diện tích chỉ một tác vuông trong một cái hang nhỏ bên cạnh đồng lửa, vai tựa vào nhau, bàn tay đưa thuốc cho nhau, đưa qua đưa về, anh một hơi em một hơi.

Tất cả những biến cố mấy ngày qua, xa cách nhau, cố tình bất hòa, thực ra trong lòng có ai thoải mái hơn ai?

Ngồi một chỗ hút điếu thuốc, những điều muốn giải thích, tranh luận hay chất vấn đối phương âm ỉ trong lòng chọt chảng còn quan trọng,

như thế không cần phải nói gì cả.

Sau khi cùng nhau trải qua sinh tử, cùng nắm tay nhau leo ra khỏi cơn lũ quét bất ngờ và đất đá sạt lở, thì còn cần phải nói gì nữa? Điều gì quan trọng hơn người quan trọng ngồi bên cạnh mình vẫn còn bình an, nương tựa vào nhau?

Khi ấy nếu không chọn vào tù, liệu cả hai có cơ hội nào gặp nhau không?

Sẽ có ngày hôm nay sao?

Tất cả có phải do định mệnh an bài?

Cái lúc treo trên vách núi kia, nếu có một người buông tay, quay đầu từ bỏ, vĩnh viễn sẽ không được gặp lại nhau nữa.

Vào thời khắc đó, hẳn lựa chọn không buông tay, là vì không cam lòng, không nỡ, không chịu thừa nhận số phận của mình, muốn được gặp lại nhau, dù có chết cũng cam lòng.

Có một số điều không cần nói ra, chỉ cần tự đưa tay chạm vào trái tim mình.

Một người đơn phương nhớ về một người là hèn mọn, còn khi hai người cùng nhớ thương nhau, đó được gọi là tình yêu.

./.

-----oOo-----

Chương 39

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 39: Một cái quần

Chuyển ngữ: Andrew Pastel

Trên núi rất lạnh, dù là giữa hè và đã đốt lửa, hai người nửa đêm vẫn lạnh cóng.

Thất lưng La Cường vẫn còn đau, không thể cử động. Thiệu Quân từ từ diu người đàn ông này đến một nơi có thể ngồi tựa lưng rồi bắt đầu xoa bóp cho hắn.

"Đau nhiều lắm không, anh chịu nổi không?" Thiệu Quân hỏi.

La Cường "hừ" một tiếng, trán rịn ra một tầng mồ hôi mỏng, nhưng ở trước mặt Tam Màn thâu, đáng nam nhi sao có thể mở miệng than đau?

Thiệu Quân xoay người ra ngoài cửa hang kiểm thêm củi nhóm lửa. Vừa nhắc người lên, cả cặp móng lộ ra ngoài, tám "màn che móng" cũng nhẹ nhẹ bay tốc lên.

La Cường ngồi ngay đó, không thể không nhìn chăm chăm Thiệu Quân đang gằn như ở trường chạy tới chạy lui, từ dưới nhìn lên "cảnh vật" còn trông rõ mòn một. Hình ảnh Thiệu tiểu tam nhi ngốc nghếch như thế, có lẽ đời này sẽ không có lần thứ hai nhìn lại.

La Cường nghiêng đầu, không nhịn được chọc một câu: "Trúng

cũng ghê gớm thật."

Thiệu Quân nghi ngờ ngẩng đầu lên, sau đó nhanh chóng cúi đầu che lại, trong mắt hiện lên vẻ đau khổ và tức giận.

Thật ra anh cũng không ngại để cho La Cường xem, nhưng vấn đề là Thiệu tam gia đẹp trai phong độ ngàn ấy năm, vậy mà đứng trước mặt La Cường có mấy lần đã sụp đổ hết sạch, muốn bày ra cái dáng vẻ nam thần tuấn lãng phóng hào quang ra bốn phía, không ngờ lại rơi vào hoàn cảnh chật vật như thế này.

Chỉ cần anh di chuyển, "cái màn mờ" sẽ bay lên, phơi ra của quý ửng đỏ như một quả hồng đông lạnh.

La Cường nhìn anh chằm chằm như ăn trộm, hai mắt nhìn thẳng, như thể phía dưới anh không phải là hai quả trứng mà là hai viên ngọc vậy.

Thiệu Quân đe dọa: "Quay ra chỗ khác đi, đừng nhìn em nữa."

La Cường chưa chịu thôi: "mờ lạnh không?"

Thiệu Tiểu Tam nhi nhe răng, dùng khẩu hình miệng nói: Em cần anh bây giờ đó, tin không?

Lâm vào hoàn cảnh như thế này, đói khát và kiệt sức làm con người cũng khó có thể nảy sinh dục vọng, ham muốn của phương diện kia. La Cường cũng không biết tại sao, chỉ đơn giản cảm thấy lồng ngực như mềm đi. Màn Thầu trước mắt, cho dù trông như thế nào đi nữa, người thanh niên này vẫn là thứ đẹp đẽ nhất suốt nửa đời người hắn từng nhìn thấy.

Hắn chưa từng có cảm giác rung động như thế trước đây với bất kỳ ai...

Nhóm lửa có đủ củi càng ngày càng cháy mạnh hơn, Thiệu Quân lại quay về chỗ ngồi. Hai hàm răng anh đánh vào nhau lập cập vì lạnh.

Thiệu Quân mở miệng cầu nhàu gì đó, nhưng từng chữ phát ra cũng như đậu ngâm nước đá.

La Cường thật sự không chịu nổi, dứt khoát tự kéo quần mình xuống: "Mặc quần anh vào đi."

Thiệu Quân: "Không, anh cũng lạnh."

La Cường: "Anh không lạnh, quen rồi."

Thiệu Quân trừng mắt: "Anh ở trường quen à?"

La Cường khinh thường: "Anh ngủ trên núi quen rồi. Rừng già trong núi sâu ở Vân Nam, Tứ Xuyên, anh đều đã sống qua mùa đông ở đấy. Nhóc con, mặc vào đi, anh chịu đựng tốt hơn em."

Thiệu Quân bĩu môi, không thích nghe từ "nhóc con" La Cường gọi, nghe nó hơi xem thường và đùa cợt.

Nhưng những gì La Cường nói là đúng. Thời trai trẻ, hần lăn lộn trên giang hồ, cũng đã quen với thời tiết lạnh giá của Vân Nam - Quý Châu, da dày thịt béo lên lắm rồi, không như Thiệu Tiểu tam nhi, cứ sợ sẽ bị đông lạnh bất cứ lúc nào.

Thiệu Quân mặc quần đồng phục tù vào, lại ôm lấy La Cường, quần lấy đùi hần, dùng nhiệt độ cơ thể giúp hần ấm áp.

Họa mi của mình được che thì họa mi của người khác bị lộ. Hai người đang dính sát vào nhau, Thiệu Quân vừa cúi đầu, thất lực cường tráng mạnh mẽ của La Cường và bộ phận nhạy cảm bành trướng to lớn nổi phồng áp vào anh.

Bộ lông rậm rạp của La Cường từ rốn kéo dài xuống hạ thể thành một chùm đen bí mật ẩn dưới quần lót, còn có một cái xoáy ở bụng dưới, vô cùng săn chắc nam tính.

Thiệu Quân liếc một cái, không nhìn được phải liếc cái thứ hai, hừ

mũi nói: "Đệt, hỏi nhỏ cha anh cho anh ăn cái gì mà được như vậy?"

La Cường cũng đùa: "Ăn hồ tiên, ghen tị à, em thử xem?"

Thiệu Quân hỏi: "Hỏi thật á, anh ăn gì vậy?"

La Cường nhếch miệng cười: "Cháo kê dưa muối, cải thìa ngâm chua, cải thảo, ăn mấy thứ này thôi, em từng ăn bao giờ chưa?"

Thiệu Quân thực sự chưa ăn qua.

La Cường cởi quần ra, toàn bộ vết thương trên chân lộ ra ngoài, vết thương vốn được băng bó giờ đã thấm đầy máu khiến Thiệu Quân cảm thấy rất khó chịu, lòng lo lắng.

Thiệu Quân nhìn kỹ lại, cảm thấy có gì đó không ổn, đột nhiên hỏi: "Sao anh lại có vết rạch trên đùi vậy?"

"Vết rạch rất sâu và ngay ngắn, còn khá mới, ai làm anh bị thương vậy?"

La Cường im lặng không nói.

Thiệu Quân nghi ngờ nhìn hấn, La lão nhị trâu bò thế này, nhất định sẽ không để người khác làm bị thương, đặc biệt là ở bộ phận riêng tư như vậy, vết rạch gọn gàng thế này chắc kẻo không thể là do đánh nhau mà có.

Thiệu Quân cau mày, trong lòng lo lắng một hồi lâu, thấp giọng chửi rủa: "Lần sau đừng cất ở đây nữa, cất luôn hai cái trứng đi, còn phê hơn, kẻo cái hơn nhiều đó!"

La Cường mặt không đổi sắc nhìn Thiệu Quân: "Ấy, giữ trứng lại để đi chịch nữa chứ."

Thiệu Quân không chịu nổi nữa, lẩm bẩm: "Người như anh đó, thật sự chẳng chịu lo gì cho bản thân cả."

"sau này đừng làm thế nữa. Không có ai như anh hết đó!.."

Thiệu Quân mất hứng.

Thiệu Tam gia hút thuốc một lúc, nói thêm vài ba câu vãn lại vòng về chuyện La Cường tự thú khi đó.

"Cha em sẽ không làm mấy chuyện như tra tấn bức cung đâu. Ngay cả chuyện tráo đổi anh thành Chu Kiến Minh, thì việc đó cũng do thuộc hạ làm. Đừng trút hết cơn giận vào cha em, được không? Ông ấy là cảnh sát, chỉ tiếc là anh không đi cùng con đường như vậy."

"Anh không quan tâm mình phải chịu đựng những gì trong tù, anh chỉ quan tâm chuyện có người khác bắt nạt khi để La tiểu tam nhì nhà anh." La Cường đáp ngay.

Lại La tiểu tam nhì.....

La Tiểu tam nhà anh bao nhiêu tuổi rồi ? Là con nít hay là phụ nữ chân yếu tay mềm?

Thiệu Quân sa sầm mặt, lòng cũng chùng xuống, đôi môi khẽ mím lại.

Nhưng tuy khó chịu, anh vẫn nói rõ ràng với La Cường: "Cha em liên lụy đến anh, em không có gì để nói, em cũng nghĩ cha em không làm sai gì cả, em cũng không làm sai gì với anh ..."

"Về phần em trai anh, em chỉ sợ không đủ năng lực giúp gì thêm. Tòa án sẽ bác bỏ đơn xin phúc thẩm, phản cung, vì đây là một vụ án hình sự lớn. Nhưng mà vài năm La Chiến ngồi tù đó, em cũng sẽ chịu trách nhiệm đến cùng. "

"Em đã liên lạc với phía bên Diên Khánh lần nữa. Họ hứa sẽ che chở cho em trai anh, anh ta sẽ không bị chịu gian khổ trong tù. Em vừa nghe nói rằng trại giam đã cung cấp cho anh ta tài liệu để xin

giảm án, đang chờ sự chấp thuận của viện kiểm sát. Công văn chỉ là hình thức thôi, thông qua nhanh lắm... Em trai anh không cần ngồi đủ tám năm, còn tốt hơn cả anh nữa, anh đã yên tâm chưa?"

"Anh xem, như vậy có được không?"

La Cường nhìn người thanh niên thật sâu, thật lâu không nói ra lời.

La Cường là loại người không bao giờ tin vào thần phật quỷ quái, không tin Phật tổ, Ngọc Hoàng, Chúa Giê Su đấng cứu thế mà chỉ tin vào bản thân mình, tin vào đôi chân mình. Hắn là người mà thượng đế chưa từng quan tâm, hắn không bao giờ dám tin tưởng có một ngày mình sẽ gặp những chuyện như thế này ...

Cái này là cái gì? Nếu hắn là ác ma, là nghiệp chướng, thì Tam Màn thầu này là ai?

Trên đời này có sinh vật nào được coi là "thiên tiên" không?

"Em trai anh, đừng thấy nó trưởng thành rồi là ổn, từ nhỏ nó đã được gia đình cưng chiều. Từ nhỏ anh là người chăm sóc cho nó, sau anh cũng là người nuôi nó lớn, tạo dựng sự nghiệp cho nó. Anh sợ nó không biết cách tự bảo vệ mình nên chịu khổ. Dù sao thì... năm đó anh là người kéo nó vào con đường này. Anh muốn nó được bình an, anh vốn dĩ không muốn hủy hoại nó".

La Cường mắt đỏ hoe, lần đầu tiên hắn giải thích tâm trạng của mình cho ai đó.

"Em biết, anh quan tâm đến anh trai, có thể vì em trai mà chu toàn mọi thứ, còn có thể hy sinh cả bản thân! ... Kiếp trước anh nợ anh ta à?"

Giọng Thiệu Quân rõ ràng ẩn một cảm xúc tủi thân, không mặn cũng không nhạt, không chua cũng chẳng ngọt.

Thiệu Tam Gia lòng dạ hẹp hòi, gần như muốn thẳng thừng hỏi, nếu

hôm nay tôi rơi xuống nước với em trai quý báu của anh, anh sẽ vớt ai lên? Người chết đuối chắc là tôi rồi đúng không?

Lúc đó Thiệu Quân cũng hỏi qua: "Anh ra đầu thú vì La Chiến, cũng chịu bao nhiêu khổ sở suốt 4 năm trong trại cải tạo trẻ vị thành niên vì anh ta. Tại sao anh không nói chuyện đó với em trai mình?"

La Cường nói: "Anh nói nó biết để làm gì? Để nó mang gánh nặng, để nó cảm thấy mình đã mắc nợ anh, coi sự tồn tại của ông đây thành gánh nặng tâm lý sao?"

Thiệu Quân cắn môi thật mạnh, buột miệng: "Vậy tại sao anh lại nói với em nhiều điều như vậy? Em sẽ không mang gánh nặng tâm lý sao?!"

"Trong lòng em sẽ cảm thấy thoải mái sao, sẽ vui vẻ mà nghe sao?!"

Rõng xong câu ấy, Thiệu Quân vùi cằm vào đầu gối, mắt đỏ hoe.

La Cường im lặng, nhìn đồng lửa đang cháy bập bùng.

Đêm đó, hai người cùng nhau ôm đồng lửa ngủ.

Thoát khỏi dòng lũ siết, thực sự đã kiệt sức. Ngựa kiệt sức người hết hơi, dù trong tay đầy đủ vũ khí cũng chẳng muốn làm gì, nên vì vậy cả hai chỉ lặng lẽ ôm nhau, an ủi, sưởi ấm.

La Cường có lẽ cũng cảm thấy có lỗi với Thiệu tiểu tam nhi, hẳn mềm lòng vươn bàn tay to kéo người thanh niên ôm chầm vào lòng ngực, nhẹ nhàng vuốt tóc.

Vuốt một cái, lòng bàn tay hẳn rút ra một ít bụi cát từ tóc Thiệu Quân, vì thế hẳn ôm đầu Thiệu Quân qua, từ từ lấy những chiếc lá cỏ vương trên tóc ra, rồi dùng cổ tay áo lau mặt và cổ cho Thiệu Quân.

Trên gương mặt của Thiệu Quân, ngay cả hai hàng mi cong xinh

đẹp cũng dính bùn đất.

La Cường vươn ngón tay ra, định lau lông mi cho anh, nhưng lại thấy tay mình bẩn hơn cả mặt anh ...

Thiệu Quân không nói gì, trán anh áp vào tai, vào sườn mặt thô ráp của hắn.

La Cường vùi mặt sâu vào cổ Thiệu Quân, dụi mũi vào gáy anh, cố sức hít lấy mùi hương của nhau, lấp đầy cơn đói bằng mùi vị, giữa khoang mũi lưu lại một dấu vết nóng cháy...

Muốn ôm nhau ngủ một đêm, cũng là hy vọng quá xa vời.

Để được ngủ một đêm như vậy, quả thực là phải đổi nửa cái mạng

Trong núi lấp lánh vài ánh sao, trộm đổi một chốc yên bình, đêm trăng thanh gió mát, lòng người ấm áp.

Rạng sáng ngày hôm sau, sau khi trải qua một đêm nghỉ ngơi dưỡng sức, hai người bắt đầu tìm cách quay trở về.

Đứng trên cao mà nhìn xuống, trước mắt là một khung cảnh đổ nát. Thì ra tối hôm qua cả hai bị lũ cuốn, lão đảo hướng lên chỗ cao chạy trốn chết để thoát thân, thoát được một đoạn khá xa. Hiện nước đang rút dần, để lại những mảng đầm lầy lớn lầy lội, xác cây cối bị nước cuốn trôi vớt vờng đầy trên mặt đất.

Cố gắng chống đỡ đi bộ một đoạn, Thiệu Quân bắt đầu ném thử cảm giác công La Cường trên lưng.

Trọng lượng thực sự không nhẹ, Thiệu Quân có thể nghe được bụp một tiếng, hai chân lún thẳng xuống bùn, ngay lập tức cả người thấp đi rất nhiều, suýt chút nữa gục xuống luôn ...

Thiệu Quân: "Sau này anh có thể ăn ít hơn cho em nhờ được không?"

La Cường choàng tay tay lên ngực Thiệu Quân, đung đưa qua lại, cười ha ha vui vẻ.

Thiệu Quân: "Béo quá, muốn đè chết em à?"

La Cường mặc độc mỗi cái quần lót, hai đùi ôm lấy eo lưng Thiệu Quân, không nói lời nào, cố ý cọ cọ mấy cái vào mông Thiệu Quân.

"Đệt ... chú anh ..."

Thiệu Quân bị cọ, tâm ngứa tay cũng ngứa, anh với tay ra sau véo lên đùi La Cường một cái.

"Ui da"

La Cường nhừa nhựa xuýt xoa, giọng hấn trầm khàn, phả hơi nóng rục sau tai Thiệu Quân ...

La Cường ôm cổ người thanh niên này, một tay vươn ra trước ngực, chạm đến xương lồng ngực, đến trái tim đang nhảy loạn trong ấy.

mông Thiệu Quân bị cọ xát, càng làm ngứa cảm giác lửa nóng càng dâng lên nhiều hơn, thậm chí có thể cảm nhận được cái bộ phận kia kia của La Cường dần dần cứng rắn, bốc lửa, trương to như một cái cuốc áp sát vào mông anh.

Cái cuốc này lại còn mặt dày vô sỉ, cọ đi cọ lại vào rãnh mông anh nữa chứ!

Thiệu Quân không thể chịu đựng được nữa, gầm nhẹ: "Con mẹ nó, anh có thể để ý hoàn cảnh thời gian một chút được không? Đừng có làm chuyện gì đâu!"

Người phía sau im lặng một hồi, ậm ừ nói: "Lần này không phải cố ý..."

Thiệu Quân: "....."

Một lúc sau, Thiệu Quân mới hạ giọng nói: "Em cũng cứng rồi, sao bây giờ?"

Thiệu Quân mệt đến mức thở dốc thở hổn hển, ngồi bệt xuống đất, thất lực gần như khuỵu xuống, đi rất lâu mới được một dặm.

Chân của La Cường đã bắt đầu sinh mủ, cứ trì hoãn không phải là ý hay.

La Cường dựa vào tảng đá lớn, ngoắc ngoắc ngón tay: "Em tự về một mình đi."

Thiệu Quân trừng mắt: "Em đây có thể mặc kệ anh à?"

La Cường nói: "Ai nói em để anh ở lại? Em định cống anh đi hết cả đoạn đường à? Chạy nhanh trở về kêu mấy người tới cáng ông đây đi!"

Thiệu Quân: "...Vậy, anh ở đây một mình có ổn không?"

La Cường xua tay, nhăn nhó: "Phải là anh hỏi em đi một mình có ổn không đó? Biết đi sao chưa? Lấy một cành cây dò đường trước, giẫm mấy cái rồi mới đi, gặp nước thì chạy đến chỗ cao hơn, đừng chạy lung tung rồi lại đạp phải đầm lầy, đừng để ông đây phải lo cho em! "

"Vậy thì anh chờ em tại đây nha, đừng đi đâu, nếu không em quay lại sẽ không tìm được anh đâu đó."

Thiệu Quân kéo áo khoác đồng phục của mình, theo thói quen nắm lấy eo quần, vén chiếc quần đồng phục to rộng lên, buộc chặt dây giày.

Anh chạy ra ngoài được một đoạn, đột nhiên dừng lại, quay đầu lại nhìn.

La Cường sốt ruột xua tay, nhóc con đi nhanh đi, ông đây đói bụng lắm chưa ăn cơm đâu!

Thiệu Quân cầm đầu chạy về, nắm lấy cổ tay La Cường, gần từng chữ nói: "Này, em làm vậy là vi phạm kỷ luật. Em không được để anh ở một mình."

La Cường không nói nên lời, trợn mắt: "Đệt, nhìn anh thế này, còn có thể chạy trốn sao?"

Mà dù có chạy được cũng không chạy, đồ màn thầu ngốc ...

Thiệu Quân cười ha ha hai cái, hạnh phúc để lộ hàm răng trắng bóng.

Lúc đó, anh rất muốn ôm hấn một cái, thích người ta, muốn gần gũi, nhưng là lần đầu tiên, anh cảm thấy hơi xấu hổ và phần khích quá mức, không biết mở lời thế nào, cũng không biết trước một con quỷ dạ xoa thế này, làm vậy có ổn không?

Thừa cơ La Cường không chú ý, anh đột nhiên xòe tay bóp chặt chú họa mi ngạo nghễ ngẩng cao đầu giữa hai chân của cái người nào đó đang ngồi kia!

"Đệt mợ em!..."

La Cường định phản đòn, nhưng không ôm được ai, Thiệu Quân đã lao đi như một con thỏ, nhanh nhẹn lách khỏi vòng tay La Cường.

Con chim lớn bị bóp một cái ngay lập tức cứng như bị đốt cháy, hùng hực chĩa thẳng lên trời.

Thất lạng La Cường đã tê liệt, không cử động được, hấn nheo mắt, nghiêng răng chỉ theo anh, mắng: "Nhóc con, kiếm chuyện để bị chịch à! Cứ đợi đấy, đợi ông đây sống sót trở về sẽ cho em biết thế nào là lễ hội!!!"

Thiệu Quân cười đắc thắng, giống như một đứa trẻ vừa hoàn thành xong một cuộc đua dai, anh vặn cái eo thon bỏ chạy ...

Hình ảnh khuôn mặt tuấn tú tươi cười được bao phủ trong ánh nắng ban mai rực rỡ sáng ngời ấy, đọng lại trong mắt La Cường vô cùng đẹp đẽ, thật lâu cũng không phai mờ.

Hắn nhìn chằm chằm bóng lưng Thiệu Quân đang chạy đi, nhìn chằm chằm hồi lâu, cho đến khi người thanh niên ấy hoàn toàn biến mất trong một mảng cây cỏ xanh biếc mơ hồ.

Thiệu Quân tự mình đi bộ dễ dàng hơn rất nhiều, chống nhánh cây dò đường cứ thế mà đi, một lúc đã ra đến nông trường, xa xa đã nhìn thấy bức tường cao ngất của nhà tù.

Còn chưa chạy đến cánh cổng sắt lớn, một chiếc xe jeep chạy từ khu nhà tù ra, lội qua bùn đất đến chỗ anh, những người bên trong thò đầu ra kêu: "Ôi trời ơi thiếu gia, sao ngài lại ở đây?!"

"Tôi hôm qua cậu đi đâu vậy, chúng tôi tìm cậu khắp nơi! Lo lắng muốn chết!"

Thiệu Tam gia biến mất trong một đêm mưa gió lũ núi kéo đến. Không tìm được anh, người trong khu giam cũng đứng ngòai không yên, nếu hôm nay không tìm lại được nữa thì sẽ báo cảnh sát, đến lúc đó còn kinh động đến bao nhiêu cảnh sát nữa?

Thiệu Quân bị mất mũ cảnh sát, đồng phục dính đầy bùn đến không nhìn ra màu áo, nửa người dưới thì mặc đồng phục tù.

Thiệu Quân vội vàng nói: "Trên núi còn có một người bị thương, mấy cậu lên đó cáng về đi!"

Vài đồng nghiệp hỏi, tối hôm qua cậu bị sao vậy, sao lại ăn mặc thế này?

Thiệu Quân vừa nói vừa động não suy nghĩ ngay lúc ấy: "Tôi đang đi nửa đường thì gặp lũ bắt nạt, bị kẹt trong núi không ra được. May là có một tù nhân đã kéo tôi ra và cứu tôi."

Thật ra thì anh cũng không có thời gian để thông cung với La Cường khi trở về thì phải báo cáo như thế nào.

Nhưng anh cho rằng đây là cách nói hay nhất, có lợi nhất cho La Cường, biết đâu lại có thể "giúp" La Cường.

Đang định gọi xe cấp cứu để chở cáng từ bệnh viện ra thì cả nhóm lại nhận được cuộc gọi.

"Cậu đang nói cái gì vậy? Một tù nhân mất tích được tìm thấy ở lưng chừng núi?"

"Ai, là tù nhân nào?"

"La Cường ở khu nhà giam số 3 sao? La Cường cố gắng vượt ngục bị bắt được?!"

Thiệu Quân nghe thấy đồng nghiệp nói chuyện điện thoại liền nhanh chóng nói: "La Cường không vượt ngục, anh ta không bỏ trốn."

Đồng sự cau mày nói: "Tiểu đội trưởng bên cảnh sát vũ trang nói lúc lên núi họ phát hiện và bắt giữ La Cường, anh ta tối hôm qua đã chạy trốn khỏi bệnh viện."

./.

-----oOo-----

Chương 40

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 40: Ròng đến nhà tôm

Chuyển ngữ: Andrew Pastel

Khi hay tin La Cường bị cảnh sát vũ trang bắt giữ, Thiệu Quân lúc đó ngay lập tức nóng nảy, muốn quay lên núi để chặn đội cảnh sát vũ trang kia lại.

Đồng nghiệp khuyên can mãi mới ngăn anh lại được: "Thiếu gia, cậu sao vậy? Sao tự dừng lại đổ mặt tía tai thế kia?"

"Nếu phạm nhân đó không vượt ngục, bị oan, thì quay về điều tra lại là rõ rồi mà?"

Thiệu Quân ăn mặc như vậy rất dễ gây chú ý. Sợ mọi người lời ra tiếng vào không hay, anh cố gắng đè lại tính khí bốc đồng của mình về thay quần áo trước, mà cũng không kịp tắm rửa, chỉ vội vàng lau mặt, đầu tóc sạch sẽ xem cho được một chút là liền chạy ra ngoài.

Anh thật sự rất lo lắng cho La Cường, cái tên này nóng tính bạo lực, đôi ba câu nói không hợp rất có thể hắn sẽ phản kháng chống cự, đánh lại cảnh sát. Cảnh sát vũ trang có súng trong tay, lúc bắt những kẻ đào tẩu, những sự cố như súng cướp cò làm bị thương người thậm chí chết người ngay tại chỗ không phải là chưa từng xảy ra.

Chuyện này gây xáo trộn rất lớn, trưởng nhà giam và chỉ đạo viên đã phải đề nghị Thiệu Tam gia ở lại văn phòng một mình, đích thân đến điều tra và thẩm vấn.

Thiệu Quân chỉ bực mình vì tối qua quên thông cung trước với La

Cường, giờ nhớ ra thì đã muộn, chẳng biết tên khốn chết giẫm đó đã nói gì trước mặt lãnh đạo nữa.

Thiệu Quân một mực quả quyết nói, hôm qua nghe tin có người chết trong mỏ đá, nên anh chạy ra hiện trường xem thử, sau đó đến bệnh viện thăm hai người bị thương Lại Hồng Bình và La Cường, kết quả là bị kẹt trong trận lũ quét, xe thì bị hỏng.

Trưởng nhà giam tức giận hừ mũi một tiếng: "Hừ, xe chúng tôi tìm được rồi, hỏng hoàn toàn, còn bị cậu đập vỡ cửa sổ!"

Thiệu Quân ngồi đối diện với trưởng trại giam, vò vò mái tóc rối bù, âm ỉ nói: "Lúc đó tôi còn cách nào khác đâu, tôi phải tìm cách thoát thân mà? Nếu không đập vỡ cửa kính ô tô tôi chết ngạt trong đấy thì sao. Cũng may lúc đó tôi phá cửa kịp thời! "

"Đúng vậy, cậu phá cửa rất kịp thời!" Trưởng nhà giam cả giận nói, "Nhưng vấn đề là cậu không ra ngoài thì đâu có như thế? Hôm qua là ca trực của cậu mà phải không? Đồng chí Thiệu, cậu có xin tôi nghỉ phép chưa? "

Thiệu Quân cúi đầu, thành thật nói: "Ngày hôm qua là có lý do. Tình hình cấp bách. Tôi thực sự sợ phạm nhân trong đội của tôi gặp tai nạn gì, nên tôi bỏ đi mà không xin phép. Tôi không suy nghĩ kỹ..."

Trưởng nhà giam tức giận nói: "Ông đây mới là sợ cậu bị tai nạn gì! Người nào gặp tai nạn thì gặp chứ cậu thì không được hiểu không hả, cậu không thể làm tôi bớt lo lắng một chút được à?!"

Một vài lãnh đạo hỏi, chuyện La Lão nhị kia là như thế nào, chẳng phải anh ta đang điều trị vết thương ở bệnh viện sao?

Đầu Thiệu Quân mòng mòng xoay chuyển, nhanh chóng nói: "La Cường ... anh ta nợ tôi một mạng, tôi nghĩ anh ta muốn trả lại."

Trưởng nhà giam và chỉ đạo viên đưa mắt nhìn nhau khó tin, trong phòng Thiệu Tam gia bắt đầu kể lại ...

Tình hình thế này, Thiệu Quân chỉ có thể kể lại theo sự thật, nếu không thì làm sao có thể giải thích được việc một tên tù nhân chạy trốn ra khỏi bệnh viện nhà tù ban đêm rồi để cảnh sát vũ trang bắt được trên núi cơ chứ?

Thiệu Quân bắt đầu kể lại chuyện từ lúc La Lão nhị bắt đầu vào đại đội 1 của khu giam số 3. La Cường bị người ta gài bẫy, khiến cảnh sát vũ trang tấn công và suýt bị giết chết như thế nào. Lúc đó, anh đã động lòng và đưa người này đến bệnh viện để cứu.

Thiệu Quân giải thích: "La Cường là một người rất coi trọng nghĩa khí giang hồ. Anh ta ăn miếng trả miếng, có thù sẽ báo cho bằng được, có ơn anh ta cũng sẽ trả."

"Trường hợp này, chắc anh ta trong bệnh viện nghe nói tôi bị lũ cuốn trôi nên chạy ra cứu tôi, trả một mạng xong rồi về sau không ai nợ ai nữa, đường ai nấy đi."

Trưởng nhà giam không tin: "Anh ta chỉ chạy ra ngoài và nghĩ chắc chắn sẽ cứu được cậu à? Anh ta có ba đầu sáu tay chắc?"

Thiệu Quân mở to mắt, nghiêm túc nói: "Anh ta thực sự đã cứu mạng tôi. Nếu không có anh ta, tôi đã bị dòng nước cuốn trôi mất rồi! Anh ta kéo tôi lên bờ. Tôi đập đầu vào cột cổng chào, ngất đi hoàn toàn. Sau khi tôi ngất đi anh ta cõng tôi lên núi, tôi nằm trên núi một đêm, đến sáng mới về".

"Tôi biết là khó tin, nhưng La lão nhị thật sự là người coi trọng nghĩa khí, là hán tử! Anh ta chắc chắn không muốn chạy trốn, chỉ nghĩ tôi có ân nên muốn báo đáp."

Trưởng nhà giam nhìn Thiệu Quân bằng ánh mắt thăm dò: "Cho nên, La Cường không phải muốn trốn khỏi nhà tù?"

Vạt áo đồng phục của Thiệu Quân rộng mở, chân phải vắt chéo trên đầu gối trái, khí phách hiên ngang hợp tình hợp lý, hùng hồn nói:

"Nếu anh ta muốn chạy thì đã chạy từ lúc tối rồi, còn chờ đến sáng làm chi? Anh ta cống tôi đi đến thất lưng bị đau không thể cử động được, làm tôi náy náy trong lòng. Nên tôi quyết định dù thế nào tôi cũng phải đứng lên làm chứng cho anh ta, không thể để anh ta bị mang tiếng xấu! "

Thiệu Quân nói mà còn tự cảm thấy thật là hợp lý, chính bản thân mình cũng tự tin vào câu chuyện mình kể luôn.

Lãnh đạo bước ra khỏi phòng làm việc, Thiệu Quân hết mực đuổi theo sau mông lãnh đạo: "Trưởng nhà giam, có thể thả người trước được không? Chân anh ta vẫn còn đau..."

Trưởng nhà giam nghiêm túc nói: "Đã được đưa đến bệnh viện từ lâu rồi, hai chân ngâm nước đến suýt hư luôn ! Số này có muốn chạy thật cũng chạy không nổi, gần như tàn phế rồi còn gì?"

Thiệu Quân thở phào nhẹ nhõm, đứng tại chỗ chào nghiêm một cái thật tiêu chuẩn: "Cám ơn lãnh đạo sáng suốt!"

Thiệu Quân quay đầu lại nói chuyện với chỉ đạo viên một chút: "La Cường đang ở chỗ anh à, anh ta khai thế nào?"

Chỉ đạo viên trợn trắng mắt liếc anh một cái: "Lại còn khai như thế nào? Giống y như anh nói!"

Mặc dù hai bên không bàn bạc thống nhất lời khai với nhau, nhưng La Cường đúng là không ngu ngốc, hoặc là có thể nói, hai người họ tâm ý tương thông.

Ngày đó, ngay khi Thiệu Quân vừa mới đi, vài cảnh sát vũ trang tìm kiếm giải cứu trên núi ngay lập tức xuất hiện, rà soát ngay sườn núi La Cường đang ngồi.

La Cường đang vừa hồi tưởng bóng dáng yếu điệu mắt hờn của Tam Màn thâu vừa luồn tay vào đũng quần nghịch ngợm con hợa mi đồ sộ của mình.

Vừa ngẩng đầu lên, khẩu tiểu liên của cảnh sát vũ trang đã dí sát vào gáy hắn.

La Cường nhìn xuống cái đũng quần đang căng phồng của mình, nhướn mày nói với tiểu đội trưởng: "Này, anh bình tĩnh một chút, đừng bắn nhầm vào chim tôi."

Tiểu đội trưởng là một thanh niên còn trong trắng, tuổi còn trẻ chưa lấy vợ, cau mày liếc hắn một cái, đỏ mặt nói: "Anh kia, không được nói bậy bạ!"

La Cường nghiêng đầu chế nhạo: "Tôi không bậy bạ, mà nếu có bậy bạ tôi cũng không làm với cậu."

Tiểu đội trưởng tức giận nói: "Mau mặc quần vào, hai tay ôm đầu đứng lên!"

La Cường rũ vai cười nói: "Không thấy ông đây không có quần à, hay là cởi quần cậu ra cho tôi mặc đi?"

Lần trước hắn chịu thua thiệt một lần, nhưng có lẽ vì lần này trong lòng đã nhớ thương Tam Màn thầu, La Cường quyết định không gây sự với cảnh sát vũ trang nữa, ngoan ngoãn giơ tay đầu hàng cậu tiểu đội trưởng mặt đỏ lựng. Hắn mặc một chiếc quần nhỏ, bị hai cảnh sát áp giải hai bên đi về.

Lúc lãnh đạo thẩm vấn hắn chuyện hắn trốn thoát, La Cường nói: "Tôi nghe trong bệnh viện nói rằng cảnh sát Thiệu gặp nạn, bị kẹt trong trận lụt bất ngờ."

"Lúc đó mưa rất to. Tôi chưa từng thấy trận mưa nào lớn như vậy ở Bắc Kinh từ đó đến giờ. Trận mưa này chắc chắn sẽ làm chết người. Lúc đó tôi nghĩ, cảnh sát Thiệu đã giúp tôi, cứu tôi, cậu ta đối xử tốt với tôi. Cậu ta đã thay đổi tôi. Nếu không có cậu ta, tôi cũng không có cuộc sống tốt đẹp trong khu nhà giam số 3 này."

"Nếu cảnh sát Thiệu gặp chuyện không may, tôi phải cố hết sức giúp đỡ. Nếu các người truy cứu chịu trách nhiệm về việc tôi chạy lung tung, thì tôi cũng nói luôn, tôi đi cứu người, tôi không bỏ chạy vô ích."

Lời thú nhận của La Cường lúc ấy cũng làm lãnh đạo mềm lòng, không tiếp tục truy cứu phạm nhân này nữa.

Hơn nữa, còn một nguyên nhân quan trọng khác nữa, ám chỉ trong lời khai của La Cường...

Sau khi vụ việc xảy ra, chính quyền địa phương đã thống kê thiệt hại thương vong, đã có vài người chết ở một số làng gần đó, nhưng không có ai trong khu vực trại giam bị thương hoặc thiệt mạng do mưa lũ, nên nhà tù được lãnh đạo cấp trên khen ngợi qua điện thoại. Trưởng nhà giam không ngu ngốc, La lão nhị dù có trốn đi thật thì dù sao hẳn cũng đã trở về, nội bộ đóng cửa nói chuyện xử lý với nhau thôi, đừng nhón nháo lên trên, đến tai đội điều tra viện kiểm sát.

Qua ngày hôm sau, một giáo viên của trường tiểu học trung tâm thị trấn đưa hai phụ huynh đến và gửi một cờ tuyên dương lụa để cảm ơn các chiến sĩ cảnh sát trẻ trung thực và nhiệt tình. Anh cảnh sát trẻ không để lại tên, nhưng chiếc xe cảnh sát có dòng chữ "Khu giam số 3 Nhà tù Thanh Hà".

Chính vì một loạt chuyện như vậy, hai vị đương sự cũng thành "trong cái rủi có cái may".

Khoảng thời gian đó, mấy cuộc họp tổng kết công tác nội bộ luôn có tình lấy Thiệu Tam gia làm tấm gương điển hình tiên tiến, khen ngợi anh hết lời. Mọi người nhìn đi, đồng chí tiểu Thiệu làm tư tưởng đạo đức cho tù nhân rất tốt, phải là một đồng chí xuất sắc ưu tú đến cỡ nào mới có thể khiến tội phạm dưới quyền cậu ta nghe tin bị tai nạn là chạy ra như vịt, không thiết sống để cứu như vậy, không đùa được đâu!

Vết thương ở chân và thất lạng La Cường được phân loại là "chấn thương liên quan đến công việc", được đưa đến bệnh viện Thanh Hà để chữa trị, bình phục rồi mới vào lại khu vực nhà tù.

Lãnh đạo khu nhà tù đã yêu cầu nhân quyền cho các tù nhân, đòi bồi thường tai nạn cho Lại Hồng Bình và La Cường, số tiền không lớn, nhưng cũng đủ tiêu xài ăn vặt trong một năm.

Thiệu Quân được khen ngợi nhưng vẫn chưa đủ, anh đuổi theo lãnh đạo hỏi: "VẬY..., chuyện La Cường liều mạng cứu người, có thể được tính vào công điểm không?"

Thiệu Quân hỏi tiếp: "Sếp có thể đệ đơn xin giảm án cho La Cường được không?"

Lãnh đạo gặp riêng đồng chí Thiệu Tiểu Quân nói: "CẬU còn chưa chịu thôi à? La Lão nhị không bị phạt cũng không bị cấm đoán đã là chiếu cố lắm rồi, cậu còn muốn giảm án cho anh ta?"

Thiệu Quân cũng nghiêm túc nói: "La Cường có thể coi là cứu mạng người trong trường hợp khẩn cấp mà, đúng không ạ? Anh ta cứu Lại Hồng Bình, cũng cứu cả tôi. Theo quy định chính thức của Cục Nội vụ, anh ta có đủ tư cách để xem xét trở thành công dân tốt hăng hái làm việc nghĩa ở Bắc Kinh cơ mà?"

"Anh ta đã làm việc tốt mà, đừng cảm vì lợi ích công dân, tại sao lại không thể giảm án?"

Lãnh đạo bị Thiệu Quân càn quấy bám theo mãi.

Tù nhân suýt chút nữa vượt ngục sau dùng một cái lại biến thành công dân gương mẫu dũng cảm vì lợi ích người dân rồi?

Lãnh đạo lắc đầu, nghiêm túc bác bỏ: "Không, La Cường không đủ điều kiện để giảm hình phạt."

"Hơn nữa, Bộ Tư pháp đã quy định, những tội phạm liên quan đến

các băng đảng nói chung sẽ không có cơ hội được giảm án trừ khi họ thực hiện một số công lao rất to lớn và đặc thù. La Lão nhĩ về cơ bản phải ngồi trong Thanh Hà đủ 15 năm. "

"....."

Ngọn lửa hy vọng nhỏ nhoi trong mắt Thiệu Quân tắt lịm ...

La Cường đang dưỡng thương ở bệnh viện Thanh Hà, hấn dựa lưng vào thành giường, một chân quấn băng gạc to ụ như một trái dưa leo, treo cao trên đuôi giường.

Mấy ngày này hấn cũng nhàn nhã, ăn uống thỏa thích rồi lại nằm xem TV, hay đánh bài với một vài bệnh nhân chung phòng.

Lão chốc đầu ở phòng bên cạnh cũng đã khá hơn, ngồi trên xe lăn, tay cầm bánh xe chậm rì lẩn vào khu phòng của La Cường, không mời mà đến.

Lão chốc đầu bí mật mang trên tay một chai rượu có số độ khá cao, loại này có lẽ do người quen nhét vào cho. Đây là loại rượu thông dụng được bán ở cửa hàng thực phẩm gần đây, rất hay được đầu cơ trục lợi bán cho các tù nhân để giải tỏa cơn nghiện cồn của họ. Nó thường được bán với giá 25 nhân dân tệ một chai, tăng lên 80 nhân dân tệ vào lúc tết; đêm ba mươi tết muốn mua sang tay từ tù nhân khác, 200 tệ có khi còn không bán.

Lại Hồng Bình lấy rượu ra, không nhiều lời, liếc nhìn La Cường một cái rồi nói: "Tôi uống với đại ca đây một ly."

La Cường lấy dưới gối ra rất nhiều món ăn vặt, nào là cỗ vịt, bò xé sợi cay...

Đồ cả hai ăn đều bị cấm, người bị thương làm sao có thể ăn đồ cay được?

Lén quản giáo, đóng cửa lại, lấy ly uống nước rót rượu, nhấm nháp

cổ vịt cay, hai người nâng cốc, uống cạn ân oán thù hằn.

Con tôm già (hổ già?) nằm trong bệnh viện, cũng thu hút được con rồng nhỏ đến thăm, mà còn rồng lại còn đặc biệt quan tâm đến con tôm nữa cơ.

Thiệu Quân tranh thủ mấy ngày nghỉ chạy đi chạy lại bệnh viện Thanh Hà nhiều lần. Anh là quản giáo đại đội một, tù nhân dưới quyền anh bị thương phải nằm viện, anh đến thăm, chăm sóc là chuyện đương nhiên.

Thiệu Quân không đi tay không, liếc mắt nhìn cái tên nào đó đang nằm trên giường giả vờ yếu ớt, anh rút ra một túi đồ ăn ngon từ sau lưng...

La Cường liếc nhìn túi hồ trăn và hạt phỉ lớn, mừng rỡ ậm ừ nói: "Ngon thế này, nhưng mà tay ông đây đau quá, không thể tự bóc vỏ được."

Thiệu Quân lạnh lùng nói: "Anh không dùng răng cắn được à?"

La Cường: "Già rồi răng yếu lắm."

Thiệu Quân ngồi xếp bằng trên mép giường, tách vỏ hạt phỉ cho La Cường, tách xong một hạt, La Cường mở miệng, Thiệu Quân ngả người về phía sau khoảng hai mét, nheo mắt xác định điểm ném rồi ném mạnh, La Cường há miệng đón, đùa vui như hai đứa trẻ...

Thiệu Quân kể hết với La Cường mấy chuyện xảy ra trong nhà tù gần đây.

Cũng may La Cường nằm viện không quay lại khu nhà giam, lần này huyện Thanh Hà và vùng xung quanh gặp mưa to, lũ tràn vào cả trong nhà tù, Nhà ăn, nhà xưởng, khu giam cũng bị ngập. Những phạm nhân sống ở tầng một của khu nhà giam không may mắn, tạm thời phải mang hành lý và chăn ga gối đệm, nằm đờ dưới sàn hành lang tầng hai của trại giam.

"Vậ đội của chúng ta thì sao?" La Cường vội hỏi.

"Ban anh ở tầng hai, không có chuyện gì cả!" Thiệu Quân cười nói.

Trại giam ngập hầm tầng một. Chậu rửa, bát ăn cơm nổi lên đên trong phòng, một số phạm nhân lạc quan còn dùng bồn nhựa làm thuyền nhỏ, ngồi xồm trong chậu rồi lấu cái muỗng xúc cơm làm mái chèo...

Thiệu Quân nhú mày suy tư một chút, rồi thản nhiên uy hiếp: "Này, sau khi khỏi bệnh thì anh định đi đâu? Còn quay lại mỏ đá nổ núi đào đá không?"

La Cường nheo con mắt chỉ còn 1.0 thị lực nhìn Thiệu Quân: "Chờ ông đây lành bệnh rồi em định đi đâu? Còn đến ban tuyên huấn không?"

Thiệu Quân cười cười, mắg: "Đệt bà nhà anh.. cứ chờ đây!"

Khóe miệng La Cường kéo ra vẻ nguy hiểm, những nếp nhăn hiện lên sau đuôi mắt khi hấn cười, không chút nào yếu thế: "Được, ông đây nhất định sẽ chờ..."

Cửa phòng mở ra, cô y tá nhỏ thay băng cho bệnh nhân bước vào, nhìn thấy người ngồi trong phòng, cô gái lập tức tươi như hoa, nở nụ cười ngọt ngào.

La Cường cũng phát hiện ra rằng lúc nào Tam Màn thầu xuất hiện trong bệnh viện, nhóm mấy cô gái trẻ ở khoa nội trú bỗng trở nên náo nhiệt, nhốn nháo khắp đại sảnh!

Thiệu Tam công tử là ai? Là một loại hoa thơm cỏ lạ, nức tiếng đẹp trai quý giá phủ sóng bán kính 10km từ nhà tù, chính trực trẻ trung, gia đình có quyền có thế, lại còn độc thân chưa lập gia đình, mà nhìn sơ cũng biết là chưa có bạn gái, nên các cô nàng để mắt đến anh từ lâu.

Có rất nhiều cô gái lớn tuổi độc thân trong cơ quan, đặc biệt là ở cái quận Thanh Hà chim không thềm ỉa này. Cô y tá nhỏ thay thuốc cho La Cường, nhưng hai mắt cứ dán rịt vào Cảnh sát Tiểu Thiệu.

"Cảnh sát Thiệu, tại sao anh lại ở đây? Anh rất thích môi trường của chúng tôi, đúng không?"

"Cảnh sát Thiệu, công tác bên anh chắc là vất vả, mệt lắm, hay là chuyển đến bệnh viện của chúng tôi làm nhân viên bảo vệ đi! Chúng tôi đang thiếu nhân viên bảo vệ đó!"

"Cảnh sát Thiệu, tôi có mua hai vé xem phim mà không thể tìm được người đi cùng. Hôm nay tình cờ gặp anh thế này, hay là tối nay anh đi xem phim cùng tôi nhé?"

Thiên thần áo trắng tung chiêu cuối, cảnh sát Tiểu Thiệu mặt không đổi sắc tim không đập loạn, đảo đôi mắt đào hoa cười rạng rỡ:

"Phim à, đúng là đã lâu tôi có dịp xem phim, tôi rất muốn đi ... Á!!!"

Thiệu Quân ngồi trên giường, liếc mắt đưa tình với y tá nhỏ, không để ý có một bàn tay to lùn bên dưới chăn bông, ở nơi không ai có thể nhìn thấy hung hăng néo cặp môi gầy căng tròn của cảnh sát Tiểu Thiệu!

Thiệu Quân không hề cảnh giác, "Á" lên một tiếng.

Y tá nhỏ: "Sao vậy?"

Thiệu Quân cười nhe hàm răng trắng bóng: "Không ... Tôi muốn đi xem phim, nhưng mà bạn quá .. ha ha, chắc tôi không đi được."

Thiệu Quân bình tĩnh đưa tay ra sau lưng, vật lộn với bàn tay to lớn tội đồ dưới chăn bông, điên cuồng bóp véo.

La Cường nằm trên giường giả vờ ngủ, bàn tay to kia cách một lớp quần cào môi Thiệu Quân, cào đến mức Thiệu Quân sắp bốc cháy

...

Cô y tá nhỏ vừa rời đi, Thiệu Quân đóng cửa lại, xoay người nhào tới.

"Cào này, cào này, cho anh cào này!"

"Ui da, thắt lưng ông đây đang đau, đau, đau, nhóc con kiềm chế chút đi! ..."

La Cường ngửa mặt nằm trên giường, trên người đắp chăn bông, ánh mắt chăm chú nhìn Thiệu Quân.

Dưới lớp chăn bông, có hai bàn tay, mười ngón tay đan chặt lấy nhau, nắm siết, có hai người nhìn nhau, mắt dán chặt vào nhau.

Khi đó, giống như chờ ngày này từ rất lâu, khát vọng người kia cũng đã rất lâu.

./.

-----oOo-----

Chương 41

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 41: Tà dương trên bãi cỏ

Chuyển ngữ: Andrew Pastel

Nửa tháng sau, La Cường xuất viện.

Vết thương của người đàn ông này thực ra vẫn chưa lành. Một bên chân vẫn còn đầy sẹo đang đóng vảy. Phải có người chăm sóc bôi thuốc hàng ngày nhưng hắn nhất quyết đòi xuất viện, nói rằng bệnh viện chán quá, ông đây nằm đến mọc nấm rồi!

Sao không chán cho được? Cho dù cảnh sát Tiểu Thiệu có nhớ hắn cỡ nào đi nữa, thì một tuần cũng chỉ có thể chạy đến một lần, lại còn vội vội vàng vàng.

Vì ngập lụt trong khu nhà tù, bên nhà xưởng cũng ngừng hoạt động, toàn bộ người trong nhà giam đồng loạt ra trận, ngày nào cũng mặc kệ mọi chuyện mà đi dọn nước, dọn sạch khu giam rồi đến căng tin và khu nhà xưởng. Dọn hết một ngày, toàn thân ai cũng lấm lem bùn đất, mệt như mấy con lợn. Một vài chiến sĩ công an vũ trang đứng trong cảnh nước ngập nhiều ngày, đậy quần sắp mục ra luôn.

Hôm La Cường xuất viện, Thiệu Tam gia lái xe jeep của nhà tù đến đích thân đến đón hắn.

Đón tù nhân kiểu này nói chung không được phép hành động một mình, vì sợ xảy ra sự cố, Thiệu Quân đáng lẽ phải đi cùng quản giáo

Vương.

La Cường chống nạng, chậm rãi ra khỏi viện, tiến vào trong xe, để Thiệu Quân còng hai tay hắn vào song sắt.

Ánh mắt của La Cường lướt qua khuôn mặt và cổ của Thiệu Quân, đáy mắt hắn hiện lên một tia nhìn nóng rực nhưng chóng vánh.

Tóc hắn mọc dài đến cả tắc trên đầu, đen và cứng, cầm cạo rất sạch sẽ. Thời gian nằm viện, hắn ăn ngon ngủ ngon khiến người béo hơn, mặt cũng tròn lại.

Hoặc có lẽ nó không phải là béo, chỉ là do nước da hồng hào, gương mặt hắn nhu hòa đi rất nhiều, không còn lạnh toát như một tảng đá.

Họ chạy xe suốt từ bệnh viện đến khu trại giam, đoạn đường thường đi đã bị lũ tàn phá, phải đi đường vòng, mất một quãng đường dài.

Lần này, mưa lớn khiến các thị trấn lân cận và bảy tám làng xóm thiệt hại nặng nề, toàn bộ ngũ cốc và rau quả không kịp thu hoạch đã bị nước cuốn trôi, lá rau thối chất thành đống bên vệ đường. Xác lợn, gia cầm chìm trong nước chất thành đống, chuẩn bị được chi cục phòng chống dịch bệnh môi trường lôi xác lên xe tải đi đốt.

Nhà quản giáo Vương ở thị trấn cũng bị ảnh hưởng bởi cơn lũ. Ngôi nhà giờ như một cái ao nhỏ, chậu rửa, ấm đun nước, cặp học sinh nổi lơ lửng trên mặt nước ngập cao đến đầu gối ...

Thiệu Quân liên tục an ủi đồng nghiệp dọc đường đi: "Anh Vương, chúng ta sẽ đi ngang qua thị trấn nhà anh đó, hay là anh về nhà trước đi?"

Quản giáo Vương nói: "Không sao, ở nhà đã có chị dâu thu dọn."

Thiệu Quân tỏ ra đặc biệt quan tâm, nhiệt tình nói: "Anh Vương, nếu

có thể giúp được gì thì cứ nói cho tôi biết nhé! Tôi sẽ giúp anh dọn dẹp, đừng làm chị dâu thêm mệt mỏi!"

Quản giáo Vương cảm động nói: "Ồ, không, không, không, làm sao dám phiền đến cậu được?"

Thiệu Quân nói: "Vợ anh không thể quá bận rộn một mình như vậy được. Lại còn có con nhỏ trong nhà nữa. Xe sắp đi ngang nhà anh rồi, anh về trước đi, để chuyện đây tôi lo cho."

Quản giáo Vương sắp sửa bị anh thuyết phục, vẻ mặt do dự: "Cùng nhau đi ra ngoài làm nhiệm vụ mà nửa đường anh chạy trước để cậu lại một mình, có ổn không?"

Thiệu Quân thoải mái lắc đầu: "Có gì mà không ổn? Anh với tôi quen nhau bao nhiêu lâu rồi, đâu cần khách khí với nhau như thế!"

"Anh yên tâm, không sao đâu, một mình tôi lái xe trở về được mà."

Thiệu Quân nói chuyện giọng điệu rất thoải mái và bình tĩnh, đặc biệt nghĩa khí, làm người khác cảm thấy rất an tâm.

Anh theo khước mắt khế liếc nhìn kính chiếu hậu, La Cường trên ghế sau xe hôm nay cực kỳ yên tĩnh, ngoan ngoãn nhắm mắt nghỉ ngơi không hề nhúc nhích, mắt nhắm hờ còn kẽ hở thành một đường mỏng như sợi tóc, lấp lánh sáng.

Thiệu Quân rẽ vào một khúc cua, xe lên đường đến thị trấn đưa quản giáo Vương đến cửa nhà.

Quản giáo Vương trước khi rời đi cũng không an tâm: "Đi đường cẩn thận đó. Đừng lơ là chủ quan, trước khi vào ngục không được tháo còng tay anh ta."

"Tôi biết rồi!"

Thiệu Quân tay kiên nhẫn vẫy vẫy, nhưng chân bên dưới đã muốn

nhấn chân ga lăm ròi.

Thiệu Quân quay đầu phóng đi, không thèm nhìn người ngồi trên ghế sau xe một cái.

Bản thân Thiệu Quân cũng thuê một căn nhà ở thị trấn, nhưng khu vực này đông đúc dân cư, La Cường lại đang mặc đồng phục tù nhân, bị người ta nhìn thấy chắc chắn sẽ gây ra rắc rối.

Anh tăng tốc hết cỡ, vượt qua mấy ô tô, đi ngang qua ngã tư dẫn vào khu vực trại giam, anh không ngoái lại, không chần chừ, vượt qua nó.

Bên ngoài xe là sự mát mẻ trong lành sau khi mưa tan mấy ngày, trong xe lại là bầu không khí ngột ngạt khác thường, hơi thở nặng nhọc lẫn nhau vang vọng bên tai và tiếng tim đập như trống dồn.

Thiệu Quân không nói gì từ đầu đến cuối.

La Cường cũng không nói.

La Cường còn không buồn mở miệng hỏi, em đưa anh đi đâu?

Hai người ai cũng biết, đi trên con đường này thì dẫn đến đâu ...

Đã đến nước này còn có thể nói gì?

Anh là tù nhân trọng phạm, tôi là một cảnh sát, tôi dám, tôi chịu thua, chẳng lẽ anh không dám sao?!

Thiệu Quân vừa lái xe vừa nhìn dọc đường, tìm kiếm nơi đỗ lại thích hợp.

Vừa lái xe qua ngã tư đang bật đèn, La Cường đột nhiên mở to đôi mắt lừ đừ, hừ nói: "Làn đường em vừa đi, có camera trên đầu quay lại ròi."

Thiệu Quân nhấn thắng xe một chút, thềm rửa, chết tiệt ...

Thiệu Quân: "Em không chạy quá tốc độ."

La Cường: "Nhưng nó quay lại em rồi. Đường này không phải đường về nhà tù."

La Cường nghiêng đầu cười lạnh, bắt lực lắc đầu, Tam Màn thầ đúng là chưa từng làm chuyện xấu, không có kinh nghiệm gì. Mỗi lần ông đây ra ngoài làm việc, kế hoạch lộ trình trước mỗi camera đều được cân nhắc tỉ mỉ, kỹ lưỡng và thấu đáo. Nếu bất cẩn như em, không biết ông đây đã chết được bao nhiêu lần.

Em đã đi một con đường mà em không nên đi. Nếu ai đó kiểm tra sau đó, họ có thể biết em đã ở đâu.

Thiệu Quân thấp giọng lẩm bẩm, mắng bông lông vài câu, sau đó nói: "Ở đằng kia có một trang trại chăn nuôi, đội chúng ta lần nào cũng mua thịt ở đó, em sẽ nói tiện thể đi lấy thịt."

Người phía sau cười gằn, giọng trầm khàn như tiếng kim loại đồng ma xát vào nhau, vang lên từ trong lồng ngực.

Chiếc còng tay và lan can đập mạnh vào nhau phát ra một tiếng giòn vang, một bàn tay to vươn ra nhẹ nhàng, băng qua song sắt, vuốt ve đầu Thiệu Quân.

Hai tay cầm vô-lăng của Thiệu Quân hơi run rẩy, lòng bàn tay mồ hôi nhễ nhại, trở nên ướt át, hai mắt rối bời, từng lỗ chân lông trên người đều tràn đầy lo lắng.

La Cường dùng ngón tay sờ lên tóc, xoa xoa da đầu, lòng bàn tay lớn khum thành hình bán cầu, đỡ sau đầu của người thanh niên trước mặt. La Cường chịu sức nặng của đầu Thiệu Quân bằng lòng bàn tay, sau đó để những ngón tay lướt qua chỗ hõm sau gáy, vuốt ve mơn trớn phần cổ lộ ra.

Hầu kết Thiệu Quân cứ lên xuống, mắt anh liên tục nhìn về phía gương chiếu hậu.

La Cường cũng không nói gì, đưa mắt nhìn chăm chăm vào gương chiếu hậu. Ánh mắt của hai người như đang nhìn nhau qua tấm gương chiếu, quán quýt lấy nhau, cả chiếc xe như bùng lên một tia lửa, cảm giác chỉ vài giây sau sẽ bốc cháy, thiêu đốt cả núi rừng.

Cuối cùng Thiệu Quân cũng lái xe đến đồng cỏ ở lưng chừng núi, tà dương đỏ như màu máu.

Phóng tầm mắt ra xung quanh, phần lớn đồng cỏ được bao phủ bởi những bụi cỏ cao nửa người, đâm thẳng lên trời. Mặt trời lặn phủ lên đồng cỏ một lớp bụi vàng, những ngọn cỏ nhuộm rắng vàng khê rung rinh trong gió.

Một vài con bò đang từ từ nhai thức cỏ, phát phát cái đuôi quất ruồi một cách nhàn nhã.

Thiệu Quân lái xe đến một chỗ khuất, dừng lại ổn định, cuối cùng cũng thở ra một hơi rồi ngả người ra sau.

Đầu anh hoàn toàn nằm gọn trong lòng bàn tay La Cường, thích thú hưởng thụ những khớp xương cứng rắn từ bàn tay to lớn nắm chặt lấy anh, lần theo những đường nét hộp sọ, và dần dần mạnh lên. Đôi mắt anh dần dần mờ đi không còn nhìn thấy rõ, cơ hồ cả trái tim dường như bị La Cường nắm trong lòng bàn tay, lột từng lớp từng lớp, lộ ra da thịt ửng hồng.

Anh nhớ thương một người, nhớ đã quá lâu.

Anh nhớ ngày đầu tiên hai người gặp nhau, ở bên sân bóng rổ, anh đã vén áo ba lỗ lên lộ bụng, vùi đầu sờ tới sờ lui trước mặt La Cường ...

La Cường thì thầm: "Nhân tiện, không phải vừa nói tới đây lấy thịt sao?"

Thiệu Quân đột ngột ngồi dậy, quay đầu lại.

La Cường hát cảm ra hiệu: "Đi lấy thịt đi, làm cho xong chuyện này đã."

Thiệu Quân hiểu ý hần. La Cường bảo anh tìm cho mình một người chứng kiến, để sau này có chuyện gì xảy ra, anh cũng có thể giải thích lý do tại sao anh lái xe đi vòng đến trang trại.

Thiệu Quân nói: "Vậy thì, đợi em trên xe, đừng chạy lung tung."

Khóe miệng La Cường mỉm cười, khẽ nhắm mắt lại, ý là đồng ý.

Thiệu Quân sốt ruột chạy đi, chạy hết một nửa trang trại, cuối cùng cũng tìm thấy ông chú phụ trách trang trại.

Ông chú này biết mặt cảnh sát Tiểu Thiệu, nhiệt tình chào hỏi còn mời thuốc lá. Thiệu Quân không có tâm trạng tán gẫu hút thuốc, vội vàng hỏi vài câu, xem trong lều thấy có mấy con bò béo ngậy, hện hai tuần sau nhờ ông chú lái xe tải chở thịt đến. Đây là thịt bò khu nhà giam mua để nấu phần cho các quản giáo, thịt bò mua trực tiếp từ trại của người quen, tươi, sạch, rẻ, không hóa chất bảo quản. Lâu lâu thịt có nhiều, Thiệu Tam gia cũng chia sẻ một nồi cho các tù nhân.

Trước khi rời đi, Thiệu Quân tiện tay mua luôn một gói khô bò ông chú này tự làm.

Anh chạy như điên trở về, mồ hôi nhễ nhại thấm xuyên qua chiếc áo đồng phục, như một con báo đang phi nước đại trên bãi cỏ, dũng mãnh lao tới con mồi.

Nhưng khi chạy lại xe xem xét, thì thấy chỉ còn một chiếc còng đã mở sẵn treo trên lan can sắt trong xe, một mình đung đưa ...

"Mẹ bà anh!"

Thiệu Quân chửi rủa, quay đầu lại, xung quanh anh không còn một ai cả, La Cường một tên đàn ông sống sờ sờ đã không cánh mà bay.

Thiệu Quân chạy ra ngoài, bước dài bước ngắn đi tìm. Đồng cỏ phủ đầy những bụi cỏ cao tới nửa người, tạo thành một mảng lớn màu vàng óng che bớt đi tầm nhìn của mắt..

"La Cường?"

"La Cường?!"

"Tên khốn kiếp họ La, tên khốn kiếp! ... Anh ở đâu lăn ra đây cho tôi!!!"

Thiệu Quân không dám hét lớn, chỉ có thể thấp giọng rít lên, giống như một con thú hoang tức giận, trán hồng lên, nổi cả gân xanh.

Nếu tên khốn này trốn thoát, Thiệu Tam gia sẽ thực sự phát điên, thực sự phát điên lên mất!

Thiệu Quân chạy dưới bầu trời vàng nhạt như trong vỏ trứng, mê man bước chìm vào bãi cỏ.

Có tiếng sột soạt nhẹ phía sau, là tiếng cỏ lướt qua lớp vải thô.

Thiệu Quân nhanh chóng quay đầu lại, dưới ánh mặt trời vàng đến mơ hồ, một khắc đó anh gần như ngạt thở, suýt chút nữa cắn nát môi mình!

La Cường đứng dậy từ phía sau một con bò vàng to lớn, chậm rãi từng bước một, bước tới đây.

La Cường sẽ không bao giờ bỏ chạy.

Tam Màn thâu đưa hấn ra ngoài, làm sao hấn có thể chạy trốn?

Thiệu Quân đứng im bất động, hai mắt đỏ hoe nhìn tên khốn đó thật lâu.

La Cường bước đi rất chậm, mỗi bước đi của hắn, dường như đang bước trong một cơn mưa bom bão đạn, con đường trước mặt là biển máu đao sơn.

Hôm nay bước đến bước này, e rằng cả hai đều không có cơ hội hối hận và quay đầu lại. Cuối con đường này là Tam Màn thâu, cái bánh mềm mại ấm áp trong lòng hắn, gần trong tầm tay như thế, nhưng đến giờ La Cường mới có đủ can đảm để bước đến.

Không phải là bởi vì người trước mắt không đủ tốt, mà là bởi vì hắn sợ sẽ làm người ấy thất vọng.

Không phải không tin tưởng Màn thâu, chỉ là không tin rằng hắn đã hãm sâu đến vậy ...

Một hàng chim líu lo bay lượn trên bầu trời phía trên, và hai trái tim đang giãy giụa dữ dội dưới bãi cỏ.

Khuôn mặt của La Cường không chút thay đổi, đôi mắt lấp lánh ánh lửa, xương mày và hốc mắt cũng như bị lửa cháy thành màu đỏ đồng. Nắng chiều trên đỉnh núi Yên Sơn lại viền thêm cho người đàn ông này một lớp bụi vàng.

Thiệu Quân nhỏ giọng lầm bầm, đồ khốn nạn, dám đùa giỡn em.

Trong tích tắc tiếp theo, bả vai của La Cường rung lên, như một con sư tử đang bí mật bò trong cỏ chờ con mồi, bất thành linh chồm lên, tung chiếc bờm trên lưng, lộ ra những chiếc răng nanh sắc nhọn, xòe hai bàn tay to lớn của hắn tóm lấy đầu Thiệu Quân, những ngón tay thô ráp giữ chặt khuôn mặt anh.

La Cường dùng sức mạnh tàn bạo như dã thú săn mồi, nắm lấy cằm Thiệu Quân, hôn lên môi!

Mùi thuốc lá, mùi nước bọt, mùi hăng hắc của dục vọng cháy bỏng, thiêu đốt trên môi Thiệu Quân, cả người anh như tối sầm lại, tai không nghe được gì ...

La Cường vươn đầu lưỡi, thô bạo mãnh liệt tấn công, chiếc lưỡi mạnh mẽ càn quét khắp miệng Thiệu Quân, mút mạnh, như thể muốn nuốt chửng anh vào bụng, chiếm làm của riêng.

Thiệu Quân theo bản năng muốn thoát ra, nhưng hai bàn tay to của La Cường vặn khuôn mặt cố định anh lại, làm anh bị đau!

Anh nâng khuỷu tay lên giáng vào mặt La Cường, đánh vào quai hàm và mũi hắn.

La Cường lão đảo, một mùi tanh nồng xộc lên não, chất lỏng sền sệt nóng hổi trào ra khỏi khoang mũi. Thiệu Quân run rẩy đứng lên, ôm lấy người đàn ông ấy, gặm cắn cái mũi đang chảy máu của La Cường, hút lấy máu chảy do chính anh làm ra ...

Hai người cùng vặn vẹo cơ thể, cả hai đều muốn rũ bỏ khỏi vòng tay của nhau rồi ôm chặt người trước mặt vào lòng, để cảm giác người này hoàn toàn là của mình, để tàn phá, trút giận, chà đạp, cho hết những ám ức, những chán nản, những bức tức thống hận... những tồn đọng kéo dài suốt ngàn ấy thời gian... và còn cả nỗi nhớ nhung sâu sắc.

Cái cảm thô ráp của La Cường nghiền đè nặng lên Thiệu Quân, như để trả đũa, hai tay hắn ấn vào lưng Thiệu Quân, nhào nặn vuốt ve từng chút một.

Thiệu Quân nhe răng, cắn mặt La Cường, cắn tai người này, cắn đến yết hầu, đến mạch máu xanh trên cổ hắn, cắn động mạch chủ, gần như muốn cắn đứt luôn mạng sống của tên khốn kiếp này.

Cổ họng cả hai đều phát ra những tiếng gầm gừ, như một con thú hung dữ trong rừng đang ngấu nghiến món ngon của nó. Thiệu

Quân mãnh liệt mút lưỡi La Cường, sau đó lại bị hấn cuốn lấy. La Cường thô bạo mút đau cả gốc lưỡi anh, hút sạch mọi suy nghĩ và lý trí còn sót lại trong tâm trí.

Nụ hôn giữa hai người đàn ông mãnh liệt, điên cuồng, đậm nồng mùi động tình, nhưng không chỉ là hai từ dục vọng đơn giản, nó là thứ dục vọng nguyên thủy và thuần khiết nhất.

La Cường hiếm khi thể hiện cảm xúc bằng môi. Hấn rất ít khi hôn người khác, thậm chí hấn còn chưa hôn những tình nhân bé nhỏ của hấn lúc trước, mấy đậu phụ nhỏ, bánh quai chèo gì đó. Tình nhân lên giường chỉ để hưng hăng làm tình, không phải để dịu dàng âu yếm. La Cường không thể nhớ nổi khuôn mặt của những người đó tròn méo thế nào; hấn chỉ nhớ cảm giác và hình dạng của từng cái miệng của họ, người nào hình quả đào, người nào quả lê, người nào là hình vỏ ngao nhỏ. Cái nào chọc vào sẽ thấy khít, cái nào đâm vào sẽ mềm, cái nào bên ngoài vào thì đau, nhưng vào bên trong thì chảy nước...

Nhưng hấn nhớ khuôn mặt của Thiệu Quân. Mỗi khi Màn thầu tức giận, đôi lông mày đen của anh sẽ nhướng lên thật thẳng, hay đôi mắt đẹp, tuấn tú lấp lánh như ánh sao, khuôn mặt thon dài của Màn thầu, hay cái cách Màn thầu sốt ruột bồn chồn khi giữa mũi chọt nổi lên một nốt mụn tàn phá dung nhan

miệng của Màn thầu hấn là mềm mại lắm, La Cường không cần nhìn cũng biết, đây sẽ là mẫu người hấn thích.

Thiệu Quân cúi đầu, kéo bộ đồng phục tù nhân của La Cường, lộ ra khuôn ngực nóng rực cường tráng cùng hai xương quai xanh rắn chắc như thép.

Nhưng trước khi anh có thể lột trần người đàn ông này, La Cường bất ngờ khom người xuống, ôm lấy chân của Thiệu Quân, bế bổng anh lên!

Thiệu Quân không nói lời nào, để hấn nhắc anh lên không trung, hai

chân không thể chạm đất, trước mặt là một bãi cỏ mênh mông ánh vàng rực rỡ, trời đất hòa cùng một màu ...

Anh ôm lấy lưng La Cường bằng cả hai tay, giữ thẳng bằng trên không, cố gắng rút một chân ra, gác hẳn lên vai người đàn ông này.

Thiệu Quân dùng chân vặn cổ đối phương, hai đầu gối đột nhiên kẹp chặt, cố gắng ra tay hạ gục hẳn!

La Cường mặt đỏ bừng vì ngạt thở, trán nổi gân xanh, hẳn hất vai, Thiệu Quân đột nhiên mất thăng bằng, nhanh chóng ngã ngửa ra.

(chơi thế khó vậy hai anh =]]]])

"Ừm ... ah ..."

.....

Cả hai quay cuồng dưới bãi cỏ, đấu đá kịch liệt, thở hổn hển dữ dội, quần lầy nhau như hai cái bánh quẩy, những cọng cỏ sắc nhọn dưới thân đâm thủng da thịt ...

La Cường dùng sức nặng của mình đè lên anh, một tay giật mạnh lột quần anh xuống.

Thiệu Quân ngã chổng vó vào đồng cỏ khô, lưng quần vốn rộng, không chờ đến lúc cởi thắt lưng, bàn tay to của La Cường nắm kéo vài cái, quần dài và quần lót của anh đã bị lột sạch, lộ cả mông và đùi.

Hạ thể của anh cứng rần đến vô vọng, bị nén nghẹt trong đũng quần đã lâu không thể chờ đợi được nữa nhảy bật ra đứng thẳng trước mắt La Cường, đỏ rực lác lác, cùng với hai viên ngọc phía dưới kia, không hề che giấu chút nào, trần trụi phơi bày trong gió.

La Cường không chút khách khí đưa tay ra, nhéo em bé căng phồng của Thiệu Tiểu Tam gia, trả thù lần chơi khăm lúc trước.

Thiệu Quân để hấn véo, đau đớn rên lên một tiếng.

Anh thấp giọng mắng, trợn mắt lườm hấn, nhưng hạ thân bị véo mạnh càng ngày càng trướng căng lên, không thể chịu đựng được nữa...

--

*hot quá hot quá =)))) xịt hết máu mũi dòi =)))) hai con người này
bạo lực vl =))))))*

./.

-----oOo-----

Chương 42

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 42: Bãi cứt bò

Chuyển ngữ: Andrew Pastel

Không cần phải nói gì cả, mà thật sự cũng chẳng có thời gian để nói những lời vô nghĩa.

Khó khăn lắm mới trộm được một khoảng thời gian hạnh phúc cùng nhau, từng phút từng giây cả hai đều chìm đắm trong những nụ hôn mạnh mẽ và hơi thở nặng nhọc.

Hai người đều dính đầy cỏ vụn trên đầu trên cổ, chặt vật không chịu nổi, trông chẳng khác nào hai con bù nhìn rơm. Quần tây của Thiệu Quân bị lột sạch, phần thân thể nhạy cảm mỏng manh trước giờ luôn được che chắn kĩ cũng lộ hết ra ngoài, đột ngột bị những ngọn cỏ đâm trúng, anh gần như ôm cái miệng mềm nhả dựng lên!

"Á đâu! ...Mẹ nó đâm chết em rồi!" Thiệu Quân thấp giọng mắng, giã giã trong bụi cỏ.

"Chịu thôi." La Cường đưa tay che miệng anh lại.

"Phía sau ... miệng em!"

Thiệu Quân cứ la oai oái liên tục, bị cọng cỏ đâm vào miệng thật sự là đau lắm đó.

"Mẹ em, mông vàng mông bạc quá nhỉ!"

La Cường phiến đến mức phun ra một câu mắng, hấn đứng thẳng dậy, cởi áo khoác trải xuống mặt cỏ, rồi ôm thất lưng Thiệu Quân đặt lên trên.

Hai người ôm chặt lấy nhau, La Cường dùng sức đè người dưới thân, Thiệu Quân chặt vật cản vai lưng La Cường, giãy giụa cọ xát.

La Cường cũng lột sạch quần mình, một chân ném quần ra ngoài, cũng không biết đã ném xuống bụi cỏ nào.

Thiệu Quân vội nói: "Một lát mà không tìm được quần mặc thì mắc cười lắm đó nha!"

La Cường thở hổn hển gặm cổ anh: "Không tìm được quần thì ông đây khỏi về."

Thiệu Quân cũng thở hổn hển đáp lại: "Anh dám!"

Hai mắt La Cường toát ra dục vọng cực độ, khàn giọng nói: "Em nghĩ ông đây dám không..."

Đũng quần La Cường căng phồng lên như giấu một khẩu súng, nóng hừng hực như chiếc kẹp sắt đang cháy đỏ trên bếp than, giống như có thể đốt cháy một đường trên bụng dưới Thiệu Quân trong tích tắc.

Cả hai không thể chờ đợi thêm được nữa, đồng thời duỗi tay ra, tuốt lên tuốt xuống cõn thịt của nhau, tận hưởng bộ phận nhạy cảm và nóng bỏng của đối phương cọ xát vào lòng bàn tay mình.

cõn thịt La Cường thật sự rất lớn, phần đỉnh của đàn ông hay gọi là đầu rùa (*quy đầu*), nhưng của La Lão nhị rõ ràng nó là đầu báo hay đầu cọp thì đúng hơn, hùng tráng và oai phong lắm liệt.

"Ừm...Mẹ kiếp." Thiệu Quân nhỏ giọng lầm bầm.

Ngoại trừ lần "kiểm tra thân thể" ngày đầu tiên vào trại giam, Thiệu Quân cũng chỉ nhìn con quái vật này qua màn hình nhỏ, nhưng dù đã xem vô số lần đoạn video bí mật đó, hôm nay nhìn cận cảnh người thật việc thật, mắt anh vẫn nóng ran, đáy mắt đỏ dần...

La Cường vùi mặt vào cổ Thiệu Quân, lắc hông, hai người nhiệt tình cọ xát vào nhau, đắm chìm trong sự thỏa mãn thô bạo mà đàn ông quen thuộc, dùng ngón tay cọ xát, dùng răng nanh cắn xé.

Hai cõn thịt cọ xát vào nhau đều rỉ ra một chất lỏng trong suốt, chảy đầy tay, ẩm ướt và gợi cảm.

Cuối cùng thì, Thiệu Quân dù sao cũng còn trẻ, tinh lực tràn đầy, đã không chịu nổi thêm nữa, anh bắn ra trên tay La Cường, không kịp được tốc độ, một dòng chất lỏng sền sệt vô cùng nhuần nhuyễn và nghiêm túc phun ra ngoài.

La Cường cười khùng khục trong lồng ngực, vừa định mở miệng cười nhạo thẳng nhóc không có kinh nghiệm này, kết quả Thiệu Quân lại trở nên cuồng loạn, làm hắn cũng không chịu nổi nữa.

Hắn vốn dĩ có thể nhìn lại, nhưng Thiệu Quân ôm lấy cổ hắn, cắn loạn lên vai hắn, cơ thể vừa bắn tinh không kiểm soát được mà đung đưa vụng vẹo dữ dội khiến mắt La Cường nóng bừng. Hắn ngẩng đầu lên, nhìn gương mặt Thiệu Quân đang nhắm nghiền mắt tận hưởng khoái cảm khi lên đỉnh, hắn cũng như cùng điên cuồng theo, bắn ra đầy tay, đầy cõn lòng ...

Hai người thờ dốc nằm úp sấp lên người nhau trong bụi cỏ cao, ôm chặt lấy nhau.

Lần này bắn thật lâu, số lượng không biết tích góp từ năm nào, tháng nào, chỉ biết trút ra hết, đưa cho nhau, không hề giữ lại.

La Cường ngẩng đầu lên khỏi hõm vai Thiệu Quân, nheo mắt ngạo nghễ liếc nhìn rồi dùng ngón tay chậm rãi xoa xoa cõn thịt giúp anh

kéo dài khoái cảm, nhìn "Thiệu Tam gia bé" trong tay hấn từ từ mềm nhũn ra.

Thiệu Quân ra rất nhiều, thờ hồn hển ngửa mặt lên, hoàn toàn không để ý tới bãi chiến trường của mình, hai tay xụi lơ, cũng không có "phục vụ hậu mãi", làm tay đùi La Cường dính đầy tinh dịch.

La Cường lằm bằm, bứt một vài lá cỏ thô lỗ tự lau.

La Cường nâng một chân anh lên, vươn tay ra cố ý dùng ngón tay xoa nắn quả trứng mềm mại.

"Cũng lớn với nặng đó, chứa được quá chừng thứ hay ho nhỉ?"

Khóe miệng La Cường nở một nụ cười xấu xa.

"Cút đi, bộ chưa thấy chim lớn bao giờ à?"

Thiệu Quân giơ chân đạp hấn ngã lăn ra cỏ.

Thiệu Quân gầy và trẻ, ngay cả phần bụng dưới dễ tích mỡ nhất bóp cũng chẳng thấy thịt thà gì. Lúc chơi bóng anh thích vén áo ba lỗ lên, nơi không tiếp xúc với ánh nắng mặt trời thường rất trắng nên phần bụng và phần thân dưới lộ ra đường phân cách rất rõ ràng, ngực trước và bụng màu lúa mì, mỏng và đùi thì lại trắng nõn.

La Cường cứ tưởng Thiệu Quân có thân hình mỏng như mắc áo, gầy thế này, eo thì thon đến mức cảm giác gió thổi cũng bay, nhưng không ngờ rằng bộ phận thể hiện khí chất đàn ông của anh trông cũng rất đầy đặn hồng hào lắm, rất bắt mắt, rất hấp dẫn.

"Này, ăn gì ra được như thế vậy?" La Cường trêu chọc anh.

"Em á..." Thiệu Quân có vẻ đắc ý nheo nheo mắt, "Hồi nhỏ em thích bánh của Cung Di Phủ, hoa quả của Đạo Hương Xuân, thịt bò hỏa thiêu của Nguyệt Thịnh Trai, còn có xoài với dứa tươi, cherry chở máy bay từ Hải Nam về, lê hương và dưa lười nhập ở Tân Cương,

với sô-cô-la nhập khẩu từ Thụy Sĩ và Bỉ! "

Những gì Thiệu Quân ăn khi còn nhỏ đều được chu cấp riêng, không phải những loại bình thường có thể mua ngoài chợ.

"Ha ha, đúng là rất quý giá ..." La Cường nheo mắt nhìn chằm chằm vào gương mặt thật thanh tú, thật điển trai của Thiệu Quân.

Những đứa trẻ sinh ra trong nhung lụa quả thật được chăm bón rất tốt, chúng có cơm ăn áo mặc chất lượng cao, được cho ăn thức ăn giàu đạm, nhiều dinh dưỡng, tuy gầy nhưng phát triển tốt, có trước có sau, điện nước đầy đủ...

"Sao, muốn ăn à?" Thiệu Quân cười bí hiểm.

"Anh muốn ăn." La Cường mắt lạnh.

"Muốn ăn thì cho anh ăn..."

Thiệu Quân cười cười, đột nhiên lôi trong túi áo ra một nắm khô bò được rán thơm phức, nhét vào miệng La Cường ...

Hai người nằm ngửa nghỉ ngơi một lúc, không hiểu sao, cả hai cùng ăn ý quay mặt lại nhìn nhau.

Đáy mắt La Cường tối đen, đôi môi của Thiệu Quân hồng hào, vẫn còn vương nước bọt của hắn. Hai người họ chỉ dừng lại nửa giây, như thể có một ma lực mạnh mẽ hấp dẫn, cả hai lại nhanh chóng quán riết vào nhau một lần nữa ...

Hai mắt Thiệu Quân sáng rực, khuôn mặt trắng trẻo nhanh chóng đỏ bừng, anh lao lên, thờ hỏn hển, cố gắng cưỡng lên người La Cường.

Anh vịn người, uốn mông ngồi đè lên ngực La Cường.

La Cường ngẩng đầu nhìn anh, cười lạnh: "Thằng nhóc này, lại còn muốn đè anh sao?"

Thiệu Quân: "Nếu em đè anh thì sao!"

La Cường: "Ông đây từng đè người khác đè bao giờ à?"

Thiệu Quân: "Em là "người khác" à? Em là ai cơ chứ!"

Khóe miệng La Cường kéo ra một nụ cười, hấn thích những lúc Tam Mạn thầu bướng bình kiêu ngạo đòi so tài như thế. La Cường ngồi mạnh dậy, gần như nhấc bổng người đang ngồi trên ngực mình lên.

Thiệu Quân lại bị cho một cú lộn nhào, miệng vẫn trần trụi láng bóng, "Thiệu tam gia bé" lúc lắc trong không trung.

La Cường nhanh chóng đè lên, kẹp chặt tay chân anh, nắm lấy cõn khịt đã cương cứng lại dưới hai chân Thiệu Quân, thô bạo xoa nắn!

Thiệu Quân giãy dụa, thờ hỏn hỏn, vì hai chân vẫn còn bị trói trong ống quần, giá trị vũ lực bị hạn chế nghiêm trọng. Quần lót và quần tây của anh chỉ mới lột ra một nửa, vẫn còn treo trên đầu gối, đôi ủng da to trên chân anh vẫn chưa cởi ra, tất dài đã đùn thành đống ở mắt cá chân, trông như một con ếch.

La Cường cười khùng khục đè lên Thiệu Quân, dùng bàn tay to tàn phá cơ thể anh.

"Ừmm ..." Thiệu Quân bắt mẫn hừ rên một tiếng.

La Cường dù sao trong lĩnh vực này cũng có kinh nghiệm hơn nhiều, biết cách khiến người trước mặt cảm thấy khó chịu, cũng biết cách làm cho thoải mái, khát cầu, muốn ngừng mà không được, muốn làm tình cho đến chết.

Hắn dùng đầu ngón tay thô ráp chà xát chậm rãi, xoa xoa quy đầu mềm mại, sau đó đưa đẩy di chuyển dọc theo từng tác cơ bắp trên cơ thể, tuốt lấy, nhìn Thiệu Quân dần dần chìm vào dục vọng, giãy dụa dưới thân mình, không tự chủ được, theo tiết tấu của ngón tay

hắn mà dung đưa, từng tiếng thở dốc nhẹ phát ra từ cổ họng.

Khỏi cảm lần lượt dâng lên, Thiệu Quân hai mắt dần dần nhắm lại, ngửa cổ ra sau, tựa hồ rất đau, cái ót cọ mạnh trên mặt đất.

La Cường vươn bàn tay lớn nâng đầu Thiệu Quân lên, ngăn cho anh không cọ lên đất.

Thiệu Quân không thoải mái, vùng vẫy cố gắng thoát khỏi bàn tay đó, nhưng La Cường thô bạo nắm lấy tóc anh, ngăn anh di chuyển, dùng cách này trì hoãn thời gian lên đỉnh của anh.

Hai người đang xoắn xuýt, La Cường lúc này mới bước tới tham chiến, hắn nắm lấy tay Thiệu Quân, siết chặt hai cõn thịt rục rủa vào nhau rồi xoa vuốt mạnh.

Cảm giác nơi đó rất nhạy cảm, hoàn toàn không kìm chế được dục vọng, Thiệu Quân mở choàng mắt ra, thở hổn hển nhìn xuống thân thể của hai người. Nhịp điệu thô bạo và áp bức của La Cường khiến anh cảm thấy vô cùng kích thích, đôi chân bị bó chặt bởi chiếc quần rối rắm giữa giữa bùng lên một cảm giác phấn khích kỳ lạ. Mỗi một tác trên làn da, mỗi từng lỗ chân lông trên cơ thể đều như đang kêu gào tập trung đến quy đầu. Khỏi cảm tình dục mãnh liệt khiến anh run lên từng đợt, cổ họng rên rỉ âm thanh.

Chưa từng có ai cho anh một sự thỏa mãn mạnh mẽ như vậy, mấy tình nhân linh tinh trước đây cũng không.

Con vịt nhỏ trong hộp đêm lại càng không, vì con vịt nhỏ hoàn toàn không dám túm tóc Thiệu Tam công tử, hay cưỡi lên người anh đùa giỡn chà đạp anh.

(Ra anh quân là M ngâm =)))))

Anh chưa từng ở bên ai khác giống như La Cường, bị một bàn tay to nắm lấy nơi trọng yếu, bị kích thích đến lúc nào cũng có thể bắn ra được. Nếu như La Cường không bịt chặt đường ra thì lúc này

anh cũng đã bắn ra lâu rồi!

Thiệu Quân hừ hừ trong cổ họng, cố gắng tách đầu đón và sung sướng đang trộn lẫn với nhau ra, nhưng La Cường lại không cho anh một chút sung sướng nào.

"Anh ... Anh ... đừng làm vậy! ... Anh nhanh lên đi! ..."

Thiệu Quân thở hổn hển, khàn giọng mắng.

"Chết tiệt nhà anh ..."

Chưa kịp nói hết nửa câu sau, miệng anh đã bị bịt lại, hàng loạt lời chửi bới khó chịu bị chặn lại cổ họng. La Cường vừa mút vừa trêu chọc sự nhạy cảm dưới lưỡi anh, hai khoái cảm hoàn toàn khác biệt từ miệng và đũng quần xông thẳng vào thần kinh trung ương truyền đến xương sống, đốt sống cùng co giật như điện. Thiệu Quân đột nhiên hét lên, "A", chất lỏng nóng hôi chảy ra từ khóe mắt, cảm giác dục vọng muốn trào dâng trong cơ thể nhưng bị trói buộc khiến anh muốn khóc!

La Cường không chuyển mắt nhìn người dưới thân mình, nhìn thấy đôi mắt ướt át ẩm ứ của Thiệu Quân.

Mắt Thiệu Quân ướt ướt, "Thiệu Tam gia bé" dưới dưới đáy quần cũng ướt đầm. Một khe nhỏ hiện ra giữa hai đầu khác mềm mại, từng giọt nước như pha lê chảy ra, đã bị ép đến quá sức chịu đựng.

La Cường lúc này đột nhiên tăng lực, hấn tuốt nhanh lên, ra sức đánh lên xương hông Thiệu Quân.

Lần chạy nước rút cuối cùng này, bốn chân hai người quấn vào nhau, Thiệu Quân dùng một tay nắm lấy đầu La Cường nhưng không bắt được sợi tóc nào (vì căn bản hấn cũng có tóc đầu), dưới tình thế cấp bách, anh vội vàng cắn mạnh vào đầu La Cường. Gì chứ chuyện cắn người thì anh làm giỏi nhất.

La Cường rên một tiếng đau đớn, hấn ngậm lấy yết hầu và xương quai xanh của Thiệu Quân, gặm cắn hạt đậu hồng trên ngực anh, nhay ra một hàng dấu răng sâu, răng nanh lướt qua từng cái xương lồng ngực ngay ngắn chỉnh tề...

Cơn đau giống như một liều thuốc kích thích, khiến cả hai cùng lúc bùng cháy, điên cuồng va chạm vào nhau.

Thiệu Quân hét lên thảm thiết, chân co lại, ầm ức cạ trán vào mặt La Cường, vừa cạ vừa bắn ra ồ ạt.

La Cường không phát ra âm thanh nào trong khoảnh khắc xuất ra, hấn cứng đờ, im lặng như đá, một bàn tay to ôm chặt lấy Thiệu Quân, mặt vùi vào ngực anh, môi áp vào anh, lưng cong lên một hồi lâu mới rùng mình bắn...

Nếu là trước đây, hấn nhất định sẽ đùa giỡn đến cùng, chậm rãi hành hạ con mồi trong tay, nhìn người này run rẩy trong lòng bàn tay hấn, cầu xin thương xót, khóc lóc van xin hấn chơi mình thật mạnh.

Nhưng lần này La Cường không đùa giỡn.

Hấn muốn làm cho Thiệu Quân thoải mái, hấn muốn nhìn thấy Thiệu Quân vui vẻ xuất ra, chí đặc ý mãi, rồi nở một nụ cười ngây ngô như một đứa trẻ.

Hấn muốn thỏa mãn Thiệu Quân, và muốn anh trân trọng mình.

Trước giờ hấn chưa từng có suy nghĩ như thế với người khác, lên giường chỉ để thỏa mãn dục vọng của bản thân, chưa bao giờ hấn có ý nghĩ quái đản và ngớ ngẩn như vậy, muốn thỏa mãn một người, muốn làm người ấy thích.

Sau cao trào, hai người ôm chặt lấy nhau, thờ hỏn hỏn hồi lâu, hai mắt mịt mờ, mê muội.

Giây phút đó, hai người đều ước mình sẽ ở lại thảo nguyên vàng

này, ở lại thế giới cực lạc ấy, không bao giờ phải quay trở về cuộc sống thực...

La Cường nhắc người lên khỏi Thiệu Quân, bứt bừa vài lá cỏ lau qua loa tay và đùi. Không lau sạch cũng chẳng sao, lấy quần áo lau cũng được. Quần áo của tù nhân dính tình dịch là chuyện bình thường. Thanh niên trai tráng bị đè nặng trong tù, ai mà không lén lút làm vài nháy đâu?

Cả hai nằm lặng lẽ trên bãi cỏ, bên khóe mắt là những cọng cỏ vàng cao đến nửa người đung đưa qua lại, và bầu trời tà dương vô tận trên đầu bắt đầu xỉn màu khi mặt trời dần chìm xuống đỉnh núi.

Thiệu Quân kéo chiếc quần dài đang tụt dưới mắt cá chân lên, từ từ mặc vào.

La Cường vươn tay chạm vào người nào đó, ngón tay vân vê.

Thiệu Quân hiểu ý, vớ tay lấy hộp thuốc trong túi quần, trong hộp chỉ còn một điếu.

Thiệu Quân lấy tay che lửa, châm điếu thuốc, rít một hơi rồi đưa cho La Cường.

La Cường nhận lấy điếu thuốc, im lặng rít một hơi rồi đưa ngược lại.

Cả hai dựa đầu vào nhau, im lặng cho đến khi cùng hút xong điếu thuốc.

Trước mặt sương khói mờ lung, đầu ngón tay vẫn còn vương lại những xúc cảm mãnh liệt, lồng ngực bâng bặc man mác một nỗi mát mát và buồn bã mơ hồ...

La Cường không muốn đi lúc này, nhưng dù hấn muốn hay không, hấn cũng không thể kiểm soát, cả hai đều không có thời gian và cơ hội cạnh bên nhau.

Cả hai lẫn lộn trong đồng cỏ khô hai lần, chỉ khoảng hai mươi phút thôi đã sốt ruột đến hoảng.

Cũng bởi vì cả hai bên đều quá hưng phấn nên ra rất nhanh, cứ như vậy hết đợt này đến đợt khác.

Cứng rắn rồi lại cứng rắn hơn, nhưng cũng không thể làm đến cùng, vì nơi đồng hoang không lý tưởng, nền đất lại cứng, chắc chắn là sẽ đau. La Cường không muốn cái móng quý báu của Tam Màn thâu bị đau.

Chợt có tiếng sột soạt vang lên, cách đó không xa có tiếng bước chân.

Thiệu Quân giật mình, quay đầu nhanh chóng liếc nhìn La Cường một cái.

La Cường thậm chí còn không có quần, thân dưới của hắn vẫn còn trần trụi.

Tim Thiệu Quân đập bang bang trong lồng ngực, kinh hãi nằm im trong đồng cỏ khô, không dám lộ đầu ra, trong đầu chợt lóe lên bốn chữ chói lọi màu đỏ tươi: Giết người diệt khẩu?!

Tiếng thở hồng hộc chậm rãi đến gần, thấp thoáng đã gần sát cả chân mày, lông mi.

Một con bò đực to lớn và khỏe mạnh nhô lên khỏi bụi cỏ, giương đôi mắt đen bóng như quả cầu thủy tinh nhìn chằm chằm vào hai con người đang có tật giật mình kia.

"Khịttttt——"

Con bò khịt mũi một cái to, quay đầu đi tỏ vẻ khinh thường.

Thiệu Quân gục đầu xuống đồng cỏ khô, cố gắng nín cười.

La Cường lật người lại, lưỡi dao kẹp giữa ngón trỏ và ngón giữa của hân lạng lẽ rút lại, nhét trở vào đế giày.

Con bò vàng to lớn dừng dừng quay lại, chĩa cặp móng mập mập vào đồng cỏ khô rồi ưỡn ẹo vài cái, chỉ cách đầu Thiệu Quân hai mét, sung sướng xả một đồng cứt nóng hổi, mùi bốc lên ngùn ngụt, còn mang theo cả mùi cỏ khô!

Thiệu Quân cười điên cuồng bịt mũi lẩn quay đi.

Sau lưng anh là hàng loạt những lời mắng chửi của la Lão nhị.

"Quần! Quần của bố mày!... Con mẹ nó ngu như bò, mày nhắm chỗ nào đi ỉa vậy hả !!!"

./.

-----oOo-----

Chương 43

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 43: Dời tù tránh lũ

Chuyển ngữ: Andrew Pastel

Hôm đó, trời vừa chập choạng tối, Thiệu Quân đã kịp thời chở La Cường trở lại nhà tù.

Lúc trở lại xe, La Cường nhắc nhở: "Còng đâu, còng anh lại."

Thiệu Quân liếc nhìn vết đỏ trên cổ tay La Cường, hơi không đành lòng nói: "Gần đến nhà tù thì em còng."

"Đừng bướng, không thể để người khác nhìn thấy, mau còng tay anh đi."

Chiếc quần đồng phục tù La Cường mặc từ bệnh viện về ban đầu còn thơm phức mùi bột giặt, nhưng lúc này thậm chí còn không thể nhìn ra màu sắc vốn dĩ của nó, đã thế còn bốc lên mùi cỏ khô và phân bò.

Thiệu Quân cúi đầu liếc mắt nhìn, không nhịn được nói: "Nếu có ai hỏi thì anh cứ cắn chết hần luôn, đừng thừa nhận là cứt bò nha chưa!"

Tiểu Thiệu tam nhi cố tình chòng ghẹo, nhấn mạnh hai chữ cứt-bò.

La Cường không kịp bật miệng chửi: "Con mẹ nó... Đời này ông đây chưa bao giờ mất mặt như vậy!"

Thiệu Quân cười toe toét, quay đầu lại nhét cho La Cường một miếng khô thịt bò lớn để bịt miệng cái tên đang cảm rằm mãi kia.

Cánh cửa sắt nặng nề từ từ mở ra, Thiệu Quân dẫn La Cường vào sau những bức tường cao.

Nỗi lòng cả hai khi đó không biết phải nên mô tả như thế nào. Hai người sống trong bức tường này, có thể gặp gỡ được nhau, cũng có thể nhìn thấy nhau mỗi ngày, nhưng nếu thực sự thoát ra khỏi bức tường cao ấy, cũng không chắc chắn được có còn thuộc về nhau.

Buổi tối trong phòng giam, La Cường thay một chiếc quần sạch sẽ ngồi vò chiếc quần dính phân của mình trong phòng vệ sinh. Không chỉ là cái quần, người đàn ông này còn dán thêm miếng băng keo cá nhân trên đầu, cộng một cục bông nhét lỗ mũi chặn máu chảy ra, bị cả ban dòm chòng chọc bằng ánh mắt kỳ quái khó hiểu.

Cũng may La Lão nhị luôn mang khuôn mặt hằm hằm và ánh mắt dữ tợn, nên cũng chưa ai dám hó hé hỏi hấn quần ngài dính gì thế, hay ngài bị ai đánh à.

Hồ Nham cũng lôi ra một chiếc bồn giặt, lấy quần và tất bẩn đang chờ giặt của La Cường ra.

La Cường lạnh lùng giặt lại.

Hồ Nham nói nhỏ: "Em không vội ăn cơm sớm, em còn giặt quần áo."

La Cường nói: "Không chê thôi?"

Hồ Nham nói: "Vốn cũng không ngại."

La Cường hừ lạnh một tiếng, không muốn dây dưa quá nhiều với tiểu hồ ly. Hấn ngay từ đầu cũng không phải là người nhiệt tình, cũng không hay đùa giỡn người khác, mà hiện giờ cũng không có nhàn nhã để nghĩ đến người khác.

Hiện giờ hấn không muốn thân thiết với người hấn không thích. Dù

có người giặt đồ cho, thì cũng phải là đích thân đại công tử Tam Màn thêu kia chà rửa quần lót cho hắn, đó mới là năng lực của ông đây!

Tối hôm đó, Thiệu Quân cũng không nhàn rồi, trở về ký túc xá một lát, anh liền cầm quần áo lén lút lén vào nhà tắm nhỏ, sợ người quen, đồng nghiệp nhìn thấy.

Anh cọ sát dưới vòi hoa sen trong góc phòng tắm, vặn cái eo thon ra sau 180 độ, nhìn phía sau lưng, chậm rãi nhặt mấy cọng cỏ còn dính trên móng ra.

Lăn lộn trong bụi cỏ, chẳng thềm đếm xỉa đến đau đớn khi ân ái, quay trở về mới biết toàn thân đau nhức không chịu nổi, bờ mông tròn trịa mềm mại đầy vết xước, một mảng lớn đỏ bưng do cỏ khô cào ra.

Thiệu Quân nhẹ nhàng rửa sạch cơ thể, hừ hừ huýt sáo trong miệng.

Anh nhìn xuống phần thân dưới sưng đỏ của mình, lấy tay gãi vài cái. Nước nóng xối vào chú chim mềm nhũn, thật có hơi đau rát.

Các khớp ngón tay của La Cường thô to, đầu ngón tay đầy vết chai do lúc trẻ làm việc và cầm vũ khí mài ra. Cách ra tay lại cực kỳ thô bạo, suýt chút nữa làm của quý anh bị lột cả da.

Thiệu Quân kỳ cọ nhìn chính mình, lại bắt đầu nhớ đến La Cường trần trụi đang đê lên bụng mình, nghĩ một hồi, anh lại sắp cứng rồi ...

Khi đó, cả Thiệu Quân và La Cường không ngờ rằng họ sẽ buộc phải rời khỏi nơi này và bước vào một hoàn cảnh xa lạ gian nan khác.

Vài ngày sau khi La Cường trở lại ban bầy, khi đoàn người lao động tập thể vừa dọn dẹp xong các khu nhà xưởng và hành lang nhà tù bị ngập nước, thì lãnh đạo nhà tù nhận được cảnh báo của chính

quyền địa phương rằng mùa mưa năm nay vẫn chưa qua. Trong vài ngày tới sẽ có một lượng lớn hơi nước đi qua khu vực này và có khả năng tụ mưa cực mạnh, sẽ gây ra lũ quét bất ngờ trở lại.

Trong văn phòng, mọi người ai vừa nghe thấy cũng choáng váng:
Còn mưa nữa sao? Còn ngập nữa à?

Nhà xưởng đã ngừng hoạt động hơn nửa tháng, tù nhân không có việc làm, quản giáo cũng không kiếm được tiền, toàn bộ thu nhập và hiệu quả kinh tế của cả quý sẽ mất toi hết.

Tầng một của trại giam chỉ vừa được rút hết nước bằng máy bơm, các góc tường bị thấm nước mốc meo lên hết cả, các giường tầng vừa được dọn dẹp xong, phạm nhân vừa dọn về, năm chưa ấm giường ba ngày đã phải vác chăn ngủ dưới sàn tiếp?

Bảy giờ sáng còn chưa kịp ăn sáng, lãnh đạo khu nhà giam và chính trị viên tạm thời triệu tập toàn bộ cảnh sát trong huyện họp khẩn cấp: Toàn bộ khu nhà giam số 3 của đại đội một, tổng 2400 phạm nhân, làm sao để tránh lũ?

Lãnh đạo nói một câu: Lần này, chúng ta có thể phải dọn dẹp trước và di chuyển đi nơi khác!

Khu giam phía Đông của nhà tù Thanh Hà nơi Thiệu Quân công tác nằm ven sông Triều Bạch, chỗ giao giữa Bắc Kinh và Thiên Tân, được núi sông bao quanh. Đứng trên mấy tầng cao của tòa nhà văn phòng, có thể thấy núi non trùng điệp và dòng sông dập dềnh, phong cảnh cũng tương đối đẹp.

Những năm gần đây, với sự thay đổi của khí hậu và môi trường và sự phát triển của bất động sản du lịch, vùng đất này bắt đầu cho phép phát triển đầu tư du lịch, xây dựng nhà hàng, khách sạn nghỉ dưỡng. Nhà tù không có lợi ích kinh tế, không đóng góp được một GDP nào cho chính quyền địa phương, bà nội không thương ông nội không yêu, nên nhanh chóng được "đá đít" đi nơi khác.

Nhưng mà chẳng ai ngờ làng du lịch còn chưa thực hiện xong thì lũ quét bất ngờ tiếp cận đánh lén.

Khu nhà tù mới về cơ bản đã hoàn thành, ban đầu dự định sẽ mở cửa vào năm sau để chuyển toàn bộ tù nhân về ở trong nhà tù mới.

Nhưng mà, có hơn hai nghìn tù nhân trọng tội trong khu nhà tù kín cổng cao tường này. Đây là nhóm tù nhân hung ác nhất trong toàn bộ Đồng bằng Hoa Bắc tập hợp lại với nhau, ai cũng đều đang chịu ít nhất mười năm tù. Di chuyển một nhóm toàn những hung thần sống như vậy đi nơi khác không phải là một trò đùa.

Đến tám giờ, Cục Khí tượng Quốc gia thông tin nội bộ cho nhà tù, khả năng có mưa cực lớn lên tới 60%, mức cảnh báo màu cam đã được đưa ra.

Trời có thể mưa rất lớn, hoặc chỉ là một trận gió thổi qua, nên chúng ta không được phép đưa tin bừa bãi ra bên ngoài, lỡ đâu không đúng, người dân được dặn mang ô ra ngoài nhưng chẳng thấy mưa gió gì sẽ quay đầu lại mắng mỏ chế nhạo chúng ta thì sao?

Nhưng nếu mưa thật, thì nhà tù sẽ bị ngập lụt nặng.

Chín giờ, trưởng nhà giam chính thức gọi điện xin chỉ thị của Cục trưởng Ban quản lý nhà tù thành phố, dời đi luôn, hay ở lại và đánh cược với nguy cơ bị ngập?

Cục trưởng mắng trong điện thoại: Đợi cái rắm gì nữa, giờ không chạy ngay thì đợi đến bao giờ? Chạy ngay đi! ! ! !

Chín giờ rưỡi, các quản giáo trưởng của mỗi đội chính thức nhận lệnh, không chậm trễ một phút, lập tức hành động.

Thiệu Quân mặc cảnh phục chỉnh tề, thắt lưng đeo đầy đủ trang bị cảnh sát. Lần này thật sự có chuyện lớn xảy ra, mồ hôi anh chảy ròng ròng dưới vành mũ.

Thiệu Quân tập hợp tất cả những tù nhân trong ban 5, 6, 7 và 8 đến phòng giải trí, mở cuộc họp nhỏ.

Các phạm nhân còn hồn nhiên cho rằng hôm nay Thiệu Tam vui vẻ nên cho họ xem TV.

Thiệu Quân ưỡn ngực, vẻ mặt rất nghiêm túc, tuyên bố: "Đêm nay, vâng, chính là đêm nay, rất có thể sẽ có mưa to, núi lở và lũ bất ngờ. Khu vực của chúng ta không thể ở được nữa, nước nhất định sẽ dâng lên."

Một đám người như muốn nổ tung: "Trời má? Ngập nữa hả? Chúng ta mới dọn dẹp sạch sẽ mấy ngày trước mà. Giờ ngập nữa à, thôi hay là đừng dọn, sửa tầng một thành hồ nuôi cá đi!"

Có người bắt đầu nhảm tính: "Nghe nói bây giờ nuôi cá tra, cá ba sa lãi lắm. Bắc Kinh đang thịnh món cá tra nướng nguyên con mà. Giá thị trường là 58 tệ một ký á!"

Thiệu Quân nói: "Mấy người tán dóc đủ chưa? Tôi không đùa đâu!"

"Lần này nước có khả năng còn ngập sâu hơn nữa. Vì vậy, khu nhà tù đã quyết định rằng tất cả tù nhân sẽ đóng gói hành lý, lên xe di chuyển tập thể đến khu vực nhà tù mới - ngay trước đêm nay!"

Mọi người đồng loạt ồ một tiếng, tất cả đều ngạc nhiên, sau khi ngạc nhiên thì cả nhóm chìm vào im lặng, rồi xì xào bàn tán, trước đêm nay, chúng ta sẽ dọn đi thật à?

Đã sống ở đây vài năm, quen ở đây rồi, tự nhiên đừng cái dọn đi, cũng thấy bùi ngùi!

Đã nhiều năm chưa bước chân ra khỏi cánh cổng sắt to lớn uy nghiêm ở Khu nhà tù thứ ba rồi.

Trò đùa tập thể kiểu gì thế này?

Ánh mắt của Thiệu Quân vô thức quét qua La Cường, bắt gặp vẻ mặt cau mày im lặng suy ngẫm của ban trưởng ban bảy.

Thiệu Quân nhẹ nhàng nhắm mắt lại, gật đầu khẳng định với La Cường, sau đó tuyên bố: "Mọi người nghe theo yêu cầu của tôi. Tôi sẽ cho mọi người một tiếng, chỉ một tiếng, để thu dọn đồ đạc cá nhân, lấy mũng mền chiếu gối quán lại gọn gàng rồi chất lên xe tải. Thay giày thể thao và tập kết ở trạm canh gác. Đã hết thời gian rồi, không thể chờ đợi thêm đâu!!! "

Các tù nhân xôn xao, nhanh chóng quay trở lại nhà tù để thu dọn đồ đạc của họ. Thiệu Quân ăn ý tiến lại gần La Cường, cả hai thì thầm trong hành lang.

La Cường hỏi: "Thật sự muốn chuyển tù?"

Thiệu Quân gật đầu: "Lũ thật sự đấy, em không dám đùa giỡn lần nữa đâu."

La Cường nhún vai nói: "Tại sao phải đổi? Phiền phức ... Không thể chen chúc ở lâu hai vài ba ngày sao?"

Thiệu Quân khoa tay múa chân nói: "Mấy người bên trong Cục Khí tượng nói nước mưa có thể dâng lên đến 12 mét. Anh có thể tự ước lượng được không? Nếu trận mưa này nhiều tới mức đó, nước trong thị trấn sẽ chảy về những nơi thấp hơn. Chỗ chúng ta ngay vùng trũng ven sông Triều Bạch, còn chẳng phải lãnh đủ?"

La Cường trợn mắt tự ước lượng lượng mưa trong đầu, nếu đúng như thế thì không bàn đến tầng 1 của khu nhà giam, ngay cả ở tầng 2 nước cũng có thể biến cái giường lớn ban trưởng của hắn thành cái ốc đảo.

La Cường hỏi: "Làm sao di chuyển được hơn hai nghìn người? Không sợ có người nhân cơ hội chạy trốn à?"

Thiệu Quân nói: "Tìm cách thôi, anh có thể để mắt đến những người

trong ban của anh, ai chạy anh cũng không cho chạy!"

Nửa câu cuối cùng, Thiệu Quân nghiêng rặng, trong mắt phóng ra tia lửa, La Cường không nhịn được nở nụ cười đùa cợt.

Hai ánh mắt nhìn nhau thoáng qua, sau đó xoay người rời đi, bận rộn làm việc.

Thiệu Quân kiểm tra từng ban một, tiện thể "thanh giam".

Đúng y như rằng, con xúc xắc giấu trong lõi gối, túi rượu trắng giấu trong hộp cơm trưa, tiền để hối lộ các tù nhân khác giấu trong giày, tất cả đều bị tịch thu.

Anh đi ngang qua giường của La Cường, cố ý quay đầu đi, không kiểm tra hàng lậu của hắn, nhưng lại không nhịn được trộm liếc lại một cái qua khóe mắt.

Anh nhìn thấy La Cường lấy từ dưới gối lấy ra tấm thiệp chúc mừng sinh nhật, lấy thiệp ra khỏi phong thư, vẽ mặt đa tình ngắm nghía một lần, sau đó bỏ vào túi chung với chai phấn em bé màu hồng ...

Kể từ khi Thiệu Quân đưa La Cường trở lại nhà tù, ngoài việc thỉnh thoảng tranh thủ vài cơ hội bí mật với nhau, thì còn lại ngoài mặt đều là trạng thái bình thường, không ấm cũng không lạnh.

Thiệu Tam gia cũng hạn chế tối đa việc đến ban bảy nói chuyện phiếm, thậm chí còn cố ý tránh mặt ban bảy, bắt đầu đến ban năm, sáu tám kết bè kết phái. Anh cũng cố ý không đến quá gần La Lão nhị, khi nói chuyện thì nghiêm túc không chút đùa giỡn, bày ra bộ mặt uy nghiêm của cảnh sát kiểu mẫu, chỉ nhìn thẳng chứ không lén nhìn cái tên ban trưởng nào đó đang ngồi xếp bằng trên giường kia.

Nếu là trộm ngấm, thì chỉ có duy nhất lúc La Cường chơi bóng rổ trên sân. Lúc đó hai mắt Thiệu Tam gia như đang phát sáng.

Đã nhìn thấy người không mặc quần áo, nên khi thấy người mặc

quần áo cũng không chịu được nữa. Mỗi khi La Cường cử động, bả vai hơi run lên, gân xanh trên cánh tay nổi rõ, cơ mông phập phồng kịch liệt, bắp đùi mạnh mẽ nện bước, toàn thân bốc ra hormone giống đực nồng đậm cộng với tính tình bạo lực tàn nhẫn, hết thấy đều làm anh phát điên.

Cặp mắt X-quang bằng hợp kim titan của Thiệu Quân như phóng ra mấy con dao nhỏ, hết dao này đến dao khác, đờ người này làm anh thì chẳng bằng Tam gia anh tự mình hạ dao, chỉ ước rằng có thể lột da lóc thịt ăn cho sạch sành sanh đến từng đốt xương khớp của hắn...

Mười một giờ ngày hôm đó, tất cả phạm nhân trong toàn khu trại giam đều đã thu dọn xong. Tài sản riêng của mỗi tù nhân được gói lại bằng chăn ga gói đệm, rồi buộc lại bằng dây đai hành lý của quân đội.

Để tránh vướng phải những vật dụng bị cấm hay bị lạc hành lý trong quá trình di chuyển, các tù nhân xếp hàng tự ném hành lý của mình lên xe tải. Mỗi cuộn hành lý được buộc bằng một dải vải màu có ghi số và tên của chủ sở hữu, vô số dải màu sắc sỡ trên chiếc xe tải bay bay trong gió, khiến nó trở nên sinh động hơn.

Mười hai giờ, các tù nhân vội vã ăn trưa trong nhà ăn, thực đơn là mìn thầu với miến thịt heo và bắp cải trắng. Đây là bữa trưa cuối cùng họ trong nhà ăn này.

Xe di chuyển tù nhân lần lượt chạy vào trại giam. Xe cũng là do nhà giam khẩn cấp liên hệ cùng ngày hôm đó. Lúc đầu định thuê xe khách của công ty vận tải tư nhân nhưng lại không được, đành phải chuyển sang xe buýt công cộng, dùng danh nghĩa cục quản lý nhà giam nói chuyện với bên kia mãi, mới mượn được 20 chiếc xe buýt số 985.

Khu giam thứ nhất, khu giam thứ hai ... Các phạm nhân lần lượt bị còng tay, được cảnh sát vũ trang áp giải, lên xe đi.

Bắt đầu từ một giờ chiều, mây mù trên trời kết thành trận.

Đến hai giờ, có mưa rào nhẹ ở một số khu vực.

Đến bốn giờ, mưa đã bắt đầu nặng hạt, giống với cục khí tượng dự báo, chắc chắn sẽ có mưa to.

Đại đội một khu nhà tù thứ ba nơi Thiệu Quân ở là nhóm đi cuối cùng, cả đội đợi từ trưa đến chiều, từ chiều đến tối ...

Các tù nhân trở nên mất kiên nhẫn, thằng Nhím sốt ruột đến mức đi vệ sinh liên tục, một tiếng đi 3 lần, làm những người cùng phòng chọc: "Thanh niên mà cũng bị phì đại tuyến tiền liệt hả."

Trời chập choạng tối, cả đội rớt cuộc không thể ngồi yên.

Chiếc xe đón bọn họ vẫn chưa quay trở lại?!

Thiệu Quân lo lắng, liền gọi điện thoại cho lãnh đạo, lớn tiếng chất vấn: "Xe đâu rồi? Hơn một nửa số người trong khu trại giam thứ ba của chúng ta vẫn còn đang ở đây. Không ai quan tâm đến chúng ta sao!"

Lãnh đạo cũng lo lắng: "Không có đủ xe, phương tiện di chuyển rất chậm, Tiểu Thiệu, đừng sốt ruột."

Thiệu Quân ỷ mình to giọng với da mặt dày, tiếp tục mắng: "Tôi có thể không lo lắng sao? Tôi không lo lắng thì hơn trăm tù nhân ở đây họ cũng lo lắng!"

Nước có thể tràn vào bất cứ lúc nào, ai mà không lo? Thiệu Quân đã từng bị nhấn chìm trong nước một lần. Biết được mức độ nghiêm trọng của trận lụt, các tù nhân khác dù đã trải qua hay chưa cũng vẫn rất lo lắng.

"Tại sao không có ai đến đón chúng ta?!"

"Cảnh sát mặc kệ chúng ta rồi à? Bỏ chúng ta lại đây?!"

"Mẹ nó để nước dâng vào chết đuối chúng ta tự lo liệu à?"

Thiệu Quân quay lại chỉ dùi cui: "Ngồi xuống, không được la hét."

Người cầm đầu cuộc la hét hỗn loạn là Vương Báo bên ban ba, mặt mày dữ tợn, mắt đỏ ngầu, gã gầm gừ với Thiệu Quân: "Tại sao đội kia được đi trước, còn đội của chúng ta phải ở đây đi sau? Mạng ông đây không phải mạng à?! "

Thiệu Quân lạnh lùng nói: "Không ai không thừa nhận mạng anh cả. Xe sẽ tới ngay, tất cả mọi người đang đợi, tôi cũng vẫn chưa rời đi mà."

Vương Báo vẫn nhỏ giọng không ngừng mắng chửi: "Mẹ kiếp, bố mày chỉ còn có 5 năm ngồi tù, không phải chung thân! Chẳng bao lâu nữa sẽ được ra ngoài tiêu dao, đừng bảo phải chết đuối ở cái nơi khỉ ho cò gáy này.... "

Đột nhiên, có một tiếng nói từ trong đám người: "Còn chưa chịu thôi à? Tao mười lăm năm còn không vội, mày lại vội thế? Cảnh sát Thiệu đang ở đây quản lý cơ mà? Có chỗ cho mày nói chuyện sao?"

Vương Báo đỏ ngầu mắt quay lại, đối diện với gã là khuôn mặt lạnh như băng của La Cường, đôi mắt sắc lẹm giống như một khẩu súng lên đạn.

Vương Báo nhỏ giọng lầm bầm: "Hừ, dĩ nhiên mày không lo rồi, vì đời nào mày ra khỏi nhà tù này được, cứ tiếp tục đi..."

Thiệu Quân trợn mắt nhìn Vương Báo, bà mẹ nó, tên khốn kiếp này dám nói nhăng nói cuội ...

Nhưng anh còn chưa kịp nổi điên, La Cường đã trầm giọng chửi trước: "Còn dám chửi lại bố mày à? Hay mày muốn đi đường tắt chết trước khi lũ đến, thử không?!"

Giọng nói thô bạo của La Cường như bắn ra tia lửa, đôi mắt đỏ ngầu nhìn chòng chọc vào Vương Báo, nhìn một lúc, gã ta không dám hó hé thêm câu nào nữa.

Thiệu Quân âm thầm dùng ánh mắt ra dấu với La Cường: Kiềm chế chút đi, đừng chửi bậy.

La Cường hất cằm, từ từ quay mắt đi chỗ khác: Hừm, dám có người cãi lời Tam màn thầu trước mặt ông đây, ai không nghe lời Tam màn thầu, ông đây dọn sạch hết ...

Nhưng mà rốt cuộc đêm đó, hơn một trăm tù nhân trong một đội lớn ở khu nhà tù thứ ba không đợi được xe đến, đã phải tự dời tù.

Lãnh đạo sốt sắng sắp xếp qua điện thoại, không còn thời gian chờ xe, phải đi nhanh lên, phương án hai đã được kích hoạt, cả đại đội xuất phát lên núi, nhanh chóng sơ tán lên nơi cao, rồi đi bộ đến khu nhà tù mới!

Đội trưởng Điền và một vài đồng nghiệp chạy vào mang theo thiết bị thoát hiểm, một vài sợi dây thừng dày và một hộp còng tay sáng loáng.

Thiệu Quân kéo dây, lấy còng tay ra, túm lấy cổ tay của hai tù nhân, cạch cạch còng tay họ lại với nhau.

Các tù nhân từ nhiều ban khác nhau bị còng tay thành từng cặp, rồi bị buộc dây thừng nối lại với nhau thành một xâu dài.

La Cường cố tình cúi xuống dưới cùng, tay vẫn dựa vào nạng, chân cũng không hoàn toàn đứng vững.

Đội trưởng Điền liếc nhìn lại, cau mày: "Ồ, thôi rồi La Cường, tôi quên mất chân của anh rồi! Buổi chiều tôi nên cho anh đi xe trước. Anh đi ổn không?"

La Cường nói nhỏ: "Tôi không sao."

Đội trưởng Điền nói: "Này, anh bị dư ra rồi, không thể đi mà không có cặp..."

Đội trưởng Điền hồn nhiên không nhận ra gì khác thường, nhìn xung quanh tìm xem còn ai dư để còng tay chung với La Cường đang tàn tật nửa người không. Thiệu Quân nhanh nhẹn thắt cả dây thừng buộc vào thắt lưng, xem mình thành cái đuôi của cả đội, rồi lấy còng lên, cạch cạch giòn giã còng tay La Cường lại với mình.

Vẻ mặt của Thiệu Quân rất bình tĩnh và tự nhiên: "La Cường để tôi lo, không có vấn đề gì. Tôi sẽ canh gác phía sau!"

Thiệu Quân đội mũ cảnh sát ngay ngắn đoan chính trên đầu, khuôn mặt anh khí bình bình, nói chuyện bình tĩnh chính trực, mặt không đỏ, tim không đập, mọi thứ vẫn như bình thường.

La Cường một tay chống gậy, một tay bị còng, mặt quay sang chỗ khác, coi như không có chuyện gì xảy ra.

Một xiên người buộc bằng dây thừng bước vào cơn mưa, chậm rãi đi đến đích xa.

Ở một nơi mà người ngoài không thể nhìn thấy, có hai người còng hai cổ tay vào nhau, hai mu bàn tay màu lúa mì lặng lẽ áp vào nhau, nhẹ nhàng cọ xát, yên lặng hít thở nhiệt độ cơ thể của nhau ...

Đêm mưa lạnh như băng, con đường phía trước còn dài, hai cổ tay còng vào nhau chặt chẽ, cuối con đường có ngọn đèn dầu sáng ngời chớp động.

./.

-----oOo-----

Chương 44

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 44: Ái muội trên đường thoát hiểm

Chuyển ngữ: Andrew Pastel

Thiệu Quân làm việc trong nhà giam mấy năm nay, vẫn là lần đầu trải qua cảnh hàng trăm tù nhân cùng tay thành từng cặp, quần dây thừng thành một xâu người đi bộ như thế này.

Đường từ khu trại giam vào thị trấn nằm trong vùng trũng, đã bị ngập nước từ lâu, ô tô nhỏ không thể vượt qua được, xe buýt nước cũng đã ngập đến nửa bánh xe, nên mọi người chỉ có thể chân cao chân thấp chạy lên những vùng đất cao, vật lộn trên những con đường mòn lầy lội.

Lúc này không ai còn nghĩ đến chuyện bỏ chạy, tình hình thời tiết như thế này, chỉ có thằng điên mới nghĩ đến chuyện bỏ trốn vào núi một mình tìm chết.

Một số phạm nhân có áo mưa nên một cặp phạm nhân đứng cạnh nhau có thể cùng che áo.

Thiệu Quân cũng lấy áo mưa, không chút do dự che hơn nửa cái áo lên người La Cường.

La Cường nói: "Anh không cần, em che đi đừng để bị lạnh."

Thiệu Quân nói: "Em mặc đến ba lớp quần áo mà, anh đang mặc ít

quá, cẩn thận vết thương trên chân nữa."

Tiếng nước bên thật lớn, ào ào vang dội, bốn phía chỉ có tiếng bước chân ồn ào và tiếng hạt mưa lộp độp.

Trong đêm tối, những vì sao sáng lấp lánh, những bước đi đều đặn, nòng súng của cảnh sát vũ trang phản chiếu lấp lờ những luồng sáng lạnh buốt người.

Thiệu Quân trùm áo mưa lên đầu cả hai che chắn tai mắt mọi người, rồi đưa mắt với La Cường dưới tấm áo.

Hai người cười như không cười, cố gắng kiềm lại biểu cảm khuôn mặt, lén lút đưa mắt qua lại, nói chuyện chỉ nhếch môi một chút, nhìn nhau cũng chỉ qua khóe mắt.

La Cường chân yếu, đi được một đoạn thì bắt đầu thấy đau, hần hơi cau mày.

Thiệu Quân đã chú ý tới, miệng chậm rãi mím lại, thấp giọng than thở: "Chẳng hiểu sao? Không cho anh xuất viện rồi, anh thì một hai đòi ra cho bằng được..."

La Cường trợn trắng mắt.

Thiệu Quân nói: "Nếu anh còn đang trong bệnh viện, thì bây giờ đã có thể lên xe chung với Lại Hồng Bình và những người khác đến khu nhà tù mới mà không cần trèo đèo lội nước rồi, tốt quá mà!"

Khóe miệng La Cường giật giật: "Tốt cái gì? Anh ở đây tốt hơn như, anh ru rú chung một chỗ với lão phong hủi kia thì tốt chỗ nào?"

Thiệu Quân trừng mắt nhìn anh: "Em thấy đầu óc anh bình thường cũng thông minh mà, sao giờ ngốc thế hả?"

Thiệu Tam gia phàn nàn ngoài miệng, nhưng trong lòng thực sự hạnh phúc.

Tất nhiên anh biết, tại sao La Cường lại vội vàng xuất viện. Con đường từ bệnh viện đến khu trại giam ngày ấy là con đường đẹp nhất, tuyệt diệu nhất mà anh đã đi trong ngần ấy năm đời mình. Tiếc rằng hạnh phúc tốt cùng quá ngắn ngủi, không níu kéo được gì nên chỉ biết vui đầu bước tiếp về phía trước.

Đoàn người đi không bao lâu, đèn pin soi đường phía trước bắt đầu hết pin, mờ mịt trong đêm tối không nhìn thấy rõ đường đi.

Có một hai người trong đội bắt đầu bồn chồn, mắt trộm nhìn quanh, nhưng vừa quay đầu qua lại lại đã bị cảnh sát vũ trang phía sau dí một báng súng vào vai: "Ngoan ngoan đi, nhìn về phía trước!"

Thiệu Quân liếc mắt nhìn La Cường: "Ngoan ngoan đi!"

khóe miệng La Cường nhếch lên một nụ cười, dùng khẩu hình miệng nói: Cái miệng mềm của anh...

Từ trên cao nhìn xuống, cả hai nhận ra mình tình cờ đi ngang qua đồng cỏ chăn nuôi gia súc lúc trước, đám cỏ vàng rộng lớn rung rinh dưới ánh hoàng hôn trong ký ức lại ùa về, trong bụi cỏ có tiếng thỏ dốc giật giật ...

Yết hầu Thiệu Quân trượt vài cái, không nói nên lời.

La Cường nheo mắt nhìn Thiệu Quân bên cạnh, cả người đều ướt sũng, nhưng lại cảm thấy không lạnh chút nào, mà cả người cứ khô nóng lên.

Đi đến một nơi yên tĩnh khuất gió, người dẫn đầu đoàn phía trước gọi dừng lại, nghỉ ngơi tại chỗ năm phút đồng hồ.

Có người đứng đầu hàng giơ tay: "Quản giáo, tôi muốn đi tè!"

Có người ở cuối hàng cũng giơ tay: "Tôi cũng muốn đi tè nữa, hết nhịn được rồi!"

Hai mươi mấy người của hai ban bị trói chung vào một sợi dây, không thể cởi ra được. Nếu một người đi thì mọi người sẽ phải đi theo.

Thiệu Tam gia phía cuối đội liếc nhìn một cái rồi hét lớn: "Còn bao nhiêu người cần đi vệ sinh, giơ tay lên cho tôi xem?"

Thế là tiếng cồng tay loảng xoảng vang lên liên tục, một xâu người ai cũng đều giơ tay lên, nhao nhao nói: "Tôi! Tôi!"

Chỉ có một hoặc hai người thực sự cần đi tiểu, không chờ được nữa nếu không sẽ són ra quần, còn năm hoặc sáu người chỉ hơi mót, nhưng đi tiểu luôn cho chắc, còn lại toàn là mấy người "ăn theo". Từ nhân chẳng còn bao nhiêu quyền công dân, các quyền chính trị, quyền tự do đều đã bị tước đoạt hết cả rồi. Ông đây giờ chỉ còn quyền ăn, đi tiểu và ngủ thôi. Nhân quyền không dùng bây giờ thì dùng khi nào nữa.

"Bà mẹ..."

Thiệu Tam gia càu nhàu.

Nhưng trước khi anh kịp càu nhàu xong, một bàn tay to lớn đang bị cồng với anh lạch cạch một tiếng, vô liêm sỉ giơ thẳng lên trời, đã thế còn giơ rất cao, kéo theo cả tay Thiệu Tam gia nâng lên.

"Cảnh sát Thiệu, tôi cũng muốn đi tiểu, không nhịn được nữa."

La Cường mặt tỉnh như ruồi, nói rất nghiêm trang, nhưng trong giọng nói lại có chút tìm kiếm sự chú ý xấu xa.

Thiệu Quân hung hăng liếc nhìn La Cường, La Cường nheo mắt cười lạnh, bé cưng anh xem em làm thế nào ...

Thiệu Tam gia ra lệnh: "Tất cả chú ý -"

"Bên phải - quay!"

"Bước hai bước về phía trước - bước!"

"Tản ra xếp thành một hàng ... Một phút đồng hồ đi tè - tè !!!"

Thế là, ven vệ đường hôm đó, có một hàng người xếp hàng, tay còn đang khóa chặt vào nhau, quay người về một phía, kéo khóa quần móc chim ra.

Trong môi trường ngục giam đặc thù này, mọi người sinh hoạt quây quần bên nhau, ăn ở với nhau bao nhiêu năm, nên biết nhau rất rõ, thậm chí rõ hơn cả cha mẹ, anh em. Phạm nhân cũng thích nhất là sinh hoạt tập thể, ai cũng sợ cô đơn, sợ tịch mịch nên cả đoàn ai cũng rất vui vẻ, nhốn nháo.

Tiếng nước rào rào từng đợt, cũng không ai biết âm thanh nào của người nào phát ra. Một nhóm người lắc vai trêu đùa nhau, móc chim đi tiểu, tiểu xong cũng lắc lắc chim mấy cái dù có dính nước hay không.

La Cường cũng tự kéo tay mình lại, cởi quần, thậm chí còn kéo Thiệu Quân qua.

Thiệu Quân trợn mắt ngoác mồm: Đừng lộn xộn nữa.

La Cường ý bảo: Em xích lại đây, nếu không tay anh không với tới.

Cả hai buộc phải xúm vào nhau, cúi đầu im lặng ...

Sau đó hai người nhìn nhau chằm chằm không nói một lời, đã nhiều ngày không gặp nhau, ánh mắt nóng rực, máu trong lồng ngực như nóng rực trào dâng ...

Thiệu Quân cũng với tay lên đáy quần, một tay che lại.

La Cường không khỏi cười thầm: "Em làm gì đấy?"

Thiệu Quân nhỏ giọng lắm bẩm: "Lấy thằng nhỏ ra."

Bên cạnh có người ghé đầu qua định xem trộm.

La Cường nheo mắt, "Nhìn cái gì? Còn chưa thấy chim ông thế nào à?"

La Cường tiến lên một bước, dùng cơ thể mình che cho Thiệu Quân, hoàn toàn che khuất một bên tầm mắt. Cảnh Tam màn thầu dất chim đi dạo, làm sao có thể để cho tên nhãi ranh nào tùy tiện thưởng thức được?

Khi đó mọi người còn khá cao hứng, ngồi tù lâu như vậy rồi, hiếm lắm mới có người dẫn bọn họ ra khỏi tù đi dạo.

Có người thắc mắc không biết có món sườn heo kho tàu cho bữa tối này hay không.

Có người thì lại suy nghĩ về ván bài đang đánh dở, không biết đến trại giam mới bốn người có tụ lại đánh tiếp được không.

Cách đó không xa, một nửa thị trấn đã bị lũ nuốt chửng, những tiếng kêu cứu, tiếng động, tiếng ô tô rơi xuống nước, tiếng cửa kính xe vỡ. Tiếp sau đó là một tiếng nổ oanh trời, những ngôi nhà bị lũ quét bất ngờ sụp xuống.

"Cái đệt..."

"Nhìn đằng kia.... đằng kia.... nhà ăn của chúng ta! ..."

"Phòng, phòng....ngập đến lầu hai, ngập đến phòng chúng ta! ..."

Tất cả mọi người đều dừng lại, cùng hướng về một hướng, ngo ngác nhìn, một khắc đó đột nhiên lại hoảng hốt. Đêm đen nhìn không rõ lắm, nhưng tòa nhà tù ba tầng màu xám xanh dường như đang run rẩy và rung lắc không ngừng trong mưa gió.

Nhím bên cạnh lẩm bẩm nói, "Tôi đã sống trong buồng giam đó được năm năm, giờ nó không còn nữa ..."

"Từ nhỏ tới lớn, tôi không có nơi ở cố định, cứ đi khắp nơi. Trước đến giờ, tôi chưa từng ở một chỗ đến năm năm dài như vậy đâu."

Nhím chột buồn, mắt nó ươn ướt. Hồ Nham còng tay chung với Nhím, y trở bàn tay cầm lấy tay nó, siết chặt mấy cái.

"Nếu nhóm quân giáo không đưa chúng ta ra ngoài hôm nay, tất cả chúng ta đã chết đuối rồi đầu thai thành cá lâu rồi."

Ngày càng có nhiều người dân gần đó đổ ra đường tháo chạy, họ chạy ra khỏi nhà mang theo những vật dụng có giá trị đến nơi cao hơn.

Một gia đình đi qua, còn ôm theo trẻ nhỏ. Một bà thím trong đó còn chỉ vào xâu người ở khu nhà giam thứ ba, thốt lên: "Ê xem mấy người đi trốn đó kia, bị trói bằng dây thừng. Trói chặt ghê, rất khoa học!"

Đêm đó, mọi người đi trốn được hơn một chục dặm, nhân viên chân thiếu, thật sự đã quá mệt mỏi để đi tiếp. Xe buýt quay lại đón bọn họ bên kia cũng gặp nước lũ không đến được nữa.

Hàng trăm tù nhân ở khu nhà giam số 3 cứ như thế bị vây trên một bãi đất trống ở một nơi cao, không ai được chạy thoát, ngồi xuống đất qua đêm.

Các chiến sĩ cảnh sát vũ trang càng vất vả hơn hơn, họ xếp thành vòng tròn, chĩa súng ra phía ngoài, không dám chớp mắt lấy một cái, chỉ ước gì có thể lấy một cây gậy nhỏ chống luôn lên mi mắt.

La Cường nghiêng đầu nhìn thoáng qua, hắt cằm ra hiệu: Đến đây, ông cho em mượn vai này.

Thiệu Quân từ chối bằng ánh mắt, kiêu ngạo không muốn dựa dẫm vào người khác.

La Cường cảm thấy khó chịu trên người, hắn dùng tay gỡ.

Thiệu Quân nắm lấy tay hắn: "Đừng gỡ, gỡ sẽ khó chịu hơn đó."

Thiệu Quân lôi ra tuýp thuốc mỡ, kín đáo lặng lẽ xốc quần áo của người đàn ông này lên, bôi thuốc cho La Cường.

Bàn tay trong bóng tối, nơi không ai nhìn thấy kia, chạm vào xương sườn của La Cường, sờ lên rồi cũng không muốn buông ra...

Hai người dường như đồng thời rung động lên, đều có thể nghe thấy tiếng thở dốc nặng nề của người kia, nhưng họ phải cố gắng hết sức, kìm nén dục vọng mãnh liệt muốn ôm lấy nhau, không phát ra tiếng động khác thường.

La Lão nhị đã từ lâu không còn trốn tránh kiêng kỵ Tam màn thầu, dù gì trên người hắn chỗ lớn chỗ bé gì mỗi khi gặp khó khăn Tam Màn thầu cũng thấy hết rồi, tránh làm chi nữa?

Ông đây dù đẹp mã hay khó coi, thì Màn thầu cũng coi trọng hắn, thương yêu hắn. Lúc đó thậm chí hắn còn nảy sinh ý nghĩ xấu xa muốn làm ô uế bông hoa nhài này, kéo xuống bãi cứt trâu, để người trước mặt thông đồng làm bậy với mình, chỉ để chiếm lấy người này từng li từng tí ...

Thiệu Quân cẩn thận bôi thuốc, xoa bóp cơ lưng hắn. Cơ thể La Cường ần ần run rẩy dưới lòng bàn tay anh.

Đáy quần La Cường nóng như lửa đốt, không thể kìm chế nổi nữa, chỉ muốn kéo bàn tay đó qua người hắn, xoa nắn cơn ngứa của hắn, xoa dịu ngọn lửa đang cháy phừng trong lòng kia.

La Cường liếc mắt nhìn những người xung quanh rồi lại giơ tay lên: "Tôi muốn đi ỉa, không thể nhịn được nữa !!!"

.....

Lần này, cho dù là quân giáo nào, cũng không thể hô to: "Tất cả đứng lên, quay sang phải, đi về phía trước hai bước, cởi quần, tất cả ngồi xổm xuống, cho mấy người ba phút đi đại tiện!"

Thiệu Quân cởi sợi dây trên thắt lưng của mình rồi buộc nó vào thắt lưng của tiểu đội trưởng đội cảnh sát vũ trang, cổ tay anh vẫn bị còng với La Cường.

Anh thuận tay mượn luôn khẩu tiểu liên của tiểu đội trưởng.

Tiểu đội trưởng vẫn chưa yên tâm: "Không được, để tôi đưa hấn ta đi."

Thiệu Quân: "Không cần, một mình tôi có thể làm được."

Đội trưởng: "Cảnh sát Thiệu, anh bắn súng được không?"

Thiệu Quân không chút do dự nói: "Tại sao không bắn được? Người anh em, hay là chúng ta so tài thiện xạ đi?"

"Tam gia nhà cậu tốt nghiệp học viện cảnh sát đó biết chưa, hừ, ông đây còn là ..."

Tiếng Thiệu Tam gia gân cổ càu nhàu nhanh chóng biến mất trong tiếng mưa ào ào, cơn mưa nặng hạt này như một tấm màn tự nhiên che đậy mọi hoạt động mờ ám dưới màn đêm.

Anh áp giải, gần như đẩy La Cường về phía trước, hơi thở của hai người đã nóng đến cháy cả cổ họng.

Rẽ sang một con đường nhỏ, lách vào một nơi khô ráo hơi trũng sau triền núi, Thiệu Quân từ phía sau đẩy La Cường vào vách tường đá, ấn thật mạnh, cổ tay đang khóa chặt vào nhau bị kim loại cắn vào, rất đau.

Thiệu Quân đeo súng lên vai, bàn tay nhanh chóng luồn vào quần của La Cường.

Anh thở gấp, phun hơi nóng lên gáy La Cường: "Nói muốn đi đại tiện mà, cởi quần ra."

Giữa hai chân La Cường như đang bốc cháy, đám lông rậm rạp như rừng rậm bị lửa đốt lên, cơn khịt phát ra nhiệt độ nóng rực.

La Cường siết chặt cổ tay Thiệu Quân bằng tay trái, sau đó hấn dùng lực phản đòn, biến phòng thủ thành tấn công!

Tiếng cây, tiếng nước, tiếng côn trùng kêu vang.

Tiếng quần áo bị xé rách, tiếng rung động và ma sát của cơ xương, tiếng thở gấp gấp, tiếng rên rỉ bị kìm nén thật lực trong cổ họng ...

Thiệu Quân khép hờ mắt, không dám hoàn toàn chìm vào dục vọng, nửa chăm chú nhìn ra bên ngoài, sợ ai đó sẽ đột ngột lao ra với khẩu súng trên tay.

Còn người đàn ông nằm đè trên người anh đã không thể kiềm chế được nữa, hấn giống như một con thú hoang đói khát, dùng cái lưỡi trơn nhẵn liếm loạn lên yết hầu và xương quai xanh của anh, mút mát anh, gặm nhấm anh, va chạm anh.

La Cường dùng tay bị còng đỡ lưng dưới của Thiệu Quân, làm như thế tay Thiệu Quân cũng bị buộc phải bẻ ngoặc ra sau lưng, không thể cử động được.

Bàn tay còn lại của La Cường với năm ngón tay cứng cáp tráng kiện nắm lấy cơn khịt đã ngóc đầu ra khỏi quần tây của anh, vuốt chậm rãi từ gốc lên, xoa nắn huyết đạo và mạch máu trên ấy, dùng sức tuốt lên tuốt xuống!

Thiệu Quân run rẩy cả người, cắn chặt môi không dám phát ra tiếng,

hai chân phát run vì cơ thể căng thẳng quá mức.

Tự thế như vậy tạo cho anh một ảo giác mạnh mẽ nào đấy, giống như bị tên khốn chết dẫm trước mặt đè dưới thân, hai tay bị còng lại, bị giam cầm, bị trêu chọc thô bạo nhưng không thể phản kháng, càng không thể chống cự lại ham muốn nhục dục và khoái cảm trào dâng. Bóng tối chập choạng trước mắt thối bùng lên cảm xúc mãnh liệt, khiến anh vô cùng hưng phấn, kích thích, muốn giao hợp, muốn va chạm, là loại xung động thể xác chân thực và nguyên thủy nhất mà không một người đàn ông nào có thể cưỡng lại được ...

--

Hai con người này đúng là nòi nào úp vung nấy =)))) Kẻ S người M lại còn nhu cầu cao như nhau =))))

./.

-----oOo-----

Chương 45

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 45: Người quen cũ ở khu giam mới

Chuyển ngữ: Andrew Pastel

La Cường cảm nhận được sự hưng phấn Thiệu Quân vô tình để lộ.

Hắn dùng bàn tay to nắm trọn cổn thịt của cả hai, ngón tay xoa càng lúc càng mạnh, cố ý cạ cái thứ nóng rục vào đùi Thiệu Quân, vừa đẩy vừa ấn, chất lỏng từ từ chảy ra, cũng không rõ là nước mưa hay khát vọng tràn trề.

Thiệu Quân gần như không chịu được, thấp giọng nói: "Nhanh lên ...
Làm cho em ra đi ..."

La Cường vui mặt vào cổ anh, nhay cắn lỗ tai anh: "Thích không?"

Chỗ ấy của Thiệu Quân đã căng phồng đến cực hạn: "Anh ... anh ...
Nhanh làm cho em ra!"

Thiệu Tam gia từ nhỏ đến lớn luôn là người ra lệnh, dù là đê hay bị đê, chủ động hay bị động, anh cũng vẫn luôn thích sai sử người khác, thiếu gia ông đây thích chỉ tay năm ngón đó!

Không cần tốn nhiều công sức để đưa Thiệu Quân lên đỉnh, rất nhanh anh đã xuất ra trong lòng bàn tay La Cường.

Ở độ tuổi và thể chất của anh, chỉ cần nằm trong chăn nghĩ đến người trong mộng quay tay, đêm nào cũng có thể ra rồi, chứ đừng nói chi người anh nhớ thương xoa nắn cho mình. Chất lỏng nóng trong đường ống phun thẳng ra ngoài từng luồng từng luồng một.

Thiệu Quân lúc xuất ra, dùng xương hông của mình cọ xát vào nơi nóng bỏng và thô ráp dưới đáy quần của La Cường, một thứ gì đó ẩm ướt trào ra từ khóe mắt anh ...

La Cường nhỏ giọng hỏi: "Thoải mái không?"

Hắn chưa bao giờ hỏi câu này khi xong việc.

Thiệu Quân đặt cằm lên vai La Cường, trọng lượng cả cơ thể anh dồn lên người hắn, anh "ừm" một tiếng, giọng nũng nịu.

Từ lần cả hai ở nông trại đó về đến giờ chỉ chạm ngón tay mấy lần trong nhà vệ sinh, hay lén hôn môi vài lần, đây là lần thứ hai họ có cơ hội thân mật và ân ái như vậy, làm Tam gia tràn trề sinh lực phải ghen đến suýt hồng.

Nhưng La Cường vẫn chưa bắn ra.

Thiệu Quân cố sức tuốt vài cái, việc thì thủ công, thời gian thì gấp gáp, cộng thêm đang lo lắng đến mức lỗ tai tự động dựng thẳng lên, chỉ cần tiếng cây cỏ xào xạc hay côn trùng kêu cũng giật mình hồi hộp, nên mãi không lên nổi cao trào.

Thiệu Quân lo lắng: "Mau đi, thời gian đi đại tiện bắt đầu lâu quá rồi đó!"

La Cường giọng nói khàn khàn, bốc hỏa: "Anh muốn chơi em."

Thiệu Quân: "....."

Thiệu Quân hỏi ngược lại: "Anh đủ cái rắm thời gian để chơi em à? Đừng nói nhảm nữa, mau xuất ra đi."

Không phải là vấn đề anh có chịu để hắn làm tình hay là không, mà là còn chuyện quan trọng hơn phải giải quyết. Nếu không quay lại ngay bây giờ, thì chỉ có thể giải thích là La Cường bị táo bón nặng hoặc bị tiêu chảy cấp thôi.

La Cường rõ ràng là rất khó chịu, lông mày nhíu lại, dụi trán vào sau tai Thiệu Quân, hơi thở bị đè nén nặng nhọc. Người đàn ông này luôn im lặng khi ân ái, không phát ra âm thanh nào, làm cho Thiệu Quân đôi khi lúng túng không biết phải làm gì, không biết phải làm thế nào để La Cường thoải mái ...

Thiệu Quân cảm thấy đau lòng, nhịn không được buột miệng nói: "Hay là, để em dùng miệng cho nhé?"

Vừa dứt lời, Thiệu Quân bấu môi, tròn mắt nhìn hấn đầy ẩn ý, vì sợ La Cường gật đầu nói: "Được." Đúng là tinh trùng lên não, nghĩ cái gì đâu không, có bao giờ anh làm chuyện "bẩn thỉu" như thế đâu? Tam gia gia đây có bao giờ hầu hạ việc này cho người khác đâu!

(từ từ cũng làm hoy anh yên tâm =))))

La Cường thực sự khó chịu, không có cách nào tự thỏa mãn. Hấn kịch liệt thở hổn hển, hai mắt đỏ bừng nhìn chăm chăm người trước mặt, đột nhiên nói: "Em xoay người lại."

Thiệu Quân không phản ứng kịp: "Để làm gì vậy?"

Hai người đang bị trói tay, rất bất tiện.

La Cường không nói tiếng nào, đột nhiên nắm lấy cổ tay Thiệu Quân, bẻ ngoặt tay anh ra phía sau, ấn anh áp mặt vào tường!

"Anh ... ưm ... ưm ..."

Tại Thiệu Quân tràn đầy hơi thở nóng rực, âm thanh ồ ồ, xương hông cứng cáp của La Cường từ phía sau đập mạnh vào anh, khiến anh choáng váng đầu óc, trước mắt tối sầm, dấu vết cuối cùng của sự tỉnh táo và lý trí gần như không còn.

La Cường kéo quần anh xuống, để lộ một phần mông trắng bóng, cồi thịt hừng hực như gang thép nóng chảy, cứng rắn thô ráp, đâm

vào giữa hai đùi anh, va chạm vào nơi nhạy cảm.

Thiệu Quân giãy dựa một hồi, cổ tay bị còng sau lưng, cả người không thể động đậy, bị đập mạnh vào tường hết lần này đến lần khác. Anh bị thô bạo đè lên một tảng đá núi cứng rắn, chẳng có gì giảm xóc, đè đến đau cả trứng, vỡ cả lòng đở ...

Trong bóng đêm chẳng nhìn thấy gì, cảm giác như nghẹt thở, đau nhói và run rẩy. Lúc đó Thiệu Quân hoảng hốt, đầu dây thần kinh nóng bừng bừng, còn tưởng rằng La Cường đã đi vào rồi, hai bộ phận nóng bỏng đã kết hợp với nhau, La Cường đã xuyên qua cơ thể anh, vùi sâu vào anh, va chạm vào anh, thúc mạnh đến khi anh cũng cứng, bốc lửa cùng nhau, tan chảy cùng nhau ...

La Cường cứ như thế phun dòng chất lỏng nóng đặc thẳng đày quần của Thiệu Quân không hề có chút khách khí nào.

Khoảnh khắc cao trào, La Cường cắn một cái vào bả vai người trước mặt đang run rẩy vì đau đớn và áp lực kia.

Hắn thở hổn hển, xoay người Thiệu Quân lại nhìn mặt anh. Nhìn đôi mắt đã rã rời hoàn toàn, hắn vô thức đặt môi mình lên mí mắt ấy, lặng lẽ, bất động, thật lâu ...

Thiệu Quân từ từ nhắm mắt lại, vẫn không nhúc nhích.

Cả hai chưa từng trải qua cảm giác thế này trước đây, sau khi cao trào, trong lòng luôn vương lại một chút gì chua xót, chút gì mềm lòng...

Đêm mưa đen đặc có thể dễ dàng xóa đi mọi dấu vết đáng xấu hổ.

Hai người đều ướt sũng nước, cúi đầu về lại đội hình, bên tai truyền đến vài tiếng cảm thán: "Anh Cường, đi lâu thế?"

"Ghê thật ghê thật, lâu như bà bầu đẻ con luôn á."

La Cường lạnh lùng, nheo mắt mắng: "Ăn nhiều ỉa nhiều, sao, ý kiến gì không!"

Thiệu Quân cũng cà lơ phớt phơ, đùa giỡn theo: "Thật sự ỉ nhiều lắm luôn, con mẹ nó, thối đến mức tôi suýt ngất xỉu! Súng trong tay cũng suýt chút bóp cò!"

Một đám người cười vang một trận, rồi cho qua luôn, không ai nghi ngờ.

Bàn tay La Cường bí mật véo khắp đùi của Thiệu Quân: Nhóc con màn thầu, dám thừa cơ nói xấu ông đây!

Thiệu Quân tức giận trừng mắt nhìn La Cường, hạ giọng nhỏ hét mức có thể nói: "Đồ đáng ghét, anh thì thoải mái rồi, còn em phải làm sao đây?!"

La Cường liếc nhìn đũng quần của Thiệu Quân, quả là trai trẻ, mới nghỉ một chút đã đứng lên lại được.

Vừa rồi La Cường làm như vậy từ phía sau rất mạnh, Thiệu Quân bị hấn đâm, cọ sát dữ dội, cái chỗ vừa lên cao trào xong lại trở nên cứng ngắt, không mềm lại được nên anh chỉ đành nhét nó lại vào quần. May mà trời tối, không ai để ý, không ai nhìn thấy Thiệu Tam gia chào cò, đáng thương nằm trần trọc cả đêm cũng chưa ổn định lại.

Đêm đó, nhóm người chạy lủ ngòi dưới đất đi ngủ, dưới núi thỉnh thoảng leo lét ánh đèn mờ ảo, tựa như hơi ấm trong tim, như bông hoa lửa nở rộ trong đêm đen.

Cũng trong đêm đó, khu nhà tù cũ bên sông Triều Bạch bị ngập lụt, nước lũ ồ ạt tràn vào với tốc độ hơn 100 mét khối/giây, nhấn chìm khu nhà tù cũ thành một bãi đầm lầy.

Chỉ một giờ trước khi đỉnh lũ ập đến, nhóm phạm nhân cuối cùng của khu giam số 3 đã sơ tán kịp thời, thoát khỏi vùng lũ an toàn.

Mấy chục quản giáo đã áp giải thành công hàng trăm tù nhân trọng phạm trong cuộc đời tù tránh lũ lịch sử của nhà tù Thanh Hà này, hành trình vô cùng khó khăn và nguy hiểm, nhưng không một ai bị bỏ lại, không một ai bị mất tích, không một ai rơi xuống khe núi hay bị nước cuốn trôi, cũng không ai nhân cơ hội trốn thoát.

Mà ngay cả những tay anh chị đầu đàn luôn gây rắc rối ngày thường cũng trở nên ngoan ngoãn, chỉ bám chặt hai tay vào sợi dây thừng từ đầu đến cuối, sợ bị bỏ lại phía sau. Có thể họ sợ hãi trước cơn lũ dữ, hoặc nó có thể vì cảm kích các quản giáo đã không bỏ rơi họ ở lại nhà tù lúc đầu sôi lửa bỏng để họ tự sinh tự diệt.

Trưa hôm sau, xâu tù nhân dài cả người lầy lội cuối cùng cũng đợi được xe đến đón, đưa họ vào khu nhà tù mới xây.

Những cánh cổng sắt lớn bên ngoài của khu nhà tù mới trông bề thế và chắc chắn hơn cái cũ nhiều, hai bên là những chốt gác cao, luôn có cảnh sát vũ trang túc trực, từ trạm gác nhìn xuống có thể theo dõi đến từng ngọn cỏ lay trong khu nhà giam. Cổng vào được thiết kế bảo vệ kép, giống với kiểu "cổng thành" của các thành phố cổ, với hai lớp cổng sắt, bên ngoài và bên trong. Xe buýt chạy vào cánh cổng đầu tiên, cánh cổng phía sau từ từ đóng lại hết rồi cánh thứ hai phía trước mới mở ra cho xe vào ...

Mỗi lần mở một cánh cổng sắt lớn đều cần đủ ba khóa, một khóa thiết bị điện tử và hai khóa sinh trắc học.

Thiệu Quân có một thẻ mở cửa điện tử trên ngực. Hai khóa sinh trắc còn lại là dấu vân tay ngón trỏ và ngón giữa, và móng mắt nằm trong con người đen láy của đôi mắt hoa đào kia. Với thiết bị phần cứng cao cấp như vậy, cho dù có người lấy trộm thẻ chìa khóa của lính canh, thì không có vân tay và móng mắt cũng không thể bước ra khỏi hai cánh cửa sắt lớn này, tù nhân nhanh chóng sẽ bị những cảnh sát vũ trang trên trạm gác cầm súng bao vây.

(toi thấy cái này nguy hiểm bỏ bà vì xem phim thấy vượt ngục chúng

nó sẽ giết luôn quản giáo để lấy móng mắt và vân tay :))

Đây là tòa sắt thép được mấy ông lớn đổ rất nhiều tiền để xây, nghênh đón Thế vận hội 2008, làm thí điểm hiện đại hóa mô hình tù giam, tập trung giam giữ các tù nhân hình sự nguy hiểm nhất của nhà tù Thanh Hà. Trong mắt mấy ông lớn, đây là pháo đài không thể đột nhập, là nhà tù không thể trốn thoát, vì vậy, nhốt những tội phạm nghiêm trọng ở đây không thể yên tâm hơn.

Đứng trước cái sân nhỏ được bao quanh ba phía bằng các dãy nhà, La Cường lấy hành lý của mình khoác lên bả vai, ngẩng đầu nhìn bầu trời xanh xám, trong lòng chợt cảm thấy bất an vô định.

Đến nhà tù mới rồi, rất có thể đội tù sẽ được phân chia lại, cũng phân công đội trưởng và quản giáo mới ...

La Cường ngồi xồm trong hàng ngũ, bĩu môi buồn bực, chỉ muốn ăn cái mán thầu lớn.

Một số đội phía trước đã nhận đội trưởng, quản giáo mới. Đến lượt đại đội của La Cường. Trưởng nhà giam quay đầu, có vẻ như đang tìm kiếm ai đó. Đúng lúc này, một bóng người vội vã chạy ra từ tòa nhà, đội mũ cảnh sát, lắc cái eo nhỏ, chiếc quần rộng sột soạt theo động tác chạy.

Chạy vội vàng vài bước lại theo thói quen hai tay nắm lưng quần kéo lên.

La Cường nghiêng đầu, nhìn cái dáng vẻ vừa chạy vừa kéo quần ngu ngốc quen thuộc của thằng nhóc kia, lúc này mới sờ sờ đầu mình, vui vẻ, nhẹ thở phào một hơi ...

Con mẹ ông trưởng nhà giam, dám đổi người của ông, ông đây sẽ mặc kệ hết. Mán Thầu về đội nào ông đi theo đội đó!

Trưởng nhà giam trưng ra vẻ mặt nghiêm nghị đến khó hiểu, nói dài dòng liên tục theo hình thức: "Đây là sĩ quan cảnh sát Thiệu, cậu ấy

sẽ là phó đội trưởng của đại đội các cậu trong tương lai. Hôm nay tôi giới thiệu luôn cho những ai chưa biết. Nếu có chuyện gì thì cứ báo cáo trực tiếp với phó đội trưởng Thiệu! Mọi người vỗ tay! "

Cả đại đội rất vui vẻ, không cần nghe trưởng nhà giam nói nhảm, rào rào vỗ tay.

Nhím ngòì xồm xuống lắc lắc vai, hồ hởi nói: "Còn ai mà không biết Tam gia chúng ta nữa? Nói dài dòng văn tự làm trễ giờ cơm đói muốn chết!"

Hồ Nham cầm một cọng cỏ vẽ hoa trên đất, bĩu môi. Y chưa bị chuyển đi, chẳng ngờ rằng Thiệu Tam gia cũng sống chết không chịu đi, ở lại đây lẩn lộn tiếp?!

Thiệu Quân lẽ ra phải lên cục báo danh và nhận chức mới, nhưng vì khu vực nhà tù bị lũ lụt, cảnh lực khu giam căng thẳng, lập tức tiến hành cuộc đời tù 20 năm qua chưa từng có, đưa tù nhân lên núi tránh lũ, việc chuyển công tác cũng bị gác lại.

Đội trưởng Tiểu Thiệu ngoắc ngoắc tay với đội của mình, nở một nụ cười đắc thắng, ý bảo mọi người đi theo anh.

Sao mà anh có thể chuyển sang đội khác được?

Sao anh có thể giao La Cường cho một người không đáng tin cậy trông coi?

Chỉ cần La Cường ở một ngày nào ở Nông trường Thanh Hà, thì ngày đó hẳn vẫn là người của Thiệu Tam gia anh, giống như cái vết mực tím người ta hay đóng vào mấy con heo để làm dấu lúc giết mổ ấy.

Người khác? Đừng hòng ai nghĩ đến chuyện đụng vào La Cường!

La Cường xách hành lý, lê giày, ung dung bước đi, cảm giác rất thoải mái.

Hắn bước đi, không để ý có thứ gì trong bọc chẵn bị rơi ra, tròn tròn, rớt xuống đất lăn trên mặt đất mấy vòng.

Ai đó tinh mắt gọi: "Ồi anh Cường, hũ phấn em bé của anh rơi ra rồi!"

Chuyện này đã trở thành trò tấu hài trong ban bảy từ lâu. Mọi người cứ bàn tán xôn xao về "hũ phấn nhỏ của anh Cường", thứ kia chắc quý giá lắm, không biết bên trong đựng cái gì, mà La Lão nhị ngày nào cũng đặt cạnh gối, ban ngày nhìn nhìn, ban đêm ôm ấp, trông rất buồn cười.

Thiệu Quân liếc mắt nhìn một cái, im lặng xoay người, nhanh chóng nhặt hũ phấn lên.

Lúc nhặt lên anh còn bày ra vẻ mặt không biết gì cả, giả vờ như Tam gia gia không liên quan gì vào đây.

Cái này là cái gì? Tam gia chưa bao giờ nhìn thấy nó, không biết, không quen!

La Cường mặt không cảm xúc, giật hộp phấn trong tay Thiệu Quân về, cất lại trong ngực: Nhìn gì mà nhìn? Không cho em nhìn.

Lúc đoàn người đi ngang qua khu lầu giam, thành linh một cơn mưa nhẹ từ trên trời rơi xuống.

Mọi người ngẩng đầu nhìn, có người tinh mắt nhận ra ngay: "Ai đó? Mẹ nó thằng nào đi đái trên lầu?!"

La Cường và Thiệu Quân cùng lúc nhìn lên.

La Cường nheo mắt nhìn, thì thào mắng một câu: "Bà mẹ nó ... Thằng chó."

Đúng thật có người đang đi tiểu trên lầu. Trên cửa sổ tầng ba dấy

nhà tù, có người bước một chân ra khỏi hàng rào sắt, cởi quần chĩa chim ra đi tiểu!

Đó là một tên tù nhân trẻ tuổi, đầu cao trọc, mặc bộ đồng phục tù rộng lớn, khuôn mặt trông cũng khá khôi ngô, đôi mắt to lộ ra vẻ quý dị tà khí, đôi môi hồng hào cong lên, đang làm bằm chửi má nó, hung hăng giơ ngón giữa vào La Cường.

Nước tiểu này dĩ nhiên là cố tình tè lên đầu La Cường.

Nhưng nó ở trên tầng ba, đứng trên cao như vậy, phóng cột nước nhỏ xuống bị gió thổi tạt đi lệch vị trí hết, không giọt nào rơi trúng La Cường, tất cả đều bay lên đầu người khác, ngay cả mũ cảnh sát của Thiệu Quân cũng không dính.

Thiệu Quân thảm khó chịu, làu bàu: "Đó là ai vậy?"

La Cường lạnh lùng nói: "Một thằng nhãi ranh do người quen cũ nuôi dưỡng."

./.

-----oOo-----

Chương 46

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 46: Đại chiến keo con chó

Chuyển ngữ: Andrew Pastel

Lần chuyển nhà giam này, tất cả các tù nhân hình sự trọng phạm ở các trại giam gần đó đều bị tập trung lại một chỗ giam giữ, La Cường không ngờ rằng mình lại gặp thẳng quý tử của một người quen cũ.

Ban bây được bố trí vào buồng giam mới, cả nhóm đều cao hứng, ném hành lý leo ngay lên giường sờ đông sờ tây.

Mọi người trong trại giam đều được cấp số hiệu nên khi vào buồng giam, Đội trưởng Thiệu không cần chỉ định vị trí cụ thể, mọi người đều biết mình phải ngủ ở giường nào. Thế nếu không biết? Nếu thậm chí không biết thứ tự của mình, thì đừng hòng ở chung trong một phòng.

La Cường đi thẳng đến cửa sổ, nơi thuộc về vị trí ban trưởng, hẳn ngồi trên đó, chấp tay quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Hắn vươn cổ nhìn đông nhìn tây một lượt, nhưng không thấy thấy vị trí của tòa nhà văn phòng, cũng không thể nhìn thấy con đường rợp bóng cây bách ở tầng dưới; từ góc độ của hắn nhìn xuống sân chơi lớn, hắn không thể nhìn thấy khu xà đơn xà kép hắn thích xem nhất!

La Cường rướn cổ như ngỗng, tập trung tìm kiếm một hồi, lẳng lặng leo xuống khỏi giường mình, leo lên giường ban phó đối diện, tức giận quan sát một lúc.

La Cường ho khan vài tiếng, hỏi: "Này, Thuận Tử, đây là ... giường

của cậu à?"

Thuận Tử đang dọn tủ, giương mắt nhìn lên: "Đúng rồi, của tôi, có chuyện gì vậy?"

La Cường: "Giường trong ban chúng ta để có sai vị trí không vậy? Sao ban trưởng lại ở hướng đó, còn giường ban phó của cậu lại hướng này?"

Thuận Tử không quan tâm lắm: "Không phải trước đây cũng như vậy sao?"

La Cường nuốt nước bọt, vẫn chưa bỏ cuộc.

Giường đúng là không đặt sai vị trí, cửa sổ quay về hướng Nam, vẫn theo cách sắp xếp cũ, là giường tầng trên ở góc Đông Nam là giường của ban trưởng, giường tầng trên ở góc Tây Nam là giường của ban phó.

Vấn đề là hướng tòa nhà văn phòng và sân chơi của nhà tù mới khác với chỗ cũ, nó bị ngược lại!

Phong cảnh tuyệt vời thế mà ông đây không thể thưởng thức, mẹ nó lại để cho kẻ khác nhìn...

La Cường cắn môi, nhìn chằm chằm thân ảnh nho nhỏ mất hồn chạy ra khỏi một tòa nhà văn phòng nào đó, rớt cuộc chịu không nổi, nói: "Hay Thuận Tử này, chúng ta đổi giường đi."

Thuận Tử sửng sờ một lúc, sau đó kinh hãi trợn mắt nhìn La Lão nhị.

Thuận Tử hiển nhiên hiểu sai ý của La Cường, mà tất cả mọi người trong ban cũng ồ lên.

Anh Cường ý anh là gì? Đổi giường? Vị trí giường này có thể tùy tiện thay đổi sao?

Ngài là ban trưởng ban bảy, ngài không ngủ giường cho ban trưởng là có chuyện lớn đó? Vậy vị trí cao thấp trong ban chúng ta chẳng phải sẽ bị lộn tùng phèo sao?

Ngai vàng hoàng thượng, Lão hoàng đế ngài không ngồi, lại bảo phận binh tôi tớ dạ ngồi lên, là đang muốn thay đổi triều đại sao?

Thuận Tử nói, "Anh Cường, anh đang đùa tôi đó hở? Đừng nhây nữa, anh nhanh về lại giường anh đi!"

Hơn nữa, nếu để các ban khác nhìn thấy ban trưởng La lão nhị không nằm trên vị trí của ban trưởng, cả đại đội một sẽ xôn xao đồn các thành viên trong ban bảy tạo phản cho mà xem.

La Cường gãi đầu, bắt lực than thở vài câu, rất không đành lòng nhắc mộng dời đi, bò lại lên giường mình.

Hắn đột nhiên cảm thấy cái danh ban trưởng, thuần túy chỉ là một thứ chó má, lúc trước hạ lão Thịnh tranh giành cái vị trí này, giờ ngẫm lại chẳng có bao nhiêu ý nghĩa.

Sống trong nhà tù này, những suy nghĩ, quan niệm của La Cường đã dần phai nhạt, dường như không nhận thức được, bất tri bất giác tâm tính hắn đã thay đổi. Tính tình cứng rắn ngoan độc hình thành từ những lần tranh đấu trên giang hồ cũng mềm mại đi. Cấp bậc, danh vọng, địa vị trên giang hồ, hay dưới trướng của hắn có bao nhiêu đội nhóm, bao nhiêu anh em dường như không còn là chuyện quá quan trọng nữa.

Hồ lạc đồng bằng, sa cơ lỡ vận, bị mắc kẹt trong cái nhà tù này. Những gì hắn đã từng có, bây giờ không còn gì cả; nhưng những gì hắn chưa từng có trước đây, bây giờ lại có được trong tay ...

Trèo lên cao bao nhiêu không còn ý nghĩa đối với La Cường.

Điều hắn quan tâm nhất bây giờ là mỗi sáng sớm nhìn ra khung cửa

sổ nhỏ này, lại được ngắm nhìn hình ảnh tươi sáng trước mắt, được như thế, ngồi tù cũng đáng.

Địa ngục lạnh lắm, từng bước lên nhân gian, ánh dương phủ đầy.

Hồ Nham ngồi trên giường mình vùi đầu thu dọn đồ đạc, thỉnh thoảng liếc nhìn đại ca mình qua khóe mắt.

Y vẫn chưa chết tâm đâu.

Hồ Nham nhìn La Cường, nhăn mũi, bĩu môi nói, "Anh Cường, điều kiện buồng giam tốt hơn trước, trần nhà có lắp quạt trần rồi."

La Cường "ừ" một tiếng.

Hồ Nham lẩm bẩm nói: "Mùa hè cũng không nóng, cái phẩn rôm sảy đó... có gì tốt..."

La Cường liếc nhìn Hồ Nham, nhét lại hũ phẩn nhỏ của mình vào dưới gối.

Hắn lại theo thói quen ngược mắt lên để xem vị trí và góc độ máy camera giám sát, rồi nheo mắt trước camera, miệng nhếch lên, tâm tình ảm áp...

La Cường đang đánh ám hiệu với camera bên này, bên kia người nào đó đeo thắt lưng vũ trang, chân mang giày da, vắn hông bước vào khu buồng giam.

Thiệu Quân vừa bước đến cửa ban bầy đã la lên "A a a." mấy tiếng.

"....."

Thiệu Quân giận tím người, anh quay lại hét lên, "Là ai làm?"

"Ai đổ một đồng phẩn trước cửa ban bầy đây!!!"

Thiệu Quân quay đầu lại, nhìn thấy trước cửa buồng giam đối diện hành lang, có một người đang tựa lưng nhìn. Nó cũng gầy gò, mặt mày khô ngô tuần tú, chân mày trái sát giữa mi tâm có một nốt ruồi màu đỏ hoa đào. Chỉ là, đôi mắt to của nó đang phát ra ánh sáng trắng xanh, mắt thì tròn trắng nhiều hơn tròn đen, đáy mắt hiện lên tia nhìn không mấy thiện chí, nhìn chăm chăm vào anh.

Nó là thằng nhóc đi tiểu từ tầng ba xuống lúc trưa, đã bị chỉ trích.

Thanh niên mắt to kéo khóe miệng cười lạnh: "Cảnh sát Thiệu, cái này, không phải để cho anh giẫm, ai bảo anh tự giẫm lên! Không phải tiểu vào người anh, anh cũng phải thò đầu ra hứng cho tôi vài giọt nước tiểu, anh có quyền gì mà phạt tôi? "

Thằng nhóc này ăn nói vô cùng kiêu ngạo, nói năng bất cần, mà lại còn hơi nói lấp, không vô tình hay cố ý.

La Cường ló đầu ra khỏi cửa ban bầy, đúng là oan gia hẹp, buồng giam của cả hai nằm đối diện nhau, cách nhau hai phòng.

La Cường chỉ tay, miệng nhẹ thổi một hơi, đôi mắt ửng đỏ bắn ra dấu hiệu cảnh cáo.

Thanh niên hí cặp mắt to lại, hung hăng uy hiếp: "La lão nhị, ông, cứ đợi đó!"

"Biết ông đây đợi gì không?" La Cường giễu cợt, giữa hai hàm răng phun ra những lời tàn nhẫn, "Đàm Tiểu Long, tao đang chờ ngày bẻ tay, chặt chân, nhặt xác mày."

Thiệu Tam gia vẫn còn nhớ những gì bố mình nói lúc đầu, đổi tên La Lão Nhị cũng là để "bảo vệ" hấn, người này đầy kẻ thù, trong tù cũng có, làm sao có thể thực sự ngồi trong tù bình an vô sự được?

Nhưng tình huống trước mắt dù có đổi thành Chu Kiến Minh, Vương Kiến Minh hay Trương Kiến Minh thì rõ ràng cũng vô dụng. Oan gia đối đầu, mắt to mắt nhỏ trừng nhau, phóng ra tia lửa.

Thằng nhóc mặt trắng này là ai? Còn chẳng phải là thằng con quý tử duy nhất của một trong bốn "Kinh thành tứ bá": Hậu Hải Đàm Ngũ gia, thiếu gia nhà họ Đàm, Đàm Long đó sao.

Cái chức danh hơi khó hiểu nên chú thích thêm: Kinh Thành tứ bá là 4 ông trùm ở 4 phía Bắc Kinh. Ông Đàm (con thứ 5 trong nhà họ Đàm -> Đàm Ngũ gia, chưa biết tên thật), địa bàn của ông là ở Hậu Hải, một phố bar nổi tiếng ở Bắc Kinh, Đàm Long là con của ông này.

(*) Ảnh phố bar Hậu Hải

Đến trại giam mới, đội sản xuất đổi nghề, không mài đá nữa, tập thể phạm nhân cũng đổi nghề theo, chuyển thành gia công lồng chim.

La Cường ngày nào đi làm trên tay cũng dính đầy keo, các khớp ngón tay, đầu ngón tay, những lằn vân tay hay kẽ móng tay đều đầy vết keo.

Chạng vạng, trong một góc nhỏ ở kho hàng nhà kho xưởng được bao bọc bởi ráng chiều, hai người bí mật trò chuyện với nhau, Thiệu Quân liên tục chà bàn tay dính keo của mình lên quần.

Thiệu Quân vừa lau vừa phàn nàn: "Sao anh để vậy hoài thế? Không lau đi ..."

La Cường khinh thường: "Lau làm gì? Lau xong mai lại dính lại thôi."

Thiệu Quân nói: "Vớ vẩn, vậy anh không lau luôn à? Tối nay anh ăn ba cái mìn thầu lớn, ngày mai anh cũng đói, nên thôi tối nay khỏi ăn nữa được không?"

La Cường nhướn miệng cười vui vẻ: "Mìn thầu thì phải ăn. Không ăn thì đói. Buổi tối ngủ không được lại càng muốn ăn..."

Thiệu Quân phồng mang trợn má: "Sau này không rửa thì đừng hòng chạm vào em, Tam gia đây cũng sẽ không chạm vào anh nữa luôn!"

Có một lần, Thiệu Quân không nhịn được nữa, anh giật lấy tay La Cường chà xát lau rửa, cạy đến từng cái móng tay, khiến La Cường phiền đến mức phải trốn tránh, nói em nghiện sạch sẽ thì tự mà chùi đi còn hành hạ ông đây làm gì!

Bữa nào Tam màn thầu em tự tay cầm nan tre dán lồng chim xem, biết nó vất vả như thế nào em còn dám chán ghét ông đây? !

Thiệu Quân cũng tìm hiểu nguyên nhân ân oán của La Cường và thằng nhóc kia.

Hậu Hải lão Long vương Đàm Ngũ Gia, sinh ra trong một gia đình thư hương thế gia ở Bắc Bình, kết hôn với bát kỳ danh môn khuê tú, có gốc có rễ, gia tài bạc triệu, trước đây ông ta là nhà giàu, thế lực nhất Hậu Hải, mọi người ai cũng kính sợ.

Còn La Cường thì sao? Xuất thân của La Cường là gì ?

Hai anh em nhà họ La thì thuộc tầng lớp dân nghèo trong những con hẻm nhỏ, không có lai lịch xuất thân, có thể coi như là đi lên từ hai bàn tay trắng. Hai anh em chỉ dựa vào sức của bản thân, đi lên không ngừng theo con đường đó, của cải từ con số không thành giàu có, khiến nhiều người ngưỡng mộ, nhưng cũng khiến không ít người ghen ghét hận thù.

La Cường khởi thế làm giàu tại những con hẻm nhỏ khu Tây Tứ. Các công việc kinh doanh đầu tiên của hắn là quán bar Internet và phòng chơi bida, sau đó ngày càng lớn mạnh, nhà hàng, quán bar, vũ trường và câu lạc bộ đêm ngày càng đắt khách, lợi nhuận cao, thế lực địa bàn dần dần xâm chiếm ngành công nghiệp hộp đêm cả thủ đô, với tay đến những đoạn đường vàng như Hậu Hải và Tam Lý Truân. La Cường có năng lực và bản lĩnh, dù là đánh nhau hay kinh doanh, hắn luôn có tầm nhìn hiểm hóc, ra tay tàn nhẫn, lại

ỷ vào tuổi trẻ khí thịnh, khi đó không đặt Đàm Ngũ gia vào mắt.

Việc làm ăn của Đàm Ngũ gia bị bắt lợi, ông ta tức giận nhưng không địch lại được ông thép hung tợn trong tay La Lão nhị, từng bị La Cường chiếm cả hai cửa hàng lớn trên mặt tiền nên sinh lòng thù hận.

Hai năm trước, hệ thống công an truy quét băng nhóm, nhà họ Đàm cũng bị ảnh hưởng nặng nề, có một thằng con trai quý giá cũng bị bắt bỏ tù giống với La Lão nhị. Con ông ta và La Cường bị xét xử bỏ tù, mỗi người bị kết án 15 năm, đầu đã vào đấy.

Đại đội một Thiệu Tam gia quản lý tình cờ có đến hai "ông lớn" được phân vào, ông trời cũng rất biết cách trêu người.

Ngày nào hai người cũng ngẩng đầu không thấy cúi đầu gập, ai nhìn ai cũng không vừa mắt.

Lúc chạy đường dài tập thể dục sáng sớm mỗi ngày, hai người tự chia ra dẫn đầu hai đội nhỏ, gườm gườm nhìn nhau, không ai muốn chạy phía sau người còn lại, thế là hai con người này dẫn đầu đội cầm đầu lao lên phía trước, khiến một bầy đàn em theo sau vừa thở hổn hển vừa than khóc như ri...

Mỗi ngày làm việc trong nhà xưởng, hai người này một người ngồi đầu đông người kia ngồi đầu tây, cầm đầu làm việc như đang so tài ngầm, nếu hôm nay có người làm được bốn chiếc lồng chim, thì người kia không thể chỉ làm ba chiếc lồng. Các quản giáo nói, Thiệu gia, nhìn đội của ngài kia, La lão nhị với Đàm Tiểu Long kia cứ như Đông Tà Tây Độc, chúng ta đi làm mỗi ngày, chỉ để nhìn hai người này đấu võ công với nhau, Đào Hoa Chưởng đánh với Cáp Mô Công! (*)

() Máy nhân vật và võ công trong Anh Hùng Xạ Điêu =]]*

Mỗi tối ăn cơm trong nhà ăn, một người ngồi ở đầu đông, người kia phải ngồi ở đầu tây. nhóm "binh tôi tớ dạ" ngồi thành một bàn, cạ

lời nhìn hai đại ca ...

La Cường đã không còn là thằng nhóc hai mươi mấy vắt mũi chưa sạch nữa, nên đương nhiên hắn sẽ không chủ động khiêu khích Đàm Long, nhưng hắn cũng không phải hạng vừa, nếu Đàm Long khiêu khích, hắn cũng phải phản đòn.

Ca làm việc chiều nay trong nhà xưởng vừa vặn là giờ Đội trưởng Thiệu trực, đi tuần tra các lối đi.

"Đông Tà" vẫn ngồi ở vị trí cũ ở góc tường phía đông, bên cạnh là một đám lâu la ban bầy đang vui đầu mài thanh tre.

"Tây Độc" vẫn ngồi ở góc tường tây, bên cạnh là đám lâu la ban mười ba đại đội 2. Chúng đóng đinh vào mấy thanh tre đã đánh bóng rồi dán thành lồng chim.

Thiếu gia nhà họ Đàm xuất thân phú quý. Mặc dù cũng sống trong hẻm nhưng hẻm của nhà Đàm hoàn toàn khác với hẻm của nhà La. Dòng họ nhà Đàm ngày xưa có nhà cửa, đất đai, có đồ cổ thời xưa được hoàng đế ban cho, có vàng thỏi bạc thỏi. Gia đình họ có một tứ hợp viện lợp ngói xanh ở phố Liễu Minh, Hậu Hải, (*) với hai cánh cửa màu đỏ, phía sau cửa là tường xám xây thành bình phong.

(*) *phố Liễu Minh, Hậu Hải*

Một cái nhà như vậy ở Bắc Kinh bây giờ không có giá mười triệu tệ, có khi còn không bán.

Dưới sự bao bọc cưng chiều của ông già nhà, Đàm thiếu gia bao năm qua đã quen với sự kiêu ngạo, hô mưa gọi gió, chưa bao giờ chịu khổ cực, cũng chưa từng làm nghề thủ công, ngày ngày ở trong tù, sao nó có thể vui vẻ, có thể thoải mái cho được. Thấy La Cường có thể thích sao?

Đàm Long tìm lại ý nghĩ muốn gây sự với La lão nhị đến cảm giác

như xương cũng muốn nứt ra hết, nếu cứ thế này đêm nay chắc hẳn không tự gặm đứt ngón tay mình sẽ không ngủ yên!

Đàm Long nhân cơ hội không ai để ý tới, cầm một cái bát lớn trên bàn lên, nhét vào trong tay áo, đứng dậy bước lại đây.

Nó đi nhanh như gió, đáy mắt lộ ra sự ác ý.

Còn chưa kịp đi tới trước mặt La Cường, ghé đầu bên dưới miệng La Cường trượt ra một đoạn dài, hấn đứng lên.

Đàm Long đang cầm trên tay một thứ gì đó. Nó không cầm giữa hay kéo linh tinh, những thứ này là vũ khí giết người, nếu thật sự gây thương tích cho người khác thì lại càng thêm tội, hơn nữa những dụng cụ bằng sắt này luôn được buộc chặt vào bàn bằng dây xích để ngăn phạm nhân cầm lên làm bậy.

Đàm Long, tên nhóc này cũng tính toán lắm, trong tay nó là một bát keo con chó lớn!

Là loại keo mà họ dùng để dán lồng chim, hàng ngày nhà xưởng cấp cho một bát lớn, đun nóng để dùng.

Đàm thiếu gia xuất chiêu. Nó di chuyển rất nhanh. Cái động tác cực kỳ giống với động tác phát tay áo trong kinh kịch, khá là chắc kèo nó học được từ ông bố Ngũ gia mê xem hát của nó, "pặc" một tiếng keo con chó phóng ra từ tay áo.

Lần này, có người bị trúng.

La Cường nhảy nhanh sang một bên, nghiêng đầu tránh luồng keo, nhưng không ngờ Tam màn thầu của mình đang ở phía sau.

Nếu La Cường biết Thiệu Quân ở sau lưng mình, hẳn sẽ không bao giờ né, hẳn sẽ lao lên hứng hết.

Thiệu Quân phát hiện ra chuyển động bất thường của Đàm Long

đầu tiên, nghĩ rằng La Cường không nhận ra, anh vội chạy tới ngăn chặn Đàm Long, thế là nguyên một bát keo con chó tạt hết vào người anh.

Thiệu Quân ngày hôm đó xui tận mạng.

Thiệu Tam gia yêu thích sạch sẽ lại còn bị ám ảnh cưỡng chế về sự sạch sẽ, đầy đầu đầy cổ đều dính đầy keo con chó.

./.

-----oOo-----

Chương 47

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 47: Kiểu tóc mới của Màn Thầu

Chuyển ngữ: Andrew Pastel

Thiệu Quân hét lên "A a a", vừa tức giận vừa sợ hãi, anh giơ tay định lau nhưng các ngón tay bị dính keo nhanh chóng dính cứng vào với nhau.

La Cường nhỏ giọng gọi "Đừng lau, đừng nhúc nhích! Có nóng không? Có nóng không?"

May là keo con chó không nóng lắm, nhưng nó dính vào da khiến Thiệu Quân bỗng rất kinh khủng.

Thiệu Quân không đội mũ vào xưởng, thứ keo nóng hổi dínhбет nhanh chóng làm mái tóc vuốt keo xịt tóc bảnh bao trên đầu xù lên như một cái tổ chim.

Đàm Long đã bị hai quản giáo khác đập dùi cui, ôm đầu ngồi xồm trong góc, mở to mắt nhìn thành quả của mình.

Các ngón tay của Thiệu Quân bị dán chặt đến mức không thể mở ra được, anh tức giận chỉ cả bàn tay vào Đàm Long: "3213, đờn đấy, chờ ông đây xử cậu như thế nào !!!"

Hai tròng mắt Đàm Long vẫn vận tơ máu, nó hưng phấn nhìn bộ dáng lúng túng của Thiệu Quân, vẻ mặt giống như một con thú hoang ngửi thấy mùi máu, mũi phập phồng hưởng thụ. Rồi nó quay lại nhìn chằm chằm La Cường, lộ ra một tia khiêu khích và dữ tợn.

La Cường nheo mắt nhìn Đàm Long, đôi mắt sắc như hai lưỡi dao,

hắn không nói, nhưng đã nói hết những gì mình muốn nói qua ánh mắt.

Đàm Long ăn hai gậy của quản giáo, ôm đầu, đột nhiên hét lớn: "La lão nhị, nếu không có ông, bố...bố mày sẽ không bao giờ bị ngồi tù! Đồ khốn nạn, chó đẻ, ông cố tình khiến tôi phải vào tù! Mẹ kiếp chóng mắt lên xem tôi giết ông thế nào đây!!! "

Thiệu Quân chạy vào nhà vệ sinh với tổ chim dán trên đầu và đôi lông mày bông rớt.

"Đệt mẹ ...Đệt bà ngoại nó..."

"Làm sao rửa được mấy vết keo này? Con mẹ nó rửa bằng cái gì?!"

La Cường kìm anh lại, nhẹ giọng nói: "Đừng nhúc nhích, em không phải tự rửa đâu ... anh sẽ giúp em rửa."

Nhưng chiều đó chưa đến giờ tan tầm, La Cường không thể rời đi, phải quay lại chỗ ngồi của mình. Hắn cũng chẳng còn tâm trí để làm việc, nhìn xuống hai bàn tay với keo con chó dính đầy các ngón, ngồi đến thừ người.

Thiệu Quân ngồi cả buổi trong phòng vệ sinh mãi không ra, anh sắp phát điên mất rồi.

Keo con chó dính cả vào lông mi lông mày. Anh hung hăng cọ lau khuôn mặt của mình, cọ mạnh đến lột cả da, khuôn mặt tuần tú giờ giống như bị úp lên một chiếc mặt nạ nhựa trắng bệch.

Rất nhiều đồng nghiệp vào xem tình hình, ai cũng đều không nhịn được bình luận mấy câu.

"Chậc chậc chậc, Thiếu gia, cậu giờ nhìn cậu giống cái anh nam chính trong phim "chạng vạng" lắm đó, cái anh chàng đẹp trai mặt trắng bệch đó! ...

(*) Anh chàng đẹp trai mặt trắng bệch =))))

"Ôi trời ơi, đang đẹp trai mà, giờ bị hủy dung, bị hủy dung rồi! ..."

"Tiểu Thiệu, đến bệnh viện rửa càng sớm càng tốt đi. Không thể rửa thứ này bằng xà phòng với nước được đâu!"

Thiệu Quân thậm chí còn không ăn tối, anh không dám vác cái mặt bị như thế này đi gặp ai cả. Anh lấy một chiếc ghế đẩu đặt trong phòng vệ sinh, ngồi cong lưng trên chiếc ghế như một con khỉ, mặt úp vào bồn rửa.

Một đồng nghiệp bước vào nói, "Tiểu Thiệu, tôi đưa La Cường từ đội của cậu đến đây. Anh ta nói rằng anh ấy có thể giúp cậu tẩy keo."

Thiệu Quân đau lòng nheo mắt lại, liếc mắt nhìn thấy La Cường, tức giận nói: "Không cần anh ta!"

La Cường ngắt lời nói: "Cảnh sát Thiệu, cậu không biết cách rửa nó, tôi thì biết."

Thiệu Quân không muốn La Cường nhìn thấy anh trong bộ dạng chúa hề thế này, anh cúi kính phát tay với hắn.

La Cường bắt lực nhìn anh, thằng nhóc này như một đứa trẻ to đầu bướng bỉnh, nói: "Cảnh sát Thiệu, cậu không thể rửa sạch nó bằng nước xà phòng được. Tôi đã từng làm những công việc này rồi, còn cậu thì không biết làm sao. Tôi biết tẩy thứ này đi, để tôi làm cho cậu."

Thiệu Quân không có lựa chọn nào khác ngoài việc chấp nhận. Đúng là anh thực sự thiếu kinh nghiệm, anh chưa bao giờ sử dụng những hóa chất công nghiệp như này nên không biết cách xử lý.

La Cường mang đến một cái chậu rửa bằng nhựa, đổ đầy nước ấm

vào rồi pha vào nước dấm trắng từ nhà bếp, và loại rượu trắng bán bên ngoài.

Thiệu Quân thì thào: "Còn dám tàng trữ rượu cơ đấy?"

La Cường nheo mắt: "Nó có thể rửa keo, em có cần không?"

Thiệu Quân bĩu môi, không nói nữa.

"Em ngồi xuống hẳn, đừng ngồi xồm, chân tê rần rồi..."

La Cường thì thầm, ôm lấy eo Thiệu Quân từ phía sau, đưa anh khỏi ghế đầu và ngồi xuống.

Thiệu Quân vẫn còn chưa cam lòng, khịt mũi mấy cái: "Này là gì vậy? Mùi như dầu chuối công nghiệp!"

La Cường nói: "Dầu tùng hương. Nó hay dùng trong mấy xưởng dán kính để lau keo."

La Cường lấy bột biển lau mặt cho Thiệu Quân, lau đến chân mày, thật cẩn thận không để lông mày bị rụng, sau đó lau đến lông mi.

Bàn tay của La Cường rất to, ngón tay thô ráp, làm công việc tỉ mỉ như thế này rõ ràng không tiện lắm, chỉ ước rằng có thể tỉ mỉ mau từng sợi mi của Thiệu Quân.

Hai người mặt đối mặt, chóp mũi của họ gần như cọ sát vào nhau, phản chiếu trong đôi mắt mỗi người là khuôn mặt người kia đang nhìn chằm chằm gương mặt mình..

Thiệu Quân đảo mắt, đột nhiên nói, "Em còn tưởng anh không biết rửa keo. Vậy mà anh biết cách rửa còn để tay chân dính đầy keo như thế?"

La Cường cúi xuống, tỉ mỉ lau, thờ ơ nói: "Tay anh thô, quen làm việc như thế này rồi, bản thì thôi. Mặt em thì quý giá."

Thiệu Quân: "....."

Thiệu Quân hừ một tiếng trong khoang mũi: Làm rụng lông mi rồi... ghét quá ..."

La Cường nhướn mày nhìn anh: "Vậy để anh nhẹ tay hơn?"

Thiệu Quân bĩu môi, khoe miệng chậm rãi cong lên, răng nanh cắn cắn môi, lòng bỗng trở nên mềm nhũn, tâm trạng cũng rục rờ như hoàng hôn ngoài cửa sổ.

Thiệu Quân làu bàu: "Ừm ... quan tâm thế này, là thích em lắm phải không?"

La Cường cười trong cổ họng không phát thành tiếng, hừ nói: "Dù sao em cũng có thể tự nhìn mặt em đâu, toàn để ông đây ngắm. Nếu xấu xí, mặt dính keo nhãn như ông già tám mươi, thì người thiệt thòi là anh mà."

Thiệu Quân trợn tròn mắt: "Dám chê em? Anh dám chê em à!"

"Thằng nhóc này..."

La Cường nhìn anh, vừa rồi Tam Màn thầu làm mình làm mẩy như con gái, thật ra là đang chịu thua hấn, xấu hổ vì lúc trước nói không thích bàn tay bần của hấn.

La Cường lau sạch khuôn mặt tuần tú của Thiệu tam gia xong thì bắt đầu lau qua tóc.

Thiệu Quân khom lưng, ngâm cả đầu vào trong chậu, La Cường luồn hai bàn tay to vào tóc anh, xoa nhẹ.

Lúc nào cũng có người ra vào phòng vệ sinh, rửa chén cơm, rửa tay, vân vân, ai cũng có thể thấy cảnh La lão nhị đang giúp Cảnh sát Tiểu Thiệu lau tóc, nên hai người không thể quá thân mật. La

Cường ngồi đó, mặt lạnh te, không có một chút biểu cảm nào.

Động tác của hai cánh tay cũng tương tự như nhào bột, cái đầu nhúng vào chậu giống một đồng bột lớn.

Tất cả những cảm xúc và khao khát chôn giấu trong lòng đều như trào ra dưới mười ngón tay ấy, bàn tay chạm vào đường nét trên đầu Thiệu Quân, từ từ xoa bóp dọc theo chân tóc, chạm vào sau tai, sau cổ ...

Lưng Thiệu Quân phập phồng, đột nhiên giật giật bả vai, như thể muốn thoát khỏi bàn tay La Cường, bỗng chồn đứng ngồi không yên.

"Đừng cử động," La Cường gằn giọng.

"Đừng xoa em như vậy ..." Giọng Thiệu Quân hơi hỗn hển.

"Vậy anh phải xoa như thế nào?" La Cường cộc cằn hỏi.

"....."

Thiệu Quân vươn tay nắm lấy bắp thịt mạnh mẽ rắn chắc chỗ đùi trong La Cường rồi xoa mạnh một cái, ngay lập tức La Cường phát ra một tiếng "ưm" trong cổ họng.

Thiệu Quân buồn bực nói: "Vậy em xoa thế này anh chịu được không?"

.....

Khu trại giam mới được quản lý nghiêm ngặt, cả hai đều là người mới vào, chưa kịp "khai trương" chiến trường mới.

Đã hơn nửa tháng rồi mà không tìm được cơ hội thân mật, tinh lực đã quá dư thừa, tay chân ngứa ngáy, lòng thì nóng ran, người như tan chảy, khát vọng lẫn nhau. Mỗi lần nhìn nhau, cả người như tan thành nước.

Tâm trạng này rất kỳ lạ, hoàn toàn khác với lúc hai người chưa yêu nhau. La Cường mỗi đêm nằm trên giường đều nghĩ đến cái màn thau lớn vừa trắng lại vừa tròn. Khóe miệng cong lên, không giấu được niềm vui, cũng không còn lo lắng hay bực dọc, rất thoải mái.

Cho dù người thanh niên ấy đời này hẳn có thể sẽ không bao giờ được ôm siết, cùng ngủ trong một ổ chăn, nhưng nghĩ đến sự tồn tại của anh, trái tim La Cường lại sáng bừng lên, rạo rức đập dồn ...

La lão nhị trước đây chưa từng chăm sóc ai như thế. Từ trước đến giờ hẳn chỉ gọi đầu cho duy nhất một người, đó là tiểu tam nhi quý giá của hắn.

Lúc Tiểu Tam nhi vẫn còn nhỏ, ở trong nhà chung, anh trai nó là người tắm, gội đầu, rửa móng cho nó.

Trong sân ngày hè, La Cường đổ đầy nước ấm vào cái thau lớn bằng nhựa màu đỏ, ném La Tiểu Chiến vào ngâm mình cho mát. Tiểu Tam nhi thích vọc nước, cầm con vịt đồ chơi bằng nhựa, ngồi trong thau đập tay, nước và bọt xà phòng bắn tung tóe lên mặt anh nó ...

La Cường vuốt mặt, nheo mắt uy hiếp: "Đừng có phá, dám phá nữa không?"

La Tiểu Tam nhi không hề sợ hãi, tung một cú đá từ bồn tắm, nó có võ công từ trong bụng mẹ, tung chiêu "yến sơn vô ảnh chân", bàn chân mồm mĩm đập vào mặt anh trai nó.

La Cường bị trúng chiêu, trừng mắt nhìn Tiểu Tam nhi, khóe miệng cong lên, đứa nhỏ này đúng là to gan, dám đập ông đây?

La Cường trêu ghẹo, cầm lấy con vịt nhựa bắt nạt Tiểu tam nhi, đuổi theo mỗ mỗ vật nhỏ mềm mại chưa phát triển đang lủng lẳng giữa hai chân La tiểu tam nhi trong nước.

"Con vịt nhỏ bơi tới, bơi tới! Mổ em, mổ em!"

"Bùm - nó mổ rớt luôn rồi!!!"

La Tiểu tam nhi a a la lên, nắm chặt tay anh trai, cười khanh khách, vẩy đập không ngừng. Mỗi lần tắm xong mấy anh em đều tạt hết nước trong thau ra ngoài không còn giọt nào...

Nếu năm sau hai anh em gặp lại nhau, đứa nhỏ đã lớn thành thiếu niên, La Lão nhị chưa bao giờ tắm cho em trai nữa, nhưng em hẳn cũng tắm rửa cho hẳn vài lần.

La Chiến từ bên ngoài trở về, không tìm được anh trai nên đi vào phòng tắm thăm dò: "Anh hai."

La Cường ngửa cổ ngậm mình trong bồn tắm, trên cánh tay có vết thương dài do bị dao ba cạnh chém, sần nhả máu chảy loang lổ.

La Chiến cau mày nói: "Anh, anh cứ như vậy không chịu nổi đâu, em đưa anh đi bệnh viện nhé?"

La Cường ngậm điều thuốc, ngoắc ngoắc ngón tay: Không cần đâu.

La Chiến: "...Coi chừng vô nước, để em tắm cho anh."

La Cường nhanh chóng với cánh tay không bị thương còn lại của mình lạng lẽ nhét một khẩu súng lục nòng súng vẫn còn ấm vào dưới bồn tắm, hẳn không muốn Tiểu tam nhi nhìn thấy nó.

La Chiến bôi thuốc cho anh trai, băng bó đơn giản vết thương, sau đó ngồi trên băng ghế nhỏ gọi đầu cho hẳn...

"Anh không cử động được cánh tay mà phải không? Để em gọi đầu cho anh nha?"

"Em đi được rồi đó."

La Cường neho mắt, chỉ tay ra cửa.

Tất cả mọi người đều sợ La lão nhị, chỉ có La Chiến, chưa bao giờ sợ anh trai mình, khóc lóc om sòm anh ta cũng dám.

La Chiến thò xuống nước véo một cái, không biết véo trúng miếng thịt nào.

"Thằng nhóc này dám véo anh à?"

La Cường thấp giọng mắng, mặt không chút biểu cảm, cánh tay không bị thương của hắn tóm lấy cổ tay La Chiến, giật mạnh!

Ông chủ Tiểu La hôm đó mặc áo sơ mi màu hồng, quần tây màu đen tươm tất bảnh tợn, chân bị mát thẳng bằng đập mạnh một tiếng trượt ngã vào bồn tắm.

La Chiến còn nguyên quần áo ngã mạnh lên người anh trai. Con rồng đen và con rồng vàng đánh nhau trong bồn, nước bắn tung tóe, bắn cả trên trần nhà ...

"Mẹ nó!.."

"Ui da! A--"

"Anh làm em ướt hết rồi! Máy bộ quần áo mới mua này đắt lắm đó !!!"

.....

La Cường từ trong bồn tắm đứng dậy, cũng không thèm lau người, trải khăn đi chằm thuốc, lão đảo bước ra, những đường nét cơ bắp trên lưng mới khỏe mạnh, dưới băng gạc vẫn còn rỉ máu, đọng lại một vũng nước hòa máu và La Chiến còn ngâm mình trong bồn tắm không ngừng la hét vấy đập phía sau..

"Nghĩ gì đấy? Anh xong chưa?"

Thiệu Quân dùng chân đá đá La Cường.

Hai mắt La Cường tối đen, nhìn người nọ, trong cổ họng như có một luồng nhiệt, nhưng không biết nên biểu đạt thế nào với người trước mặt. Sự dịu dàng đã nhiều năm không được ném trái, tưởng sẽ không có nữa, tưởng cả đời cũng không có, lại khiến xương tủy hấn ngứa ngáy, bồn chồn.

Hắn lấy một chiếc khăn lông lớn, đột nhiên phủ lên Thiệu Quân, quần tóc và mặt anh lại rồi kéo vào lồng ngực mình...

"Anh, ưmmm! ..."

Thiệu Quân hai mắt tê dại, hụt hơi, giãy giụa mấy cái, bị người phía sau kéo ngứa cổ lên.

Một tia sáng trắng lóe lên trước mắt, rồi một đôi môi khô khốc với những sợi râu thô ráp chạm lên trán anh.

La Cường tranh thủ lúc xung quanh không có ai, nhanh chóng nhẹ nhàng hôn một cái, sau đó lập tức đứng lên, cầm chậu xoay người bước ra khỏi phòng vệ sinh.

Thiệu Tam gia còn chưa nguôi ngoai khẩu vị đã bị bỏ lại phía sau, trên đầu quần một chiếc khăn lông lớn, nom như mấy người đàn ông Ba Tư, ngồi ngây người chăm chú nhìn bóng lưng của La Cường nhanh chóng biến mất khỏi tầm mắt, trong lòng như có vô số xúc tu cào chọc ...

Ca trực đêm hôm đó, Thiệu Tam Gia ngồi trong phòng giám sát soi mặt trong cái gương nhỏ trên bàn, đau xót vuốt mái tóc gần như tàn tạ của mình.

Dầu tùng hương công nghiệp làm anh bị dị ứng da, nổi mẩn đỏ trên mặt.

Da mặt thiệu tam gia gia của chúng ta mềm mại và mỏng manh biết bao, đâu có mà da dày thịt béo như cái tên La lão nhị kia đâu, làm sao chịu được mấy thứ linh tinh như rượu cồn dầu tùng hương được?

Anh lấy hai quả dưa leo từ bếp, cắt thành những lát mỏng, soi gương đắp mặt nạ dưa leo trong phòng theo dõi...

Bản chất Thiệu Quân vẫn là một người bảnh tợn ăn diện, rất chú ý đến ngoại hình và vóc dáng, thường mua các sản phẩm chăm sóc da, quần áo và đi tập gym.

Huống chi Tam gia bây giờ đã có người trong lòng, có người mình thích, nếu gương mặt tuấn tú này thực sự không đẹp nữa, chắc chắn sẽ là một đòn đả kích rất lớn đến lòng tự trọng, tự tôn, sĩ khí của một người đàn ông.

Anh cố gắng chịu đựng mấy ngày, vẫn không thể làm gì khác hơn là cắt bỏ phần tóc đó, La Cường đã gọi cho anh cẩn thận, nhưng dù sao cũng không thể trở lại như ban đầu.

Vì vậy, ngày hôm nay, toàn bộ nhóm tù nhân nhìn ra từ cửa sổ nhỏ của phòng giam, thấy Thiệu Tam gia mặc đồng phục cảnh sát, mang thắt lưng, cố tình đội mũ cảnh sát thấp sùm sụp. Dưới cái mũ là một kiểu tóc húi cua của tù nhân trông rất ám ức!

./.

-----oOo-----

Chương 48

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 48: Nhìn trộm

Chuyển ngữ: Andrew Pastel

Thiệu Quân làm kiểu đầu mới trong tiệm hớt tóc nhỏ trong trại giam. Khu nhà tù mới thực hiện chính sách tự cung tự cấp, khuyến khích phạm nhân tham gia nhiều ngành nghề lao động khác nhau, giữ được khả năng tái hòa nhập xã hội trong tương lai, nên là, thợ hớt tóc cũng là phạm nhân.

Thợ cắt tóc cho Thiệu Tam gia là Hồ Nham trong ban bảy của đội.

Tiểu Hồ là một thợ cắt tóc trước khi vào tù, y rất khéo tay, từng làm việc trong một tiệm làm tóc cao cấp có tên "Mị Ảnh" ở Bắc Kinh, và là nhà tạo mẫu tóc chính.

Những tù nhân đến làm việc trong tiệm cắt tóc được phép sử dụng dao kéo phải được điểm khoan hồng ở mức 2, Hồ Nham là một trong những tù nhân có biểu hiện tốt, chứ những người như La Lão nhị hay Đàm đại thiếu thì còn khuya mới có thể đến đây làm việc.

Nhưng mà thật tiếc, nhà tạo mẫu tóc Mr.Hồ của chúng ta đến đây chỉ để làm một kiểu tóc duy nhất, chính là cạo đầu, ví dụ điển hình cho câu "đại tài tiểu dụng", "lấy dao mổ trâu giết gà". Tất cả các tù nhân bước vào ngưỡng cửa này, theo đúng yêu cầu của quy chế nhà giam, chỉ có thể cắt trộm lần như một: đẩy tông đơ thành cái đầu trọc sáng loáng. Bàn tay khéo léo thêu hoa dệt gấm của Mr.Hồ không hề có đất dụng võ.

Hôm nay là ngày nghỉ, La Cường tranh thủ lúc rảnh rỗi, lặc Lự rảo bước vào tiệm hớt tóc.

Hồ Nham đang đẩy tông đơ cho một tù nhân khác, vừa nhác thấy La Cường, tròn mắt y ngay lập tức dính chặt vào hắn.

"Anh Cường đến rồi? Ngồi đợi em một lát!"

""Một lát thôi."

"Anh Cường, anh đừng sốt ruột, đừng đi, đợi em nha!"

Chàng tù nhân xui xẻo đang được Hồ Nham hót tông đơ la oai oái:
"Ồi giờ ơi lỗ tai! Tiểu Hồ lỗ tai của tôi!"

Thân hình mảnh khảnh của Thiệu Tam Gia từ sau bóng lưng rộng lớn như núi của La Cường lác lác bước ra, lúc Hồ Nham thấy Thiệu Quân cũng tới, đôi mắt y chợt ảm đạm đi.

Trong tiệm hót tóc có quản giáo và một người quản lý, Thiệu Tam Gia hoàn toàn không cần phải đến, nhưng làm sao mà anh yên tâm cho được? Anh bủn xỉn keo kiệt lắm, người của anh, anh phải đi theo bảo vệ, không cho ai dòm ngó hết.

Hồ Nham nhẹ nhàng dùng hai tay ôm đầu La Cường từ phía sau, nhìn từ trái qua phải, tấm tắc khen thắm trong lòng. Y cảm thấy cơ thể vạm vỡ và cái đầu như con báo này của La lão nhị, thực sự càng nhìn càng thấy hấp dẫn.

Hồ Nham bưng bưng nhiệt tình hỏi: "Anh Cường, anh muốn để kiểu tóc nào?"

La Cường không quan tâm lắm: "Vào chỗ này còn để ý đến kiểu tóc sao? Cạo sạch sẽ hết là được rồi."

Các phạm nhân khác đến đây thì leo thang lên ghế đẩy tông đơ, đẩy xong thì cút đi nhanh nhanh, Mr.Hồ không thèm hầu hạ thêm lấy một phút, nhưng riêng với La lão nhị, Mr.Hồ bao trọn gói dịch vụ, bôi kem cạo râu lên má và cằm của hắn, bắt đầu cạo râu cẩn thận.

Râu tóc La Cường rất nhiều, bộ râu hăn đen dày, kéo dài từ hai bên mai tóc đến cằm, kéo đến tận hai đường gân xanh trên cổ. Trong tù chỉ có thể dùng máy cạo râu chạy điện, tẽ hơn cạo bằng lưỡi dao nhiều. Hồ Nham cúi xuống, để mắt thật sát, tỉ mỉ cạo bỏ phần râu gần yết hầu hăn.

Thiệu Quân ngồi cách đó hai mét, trên tay cầm một tờ tạp chí, hai con mắt dưới vành nón như bắn ra mấy mũi tên lạnh lẽo.

Cằm của La Cường, Tam gia gia đây vẫn chưa chạm vào đâu!

Anh nhìn chăm chăm vào sau đầu của La Cường, phần nộ đếm số lần Hồ Nham hạ dao. Tên tiểu hồ ly này nếu y dám cạo hai trăm lần, Tam gia gia sẽ lấy lưỡi dao cắt hai trăm lần lên móng của con hồ ly lẳng lơ và của tên khốn kiếp này luôn.....

Hồ Nham cạo xong râu cho La Cường, theo quy trình hồi đó y phục vụ khách trong các tiệm làm tóc cao cấp, bước tiếp theo sẽ là massage da đầu!

Thiệu Tam gia không thể ngồi yên được nữa. Tên khốn kiếp kia ngửa cổ ra sau, hai mắt híp lại, vẻ mặt rất hưởng thụ Hồ Nham massage, tư thế thân mật kia rõ ràng là đang âu yếm! Hồ Nham đã từng là một thợ chuyên nghiệp, kỹ thuật đó, lực nhấn đó chắc là phê không nói nổi ha.

Thiệu Quân lạnh lùng đi tới: "Sắp xong chưa, thời gian thông khí cũng sắp hết rồi, còn năm phút nữa."

Hồ Nham liếc đôi mắt nhỏ, nhìn một cái không cam lòng dưới hàng lông mi dài của mình, cầm cái tông đơ lên.

Hồ Nham đẩy tông đơ hai bên và đỉnh đầu của La Cường, lúc đẩy đến phần ót, y nói: "Anh Cường, đầu của anh, em cạo thêm hình nhé?"

La Cường nhướng mày hỏi: "Cậu tính cạo hình gì?"

Hồ Ngôn: "Anh muốn hình gì em cạo hình đó, giống như "hình xăm" phía sau đầu vậy."

(* hình xăm tóc/hair tattoo:

Thiệu Quân nhỏ giọng lẩm bẩm: "Vừa cạo đầu, vừa cạo hình xăm, hừm..."

Hồ Nham tinh mắt, miệng lại nói nhiều, không ngừng ríu rít: "Anh Cường, em nhìn thấy trong nhà tắm, phía dưới anh có một hình xăm phải không? Hình xăm đó là hình gì vậy?"

Thiệu Quân ngược mặt lên nhìn La Cường, ánh mắt dò hỏi.

La Cường nhìn đi chỗ khác, không nói gì.

Hình xăm mà Hồ Nham nhìn thấy, Thiệu Quân cũng nhìn thấy ở trang trại ngày hôm đó, nhưng thời gian gấp gáp, chỉ lung tung liếc một cái, không kịp nhìn kỹ hơn.

Anh chỉ nhìn thấy một hoa văn màu đen uốn lượn dọc theo phần hông phải của La Cường, chìm trong đám lông rậm rạp ở bụng dưới, kéo dài đến phần tư mật nhất, màu sắc rất đậm, hình dạng độc đáo. Thiệu Quân chưa bao giờ nhìn thấy một hình xăm đen tuyền đẹp như vậy, đặc biệt là trên một người như La Cường. Mỗi nét xăm xuyên qua vân da hiện nên một sự bí ẩn nào đấy làm người khác căng thẳng, lộ ra sức quyến rũ nam tính hùng hực của giống đực.

Hồ Nham cũng lẩm miệng, luyên thuyên nói: "Anh Cường, hình như hình xăm của anh là một con rồng phải không, một con Tiểu Hắc Long?"

Thiệu Quân đột nhiên nhướng mày, nhìn chăm chăm vào La Cường.

Hồ Nham: "Nhưng hình như anh đâu phải tuổi rồng phải không? Đại ca, em nhớ anh tuổi ngựa."

Thiệu Quân: "....."

Trong gương, anh mắt La Cường không có biểu cảm gì, lạnh lùng nói: "Xong chưa? Có cạo tiếp không? Nếu không cạo, đưa tới tông đơ tôi tự đẩy."

Ra khỏi phòng hớt tóc ngày hôm đó, Thiệu Tam gia và La Lão nhị người trước người sau đi bộ dưới mái hiên trở lại buồng giam.

Thiệu Quân đi vài bước, quay đầu lại, hung hăng liếc La Cường một cái, bắn ra một mũi tên nhỏ.

Bước thêm vài bước, anh lại quay lại nhìn, piu, bắn ra một mũi tên nhỏ khác.

La Cường đi phía sau, hai tay đút túi quần, nhỏ giọng hừ nói: "Làm gì vậy? Hai mắt trợn trắng lên thế là sao?"

Thiệu Quân đột nhiên quay đầu sang chỗ khác, hung dữ quát: "Hình xăm Tiểu Hắc Long rất đẹp đúng không?!"

La Cường hừ một tiếng.

Thiệu Quân đâm vào không khí một cái, gầm nhẹ: "Tại sao hình xăm của anh xấu vậy? Anh lại còn xăm lên chỗ đó!"

"Sao anh không tự xẻ thịt mình ra, rồi khắc tên Tiểu Hắc Long của anh lên xương, khảm vào xương, xăm hết toàn thân luôn đi!!!"

La Cường im lặng một lúc, biết Thiệu Quân đã hiểu lầm, liền vươn tay nắm lấy cổ tay, kéo anh lại gần, niết mạnh: "Hình xăm lâu rồi, em nghĩ đi đâu vậy?"

"Lúc còn trẻ, ông đây có một lần chạy trốn đến Quảng Tây, chỉ có một mình, không có bất kỳ người thân nào bên cạnh. Anh nhớ gia đình mình, xăm hình này lúc đó. Em đang nghĩ gì trong đầu vậy?"

La Cường hiếm khi sẵn sàng giải thích cho người khác như vậy.

Một mình xuôi nam, sống trong giang hồ, không ai ở nhà biết La lão nhị còn sống hay đã ra đi. Ngay cả La Cường cũng không biết, sống được hôm nay, ngày mai liệu có thể sống tiếp không.

Trong vùng núi sâu, nơi tràn ngập những tên cướp và buôn ma túy người Miến Điện, La Cường bị bắn hai phát vào người và một nhát dao xuyên bụng, bị ném xuống khe núi, may mắn bắt được một nhánh cây, máu me khắp người. Hắn lấy tay nhặt ruột nhét lại vào bụng, chỉ với chút hơi tàn, hắn leo ra khỏi núi trong vài ngày.

La Cường là kiểu tính tình lạnh lùng trời sinh, lúc đó trong lòng không còn suy nghĩ gì nữa, chỉ muốn sống sót, có tới số cũng không chấp nhận, còn một hơi thở cũng phải về nhà, vì nhà còn có một đứa trẻ ngồi trước ngưỡng cửa, đợi ông đây trở về ...

Lần nào Thiệu Quân nghe những lời tâm sự của La Cường, anh cũng rất buồn cho người đàn ông này. Anh biết những năm đó ở trại cải tạo trẻ thành niên hắn đã phải chịu đựng rất nhiều đau khổ, sau này một mình lặn lội trong giang hồ, còn khốc liệt hơn trại trẻ vị thành niên, giai đoạn đó, không biết đi đến quỷ quan môn bao nhiêu lần, rồi bò ra khỏi cõi chết bao nhiêu lần.

Một người quá lạnh lùng và mạnh mẽ, đến lúc thập tử nhất sinh, để cố sống sót cho bằng được, trong lòng nhất định phải có một sức mạnh tinh thần, bằng không làm sao có thể chống chọi được?

Thiệu Quân xấu hổ đến xụi lơ gương mặt tức giận, lòng dạ hẹp hòi lắm lắm: "Thật tuyệt, hừm, sao anh không xăm tiểu Hắc Long vào cái đó đó luôn đi!"

Một câu giấm ghen chua lôm khiến La Cường không khỏi bật cười.

Hình xăm tiểu Hắc Long thực chất là xăm ở bụng dưới nơi mũi dao đâm trúng, khéo léo che đi vết sẹo dài 6 tấc khiến người ta kinh hãi kia, trông tổng thể khá đẹp mắt.

La Cường mềm lòng, giọng nói cũng dịu đi: "Nó là em trai anh, còn em là em... Hay là, sau này anh xăm cái màn thầu lên chim nhé, em thấy được không?"

Thiệu Quân trợn mắt tức giận: "Cút đi! Ai thèm quan tâm đến mấy trò của anh?"

La Cường cời mũ cảnh sát của Thiệu Quân.

Thiệu Quân nổi giận đùng đùng: "Đồ đáng ghét, trả mũ đây!"

La Cường nổi hứng chọc ghẹo, đưa tay sờ sờ bộ tóc ngắn cũn của Thiệu Quân: "Quả trứng này đẹp trai thật."

Thiệu Tam công tử vốn là một người có khuôn mặt thon gầy, chân mày đẹp, dù cạo gần hết tóc, cái trán nhăn nhui, đường nét chân mày và nét mặt càng rõ ràng góc cạnh, đôi môi hồng hào, không hề làm giảm đi sự tuấn tú của gương mặt này.

Thiệu Quân rất ghét cái đầu trọc của mình, anh túm lấy mũ, nhanh chóng đội lên để che đi cái đầu rồi bỏ chạy trên đôi ủng da lớn.

La Cường chậm rãi đi theo phía sau, ánh mắt nhìn theo vòng eo nhỏ cùng đôi chân dài, khóe miệng cong lên một tia cười âm áp ...

Cả hai luôn tranh thủ động tay động chân với nhau khi không có ai xung quanh, nếu không sẽ bị chết ngạt, chết cháy mất.

La Cường nhìn theo bóng lưng Thiệu Quân đang bỏ chạy, nhưng hắn không ngờ rằng có người cũng đang ở phía khác sân chơi, nhìn theo bóng lưng hắn.

Đàm Long gây chuyện trong nhà xưởng, hất keo dán dính đầy đầu Thiệu Tam gia, dĩ nhiên quy định nhà giam đầu thể để yên cho nó. Đàm Thiếu gia bị biệt giam vài ngày, mới được thả hôm nay.

Đàm Long vẫn chưa được tháo cùm ra khỏi tay, lê giày lác Lư đi tới. Thằng lỏi này nheo mắt nhìn từ xa không nhìn thấy rõ lắm, chỉ thấy La Cường đang đứng nói chuyện với một người trông giống như một quản giáo. Bàn tay to của La Cường xoa đầu người kia, đầy vẻ cưng chiều...

Đàm Long nhổ phẹt cái lá đang nhai trong miệng xuống đất, lẩm bẩm nói: "La Lão nhị, tôi nghĩ là ông chán sống rồi..."

Lúc Đàm Long rống lên câu "Nếu không phải ông tôi đã không vào tù", "Ông có tình hại tôi vào tù" với La Cường kia là có lý do.

Khi La Chiến bị bắt, La Cường sau đó tự thú, hai anh em bị một lưới bắt hết, công việc làm ăn và của cải tích lũy nhiều năm đều đổ sông đổ bể. Đối với những người như La Cường, liệu hấn có cam lòng?

Một số cửa hàng ở mặt tiền Hậu Hải là do hấn có được từ tay Đàm Ngũ gia, chèn ép địa bàn hoạt động của nhà Đàm đến mức suýt phá sản. Cái giậu lớn La Cường bị đổ một cái, bìm đã leo ào ào. Kẻ thù cũ của hấn quay trở lại ngay lập tức, chia lại phạm vi thế lực, tịch thu lãnh thổ, bắt nạt đàn em hấn, chiếm cửa hàng, lấy tiền của hấn.

La Cường vào phòng thẩm vấn cục cảnh sát, khai hết mọi thông tin liên quan đến tất cả các giao dịch làm ăn của hấn với nhà Đàm, nhà Lý, cung cấp bằng chứng nhóm người này cũng hoạt động kinh doanh bất hợp pháp. Những người như Đàm Long công việc làm ăn dĩ nhiên cũng không trong sạch, bằng chứng bất hợp pháp rất rõ. Cảnh sát vốn dĩ muốn phá triệt để đường dây, một lưới bắt hết, Vì vậy, năm đó, Đàm Thiếu gia nối gót La lão nhị sa lưới pháp luật.

Đàm Thiếu gia chưa bao giờ vào trại cải tạo trẻ vị thành niên, cũng chưa bao giờ chịu đau khổ, lần đầu tiên trong đời ngồi tù, là do bị La Cường tố. Bây giờ cả hai bị nhốt chung một nhà tù, đúng là oan gia

ngõ hẹp. Đàm Long hận La Cường đến chết, muốn lột da, ăn thịt hắn.

Thiệu Tam gia cũng không hoàn toàn đảm nhiệm phụ trách ban của Đàm thiếu gia, nhưng vài đội trưởng thay nhau trực ban, đến phiên đội trưởng Thiệu làm nhiệm vụ những ngày này, anh cũng sẽ phải quản lý Đàm Long.

Đàm Long đêm đó được quay lại ngủ trong buồng giam, nhưng vẫn chưa chịu thôi, nó lao sang giường của một phạm nhân khác bên cạnh.

Muốn chịch xã giao thì chịch, chỉ cần không đui mù lao lên giường ban trưởng ban bảy thì thiệu Tam gia cũng cóc thềm quan tâm, không liên quan gì đến anh. Nhưng Đàm Long bạo gan đến mức đánh thức tất cả các bạn cùng buồng, không ai ngủ được. Lúc Thiệu Quân mở cửa đi vào kiểm tra, Đàm Long đã đề lên một tù nhân khác, lột sạch quần cậu ta, định đâm vào chơi bời.

Thiệu Quân ra lệnh cho Đàm Long trở về giường mình, nếu lộn xộn sẽ bị quản lý nghiêm ngặt cấp một, dùng cùm sắt khoá vào giường.

Đàm Long nheo đôi mắt đỏ hoe, khước miệng nhếch lên, khiêu khích nói: "Tôi muốn xả, ngứa quá, thềm được xả! Sao, cảnh sát Thiệu? Anh không cho ông đây làm với nó, ông đây làm anh luôn, thấy thế nào ?! "

Các tù nhân khác cùng buồng rút hết vào chăn, không dám hó hé.

Thiệu Quân lạnh lùng chỉ vào Đàm Long: "Đừng nói nhảm, không ngủ thì ra sân ngồi ghế sắt, ngủ được không?"

Đàm Long phẫn khích nhìn chằm chằm bóng lưng Thiệu Quân đang đi ra ngoài, ngấm vòng eo dẻo dai và cái môi cong của Thiệu Quân, hàm răng thềm nghiến ...

Nó chắc chắn rồi, nó không nhìn nhảm. Người nó nhìn thấy hôm đó

là Thiệu Quân.

Sao nó có thể buông tha người này?

Một ngày sau, đến lượt các tù nhân đi tắm tập thể.

Lão Vương bận việc, không có ai canh gác nhà tắm, vì vậy Thiệu Quân tạm thời đến canh. Anh kê một chiếc ghế đẩu nhỏ, ngồi cạnh cửa ngăn cách giữa phòng thay đồ và phòng tắm vòi hoa sen, giám sát cả hai phòng.

Thiệu Quân lấy một cuốn tạp chí ảnh ra đọc, không buồn ngẩng đầu lên. Trước mặt anh là bày lợn trắng chán ngắt, ai lớn ai nhỏ, giờ anh không còn hào hứng để quan tâm mấy thứ của người ngoài nữa.

Đàm Long hôm đó kiếm chuyện, vừa tắm vừa nheo mắt nhìn Thiệu Quân.

Nó tắm rửa sạch sẽ mà chưa chịu đi ra ngoài, chậm rãi đi đến một nơi rất gần Thiệu Quân, gần như đối diện ngay cửa ra vào, chỉ cách nhau hai mét, tựa một đầu vào bức tường ẩm ướt.

Thiệu Quân bị bất ngờ, ngược mắt nghi hoặc nhìn nó.

Đàm Long luồn tay xuống háng tuốt tuốt cõn thịt bán cương mềm mại hồng hào, nhìn thẳng vào Thiệu Tuấn, trợn to hai mắt toàn tròn trắng.

Thiệu Quân: "....."

Đàm Long tựa đầu vào tường, trên môi mông nở một nụ cười đậm đặng. Nó có làn da rất trắng, tay chân trừ vài vết sẹo cũ, thì toàn thân da dẻ mềm mại, lộ ra khí chất thiếu gia bùng ra sữa, của quý của nó thì có màu hồng phấn...

Đàm Long âm ừ nói: "Cảnh sát Thiệu, tôi đẹp không?"

Thiệu Quân vô cảm đáp lại: " Quay tay cả buổi, cứng lên còn không to bằng ngón tay cái của tôi, quê xệ không?"

Đàm Long trừng lớn hai mắt một mí, khuôn mặt khá điển trai dưới cái đầu húi cua không có ý tốt nói: "Cảnh sát Thiệu, anh không thích cái miệng này sao? Tôi đang cứng này, đến thử một cái xem?"

Thiệu Quân lặng lẽ phun ra vài từ trong miệng: "Cút con mẹ nó trứng đi."

—

Lại còn con ciu hồng phấn =))))

./.

-----oOo-----

Chương 49

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 49: Chim già ham muốn (*)

Chuyển ngữ: Andrew Pastel

() thoi được rồi tựa gốc chương này là "lão điều phát tao" nhưng vốn từ toy hạn hẹp chỉ nghĩ được đến đây =))))*

Thiệu Quân bình tĩnh nhìn chằm chằm Đàm Long, thẳng nhóc vát mũi chưa sạch, chim lại còn có màu màu hồng. Tọt quần trước mặt Thiệu Tam gia là đang muốn ông đây tới chịch nó à?!

Con chim gầy như suy dinh dưỡng, chưa dậy thì xong, ít lông ở môi cũng chưa mọc đầy đủ, làm gì có cửa cho Tam gia gia đây động tới.

Trong nhà tù, tù nhân thủ dâm trước camera, thậm chí cố tình canh khi quản giáo đến kiểm tra ban đêm, nằm trên giường, cởi quần, phơi chim, mặt giáp mặt quay tay cũng hay xảy ra. Đây là một hành động khiêu khích trắng trợn, mà quản giáo lại không làm bất cứ điều gì với chúng.

Đặc biệt là trong nhà tù, một vài quản giáo trông đẹp mắt luôn có thể trở thành đối tượng quay tay của bọn tội phạm tầm thường. Thiệu Tam gia là cảnh sát đẹp trai nhất toàn khu nhà giam số ba, ai cũng biết điều đó, nhưng thường thì không ai dám tùy ý khiêu khích anh.

Đàm thiếu gia chọn làm việc này hôm nay, trước con mắt của bao

nhiều người, là để làm Thiệu Quân xấu mặt, chọc giận anh, nhân cơ hội khiến anh nổi điên. Nó không ""đạn thật súng thật" làm gì, nên nó biết Thiệu Quân không dám đánh nó. Nếu Thiệu Quân ra tay, nó sẽ lập tức đến tổ công tác của viện kiểm sát tố cảnh sát Thiệu đánh tù nhân ngay.

Quản giáo bên ngoài lại dẫn đến một nhóm tù nhân khác, đưa vào phòng thay đồ, tranh thủ cởi quần áo chò tốp bên trong tắm rửa xong.

Ban trưởng ban bảy lê đôi giày vải đen, quàng khăn tắm nhỏ trên vai, ngẩng đầu ưỡn ngực đi vào phòng thay đồ.

La Cường hơi nghiêng đầu, liếc nhìn về phía cửa thứ hai, thấy Đàm Tiểu Long тяди җяуоиғ khoe chim trước mặt Tam Màn thâu.

La Cường đã nhìn thấy tất cả.

Thiệu Quân lười nhác ngồi đó, lạnh lùng nhìn thẳng nhãi họ Đàm kia, nó đang đứng dựa vào cửa bằng một tư thế rất đĩ đượi, vừa đứng dựa chim vừa làm mấy động tác khiêu khích như hẩy hẩy cái hông!

Nếu lúc này La Cường không đi vào, một giây tiếp theo nữa thôi Thiệu Quân sẽ rút roi điện ra, nhắm vào con chim hồng vô liêm sỉ, bấm dòng điện yếu nhất, giật cho Đàm Long một cú tơi bời.

Nếu Thiệu Tiểu tam nhi không ngồi gác trong căn phòng này, La Cường lúc này sẽ ngay lập tức đá thẳng vào con chim nó, cho con chim nát như, sau đó cưỡi lên người nó, tụt quần chịch nó đến chết.

La Cường chỉ mắt chưa đầy mười giây để thu hút sự chú ý của cả phòng tắm.

La lão nhị тяди җяуоиғ đứng trong phòng nhỏ, thân hình hoàn mỹ tràn đầy hormone giống đực khiến cho không khí nóng ẩm xung quanh như muốn bốc cháy, khiến ai cũng phải ganh tị, cổ họng khô

đăng .

Mấy tên trong ban bảy hùng dũng oai vệ khí phách xếp hàng sau lưng đại ca mình, cùng nhau dắt chim đi dạo.

La Cường chặn cửa, lạnh lùng nhìn Đàm Long, không cần nói chuyện, ánh mắt đã rõ ràng: Cái gì, dám lấy thước ra đo so với bố mày không?

"Bà mẹ..."

Đàm Long nhìn lướt qua, trong lòng không phục.

"....."

Thiệu Quân lặng lẽ quay đi, đưa mắt về phía bức tường.

Cây thương vàng bất khả chiến bại của La Lão nhị, chấp bỏ luôn cảm xúc thiên vị cá nhân của mình, thì Thiệu Tam Gia cũng thấy La Cường dù chưa cương cũng hùng vĩ và xịn xò hơn con chim bé của Đàm thiếu gia nhiều...

Đàm Long nâng cằm, kiêu ngạo quay đầu, điếc không sợ súng đưa tay tuốt thêm hai cái.

Thiệu Quân định dùng ánh mắt nói với La Cường, đừng chấp nhặt nó, đừng đánh nhau, đợi em xử nó, nhưng thấy La Cường chậm rãi đi ngang qua như có chuyện gì xảy ra.

La Cường cũng không thèm nhìn Đàm Long, lúc đi ngang qua, hất thò tay vịn công tắc vòi nước bên cạnh nó.

Chốt mở vòi bên trái là nước nóng, bên phải là nước lạnh, kéo xuống dưới là tắt.

Đàm Long đang nheo mắt quay sang Thiệu Quân chọc giận, không ngờ một cái vòi phun ở trên đầu nó đột nhiên phun nước ra, dòng

nước lạnh như nước đá không có một chút độ ấm đổ ào xuống nó!

Đàn thiếu gia ré lên một tiếng, nghe như tiếng một con mèo ướt kêu gào.

Nó bị nước lạnh kích thích, nhảy nhồm lên, rồi trượt chân té đập mõng xuống sàn nhà trong tư thế hai chân giang rộng, suýt thì bẻ trứng. Đám đông xung quanh cười ồ lên, mấy tên bên ban 7 là cười vui vẻ nhất.

Con chim hồng phấn đang giận dữ bị gội một gáo nước lạnh, như một quả bóng bực bội, nó gục xuống trong tích tắc, ỉu xìu xấu hổ ...

Hôm đó, Đạm đại thiếu gia lại điên cuồng lao vào La Cường, đâm hấn một cái, La Cường lắc mình nhanh nhẹn né tránh, không đánh trả. Nắm đấm Đạm Long trượt mục tiêu đâm vào bức tường ướt nhẹp! Cả nhà tất nhìn hai người đàn ông khỏa thân, một người điên khùng bám theo đánh, một người nhanh nhẹn né tránh như mũi tên. Vài quả giáo xông vào nhanh chóng vật Đạm Long xuống đất, nó lại bị bắt ngay tại chỗ vì gãy rồi, và với bằng chứng xác đáng nó lại bị tống vào phòng biệt giam trong tình trạng còn đang "trần trụi với thiên nhiên".

La Cường lắc chim, nghênh ngang tắm rửa dưới vòi, liếc nhìn Thiệu Quân, khoe miệng hiện lên nụ cười trêu chọc.

Thiệu Quân bí mật liếc nhìn hấn, mím môi kìm nén vẻ đắc thắng, cái tên chết dẫm này.

Đạm Long hất keo lên người Tam màn thầu, suýt chút hồng cả gương mặt đẹp trai của anh. La Lão nhị luôn nhớ kỹ chuyện này. Hấn là người ôm hận nhất, có thù ắt báo, ai động vào cục cưng của hấn, dễ mà hấn bỏ qua cho? Sao hấn có thể không giở vài trò thủ đoạn dạy dỗ thẳng nhóc láo toét đó vài lần cơ chứ?

Đàm thiếu gia sống trong cùng một nhà tù với La Lão nhị chưa đầy một tháng thì đã hai lần nó bị vào phòng biệt giam. Lần này vào biệt giam 5 ngày nó mới được thả.

Trưởng nhà giam đã chính thức cảnh báo nó, nếu cậu còn gây rối, ông đây sẽ cho cậu vào lòng sắt, thực hiện hình thức xử lý "kiểm soát nghiêm ngặt cấp độ một" luôn. Người khác đi làm, cậu bị khóa trên trường; người khác chơi bóng, cậu bị khóa trên trường; người khác xem TV, cậu bị khóa trên trường; người khác đang ngủ, cậu bị khóa trên trường nốt!

La Cường mấy ngày nay tâm trạng cũng rất tốt, toàn thân tràn đầy ý vị vui vẻ, lông mày khóe miệng lúc nào cũng cười cười không tự chủ được.

Một đám lớn tù nhân đều chú ý tới, tụ năm tụ bảy xì xào bàn tán: "La Lão Nhị gần đây không có gây chuyện gì. Đội chúng ta im lặng quá."

"Đúng rồi, dạo này anh ta vui vẻ lắm. Cuối tuần giặt quần áo trong phòng tắm còn và ngâm nga hát nữa cơ."

Các thành viên ban bảy cũng phát hiện ra ban trưởng của mình dạo này như cây già nở hoa, đột nhiên bắt đầu ăn diện.

La Cường trước đây rất xuề xòa, không để ý mấy thứ nhỏ nhặt, quanh năm mặc đồng phục tù vải thô, đi một đôi giày vải đế dày màu đen, bộ râu xồm xoàm quanh môi, nhưng lại trông như một người đàn ông khí chất phong độ, khác biệt trong đám đông.

Không biết từ khi nào, có vẻ như từ khi chuyển đến nhà tù mới, hắn dần trở nên chú ý vẻ ngoài hơn.

La Cường treo một chiếc gương nhỏ trên tường đầu giường, mỗi sáng thức dậy đều ngồi xếp bằng, soi gương cạo râu cẩn thận, còn rướn cổ cạo cả râu trên cổ.

Rửa mặt xong, hắn còn thoa một lớp kem dưỡng ẩm dành cho nam

giới lên mặt, phun thêm một ít nước hoa lên người. Chai nước hoa màu cam lúc trước hấn lười dùng, toàn Hồ Nham dùng, giờ La Cường giặt lại đồ, không cho ai đụng vô.

Hồi đó, dù là đông hay hè, đồ lót bên trong đồng phục tù nhân của La Cường luôn là kiểu quần cộc rộng thùng thình. Đàn ông lớn lên ở các con hẻm nghèo đã quen với việc "thả rộng", mặc độc một chiếc quần tà lỏn rộng rộng là có thể vừa ở nhà ngủ vừa đi có thể ra ngoài đường chơi, không chú ý quá nhiều. Nhưng bây giờ thì khác. La Cường nhờ người mang từ bên ngoài vào một gói lớn đồ lót mới, là quần [ót hình đầu đạn ôm sát cơ thể, mặc vào ôm sát, tôn lên bộ phận nam tính của người đàn ông, đồng thời còn có tình phô diễn đường cong của thứ đó, có lòi có lõm, trông rất bắt mắt.

(*) quần [ót hình đầu đạn, khum cần cảm ơn =))

Chiếc áo [ót bên trong cũng được thay thế bằng kiểu dáng mới của năm đó, là áo ba lỗ ngắn tay bó sát màu trắng tinh hoặc đen tuyền, tôn lên đường nét ngực và cơ bụng hấp dẫn.

Buổi tối trước khi lên giường, La Cường đứng bên cửa sổ quay lưng lại màn hình, cời đồng phục tù rề rề như máy pha quay chậm trong phim, để lộ đồ lót bên trong màu trắng hoặc đen, từ cột sống đến thắt lưng, từ lưng đến mông, đường nét cực kỳ đơn giản mà mạnh mẽ phác họa ra một hình dáng nam tính, sau đó leo lên giường không nói một lời, nằm ngửa ra, đôi mắt nhìn đến phía góc tường cao, môi cong lên ...

La Cường nhắm tính trong bụng, ngày nào là Tam Màn thầu của chúng ta trực, ngày nào là đội trưởng Trần, quản giáo Vương hay một quản giáo ất ơ nào đó trực.

Nếu là ca trực của người khác, hấn trùm chăn bông lên đầu ngủ đến sáng.

Đến ca Thiệu Quân trực, Thiệu Quân không ngủ được, La Cường

cũng không ngủ.

Hai người ở hai bên đầu hệ thống giám thị, chỉ lẳng lẳng nhìn nhau, ở bên nhau cả đêm, âm thầm nhớ lại khuôn mặt của nhau trong đầu.

Có đôi khi chịu không nổi, hấn mở chấn bông, cho tay vào chiếc quần lót hình đầu đạn, nắm lấy đục vọng đỏ rực, thờ hỏn hỏn tuốt lên xuống, cổ ngửa cao, tựa đầu vào bức tường cứng, để người bên kia nhìn thấy yết hầu đang run rẩy của hấn ...

La Cường mặc quần lót gợi cảm nằm trên giường, tung chiêu cuối trước camera, lời con chim già ham muốn ra dụ dỗ người khác.

Thiệu Quân bị hấn dụ, sao có thể chịu được?

Có hai hoặc ba lần, sau khi xem tin tức tập thể trên TV buổi tối, vào thời gian hoạt động tự do trong phòng giam, La Cường không biết vô tình hay cố ý sẽ đi ở cuối đội hình, rồi sau đó bị quản giáo cử đi chạy việc vặt.

Thiệu Tam gia đưa tay ra khỏi túi quần lạng lẽ làm một tín hiệu bí mật.

La Cường nhẹ nhàng nhắm mắt lại.

La lão nhị đi là đến khi chỉ còn nửa tiếng nữa là đến giờ tắt đèn, hấn mới vội vã quay trở lại, bao quanh người là cái lạnh bên ngoài buổi đêm.

.....

Trong phòng tù số hai đối diện ban bảy, Đàm Long lộ ra nửa khuôn mặt từ cửa sổ nhỏ trên cửa buồng giam, gương đôi mắt tinh như trộm nhìn chăm chăm bóng dáng vội vã của La Cường.

Đàm Long đang có nghi ngờ trong lòng. Nó nhận ra mỗi khi La

Cường rời khỏi khu nhà giam vào ban đêm, không lâu sau, ở góc nhỏ trên tầng hai của khu nhà xưởng đối diện với khu nhà tù sẽ lóe lên ánh sáng yếu ớt, hoặc ánh sáng của bật lửa nhoáng cái rồi tắt.

Mỗi khi ánh sáng leo lét đó tắt, không lâu sau La Cường quay lại.

Đàm Long cảm thấy mình đoán đúng rồi, La lão nhị chơi lớn, ngồi tù mà làm bậy, đã thế lại còn cùng một cảnh sát, đúng là không sợ chết...

Hôm nay là một ngày cuối tuần khác, Thiệu Quân lẽ ra nên nghỉ làm và đổi ca với các đồng nghiệp của mình, nhưng anh lại ở lại.

Các tù nhân chơi bóng xong, một nhóm vào nhà tắm tắm rửa, nhóm còn lại bắt chập mồ hôi ướt cả cổ áo, ngồi xem TV trong phòng sinh hoạt. Thời điểm đó, chương trình: "Tài năng Trung Hoa" khá nổi tiếng.

Trong chương trình có một ông chú tóc hoa râm nhiều năm làm thương nhân, cuộc sống của ông rục rờ nhưng cuối cùng lại đổ vỡ, ông từ một triệu phú trở thành một người bình thường ở góc phố. Nhưng hai vợ chồng vẫn sát cánh bên nhau, nắm tay nhau hát trên sân khấu ca khúc "Làm lại từ đầu".

Còn trái tim, là còn mơ ước, và tình yêu đích thực vẫn còn trên tư gian;

Thành công hay thất bại trong cuộc sống, chẳng qua chúng ta chỉ cần bắt đầu lại từ đầu.

Một bài hát hào hùng bộc lộ cảm xúc, suy nghĩ trong lòng các đảng mày râu, cả phòng sinh hoạt nhỏ đầy người chột im lặng. Mọi người im lặng lắng nghe, đôi mắt ướt ướt, lúc đó nét mặt ai cũng như cái xẻng, cứa vào trái tim già nua của chính mình.

La Cường ngồi trong đám người, rất yên lặng, nhìn chăm chăm vào màn hình TV, ánh mắt trở nên lãnh đạm bình thường, không có một

chút biểu cảm gì.

Thiệu Quân không ngừng quay lại nhìn La Cường, tự hỏi người đàn ông này đang nghĩ gì, lại nhớ về những năm tháng hô phong hoán vũ trên giang hồ sao? Hấn buồn sao?

Ra khỏi phòng sinh hoạt đêm đó, Thiệu Quân cố ý đi phía cuối hàng, cọ vào mu bàn tay La Cường.

Động tác thân thiết nhanh như chuồn chuồn lướt nước, vừa chạm vào đã vội vàng rút về, dùng ánh mắt ám chỉ cho nhau.

La Cường im lặng, sau đó ở lại phòng sinh hoạt quét dọn. Khi hết giờ sinh hoạt, La Cường không quay lại khu giam mà ôm một hộp đồ đạc theo Thiệu Quân ra khỏi tòa nhà.

Bên cạnh phòng sinh hoạt của đội một là phòng giải trí, xem TV của đội hai, Đàm Long ló nửa mặt khỏi khung cửa, nhìn chằm chằm ...

Cũng chính đêm hôm đó, Đàm Long quanh quẩn trong nhà vệ sinh, không quay lại khu giam, thừa dịp mọi người không để ý nó chuồn ra khỏi ký túc xá.

Đàm thiếu gia biết mấy con đường đi tránh người nhìn thấy, mấy ngày nay quan sát rất kỹ rồi, nó chắc chắn rằng mình biết hai người kia đi đường nào.

Thiệu Quân dẫn La Cường đi qua vành đai cây cỏ gần tòa nhà ký túc xá, băng qua một đoạn đường dài trong rừng nhỏ, đi qua phía sau nhà ăn, và băng qua một khu vực tối không có đèn, đó là khu nhà xưởng.

Đàm Long đi theo từ xa.

Nó không dám đánh đèn, chỉ có thể nương theo ánh sáng lờ mờ từ ngọn đèn đường cứ cách hai mươi mét soi ra hai bóng người trong bụi cây phía trước.

Hai tấm lưng đó một thấp, một cao hơn một chút, một bóng lưng rộng lớn, bóng người còn lại vừa đi vừa lắc hông, nếu không phải La lão nhị và Thiệu Tam gia thì còn ai vào đây.

Đôi mắt Đàm Long ánh lên những tia hưng phấn và khát máu, nó nghiêng răng ken két, tiện tay từ trong hốc cây nhặt một khúc gỗ, từng bước đi theo ...

Bắt trộm tận tay, bắt gian tận mắt, Đàm thiếu gia đã ủ mưu từ lâu, chỉ mong có cơ hội hạ bệ La Cường.

Nó khiêu khích Thiệu Quân, không phải vì thật sự muốn lên giường với Thiệu Tam gia, mà để xác nhận mối quan hệ giữa hai người.

Đàm Long đã chuẩn bị sẵn sàng, thậm chí còn bỏ một cái còi trong túi.

Trên sân thượng tầng 2 của khu nhà xưởng bất ngờ lóe lên một ngọn lửa nhỏ, đó là lửa do ai đó bật lửa châm thuốc.

Đàm Long cũng đi giày vải, lảng lạng bước đi, như con mèo bước trên mái hiên.

Nó tiến vào cửa nhà xưởng, một tay nắm chặt thanh gỗ, rón rén từng bước leo lên cầu thang sắt.

Nín thở bước lên gần sân thượng, chợt một bóng đen xẹt qua trước mặt, Đàm Long vung tay, nắm chặt cây gậy gỗ, hung hăng nện xuống ...

./.

-----oOo-----

Chương 50

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 50: Gậy ông đập lưng ông

Chuyển ngữ: Andrew Pastel

Trong bóng đêm vang lên âm thanh giòn giã của thanh gỗ va vào sắt cứng.

Đàm Long muốn ra đòn hạ gục đối phương, dùng sức quá mạnh, nên "cạch", thanh gỗ đột ngột gãy làm đôi .

Tình hình cấp bách, nó vung chân đánh đối thủ trong bóng tối nhưng bị chặn lại, tiếp đó là một nắm đấm sắt lớn quét về phía mặt nó!

Đàm Long không né kịp.

Ngón tay cứng như thép nắm chặt thành nắm đấm với lực phá hủy kinh tâm động phách như khuếch đại trong đồng tử nó, xương mũi đau buốt phọt ra một luồng máu đặc, vẩy lên tường!

Chung quanh tối đen như mực, chỉ có giếng trời trên nóc có ánh trắng, đung đưa một tia sáng trắng lơ mờ.

Toàn bộ khu nhà xưởng rộng lớn giờ trống rỗng như u linh, trong không khí chỉ có từng tiếng nắm đấm đập mạnh vào da thịt, tiếng gió mạnh quét qua chân, và tiếng rên đau đớn Đàm thiếu gia thỉnh thoảng phát ra.

Đồ sắt và dụng cụ treo trên các bức tường xung quanh lúc này như biến thành những bóng đen tối om đủ những hình thù kỳ lạ, giống như Tu La giương nanh múa vuốt trong đêm trăng.

Đàm Long hoảng sợ, hơi thở khùng bố phả vào mặt nó đang lan tràn khắp người, len vào tận xương tủy nó.

Nó chợt cảm thấy mình thật ngu ngốc.

Xuyên qua tầm nhìn mờ mịt, người trước mặt quay lưng về phía ánh trăng, mặt mày hoàn toàn ẩn trong bóng tối, nhưng cái đầu cứng rắn, đôi vai rộng, nắm đấm sắt như nộ long gầm thét và cách ra tay độc ác này còn có thể là ai?

Nó hất một bát keo vào Tam màn thầu, làm làn da mỏng manh trên khuôn mặt tuần tú suýt nữa bị hủy hoại, chuyện này sao có thể cho qua?

Nó khóa thân chơi chim trước mặt Tam Màn thầu, khiêu dâm một cách trắng trợn, chuyện này có ai mà không để bụng?

Đàm Long bị đánh đến liên tục phải bước lùi về sau, hai tròng mắt giống như bóng đèn của nó trong bóng tối hoàn toàn trở thành vật trang trí. Cảnh tối lửa tắt đèn, nó vội chui vào một bao tải lớn đựng hàng dày cộp để đỡ đòn các nắm đấm.

Đàm Long co ro trong bao bố, bị đánh còn chưa chịu thua, gân cổ hét:

"Họ La chúng mày... mày ... mày ... đợi đó, ông đây sẽ giết mày ..."

Không biết đã qua bao lâu, xung quanh yên tĩnh trở lại, Đàm thiếu gia mặt đầy máu chui ra khỏi bao tải, lao vào cửa sắt lắc lắc liên tục.

"Đ!t mẹ mày, đ!t bà nội mày! Thằng khốn, mày thả tao ra, thả tao ra !!!"

Đàm Long bị khóa trái cửa sắt lớn phía trên cầu thang lầu 2 của khu nhà xưởng, là kho chứa nguyên liệu và hàng hóa linh tinh, thường được khóa kín.

Người khóa hấn cầm chìa khóa, một tay chống lên lan can cầu thang, từ lầu hai xoay người nhảy thẳng xuống lầu một, thân thủ lưu loát mạnh mẽ.

Ánh sáng từ giếng trời chiếu vào vai hấn, người đàn ông quay đầu lại, nheo mắt, khóe miệng ngậm điếu thuốc, lạnh lùng ném cho Đàm thiếu gia một cái nhìn sắc bén.

Đàm Long trợn mắt, tức giận rống lên.

"La Lão nhị !!! ... Mà...Mày lừa tao, mày hại tao, đồ khốn nạn!!!!"

La Cường lách người ra khỏi cánh cửa nhà xưởng đang khép hờ, nương theo ánh trăng mà chạy, di chuyển trong đêm tối, lồng bóng người mình trong trong bóng cây để che giấu.

Hấn đi quanh căng tin, bất ngờ bị một cánh tay duỗi ra sau cánh cửa nhỏ nhà bếp túm lại.

"Lão nhị, bên này..."

La Cường lão đảo để cho người ta kéo vào căn tin. Căn phòng tạp hóa chất đầy xoong nồi cả đã rửa lẫn chưa rửa và và hàng đống bắp cải, củ cải trắng, củ khoai tây to, dàn "tam ca áo trắng" luôn góp mặt đủ trong thực đơn mỗi ngày của trại giam.

Hấn còn chưa đứng vững, suýt chút nữa giẫm lên nồi, thì một cơ thể nóng bừng đã mạnh mẽ bổ nhào và hấn, đó là hương vị riêng biệt của Mãn thầu, món mãn thầu lớn yêu thích nhất, quý giá nhất của hấn ...

Bốn phiến môi áp lên nhau, môi lưỡi quấn lấy nhau, nước bọt tràn đầy tạo thành những tiếng mút ái muội.

Thiệu Quân gấp gáp vuốt ve cơ thể của La Cường, đưa tay vào trong bộ đồng phục tù nhân, chạm vào cơ thể mà anh đã xem trăm lần trong màn hình mỗi ngày nhưng không hề thấy chán. Mẹ nó, vẫn

đang mặc bộ đồ lót mới bó sát đó à!

La Cường ngậm điếu thuốc, khóe miệng lộ ra nụ cười châm chọc:
"Con khi con này, còn chưa ăn no sao?"

Thiệu Quân thở gấp, sờ đến cái móng rắn chắc của La Cường, bóp mạnh: "Thế anh không vội à?"

Thiệu Quân giật lấy nửa điếu thuốc từ miệng La Cường, đưa vào miệng, bặm môi lâu bầu than thở: "Em chưa no đó, anh thì sao?"

La Cường đột nhiên nheo mắt lại, khóe miệng giật giật: "Nhìn ông đây em thấy có vội không..."

Nói đoạn, La Cường lấy cùi chỏ siết lấy cổ Thiệu Quân, hôn thật sâu.

"Ừmmm....."

La Cường thậm chí không cho Thiệu Quân cơ hội nhả khói trong miệng, cứ như vậy thô lỗ hôn xuống, chiếc lưỡi dài của hắn chạm đến cổ họng Thiệu Quân, mùi khói thuốc lan tràn trong khoang miệng hai người. Thiệu Quân nức nở một tiếng, cổ bị bóp, bị ép buộc, cảm giác nóng rát lan khắp lợi, hơi thở nóng rực khiến toàn thân bỏng rát, vật vã, cảm giác như bị điện giật dọc theo đốt sống ngực đến vùng bẹn

(đấy đã bảo có máu M mà :))))

La Cường hôn rất mạnh, hôn thỏa thuê rồi từ từ rút lưỡi ra khỏi miệng Thiệu Quân, khóe môi lại ngậm nửa điếu thuốc.

Rút điếu thuốc khỏi miệng Thiệu Quân, La Cường hút thuốc như đùa giỡn, dùng đầu lưỡi linh hoạt búng nhẹ đầu lọc, nhả một hơi khói, khóe miệng kéo lên một nụ cười trêu chọc.

"Bà mẹ anh..."

Thiệu Quân tóc tai bù xù, khuôn mặt đỏ bừng, trong miệng vẫn còn vương luồng khói nóng kẻo ấm, bị tên khốn kiếp này hôn đến không chịu nổi ...

La Cường trả lại chìa khóa trong tay cho Thiệu Quân.

Thiệu Quân hỏi: "Tên kia đâu?"

La Cường nói: "Bị nhốt ở xưởng, đang tru tréo trong ấy."

Thiệu Quân nghe rồi vui vẻ: "Đúng rồi, phải dạy cho nó một bài học."

Chiến thuật giương đông kích tây đã được cả hai lên kế hoạch từ trước, Thiệu Quân chỉ chịu trách nhiệm dụ Đàm Long cắn câu. Anh hoàn toàn không vào khu nhà xưởng, mà lách người trốn sau nhà ăn, nhìn Đàm Long đi theo, sau đó dùng bật lửa ra hiệu cho La Cường ở lầu hai. Dù hôm nay Đàm đại thiếu có muốn bắt gian cũng không thể nào bắt được một cặp.

La Cường nhướng mắt liếc anh, cười nửa miệng: "Ừ, hôm đó trong nhà tắm thấy nó sao? Thằng nhãi đó trông khá trắng trẻo, cũng không tệ ha."

Thiệu Quân xì một tiếng: "Đừng trêu em nữa, nghĩ sao ông đây sao nhìn tên đó vừa mắt vậy? Trông như con khỉ trụi lông!"

La Cường chậm rãi cười tươi, "Thế em nhìn ai vừa mắt?"

Thiệu Quân thò tay vào đũng quần La Cường, nắm lấy cái thứ nam tính đang đang căng phồng trong chiếc quần lót hình đầu đạn, thò ra những hơi thở hỗn hển càng làm thứ kia thêm sưng to: "Anh nghĩ thế nào? ..."

Khoảnh khắc mãnh liệt của yêu đương vụng trộm luôn khiến người ta điên cuồng hoài niệm ...

Những va chạm thô bạo, rung động khắc sâu và tiếng thở dốc khó khăn.

Thiệu Quân quấn một chân quanh eo La Cường, cái gáy cổ sức tựa vào tường, anh cảm giác như bị La Cường húc mạnh vào tường, đâm thẳng vào khoang bụng, văng ra khỏi mặt nước, ấn anh lên tường đến mức bức tường lõm thành hình người.

Lúc La Cường xuất ra, hấn cắn xé làn da lộ ra trên ngực anh, cắn đến mức anh muốn hét lên, chất lỏng nóng hổi theo nhịp ma sát cũng phun ra ngoài.

La Cường thuận tay lấy một quả dưa chuột trong giỏ chặn miệng Thiệu Quân lại, ngăn anh không rên lên.

Hai người run rẩy ngâm nga trong cổ họng, mẫn nguyện bắn tinh lên bụng nhau. Thiệu Quân rùng mình, cắn đứt một quả dưa khá to ...

Đêm nay ánh trăng thật đẹp, ngủ cũng rất say.

Sau cuộc mê đắm Thiệu Quân cũng trở nên mệt mỏi, anh nằm úp sấp trên bàn trong phòng giám sát, ngủ khò đến tận sáng có người đến gõ cửa mới tỉnh dậy.

Khu vực nhà tù buổi sáng rất náo nhiệt, nghe nói có một quản giáo đi trực buổi sáng ngang qua nhà xưởng, phát hiện Đàm thiếu gia đang nhảy lầu.

Đàm Long từ trên ban công lầu hai, leo qua lan can nhảy xuống đất, vốn là muốn nhảy vào bụi cây nhỏ, nhưng bị chệch mục tiêu, đáp thẳng xuống một cây tùng bách, khiến nhánh cây cào rách cả da, cổ chân cũng bị gãy, lộ cả xương.

Thiếu gia xui xẻo này muốn bỏ trốn khỏi hiện trường, nhưng đi mấy bước thì không đi nổi nữa, chỉ đành lấy cái còi đã chuẩn bị sẵn trong túi kia ra thổi...

Cảnh sát tuần tra nương theo tiếng còi và tìm thấy nó, liền nhào đến, lại một lần nữa bị bắt giữ.

Sau khi thẩm vấn, Đàm Long khai rằng La lão nhị đã dụ nó đến nhà xưởng, đánh nó, hãm hại nó!

Trưởng nhà giam hỏi: "Sao La Cường có thể lừa cậu vào nhà xưởng? Anh ta bảo cậu đi thì cậu đi à?"

Đàm Long: "Hắn, hắn, tên khốn kiếp đó gài bẫy, đưa ông đây vào tròng!"

Trưởng nhà giam: "Nhưng La Cường ngoan ngoãn ngủ trong phòng giam đêm qua. Anh ta hoàn toàn không xuất hiện trong khu nhà xưởng. Cậu có bằng chứng gì chứng minh anh ta cũng đã ra ngoài?"

Đàm Long: "Là tên khốn đó làm! Hắn nhốt ông đây ở lầu hai, ông đây không ra được nên mới phải nhảy lầu!"

Trưởng nhà giam: "La lão nhị không có chìa khóa, sao có thể nhốt cậu lại được?"

Đàm Long: "Hắn là tên cớm họ Thiệu kia cấu kết với hắn, đưa chìa khóa cho hắn! Hai người đó cùng một giuộc!"

Trưởng nhà giam: "Vớ vẩn! Tối hôm qua Sĩ quan Thiệu trực ca đêm, trong phòng giám sát suốt. Số 3213, cậu cứ gây chuyện rồi tạo thị phi, cậu tự tính xem cậu làm thế này bao nhiêu lần rồi?!"

Đàm thiếu gia cuối cùng cũng đạt được nguyện vọng của mình, đối đầu với La lão nhị và tự đưa mình vào phòng giam lần thứ ba. Nó cũng bị cho đi học lớp học cải cách tư tưởng và giáo dục chính trị kéo dài 8 tiếng suốt hai cái cuối tuần, để suy ngẫm những sai lầm mình đã mắc phải, rồi hối lỗi với các quản giáo.

Khi Đàm Long ra khỏi phòng biệt giam lần nữa, tấm thẻ nhỏ treo trên ngực trái đã được thay bằng dòng chữ "Quản lý nghiêm ngặt hạng một", ra ngoài thông khí thì đeo cùm, trở về buồng giam thì bị khóa chặt trên giường.

Cứ như thế, tên này yên tĩnh độ khoảng nửa năm, lạng lẽ không gây phiền phức nữa.

Sau đợt đó, La Cường lại càng ung dung thoải mái, oan gia đối đầu đã bị diệt, giờ ở khu nhà giam số 3 hẳn là sếp sòng, không ai dám khiêu khích hẳn.

Ban trưởng ban ba, lão chốc đầu đã chữa lành vết thương, được xuất viện và chuyển về trại giam.

Đùi người này đã bị chấn thương, chống nạng đi chậm rì dọc theo sân bóng. Chơi bóng thì dĩ nhiên không thể được nữa rồi, việc trong nhà xưởng cũng không cần làm luôn, nhà tù có chế độ ưu đãi đối với những phạm nhân già yếu, bệnh và tàn tật, được bố trí đeo băng đỡ làm trợ lý quản giáo, phụ canh gác trong nhà xưởng hoặc trong thư viện, giúp quản lý những tù nhân khác, và cũng được trả lương.

La Cường lúc này đang ngồi xồm trên ghế đá bên cạnh sân bóng rổ, lạng lẽ hút một điếu thuốc, nhìn người khác thi đấu, thỉnh thoảng lại khen hay.

Lại Hồng Bình tập tễnh đến ngồi cạnh La Cường.

Lại Hồng Bình liếc nhìn La Cường, hỏi: "Mày dọn dẹp thằng đó rồi à?"

Khóe miệng La Cường giật giật: "Ừ."

La Cường liếc mắt nhìn lão, hỏi: "Sao lần này lại giúp tôi?"

Vì Lại Hồng Bình làm trợ lý quản giáo nên công việc của lão là ngồi trong góc nhìn chăm chăm các buồng giam tù nhân, người này làm

gì, người kia làm gì, lão đều biết.

Khi đó, lão nhắc nhở La Cường: "Lão nhị, dạo này có một cặp mắt luôn rình rập phía sau mày. Lão ca ca tao nhắc mày một câu, đi đêm nhớ cẩn thận, kẻo ngày nào đó bị cặp mắt này hại."

Lại Hồng Bình trong tiềm thức vỗ vỗ một bên chân không còn lạnh lặn của mình, quay đầu nhìn về phía La Cường: "La lão nhị, tao nợ mày một ân tình, tao chỉ muốn trả cho mày."

La Cường lơ đãng: "Chuyện mỗ đá tôi đã nói rồi, ông không nợ gì tôi cả."

Lại Hồng Bình: "Không phải chuyện đó."

La Cường nhướng mày khó hiểu.

Lại Hồng Bình nói: "Lúc trước, lão Thịnh nhận tiền đen để "xử" mày. Tao trả mày chuyện đó."

Khóe miệng cong lên của La Cường dần dần thu lại, ánh mắt cũng trở nên lạnh lẽo, nhìn lão chằm chằm.

Lại Hồng Bình nhìn thẳng lại, không chút sợ hãi La Cường, nói: "Đêm đó, tên trợ lý gài mày không phải là thành viên trong đội, nên mày không biết nó. Thằng đó là do tao tìm."

La Cường chỉ phun ra đúng một chữ: "Ai?"

Lại Hồng Bình nói: "Tao không cần phải nói cho mày biết nó là ai. Nhưng nó là do tao nhờ, nên thù này tính lên đầu tao."

La Cường lạnh lùng nhìn lão, thở ra sương khói, ánh sáng trong mắt dao động bất định.

"Giờ ông nói với tôi mấy chuyện này là có ý gì?"

Lại Hồng Bình vươn một bàn tay ra, mở lòng bàn tay chìa về phía La Cường.

"Mày chặt đứt một tay của Trịnh Khắc Thịnh. Nếu bây giờ mày muốn chặt tay tao, tao cũng không có gì để nói."

"Tao lăn lộn trên giang hồ này hơn 30 năm rồi, lâu hơn cả quãng thời gian mày ở thủ đô này. Bố mày sau này cũng ra khỏi tù, nên cũng không thể để lớp trẻ chúng mày coi thường. Nợ ân tình của tao và mày đến đây là hết, muốn tay tao thì cứ lấy. "

Hai người im lặng nhìn nhau, dò hỏi ý tứ trong ánh mắt của nhau.

La Cường chế nhạo: "Ông bỏ cánh tay này thật à?"

Lại Hồng Bình hát cảm mắng: "Bà mẹ mày, lăn lộn giang hồ bao nhiêu lâu, mày làm như bố mày chưa từng thấy mấy cảnh này vậy? Tưởng tao sợ hả?"

La Cường cầm điều thuốc ra khỏi miệng, không nói gì, một lúc lâu, hắn xoay người, đột nhiên dí đầu thuốc đang cháy vào lòng bàn tay lão!

Xèo ——

Đầu thuốc lá ấn vào thịt tạo ra tiếng động trầm đục, lửa đốt cháy da thịt thoảng lên mùi khét.

La Cường không chút biểu cảm nhìn người trước mặt, trong mắt không có thương hại, thậm chí không có hận thù hay sát ý, chỉ có hai gò má góc cạnh cứng rắn vô tình như lưỡi dao.

Lại Hồng Bình cũng không nói một câu, không rên một tiếng, vẫn xòe bàn tay, nhìn La Cường di đầu thuốc từng chút từng chút ấn sâu vào tay, da thịt lão bị đốt thành những vết bỏng đáng sợ ...

Khóe miệng La Cường lộ ra một chút cảm xúc giễu cợt, hắn thu tay

về, thường thức vết bỏng mình đã đốt.

La Cường nói, "Tôi lấy xong tay của ông rồi."

Lại Hồng Bình rất bất ngờ, có vẻ do lão không ngờ rằng La lão nhị luôn được giang hồ đồn là tàn bạo, có thù tất báo, lại để lão đi dễ dàng như vậy.

Nhưng cuộc sống hiện giờ của La Cường là gì? Hắn có còn là La Cường của năm đó không? Ngồi xổm trong nhà giam, không thể bước ra khỏi hai lớp cửa, ngẩng đầu chỉ thấy một khoảng trời vuông tạo thành từ bốn bức tường cao vợi vợi. Bây giờ cũng chỉ có khoảng trời hẹp này là thực sự thuộc về hắn. Trong những bức tường cao này, điều duy nhất có thể khiến hắn quan tâm chỉ có hình bóng điển trai của ai đó lác hồng đi dạo trên sân thể dục.

La Cường sao còn có thể nghĩ đến những chuyện đấu đá trả thù nhau? Chẳng lẽ hắn lại có thể tiếp tục làm những chuyện gây gấn trả đũa hay phân tranh cấp bậc, làm phiền thêm cho Tam màn thầu nhà hắn, khiến Màn thầu bị phạt vì hắn?

Hắn chắc chắn sẽ không.

Khóe miệng La Cường hiện lên vẻ nhàn nhã, bỏ điều thuốc còn chưa tắt vào miệng, nhai mấy cái, cuối cùng phun ra một bãi nước bọt lẫn lá thuốc và đầu lọc. Làn da màu đồng trên trán hắn ánh lên một màu vàng bắt mắt trong ánh hoàng hôn ...

--

La Cường lúc này 39-40 tuổi còn Lại Hồng Bình khoảng 5 mấy 60 tuổi.... truyện gì toàn mấy chú mấy ông.....

BTW Truyện khó edit quá, câu cú mình edit ra có khi mình còn chả hiểu viết gì... khum biết có bạn nào đọc thấy khó hiểu không....

./.

-----oOo-----

Chương 51

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 51: Năm đại tai

Chuyển ngữ: Andrew Pastel

Năm đó, La Cường trải qua sinh nhật thứ 40 của mình trong nhà tù mới.

Sinh nhật bốn mươi tuổi, đã không phải là tuổi có thể viết thiệp chúc mừng sinh nhật. Thiệu Quân đến cửa hàng bánh kem ngon nhất thành phố "Mỹ Vị", bỏ ra 300 tệ mua một ổ bánh thật lớn cho La Cường .

Lúc riêng tư, La Cường chọc anh: "Ưu ái ông đây như thế, lẽ sau này người nào trong đội có sinh nhật cũng phải bỏ tiền túi ra mua như thế thì sao?"

Thiệu Quân chẳng quân tâm, nói: "Bỏ tiền túi thì bỏ tiền túi. Anh lâu lắm mới có lại một sinh nhật tròn chực mà, anh không thể ra ngoài, em phải làm gì cho anh chứ?"

"Cùng lắm sau này sinh nhật người nào trong đội em cũng mua cái bánh ngọt lớn thôi mà, cũng đáng."

Thiệu Quân lẩm bẩm, khóe miệng cong lên đắc ý.

La Cường nhìn người thanh niên này thật sâu, không nói gì.

Lúc đó, trái tim hắn chợt chùng xuống, hắn bắt đầu đếm ngón tay, vài tháng nữa là Tam Màn thầu tròn hai mươi bảy tuổi.

Hắn vẫn phải ở trong nhà tù Thanh Hà mười hai năm (một năm

trong trại tạm giam cũng được tính vào bản án), còn Tam Mạn thầu thì sao? Thiệu Tiểu Tam gia có thể ở trong nhà tù Thanh Hà bao nhiêu năm? Ngày nào đó không thể chịu nổi nữa, người này sẽ lẳng lặng quay người rời đi.

La Cường tới bây giờ cũng chưa cho Thiệu Quân một lời hứa, cũng như không quan tâm đến việc anh chưa bao giờ yêu cầu hắn một lời hứa.

Cả hai thậm chí chưa bao giờ trải qua một lần tỏ tình, móc móc ngón tay nhau, mặt đỏ bừng hỏi: "Chúng ta rất hợp nhau. Chúng ta thành đôi nhé?" Giữa họ sẽ không bao giờ có chuyện đó, mà dường như cũng không cần nó.

Tình cảm này, đã nhận được, và sẽ dùng cả đời để hưởng thụ, khắc cốt ghi tâm. La Cường không muốn dùng một vài lời hứa hẹn chót lưỡi đầu môi để giam cầm một nửa cuộc đời của Thiệu Quân. Thanh xuân của một người thanh niên, trẻ trung nhất, tràn đầy nhựa sống nhất, mất đi rồi sao có thể tìm lại?

Bản thân La Cường đã bị trì hoãn, hắn không muốn mình lại đi trì hoãn một người khác. Một ngày nào đó nếu người thanh niên này muốn rời đi, hắn sẽ không bao giờ ngăn cản, níu lấy. Mà cả, nếu anh muốn đi, hắn cũng không thể ngăn cản.

Phòng sinh hoạt nhỏ tối hôm đó rất náo nhiệt, xem tivi xong mọi người cùng cắt bánh, ăn bánh. Chiếc bánh kem trái cây vừa ngọt vừa mềm, quả thực ăn rất ngon, một đám sói đói được ăn thỏa thích.

Thiệu Quân nháy mắt với ban phó ban bảy, Thuận Tử tuân lệnh, nhanh chóng múc một phần kem trong khay, một chưởng chụp vào mặt nhân vật chính của buổi sinh nhật.

"Này! Cái tụi này..."

La Cường cũng không vừa, hắn quẹt kem lên tay, lao vào đám

người, vài người xung quanh hắn lập tức bị trúng chiêu. Thiệu Quân ngồi xem náo nhiệt, cặp chân dài gác lên bàn, đầu têu la ó, lập tức bị bàn tay to của La Cường tấn công.

Khuôn mặt đẹp trai của Thiệu Tam gia dính đầy kem, anh đội mũ cảnh sát ra khỏi căn phòng nhận nhíp, phía sau có người nào đó bám theo anh ...

Trong nhà vệ sinh tối tăm và vắng vẻ, ở góc nhỏ mà máy quay không thể quan sát được, La Cường đè nặng lên người Thiệu Quân, ôm lấy mặt anh. Cả hai dùng lưỡi từng li từng tí liếm đi lớp kem trên mặt và cổ của nhau, rồi dờn đến đôi môi, mút mạnh, hôn nhau, nước bọt ngọt như kem chảy dài theo khóe miệng

Thiệu Quân hôn lên mắt và lông mày của La Cường.

La Cường từ từ cúi đầu, vùi mặt vào ngực Thiệu Quân, áp môi mình vào vị trí trái tim anh, hôn thật mạnh.

Đông qua xuân đến, nông trại Thanh Hà ở ngoại ô Bắc Kinh bước sang năm mới.

Một năm đó thật lắm biến động, có quá nhiều chuyện xảy ra, nhỏ thì là chuyện trong nhà tù này, lớn thì là chuyện của cả nước đất nước, làm mọi người ai cũng nhớ suốt đời.

Gần đây nhà tù Thanh Hà sóng yên gió lặng, các tù nhân ở khu nhà giam số 3 hưởng thụ cuộc sống, hòa thuận vui vẻ. Mỗi ngày lúc ăn cơm trưa và tối, một nhóm đông ban bảy và ban ba không giao du với ai, trước đây cũng đánh nhau rất nhiều, giờ thời thế đột ngột thay đổi, hai ban này không chỉ bỗng ngừng đánh nhau mà lại còn quây quần ấm áp ngồi chung một bàn.

Những người trong ban khác đều lén lút xì xào bàn tán, mặt trời trong trang trại Thanh Hà mọc đằng tây rồi. Dạ Xoa vương và Diêm Vương ở khu nhà tù số ba đình chiến, bắt tay làm hòa.

Cũng có người cho rằng, tất cả là nhờ Thiệu Tam gia của đại đội họ thật trâu bò, làm rất tốt công tác giáo dục tư tưởng, lái nhải mỗi ngày bên tai như Đường Tăng niệm chú, làm những tên cứng đầu kia phục tùng.

Hai ông lớn Lão chốc đầu và La Lão nhị thường châu đầu vào nhau tán dóc, kể về những chuyện giang hồ ngày ấy trên Phố triển lãm, Cửa Đức Thắng, Thái Thị Môn, chợ bán thức ăn...về thành phố Bắc Kinh của 20 năm trước, về Lão tam giới và các hoạt động thể thao trong những năm 70, hay nói về trận động đất vẫn còn trong thời thơ ấu, nói về cha mẹ già đã qua đời.

(*) *Phố triển lãm:*

(*) *Cửa Đức Thắng:*

(*) *Thái Thị Môn (chỗ này hồi nhà Thanh là chỗ chém đầu xử tội trước công chúng)*

(*) *Lão tam giới: Chỉ các học sinh tốt nghiệp trung học phổ thông Trung Hoa vào các năm 1966, 1967 và 1968. Ba năm này, Trung Quốc bị mắc kẹt trong sự hỗn loạn của "Cách mạng Văn hóa", các trường đại học ngừng tuyển sinh.*

Hai người nói chuyện thân thiện, đàn em dưới trướng cũng cùng ngồi vào bàn, hi hi ha ha giao lưu. Đánh bài trong ký túc xá cuối tuần, hai ban giúp nhau che giấu. Trong giải đấu bóng của nhà tù, người ban này thậm chí còn cổ vũ cho ban kia.

Vương Báo ban đầu vẫn chưa chịu thôi, Lại Hồng Bình đã từng dẫn mặt Vương Báo trong ngục, bóp gáy gã, nói: "Thằng nhãi, tao cho mày biết, ông già tao còn trong buồng giam này ngày nào, thì ngày đó mày đừng hòng gây chuyện với ban bầy."

"Mày muốn gây chuyện với ban bảy, thì chờ La lão nhị ra tù, rời khỏi Thanh Hà, lúc đó muốn làm gì thì làm."

Vương Báo nói: "Còn năm năm nữa tôi ra ngoài rồi, La Lão nhị còn hơn mười năm. Trước khi hắn ra tù thì tôi ra trước rồi!"

Lại Hồng Bình giễu cợt nói: "Đúng vậy, mày cứ ngoan ngoãn hết năm năm với bố mày đây, sau đó cuốn gói cút xéo đi, đừng làm trò, đừng gây sự, ráng mà giữ hai tay mày. Tao cảnh cáo mày, mày mà gây sự với La Cường, tao chém mày chết trước. "

Buổi tối, một nhóm lớn hơn 100 người ngồi trong phòng sinh hoạt xem chương trình tin tức của ngày như thường lệ.

Đó là ngày 12 tháng 5. Bầu trời bên ngoài cửa sổ vẫn như thường lệ, không có bao nhiêu ngôi sao. Chỉ số ô nhiễm không khí ở mức trung bình. Mặt trăng ló một nửa khuôn mặt. Một ngày bình thường như bao ngày.

Nhưng cũng là đêm hôm đó, nữ phát thanh viên CCTV đôi mắt đỏ hoe, giọng nói nghẹn ngào, cô phát đi một thông điệp nặng nề đến khán giả cả nước, một trận động đất lớn đã xảy ra. Cảnh quay của chương trình chuyển sang hình ảnh núi sông xô lệch, và các tòa nhà cao tầng của thành phố thịnh vượng trước đây bị đổ nát, khắp nơi vang lên tiếng kêu khóc sinh ly tử biệt.

Dãy phòng học các trường cấp hai ở Thành Đô sụp đổ, đình trú trên núi Thanh Thành cũng sụp, đường xá Bắc Xuyên như một con rồng bị bóp nát đến biến dị đan xen trên những ngọn núi, hết làng này sang làng khác bị nhấn chìm bởi những vết nứt do động đất. .. trước thảm họa kinh hoàng, mọi người đều sửng sò, không nói nên lời, hình ảnh những xác chết vụn vụn nằm ngổn ngang khắp mặt đất khiến ai cũng phải đau đớn.

"Đó là tòa nhà cửa hàng bách hóa quận của tôi và ký túc xá nhân viên cục lương thực! Nhà của tôi ở đó, nó sụp rồi, tòa nhà sụp rồi!!!"

Trong phòng đột nhiên vang lên một tiếng tru khàn cả giọng, là Thuận Tử của ban bảy họ.

"Trường tiểu học sụp, trường tiểu học sụp mất rồi! A A A
!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!"

Thuận Tử hét lên một tiếng thê lương, quay người chạy ra khỏi cửa, như phát điên.

Thiệu Quân quay đầu định chạy theo nhưng ngay lập tức La Cường đã trở tay trước, túm lấy cổ anh ta từ phía sau, hai người quán vào nhau như đang ẩu đả, rồi cùng một lực quán tính rất lớn ngã xuống đất.

La Cường đè cơ thể rắn chắc của mình lên Thuận Tử, giữ chặt anh ta lại, vội vàng kêu lên: "Thuận Tử, Thuận Tử! Đừng làm loạn, đừng chạy lung tung, mọi người đều ở đây."

Thuận Tử đỏ hoe mắt, ngón tay kẹp cổ La Cường bấu vào da thịt: "Trường tiểu học sụp rồi! Tôi nhìn thấy tòa nhà hai tầng màu trắng có quốc kỳ! Con gái tôi ở bên trong, con gái tôi ở bên trong nó. A a a
!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!"

Thiệu Quân và La Cường cùng nhau ghì chặt anh ta lại, nâng đi, để lại một phòng người ngồi ngơ ngác, ai nấy đều cảm thấy rất khó chịu.

Niềm hy vọng to lớn nhất còn đọng lại trong lòng những người đang trong tù là có thể được ra ngoài đoàn tụ với người thân.

Ngày thứ hai, trưởng trại giam họp ban khẩn cấp để thống kê danh sách các tù nhân quê quán Tứ Xuyên trong trại giam, địa chỉ nhà, thân nhân của họ.

Có người đề nghị: "Mấy ngày nay đừng để tù nhân xem tin tức được không? ...Thảm quá, tôi còn không xem được, người nhà của họ ở

đó, lỡ xem TV thấy đào xác người thân lên, sẽ hóa điên mất."

Trưởng nhà giam nói: "Chúng ta vẫn phải xem tin tức, đó là quy định của các nhà giam toàn quốc, nhưng mấy người quê Tứ Xuyên đừng để họ xem. Không thể quay về nhà chỉ có thể lo lắng suông, lại xem nữa thì sợ phát điên thật.. Những người này tách riêng họ ra để theo dõi, thêm một người an ủi bên cạnh nữa. "

Trưởng nhà giam chỉ vào Thiệu Quân: "Tiểu Thiệu, Trần Hữu Thuận của đội các cậu, để mắt tới anh ta 24 giờ cả ngày lẫn đêm. Đừng để anh ta nghĩ quẩn mà làm chuyện nông nổi!"

Thiệu Quân hỏi: "Có tin tức gì về gia đình Trần Hữu Thuận chưa? mọi thứ đều ổn chứ? Có thể giúp anh ta liên lạc với người nhà không?"

Trưởng nhà giam: "Gia đình anh ta ở đâu?"

Thiệu Quân: "Một thị trấn phía dưới Thập Phương."

Trưởng nhà giam nhìn những tài liệu trong tay, dừng một chút rồi nói: "Nghe nói Thập Phương là vùng chịu nhiều thiệt hại, thương vong cao, không lạc quan lắm đâu... Cậu nên đi chuẩn bị cho tình huống xấu nhất đi. "

Trưởng nhà giam thông cảm, sắp xếp làm những món ngon trong nhà ăn trong những ngày này, như cá chép chua ngọt, bò kho, thịt viên Tây Tứ mà các tù nhân chưa bao giờ ăn bao giờ, để an ủi, xoa dịu cảm xúc của họ.

Vào ngày quốc tang, mọi thứ đều tang thương, không khí trong ngục ngày nào cũng nặng nề. Con số thương vong được đưa tin trên TV tăng gấp đôi mỗi ngày, các trường học, nhà cao tầng bị biến thành đồng đổ nát, và những thi thể trẻ lạnh lẽo được đào lên từ đồng đổ nát ấy.

Trần Hữu Thuận được đưa vào một căn phòng riêng cùng với ban

trường của mình.

Thiệu Quân nghĩ tới nghĩ lui, quyết định để La Cường đi chăm sóc Thuận Tử. Người duy nhất anh tin tưởng lúc này là La Cường. Người khác anh không tin tưởng được, và cả nếu có tai nạn xảy ra, người khác cũng không thể xử lý, không đánh lại được.

La Cường và Thuận Tử dựa vào một chiếc giường, người ở đầu giường người ở đuôi giường, im lặng hút thuốc.

La Cường hỏi: "Tiểu Thuận, tại sao cậu lại bị giam ở Bắc Kinh, không trở về nguyên quán?"

Thuận Tử nói: "Tôi chạy đến Bắc Kinh rồi bị bắt. Họ muốn đưa tôi về giam giữ ở quê, nhưng tôi không muốn về."

La Cường hỏi: "Tại sao? Cậu không muốn gặp con gái của mình, không muốn nhìn thấy nó sao?"

Thuận Tử hai mắt sừng đỏ, khàn giọng nói: "Muốn chứ, đêm nào tôi cũng nhớ đến nó. Mỗi lần vợ tôi gọi điện cho tôi, cô ấy cũng nói con bé nhớ tôi."

"Tôi không muốn cô gái của tôi nhìn thấy tôi trong tù, nhìn thấy tôi như thế này. Tôi thà để nó nghĩ bố nó ấy đi làm ở Bắc Kinh kiếm được nhiều tiền, vài năm nữa sẽ về quê, mỗi năm tôi gửi cho nó một ít tiền, mua sách vở, văn phòng phẩm ... Tôi không muốn nó biết bố mình là tội phạm, để người khác nói bố nó là kẻ giết người, làm như vậy con bé không thể ngẩng đầu trước mặt giáo viên và bạn cùng lớp, tội cho nó ... "

Thiệu Quân ló đầu qua cửa sổ nhỏ, trao đổi với La Cường bằng ánh mắt.

Thuận Tử nhảy khỏi giường, nhìn thẳng vào Thiệu Quân: "Cảnh sát Thiệu, có tin gì về người nhà tôi không?"

Thiệu Quân xoa tay: "Không, tôi chỉ đến thăm anh thôi. Nếu có tin, anh sẽ là người đầu tiên tôi báo."

Ngược Thuận Tử phập phồng, thở hổn hển nói: "Đã năm ngày, nhất định phải có tin tức! Cảnh sát Thiệu, nói thật cho tôi biết, vợ con tôi còn sống hay đã chết?!"

Thiệu Quân bắt lực giang hai tay: "Thật sự không biết. Điều kiện cứu trợ thiên tai ở địa phương khó khăn, điện thoại không liên lạc được, nhưng anh cứ yên tâm, tin tưởng chính phủ tin tưởng vào quân đội, họ sẽ giải cứu được mà!"

Thiệu Quân gọi La Cường ra ngoài một mình, lén lút nói chuyện.

La Cường hỏi: "Có tin nào chưa?"

Thiệu Quân nói: "Vợ anh ấy được đào từ nhà máy ra, thất lạng cô ấy có thể bị liệt. Đừng nói với anh ta ngay, đợi hai ngày, để anh ta bình tĩnh lại."

La Cường: "Còn con gái?"

Thiệu Quân: "... Ngôi trường tiểu học đó đã đào được mấy ngày rồi. Bảy mươi hai tiếng đồng hồ vàng đã trôi qua, cơ hội sống sót sau thời gian này là rất thấp. Em nghĩ ... là....."

Hai người không nói nên lời.

Một tuần sau thảm họa, tất cả các tù nhân xếp hàng trên sân thể dục, hạ cờ rũ Quốc tang, ba phút mặc niệm.

Các tù nhân xếp hàng lên bục, lấy từ trong túi ra những xấp tiền giấy đã gấp gọn lại rồi nhét vào thùng quyên góp. Đó là tiền lương mà họ kiếm được từ mấy việc làm công trong những tháng gần đây, có người quyên mấy chục, có người quyên mấy trăm.

Thiệu Quân định quyên góp một nửa tiền lương tháng này cho gia

đình Trần Hữu Thuận. La Cường lấy thẻ tiết kiệm ra, nói: "Lương của em chẳng có bao nhiêu, giữ lại đi. Cần thẻ anh đến ngân hàng làm thủ tục đi, lấy bao nhiêu cũng được. Nếu vợ cậu ta thực sự tàn tật, không có một người đàn ông chăm sóc bên cạnh thì chắc chắn phải cần nhiều tiền. "

Vài ngày sau, khi đã có kết quả, Thiệu Quân và La Cường ngồi cùng nhau trong căn phòng nhỏ, nói chuyện với Thuận Tử.

Thuận Tử vô cùng tuyệt vọng, hai mắt nhìn thẳng, nói: "Hai người nói thật cho tôi đi.... Có còn hay là không?"

Thiệu Quân vỗ vai anh ta: "Vợ anh không nguy hiểm đến tính mạng. Cô ấy ở một mình khó khăn, lại không có người thân bên cạnh. Hai ngày nay cô ấy đào đống đồ nát, liên tục kêu cứu. Cuối cùng, đội cứu hộ đã tìm thấy cô ấy. "

"Cô ấy bị gãy eo, có thể sau này sẽ không thể đứng dậy được."

Nước mắt Thuận Tử trào ra, khuôn mặt chảy dài, đôi môi run rẩy, thì thào nói: "Tôi đã không chăm sóc cho cô ấy tốt, tôi có lỗi với cô ấy, tôi có lỗi với gia đình tôi ..."

La Cường ôm lấy anh ta, dùng lòng bàn tay dày bóp thật mạnh.

La Cường nói: "Mạnh mẽ lên được không? Là đàn ông đừng để còn kém hơn cả vợ mình trong nhà!"

Thuận Tử nghiêm túc lau nước mắt nước mũi.

Thiệu Quân tiếp tục nói: "Con gái của anh ... không sao, nó không nguy hiểm đến tính mạng, nhưng nó bị mất nước và suy nhược nghiêm trọng."

Thuận Tử nghi ngờ nhìn mọi người, không thể tin được.

Thiệu Quân nói với anh ta rằng các chiến sĩ cảnh sát vũ trang đào

bởi trường tiểu học đến ngày thứ bảy mới đào được đến tầng một, tìm được thi thể một giáo viên bị đè chết trên cầu thang, giáo viên này đang giang tay che cho hai đứa trẻ. Hai đứa trẻ này vẫn còn sống.

Thiệu Quân lấy ra một bài báo trên Internet: "Tôi không lừa anh. Anh có thể tự đọc lấy. Trong số hai đứa trẻ còn sống, có một bé tên Trần Tiểu Nha, con gái của anh."

Đêm hôm đó trong phòng nhỏ vang lên từng tiếng khóc rống.

Thuận Tử nức nở ngồi xổm trên mặt đất gào khóc, không thể đứng dậy nổi, khóc đến không thể thở được, dây thần kinh gần như sụp đổ mấy ngày nay của anh ta cuối cùng cũng có thể an lòng. Thiệu Quân chưa bao giờ thấy một người đàn ông khóc đến như thế, đàn ông bề ngoài luôn cao to mạnh mẽ, nhưng thật ra, họ luôn có một điểm yếu trong tim, luôn có những người họ quan tâm nhất.

Bởi vì yêu thương, nên còn sống là còn hy vọng.

La Cường giữ lưng Thuận Tử, vỗ vỗ vài cái, chậm rãi kể lại câu chuyện của mình khi đó, chuyện về trận động đất lớn mà hắn đã từng trải qua.

"Đêm đó, khi mặt đất chuyển động, tôi là người thức dậy đầu tiên. Anh cả tôi ngủ ở phía ngoài cùng, lăn một cái là xuống đất. Tôi ngủ sát tường, còn La tiểu tam nhi nhà tôi nằm ở giữa ... "

"Khi động đất thực sự ập đến, chỉ có vài giây, tôi hoàn toàn không kịp chạy ra ngoài. Tôi kéo chiếc khăn trên người ra quấn quanh tiểu tam nhi, ngay sau đó bức tường đổ sập lên người tôi ... "

Thiệu Quân mở to mắt, không nói lời nào, im lặng lắng nghe.

"Tôi nhắm mắt, đè Tiểu Tam nhi ở dưới thân, nghĩ chết thì chết thôi. Một hồi lâu sau mở mắt ra thì thấy hai bức tường đối diện nhau đổ cùng lúc, gác lên nhau tạo thành một hình tam giác ngay trên đầu

hai chúng tôi, chỉ cần xuống nửa mét thôi là sẽ đè tôi chết rồi. "

"Tôi cũng chậm rãi bò trườn ra, đào đất bằng hai tay. Khi đó tôi còn nhỏ, không sợ trời không sợ đất, Tiểu Tam nhi ở dưới thân đang ngủ say bị tôi đánh thức. Nó chảy nước dãi, hai mắt đảo quanh, muốn bu" sữa ... Thằng nhóc thôi, lúc đó đào đâu ra sữa cho nó? Tôi đang ở trần nằm trên người nó, thế là thằng nhóc đó há miệng ngậm lấy ngực tôi, mút mút như tôi là đàn bà.

Thiệu Quân ngậy người nghe, muốn cười nhưng không cười được, lòng chua xót kì lạ.

La Cường nói, ánh mắt rơi vào hồi ức của quá khứ, khước miệng lộ ra vẻ bình tĩnh đến lạ: "Sau đó, tôi nghe thấy bố tôi gọi bên ngoài, Tam nhi, tiểu Tam nhi đâu rồi? Tôi nói thằng nhỏ đang bu" sữa tôi trong này đây! Bố tôi la hét rất nhiều chữ tiểu tam nhi, nhưng tôi nghe mãi chẳng thấy bố gọi lão nhi, không gọi tôi lấy một lần... "

"Sau đó tôi ngẫm lại, chắc là bố cảm thấy Lão nhi rất trâu bò, chuyện gì cũng có thể xử lý được, nên không cần gọi, chắc chắn sẽ không sao, chắc chắn không chết... Ai mà không trải qua tai ương trong cuộc đời? Có người thân bao bọc, gia đình quây quần, cố gắng rồi cũng sẽ vượt qua. "

Thuận Tử ôm eo La Cường, rúc vào vòng tay La Cường khóc lên: "Đại ca, tôi thực sự hối hận quá. Tôi thực sự hối hận vì đã vào tù, khi tôi sẽ ra ngoài tôi sẽ sống một cuộc sống tốt đẹp với vợ và bọn trẻ."

Sau khi ra khỏi phòng, Thiệu Quân nắm lấy cổ tay La Cường, kéo hẳn vào một nơi yên tĩnh.

La Cường hỏi: "Làm gì vậy?"

Thiệu Quân kéo La Cường đến một nơi tối tối không có ai, rồi bắt ngờ ôm lấy hắn, giữ chặt không buông.

La Cường ngắt người hỏi: "Làm gì vậy? Lại bày trò gì đấy?"

Thiệu Quân lật người hẳn lại, vén quần áo ra kiểm tra cẩn thận, sờ sờ lưng, lưng dưới, gáy, sau đầu của La Cường: "Để em nhìn xem, có bị xà nhà đập gãy không?"

La Cường không khỏi nở nụ cười: "Bị đập gãy anh còn đứng đây à?"

Thiệu Quân đột nhiên cảm thấy đau lòng: "Nếu em là bố anh, em sẽ không bao giờ để đứa con trai mình lại trong đồng cỏ nát, thậm chí quên mất!"

Anh ấy cảm thấy đau khổ và bất công. Tại sao người anh coi trọng nhất lại không được coi trọng trong mắt người khác?

La Cường chọc anh: "Thằng nhóc này thừa nước đục thả câu à, bao nhiêu tuổi mà đòi làm bố ông đây?"

Thiệu Quân vẫn khó chịu, nghiêm túc nói: "Dù sao thì, nếu xảy ra chuyện, em sẽ không bao giờ bỏ mặc anh, em sẽ chống lưng, bảo vệ cho anh, chứ nếu không sao là đàn ông được?!"

La Cường nhìn anh, ánh mắt rung động.

Trước đây chưa từng có ai nói như vậy với hẳn; việc từ nhà ra ngõ lớn đến bé, luôn có chỉ có mình La lão nhị hẳn chống đỡ đầu tiên, nào có

ai chống thay cho hẳn?

Đứa trẻ Tam Màn thâu này luôn cứ nghĩ mình ngầu lắm, cứ nghĩ đến việc bảo vệ hẳn ...

Thiệu Quân trầm giọng hỏi: "Nếu có chuyện gì xảy ra, anh để em che cho anh nhé?"

La Cường một lúc lâu không lên tiếng, chỉ nhìn anh như vậy, khuôn mặt màu đồng cổ của hắn hiện lên một màu đỏ khác thường trong ánh sáng mờ mờ. Đó là màu sắc của một người rung động cực độ.

Khóe miệng La Cường giật giật, cười nói: "Được, em che cho anh, sau đó anh nằm phía dưới em, mút..."

Từ "sữa" còn chưa nói ra, La Cường đã dùng răng cắn mở cúc áo sơ mi trên ngực Thiệu Quân, cắn lên, hai người va chạm, dây dưa, rung động.

Thiệu Quân mặc áo ba lỗ trong áo sơ mi, La Cường đi vào, chui đầu vào trong áo ba lỗ mà mút một ngậm, hắn ngậm lấy bên ngực trái Thiệu Quân, mút mạnh bạo như sắp hút trái tim người thanh niên này ra.

Thiệu Quân ôm đầu La Cường qua lớp áo lót, thờ hỏn hển, cảm nhận được La Cường áp đôi môi nóng bỏng ướt át vào ngực mình, để lại một dấu ấn sâu đậm khó quên ...

--

(*) Động đất Tứ Xuyên 12/5/2008:

Cơn địa chấn này có cường độ 7,8 độ richter, tâm địa chấn ở huyện Mân Xuyên, thương vong lên đến 85 ngàn người.

Ngày 17 tháng 5 được xem là ngày kì diệu khi các nhân viên cứu hộ đã cứu sống 73 người bị chôn vùi dưới đồng đổ nát vì sau 100 giờ,

cơ hội sống sót là rất hiếm

Sau trận động đất, Chính phủ Trung Quốc để quốc tang 3 ngày (19, 20, 21 tháng 5) để tưởng niệm vong hồn những nạn nhân của địa chấn. Các nhân viên khi đi làm chỉ được mặc hai màu trắng và đen (nam thắt cà vạt đen), các hoạt động vui chơi giải trí bị cấm, các logo các đài truyền hình trực thuộc Trung Quốc chỉ có 2 màu đen trắng.

Nhiều bà mẹ đã hạ sinh trong và sau trận động đất và đặt cho con những cái tên như Lý Chấn, Sinh Chấn, Trường Chinh,...

Hiện người ta còn giữ lại mấy tàn tích để tưởng niệm các nạn nhân, ảnh dưới là trường Tuyên Khẩu, thấy giống miêu tả trong chương

nên đăng kèm,

./.

-----oOo-----

Chương 52

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 52: Tình địch đến thăm

Chuyển ngữ: Andrew Pastel

Cũng chính vào năm đó, khi những vết sẹo thể xác và những đau đớn tinh thần do trận động đất lớn gây ra vẫn chưa lành hẳn, quốc gia lại hoan nghênh một sự kiện quốc tế thu hút sự chú ý của toàn thế giới, dùng vàng hào quang chói lọi của Thế vận hội Olympic để che đi những xúc động, bất an trong lòng dân như dòng nước chảy ngầm.

Khu nhà tù mới Thanh Hà được trang trí, sơn phết lại trên quy mô lớn, và một cổng vòm lớn hoàn toàn mới được xây dựng trên con đường chính dẫn vào trang trại từ lối ra đường cao tốc, đổi từ sáu cột thành tám cột, dù có lũ lụt cũng không sợ nữa. Những tấm băng rôn đỏ được treo khắp nơi trong khu vực xưởng sản xuất, khí thế lao động tăng ngút trời.

Một năm đó, khu vực nhà tù này là cơ sở thí điểm quản lý nhà tù nhân tính hóa và hiện đại hóa của thành phố, nghênh đón vô số đoàn thanh tra và đoàn khách du lịch từ khắp nơi đến.

(mình tưởng mình đọc nhầm nhưng khách du lịch thật ạ, chả hiểu du lịch vào nhà tù làm gì....)

Các tù nhân lúc năm giờ sáng đã bị trạm canh gác thổi còi báo thức.

"Bà mẹ nó trời còn chưa sáng, dậy sớm vậy? Bà nội tao còn chưa dậy sớm như thế!" Có người than thở một tiếng.

"Hôm nay có đoàn khảo sát, động viên đến thăm. Mau gấp chăn lại

đi. Đừng quên rửa mặt đánh răng! Nhanh đi rửa bát cơm với giày dép đi, không kịp rửa thì giấu cho kỹ!" Thiệu Tam gia cất giọng rống lên trong hành lang.

"Anh hai, mấy người này lại tới thăm chúng ta!"

"Thích đến thăm ông đây thế thì bảo để bọn họ sống hai ngày trong đây hưởng thụ thử xem có vui không?"

Tập thể dục buổi sáng, chạy các vòng trên sân thể dục, khẩu hiệu hô to đến vang trời. Một nhóm đồng hương quốc tế vận âu phục giày da, dáng đi trang nghiêm nhiệt tình theo dõi và vỗ tay tán thưởng bên ngoài sân thể dục.

La Cường dẫn đầu đại đội một hô khẩu hiệu, hô xong làm bầm than thở: "Mẹ kiếp, bố mày hét khẩu hiệu trông đã ngu xuẩn lắm rồi, đám người đó còn vỗ cho tràng pháo tay chết tiệt, trông còn ngu xuẩn hơn cả tao!"

Một đám đàn em phụt một tiếng, suýt chút nữa cười ồ thành tiếng.

Vào thời điểm Thế vận hội đang sôi nổi, đoàn điều tra lần này không phải là các cơ quan, ban ngành trong nước xuống để tiến hành giáo dục tư tưởng chống tham nhũng cho nhân viên công vụ, mà là một tổ chức nhân quyền quốc tế không có gì làm, ăn no rồi suốt ngày đến Trung Quốc để điều tra nhân quyền cho các tù nhân.

Khu nhà tù mới Thanh Hà có thư viện, phòng học văn hóa, phòng giải trí, sân bóng rổ, căng tin, nhà máy, phòng tắm, tiệm cắt tóc, phòng điều tiết tâm lý, bác sĩ tâm lý toàn thời gian, và thậm chí cả một đội công tác từ viện kiểm sát đến đóng quân ở khu giam, chuyên tiếp nhận những lời phàn nàn của tù nhân. Vì vậy, nhà tù Thanh Hà ít sợ các tổ chức nhân quyền bới lông tìm vết, mỗi khi có đoàn khách nước ngoài về, cục sẽ cho xe chở thẳng đến Thanh Hà.

Các tù nhân cùng nhau ăn sáng, vùi đầu húp cháo gạo kê, ăn bánh ngô và dưa cải muối. Những cô gái tóc vàng nhìn theo, ngưỡng mộ:

"Nhìn kìa, họ ăn ngon làm sao, gourmet Chinese food!"

Những người nước ngoài kéo vài người trong ban bầy ra trò chuyện, muốn hỏi từ miệng các tù nhân một số câu hỏi ưa thích từ các phương tiện truyền thông phương Tây.

Nhím và Thuận Tử giang hai tay vô tội nói: "Mấy người hỏi cái gì vậy? Quản giáo chưa từng đối xử tệ với chúng tôi, Đội trưởng Thiệu rất tốt với chúng tôi, đánh bài, đùa giỡn với chúng tôi, mua đồ ăn vặt cho chúng tôi, còn tặng quà sinh nhật cho chúng tôi nữa!"

La Cường nói: "Mấy người hỏi ông đây có ý kiến gì không à? Dĩ nhiên là có, nên thay mấy giáo viên hướng dẫn ở khu giam số ba đi. Tôi cần thay vài giáo viên có ngoại hình, đẹp mắt, để ông đây ngắm cho thoải mái!"

"Ngoại trừ chương trình tin tức mỗi đêm, thì có thể cho chúng tôi xem mấy cái khác được không? Xem cái loại phim mà tất cả đàn ông đều thích xem ấy?"

"Còn nữa, cái TV nhỏ trong buồng giam này là để xem hay trang trí vậy? Chẳng hiểu sao đi làm cái loại hình thức này. Đoàn đi thăm đến thì TV bật lên, nhưng mấy người vừa rời đi là họ tắt TV không cho ông đây xem nữa!!! "

Vì vài lời này, sau đó, trong một góc không người, Thiệu Tam gia và La Lão nhị lại giằng co náo loạn một hồi.

Thiệu Quân nheo mắt: "Anh định làm gì? Lại còn tìm vài trai đẹp. Em đẹp trai như vậy mà vẫn chưa vừa lòng anh sao? Còn ai đẹp trai hơn em à?"

La Cường thần nhiên cười: "Có một anh chàng tóc nâu đẹp trai trong đoàn thanh tra, kéo anh lại chuyện rất lâu. Trông cậu đó rất được mắt."

Trong mũi Thiệu Quân có mùi chua: "Thấy được mắt thì anh đi tìm

cậu ta đi? Em cũng đang định đi ra ngoài tìm ai đó trẻ đẹp đây."

La Cường cười xấu xa, trêu chọc anh: "Em không cần phải ra ngoài tìm, chuyển đến nhà giam nữ bên cạnh là được rồi. Cả một nhóm đàn bà con gái, tất cả đều trẻ đẹp, có thể làm cho em sống như hoàng đế...! "

Thiệu Quân đỏ mặt: "Cút đi!"

La Cường đang cố tình chọc Tiểu Thiệu tam gia. Hôm đó Đội trưởng Thiệu đưa một nhóm lớn tù nhân trở về sau buổi lao động ngoài trời trên nông trường, đi trên triền núi cao, chỉ cần từ trên cao nhìn xuống là có thể thấy được khung cảnh của nhà tù nữ.

Một đám nam tù nhân mấy năm không gặp phụ nữ, lúc này ước gì có thể vươn cổ nhìn vào, hai mắt lồi ra.

Một nhóm nữ tù nhân trong sân đang chơi bóng rổ, họ ngừng chơi lần lượt nhìn ra, cũng đã lâu không gặp một người đàn ông nào.

Các nữ tù nhân quét mắt một cái đã nhắm ngay được đến người nào đấy đẹp trai nhất trong đám đông, đội mũ cảnh sát, lắc lắc hông khi đi, thế là các cô đồng thanh huýt sáo về phía Thiệu Tam gia! Thiệu Quân giả vờ như không nhìn thấy, chảnh chọc bước đi tiếp, kéo mũ thật thấp. Các nữ tù nhân đuổi theo hét lên: "Này, anh cảnh sát, đến nhà tù của chúng em đi!"

Có một nữ tội phạm táo bạo khiêu khích Thiệu Quân, cô ta đột nhiên vén áo phông, thậm chí cởi cả áo lót, bộ ngực đầy đặn của cô phơi ra ngoài, run rẩy quyến rũ dưới ánh mặt trời!

Các nam tù nhân trên triền núi đều phát điên lên, la hét huýt sáo ồn ào, gọi to: "Tam gia của chúng ta không thể thua được, Tam gia cậu tuột quần đáp lễ mấy cô đi!"

Thiệu Quân bình thường thấy người ta dâm dăng cũng chưa thấy qua cái kiểu vô tư trước đám đông thế này, anh mặt mũi đỏ bừng,

ôm đầu vận hông chạy thật nhanh ...

Việc lần đó đã trở thành câu chuyện phiếm kinh điển trong khu vực nhà tù thứ ba. Danh tiếng Thiệu Tam gia lan xa trong bán kính 80 dặm ở khu Thanh Hà, không ai không biết đến, đến nỗi quản giáo thị sát công việc còn đến hỏi: "Tiểu Thiệu, gần đây rất nhiều tù nhân trong đội nữ đã đề ý kiến, đề nghị cậu chuyển qua bên khu nhà tù nữ. Chuyện gì đang xảy ra vậy? Cậu có muốn vào khu nữ không? Nếu muốn, tôi sẽ chuyển cậu qua đó vài ngày và làm công tác tư tưởng cho họ nha, thấy thế nào? "

La Cường luôn trêu chọc Thiệu Quân vài câu, hai người họ pha trò đùa giỡn nhau, nhưng trong sâu thẳm trái tim họ, dường như nó lại giống như một sự thăm dò.

Chưa bao giờ hứa hẹn với nhau, rồi lại luôn muốn nhận được những lời như vậy từ miệng nhau, để có thể thấy an lòng.

Con đường này đi được bao xa, đến bến nào thì buộc phải dừng lại, đường ai nấy đi, không còn vương bận... Không ai muốn nghĩ nhiều về khi đó, có nghĩ cũng vô ích.

Khi đó, không ai ngờ rằng mọi chuyện sẽ trở nên ngoài dự đoán.

Mùa xuân sau sinh nhật 27 tuổi, Thiệu tiểu tam nhi nhận được cuộc gọi từ một trong những người bạn học đại học của mình.

"Tiểu Quân, là anh, Trâu Vân Giai..."

"Tiểu Quân, tù nhân mà lần trước cậu nhờ anh chăm sóc, La Chiến ấy..."

Thiệu Quân nghe vậy vội vàng hỏi: "La Chiến bị làm sao?"

Trâu Vân Giai cười mấy tiếng trong điện thoại: "Sốt ruột vậy à? Anh ta là ai vậy? Là gì của cậu?"

Thiệu Quân lo lắng nói: "Anh ta không là gì của tôi cả, anh ta xảy ra chuyện gì?"

Trâu Vân Giai nói: "Không có gì xảy ra cả... chỉ là anh ta được thả hôm nay, vừa rời nhà tù 15 phút trước! Anh làm theo lời cậu dặn, đích thân ra cổng tiễn. Tên này cũng có thể lực nhỉ, không phải người thường. Cả một nhóm anh em đông đúc lái xe đến đứng đón trước cổng. "

Thiệu Quân cuối cùng cũng yên tâm, bĩu môi hừ một tiếng trong khoang mũi.

Bạn học bên kia điện thoại thì thảo: "Này, Tiểu Quân, chúng ta đều bận công việc, đã lâu không gặp nhau, cậu quên anh rồi sao?"

Thiệu Quân lại hừ một tiếng, từ chối cho ý kiến.

Sự thật là thế, anh đã quên bên kia lâu lắm rồi.

Trâu Vân Giai nén giận: "Cậu đừng cứ lo cho người hiện tại mà bỏ quên người cũ nha. Người ta vừa ra khỏi tù cậu đã nguội lạnh với anh rồi!"

Giọng Thiệu Quân hơi không thoải mái, nhưng nể mặt người bên kia đang không vui, vẫn nói: "Ai nguội lạnh với anh? Không, tại tôi bận quá..."

Trâu Vân Giai vội vàng nói: "Tiểu Quân, hay hôm nào mình gặp nhau nhé? Cùng lắm thì anh tới Thanh Hà tìm cậu, cậu có một căn nhà thuê.."

Thiệu Quân chột dạ, vội vàng nói: "Đừng, đừng tới tìm tôi."

Giọng Trâu Vân Giai trở nên chua chát: "Này, Tiểu Quân, cậu ... có "bạn" khác rồi phải không? Phải La Chiến không, ngoại hình đẹp mắt này, đúng không?"

Thiệu Quân thực sự rất khó chịu chỉ muốn đập điện thoại, anh gầm gừ, "Tên khốn La Chiến đó không là gì của tôi cả! Không liên quan gì đến tôi hết!!!!"

Tại sao Thiệu Quân lại khó chịu như thế? Là vì hai tháng trở lại đây, tâm tình La Lão nhị trở nên khang khác.

La Cường nghe nói La Tiểu tam nhị qua hai lần hoán cải, bản án giảm xuống còn ba năm rưỡi, sắp sửa mãn hạn tù, mấy ngày nay ăn không ngon ngủ không yên, mắt hờn mắt vía.

Người đàn ông này giờ ngồi trong nhà xưởng hai tiếng cũng chưa dán xong một cái lồng chim, mắt cứ thần thờ nhìn ra ngoài cửa sổ. Lúc ăn cơm ở căng tin, đôi đũa ăn cơm suýt chút chọc vào mũi, không biết đang nghĩ gì.

Thiệu Quân cũng nhìn thấy từ camera, ban đêm trước khi tắt đèn, La Cường đã ngừng cởi quần áo dắt chim đi dạo khiêu khích anh, thay vào đó, hắn ngồi xếp bằng trên giường, bất động nhìn vào bức ảnh treo trên đầu giường.

Đây là chính sách quản chế nhân tính hóa được thực hiện sau khi chuyển vào trại giam mới, mỗi phạm nhân được treo một khung ảnh trên tường chỗ đầu giường, bên trong lồng ảnh của gia đình, hay người mà họ nhớ thương nhất.

Hồ Nham và Nhím treo hình bố mẹ.

Thuận Tử đương nhiên treo ảnh vợ và con gái.

La Cường thì sao?

La Cường treo ảnh em trai mình.

Đó là một bức ảnh cũ lúc cả hai anh em đều còn trẻ, cắt cùng kiểu tóc húi cua, mặc bộ tây trang đen giống nhau, áo sơ mi hở ba cúc trước ngực khoe cơ bắp tuyệt đẹp. Năm đó La Chiến 20 tuổi, La

Cường 30 tuổi, La Chiến từ phía sau choàng tay qua cổ anh trai mình, ánh mắt La Cường lạnh lùng, khoe miệng nở nụ cười. Hai khuôn mặt giống hệt nhau, thậm chí hai hàng răng trắng lộ ra khi cười toé toét cũng được sắp xếp y đúc như nhau.

Thiệu Quân lạnh lùng hỏi hấn: "Ui chà, người ta toàn treo ảnh mẹ và vợ mình, anh đi treo hình tên gốc nào vậy? Nhìn cái trò vui ngớ ngẩn này ..."

La Cường nói, "Anh không có mẹ, anh cũng không có vợ."

Thiệu Quân không chịu thua: "Anh không lấy vợ sao? Anh lấy em trai làm vợ luôn đi!"

La Cường cười, vươn tay sờ tóc Thiệu Quân, nói: "Anh rất muốn treo ảnh em, nhưng treo lên mọi người trong phòng đều có thể nhìn thấy."

Thiệu Quân bĩu môi làm bằm: "Anh treo thử cho em xem, có chuyện gì anh không dám làm đâu? Chỉ là anh không muốn thôi! Anh ngon thì treo cho em xem đi!!!"

Dưới gối La Cường có một hũ phấn nhỏ mà Tiểu thiếu gia mua cho hấn. Phấn từ lâu đã dùng hết, không mua mới, hấn cũng không vứt cái hũ đi. Hấn cảm thấy làm vậy cũng giống như giữ tình cảm của Thiệu tiểu tam nhi lại trong lòng.

Đó là lần đầu tiên trong đời, hấn mềm lòng với một người đến mức bỏ dao đồ tể xuống. Trong đầu hấn như có một cây cung, phóng ra một mũi tên, truyền cho hấn biết, hấn đã yêu một người thanh niên tuấn tú, từng bước rời địa ngục, tiến lên thiên đường đầy hương vị tuyệt vời. Cho nên hấn giữ vật này, đặt nó trước mắt mình mỗi đêm.

Nhìn trong bóng tối, không phải bằng mắt, mà là bằng tim.

Giường ban trướng của hấn lớn như vậy, tâm tư cũng rộng lớn, nhưng chỉ vướng bận hai người này, không hề có người thứ ba.

Hôm nay cuối tuần, Thiệu Quân sáng sớm tan tầm về nhà.

Anh lái xe luôn rất nhanh, mà vùng Thanh Hà tương đối hoang vắng, dân cư thưa thớt, nên xe vừa ra khỏi cổng nhà tù, anh rẽ phải lao rất nhanh trên đường.

Chợt đầu xe lướt qua một bóng đen, anh vội vàng phanh gấp, người theo quán tính lao lên phía trước, nếu không thắt dây an toàn, suýt chút nữa đã va vào kính chắn gió.

Xe dừng cách bụng dưới của người phía trước chỉ vài tấc, suýt chút nữa đã tông vào, Thiệu Quân giương mắt đảo qua, chợt tóc gáy dựng đứng, tưởng mình bị hoa mắt.

Người đàn ông đứng trước xe mặc áo khoác màu khói, áo sơ mi, quần dài, giày da đen, bộ trang phục bắt mắt bao lấy dáng người hoàn hảo, nước da màu đồng cổ, đẹp trai, dũng mãnh và nam tính...

Máu chột là người này trông rất giống!

Ngay cả kiểu tóc cũng vậy, cái đầu húi cua độc nhất vô nhị của tù nhân, tạo nên đường nét cứng rắn, tôn lên ngũ quan góc cạnh.

Người đàn ông từ từ tháo chiếc kính râm màu nâu, nhìn vào trong xe hai lần rồi lịch sự gật đầu, thấy cả hai mắt của Thiệu Quân đều nhìn thẳng, dùng tia X-quang titan quét hẩn từ trên xuống dưới...

"Mẹ nó ... đúng là ..."

Thiệu Quân thì thầm, đã biết người trước mặt này là ai.

Người này hẳn là La tiểu tam nhi trong truyền thuyết của nhà họ La, là tên khốn nhỏ mà cái tên khốn lớn kia cả ngày nhớ thương.

Phanh lại rất đúng lúc, may mà Tam gia đây phản ứng nhanh ...

Chưa từng nhìn thấy người thật, lúc nhìn ảnh chụp anh cũng không cảm thấy kỳ lạ như vậy. Bây giờ cảm giác giống như du hành xuyên thời gian, trở về mười năm trước, đứng trước mặt anh rõ ràng là một La Cường khác, một La Cường trẻ hơn mười tuổi nhưng cũng đẹp trai và rất nam tính như thế. Thiệu Quân thấy trái tim mình chua xót chẳng hiểu sao.

La Lão nhị cũng từng có một thời trẻ trung và đẹp trai như vậy đúng không? Tiếc là anh không thể gặp được hần sớm hơn ...

Thiệu Quân hạ cửa sổ xe xuống, La Chiến bước tới, chào hỏi: "Đồng chí cảnh sát, xin cho tôi hỏi, tôi có thể vào trại giam qua cửa này không?"

Vành mũ cảnh sát của Thiệu Quân kéo rất thấp, chỉ lộ ra hàng mi thanh mảnh xinh đẹp trên mí mắt. Anh chỉ tay: "Vào từ cửa nhỏ bên cạnh. Anh đã mang theo chứng minh thư, giấy giới thiệu và thẻ thăm tù chưa?"

La Chiến nhe răng cười nói: "Đều mang đủ cả rồi, bây giờ tôi vào được không?"

Thiệu Quân hừ mũi: "Anh đến sớm quá. Hai tiếng sau mới cho vào."

La Chiến không quan tâm chút nào, sáng khoái nói: "Tôi sẽ đợi ở cửa hai tiếng, vậy thì tôi sẽ là người đầu tiên được vào! Tôi đợi bao lâu cũng được, chứ không thể để anh trai đợi tôi".

Thiệu Quân: "....."

La Chiến tiến lên một bước, nhường đường cho Thiệu Quân, phát tay: "Cám ơn đồng chí cảnh sát, ngài đi thông thả."

Thiệu Quân lái xe ra ngoài, vẫn không ngừng nhìn vào kính chiếu hậu, thấy La Chiến hai tay đút túi quần, đứng thẳng trước cổng sắt lớn của nhà giam chờ đợi.

Hai anh em trông giống nhau, nhưng tính cách khác nhau.

La Cường có khuôn mặt lạnh lùng làm người khác phải e dè, còn La Chiến lại dễ mến.

La Tam nhi nói chuyện một cách vui vẻ, có chất hào sảng của người đàn ông, thật sự làm người ta khó mà ghét bỏ được...

Thiệu Quân nhắm tính lại, bạn học gọi điện cho anh chỉ mới có 3 ngày trước.

La Tiểu Tam nhi không trì hoãn một ngày nào, vừa ra khỏi nhà giam liền đến thăm anh trai, quả thật là tình thâm ý thiết.

--

La Tiểu tam đúng là tiểu tam =))))))

./.

-----oOo-----

Chương 53

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 53: Bình giám chùa hiệu ông La

Chuyển ngữ: Andrew Pastel

La Chiến đứng ngoài cổng nhà tù đợi hai tiếng đồng hồ, anh trai hấn ngồi xổm ở rìa sân chơi nhà tù, không có tâm trạng làm bất cứ chuyện gì, cũng đợi suốt hai tiếng đồng hồ.

La Cường đột nhiên đứng dậy, nhìn xung quanh, tìm một người quản giáo quen mặt xin một điếu thuốc, châm lửa, lại ngồi xổm xuống, im lặng hút thuốc, hai mắt đăm đăm ...

Lâu lắm mới lại đến ngày cuối tuần, mọi người chơi bóng, đánh bài, đi siêu thị.

Trên sân bóng rổ, mấy thành viên ban 7 hét với ra: "Anh Cường, ra chơi không?"

La Cường vẫn giữ vẻ mặt lạnh lùng, không thèm mở miệng.

Tên đó lại hét lên: "Anh Cường bị sao vậy? Buổi chiều có trận đấu đó, ra làm nóng người đi!"

La Cường quắc mắt nhìn thẳng, trả lời một câu: "Sao mà phiền thế hả."

Mọi người vừa thấy hấn bày vẻ mặt này thì ngay lập tức quay đầu

đi, yên lặng tránh xa, không ai dám chọc vào nữa.

Một cảnh sát nhỏ phụ trách quản lý các cuộc viếng thăm bước tới, cầm danh sách từ xa hét lên: "3709! Đến báo cáo!"

Lỗi tai La Cường động dậy, hấn đứng lên tại chỗ, không biết có phải ngồi lâu mà chân hấn bị tê hay không, mà đứng một lúc sau, hấn mới bắt đầu cử động ...

Suốt ruột chờ suốt hai tiếng đồng hồ, nhưng đến lúc gặp mặt, hôm đó La Cường chỉ nói với La Tiểu Tam nhi nhà hấn đúng ba câu.

La Cường từ cửa bước vào phòng thăm hỏi, cách một tấm thủy tinh chắn, ngồi xuống, nhìn em trai mình.

La Chiến mắt sáng lên, từ chỗ ngồi đứng dậy, bị quản giáo mắng cho ngồi xuống, hấn sốt ruột hét lên: "Anh hai !!! ... Anh hai..."

Hai tiếng "anh hai" này thoáng chốc đã làm hốc mắt La Cường đỏ lên, hai anh em thật sự đã ba năm rưỡi không gặp nhau, mà còn bị giam ở hai nơi cách xa nhau, gần bốn năm chưa được nghe La Tiểu Tam nhi gọi anh, thật sự bồi hồi....

La Cường nhìn Tiểu Tam nhi nhà hấn với cái đầu húi cua giống như đúc với mình, tang thương và thăng trầm cuộc đời khắc sâu vào gương mặt, ngay cả ánh mắt của La tiểu tam nhi cũng không còn vô tư như trước, cũng đã là đàn ông hơn ba mươi rồi... La Cường không nói gì cả một lúc lâu, đôi môi mỏng mím chặt lại.

La Chiến như dán cả mũi vào tấm kính, liền thoáng nói, không giấu được sự kích động, anh hai, em nhớ anh nhiều lắm, lo cho anh quá trời, anh sao rồi? Có ai trong tù bắt nạt anh không, em có mang đồ đến cho anh nè, toàn là mấy thứ anh thích.

La Cường phun ra ba câu, ánh mắt lạnh như băng, khóe miệng cũng không hề cong lên.

"Tam nhi, có ai bắt nạt em không?"

"Tam nhi, anh không cần gì cả, chỉ cần em ra khỏi đây."

"Tam nhi, sau này đừng đến gặp anh, đừng đến đây nữa. Mẹ nó chân kia mới bước ra khỏi tù, chân này lại bước vào tù gặp anh ... Nhà tù có mùi đó biết không, ngồi xổm trong đây lâu, sẽ bị ám cái mùi ngục tù, đừng có để bị dính mùi, nhanh rút đi. "

La Cường đứng dậy, quay người rời đi.

La Chiến ngỡ ngác, đau khổ đứng một mình, đối diện với bóng lưng lạnh nhạt của anh trai, giơ tay thô bạo gạt nước mắt trên má.

Thiệu Quân quay lại nhà tù sau ngày nghỉ, anh thậm chí còn không đến hỏi La Cường chuyện gì xảy ra. Điều đầu tiên anh làm là đến gặp đồng nghiệp phụ trách thăm hỏi tù tìm có xem video ghi hình, tai nghe mắt thấy.

Thiệu Quân xem xong, lòng cảm thấy khó chịu, anh hỏi La Cường:
"Tại sao anh lại làm vậy với em mình?"

La Cường: "Anh làm gì?"

Thiệu Quân: "Nhớ anh ta lâu như vậy, ba năm rưỡi không gặp nhau. Cuối cùng được một lần gặp mặt, anh lại nhẫn tâm như thế, đến mức đuổi người ta đi? Nhớ em trai anh giận, cả đời không đến thăm anh nữa, thì anh đừng có mà dậm chân đấm ngực, sốt sắng lo lắng cho người ta đó."

La Cường bình tĩnh, cố chấp nói, "Anh không muốn Tam nhi trở nên giống anh. Nó vào tù chưa được bao lâu, vẫn chưa có mùi hôi của nhà tù. Anh không muốn nhìn thấy nó đến cái nơi lao tù này lần nào nữa."

Thiệu Quân im lặng một hồi, đột nhiên nói: "Anh đúng là rất thương em trai mình. Còn em "vào tù" cũng đã lâu rồi, không biết trên người

em mùi thối chưa nhỉ? Anh có người thấy mùi thối trên người em không?"

"Tại sao anh không nói em cút ra khỏi đây, không muốn nhìn thấy em trong tù nữa?"

Khuôn mặt La Cường đột nhiên cứng lại, vẻ mặt tàn nhẫn, là cái loại cảm xúc dùng để làm áo giáp chống đỡ khi bị người khác nói những điều đâm vào nơi yếu ớt nhất của hắn.

Hắn có thể buông tay để La Tiểu tam đi thật xa, càng xa càng tốt, tự lập nghiệp, tự xây tổ ấm, vĩnh viễn không dây vào con đường u tối này nữa, không đi cùng con đường với hắn cũng được. Nhưng, liệu hắn có thể sẵn sàng để Tiểu Thiệu Tam rời cách hắn thật xa, không bao giờ bên cạnh hắn nữa không?

Hai người này sao có thể đặt cùng một vị trí?

Nghĩ thì dễ nhưng làm thì khó. Hắn sao có thể buông tay ra khỏi Tam Màn thâu?

.....

La Cường hai mắt đỏ bừng, quay mặt sang một bên: "Anh ích kỷ, khốn nạn, làm gánh nặng cho em phải không?"

Thiệu Quân nói xong, cũng tự thấy mình vô vị ngu ngốc. Cái tranh cãi vô nghĩa này chỉ khiến cả hai bên đều lo lắng và bực bội. Nhìn thấy La Cường đau khổ, trong lòng anh cũng đâu có vui?

La Cường có ép anh đâu? La Cường đến bây giờ cũng chưa ép buộc anh, quyền lựa chọn luôn trong tay anh mà?

Chỉ là anh luẩn quẩn trong lòng, muốn ngưng nhưng không thể, muốn dừng nhưng chẳng được, tình cảm của anh đã sâu đậm, hoàn toàn dâng hết lên cho người đàn ông này ...

Mấy ngày nay hai người đều khó xử vì chuyện La Tiểu tam ra tù, đã nhiều ngày không nói chuyện ôn hòa rồi, mà những người làm rồi thêm việc của Thiệu Quân lần lượt đến.

Một ngày nọ, bạn cùng lớp đại học của Thiệu Tam gia, người tên là Trâu Vân Giai, đúng là không mời mà đến, bất ngờ xuất hiện ở nhà tù Thanh Hà.

Trâu Vân Giai và Thiệu Quân không phải học cùng khoa, thực ra anh ta hơn Tiểu Thiệu Tam nhi một hai tuổi, xem như là đàn anh. Các khóa học Đại học thường là các lớp học chung của các ban, cả hai cùng học môn tâm lý tội phạm và võ Tán thủ nên quen nhau.

Anh Trâu mặc đồng phục cảnh sát thẳng thớm, tóc chỉnh tề, mặt mày rạng rỡ. Anh ta đi ngang qua sân bóng rổ, nhìn thấy Thiệu Tam gia đang theo dõi trận đấu từ bên ngoài, thế là anh ta lặng lẽ đi qua, từ phía sau dùng khuỷu tay kẹp cổ Thiệu Quân, kéo ra đằng sau.

Một trò đùa thân mật thường gặp ở nam giới.

Đầu Thiệu Quân ngã vô ngực anh ta, tóc tai rối bời.

Thiệu Quân nhướng mắt, ngạc nhiên: "Ui, anh làm gì ở đây?"

Trâu Vân Giai nhún vai, cười đến xán lạn: "Anh không đến đây được sao?"

Thiệu Quân: "Anh không đi làm à?"

Trâu Vân Giai: "Anh đến đây đi làm nè."

Thiệu Quân: "Ý anh là sao?!"

Anh Trâu cười đắc thắng, vui vẻ đâm nhẹ vào ngực Thiệu Quân: "Anh đề đơn lên cục, xin chuyển đến nông trại Thanh Hà của cậu thực tập vài ngày. Nếu mọi việc suôn sẻ, anh sẽ chuyển công tác sang trại giam của cậu luôn."

"....."

Thiệu Quân suýt chút nữa nghệt thở.

Mặt anh cứng đờ, thềm máng đcm Cục trưởng à, tôi gọi ông ba tiếng ông nội, gọi ông là ông cố ông sơ ông sở luôn đó! Làm ơn, làm ơn đừng chấp thuận đơn xin chuyển công tác này! ...

Anh Trâu đứng bên này vừa ôm Thiệu Tam gia vừa tám chuyện, bên kia có người tinh mắt đứng trên sân, nhìn thấy hết.

La Cường cướp bóng, chuẩn bị lên rổ. Hắn nhìn chăm chăm vào hai người đang dính vào nhau bên ngoài sân bóng, rồi đột nhiên nhảy lên, thô bạo ném bóng!

Quả bóng được ném trúng khung giỏ bóng rổ, lăn xuống lưới. khung giỏ rung lên bần bật mấy cái liền.

Lúc tiếp đất, La Cường quay đầu nhìn về phía này, dùng ánh mắt sắc như dao cau khoét Anh Trâu một cái.

Trâu Vân Giai cười nói: "Tù nhân trong đội của cậu à? Ủa, người đó ... người đó sao anh cứ thấy quen quen?"

Anh Trâu nhìn chăm chăm vào tấm lưng rắn chắc của La Cường, phân vân: "Hình như anh đã gặp người này ở đâu rồi thì phải á? Tên anh ta là gì vậy?"

Dĩ nhiên là nhìn thấy quen, chắc chắn là nhìn thấy quen, nhưng dù sao anh em nhà La cũng là hai người khác nhau, cử chỉ khí chất về mặt của họ hoàn toàn khác nhau.

Thiệu Quân không nhịn được nữa, lần lượt bóc các ngón tay của cái vị tiền bối đang ôm cứng bả vai mình ra.

La Cường đứng trong sân không chịu nổi, đã bắt đầu nổi điên, lúc

phát động đột phá nhanh, hấn thực hiện một đường chuyền "lỗi", thô bạo ném bóng ra biên, lực rất mạnh! Thiệu Quân đột ngột ngã người về phía sau, kéo quần bỏ chạy. Anh Trâu bị trái bóng tạt trúng, hất bay cả mũ.....

Đêm đó, lẽ ra Trâu Vân Giai không nên nhất quyết kéo Thiệu Quân đến một nhà hàng trong thành phố, để Thiệu Quân từ chối vì đang làm việc không ra ngoài được, rồi cả hai ăn trong nhà ăn của trại giam.

Mà thực ra anh thường lên ra ngoài trong giờ làm, đi tới siêu thị trong thành phố mua cỗ vịt, đồ ăn vặt cho La Cường.

Hai người ngồi trong nhà ăn của trại giam, ăn suất cơm đặc biệt của quân giáo.

Hôm đó đúng ngày mấy ban trong đại đội 1 làm nhiệm vụ lau rửa bát đĩa và dọn dẹp nhà ăn. Ban trưởng ban 7 lẽ ra có thể thành thời nghỉ ngơi trong buồng giam, nhưng mà tình hình "nước sôi lửa bỏng", làm sao La lão nhị không đến "theo dõi" cho được?

Anh Trâu ăn món bún thịt viên bí đao, tặc lưỡi nhận xét: "Phần này mà là đặc biệt rồi á, chỉ ngang với cơm cho tù nhân chỗ anh, bên đây sống nghèo khổ thế này à? "

Thiệu Quân dùng đũa xới xới vào bát của anh ta, nói: "Bữa ăn này không tệ đâu. Bình thường còn không có thịt, chỉ có mỗi bí đao! Anh đừng đến đây chi cho cực, ở lại Diên Khánh đi, điều kiện kinh tế chỗ đó tốt hơn."

Anh Trâu đã lâu không gặp Thiệu Quân, anh ta thích Tiểu Thiệu Tam nhi nói chuyện. Giọng nói, phát âm Thiệu Quân chuẩn một công tử gốc Bắc Kinh chính hiệu, vẻ ngoài trông lưu manh nhưng thật ra bên trong vừa gọi cảm vừa đáng yêu. Người như thế luôn có người nhớ thương, luôn có người muốn nắm lấy, sống chết không từ bỏ. Anh ta không nhịn được đưa tay xoa xoa đầu Thiệu Quân, nửa đùa nửa thật nhéo nhéo má anh.

Hành động này vốn dĩ bình thường trong mắt người ngoài. Khuôn mặt điển trai của Thiệu Tam gia rất đẹp, với đôi mắt hoa đào hơi hơi ngấn nước. Ai mà không muốn nhéo?

La Cường trong bếp nhìn thấy hết qua tấm kính.

La Cường không nói lời nào, từ trong rổ lấy ra một quả cà tím lớn, rút dao làm bếp, cắt cà rất thuần thục. Cà tím gọt vỏ được cắt thành những miếng vừa ăn dưới lưỡi dao, rồi bắc chảo, mở lửa lớn, cho một nắm tỏi băm vào.

La Cường một tay cầm chảo, tay kia xào, lửa bếp phản chiếu lên da hắc thành màu đồng đỏ, xào đồ ăn cũng có thể toát ra cái khí chất áp đảo như kỵ binh Sơn Hà.

Một đĩa cà tím xào tỏi thơm ngon, La Cường đích thân mang đến, không thèm nhìn anh Trâu lấy một cái, hắn đặt đĩa cà ngay trước mặt Tiểu Thiệu tam nhi.

La Cường lạnh lùng phun ra một chữ: "Ăn."

Nói xong hắn ngạo nghễ đi mất.

Trâu Vân Giai nhìn ngó liên tục, hỏi: "Ui, tù nhân đội của cậu có nhiều tài thật đó. Anh nhớ lúc còn ăn trong căn tin trường cậu cũng thích nhất món cà tím xào tỏi phải không?"

Thiệu Quân nhăm nháp miếng cà tím thơm ngon cay cay, nhìn theo La Cường, lẩm bẩm nói: "Cái con người này ... lòng dạ còn nhỏ hơn đầu kim ..."

Thiệu Quân biết La Cường cố ý trở tài, nhưng chỉ làm cho anh ăn, không cho Anh Trâu ăn, cái vẻ mặt đó, món cà tím xào tỏi này, rõ ràng có cả mấy thìa dấm bên trong.

Đêm đó, Anh Trâu không nên đòi về ở trong nhà trọ trên thị trấn của

Thiệu Tam gia.

Thiệu Quân lấy chìa khóa nhà trọ, đưa cho anh ta: "Anh tới nhà tôi ngủ đi, tôi phải đi trực."

Anh Trâu đầy ả ý nói: "Tiểu Quân, anh đến ở thì có ai phải ngủ khách sạn không?"

Thiệu Quân giả ngu: "Không có ngủ khách sạn."

Anh Trâu rất thất vọng, âm u hỏi, "Sẽ không còn người nào khác ngủ trong nhà, phải không?"

Thiệu Quân khó chịu nói: "Anh đi xem thử xem có hay không?"

Thấy Thiệu tam công tử vừa thay đổi sắc mặt, Trâu Vân Giai lập tức mềm lòng, anh ta đã quen với việc hầu hạ vị thiếu gia khó tính, vội vàng dỗ dành: "Cậu thì sao, hôm nay cậu trực thì ngày mai sẽ được nghỉ nhỉ? Anh đợi cậu ngày mai."

Mũi Thiệu Quân như bốc lửa, suýt nổi thêm mấy cái mụn: "Ngày mai là chuyện của ngày mai!"

Công việc kết thúc vào buổi tối, mọi người ra về, Thiệu Quân đi ngang qua cửa sau nhà ăn, bất ngờ một cánh tay cứng như sắt siết cổ kéo vào phòng chứa đồ nhỏ, hai chân đá đập giã giữa lung tung trên mặt đất ...

"Ồi....."

"Cái đệt, anh..."

"La Cường đồ khốn kiếp, con mẹ nó anh làm gì vậy! ... Anh ... đừng ... a ... ưm ..."

Thiệu Quân bị gã đàn ông này đè thẳng lên những dụng cụ rửa chén, thót cật rau, cơ thể không giữ được thăng bằng, một tay loạng

choạng lao vào bồn rửa mặt, cố gắng chống đỡ cơ thể.

La Cường vô cớ cởi quần anh ra, thậm chí còn không tháo thắt lưng.

Thiệu Quân chèn đầu gối lên ngực La Cường, nói, "Anh lên cơn điên à!"

La Cường cũng không vừa, hai mắt phát hỏa: "Anh muốn ăn em."

Thiệu Quân: "Anh đừng có vớ vẩn, anh biết đây là đâu không! Em nói cho anh biết, đàn anh của em là từ nhà tù Diên Khánh đến đó, đưa em trai bảo bồi nhà anh lúc ở trong tù là do anh ấy che chở."

La Cường đột nhiên ngẩng đầu lên, nhìn Thiệu Quân.

Thiệu Quân chua chát nói: "Người ta đã giúp anh che chở cho em trai anh hơn ba năm. Anh không cảm ơn người ta thì thôi hôm nay còn láy bóng đập người ta nữa, anh thấy mình vô lý quá không?"

La Cường còn chua chát hơn anh: "Thế người ta giúp em thì em chịu láy thân báo đáp luôn à? Ôm nhau ngay bên sân bóng, lại còn gậy ra tiếng động! ... Ông đây mù một mắt chứ có phải mù cả hai con đâu!!! "

Thiệu Quân tức giận giơ chân mang ủng da đá vào La Cường, hỏ hển nói: "Anh ta đang giúp em à, anh ta đang giúp anh đó! Còn anh thì sao, anh toàn nghi ngờ người ta, chọc giận em? La Cường, anh là tên ích kỷ nhất trên đời. Đồ khốn khiếp !!! ..."

La Cường không nói một lời, tiếp tục đè Thiệu Quân lên bàn, gặm cắn anh từng chút một ...

Ngày đó Thiệu Quân giãy giụa vạy vẹo nhưng cũng không thoát khỏi cảnh bị gã đàn ông này gặm nhấm. Trên phần thân giữa trắng như tuyết, chỗ khuất nhất ở mặt trong của hai đùi nổi đầy dấu hôn đỏ tươi, trên bờ môi non mịn là một loạt dấu răng, gần như bị nhai nát

thành tổ ong.

La Cường dùng răng cửa và răng nanh cắn vào da thịt anh, càng là nơi trắng trẻo non mịn, hắn càng muốn nhai, phá hủy, muốn cắn đến chảy máu. Hắn không thể kìm nén được sự cău kính và bất an trong lòng bấy lâu nay, chỉ muốn nuốt chửng người trước mặt, muốn hoàn toàn chiếm giữ ...

Tam Màn thâu có thể ra đi bất cứ lúc nào, có thể một ngày anh sẽ không quay lại, sẽ không bao giờ thèm nhìn hắn nữa.

Nhưng hắn lại không thể tự mình thoát ra, như một con hổ với dục vọng thiêu đốt bị giam cầm trong cái lồng này, và mãi mãi chỉ có thể quanh quẩn ở đây, cố gắng giành lấy mảnh báu vật cuối cùng trong lồng ngực này...

Kiều ngạo và ngang tàng nửa cuộc đời, nhưng trong tim luôn có một góc khuất mong manh và tăm tối nhất, ai cũng sợ cô đơn, sợ bị người xung quanh vứt bỏ, sợ một nửa đời sau không còn ai cạnh bên.

La Cường nâng một bên đùi của Thiệu Quân lên, đặt lên vai hắn, gặm nhấm vùng bụng dưới và bẹn của anh, gặm nhấm những nếp gấp nhỏ ở nơi tiếp giáp giữa mông và đùi, nhìn người dưới thân hắn run run vì đau đớn, làn da dày đặc những vết tích hắn để lại. Thiệu Quân thậm chí còn bị hắn cọ xát đến cương, cõn thịt từ từ cứng lại, run run rỉ nước...

Thiệu Quân đau đến rớm nước mắt, cảm thấy tử thân, đá mạnh hắn một cái: "Con mẹ nó anh cút đi! Đồ đê tiện!"

Khóe miệng La Cường giật giật, nói: "Cứng rồi à? Muốn chịch không? Buổi tối về nhà bảo thằng nhóc kia chịch đi, để nó thấy cái mông bị ông đây cắn qua thành cái dạng gì, để xem nó còn vui vẻ làm với em không."

Thiệu Quân tức đến trợn mắt há hốc mồm.

Mắt La Cường đột nhiên đỏ lên, hấn buông tay ra, chậm rãi lùi về phía sau, chỉ vào Thiệu Quân: "Màn thầu, anh nói cho em biết, em còn ở Thanh Hà ngày nào, ngày đó em là của La Cường ông đây, đừng có mà làm trò mèo mả gà đồng trước mặt ông."

"Nếu một ngày nào đó em chơi mệt rồi, muốn rời khỏi anh, thì nhanh nhẹn biến đi cho khuất mắt anh. Đừng để anh tận mắt chứng kiến em giao du với người khác! Lần sau còn để anh nhìn thấy, ông đây không tha cho em đâu."

--

Quả là yêu nhau lắm cắn nhau đau (cẩn nghĩa đen)

./.

-----oOo-----

Chương 54

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 54: Tâm linh khôn cực

Chuyển ngữ: Andrew Pastel

Đêm đó La Cường chọc cứng Thiệu Quân, nhưng hấn phớt lờ, nhìn chằm chằm anh một lúc rồi quay mặt đi.

Thiệu Quân bị tên đàn ông này đẩy rơi xuống vực rồi để đó, tức giận đến mắng to, họ La anh là một tên khôn chết tiệt. Là tên khôn khiếp không biết quan tâm đến ai! ...

Cả hai đều cảm thấy khó chịu, sau khoảng thời gian yêu đương mãnh liệt và mặn nồng ban đầu, hai người bước vào một cuộc giằng co kéo dài, con đường mơ hồ phía trước như một bóng đen khổng lồ che phủ trái tim họ, đi xa hơn nữa, liệu có còn đường phía trước?

Da của Thiệu Quân mỏng, vốn rất dễ để lại vết sẹo. Vậy mà cơ thể vàng ngọc của quý thiếu gia hôm nay lại đầy những vết bầm xanh tím ngoan cố cứng đầu. Đùi thì trải dài những dấu hôn đỏ, đến ngày hôm sau vẫn chưa phai bớt. Anh bước ra từ phòng tắm căn hộ nhỏ, mặc bộ đồ ngủ dài tay dài chân, cổ áo ngủ cũng dựng lên, tự gói mình thành một đòn bánh tét.

Trâu Vân Giai buồn chán một ngày đợi trong phòng khách, thấy người ta đi ra, anh ta nhiệt tình ôm eo Thiệu Quân từ phía sau, hôn hôn cọ cọ rồi thổi lên cổ anh.

Thiệu Quân dùng cùi chỏ đẩy anh ta ra xa, không để anh ta hôn lên mặt mình, giọng uể oải: "Đừng làm phiền tôi, tôi mệt lắm."

Trâu Vân Giai hỏi: "Có người yêu rồi à?"

Thiệu Quân: "... Không."

Trâu Vân Giai nói: "Không có thì tốt quá rồi mà? Anh cũng không có ... Tiểu Quân, anh nhớ cậu lắm."

Thiệu Quân không dám nói rằng mình đã có người yêu, anh cũng không dễ dàng tâm sự chuyện tình cảm riêng tư của mình cho người ngoài. Hơn nữa, anh Trâu quen thuộc với La Chiến, khuôn mặt tên khốn nhỏ và tên khốn lớn kia như được đúc cùng một khuôn, làm anh giận sôi đến cái "đòn bánh tét" cũng không gói được hết lửa.

Anh Trâu đối mặt với Thiệu Tiểu Quân, anh ta thật sự rất luyện tiếc nhớ thương anh, nhưng không biết làm sao để có được anh, không biết bắt đầu từ đâu, từ chỗ nào, muốn lấy lòng cũng không biết phải gãi chỗ nào trên người Triệu công tử da dẻ mềm mại này mới có thể khiến anh vui lòng. Trâu Vân Giai nhẹ nhàng dụi mặt vào cổ Thiệu Quân, nhỏ giọng nói: "Tiểu Quân, hay là, cậu ở trên có được không? Anh sẽ cho cậu làm, anh nhớ cậu quá..."

Gân xanh trên thái dương Thiệu Quân giật giật, anh nói: "Tôi không có hứng thú làm tình với anh, được chưa?"

Khi tức giận, anh không bao giờ quan tâm đến cảm xúc của người khác. Từ chối một người đàn ông tìm đến tận cửa mời làm tình vẫn còn tốt chán so với việc anh lao vào đâm nhau làm người khác mất hết mặt mũi như những lần trước.

Anh bị La Cường chèn ép suốt hai ngày qua, lửa trong lòng tích cũng rất nhiều, lúc này nếu La Cường chống mông lên nói, ông đây cho em chịch đó, thì anh nhất định sẽ cời quần lao vào, không chơi mông tên khốn kiếp kia giãn thành cái động thì anh không làm Tam gia nữa!

Ở học viện cảnh sát, Thiệu Quân cũng có giao lưu với vài người bạn như thế, nhưng mỗi lần như vậy đều không lâu. Nhắc mới nhớ, Trâu

Vân Giai được tính là người anh qua lại lâu nhất, cũng vì anh ta nhiệt tình tốt tính, có thể chịu đựng được tính tình công tử sáng mưa chiều nắng của Tiểu Thiệu Tam nhi, má phải bị tát vắn hăng say chĩa thêm má trái.

(tất cả từ bạn trong đoạn này đều mang nghĩa friend with benefits nha)

Thiệu Quân xinh đẹp, có gia cảnh tốt, lại sạch sẽ, ai mà không muốn tìm một "bạn" như vậy? Trâu Vân Giai đã theo đuổi Thiệu Quân rất chặt vào thời điểm đó, đi theo làm tôi tớ, dịu dàng săn sóc.

Đối với Thiệu Quân, đàn ông ở tuổi sung mãn cần phải tìm chỗ xả tinh lực, nhưng lại thấy xả ở những người ai cũng có thể đến xả được lại bần. Còn các đàn anh trong trường đều xuất thân trong gia đình nề nếp, biết gốc biết ngọn, không có bệnh tật nên an tâm hơn.

Trước khi quen La Cường, Thiệu Quân và anh Vân Giai hai tháng gặp nhau một lần. Gặp nhau thì không có gì để nói, chỉ lên thẳng giường làm đến xương sống thắt lưng đau nhức, xả hết tinh lực tích tụ trong hai tháng, rồi xuống giường xách quần bỏ đi.

Sau khi gặp La Cường, Thiệu Quân không bao giờ tìm kiếm những người bạn trước đây của mình nữa.

Anh và La Cường có thể gặp nhau hàng ngày, chỉ là chưa được chân chính ngủ cùng nhau trên một chiếc giường.

Anh thực sự quan tâm đến La Cường, hăm quá sâu vào, có lẽ cả đời anh sau này cũng sẽ không yêu thương thêm ai khác nhiều như thế, muốn chiếm lấy nửa sau của người đó như thế nữa.

Mỗi ngày anh đều đợi chờ, đợi chờ đến vô tận, không biết đến nào La Cường mới có thể là một người đàn ông hoàn chỉnh cho anh; một người không thuộc về nông trại Thanh Hà, không thuộc về tiểu tam tiểu tứ nhà ai, mà chỉ riêng của Thiệu Quân anh.

Trong căn hộ nhỏ tối hôm đó, Thiệu Quân đẩy anh Vân Giai đang sờ soạng mình vào góc tường.

Trâu Vân Giai thật sự nhịn hết nổi, gần như muốn quỳ xuống, anh ta nhỏ giọng cầu xin: "Tiểu Quân, dùng tay thôi cũng được..."

Liên sỉ của đàn ông khi rơi vào dục vọng gần như là con số 0. Nếu như là trước đây, đàn anh Vân Giai thấp giọng cầu xin như vậy, Thiệu Tam gia cũng không có lý do gì từ chối thêm, chỉ dùng tay thôi mà, chẳng lẽ sợ dùng tay tuột rớt mất miếng thịt sao?

Đôi mắt u ám của La Cường lại hiện lên trước mặt anh, với khuôn mặt đau khổ và giận dữ, ngạo mạn thô bạo gặm cắn anh đến hóc mắt sưng đỏ...

Thiệu Quân rốt cuộc không chịu nổi, sợ Trâu Vân Giai nhìn thấy mấy vết đỏ xấu hổ của mình, cuối cùng quyết định nâng chân đạp anh ta bay lên giường.

Anh Trâu ôm cái bụng đau nhói, không ngờ lại bị từ chối triệt để như vậy.

Thiệu Quân nói: "Gia đình tôi vừa giới thiệu đối tượng cho tôi, sau này sẽ kết hôn, không thể chơi bời như xưa nữa ... Sau này anh đừng đến tìm tôi".

Thiệu Quân ngủ trên ghế sofa trong phòng khách, trùm chăn bông che kín đầu. Suốt đêm đó anh lăn qua lộn lại, trần trọc, cắn gối, trong bụng mắng nhiếc tên khốn nạn họ La không ngừng.

Vài ngày sau, vì có việc ở nhà, ông ngoại đích thân gọi điện bảo Thiệu Quân về nên anh xin trưởng nhà giam cho nghỉ 5 ngày.

Ông ngoại "hỏi cung" anh qua điện thoại: "Quân Quân, dạo gần đây cháu làm gì vậy? Sao không thấy về thăm ông?"

Thiệu Quân và ông ngoại rất thân thiết, do được cưng chiều nên anh

nói chuyện rất thoải mái: "Ông ngoại vẫn khỏe chứ ạ! Cháu bận quá? Ông nhớ cháu ạ, nhớ cháu cháu đi về ngay gặp ông ạ."

Ông ngoại hừ một tiếng: "Khỏe thì sao mà không khỏe thì sao? Ngày mốt là tiệc mừng thọ ông rồi, cháu có còn quan tâm đến ông bà ngoại không? Có còn nhớ gì không, hả?!"

Thiệu Quân trợn tròn mắt, tay cầm điện thoại run run mấy cái.

Đầu óc anh dạo này thế nào ấy, sinh nhật La lão nhị thì nhớ như in trong đầu, sinh nhật ông ngoại thì quên bémng đi mất, đúng là một tên tiểu súc sinh vô tâm.

Lúc La Cường phát hiện ra Thiệu Quân đã rời khỏi Thanh Hà, "mất hút" không thấy đâu, thì đã một ngày sau khi anh rời đi.

La Cường nghĩ rằng Tiểu Thiệu tam gia nghỉ làm bình thường, sẽ quay lại vào ngày hôm sau, nhưng hẳn ta không ngờ rằng người thanh niên này không trở lại.

Một ngày không trở lại.

Hai ngày không trở lại.

Đã ba ngày trôi qua nhưng Thiệu Quân vẫn chưa về, thậm chí không một lá thư.

Thiệu Quân không cố tình làm La Cường lo lắng. Anh đi rất gấp, từ ký túc xá lấy xe đi thẳng ra ngoài, không có thời gian đến khu nhà giam "nói một chút" với La Cường.

Anh không thể nhờ đồng nghiệp chuyển lời, nói với La lão nhị rằng Thiệu Tam gia về nhà thăm ông ngoại thôi, đừng sốt ruột chờ nha. Anh càng không thể gọi điện đến ký túc xá khu nhà giam nói những việc nhà này, các cuộc điện thoại cho phạm nhân đều được các chuyên gia và quân giáo nghe lén, giám sát sát sao.

Hôm đó La Cường ngồi trong nhà xưởng, bất động, đôi mắt báo quét ra xung quanh, hai tay buông thõng, một cái lồng chim cũng không làm xong.

Cảm giác bây giờ của hắn giống như đang bị nhốt trong một chiếc lồng chim khổng lồ, không thể bay ra ngoài.

Đội trưởng Điền khó hiểu, có ý tốt tiến lại hỏi han: "La Cường, sao vậy? Có gì khó chịu sao? Có tâm sự gì có thể nói với tôi."

La Cường mờ mịt nói: "Tôi không có gì để nói với anh."

Đội trưởng Điền nói: "Nếu không làm, thì tiền công và điểm thưởng tuần này bỏ luôn à?"

La Cường lạnh lùng đáp: "Chắc tôi cần?"

Nếu Tiểu Thiệu tam nhi đi rồi, không ở Thanh Hà nữa, thì hắn hoàn thành công việc, có tiền lương có điểm công để làm cái mẹ gì? Còn ai để nhớ khi ngồi tù?

Chạng vạng sau khi tan ca làm, La Cường không thể chịu đựng được nữa, đầu nóng như lửa đốt, túm lấy Điền Chính Nghĩa.

La Cường chất vấn: "Đội trưởng Điền, tại sao mấy ngày nay cảnh sát Thiệu ban chúng tôi không đến?"

Điền Chính Nghĩa gạt đầu: "À, cậu ấy về nhà rồi."

La Cường hỏi: "Tại sao cậu ta về nhà? Tại sao cậu ta không quay lại?"

Điền Chính Nghĩa nhướng mày nhìn La Cường từ trên xuống dưới mấy lần. Đội trưởng Điền hiểu lầm hắn nghĩ anh ta làm không tốt vai trò đại đội trưởng nên lạnh lùng đáp: "Phó đội trưởng Thiệu xin nghỉ phép về nhà là chuyện bình thường. Nếu anh có chuyện cần báo cáo hay có gì muốn nói thì có thể nói chuyện với tôi, bây giờ tôi

đang phụ trách các anh! Tôi là đội trưởng đại đội của các anh! "

Lòng La Cường lúc đó chột chùng xuống, lồng ngực lạnh ngắt.

Hắn nhớ lại hôm đó hắn phát điên trong căn bếp nhỏ, ghen tuông làm mờ lý trí đến mức bắt nạt Thiệu Quân, nhai cặp móng trắng và đùi anh như món thịt kho tàu. Tuy đứa trẻ này thường ngày tốt bụng tốt tính, mọi việc đều tùy ý hắn, nhưng đàn ông nào cũng có lòng tự trọng, chẳng lẽ da mặt mỏng của Tam màn thầu bị tổn thương, đâm giận rồi?

Hắn còn nói: "Nếu một ngày nào đó em chơi mệt rồi, muốn rời khỏi anh, thì nhanh nhẹn biến đi cho khuất mắt anh." Thiệu Tiểu Tam nhitức giận, thật sự bỏ đi, cứ như vậy biến mất?

Đây có phải là đã bỏ hắn rồi không?

.....

La Cường bữa trưa không ăn được mấy miếng, bữa tối cũng ăn không vô, mặt không biểu cảm ngồi xồm trên ghế đẩu trong nhà ăn nhìn bức tường trống trơn, đầu óc cũng trống rỗng.

Cả đêm hắn không nói chuyện với ai, Thuận Tử Hồ Nham và những người khác hỏi chuyện, trên chọc hắn cũng không phản ứng.

Trở lại ký túc xá, ngẩng đầu lên là thấy ngay chiếc camera tối om, ống kính như một con mắt mở to.

Nhưng đằng sau con mắt ấy, không còn là cái màn thầu lớn hắn nhớ thương nữa ...

Hai mắt La Cường đỏ bừng, quay đầu lại, đột nhiên vung một cú đấm thật mạnh!

Cú đấm này đánh vào tủ đựng đồ xếp cạnh tường, nắm đấm sắt đánh xuyên thẳng qua tấm gỗ mỏng, âm thanh khùng khĩệp của

xương va chạm với vật cứng và tiếng đò vật đổ nát bùng ra làm mọi người sợ ngây người...

La Cường cứ như vậy đứng giữa phòng, các khớp ngón tay sưng tấy bị xé rách, xuất hiện những mảng thịt đỏ, những mảnh gỗ vụn và mùn cưa cắm vào các ngón tay, rỉ máu ...

Cũng vào mấy ngày ấy, có Ngày thăm gia đình, La Chiến đến Thanh Hà một lần nữa để thăm anh trai mình.

Kể từ khi ra tù, La Chiến hàng tháng đều đặn gửi một thùng thức ăn và một thùng quần áo lớn đến nhà tù Thanh Hà, không gián đoạn. Hắn đã từng ngồi tù, biết được những khó khăn vất vả và cuộc sống tẻ nhạt trong tù, biết nỗi sợ lớn nhất của những người ở trong tù là không có ai lo lắng nhớ thương bên ngoài. Hắn bây giờ đang sống một cuộc sống hạnh phúc, có người biết lạnh, biết nóng đang che chở và yêu thương hắn, nhưng cũng lại lo lắng anh trai mình sống khó khăn.

Mặt La Cường lạnh lùng cứng rắn như một ngọn núi đá, lạnh nhạt nói lại câu nói cũ: "Tam nhi, có người ức hiếp em thì nói cho anh biết, ông đây sẽ xử lý tên đó, nếu không có ả, thì nhanh cút đi, đừng đến đây gặp anh."

La Chiến bám lấy kính thủy tinh, hỏi: "Anh, anh có chuyện gì buồn phải không, nói em biết đi."

La Cường cứng giọng nói: "Ông đây rất tốt, không cần em lo."

La Chiến do dự muốn nói cái gì rồi lại thôi, trong lòng trầm tư hồi lâu nhưng vẫn chưa nói được ra ngoài miệng, sờ sờ đầu cười ngu, lộ ra hàm răng trắng đều tăm tắp. Trong lòng hắn có chuyện tốt đẹp nhưng không nói thành lời được, rất khó chịu.

La Cường nheo mắt, nghi ngờ hỏi: "Tam nhi, có gì giấu ông đây à, nói mau lên."

La Chiến nắm chặt tay cười ha ha, nụ cười vô sỉ đặc ý đã bại bộ hết tâm tình, khuôn mặt đỏ bừng, từng lỗ chân lông trên người đều tràn đầy cảm giác sảng khoái vui sướng.

La Cường nhẹ giọng mắng: "Thằng này, cười đến chảy nước dãi, có người bên ngoài rồi à?"

La Chiến không chút nao núng gật đầu: "Vâng, có rồi."

La Cường hỏi: "Ai vậy? Nói cho anh biết, anh giúp em điều tra xem có đáng tin không?"

La Chiến cười nói: "Người này không cần tìm hiểu, đó là người rất tốt, đối xử với em rất tốt ... Anh, để sau này em kể nha."

La Cường từ trong mũi hừ ra một tiếng khinh thường, mang theo chút ganh tị mà hấn cũng không nhận ra: "Mẹ kiếp, còn giấu diếm anh!"

La Chiến suy nghĩ một chút, đột nhiên hỏi: "Anh, anh ở đây thấy tốt không? Quản giáo trong đội anh thế nào? Anh, em biết anh ghét nhất là cóm..." . "

La Chiến là người hay nói vòng vo, hấn cố ý thăm dò, nhưng thật xui xẻo câu nói này chọc ngay vào chỗ nhức nhối nhất của anh trai hấn.

Sắc mặt La Cường đột nhiên xám xịt đi, dưới mắt hiện lên mấy vằn đỏ, giọng nói khàn khàn: "Không được nhắc tới cóm trước mặt ông đây! ... Nếu không có chuyện gì thì rút đi được rồi đó."

La Chiến nhanh nhẹn xoay người lẩn đi, trong lòng hấn đang nhớ thương một cảnh sát nhỏ xinh đẹp như hoa nên có tật giật mình, nơm nớp lo sợ, cuối cùng cũng không dám hó hé tiếng nào trước mặt anh trai.

Thiệu Quân đi năm ngày, La Cường ngồi xồm trên ghế đá bên cạnh sân bóng rổ suốt năm buổi chiều, một mình ngắm hoàng hôn, lặng lẽ

hút thuốc, lặng lẽ chờ.

Hồ Nham nhẹ nhàng bước tới, cũng ngồi xổm trên băng ghế.

La Cường không thèm liếc tiểu hồ ly một cái, phun ra đúng một chữ: "Cút."

Hồ Nham không tức giận chút nào, nhưng cũng không cút, nói: "Em ngồi với anh."

La Cường: "Tôi không cần ai ngồi với tôi."

Cho dù khó chịu cỡ nào, hắn cũng cắn răng nuốt máu, chứ không bao giờ để người khác thương hại hắn, chê cười hắn.

Hai người đều biết rõ, và Hồ Nham cũng hiểu tại sao tính tình La lão nhị lại thất thường như vậy mấy ngày qua. Rơi vào bể tình, ai cũng như ai.

Hồ Nham hai tay ôm đầu gối, chống cằm yên lặng nói: "Anh Cường, anh cứ như vậy có đáng không? Anh nghĩ còn có hy vọng sao?"

"Hồi đó em cũng đợi như anh, nhưng cho dù anh có đủ khả năng chờ đợi, anh nghĩ người mình đợi có thể quay lại không?"

La Cường chậm rãi quay mặt đi: "Tôi tự nguyện chờ."

Hồ Nham nở một nụ cười chua chát, lặng lẽ nhìn vài con kiến mang theo thức ăn đang bò trên mặt đất, nói: "Anh Cường, anh biết tại sao em muốn theo đuổi anh không? Anh bị kết án 15 năm tù, tức là lâu hơn cả thời gian ngồi tù của em. Dù sau này anh có giảm án thì em cũng có thể được giảm án. Anh sẽ không bao giờ bước ra khỏi cánh cổng sắt lớn này sớm hơn em ... Hai ta có thể ở trong đây thật lâu, cho nên em nghĩ em và anh hợp lại sẽ tốt lắm."

La Cường mím chặt môi, không nói gì.

Hồ Nham lại nói: "Anh Cường, em thực sự thích hợp với anh hơn.... người khác."

Hồ ly không dám nói thẳng tên ai đó khiến La Cường tức giận, chỉ dùng "người khác" để ám chỉ.

La Cường nổi nóng, hấn giễu cợt: "Ông đây thích hợp với ai đến lượt cậu xem vào sao?"

Đôi mắt của Hồ Nham lộ vẻ thẳng thắn tang thương không hợp với tuổi tác, tự giễu cười: "Nếu không thì anh nghĩ thế nào? Anh Cường, anh mới vào được ba năm, còn em thì đã lâu rồi. Quản giáo đến rồi đi, sớm muộn gì cũng phải đổi đi nơi khác, có ai thật hạnh phúc ở cái nơi này hơn mười năm?"

"Cái lợi của việc vào tù là có thể vứt bỏ rất nhiều duyên phận không thuộc về mình. Chúng ta ở đây hơn mười năm, ngoại trừ người thân, ngoài cha mẹ ruột, không có ai chờ đợi chúng ta đến cuối cùng cả."

Hồ Nham nói điều này không chỉ với bản thân, mà còn với La Cường.

Câu nói này là nhát dao tàn nhẫn nhất, cắm vào nơi đau đớn nhất, nơi không có phòng ngự trong trái tim La Cường.

La Cường vẫn không nhúc nhích, ngồi xồm như một pho tượng đồng ngàn năm tuổi, gương mặt nghiêng được ráng chiều tà dát lên một màu vàng cô độc.

La Cường khẽ đáp: "... Cậu nói đúng. Tôi không còn cha mẹ. Ngồi xồm ở đây hơn mười năm, sẽ không có ai đứng yên chờ ông đây."

Có người được xác định sẽ cô độc cả đời. Ngay cả cậu em trai La tiểu tam nhi cũng đã có người thương, sắp thành thân, xây dựng tổ ấm cho riêng mình, sau này cũng sẽ không lo lắng quá nhiều cho anh trai mình nữa ...

Thiệu tiểu tam nhi là gì của hấn?

Thiệu tiểu tam nhisẽ đợi chứ?

Sẽ không.

Nhưng ngay vào lúc La Cường chờ đợi đến gần như tuyệt vọng,
Thiệu Quân đã quay lại.

*Hoi phũ nhưng đúng là thiếu gia nhà ng ta khum có đợi quài đợc
đâu chú hai, nên chú làm ơn nghĩ cách ra tù cho sớm sớm cái.....*

./.

-----oOo-----

Chương 55

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 55: Người tình dưới ánh trăng

Chuyển ngữ: Andrew Pastel

Thiệu Quân cũng phải vội vàng quay về, thoạt nhìn có vẻ như vừa mới thay đồng phục trong văn phòng, cúc áo sơ mi chưa cài ngay ngắn, cổ áo hở ra lộ ra để lộ xương quai xanh lấp ló, vừa bước đi vội vàng vừa thất đái lưng cảnh phục.

Sau khi xem xong tin tức, La Cường từ phòng sinh hoạt đi ra, nhìn thấy bóng người mảnh khảnh với vòng eo nhỏ màu xanh xám hiện ra trước mặt, hắn còn tưởng mình hoa mắt.

Hắn sững sờ nhìn anh, nhìn Tam Mạn thầu trùng đôi mắt đỏ như con thỏ, hơi hơi bĩu môi, chỉnh dây thắt lưng, vẫy tay ra hiệu với cả đội: "Đi về, về buồng giam hết đi. .."

La Cường nhìn đến mắt cũng đau, hốc mắt cay xè, liên tục mấy ngày mất ngủ, chỉ biết trần trọc gặm gỏi, cắn cánh tay mình, ngủ không yên.

Hai mắt Thiệu Quân cũng có vẻ hơi sưng, anh xoa mu bàn tay của mình với La Cường, đây là cách hai người chào hỏi, sau đó quay mặt đi.

La Cường thì thầm nói: "Cảnh sát Thiệu, nói chuyện một chút được không?"

Thiệu Quân chột dạ, không hiểu hỏi: "Chuyện gì?"

La Cường giọng khàn khàn: "Cái ... cái nồi ở nhà ăn ... Tôi quên

không rửa ... Bây giờ đi rửa được không? ... Cậu, cậu ăn tối chưa?
... Tôi đi nấu ... "

La Cường môi thì thảo, nói chuyện lung tung, ánh mắt như có móc câu, nhìn chăm chăm vào Thiệu Quân, như không hề quan tâm sẽ có ai khác nhận ra điều mờ ám.

Đêm đó, Thiệu Quân gài như để cho ông thần hắc ám này lòi, kéo, xuyên qua khu rừng nhỏ, vòng qua cửa sau nhà ăn. Mấy chỗ khác không an toàn, Thiệu Quân sợ có ai phát hiện rồi nghi ngờ, nên dẫn người đàn ông này lên sân thượng nhà xưởng thông qua đường ống thông hơi.

Thiệu Quân cạy tấm lưới sắt của một lỗ thông hơi trên cầu thang để lộ đường ống.

Cả hai đều nhanh nhẹn chân tay, La Cường đứng trụ bên dưới, Thiệu Quân giẫm lên vai La Cường trèo lên một cách dễ dàng. La Cường bước lên tay vịn cầu thang, lại đá vào tường, chống đỡ bằng cả hai tay, để Thiệu Quân ở phía trên túm kéo lên...

Ống thông hơi này thường không có ai sử dụng, thậm chí rất ít người để ý đến, chui ra khỏi lỗ thông hơi là sân thượng nhà xưởng, bao phủ bởi ánh trăng tròn.

Thiệu Quân có chuyện riêng giấu trong lòng, không có mấy hứng thú, nói nhỏ: "Tìm em có việc gì? Có gì muốn nói."

Hai mắt La Cường đỏ lên: "Em đã ở đâu vậy?"

Thiệu Quân tức giận hỏi: "Em đi mấy ngày không được nữa sao? Em không được về nhà à? Đâu phải em không có nhà, nhà em có một đồng người kia kìa!"

La Cường nói: "... Ừm, em có nhà, anh thì con mẹ nó không có nhà từ lâu."

Nghe hắn nói, Thiệu Quân mềm lòng đi, anh khẽ lẩm bẩm: "Em không có ý đó, đừng hiểu lầm em ..."

La Cường hai mắt đỏ sậm, cứng ngắc phun ra từng từ: "Đi rồi thì quay lại làm gì?! Đã đi thì đừng quay lại."

Thiệu Quân: "....."

Mắt Thiệu Quân cũng đỏ: "Anh.... anh anh lúc nào cũng hạch sách em!"

Chưa kịp dứt lời, mắt La Cường đã ươn ướt, hắn bất ngờ ôm lấy anh, hôn lên.

Nụ hôn của La Cường rơi xuống mặt, chân mày và đôi mắt Thiệu Quân như mưa rào nặng hạt, với hơi thở dồn dập và mút mát thô bạo. Hai tay hắn vuốt lên mặt Thiệu Quân, xoa nắn khuôn mặt nhiều ngày qua hắn phát điên vì thương nhớ! Hắn ngậm lấy mũi của Thiệu Quân, chặn lỗ mũi anh lại làm anh khó thở, vùng vẫy trong vòng tay hắn mấy lần, cuối cùng hai chiếc lưỡi cũng quấn lấy nhau.

Thiệu Quân chỉ do dự một giây trước khi chấp nhận nghênh đón hắn tiến vào.

Lạnh nhạt ngàn ấy ngày, sao anh có thể không nhung nhớ La Cường?

Tuy ngoài miệng không chịu thừa nhận, nhưng cơ thể Thiệu Quân đã không chịu được nữa mà run lên. Nếu trong lòng anh không nghĩ đến tên khốn này, anh đã đi "hạnh phúc" với đàn anh Vân Giai rồi. Chợt mong ai chẳng sướng như nhau? Chỉ khác biệt khi trong lòng có người nhớ thương thôi, giống như đến chim cũng có nhận thức vậy.

Thiệu Quân cảm thấy nụ hôn lần này của La Cường rất khác. Hốc mắt người đàn ông này sưng đỏ, như thể hắn đã chịu rất nhiều uất ức, xúc động và phẫn nộ, hắn ghì chặt anh, thô bạo mà hôn, như

thể phải hôn mất một lớp da, hôn hết cả ruột gan cả trái tim anh mới chịu thôi...

La Cường từng tác từng tác hôn xuống, ngậm lấy yết hầu Thiệu Quân, cố gắng không cắn mạnh. Hắn dùng chiếc lưỡi nóng bỏng của mình liếm từng đường gân cổ, như để nhớ kỹ một người, khám tất cả dấu tích để lại trên cơ thể Thiệu Quân vào tận xương tủy.

Thiệu Quân khép hờ mắt thờ hẩn hẩn, áo anh bị xé toạc ra, lộ ra ngực, vai, rồi bụng dưới, La Cường vừa lột vừa hôn lên từng li từng tí, hôn khắp người anh, mút mát hai nốt đỏ trên ngực, rê lưỡi lên cơ bụng sáu múi, liếm lấy vòng eo ...

La Cường tháo thắt lưng quần anh ra, thô bạo kéo phăng quần dài.

Thiệu Quân vẫn còn những đốm vàng nhạt trên đùi.

Đã năm sáu ngày trôi qua nhưng dấu vết "tàn sát" bằng răng của hắn vẫn chưa hoàn toàn biến mất, những vết màu lốm đốm xuất hiện trên làn da hơi sưng, nhìn thật ghê người, khiến La Cường cảm thấy tội lỗi.

Thân dưới không còn gì che chắn của Thiệu Quân run lên không ngừng, anh nhìn La Cường đang cúi xuống trước mặt, ôm lấy hông mình. Đôi mắt sâu hút hồn độn của La Cường như muốn nuốt chửng anh. Hắn mở miệng, ngậm trọn lấy thằng nhỏ màu đỏ hồng của anh!

Cứ như vậy, Thiệu Quân giãy dụa như bị ngạt thở, "umm" một tiếng dài, ngửa cổ ra sau, toàn bộ linh hồn dường như đều tan thành nước trong khoang miệng hắn!

Ánh trăng trắng sáng trải rộng trên sân thượng, trong veo và đẹp đẽ như một bức họa, xung quanh yên tĩnh đến mức có thể nghe thấy tiếng mút mát của La Cường và tiếng thờ hẩn hẩn hỗn loạn của Thiệu Quân.

Khu nhà xưởng là tòa nhà cao nhất trong khu nhà tù này, họ ở trên sân thượng, trên đỉnh đầu chỉ có bầu trời đêm dẹt bằng những vì sao rực rỡ. Chỉ có nàng trăng và những vì tinh tú mới có thể nhìn thấy những tình cảm mãnh liệt và bí ẩn nhất đêm nay...

La Cường nửa quỳ nửa ngồi xồm trên đất, đè Thiệu Quân vào tường, ghì chặt chân anh.

Trán hấn đặt lên bụng dưới của Thiệu Quân, cố ý không cho anh nhìn thấy ánh mắt, vẻ mặt của hấn.

La Cường đã sống bốn mươi năm, hơn một nửa cuộc đời, đến một ngày nọ, hấn chợt nhận ra mình chỉ đang đi trên một con đường xa lạ, như chưa từng thật sự sống, vẫn chỉ là một đứa trẻ mới sinh.

Đây là lần đầu tiên trong đời hấn trân trọng một người, yêu đến tận xương tủy, muốn hôn khắp toàn thân người ấy, hôn cả cõn khít, muốn biểu đạt sự chung tình bằng môi. Hấn dùng đầu lưỡi quần lấy cái rãnh mềm mại màu đỏ, cẩn thận liếm láp, khiến Thiệu Quân bị giam trong vòng tay hấn run lên từng đợt.

Có một số việc không cần luyện tập, La Cường chưa bao giờ làm việc này cho người khác, không bao giờ liếm láp cho người khác, nhưng thậm chí hấn cũng không đắn đo, chỉ cảm thấy muốn làm thật tốt công đoạn này, để người ấy cảm thấy thoải mái nhất, muốn hét lên, muốn bắn.

"Anh.... anh làm gì ... Anh bị sao vậy ..."

Thiệu Quân thờ hỏn hỏn hưởng thụ, không thể nói được một câu hoàn chỉnh, rồi lại dường như không cần phải nói gì.

Anh vuốt ve đầu La Cường bằng những ngón tay run rẩy, vuốt ve phần xương cứng phía sau đầu La Cường, phần "phản cốt" chưa từng thỏa hiệp, vuốt ve mắt mũi hấn, đắm chìm trong từng đợt khoái cảm như điện giật. Những chiếc răng nanh của La Cường thỉnh thoảng cạ vào quy đầu, cảm giác vừa đau vừa sung sướng khiến

hông anh như tê dại đi, cơ bắp run lên bần bật, như sắp bị chuột rút.

Anh ôm La Cường, giữ chặt người đó trong lòng bàn tay, nhìn La Cường há miệng không ngừng phun ra nuốt vào thứ giữa hai chân anh, hai khối xương vùng mào cao ngất nhú lại, khoe mắt hơi ướt, vẻ mặt đầy thương đau làm anh xót xa.

Người trước mặt là La Cường, người dùng miệng cho anh là La Cường!

Đây không phải là con vịt nhỏ trong hộp đêm Tam Lý Truân, hay mấy mèo con chó con vô vị xung quanh Tam gia gia, Hai mắt Thiệu Quân nóng rực, mọi ý thức trong cơ thể không thể kháng cự lại mà bùng cháy, khoảnh khắc đó thể xác và tinh thần anh như hoàn toàn mất kiểm soát. Lưỡi của La Cường dày và khỏe, cuộn anh thật mạnh đến không chịu được. Nếu không phải đang đứng, anh đã quàng đôi chân qua cổ đối phương, khao khát sự tồn tại nặng nề đó từ lâu...

Động tác hai người ăn khớp với nhau, đầu ngón tay của Thiệu Quân cắm vào da cổ La Cường, quy đầu đâm sâu vào cổ họng, nặng nề cọ sát vào nhau cả thể xác lẫn tinh thần, va chạm đến thất hồn lạc phách. Thiệu Quân không kiềm chế được cao trào, mất kiểm soát phun vào miệng La Cường. Lúc đó anh cũng rất miễn cưỡng, muốn rút ra, nhưng cơ thể đã nếm trải mùi vị kích thích từ chối, không chịu nghe lý trí điều khiển nữa, không cho anh rút ra mà cứ lần lượt đâm sâu vào miệng La Cường, khiến bên kia phát ra những âm thanh cố gắng nhẫn nại trong cổ họng.

Anh cảm nhận được sự trơn trượt khi những nếp gấp nhạy cảm cọ sát niêm mạc miệng của người kia, thờ dốc, ngâm nga thành tiếng, trao hết toàn bộ cho người đàn ông này không hề giữ lại...

Thiệu Quân nhắm mắt lại, run rẩy trong miệng La Cường, không ngờ La Cường lại đột nhiên ôm chân anh, ép ngã xuống đất, cả cơ thể hẳn nặng nề đè lên anh!

Thiệu Quân buộc phải nằm úp sấp nửa quỳ, hai đùi bị La Cường siết

chặt từ phía sau.

(khụ.... là thế doggy đó)

Trước đây anh không thích thế này, tư thế này khiến bất kỳ người đàn ông nào có bộ não bình thường đều cảm thấy xấu hổ, huống chi mẹ nó đây là chỗ nào? Nếu cảnh sát vũ trang đang canh gác trên mấy chót cao chú ý, rọi mấy cái đèn xuống đây, là có thể tận mắt nhìn thấy anh ở trường bị đàn ông đè ...

Anh làu bàu mắng thảm trong miệng, tên khốn kiếp họ La, đồ đáng ghét.

La Cường thô lỗ nói vào tai anh, thích không, muốn không, muốn ông đây chơi em không?

Hai người đang nằm trên mặt đất, nếu động tĩnh lớn hơn một chút, có thể sẽ bị phát hiện, không có đường lui. Tình yêu sâu đậm và tuyệt vọng dưới sự kích thích mạnh mẽ làm Thiệu Quân hít thở dồn dập, mặt đỏ tai hồng, cảm nhận được cơn thịt to lớn nóng bỏng của La Cường đâm vào giữa hai chân mình mà cọ xát. Anh cảm thấy mình điên rồi, mình bị tên khốn này dày vò đến điên rồi...

Anh không thể đoán mình ra bao lâu, quy đầu không ngừng chảy ra chất lỏng trắng đục, dường như toàn bộ tinh lực và sức lực của toàn thân đều chảy ra cả.

Lúc cao trào, khóe mắt Thiệu Quân tràn ra chất lỏng ướt đẫm. Không phải anh muốn khóc mà là anh không thể kiểm soát việc ứa nước mắt khi ham muốn tình dục của mình được thỏa mãn. sau khi bắn, anh gần như ngã quy xuống đất không đứng dậy. La Cường khiêng anh lên vai, đi đến một chỗ khuất gió sau bức tường.

Thiệu Quân ngồi dưới đất, hai tay vẫn ôm La Cường không muốn buông, dụi dụi gò má dẫm nước mắt lên cổ áo La Cường.

Hai người thở dốc, ngồi nghỉ một lúc.

La Cường phun hết những thứ trong miệng ra, lau sạch, sau đó ôm anh, xoa đầu, nói nhỏ: "Sao vậy, sao lại khóc?"

Thiệu Quân lẩm bẩm bằng giọng mũi, "Ai khóc! ..."

La Cường hừ một tiếng: "... Lần đầu tiên ông đây làm chuyện này, khó chịu đến vậy à? Khó chịu đến mức khóc luôn?"

Thiệu Quân nghe vậy không biết nên khóc hay nên cười, trên mặt vẫn còn đọng nước mắt, khóe miệng lại cong lên: "Lão nhị, thật sự là lần đầu tiên à?"

La Cường lạnh lùng nói: "Chỉ là lần này thôi, anh không muốn nữa!"

Thiệu Quân bĩu môi: "Thật bần."

La Cường trừng mắt: "Mẹ kiếp, anh còn chưa nói em bần, em lại ghét bỏ anh!"

Thiệu Quân vẫn chưa chịu thôi, néo néo gương mặt La Cường, cái khuôn mặt chỉ có anh mới dám chạm vào phá phách: "Hôm nay anh bị sao vậy? Cái mặt này là sao đây? Là ai, ai nhìn Tam gia gia đây khóc trước?! "

La Cường bị Tam màn thầu chọc, hai má đỏ bừng, quay đầu, hung hăng lau mặt.

Thiệu Quân nở nụ cười xấu xa, tiếp tục chọc La Cường.

"Tưởng em đi luôn đúng không?"

"Nhớ em đúng không?"

"Này, nhớ em nhiều cỡ nào vậy?"

"Tối lại cắn vỡ gối đúng không?"

"Khai thật đi, anh cần hồng bao nhiêu vỏ gối rồi? Anh không nói em tự kiểm tra đó nha, đêm nay em sẽ đi trực buồng giam, xét gối của anh!"

La Cường nghiêm mặt, khóe miệng giật giật: "Hừ, lăn đi rồi còn về làm gì? Không nhớ anh sao? Tính bỏ ông đây luôn à?"

Hai người ngồi sát nhau dưới chân tường, ôm chặt lấy nhau, môi áp vào nhau, hôn lên đôi mắt ướt đẫm của nhau, yêu đến không ngừng được...

Hôm nay Thiệu Quân từ nhà trở về, quả thực tâm trạng vô cùng tồi tệ, hai mắt đỏ ngầu, vừa nhìn đã biết mới vừa trải qua mấy ngày không suôn sẻ.

Anh có gia đình, nhưng cảm thấy có gia đình thậm chí còn không tốt bằng La Cường không nhà, không cha, không mẹ, không lo lắng.

Tiểu Thiệu Tam nhi xin nghỉ phép để dự tiệc mừng thọ lần thứ 80 của ông ngoại.

Sinh nhật 80 tuổi phải đặc biệt hơn bình thường. Thiệu Quân cảm thấy có lỗi với ông mình nên chạy đến Thiên Tân sáng sớm mua mấy giỏ tôm ghe tươi sống trên bến tàu, có cả bánh ngọt và quà tặng mang theo.

Cụ ông cả đời ngay thẳng, sống thanh đạm, không muốn phô trương, không muốn đi ăn nhà hàng khách sạn phung phí tiền. Ông đề nghị ăn ở nhà, cả nhà cùng quây quần bên bàn ăn nói chuyện.

Người đến cửa mừng thọ nối tiếp nhau, trong khuôn viên quân khu có nhiều người tai to mặt lớn, cũng có vài lính được cấp trên phái đi đưa quà mừng. Cụ ông chỉ nhận tấm lòng, không chịu nhận quà, từ chối tất cả những người này, kể cả con rể.

Đi chúc thọ, cho dù Cục trưởng Thiệu bình thường ít đến đây, cố

gắng không xuất hiện nhiều nhất có thể, nhưng những dịp như vậy không thể không đến, hơn nữa còn phải chuẩn bị quà mừng thọ long trọng.

Cụ ông mặt lạnh xua tay: "Tôi không nhận đồ của anh. Quà cáp người khác tôi không nhận, làm sao tôi nhận của anh được?"

Trong bữa cơm, bầu không khí trên bàn luôn xa cách, có sự hiện diện của Thiệu Quốc Cương trên bàn, cụ ông rất không vừa mắt, rất ít nói. Thiệu Quân thì vui đầu cắt càng cua, trước mặt bố anh cũng không tiện nói chuyện đùa giỡn với ông tự nhiên được.

Bà ngoại Thiệu Quân chăm chú nhìn cái miệng đầy gạch cua của anh. Nhìn khuôn mặt rất giống người con gái đã mất, mắt bà đỏ hoe. Bà lấy khăn tay chấm nước mắt, nói: "Từ bé đã thích ăn cua rồi, đúng là di truyền, hồi đó mẹ cháu cũng rất thích cua. "

"Bà từng nói mẹ cháu là cua có tính hàn, phụ nữ ăn quá nhiều sẽ không tốt ... Nhưng nó rất thích ăn. Mỗi mùa thu hằng năm trên Bộ đem cua đến biếu, nó có thể ăn đến sáu con cua ..."

Chỉ vài câu nói đã khiến ai nấy đều im lặng, cả bàn tiệc đầy cá tôm, cua, hải sản thịnh soạn nhưng ăn không trôi nữa.

Cố lão gia chịu đựng một lúc, dùng gậy đập mạnh xuống đất, gằn giọng nói: "Đã không muốn gặp tôi thì chẳng biết đến đây làm gì?"

Thiệu Quốc Cương biết câu này là nhắm vào ông, ông nghiêm mặt, cố gắng không tỏ thái độ gì.

Cố lão gia làm quân nhân cả đời, đã khó chịu thì nổi nóng ra ngoài luôn, cụ lớn giọng: "Tôi đây còn mừng thọ cái gì? Còn gì để mà mừng? Người một nhà quây quần ăn cơm, vậy mà có người có người không còn!"

Thiệu Quốc Cương lúc này không thể im lặng được nữa, đặt đũa xuống: "Bố, con biết bố không thoải mái, chuyện trước kia, hôm nay

có thể không nhắc đến được không?"

Cố lão gia lại nện cây gậy xuống đất một cái: "Tôi không nói chuyện này thì còn nói cái gì? Tôi với anh còn gì để nói nữa?"

Thiệu Quân ném chiếc kẹp vỏ cua lại vào đĩa, mặt anh tái xanh, hơn mười năm anh đã nhiều lần nhìn thấy cảnh tượng tương tự như thế này rồi, tâm cũng chai sạn.

Cục trưởng Thiệu cũng tức giận, mấy người ngồi trên bàn ăn này có ai không có chức có quyền, ngồi trên ghế cao đầu, ai cũng có uy tín danh dự, sao có thể chịu bị quát mắng như thế?

Thiệu Quốc Cương nói: "Bố, con chưa từng nặng lời với bố suốt bao nhiêu năm nay, nhưng con muốn nói với người họ Cố của bố biết rằng, con không làm gì trái với lương tâm, không làm gì hổ thẹn, con không làm gì có lỗi với cô ấy cả! Cô ấy đã không còn, con còn có thể nói gì cô ấy? Con không muốn nhắc đến mấy chuyện hồi đó, vì nếu nhắc đến thì chẳng khác nào tự bôi tro trát trấu lên mặt Thiệu Quốc Cương này!!! ... "

Chính những câu nói này làm sắc mặt Thiệu Quân đột nhiên thay đổi, rống lên giận dữ: "Mấy người làm gì vậy? Mấy người có thể thôi đi được không?!"

Tiếng hét của Thiệu Quân khiến cha và ông ngoại phải sửng sờ.

Vẻ mặt của Thiệu Quân đau đớn vô cùng, đôi mắt đỏ hoe trừng lớn, nói năng không mạch lạc, giống như chuẩn bị bật khóc, bất thành linh anh đẩy mạnh ghế đứng phát lên.

"Mấy người có thể đừng nhắc tới những chuyện đó được không? Có thể để yên cho nó được không! Có thể đừng nói không? Có thể đừng nói không?!!!"

Thiệu Tiểu tam nhi lúc ấy không quan tâm đến mặt mũi của mọi người nữa, chạy khỏi bàn, phóng thẳng lên phòng mình trên lầu,

đạp cửa lao vào.

Anh lao lên chiếc giường lớn, vùi mặt vào gối, vai run dữ dội, trong người khó chịu vô cùng ...

Tiểu Quân Quân là báu vật lớn của cả gia đình, là viên ngọc quý trong lòng bàn tay, nhà ngoại và nhà nội không hợp nhau, nhưng cả hai đều yêu thương đứa nhỏ này nhất.

Thiệu Quân tức giận đến mức bỏ ăn, những người còn lại cũng không ăn vô, bữa tiệc mừng thọ kết thúc như thế. Thiệu Quốc Cương quay đầu rời khỏi nhà cha vợ cũ, không nói lời nào. Ông không còn là một tên cán bộ trẻ không danh chức nữa, giờ ông đã là cục trưởng cục cảnh sát, để người ta chỉ vào mặt mình mắng chửi, sao ông có thể chịu được?

Cụ ông và cục trưởng Thiệu cãi nhau lần này, còn một lý do nữa là cả hai đều quan tâm đến chuyện lập gia đình của Thiệu Quân.

Cổ lão gia có một đồng chí cũ, một quan chức cấp cao của Bộ Tổng tham mưu, hai nhà môn đăng hộ đối, cũng quan hệ thân thiết với nhau. Trong gia đình đồng chí già đó có một cô cháu gái trẻ, hai nhà cố ý tác hợp cả hai thành một đôi. Người đó hôm nay có đưa đứa cháu gái nhỏ đến mừng thọ, trò chuyện một lúc lâu, Thiệu Quốc Cương cũng nhìn thấy.

Cục trưởng Thiệu thì lại có một kế hoạch khác. Thiệu Quân là con trai ông ấy, ông cũng chỉ có một đứa con trai như vậy. Đứa nhỏ này từ nhỏ đã thân với bên ngoại hơn, giờ con trai vàng ngọc đến tuổi lập gia đình, Thiệu Quốc Cương sao có thể bằng lòng để cho Thiệu Quân "thân càng thêm thân" với nhà ngoại, để ông ngoại nắm đứa cháu trai trong tay cả đời?

Cục trưởng Thiệu vừa vô tình vừa cố ý đề cập đến chuyện cưới hỏi cho con trai mình vài lần. Ông muốn mai mối Thiệu quân với thanh mai trúc mã thời thơ ấu của anh, Đào San San. Bố của Đào San San làm trong hệ thống công - kiểm - pháp giống với Cục trưởng

Thiệu. Cả hai người trở về từ Quân đoàn Hắc Long Giang cùng năm, thi đại học cùng năm, vào cùng một trường đại học. Giờ cả hai đều nắm giữ những vị trí quan trọng. Cả hai nhà thật sự quá môn đăng hộ đối. Nếu Thiệu Quân kết hôn với Đào San San, chẳng phải con đường tương lai và tất cả mối quan hệ của con trai sẽ nằm trong tay ông sao? Đó là những gì Thiệu Quốc Cương đã tính toán.

Hai bên vẫn đang ngằm giằng co, cả hai đều sợ cục vàng Tiểu Quân Quân sẽ nhận lời bên đối phương.

Làm sao hai người lớn biết được cục vàng Quân Quân từ lâu đã "lục đục nội bộ" với gia đình, trong lòng đã có người khác rồi. Trai gái nhà ai có thể lọt vào mắt Thiệu Quân nữa bây giờ?

Vì vậy, Thiệu Quân trở mặt đẫy ghé, ít nhiều mượn cớ đang khó chịu để thoát khỏi âm mưu của người lớn hai bên. Vài ngày tiếp theo anh và ông ngoại đến ở trong khu biệt thự Bắc Mang Hà dành cho cán bộ kỳ cựu rồi mới trở về.

Thiệu Quân ngả đầu dựa vào vai La Cường.

La Cường vươn tay xoa tóc Thiệu Quân, theo thói quen làm rối đầu tóc, sau đó từ từ chải gọn gàng, nhìn anh lại trở nên tuấn tú dưới lòng bàn tay hắn.

La Cường đặt môi mình lên trán Thiệu Quân, gần chỗ tóc mai, hôn thật mạnh vài cái, cái hôn không hề chứa dục vọng, thuần túy là tình cảm trong sáng, muốn an ủi con thỏ nhỏ với đôi mắt đỏ hoe đang ngả đầu lên vai mình.

La Cường nói: "Nếu cảm thấy không thoải mái, có thể tâm sự với ông đây, anh có thể cho em lời khuyên."

"Người một nhà, còn chuyện gì không giải quyết được? Mấy người đàn ông trong gia đình ai cũng giỏi giang bản lĩnh cả mà."

Thiệu Quân ngồi xếp bằng, ngẩn ngơ nói: "Anh thì biết gì ..."

Mắt Thiệu Quân đột nhiên trở nên ươn ướt, giọng nghẹn lại, hơi thở dồn dập, giống như đang rất khó chịu. Anh nói, "Anh không hiểu đâu. Lần trước em không nói thật với anh, em chưa từng nói với ai sự thật này".

Thiệu Quân khó khăn mở miệng, thổ lộ chuyện riêng tư của gia đình với người ngoài, quá khứ hằn sâu trong lòng suốt bao nhiêu năm qua khiến anh cảm thấy xấu hổ, đau khổ và dày vò. Nói ra sẽ nhẹ nhàng hơn sao? Anh không biết. Anh cũng không biết tại sao mình lại muốn nói ra, muốn tâm sự hết với người trước mặt.

Có lẽ là vì anh quá tin tưởng La Cường, anh không có gì để giấu diếm trước người đàn ông này.

Tựa vào vai La Cường, đôi khi ngẩn ngơ được trở về thời thơ ấu, tựa vào vòng tay mẹ chơi đùa, đó cảm giác như được trở về nhà.

./

-----oOo-----

Phụ lục chú thích

Nguồn: EbookTruyen.VN

À... chắc các bạn cũng biết rồi.... không giống với các truyện khác dùng địa điểm giả tưởng, toàn bộ địa danh ở Bắc Kinh trong "Tội Phạm" đều có thật, bao gồm cả Nông trường Thanh Hà.

Có ai thắc mắc tại sao nhà tù mà lại gọi là Nông trường không :))))
Thì Nông trường Thanh Hà lập ra năm 1950 là để tận dụng các tội phạm chiến tranh sau giải phóng để khai hoang luôn, (hồi đó nguyên khu này là vùng hoang ngập nước) nên lúc đầu mới thành lập xây dựng theo hướng nông trường, gồm 8 cái thôn, xây thêm cầu, các nhà máy với các trang trại chăn nuôi trồng trọt, diện tích đến 115 km2 (nôm na to bằng chục cái quận trung tâm HCM gộp lại á :)) tù nhân cải tạo và các quản giáo ăn ngủ làm việc...sống ở đó luôn, (kiểu như đi "khu kinh tế mới" sau giải phóng bên VN mình)

Sau này do một vài yếu tố chính trị với nông trường kiểu này an ninh kém bị vượt ngục hoài nên đến năm 1990 thì cải cách lại thành khu nhà tù gồm 6 nhà tù, 1 bệnh viện, dùng tiền nhà nước luôn, mấy thôn xóm nhà dân nào ở đó thì cứ tiếp tục ở. Cái tên Nông trường Thanh Hà là cách gọi miệng cũ, còn trên giấy tờ nó là Chi Nhánh Thanh Hà của Cục quản lý nhà tù Bắc Kinh.

List mấy khu nhà tù trong Nông trường Thanh Hà.

Nhà tù Liễu Lâm

Nhà tù nằm ở phía đông nam Nông trường Thanh Hà, có diện tích 261 mẫu, diện tích xây dựng là 248 mẫu, sức chứa hơn 1.800 phạm nhân và hơn 380 cảnh sát.

Nhà tù Kim Chung

Đặt luôn theo tên của sông Kim Chung gần đó. Nhà tù giam giữ các tù nhân mắc các bệnh truyền nhiễm nghiêm trọng như AIDS , giang mai , lao và viêm gan . Nhà tù này cũng là nhà tù duy nhất ở nông trường Thanh Hà có cả chức năng trị bệnh và cải tạo. Nhà tù này cũng là nhà tù duy nhất dành cho các tù nhân mắc bệnh truyền nhiễm ở Bắc Kinh tính đến năm 2010. Vào ngày 2 tháng 8 năm 2001, bầy tiểu khu của nhà tù bắt đầu nhận tù nhân AIDS .

Nhà tù Tiền Tiến:

Khu nhà tù có diện tích 420 mẫu, sức chứa thiết kế là 2.000 người.

Nhà tù Trường Bạch:

Nhà tù Trường Bạch được đặt tên theo sông Trường Bạch (*cái sông vỡ đê dâng nước ngập sml hôm nào đó =)))*) . Vào tháng 6 năm 2005, nhà tù đã trở thành đơn vị thí điểm quản lý theo cấp bậc của Cục Nhà tù thành phố Bắc Kinh . Tháng 10 năm 2007, nhà tù chính thức được chuyển đổi thành đơn vị thí điểm phân loại khoa học. Theo phân loại khoa học, các tù nhân được phân loại thành cảnh báo cao, cảnh báo trung bình và cảnh báo nhẹ tùy theo mức độ nguy hiểm.

Nhà tù Thanh Viên:

Thành lập vào năm 1996. Năm 2002, nhà tù nhận được khoản đầu tư 70 triệu nhân dân tệ từ Bắc Kinh để tái thiết và mở rộng. Trại giam chịu trách nhiệm chính trong việc cải tạo phạm nhân ra tù, thông qua ba hình thức quản lý là ra tù, đào tạo thường xuyên và chuyên sâu, đào tạo lập nghiệp, hướng dẫn việc làm, dạy nghề và tiếp cận với phạm nhân.

Nhà tù Khẩn Hoa:

Vị trí nhà tù nằm ở giữa Nông trường Thanh Hà. Lễ khởi công dự án di dời trại giam (giai đoạn 1) được tổ chức vào ngày 6/11/2008. Nhà tù được thiết kế như một nhà tù an ninh cao và là một dự án trọng

điểm của Cục quản lý nhà tù thành phố Bắc Kinh .

Bệnh viện chi nhánh Thanh Hà của Cục quản lý nhà tù Bắc Kinh ban đầu được đặt tên là "Bệnh viện Nông trại Thanh Hà của Cục quản lý nhà tù Bắc Kinh".

Nhìn list này thì tuy truyện không đề cập tên chi nhánh nào thì cũng đoán khu nhà tù mới mà cả bọn vừa chuyển về là Khẩn Hoa nhỉ :))))))

Tại là khu nhà tù nên kiếm không ra được bao nhiêu ảnh về khu này cả, sương sương có bấy nhiêu, mà cũng không biết cụ thể là ảnh

của nhà tù nào trong Thanh Hà =))))))

Chào cờ ở Thanh Viên

Nhìn từ hàng rào ra

Khu nhà xưởng

Bệnh viện chi nhánh Thanh Hà, nơi chú La đi mỏ đá bị nổ rồi đc cán

vô nằm

Phòng biệt giam:

Phòng sinh hoạt xem tin tức

-----oOo-----

Chương 56

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 56: Sự thật năm đó

Chuyển ngữ: Andrew Pastel

Thiệu Quân dựa vào người La Cường, nhìn lên bầu trời đầy sao, chậm rãi nói: "Lần trước anh đoán sai rồi. Không phải ba em có người bên ngoài ... mà là mẹ."

La Cường nhướng mày nhìn anh, không lên tiếng, sợ mình lỡ lời nói không đúng, sẽ lại làm tổn thương da mặt non nớt của đứa trẻ này.

Thiệu Quân quay mặt đi, tránh cho La Cường nhìn thấy vẻ mặt xấu hổ của anh. Anh cũng là một người đàn ông hơn 20 tuổi, cũng có lòng tự trọng, có sĩ diện, nói với người ngoài mẹ ruột đi ngoại tình cũng cảm thấy xấu hổ ra mặt. Nhưng cũng có lẽ vì La Cường không còn bố mẹ, xuất thân từ tầng lớp thấp làm anh cảm thấy an tâm. La Cường dù thế nào đi nữa cũng sẽ không nổi bật và vượt trội hơn gia đình mình, điều đó khiến Thiệu Quân sinh ra một loại cảm giác tự cho mình là đồ vật hỏng, tự ném mình vào vũng bùn. Dù sao thì những năm lăn lộn ở Thanh Hà anh cũng đã cảm thấy như thế.

Thiệu Quân là đứa nhỏ được cưng chiều nhất trong gia đình. Người chiều chuộng anh nhất lúc đó chính là mẹ anh.

Những kỷ niệm đẹp nhất trong tuổi thơ anh vẫn được anh ấp ủ trong cuốn album ảnh trong phòng. Trong bức ảnh đen trắng nhỏ, cậu bé đội một chiếc mũ len, mặc một chiếc áo bông lớn, trên tay cầm một cái chong chóng, gương mặt vui thích. Mẹ anh nắm tay anh, dắt anh đi trên những bậc thang cao phủ đầy tuyết ở Thái Miếu.

Một gia đình như vậy, cũng không rõ là ai đã phá vỡ sự hòa thuận,

hạnh phúc ban đầu.

Mẹ của Thiệu Quân tên là Cố Hiểu Ảnh, khi đó bà còn rất trẻ và xinh đẹp, từ nhỏ sống trong an nhàn sung sướng, là một mỹ nhân nổi tiếng trong đại viện quân khu. Bức ảnh chụp Cố Hiểu Ảnh mặc quân phục, đội mũ lưỡi trai quần xà cạp chân (*) tạo dáng rất oai vẫn được trưng bày trong Xưởng ảnh Bắc Kinh lâu đời. Họ là hình tượng thiếu nữ xinh đẹp và thời trang nhất thời đại đó.

(*)

Cố Hiểu Ảnh trước khi kết hôn có rất nhiều người theo đuổi, nhưng tiêu chí của bà rất cao, còn có cá tính mạnh mẽ. Lúc còn đang học, bà đã chung với các học sinh từ các trường cấp 2 Cảnh Sơn, Nguyệt Đàn và 121 gần đó, không đến lớp, cùng với cả thành phố đổ ra đường đi biểu tình. Trong những năm hừng hực khí thế rung chuyển ấy, bà gặp Thiệu Quốc Cương.

Thiệu Quốc Cương thực chất xuất thân từ tầng lớp lao động, gia đình ông là công nhân bình thường trong nhà máy dệt số 2 ở Bát Lý Trang, Bắc Kinh, không có lai lịch gì. Khi Cố Hiểu Ảnh và Thiệu Quốc Cương đến với nhau, gia đình đương nhiên không đồng ý, nhưng bà lại cứng đầu cương quyết, chường mắt mấy công tử ăn chơi trác táng trong "Chiến xa đội" ở đại viện quân khu, chỉ thích mỗi thanh niên nghèo Thiệu Quốc Cương.

Năm đó, các học sinh hưởng ứng lời kêu gọi của nhà nước, tạm nghỉ học, lên núi về nông thôn phát triển kinh tế mới. Thiệu Quốc Cương, một thanh niên 18 tuổi, đã đến vùng đông bắc để tham gia Quân đoàn Xây dựng. Đến bờ sông Tùng Hoa băng giá mặc áo khoác quân đội, thêm bốn lớp quần, đội mũ da to che tai, đứng trực ở đồn biên phòng ban đêm trong tuyết, khoét lỗ trên băng để câu cá hồi, hay kéo máy cày ở nông trường hoang vu ... đó là niềm nhiệt huyết hào hùng của thế hệ thanh niên những năm ấy.

Trong năm năm sống ở vùng Đông Bắc Trung Quốc đầy khắc nghiệt

và khó khăn, năm nào Thiệu Quốc Cường cũng nhận được bưu kiện Cố Hiểu Ảnh gửi từ Bắc Kinh, hai người cũng từng hữu tình có nghĩa với nhau.

Tất nhiên, nếu Thiệu Quốc Cường không cưới được một người vợ cao sang, tương lai ông cũng không một bước lên mây, con đường làm quan thăng tiến hết cỡ như vậy.

Dùng cách nói của bây giờ, thì cha của Thiệu Quân giống như một phượng hoàng nam, và mẹ của Thiệu Quân là một con khổng tước nữ tiêu chuẩn.

Tuy Thiệu Quốc Cường là thanh niên nghèo xuất thân khiêm tốn, nhưng ông cũng là một người đàn ông tốt, mạnh mẽ, bản lĩnh, cũng rất thông minh, khi còn trẻ trông cũng cao lớn điển trai, nếu không Cố Hiểu Ảnh sẽ không để mắt đến ông.

Sau khi về lại Bắc Kinh từ Quân đoàn Xây dựng, ông vẫn làm công nhân trong Nhà máy dệt số 2 Bắc Kinh. Lúc đó tất cả mọi người trong đại viện nói, con gái bộ trưởng bị điên rồi, mới chọn đi theo một công nhân tầm thường như vậy. Tương lai thằng nhóc này có gì, với mức lương cao lắm cũng chỉ hơn 30 tệ một tháng, cả nhà sống trong mấy khu ổ chuột rồi định dựa dẫm vào nhà vợ cả đời sao?

Con rể tương lai Thiệu Quốc Cường đến thăm bố vợ, lúc đó không biết hai bên đã nói cụ thể những gì, nhưng tuy Cố lão gia không buông những lời quá gay gắt và xúc phạm, thì ông vẫn không đồng ý cuộc hôn nhân này.

Hai người vẫn quyết định kết hôn dưới áp lực. Bức ảnh cưới là một bức ảnh đen trắng nhỏ họ chụp với nhau trong tiệm ảnh Bắc Kinh.

Thiệu Quốc Cường biết rằng gia đình nhà vợ không vừa mắt ông, ông ngầm nhẫn nhịn, cố gắng phấn đấu trở nên nổi bật, cho những người trong đại viện bảo ông hèn mọn trèo cao ấy sáng mắt ra. Năm 1977, có hơn 800 công nhân trong toàn bộ nhà máy dệt số 1

số 2 và số 3 Bắc Kinh đã tham gia kỳ thi tuyển sinh đại học, tất cả cộng lại, cuối cùng chỉ có mười người có thể chen chân vào cánh cổng vàng, Thiệu Quốc Cương là một trong số đó. Không những thế, ông còn đỗ được vào 1 trong 2 trường đại học có lịch sử lâu đời ở kinh đô. Đó là khởi đầu cho nửa đời sau lên như điều gặp gió của Thiệu Quốc Cương.

Người ta hay nói yêu thì dễ, sống chung thì khó, lửa tình tuổi trẻ đã qua, dưới cuộc sống hôn nhân bình thường kéo dài qua ngày tháng, sự khác biệt giữa hai giai cấp khác nhau dần lộ ra, những chuyện lộn xộn vụn vặt xảy ra ngày một nhiều.

Thiệu Quốc Cương nghiêm túc, cứng nhắc trong công việc và luôn chú tâm đến sự nghiệp, khi quá bận rộn, ông không thể quan tâm đến những tiểu tiết trong cuộc sống. Nhưng Cố Hiểu Ảnh, một phụ nữ mang thai, sinh con, ở cũ cũng cần sự chăm sóc dịu dàng của chồng. Sau khi kết hôn, đàn ông lãnh đạm, keo kiệt tình cảm, không nói lời ngon tiếng ngọt, cả ngày cứ thần bí không biết đi đâu làm gì, còn người phụ nữ ở nhà vẫn chìm đắm trong những viễn cảnh phi thực tế về hôn nhân. Tính tình tiểu thư đã quen với những ngày được mọi người yêu quý, bao bọc, không thể thích ứng với môi trường thay đổi đột ngột.

Đặc biệt, Thiệu Quốc Cương vẫn duy trì những thói quen sinh hoạt ông có khi còn là một thiếu niên, sống vô cùng giản dị và đơn giản, không thích tham gia vào mấy tiệc rượu xã giao của giới thượng lưu, không thích những thứ vật chất thời thượng. Ông không hợp với bạn bè của Cố Hiểu Ảnh. Cố Hiểu Ảnh thì vẫn giống như bao tiểu thư công tử đài các của thời đại đó, yêu thời trang, thích ăn mặc thời thượng và tổ chức party tại nhà vào một ngày cuối tuần nhất định hàng tháng, tổ chức khiêu vũ, trai gái nhảy múa đan xen, ném sâm panh. Đây là hoạt động yêu thích của những thanh niên giới siêu giàu Bắc Kinh vào đầu những năm 1980 khi ấy.

Thiệu Quốc Cương không thích mấy chuyện này, không bao giờ tham gia vào những buổi tiệc đó cùng vợ, dần dà, hai vợ chồng nảy sinh xa cách.

Cố Hiểu Ảnh và gia đình chồng không có tiếng nói chung, không thể sống chung với gia đình chồng, phần lớn thời gian bà vẫn sống trong đại viện thủ trường ở đường Ngọc Tuyền, hàng ngày dẫn con cái ra vào, hai vợ chồng thường xuyên sống xa nhau, ai ở nhà nấy.

Cái chết non của con trai đầu lòng là một đòn nặng nề đối với bà. Cuộc hôn nhân vốn không suôn sẻ, sự bất hòa của hai vợ chồng, tình cảm lạnh nhạt cùng lúc bùng ra theo đau đơn khi đưa con trai mất đi. Cố Hiểu Ảnh khi đó đã rất suy sụp, bị trầm cảm nặng, gần như không thể đi ra ngoài, không thể gặp mặt ai, và trạng thái tinh thần tụt dốc không phanh. Quân khu đại viện người ta cũng xì xầm, chế giễu bà rằng hồi đó bà không nên chọn thằng nhóc nhà nghèo kia, để sinh ra một đứa con tàn tật chết yểu. Bây giờ, thằng nhóc nghèo kia có chỗ đứng, không còn hèn mọn như trước thì hát mặt lên làm chủ, không coi gia đình vợ ra gì.

Cho đến khi có Tiểu Quân Quân, cuộc sống của Cố Hiểu Ảnh mới có lại hy vọng. Bà dành hết tâm sức cho cậu con trai quý giá, tình cảm của bà được chuyển trọn vẹn từ chồng sang con trai.

Những thứ Thiệu Quân ăn, mặc và chơi khi còn nhỏ đa phần đều là mẹ anh mang về từ Hong Kong và nước ngoài cùng bạn bè.

Tiểu Quân Quân là một trong những đứa trẻ ăn mặc đẹp nhất trong đại viện, anh đội một chiếc mũ len cashmere màu hồng, đầu mũ có một quả bóng nhỏ, mặc một chiếc áo khoác lông màu vàng, đi vô số các kiểu giày da nhỏ. Khuôn mặt anh mặt hồng hào, mắt đen long lanh, cái miệng nhỏ nhắn như san hô đỏ, thông minh lanh lợi, toàn thân đều toát lên khí chất con nhà giàu, trông xinh hơn cả con gái, ai gặp cũng thích. Trong tủ quần áo của anh có những chiếc quần bò, quần vải bông trẻ em đủ màu sắc và kiểu dáng và một tủ giày đặc biệt hơn trăm đôi giày dép các loại. So với những đứa trẻ cùng lứa tuổi thập niên 80 đó, quả thật là quá xa xỉ và hạnh phúc.

Tiểu Quân Quân lúc nhỏ đi ăn toàn những nhà hàng cao cấp nhất ở Bắc Kinh, anh thực sự cũng đã ăn ở Hồng Tân Lâu chuyên về hải

sản tươi sống nơi bố La làm việc.

Tất nhiên, mẹ anh hay đưa anh đến các nhà hàng tây hơn, chẳng hạn như "Lão Mạc" gần nhà triển lãm, một nhà hàng tây sang trọng và nổi tiếng nhất thời bấy giờ.

Nhà hàng Moscow ở thủ đô hồi đó có địa vị như thế nào? Nhà hàng sang trọng này đã chứng kiến thời kỳ "trăng mật" của Trung-Xô những năm 1950. Đây là nơi để các nhà lãnh đạo nhà nước tiếp đãi các vị khách nước ngoài, và là nơi dành riêng cho những quý công tử tiểu thư con ông cháu cha đến tụ họp vui chơi. Nói đến "Lão Mạc", không người Bắc Kinh thời đó nào không biết, một bữa ăn ở đây bằng một tháng lương của những người dân bình thường. Khẩu vị của Tiểu Quân Quân cũng theo người mẹ thời thượng của mình, thích ăn salad Nga, súp bí đỏ, phô mai và thịt bò đóng hộp, từ nhỏ đã được sống xa hoa, được nuông chiều.

() Moscow phiên âm tiếng Trung là Mạc Tư Khoa, nên nhà hàng hay được gọi là "Lão Mạc". Nhà hàng này đến nay vẫn còn mở cửa.*

Cũng may ông ngoại anh gia giáo, ông rất nghiêm khắc dạy dỗ tác phong, không dạy hư Tiểu Quân Quân thành mấy tên cậu ông trời xác xược như bọn Lục Viêm Đông.

La Cường nghe Thiệu Quân thao thao bất tuyệt về mấy chuyện vặt thời thơ ấu, xoa đầu trêu chọc anh: "Lúc đó, chắc em cũng ăn món của bố anh nấu rồi."

Thiệu Quân miễn cưỡng cười cười: "80% là ăn qua rồi. Bố anh làm món tôm rim hay cá chép om dưa? Em thích ăn hai món đó."

La Cường trầm ngâm: "Vậy sao lúc đó anh không thấy em lần nào nhỉ?"

Thiệu Quân lờm hẩn một cái: "Lúc đó em bao nhiêu tuổi còn anh

bao nhiêu tuổi? Vừa nhìn thấy em là để ý em ngay à?"

La Cường nhin không được cười lộ cái răng nanh: "Không quan tâm em ba hay năm tuổi, chắc chắn anh vừa thấy em anh sẽ để ý em ngay ... Anh thích em nhiều thế này cơ mà."

Thêm vài tuổi, Thiệu Quân đến trường tiểu học Cảnh Sơn, nơi tập trung con cái của các gia đình quý tộc, đến trung học cơ sở và trung học phổ thông cũng đều học trường điểm của thủ đô.

Khi con dần lớn hơn, có bạn bè riêng, thế giới riêng, thời gian xa nhà ngày một dài hơn, không còn thân thiết với mẹ như khi còn nhỏ, điều này lại làm mẹ của Thiệu Quân lần nữa suy sụp, bệnh trầm cảm tái phát, tình cảm vợ chồng ngày càng trở nên lạnh nhạt. Thiệu Quân cũng không thể nhớ anh nhận ra mình không thích nói chuyện với bố mẹ nữa từ khi nào, nhưng anh nhạy cảm, có thể nhận ra rằng mẹ mình bên ngoài có người khác ...

Thật ra khi đó, gia đình nhỏ này đã trên đà tan vỡ, chỉ cố duy trì vẻ hòa thuận bên ngoài, cả ba ai cũng hiểu rõ trong lòng, nhưng không ai nguyện ý chọc thủng cái bọc mỏng manh kia trước. Cố Hiểu Ảnh thường xuyên thăm thờ, Thiệu Quốc Cương bận công việc, có lẽ cũng có nhân tình ở bên ngoài. Thiệu Quân kẹp giữa bố mẹ, tính tình càng ngày càng chống đối, bắt đầu che giấu rất nhiều chuyện, không nói cho bất cứ ai.

Cha mẹ giấu nhau, Thiệu Quân giấu cả hai người.

Thiệu Quân nói với La Cường: "Thực ra khi đó, em lờ mờ đoán ra người đàn ông đó là ai."

La Cường hỏi: "Em biết là ai thật à?"

Thiệu Quân nói, "Em biết tất cả mọi chuyện. Em chỉ chưa bao giờ hỏi mẹ, cũng không nói với bố. Ông ngoại thì chắc chắn không được biết, nếu không ông sẽ nổi cơn lôi đình..."

Bạn tình của mẹ anh là một người đàn ông trẻ tuổi, cao lớn đẹp trai, có chức vị quan trọng, hình như là bí thư thành ủy thành phố. Mẹ Thiệu Quân có lẽ cần người để làm điểm tựa tinh thần, nên lén lút thư từ qua lại, gặp mặt ông ta.

La Cường khéo léo quan sát nét mặt phức tạp của Thiệu Quân, ẩn ý hỏi: "Em rất ghét người đàn ông đã phá vỡ mối quan hệ của bố mẹ mình đúng không? Em rất muốn giết người đàn ông đó, phải không?"

Thiệu Quân khẽ run tay, ngơ ngác ngẩng đầu nhìn La Cường, liếm môi một hồi, nói: "Em không có... Là bố em...."

La Cường bỗng nhiên cau mày lại, hơi không tin: "Ý em là.... Bố em...?"

Hai mắt Thiệu Quân đăm đăm, lại rơi vào ký ức đau đớn không thể giải thoát: "... Người đàn ông đó bị bắn chết."

La Cường cuối cùng cũng hiểu được mấu chốt về gút mắc và hận thù giữa hai cha con nhiều năm qua.

Thiệu Quân đã tận mắt chứng kiến mọi chuyện diễn ra.

Người vợ kết tóc với mình suốt bao nhiêu năm lại có tình nhân bên ngoài, Thiệu Quốc Cường khôn khéo như thế nhưng lại là một người đàn ông ghen tuông và sĩ diện, không thể nuốt trôi cục tức này. Vợ ngoại tình mà để yên thì không còn là đàn ông nữa.

Có một thời gian, vị bí thư đó có trong thành ủy bị gây khó dễ, sau nhiều lần bị điều tra, dính vào một số vụ tranh giành nhân sự phức tạp, xung đột lợi ích, ông trở thành bia đỡ đạn cho các cấp lãnh đạo. Người này có lai lịch phức tạp không muốn cho ai biết, xuất thân từ tầng lớp thấp trèo lên trên, từ một tài xế bình thường trở thành thư ký trưởng. Về phần ai đứng sau thao túng thì vẫn chưa rõ, nhưng lúc này, thư ký cùng đường, muốn trốn đi nước ngoài.

Người đàn ông này lại còn là một kẻ si tình, trước khi trốn trại ông ta còn muốn hẹn Cố Hiểu Ảnh, gặp bà lần cuối.

Thật tình cờ hôm đó, Thiệu Quân tan học, lưng mang cặp sách, đạp con xe đạp leo núi rất ngầu của anh về nhà.

Mẹ anh tiện đường ghé cổng trường gặp anh một chút. Thiệu Quân nhớ rất rõ mẹ mang cho anh một hộp đồ chơi cao cấp, đó là một khẩu súng đồ chơi mang từ nước ngoài về, nó có kích thước giống y như súng lục dùng trong quân đội, trông rất thật. Thiệu Quân cầm nó trong tay, làm các bạn cùng lớp phải trầm trồ liên tục.

Thiệu Quân rõ ràng đã cưỡi xe đạp đi được một đoạn, nhưng ma xui quỷ khiến thế nào lại vòng lại.

Anh băng qua con hẻm, vòng qua một tòa nhà thương mại lớn phía sau trường, rẽ vào một con hẻm nhỏ. Anh không biết mình đang tìm kiếm điều gì, có lẽ anh đang muốn tìm kiếm một kết thúc cho những chuyện đê nặng bấy lâu trong lòng, Anh rẽ vào con hẻm bí ẩn đó, người bạn của mẹ anh đang lượn lờ dưới chân tường, chờ đợi ai đó, lo lắng nhìn xung quanh.

Thiệu Quân kể lại quá khứ một cách vô cùng khó khăn: "Em đã tận mắt chứng kiến hết thảy ngày hôm đó. Không còn ai khác nhìn thấy anh ấy. Ông ta bị bắn chết".

"Tần Thành Giang, thư ký Tần chắc lúc đó đang đợi mẹ em. Ông ta đi tới đi lui lòng vòng như thế đến hơn một phút đồng hồ..."

"Bất ngờ có một người đàn ông đi vào từ cuối con hẻm, trời đột nhiên tối sầm lại. Người đàn ông mặc đồ đen, cái trán lộ ra cũng bôi nhọ nốt đen, trông giống như người bước ra từ địa ngục. Em không nhìn thấy mặt hắn ta. ... Hắn ta đi tới phía trước nói một câu, em đoán đại khái là xác nhận "Anh có phải là Tần Thành Giang", sau đó ... "

"Thư ký Tần sờ sờ túi quần, như muốn rút gì đó ra tự vệ, nhưng đã

quá muộn. Người đàn ông mặc đồ đen đó động tác nhanh hơn tia chớp, giơ súng lên, chĩa họng súng vào đầu ông ta, bóp cò ... "

--

Mỗi lần kể chuyện nhà TQ là thấy thương cho bà chị giữa..... Đứa giữa như chú La tuy cũng bị gia đình quên lãng nhưng ít nhất còn được làm main của bộ truyện này, còn bà chị giữa của TQ chắc thêm quả là con gái nữa nên coi như hông tồn tại luôn, thảo nào lấy chồng xong đi mất biệt không thèm về nhà.....

./.

-----oOo-----

Chương 57

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 57: Ác mộng năm 14 tuổi

Chuyển ngữ: Andrew Pastel

Ánh mắt La Cường bất động, sâu không thấy đáy, đột nhiên hỏi:
"Em lặp lại lần nữa, cái người thư ký bị bắn chết, tên là gì?"

Thiệu Quân trả lời: "Tàn Thành Giang."

La Cường: "... Em có chắc mình nhớ đúng không?"

Thiệu Quân khó hiểu hỏi: "Làm sao em nhớ sai được? Em đã tận mắt chứng kiến chuyện đó, người đàn ông đó chỉ hỏi một câu rồi rút súng trong ngực ra, bắn một phát cự ly gần lên đầu ông ta ..."

Lúc Thiệu Quân miêu tả cảnh tượng ấy, giọng anh rơi run nhẹ, giờ tuy hiểu biết nhiều hơn, cũng nhìn thấy người chết, nhưng lần đó, đó quả thực là một ác mộng không thể xóa nhòa trong tuổi thanh xuân của anh, sợ rằng cả đời anh cũng không bao giờ quên được. Hộp sọ nổ tung như một quả dưa hấu lớn, thịt đỏ tươi văng ra khỏi óc.

Họng súng đen ngòm lấp óng giảm thanh để gần sát trán, lúc bắn tạo thành một âm thanh bị bóp nghẹt.

Người đàn ông cầm súng mặt vô cảm, ngón tay lạnh lùng đến mức không hề run lấy một cái, đôi mắt ẩn dưới kính râm cũng không chớp. Não người trắng nhờ bắn ra tứ phía, tung tóe lên tường, thậm chí vào cằm, vào quần áo của người đàn ông đó.

Thư ký Tàn ngã lăn ra chết tại chỗ, máu nhót loang lổ chảy đầy trên đất.

Thiệu Quân nói: "Người bắn chết họ Tần kia, quay đầu lại liếc mắt một cái đã phát hiện ra em. Em là nhân chứng nhìn thấy hấn gây án."

La Cường ngỡ ngác nhìn Thiệu Quân: "... Người đàn ông đó, em có thấy hấn ta trông như thế nào không?"

Thiệu Quân chậm rãi lắc đầu: "Hấn đeo kính râm che nửa trên khuôn mặt, cổ áo khoác dựng đứng lên chắn nửa dưới. Tóc cắt ngắn bình thường, hình như còn có râu ... Lúc đó em quá sợ, thậm chí còn không đoán được hấn ta bao nhiêu tuổi, hai mươi, ba mươi hay bốn mươi. "

"Người đàn ông cầm khẩu súng vẫn còn khói bốc ra từ họng súng, từ từ đi về phía em, em sợ đến choáng váng. Lúc Đó em có bao nhiêu tuổi đâu, mới cấp 2, thậm chí còn không thể chảy nổi, chân tay bất động. "

La Cường hỏi: "Khi đó em bao nhiêu tuổi?"

Thiệu Quân liếc nhìn La Cường một cái: "Em mười bốn tuổi."

Thiệu Quân tiếp tục: "Người đó rất lạ. Hấn ta nhìn chăm chăm vào em, không nói gì. Chắc hấn sợ bị lộ giọng nói, rồi sau đó bất ngờ chộp lấy thứ trong tay em".

La Cường: "....."

Thiệu Quân: "Hấn ta thực sự đã giật hộp súng đồ chơi em đang cầm, lật qua lật lại xem rất hứng thú. Lúc đó em còn nghĩ tại sao hấn ta lại hứng thú với súng đồ chơi trong khi hấn đang cầm hấn một cây súng thật! "

La Cường: "....."

Nghé con non nớt Tiểu thiệu Tam gia đối mặt với họng súng, tuy mặt

trắng bệch đi vì sợ, nhưng không khóc hay cầu xin lòng thương xót, cũng không nhớ đến việc bỏ chạy.

Anh ngỡ ngác một lúc, rồi hự ra một câu: "Cái này của mẹ tôi mua, anh là ai tôi không biết, anh trả lại cho tôi đi."

Người đàn ông đeo kính râm liếc Thiệu Quân, sửng sờ một giây, chậm rãi đưa lại anh khẩu súng đồ chơi sau khi xăm xoi chán chê, rồi nhanh chóng mở chốt an toàn, giương họng súng kề sát vào trán Thiệu Quân.

Đó là nửa phút dài nhất, kinh tâm động phách nhất trong cuộc đời của Thiệu Quân.

Thiệu Quân lúc đó để kiểu tóc đơn giản nhưng rất thịnh hành vào đầu những năm 90. Đó là kiểu rẽ ngôi giữa, phần tóc mái để dày, phía sau đầu cắt ngắn. Nhìn từ phía trước trông giống như một cây nấm lớn, còn có một lớp tóc mái lòa xòa che mắt, được coi là hợp mốt, như ngôi sao điện ảnh. Vào thời điểm đó, văn hóa đại chúng của giới giải trí Hồng Kông và Đài Loan đã quét qua đại lục, những tấm áp phích của các ngôi sao điện ảnh và ca sĩ Hồng Kông, Đài Loan được bày bán khắp nơi trên đường phố. Đây là những kiểu tóc được Quách Phú Thành, Lâm Chí Dĩnh lăng xê, được các thanh thiếu niên thời ấy tôn sùng.

() Kiểu này nè*

Họng súng dí lên tóc mái dày, những sợi tóc bay tán loạn qua mắt anh.

Người đàn ông mặc áo đen vô cảm áp súng lên anh, cả hai đều bất động, mọi thứ xung quanh như biến sắc, Hai tai Thiệu Quân như không thể nghe được gì, mắt nhìn thẳng vào họng súng giữa trán, máu trong người như đông lại.

Bất ngờ tiếng tin nhắn vang lên, người đàn ông mặc đồ đen lấy điện thoại từ thắt lưng hấn ra, liếc nhìn một cái.

Người đàn ông cuối cùng cũng không bắn, dòi họng súng ra xa, lấy khăn tay ra lau máu và não bắn tung tóe trên người, rồi xoay người cầm súng đi, biến mất nhanh chóng trong đám đông, không một dấu vết, như thể người này chưa bao giờ tồn tại.

Trong mắt La Cường như được tráng một lớp mỏng ánh sáng, nghe chuyện mà có vẻ như còn hoảng sợ hơn người kể chuyện, hắn thì thào: "... May quá, không bắn."

Thiệu Quân hừ một tiếng trong mũi, thấp giọng mắng: "Khốn kiếp, bây giờ ngấm lại, tại sao lúc đó tên đó không bắn? Ấn ngón tay nhẹ một cái là não của em sẽ bắn ra khắp nơi thôi."

Thiệu Quân nhướn mày nhìn hắn, trong mắt lộ ra vẻ khó hiểu: "Lão nhị, anh không đoán ra thật à?"

Ánh mắt La Cường còn hoảng loạn hơn cả anh, ngăn người hỏi: "Em bảo ông đây đoán cái gì?"

Thiệu Quân: "Tại sao tên đó không bắn em, mà lại để em sống sót? Hắn ta không sợ sau này em sẽ nhận ra hắn, tố cáo hắn, làm chứng chống lại hắn sao?"

La Cường: "Tại sao?"

Thiệu Quân cắn môi thờ đốc, suy nghĩ này đã ở trong đầu anh rất nhiều năm, anh suy tính nhiều năm, đè nén nhiều năm, hôm nay cuối cùng cũng nói hết với La Cường, vì anh tin tưởng La Cường !

"Chắc chắn là do bố em, chắc chắn! Nghĩ kỹ đi, nếu không, tại sao tên đó lại bắn họ Tần mà không giết em?"

"Lúc đó hắn ta đã có cơ hội thổi tung đầu em. Nhưng ngay lúc quyết định, điện thoại hắn ta lại kêu lên. Có người nhắn tin cho hắn, hắn liếc mắt nhìn rồi bỏ qua em, anh hiểu không?"

La Cường nhìn chăm chăm Thiệu Quân với ánh mắt kỳ lạ, một lúc lâu sau mới nói: "Chính vì điều này mà em chống đối bố mình. Em nghi ngờ bố mình giết người sao?"

Thiệu Quân hỏi ngược lại: "Anh nghĩ bố em có thể vô tội không? Ông ấy hoàn toàn không biết chuyện này à? Lúc đó ông ấy căm ghét người đàn ông này đến mức nào. Hơn nữa, vụ án này còn bị ém xuống không được công bố rộng rãi. Nếu em không tận mắt nhìn thấy, em sẽ không bao giờ biết được chuyện họ Tần đó bị bắn chết."

Thiệu Quân nói nhanh, tiếp tục trình bày phân tích của mình: "Em cũng đã cố gắng hết sức đi kiểm tra các hồ sơ liên quan mà em có quyền truy cập. Nhưng cảnh sát nói rằng vụ này là điều tra nội bộ. Nội bộ con khỉ mốc! Không thể kiểm tra được toàn bộ hồ sơ, có lẽ nó đã được thay đổi. Chỉ những người bên trong mới có thể làm như thế. Bố em lúc ấy vẫn còn đang ở phân cục, chính phân cục đó nhận xử lý vụ án này... "

La Cường nhìn chăm chăm anh: "Có phải Thiệu Quốc Cường làm hay không, sao em không đi hỏi thẳng? Hỏi ông ta sẽ biết thôi."

Thiệu Quân bướng bỉnh nói: "Em không muốn hỏi. Nếu như ông ta thật sự phái người làm loại chuyện này, anh nghĩ em hỏi ông ta có dám nói thật không? Hơn nữa nếu do ông làm, em cũng sẽ không thể đi tố giác ông! .. Ông ấy đã hủy hoại cả gia đình, ông ấy đã hủy hoại mẹ ... Mẹ em đã nhảy lầu tự sát."

La Cường nhìn thẳng vào anh, sắc mặt xanh xám, không nói được lời nào.

Đối với Thiệu Quân năm đó mới chỉ là một thiếu niên, đoạn thời gian đó đó giống như một cơn ác mộng kinh hoàng quấn lấy cuộc đời anh, trở thành thứ ám ảnh nhất trong ký ức.

Sau khi anh sợ hãi bỏ chạy, mẹ anh cũng đã đến hiện trường ...

Đêm đó, anh trốn trong tủ lớn trong phòng, đóng cửa tủ lại từ bên

trong, dùng hai tay giữ chặt khung cửa không cho người ngoài phát hiện, suýt chút nữa khiến bản thân ngạt thở. Anh nghe thấy tiếng cãi vã thô bạo của bố mẹ trong bóng tối, anh chưa bao giờ thấy họ cãi nhau to tiếng như vậy.

Chính tai anh nghe bố anh nói, cô còn có mặt mũi hỏi tôi, cô nghĩ tôi không biết à, cô có biết tôi xấu hổ đến mức nào không! Thật ghê tởm mà! Gia đình cô luôn coi thường tôi, không để tôi vào mắt, rồi các người làm ra cái loại chuyện này, thấy mình cao quý lắm à?!

Anh nghe mẹ anh nói, bây giờ anh cảm thấy tôi ghê tởm, thế lúc cưới tôi anh có thấy ghê tởm không? Anh có thể theo học thầy giáo nổi danh nhất trong giới, có thể được chuyển sang các phân cục tốt hơn, anh nghĩ là nhờ ai?

Bố anh nói, ông đây dựa vào bản thân bao nhiêu năm rồi, chưa bao giờ thêm một chút danh lợi nào từ nhà cô, cô đừng tưởng bở mà lấy nó ra nói!

Mẹ anh nói, Thiệu Quốc Cương, anh đúng là máu lạnh, sao anh không bắn chết tôi luôn đi?

Vài ngày sau, vào mùa hè khi Thiệu Quân mười bốn tuổi, mẹ anh nuốt hơn một trăm viên thuốc trị bệnh trầm cảm, cầm trên tay chiếc mũ nhỏ màu hồng với quả bóng bông mà Thiệu Quân thường đội nhất khi còn nhỏ, có lẽ để hoài niệm, sau đó leo lên tòa nhà mười tầng.

Mười bốn tuổi, Thiệu Quân không còn mẹ.

Đêm lạnh như băng, trên sân thượng ánh trăng trải dài, sáng lên màu sáng trắng, thật đẹp mắt.

Thiệu Quân bật khóc, nước mắt đọng trên hàng mi xinh đẹp, sau đó anh thô bạo lấy ống tay áo lau đi.

Đàn ông khóc không luộm thuộm bù lu bù loa như phụ nữ. Đàn ông

chỉ cần lặng lẽ rơi nước mắt, cổ họng rầm rì vài tiếng là đã xong.

Hai người lẳng lẳng ngồi dưới tường, đối mặt với ánh trăng, một lúc lâu không nói tiếng nào.

La Cường ngồi như một pho tượng bằng gang, đôi mắt vô hồn nhìn vào bóng tối, nặng nề gọi: "Màn thầu."

Thiệu Quân: "Hở?"

La Cường: "Em nên hỏi Thiệu Quốc Cương, nếu không phải ông ấy thuê người làm, thì em hiểu làm bố em bao nhiêu năm rồi."

Thiệu Quân: "Vậy anh nghĩ là ai làm?"

"Em không thể nghĩ ra được người thứ hai. Trường hợp đó, ngoài bố không muốn ra tay với con trai, thì còn có ai tha cho em, ai không cho em một phát súng?!"

"Nếu là Thiệu Quốc Cương làm, em sẽ không bao giờ tha thứ cho ông ấy, cả đời cũng không."

Thiệu Quân bướng bỉnh quay mặt đi, nhìn bầu trời xám xịt như sắt thép, nói câu cuối cùng một cách kiên định và chắc chắn, không có chỗ cho sự thỏa hiệp.

La Cường quay đầu lại, chăm chú nhìn người thanh niên trước mặt, đột nhiên đưa tay ra xoa đầu Thiệu Quân. Hắn dùng hai bàn tay to ôm lấy khuôn mặt điển trai này, lau đi những vết ướm trên má Thiệu Quân, rồi ấn ngón tay lên giữa lông mày, xoa xoa.

Hai người nhìn nhau chăm chú, đều cảm thấy tim mình đập nhanh hơn.

Đáy mắt La Cường đung đưa những mảnh ánh sáng lộn xộn vỡ vụn, mắt hắn đỏ ngầu, ngón tay ấn mạnh xoa vào giữa lông mày Thiệu Quân, mấp máy môi thì thào nói.

"Em thật may mắn ... Lúc đó, không bị một phát súng giết chết ..."

Đêm hôm đó, sau khi tắt đèn, lúc mọi người nằm trên giường đi ngủ, La lão nhị về lại buồng giam, khắp người toát ra một luồng khí lạnh, đỉnh đầu và vai như có một làn sương trắng, cả khuôn mặt cũng như bị bao bởi một tầng sương.

Hốc mắt La Cường đỏ hoe, hấn giương cặp mắt đầy những sợi tơ đỏ vằn vện khắp nhãn cầu như chực vỡ nát ra, tuôn máu nóng bất cứ lúc nào nhìn mọi người trước mặt.

Trời đất trước mắt đổi màu, đảo lộn quay cuồng...

Không ai phản ứng kịp, La Cường đột nhiên lao đến chiếc giường bên cạnh nhắc bổng Hồ Nham lên!

Tiểu hồ ly tội nghiệp hoàn toàn không hiểu chuyện gì đang xảy ra, bỗng nhiên bị túm vạt áo ngủ sau lưng kéo lê trên mặt đất, y kinh hoàng giãy giụa, sau đó bị La Cường đập mạnh vào cửa sổ, những người còn lại thì há hốc mồm kêu lên.

Hồ Nham bị mười ngón tay trắng kiện như tre trúc kẹp trên vai và cánh tay, đè lên khung cửa sổ, quần áo y bị rách toạc ra, lộ ra bộ ngực gầy gò, cơ thể y cũng hằn lên những dấu ngón tay thô bạo. Lực cánh tay khủng khiếp đó có thể bóp chết y ngay lập tức.

La Cường đêm đó như một con thú hoang điên cuồng

Những gì Tiểu Hồ vô tình nói ngày hôm đó chợt hiện về trong đầu hắn.

Anh không thích hợp với cậu ta, anh không thích hợp với cảnh sát Thiệu chút nào ...

Hồ Nham đau đến rớt nước mắt, nhưng đầu óc vẫn tỉnh táo, đôi môi run rẩy nói: "Anh Cường, có chuyện gì vậy? Anh đang định làm gì?"

Muốn chơi em sao?"

"Anh...anh....anh muốn chơi em à, không vấn đề gì, em rất thích... nhưng... nhưng..."

Hồ Nham thở hắt hắt bên tai La Cường, nhỏ giọng nói: "Có người đang quan sát trên màn hình đó, anh vẫn muốn làm càn à? Em muốn yên ổn ở trong buồng giam này lâu một chút, anh phát điên làm gì?"

La Cường đúng là đang phát điên, hấn giận cá chém thớt, muốn phá hủy và san bằng mọi thứ trước mặt hắn. Não bộ trong đầu hắn như bị đốt cháy, lớp da mỏng ở huyết thái dương không thể giữ được mạch máu đang chực vỡ ra.

Giọng của La Cường thô như ráp như một cây đinh gỉ: "Hôm nay tôi chơi cậu, thì sẽ xong hết mọi chuyện ..."

Hồ Nham nửa hiểu nửa không, nhếch mép như tự giễu: "Chơi em một chút thì xong hết mọi chuyện à? Em chọc ai, phiền đến ai?"

"Anh Cường, hai người cãi nhau à? Lúc nào cãi nhau thì anh mới nghĩ đến chuyện chơi em đúng không? ... Vậy anh có thể cãi nhau với cậu ta mỗi ngày rồi đến chơi em không? Em quan tâm đến anh lắm ấy."

Những câu Hồ Nham ghé bên tai nói như những đọt roi da dây sắt vút lên mặt La Cường, quất lên tròng mắt đỏ tươi của hắn.

La Cường nhìn chằm chằm Hồ Nham, từng lớp từng lớp dưới mắt hắn là sự ngang tàng và quyết đoán của hai mươi năm tung hoành giang hồ, lửa rừng đao sơn ngấm vào gan ruột. Chóp mũi kề sát chóp mũi, La Cường khàn giọng dùng âm lượng nói chỉ đủ cho người kia có thể nghe thấy: "Nhóc con, hôm nay tôi nói cho cậu rõ ràng. Đừng để tôi nghe thấy cậu nói tôi không thích hợp với em ấy ... sau này mà còn tái phạm, tôi cắt lưỡi cậu."

"Tôi trân trọng em ấy, thật sự trân trọng em ấy, không ai có thể so được với em ấy."

"Đời này ông đây sẽ không bao giờ từ bỏ, không bao giờ buông tay !!!"

Hồ Nham từ trên cửa sổ trượt xuống, toàn thân run rẩy, ngòì bệt xuống đất, mặt đầy nước mắt, vừa thở vừa ho dữ dội, suýt nữa bị hấn bóp cổ chết.

Sau đó mới biết, chỉ cần nói bậy bạ vài ba câu thực sự ngày nào đó có thể mất mạng.

La Cường xoay người nhào lên cái giường ban trưởng của hấn, vùi mặt thật sâu vào nơi không ai nhìn thấy, từng giọt máu trong cơ thể lạnh dần, như kéo hấn lùi từng bước từng bước, trở lại quãng thời gian ở cái chốn luyện ngục rục rủa ở nhân gian kia...

Ánh trăng theo khe cửa sổ lọt vào trong buồng giam, phủ lên giường màu vàng nhạt. La Cường kẹp một lưỡi dao mảnh sắc bén giữa hai ngón tay, nhìn những vết thương nhỏ đang dần xuất hiện ở bên trong cánh tay và đùi, rỉ ra những giọt máu đỏ...

La Cường đã quen với việc dùng những cơn đau buốt để thanh tỉnh bản thân, phá vỡ mọi say mê ảo tưởng, khiến trái tim hấn ngày càng lạnh lẽo hơn.

Năm mươi bốn tuổi, bước một chân vào vào địa ngục, hấn biết mùi vị sống không bằng chết là thế nào, hấn nghĩ không ai phải chịu đựng những cơn đau đớn khổ sở, chịu đựng những tra tấn khắc sâu vào xương tủy như hấn.

Ứng da to đá vào mặt, đập vào mắt, đập nát nội tạng, từng cước từng cước đập gãy xương sườn.

Cột nước lạnh như băng xối lên miệng vết thương rải khắp toàn thân, nước đá và máu từ cơ thể pha loãng vào nhau nhuộm đỏ cả

vách tường.

Vết thương đóng vảy, cuối cùng chuyển sang màu đen. Chất lỏng trong huyết quản từ từ trở nên lạnh lẽo, trái tim như hóa đá, hẳn bước lên con đường đó, một con đường tăm tối hướng lên Tây thiên.

Nếu một ngày mày hối hận, mày có muốn quay đầu lại không?

Mày còn đường nào để quay đầu sao?

Mày không bao giờ có thể quay đầu ...

Một tảng đá nham thạch đen lạnh lẽo sinh ra trong luyện ngục, dù một ngày nào đó nó lộ ra trên nhân gian, liệu có thể nhìn thấy ánh sáng không? Nợ máu và tội lỗi như một vết hoại tử ăn vào tận xương, như một lời nguyện rửa của địa ngục gửi tới nhân gian, từng chút từng chút khắc sâu trên đường đời đầy thương tích của hắc, trông thật ghê tởm, vĩnh viễn không bao giờ có thể xóa bỏ những dấu vết đó, vĩnh viễn không bao giờ có thể vờ như chưa từng đọa lạc.

Mấy triệu chứng self-harm của chú La càng ngày càng nặng huhu....

./.

-----oOo-----

Chương 58

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 58: Âm mưu ngầm

Chuyển ngữ: Andrew Pastel

Chạng vạng giữa hè, mây mù che kín không trung, dày đặc nhấn chìm ánh hoàng hôn rực rỡ trên đỉnh núi. Toàn bộ dãy núi như ẩn ẩn một sự bồn chồn, giống như một con rồng có sừng đang uốn mình, tĩnh lặng một lúc trước khi cơn bão ập xuống.

Đàn em trước kia của La Cường, sau này hay đi theo La Chiến chạy việc vặt đến thăm tù, tên là Lại Bột Bột, đưa cho La Cường một bức thư tay chuyển lời thay La Chiến.

"Đại ca, chuyện con "quỷ" anh yêu cầu tui em điều tra ấy, hấn đã im hơi lặng tiếng rất nhiều năm rồi, khó nói bây giờ đang liên hệ hay bắt tay với ai lắm."

"Còn nữa đại ca, chuyện anh nhận "tiền công" để làm việc ấy, bên kia chỉ đưa tên cho anh, không đưa thêm gì cả. Làm sao anh có thể biết được mọi chuyện? Chúng ta không biết được là chuyện thường mà. Đây là quy tắc giao dịch rồi, khác với những quy tắc phía trên mà."

Trên đỉnh đầu hấn có một camera, bên cạnh còn có máy nghe lén, nên cả hai nói chuyện rất ngắn gọn, dùng nhiều từ lóng trong giới ngầm.

Ánh mắt La Cường như đông cứng lại, khàn giọng nói: "Ông đây chỉ là muốn xác nhận có làm lẫn không, có xác định sai người không..."

Lại Bột Bột chắc nịch nói: "Anh làm việc cẩn thận mà, sao mà nhầm

được. Anh không nhầm đâu. Người mua cũng đã kiểm tra hàng, xác nhận rồi, một cái cũng không thiếu, sao mà làm được."

La Cường không nói gì, vẻ mặt lạnh lùng kiên quyết.

Lại Bột Bột rất quan tâm đến đại ca nhà mình, thông qua tấm kính lớn phòng thăm hỏi, anh ta hạ giọng trong micro nhắc nhở: "Đại ca, Lão già Long vương ở Hậu Hải ấy, gần đây có động tĩnh gì đó, chuẩn bị ""dâng nước"". Anh đang ở bên trong, cẩn thận nhé."

La Cường hừ mũi: "Lão già kia ngáp mấy năm nữa là xuống lỗ rồi, còn sức gây chuyện gì?"

Lại Bột Bột vội vàng nói: "Thằng nhãi con nhà ông già đó ấy, tuy bây giờ bên cạnh anh nó chỉ là con mèo ướt, nhưng anh nên cẩn thận kẻo "dưỡng hổ vi họa" (*), để nó lớn lên mà không đề phòng."

(để những kẻ có tiềm lực, thực lực, nhưng bản tính hung tàn, độc ác bên người thì sẽ là mối họa tương lai.*

La Cường khinh thường nói: "Dưỡng hổ? Thằng nhãi đó đối với bố mày chẳng khác nào con gà què."

Lại Bột Bột nói: "Nhưng thằng gà đó nó có chịu ở yên trong lồng gà 15 năm, thành một con gà thật sự luôn không? Nó sớm muộn gì cũng sẽ bùng nổ cho mà coi, Anh Cường, anh có thể để ý cẩn thận giúp em được không? Anh nhất định phải cẩn thận đó!"

La Cường im lặng một lúc: "... Ừ, tao biết rồi."

Có một số điều, thật ra là La Tiểu Tam nhi dặn Lại Bột Bột nói y như thế để nhắc nhở anh trai mình.

La Chiến vẫn không dám nói với anh trai của mình rằng Đàm ngũ gia đang gây rắc rối cho hắn bên ngoài nhà tù, suýt giết hắn bằng một bình ga đã được chỉnh sửa, thậm chí còn mò đến nhà gây rắc rối cho người "vợ" cảnh sát của hắn. La Chiến sợ anh trai mình ngồi

tù mà vẫn phải lo lắng.

La Cường thường ở trong nhà tù, cũng không phải ăn no rồi chờ trời tối. Hắn cũng đã suy nghĩ về những lời mà Lại Bột Bột nhắc nhở hắn, cẩn thận nghiền ngẫm cân nhắc.

Phải nói rằng Đàm thiếu gia của Đàm ngũ gia ở trong nhà tù Thanh Hà mấy năm qua đúng không thể bỏ đi cái tính tình công tử kiêu ngạo và độc đoán, ba ngày hai bữa gây chuyện đánh nhau, bị biệt giam, bị nhốt trong lồng sắt, xem như ăn đủ đau khổ. Một thiếu gia được nuông chiều từ bé, giờ ngồi tù, bị người ta hành hạ lột cả một lớp da, làm sao có thể ngồi yên khổ sở chịu tội như vậy?

Đàm Long ở phòng thăm tù la hét, chửi bới, ném ghế với mấy đàn em đến thăm, tụi mày kệ mẹ tao rồi à, tụi mày bên ngoài ăn uống hưởng lạc không thèm ngó gì đến tao phải không?! Tao chịu đủ rồi, chúng nó bắt nạt tao, đá lên đầu tao, không coi tao như một con người. Nói ông già tao cứu tao ra ngoài, mẹ nó tụi mày tìm cách đưa tao ra ngoài! ! ! !

Đàm ngũ gia từng này tuổi rồi mà chỉ có một viên ngọc quý trong lòng bàn tay, dĩ nhiên là cảm thấy có lỗi với con trai mình bị liên lụy mà đi tù. Nhiều năm qua, Đàm ngũ gia không ngừng đến nhà tù dúi tiền cho quản giáo. Nếu Đàm Tiểu Long không suốt ngày gây chuyện, tự mình tìm đường chết, thì số tiền mà ông già nó gửi vào tù cùng với "đãi ngộ đặc biệt" cũng đủ để nó sống một cuộc sống thoải mái xa hoa trong tù.

Mấy lần Đàm Long thất thế vì đánh nhau với La Cường, Đàm ngũ gia cũng nghe phong thanh, hắn là ông ta cũng không chịu ngồi yên.

Ông già cũng biết thằng con mình không nên thân, lại thế cô, không có người hỗ trợ, cứ đánh bữa thì không phải là đối thủ của La Cường. Sau không biết thu xếp thế nào, lúc Đàm Long ra khỏi phòng biệt giam, lại bị chuyển đến dãy buồng giam ở lầu khác, không còn cùng hành lang với La Cường, hai bên hoàn toàn yên tĩnh, muốn đánh nhau cũng không thấy mặt.

La Cường thầm tính toán, chuyện này chắc chắn sẽ không bao giờ kết thúc đơn giản như vậy, nhà họ Đàm không dễ xơi đâu. Thiện tra không hỗn đạo, đạo thượng không thiện tra. (*)

() ý bảo làm xã hội đen không ai hiền, đã hiền thì không làm xã hội đen.*

La Cường không phải là người duy nhất theo dõi nhất cử nhất động của Đàm Long, mà Thiệu Tam gia đầu óc khôn khéo cũng dành cho nó một vé quan tâm đặc biệt.

Từ khi Đàm đại thiếu đổi khu buồng giam, Thiệu Quân phát hiện ngày nào nó cũng đi sớm về muộn, ngày nào cũng rất tích cực trong công việc, nhưng khi tính thành phẩm và số lượng lao động tháng đó thì điểm công không tăng nhiều. Chẳng biết nó làm gì mà ngày nào cũng thấy vội vội vàng vàng?

Đàm đại thiếu mọi ngày thường rất sợ bẩn, sợ mệt mỏi, sợ vất vả, chỉ muốn làm việc trong nhà xưởng, không bao giờ muốn đến nông trường, rừng cây, mỏ đá, mỗi lần có lịch đi là lại viện cớ đau đầu, mỏi chân, mỏi tay, ... đủ các loại lý do để làm giấy bác sĩ tránh ra ngoài làm việc. Nhưng mà nửa năm trở lại đây, thái độ Đàm Long khác hẳn, tự bỏ tiền túi quản lý hướng dẫn của đội mình, tự mình chuyển sang đội trồng cây ăn trái, ba ngày hai bữa vác thùng, xẻng cùng với nhóm đi ra ngoài.

Thiệu Quân đã từng một mình lái xe ra ngoài, đến vườn cây ăn trái của trang trại Thanh Hà giữa lưng chừng sườn núi, phóng tầm mắt nhìn xuống khu giam. Anh cẩn thận đo khoảng cách và, trí giữa bức tường nhà tù và vườn cây ăn trái, khẽ giật mình một cái...

Im hơi lặng tiếng lâu như vậy, nếu thằng lỏi kia thật sự muốn gây chuyện, có lẽ nó đã bắt đầu âm mưu ngầm.

Thiệu Quân không dám lơ là, anh bắt đầu tự mình điều tra, chạm vào từng nơi gần bốn góc tường của khu giam xem có vấn đề gì

không.

Nhà kho xưởng, tầng hầm nhà ăn ... Thiệu Tam gia rất thận trọng nghiêm túc, không thông báo cho các đồng nghiệp bên cạnh. Thậm chí, anh còn bí mật xem hết những lịch trực ban của các quản giáo, vì sợ trong nội bộ có người cấu kết.

Anh cũng xem video phòng thăm tù cả năm gần đây, lọc ra tất cả những thứ liên quan đến Đàm Long, anh nghe từng đoạn, có khá nhiều người đến thăm Đàm Long, và số lượt thăm tù mỗi quý đều được sử dụng hết. Không chỉ Đàm Long, mà cả ban đó cũng thường xuyên liên lạc với bên ngoài qua những lần gọi điện và thăm tù...

La Cường lặng lẽ quan sát Thiệu Tiểu Tam nhi mấy ngày nay, cũng hỏi: "Màn thầu, dạo này bận rộn gì thế?"

Thiệu Quân không nói rõ: "Không có gì quan trọng đâu."

La Cường nhắc nhở anh: "Em ra ra vào vào nhớ cảnh giác, cẩn thận phía sau."

Thiệu Quân nhướn mày hỏi: "Em phải cẩn thận cái gì?"

La Cường: "Không phải em đang điều tra thằng nhóc họ Đàm sao?"

Thiệu Quân: "Sao anh biết em đang điều tra?"

La Cường: "Người họ Đàm chắc chắn đang làm trò quỷ. Lão già chết tiệt bên ngoài và thằng con bên trong đang cùng nhau toan tính gì đó, bọn chúng sẽ không yên tĩnh."

La Cường hay nhìn Thiệu Quân từ xa, chăm chú nhìn bóng dáng người thanh niên bận rộn chạy tới chạy lui các khu buồng giam như một con sóc này.

Khi cả hai nói chuyện riêng với nhau, hẳn hiếm khi nhiều lời, hẳn cũng không biết phải nói gì khác. Hai người có thể hiểu rõ nhau, có

thể dặn dò hỏi thăm nhau đã là thẳng thắn rồi, còn lại thì không thể nói ra. La Cường mỗi ngày đều yên lặng nhìn người này, ngắm nhìn từ xa, như thể sợ đến quá gần sẽ làm tổn thương một người quý giá như vậy ...

Một buổi chiều, La Cường đang bận rộn trên ruộng trồng rau, làm giàn trồng cà chua, Thiệu Quân cầm dùi cui đi dọc chân tường, ngồi xổm xuống xem xét một mảng lớn dây mướp trên đất.

Thiệu Quân than phiền: "Mấy cây mướp này đậu trái rồi mà chẳng chờ chín hái được. Mưa xuống một cái là hư thối hết ngay!"

La Cường từ sau cánh cà chua nhìn ra: "Đó là ruộng rau của đội hai, không liên quan đến anh."

Thiệu Quân thắc mắc: "Đội hai không chống giàn cho cây à? Trồng cây dây leo mà không làm giàn, đừng nói đến tay nghề, ngay cả kiến thức trồng trọt cơ bản nhất cũng không có!"

La Cường chế nhạo: "Em nghĩ ai cũng giống ông đây, trồng rau chuyên nghiệp nông dân sao?"

Thiệu Quân chột nhướn mày, vội xốc đám cây lên.

Chân mày anh nhíu lại càng ngày càng sâu, anh không thèm để ý đến những gai nhọn trên lá và thân cây đâm vào tay chảy máu, vội vàng lao tới xốc cả mảng dây mướp, bí đỏ, khổ qua đang nằm dưới đất lên ..

Mấy cây họ dưa có lá to, mọc rậm rạp. Thân dây leo cuộn tròn, chúng có thể leo lên toàn bộ bức tường mà không để lại bất kỳ khoảng trống nào. Thiệu Quân cắt bỏ những dây leo chằng chịt, một cái miệng hầm có rào lưới sắt, được phủ rơm rạ và mấy mảnh gỗ mục xuất hiện ở góc tường, bên trong tối om om.

Thiệu Quân chậm rãi đứng dậy, nhìn lên xung quanh, một lúc sau, anh lầm bầm: "Đcm đám dê con giờ trò quỷ!!!"

"Mấy tên khốn này dám đào hầm vượt ngục!!!"

Thiệu Quân gầm lên, kéo mạnh hai tay, mở miệng hầm được che bởi tấm lưới sắt ...

Đêm đó khu vực nhà tù thứ ba phát lệnh giới nghiêm, tất cả tù nhân bị điều tra, cả nội bộ quản giáo, xem ai phải chịu trách nhiệm.

Vài tên trong các ban của đội hai bị bắt ra ngoài, mặt tái mét, chúng đều bị còng tay, cách ly ra để thẩm vấn...

Thiệu Quân đi ngang qua đám đó, neho mắt, hai con mắt sắc bén dưới vành mũ nhìn Đàm Long, ban trưởng ban 13 đội hai. Đôi mắt đỏ như máu của Đàm Long cũng nhìn anh chăm chăm, trong mắt tràn đầy oán hận sau khi quá nhục nhã. Mấy tên trong ban của nó không nói sự thật, nhưng Thiệu Quân không bao giờ tin rằng chuyện này không liên quan đến Đàm thiếu gia.

Dù ở nhà tù nào, đào hầm vượt ngục đều là vụ án hình sự chính trị nghiêm trọng nhất, một khi xảy ra hậu quả sẽ rất thảm khốc.

Những việc như vượt ngục như này xảy ra hàng năm, mỗi lần như thế đều có người bị chết, hoặc chết do dính vào lưới điện cao thế, hoặc chết ngạt trong khí metan ở cống thoát nước, hoặc bị cảnh sát vũ trang bắn một phát súng, hoặc tẩu thoát được, ra ngoài được vài tháng thì bị bắt rồi tử hình ... Tất nhiên, hễ có chuyện như vậy, từ trưởng nhà giam đến các đội trưởng quản giá đều phải lột da, tội nặng thì bị lột cảnh phục, mặc vào đồ tù.

Khu giam mới của Thanh Hà có hàng rào thép chắc chắn kiên cố nhất cả nước. Muốn đi qua cánh cổng sắt lớn phải được bốn trạm gác thông qua, các tù nhân không thể dễ dàng vượt được nhưng không ai ngờ bức tường thành kiên cố suýt chút nữa thất thủ bởi mấy hang chó hang mèo.

Thiệu Quân dẫn mọi người leo vào đường hầm kiểm tra thử. Trước

khi xây dựng nhà tù, chỗ này là một trang trại, có nhiều hầm rau và kênh mương ngầm, sau khi nhà tù được xây dựng, một số được đào thành cống rãnh. Vào mùa nắng, mương ngầm khô cạn, nồng mùi thối rữa và ẩm ướt khó chịu, đường hầm ngoằn ngoèo rõ ràng có dấu vết được dọn sạch, cuối cùng đường hầm dẫn ra vườn trái cây tươi tốt bên ngoài khu vực trại giam ...

Kế hoạch vượt ngục bị bóp nghẹt từ trong trứng nước, cả khu trại giam sợ bóng sợ gió.

Trưởng nhà giam sợ toát mồ hôi hột, nếu không có Thiệu Tam gia cảnh giác, nếu ngày nào đó tù nhân bò ra, cho dù chạy được ra ngoài hay chạy nửa đường rồi chết trong đường hầm thì ông không chắc còn được đội mũ cảnh sát nữa không.

Vì sự cố này, phó đội trưởng Thiệu được ghi nhận là người có đóng góp lớn nhất trong đội ngũ.

Cũng vì sự cố này, tất cả những quản giáo của đội 2 đều bị đem đi điều tra, tìm được 2 người nhận hối lộ của tù nhân, số còn lại bị cách chức do quản lý kém.

Các tù nhân toàn đội hai bị kiểm soát tập thể nghiêm ngặt và sẽ không được báo cáo "ba giảm" trong tương lai như một biện pháp kỷ luật.

Giảm hình phạt, ân xá và bảo lãnh là những quyền hạn quan trọng nhất mà trại giam nắm giữ, đồng thời cũng là ba điều mà phạm nhân quan tâm nhất. Không cho báo cáo xét duyệt "ba giảm", chẳng khác gì bắt cả đội hai "bức thượng Lương Sơn". (*)

() Câu thành ngữ bắt nguồn từ Thủy Hử, nghĩa bóng là việc bị buộc phải phản kháng, chống lại.*

Khi Đàm đại thiếu tái kiến Thiệu Tam gia, hai con mắt trợn trắng của nó đã đỏ bừng tơ máu, nó thì thầm rít lên bằng giọng điệu hung dữ nhất: "Cảnh sát Thiệu.... mà.... mà.... mẹ kiếp tụi mà, chờ đây."

Thiệu Quân không hề cảm thấy sợ hãi, lạnh lùng trả lời: "Chờ mày lại tái phạm vượt ngục à? Tam gia của mày đang đợi đây. Mày làm bao nhiêu lần tao đập mày bấy nhiêu lần."

Ánh mắt Đàm Long lộ ra vẻ phẫn hận mãnh liệt: "Mày dám phá hỏng chuyện của bố đây, chờ...chờ đó, lần sau bố sẽ phá hủy mày."

Thiệu Quân nhàn nhạt ném cho nó một câu: "Mày còn dám chơi nữa à."

Đàm Long đe dọa: "Cảnh sát Thiệu, đừng.. đừng... đừng nghĩ... tao không biết, mày có đan dít với La lão nhị! Chờ có ngày tao ra ngoài, tao sẽ bới tung chuyện này lên, cho hai người tụi mày không thể sống yên ổn!"

(bạn nào quên thì thằng này có tật nói lắp nha)

Thiệu Quân phá hỏng việc của đội hai. Loại hành vi này giang hồ gọi là "ngáng chân", cản đường người khác, phá hỏng chuyện làm ăn của người khác.

Lúc đó, Thiệu Quân không để tâm đến lời đe dọa của Đàm Long. Nó là một kẻ hèn hạ. Đàm Long là một phạm nhân có hơn mười năm thi hành án trong tù. Đàm Long có thể làm gì anh? Nếu Đàm Tiểu Long dám nói bậy bạ gì đó trong tù, anh sẽ trừng trị nghiêm khắc nó. Có nhiều cách để "chỉnh" tù nhân, trước đây Thiệu Quân không dùng vì không cần thiết, nhưng không có nghĩa là anh sẽ không "chỉnh" tù nhân, để chúng làm loạn.

Tiểu Thiệu tam gia không sợ, nhưng mấy câu hăm dọa đó của Đàm thiếu gia La Cường đã sớm nghe nói.

Mấy ngày sau đó, La Cường ngồi xồm trên ghế đá bên cạnh sân chơi, lặng lẽ hút thuốc, vẻ mặt phức tạp, tâm sự nặng nề.

La Cường lẩn lộn trong giang hồ đã lâu, hẳn biết việc "ngáng chân"

kẻ khác sẽ gây ra hậu quả gì. Có một lần Đàm ngũ gia chặn đường đánh hạ họ Vu dưới chân Hoàng Thành, chỉ vì họ Vu chặn đường làm ăn, tổn thất chỉ một chút nhưng hai nhóm dù người phía đông kẻ phía tây nhưng vẫn sống mái với nhau, cầm mã tấu chém, thậm chí phóng hỏa. Ngọn lửa gần như thiêu rụi phía sau của phòng trưng bày nghệ thuật, đốt đó vài tên phải đi tù.

La Cường về mặt tình cảm cũng giống như Thiệu tiểu tam nhi, nhưng có một số việc hắn vẫn có lối suy nghĩ của những kẻ trong giang hồ.

Nếu hắn là người đầu tiên phát hiện ra điều bất thường dưới đám ruộng rau của đội hai, hắn sẽ không nói. Đây là nguyên tắc giang hồ, chuyện không liên quan gì đến mình thì đừng bao giờ can thiệp. Hắn đã thàm nhắc thiệu Quân nhiều lần, cố gắng nghĩ ra một giải pháp chu toàn hơn, mà không để anh trở thành cái gai trong mắt các phạm nhân trong tù, mục tiêu chỉ trích của tù phạm, nhưng hắn tính không ra.

Bây giờ Tam màn thầu "ngáng chân" vài kẻ trong nhà giam, những kẻ đó sao có thể bỏ qua? Chuyện này chắc chắn chưa xong.

Hơn nữa, toan tính vượt ngục này chắc chắn có liên quan gì đó đến nhà Đàm, có lẽ nhà Đàm đang âm mưu sau lưng để đưa thẳng quý tử ra khỏi tù.

Đàm Long vượt ngục không thành, nó chắc chắn sẽ hận Tam Màn thầu, tìm cơ hội gây hắn trả thù.

Nếu một ngày nào đó Đàm Long ra tù thành công, nó sẽ không muốn ngồi yên, một khi được trả tự do, nó và nhà họ Đàm sẽ có thể muốn làm gì thì làm, khi đó tất nhiên nó sẽ vồ lấy Thiệu Quân ... Đến lúc đó, hắn còn ngồi xồm trong tù, làm sao có thể bảo vệ màn thầu của hắn?

Trong bóng tối, La Cường ngổn ngang trăm mối, nằm ngửa trên giường chăm chăm nhìn trần nhà, lúc đó hắn đã nghĩ ra kế hạ sách

nhất để đối phó với Đàm Long.

Muốn chấm dứt tất cả chỉ có một cách, giết chết nó.

Lăn lộn trong giang hồ, đen tối đến tận cùng, La Cường tuyệt đối không sợ ra tay.

Không vì điều gì khác, chỉ là để bảo vệ sự an toàn cho Tam màn thầu. Nếu Đàm Long tự tìm đường chết, thì không thể không tiêu diệt nó.

./.

-----oOo-----

Chương 59

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 59: Đàm Long náo loạn nhà giam

Chuyển ngữ: Andrew Pastel

Dĩ nhiên La Cường không ngu ngốc đến mức tấn công Đàm Long trước bàn dân thiên hạ. Hắn có rất nhiều cách và cơ hội ở khắp mọi nơi như trong phòng tắm, nhà xưởng hoặc nơi lao động ngoài trời. Hắn chỉ cần chờ đợi mỗi thời cơ.

Chỉ tiếc là thời cơ không chờ đợi hắn. La Cường không ngờ mình còn chưa kịp động thủ thì Đàm thiếu gia đã ra tay trước.

Buổi trưa ngày hôm sau, một ngày có vẻ bình thường như bao ngày, các tù nhân ở khu nhà giam số ba hết giờ làm thì về nhà ăn cơm.

Các ban được thả lỏng quản lý ngồi ở đầu phía đông nhà ăn, còn các ban bị quản lý nghiêm ngặt tập trung ở một góc nhỏ ở đầu phía tây, bị một vài quản giáo mới đến nhìn chăm chăm. La Cường nhận một phần thịt kho tàu, người mùi nước sốt đậm đà, đi ngang qua bàn của đội hai, thoáng thấy một đôi mắt đỏ bừng đầy căm ghét lẫn trong đám đông ...

Sự cố hôm đó bắt đầu bằng vài câu hục hặc nhau của mấy tên đội hai và một quản giáo béo mới chuyển đến. Đàm Long đưa chân ngang đường một người tù lớn tuổi của đội hai, khiến ông già tội nghiệp đang cầm bát cơm ngã nhào xuống đất. Người tù già là một phạm nhân già yếu, bệnh tật được chăm sóc đặc biệt trong khu trại giam, bàn tay còn bị tật, nằm co quắp dưới đất cả buổi không đứng dậy nổi.

Đàm Long bị quản giáo béo mang dùi cui cảnh cáo vài câu.

Quản giáo béo đi đến một chiếc ghế dài kê ở giữa, mới vừa ngồi xuống đã la oai oái ôm mông đứng phắt lên!

Quản giáo này bị một cái đinh chọc vào mông, có tên nào đó lấy trộm cây đinh từ nhà máy, ghim lên ghế!

Đại đội hai "phụt" một tiếng, chúng nó tranh thủ la ó cười cợt. Quản giáo mặt đỏ bừng mặt, bị bọn tù nhân chọc giận, tổn thương thể diện nên rút dùi cui lao tới ...

Quản giáo mới chưa quen, chưa biết cách xử lý phạm nhân trong tù, không giống mấy quản giáo cũ hòa đồng, cười nói, đùa giỡn, nể mặt nhau nên dễ dàng dàn xếp.

Mà mấy tên cứng đầu trong đại đội hai vốn dĩ cũng không muốn cho qua chuyện này, kế hoạch vượt ngục thất bại, đang ghen một bụng tức muốn quậy phá nên chúng nó còn đổ dầu thêm lửa.

Cái đinh đâm vào mông của quản giáo béo là do Đàm thiếu gia làm.

Chỉ trong vài giây, nhà ăn đã náo loạn như ong vỡ tổ.

Đàm Long từ phía sau nhấc một cái ghế dài, nhảy lên bàn phòng ăn. Nó cầm chiếc ghế đầu vung ngang về phía đầu của quản giáo béo.

Nếu trúng cú đập này đầu người ta sẽ biến từ tròn sang dẹp. Ánh mắt Đàm Long rực lên ý muốn chuẩn bị hành hung đả thương người. Đúng lúc này, một bóng người màu xanh xám trong nháy mắt phóng qua đó, bay lên quét ngang cánh tay Đàm Long!

Một cái chân cứng rắn mang bột da chính xác đá vào cổ tay của Đàm Long, trong hỗn loạn thậm chí có thể nghe thấy một tiếng "bốp", cơ xương va chạm phát ra âm thanh bị bốp nghệt.

Đàm Long đau đến kêu "A" một tiếng, xuyên qua lớp tơ máu chẳng chịt trong mắt nhìn rõ ai là người tọc mạch, nó càng thêm tức giận.

Thiệu Quân cũng đang tức Đàm Long đến khó chịu, mồ hôi mi dày và đôi mắt tuấn tú như càng sâu thêm vì cuộc chiến ác liệt, mắt híp lại, lông mày run rẩy xéch sâu vào thái dương lộ ra một tia tức giận. Anh dùng hai tay nắm lấy cổ chân của Đàm Long, vật mạnh, Đàm Long bay ngang rồi ngã xuống bàn ăn lớn, suýt gãy cả bàn ...

Hôm đó La Cường đứng từ xa quan sát ở đầu kia của căng tin, vốn dĩ không muốn nhúng tay vào việc của người khác.

Thằng nhãi họ Đàm đánh nhau với cớm, hoàn toàn là tự bóp dái mình, tự tìm đường chết, nếu có thể quậy cho cảnh sát vũ trang ra bắn một phát chết luôn thì đỡ quá, để hấn sau này khỏi phải mất công ra tay giết. La Cường nghĩ thầm như vậy. Muốn diệt khẩu nó, thì chết trong tay cảnh sát vũ trang là nguyên nhân tử vong lý tưởng nhất.

La Cường đưa mắt ra hiệu cho đại đội một dừng di chuyển lung tung, đừng gây rắc rối, đừng tham gia đánh nhau để tránh ngộ thương.

Nhưng La Cường không ngờ tới Thiệu Quân sẽ ra tay.

La Cường nóng mắt khi Thiệu Quân lao lên, có thứ gì đó chặn ngang cổ họng hấn, trước đám đông hấn không thể gọi anh lại. Các đốt ngón tay cầm bát cơm siết mạnh đến trắng bệch, khớp xương răng rắc vang lên.

Thiệu Quân hất tung Đàm Long trên bàn ăn, giây trước giây sau cả hai đã lao vào đánh nhau kịch liệt, lúc này muốn dừng lại cũng đã muộn ...

Đối với Đàm Long mà nói, nó ghét Thiệu Tam gia hơn cả sự căm hận đối với kẻ thù cũ La lão nhị.

Vì sự thiên vị của cảnh sát Thiệu, Đàm thiếu gia đánh nhau với La Cường trong khu nhà tù thứ ba liên tục bị thất bại, nhiều lần bị ức

hiếp nhục nhã. Những năm trước núp dưới bóng gia tộc, Đàm thiếu gia cũng là một nhân vật hô mưa gọi gió có số trong giang hồ, sa cơ lỡ vận lại bị người khác bắt chẹt thì làm sao có thể nào cho qua?

Hơn nữa, cảnh sát Thiệu đã ngáng chân nó, phá vỡ kế hoạch vượt ngục của nó, điều này khiến Đàm thiếu gia gần như phát điên trong tuyệt vọng.

Đàm Long bị kết án mười lăm năm tù, cả một chặng đường dài phía trước, tội phạm liên quan đến xã hội đen khó có cơ hội giảm án hay ân xá. Đàm ngũ gia mấy năm trước lên kế hoạch bên ngoài, lo lót người trên, thậm chí liều mạng chấp nhận rủi ro, giúp người nào đó trên mình lập mưu ám sát anh em nhà La đã bị bỏ tù, nhưng mà sau không thể lo được việc giảm án tù, con đường đó đã bị phá hỏng.

Đàm Long bây giờ chỉ còn cách tìm mọi cách để trốn khỏi nhà tù, nhưng không ngờ lại bị Thiệu Quân tàn nhẫn cắt đứt kế hoạch dang dở của nó.

Cả hai đều có võ, cứ người một đòn ta một đòn. Nói thì dài, nhưng mọi chuyện chỉ diễn ra trong chớp mắt, Thiệu Quân nâng gối vào điểm yếu của Đàm Long, đẩy nó vào góc tường, chuẩn bị làm một cú đá móc vào đầu cho nó ngất xỉu, kết thúc mọi việc.

Đàm Long loạng choạng tránh được, cú đá mạnh đập vào vai nó.

Một nửa cánh tay của nó gần như tê liệt. Thân hình gầy gò của nó chịu cú đá này đã không còn sức chiến đấu, không thể chống lại những đòn tấn công hung hãn của Thiệu Quân. Nó lúc này thẹn quá hóa giận, cầm lấy một cái ghế đầu trong góc tường, đột ngột nổi điên!

Thiệu Quân chặn đòn tấn công đầu tiên của chiếc ghế bằng cùi chỏ, chân ghế gãy lìa sau cú va chạm.

Đàm Long như một con rồng hóa điên, nó lại lấy tiếp một cái ghế ném mạnh vào Thiệu Quân!

Xoảng!

Bát cơm của La Cường rơi trên mặt đất, miếng thịt heo kho tàu, và nước tương chảy lênh láng cả sàn nhà.

Cách hơn 30 mét trong căn phòng lớn, hấn trơ mắt nhìn chiếc ghế đập vào ngực Thiệu Quân, trúng vào bụng trên của anh. Thiệu Quân bất ngờ không kịp đề phòng đòn tấn công liên tiếp này, bị hất văng ra ngoài ...

Ngày đó, tất cả mọi người ngẩn ra, nhìn La lão nhị đột nhiên tức giận, mắt đỏ như nhử máu, chân giẫm ghế phóng lên bàn ăn, từ nhà ăn đầu bên kia giẫm lên năm sáu cái bàn, vọt tới chỗ phát sinh sự cố, giang tay lao xuống như một con đại bàng chắn giữa Thiệu Quân và Đàm Long...

Thiệu Quân ngửa mặt về phía sau té ngã, Đàm Long lần thứ ba nâng ghế lên, ý đồ đập vào đầu Thiệu Quân giết chết anh!

La Cường lao tới, gần như nhào vào người Thiệu Quân, mắt báo trợn to tức giận không chớp lấy một cái, Đàm Long hung hăng đập cái ghế vào vai hấn.

Xương vai bị đau, cảm giác như thịt bị tách khỏi xương là cảm giác đau thông thường khi bị dụng cụ sắc nhọn đâm vào, loại chấn thương này trước đây hấn đã từng bị nhiều. Hấn gầm lên vì đau đớn, với một động tác hung bạo của giống đực, hấn giật lấy chiếc ghế đánh hấn, ném vào tường, ngay lập tức nó bị đập tan thành từng mảnh.

La Cường không chú ý đến bờ vai đầm máu của hấn, mà một ý nghĩ khác xuyên thấu não hấn. Hấn đột ngột nhìn lại, khuôn mặt đỏ bừng vì khiếp sợ, hét lên một tiếng đau đớn: "A !!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!"

Những bóng người phía trước thật hỗn loạn, một vài người trong ban 7 chạy đến hét lên, "Cảnh sát Thiệu bị sao vậy?", "Bụng bị đâm,

đang chảy máu nhiều quá. Đi gọi người đi."

Trong ngục có nhiều phạm nhân hung bạo nổi loạn, lúc này nhiều kẻ trong đội hai đang lăm le tấn công những quản giáo còn lại. Hiện trường rất nguy kịch. May mắn là hầu hết những kẻ có mặt ở đây đều ở dưới sự kiểm soát của La Cường và Lại Hồng Bình, không tham gia bạo động, nếu không, với số lượng tù nhân gấp 20 lần quản giáo như thế này, hậu quả sẽ rất tai hại.

La Cường thấy Thiệu Quân nằm ngửa, khó khăn thở hổn hển, lấy tay che ngực và bụng, máu đỏ tươi tuôn ra liên tục, không thể nhìn ra vết thương trúng vào tim, phổi hay ruột ...

Cái ghế bị gãy chân, lộ ra rất nhiều những cây đinh to dài.

Là những chiếc đinh khủng khiếp đâm vào cơ thể Thiệu Quân ...

La Cường gào lên như cổ họng bị xé rách, máu chảy ra từ cơ thể Thiệu Quân như nhuộm đỏ vũng máu, khuôn mặt và thân kinh của hắn.

Người đang chảy máu trên mặt đất là Tam Mạn thầu.

Hắn nhớ lại những gì Mạn thầu đã từng nói với hắn. Mạn thầu hỏi hắn, Lão nhị, nếu sau này có chuyện gì xảy ra với em, anh có chắc cho em không?

Khi đó, đôi mắt Thiệu Quân trong veo, giữa hai chân mày hiện lên một tia khát vọng sâu xa, anh nói với hắn, nếu có chuyện gì xảy ra, em sẽ không bao giờ bỏ mặc anh, em sẽ lấy lưng đỡ cho anh, bảo vệ anh.

Nhưng một ngày nọ, Mạn thầu thực sự gặp tai nạn, bị người hãm hại, vậy mà hắn không thể thay Mạn thầu lãnh lấy tổn thương đó!

La Cường giống như một con dã thú bị trúng đạn, tru lên một tiếng

đau đớn, những chiếc đinh sắc nhọn dường như xuyên vào lồng ngực, trái tim, nơi trí mạng nhất của hắn. Tơ máu dày đặc trào ra từ mắt hắn, hắn điên cuồng lao về phía Đàm Long ...

Thêm nhiều quân giáo chạy vào nhà ăn, tiếng chuông báo động chát chúa vang lên khắp khu vực trại giam, một trung đội cảnh sát vũ trang lên đạn chuẩn bị lao vào bên trong.

Đàm đại thiếu và La lão nhị là kẻ thù không đội trời chung, trong trận chiến khốc liệt cuối cùng này, cả hai dồn hết sức mình vào giây phút sinh tử, từng cú đấm, từng cú đá đều cố gắng giết nhau. Xương bánh chè cứng rắn của La Cường đá vào bụng dưới của Đàm Long, lần này hắn nghe thấy tiếng xương vỡ vụn.

La Cường mặt vô cảm, sắc mặt xanh mét, trong mắt lộ rõ sát ý khiến đối thủ rùng mình sợ hãi, nhưng lúc này hối hận cũng đã muộn.

Đây chính là sự lạnh lùng, máu lạnh của hắn mỗi khi hạ gục đối thủ, dùng nắm đấm sắt này đánh vào đầu, nắm đấm xé gió này chỉ cần trúng phía sau tai hoặc gáy Đàm Long là có thể khiến nó bị chấn thương nặng ở đầu và tử vong.

Đối với La lão nhị, giết chóc chỉ là một vài cú đấm, sống hay chết chỉ cách mấy bước chân.

Một quả đấm sắt của hắn đánh vào lỗ tai Đàm Long, nhìn cổ nó ngửa ra sau như sắp gãy, đầu vừa chạm đất hai mắt trợn lên trắng dã, cả người nó co giật dữ dội ...

La Cường lạnh lùng đứng giữa phòng, ngón trở và đốt ngón giữa bị gãy để lộ ra da thịt đỏ tươi, bê bết máu, nhìn người trên mặt đất run rẩy một hồi, cuối cùng bất động, máu từ từ chảy ra sau ót.

Xung quanh vang lên những tiếng kêu sợ hãi, tiếng xuýt xoa và thở dốc.

La Cường biết vụ án hắn phạm phải hôm nay là một bước lùi thẳng

về địa ngục, hắn biết rất rõ, lần này không có đường lui.

Giết người trong tù, cùng lắm là tử hình.

Hắn chỉ biết dùng sinh mạng vỡ nát của hắn bù đắp cho Tam Màn thâu. Mạng hắn không đáng bao nhiêu, nhưng đó là tất cả những gì hắn có.

Khi La Cường quay đầu lại, người thanh niên nằm trên mặt đất đã trong tình trạng rất xấu.

Hắn cố gắng chạy đến, Thiệu Quân trước mắt cả người đã đầm đìa máu.

"Thiệu Quân, cảnh sát Thiệu !!!"

"Cố lên, đừng nhắm mắt! Cảnh sát Thiệu, đừng sợ, đừng sợ, không sao đâu, anh băng bó cho em.."

Hốc mắt La Cường co rút, môi hắn run lên. Hắn ấn hai bàn tay to che vết thương giữa ngực và bụng của Thiệu Quân, lòng bàn tay hắn lập tức dính đầy máu tươi sền sệt.

Hắn nhanh chóng lột áo ra, trên vai lưng vẫn còn bị ghim hai chiếc đinh. Hắn quần cơ thể đầy máu của Thiệu Quân trong bộ đồng phục tù. Người thanh niên trong vòng tay hắn nhợt nhạt như tờ giấy, miệng mở to, thở hổn hển vì đau đớn, những ngón tay chạm vào hắn run rẩy yếu ớt...

"Mẹ kiếp ngu ngốc đứng đó làm gì?! Gọi xe cấp cứu đi, cứu người đi!!!"

La Cường khàn giọng hét lên với những người đứng xung quanh ...

Cảnh sát vũ trang ôm súng xông vào, cảnh tượng càng hỗn loạn hơn, đám tù nhân bên đội hai vừa nãy gây rối ôm đầu ngồi xổm tứ phía, bị cảnh sát vũ trang dùng báng súng dòn vào góc tường, tiếng

kêu la vang vọng.

"Tất cả ngòi xỏm xuống ôm đầu! Tất cả ngòi xỏm xuống hết !!!"

Có người nhìn thấy Thiệu Quân trong bộ đồng phục cảnh sát nằm trên mặt đất, La Cường mắt đỏ rực, khuôn mặt vặn vẹo đang ôm chặt Thiệu Quân, cả hai người đều bê bết máu, rõ ràng vừa trải qua một trận chiến khốc liệt.

"Làm gì vậy? Buông người ra !!!"

Một cảnh sát vũ trang vừa vội vừa không hiểu tình hình, anh ta tưởng chính La Cường đã làm bị thương cảnh sát Thiệu, nên dùng báng súng đập xuống ...

Máu trào ra từ lỗ tai và vai của La Cường, hấn gầm lên đau đớn ...

La Cường bị mấy cảnh sát vũ trang bao vây, hấn né tránh, vẫn liều mạng lao về phía Thiệu Quân, hét lớn: "Gọi xe cấp cứu, mau cứu người!!!"

Tranh thủ lúc hỗn loạn, đội cấp cứu cũng lao vào. Thiệu Quân vươn bàn tay đầy máu ra khỏi khe hở giữa những chiếc blouse trắng, thờ hỏn hển dữ dội nói: "Mấy người, đừng ... không phải anh ấy ... đừng đánh anh ấy ... anh đừng làm anh ấy bị thương. "

Mười ngón tay thô ráp của La Cường bóp chặt nòng súng đang chĩa vào ngực, vặn mạnh, bẻ cong nòng súng đến vài phân. Trong mắt hấn như có máu, gầm lên liên tục, cứu em ấy, cứu em ấy ...

La Cường cuối cùng cũng bị mấy võ cảnh ép chặt xuống sàn không thể nhúc nhích, khuôn mặt hấn rực lên ánh lửa nóng bỏng của địa ngục, đôi mắt hấn nhìn chằm chằm Thiệu Quân đang nằm cách đó vài mét.

Hấn chậm rãi vươn tay, cố gắng với tới, nhưng không thể với được ai.

Trong tầm mắt hỗn loạn, La Cường nhìn thấy đội cấp cứu nhắc Thiệu Quân lên cáng, nhanh chóng chở đi cấp cứu. Một cánh tay nhuốm màu máu buông thõng xuống cáng, bàn tay đó cố gắng vươn về phía hắn, cuối cùng nhòe đi trong dòng nước trào ra từ mắt hắn...

./.

-----oOo-----

Chương 60

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 60: Thú trong chuồng

Chuyển ngữ: Andrew Pastel

La Cường tỉnh dậy lần nữa đã thấy mình đang ở bệnh viện Thanh Hà.

Hắn ghé cả người lên ván giường, cử động được một chút, xương bả vai, thắt lưng, đùi tràn ra cơn đau co rút sau một thời gian dài bị tê liệt, nhịp tim rối loạn, tay chân hoàn toàn không thể nhấc lên, thậm chí còn mắc chứng tiểu không kiểm soát. Đây là di chứng của việc bị sốc điện mạnh liên tục, cuối cùng hôm đó hắn bị cảnh sát chế ngự bằng dùi cui điện.

La Cường ghé mắt ra khỏi gối, nghiêng đầu sang một bên. Dù hắn chưa thể cử động tay chân, nhưng cũng đã có những chiếc khóa và cùm sắt chắc chắn khóa hắn lên giường, khóa đến chặt cứng.

Chỗ sau cổ bị bầm tím đã được quấn lại cố định, chiếc đinh ghim trên vai cũng đã được lấy ra, bôi thuốc mỡ chống nhiễm trùng.

Đây là phòng bệnh được trang bị đặc biệt cho các tội phạm nghiêm trọng, nguy hiểm cao, vừa đối xử nhân đạo trị bệnh cho bạn, vừa ngăn bạn trốn thoát.

Những người ra vào chăm sóc hắn đều không phải y tá, họ đều là quản giáo, còn có cảnh sát vũ trang đứng canh ở cửa.

Một cảnh sát đi vào, cầm bòn tiểu ra hiệu: "Này, La Cường, đến giờ đi tiểu rồi."

La Cường nhướng mày, trắng mắt liếc một cái: "Không cần."

Vị cảnh sát nói: "Bây giờ không tiểu, chờ đến hết nhịn được rồi, cậu tiểu ra giường đầy đọa tôi đi dọn à!"

La Cường: "....."

La Cường lại vùi mặt vào trong gối, ngăn không cho người kia nhìn thấy mình, cảm thấy vị cảnh sát kia vén chăn lên, nhét bồn tiểu vào ổ chăn của hắn rồi lột quần ...

Ngoại trừ Tam Màn thầu, La Cường chưa bao giờ ngượng ngừng chặt vật thể này trước mặt người ngoài, cảm giác bị lột trần hết sức nhục nhã. Bây giờ hắn đang bị mắc kẹt trong một cái lồng, chỉ có thể chờ người khác cầm dao chém mình, hắn không có sức mạnh để đánh trả, thậm chí người duy nhất trong nhà tù Thanh Hà có thể bao bọc và bảo vệ hắn cũng không ở bên cạnh hắn nữa.

Người luôn bao bọc, che chở cho hắn đang ở đâu rồi?

La Cường cố gắng chống lại tình trạng tim đập loạn nhịp và đau đốn, ngược mắt lên hỏi: "cảnh sát Thiệu của đội chúng tôi đâu?"

Vị cảnh sát liếc mắt hừ nói, "Cậu còn tư cách hỏi cảnh sát Thiệu à."

Giọng La Cường khàn khàn: "Cậu ấy ra sao rồi, vết thương thế nào? Có cứu được không..."

Cảnh sát nói: "Đang cố gắng hết sức để cứu chữa, đừng lo lắng quá. Giờ cậu đang gặp rắc rối lớn mà còn tâm trạng lo lắng cho người khác à?"

La Cường thì thào: "Có thể cứu được không? Bị thương ở đâu? Có nguy hiểm đến tính mạng không..."

Vị cảnh sát tận tình khuyên bảo: "La Cường, cậu có biết cậu đã giết Đàm Long đội hai không? Sự cố gây chết người. Cậu là tù nhân,

cậu có biết cậu phạm vào tội gì không? Cậu có biết chuyện này rắc rối đến mức nào không hử?! "

La Cường khẽ nhắm mắt lại, cười lạnh: "Tôi biết, tôi đánh chết người, thằng lỏi kia đáng chết."

Vị cảnh sát: "..."

Thật ra, trong lòng ai cũng biết quả thật nó chết rất đáng, nhưng dù sao cũng là một sinh mệnh. Phạm nhân tử vong ngoài ý muốn là một vụ án lớn toàn khu trại giam không thể lảng tránh, phải được điều tra.

Tiếng người ngoài cửa ồn ào, mấy người đồng nghiệp tụ tập một lúc, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc.

"Tiểu Thiệu thế nào? Cứu được không?"

"Không tốt chút nào, nghe nói xuất huyết nhiều lắm, thật xui xẻo quá mà, nội tạng trong bụng bị thủng rồi!"

"Bên bác sĩ đang kêu gọi mọi người hiến máu, mọi người đi hiến máu càng sớm càng tốt đi. Nếu ngân hàng máu của bệnh viện không đủ thì nguy mất!"

La Cường nghe vậy, hai tay ôm chặt mép giường, nhỏ giọng hét: "Tôi có máu, lấy máu của tôi đi, bao nhiêu cũng được."

Vị cảnh sát quay đầu lại liếc hán: "Cậu nhóm máu B à? Không phải B thì đừng làm rộn."

"... Mẹ kiếp."

La Cường thấp giọng chửi bới, năm ngón tay cứng cáp xé nát tấm khăn trải giường dưới người, vùi mặt vào gối, đè nén oán hận trong lồng ngực, thấp giọng gầm lên. Cơ vai hán run rẩy, máu đỏ chảy ra từ vết thương xé miệng.

La Cường thực sự muốn tự mình đâm mình một cái, muốn tự hành hạ mình, muốn vết thương đầm đìa máu kia là ở trên người mình.

Vết thương trên người Thiệu Quân là vết thương của hắn, máu đổ ra cũng là máu của hắn ...

La Cường bị nhốt trong khu cách ly tội phạm nguy hiểm không thể ra ngoài, hắn không ngờ bệnh viện nhà tù Thanh Hà như xảy ra một trận long trời lở đất, từ khi thành lập bệnh viện đến nay chưa từng hỗn loạn và náo nhiệt như thế.

Ba người được đưa vào bệnh viện là ai? Đều là những người bình thường cả sao?

La Cường là người bị thương nhẹ nhất, hắn không có thương tích chết người, chỉ chống cự bên trong khiến cảnh sát vũ trang phải đánh vài cái để đè hắn nằm úp sấp, đưa vào bệnh viện rửa sạch vết thương, truyền dịch, ngủ một chút là tỉnh ngay.

Nhà tù thậm chí còn không thông báo cho người thân của La lão nhị, không cần thiết, bản chất vấn đề của La Cường rõ ràng là đánh người bị thương, chứ không phải bị đánh.

Nhưng hai người còn lại vẫn chưa tỉnh.

Trưởng nhà giam và quản giáo trưởng nghe tin cán bộ Tiểu Thiệu bị thương, lúc đầu họ nghĩ rằng Tiểu Thiệu thương nhẹ thôi nên muốn che giấu càng nhiều càng tốt, sau khi anh khỏi bệnh, họ sẽ đưa về nhà trong hòa bình là xong. Nhưng khi vội vàng đến bệnh viện thì thấy tình hình nghiêm trọng quá mức, không có cách nào che giấu được nữa. Thiệu Quân mà có mệnh hệ gì mũ cảnh sát trên đầu các ông sẽ rơi xuống hết!

Hai giờ sau, cổng nhà tù Thanh Hà bị xe quân đội bao vây, một lính trung đội hét lớn xông vào. Hai lính cảnh vệ dìu Cố lão gia sắc mặt lo lắng khiếp sợ vào trong.

Theo sát phía sau là vài chiếc xe cảnh sát, cục trưởng Thiệu che nửa khuôn mặt trong cổ áo gió màu đen, khuôn mặt tái nhợt, chân mày cau chặt, không nói được gì.

Khi Thiệu Quân được đưa đến bệnh viện, anh chảy rất nhiều máu, trong tình trạng hôn mê, huyết áp rất thấp.

Điều kiện hoạt động của bệnh viện khu vực nhà tù có hạn. Ông cụ và Thiệu Quốc Cường vừa chạy đến xem tình hình đã ngay lập tức nóng nảy. Bệnh viện kiểu gì vậy? Đây là bệnh viện dành cho tù nhân, làm sao Quân Quân nhà chúng ta lại có thể lên bàn mổ ở cái nơi kém cỏi như thế này cơ chứ?

Nhưng người đã trong tình trạng nguy cấp, không thể chịu được sức ép khi chuyển bệnh viện, ông cụ buộc phải gọi lên Bệnh viện Đa khoa Quân đội nhân dân để chuyển những chuyên gia ngoại khoa uy tín nhất của quân khu về đây.

Lúc ông cụ gọi, giọng ông như chết nghẹn, hai mắt đỏ bừng: "Cháu ta bị đâm, chờ cấp cứu! Ta già rồi, chỉ có đứa cháu trai quý báu này thôi, các cậu phải giúp tôi cứu nó, cứu nó" "

Thanh Hà ở ngoại ô xa, nghe nói quân khu đã dùng trực thăng đưa chuyên gia tới, chạy đua với thời gian.

Ca mổ diễn ra trong nhiều giờ đồng hồ, các bác sĩ và y tá trong phòng mổ thức trắng đêm, các cảnh vệ, công an đứng vòng tròn bên ngoài phòng mổ cũng thức trắng đêm.

Vết thương của Thiệu Quân khá phức tạp. Một chiếc đinh sắt găm vào bụng, gây xuất huyết nặng và phải cấp cứu nội tạng.

Bụng trên bên dưới khoang ngực của cơ thể con người, phía sau sườn dạ dày là lá lách không dễ bị tổn thương. Khi đánh nhau, Thiệu Quân vô tình bị Đàm Long đánh trúng lá lách, chiếc đinh đâm thẳng vào vị trí lá lách gây vỡ nội tạng cấp tính ...

Bác sĩ đi ra khỏi phòng mổ nửa chừng, vẻ mặt khó xử, tháo khẩu trang, nói khẽ vào tai vị tướng già vài câu.

Hai bàn tay to lớn già nua của Cố lão gia run rẩy, trên tay vẫn còn hằn lại những vết sẹo tang thương của những trận chiến đấu khốc liệt, giọng nói trầm khàn: "Lá lách? ... nghiêm trọng đến mức nào?"

Bác sĩ nói: "Tôi sợ không giữ được, phải quyết định cắt bỏ".

Ông cụ cảm thấy có lỗi với đứa bé Quân Quân của mình, run lên vì đau đớn, hai mắt đăm đăm, quay lại nhìn chằm chằm vào Thiệu Quốc Cương. Nó là con trai anh, anh tính thế nào?!

Cục trưởng Thiệu sắc mặt xanh mét, khẽ cắn môi, khó khăn nói: "Tính mạng quan trọng hơn. Các nội tạng sau này vẫn có thể nghĩ cách."

Ông cụ cũng không làm gì nữa, chỉ là khó chịu với Thiệu Quốc Cương, vỗ ngực đập chân: "Lấy lá lách của ta thay cho nó đi! Tuy ta đã tám mươi nhưng cơ thể vẫn còn khỏe mạnh, Quân Quân cần gì ta cũng vui vẻ đưa cho nó."

"Ta cả đời này, chỉ có một đứa độc đinh thôi, nhà chúng ta chỉ có một đứa cháu trai duy nhất thôi."

"Một đứa cháu trai từ nhỏ đã được tôi nuôi dưỡng tốt như vậy, tại sao phải đi làm cảnh sát cơ chứ?!"

"Hôm nay ta sẽ ngồi ở cửa này đợi, đợi Quân Quân đi ra. Nếu không cứu được cháu ta thì hôm nay ta sẽ chết ở đây."

Thiệu Quốc Cương cũng nóng lòng muốn chết, không nói được lời nào, cũng không cởi áo khoác, cứ như vậy thẳng tắp đứng ở hành lang.

Câu nói "nhà chúng ta chỉ có một đứa cháu trai duy nhất thôi" của

ông cụ, cục trưởng Thiệu nghe xong không vui.

Đây là cháu của ai?

Dù sao thì Thiệu Quân cũng họ Thiệu, con trai tôi không phải họ Cố đâu.

Đương nhiên lúc này Thiệu Quốc Cường cũng không có tâm tình để tâm đến chuyện này với ông cụ, chỉ cần Thiệu Quân được cứu, có thể khỏe mạnh như xưa, sửa thành họ Cố ông cũng vui vẻ đồng ý.

Trần trọc mãi đến sáng sớm ngày hôm sau, đèn đỏ trong phòng mổ cuối cùng cũng tắt. Bác sĩ bước ra ngoài mệt mỏi gật đầu với mọi người.

Thiệu Quân bị mất lá lách trong tình trạng mất máu nhiều, được gây mê, sức khỏe rất yếu, mặt tái xanh, sau khi được đẩy ra khỏi phòng mổ vẫn chưa tỉnh.

Người đã được cứu, nhưng hậu quả của sự việc này rõ ràng không đơn giản như vậy.

Trưởng nhà giam và quản giáo trưởng đều đứng ngoài phòng bệnh, vẻ mặt căng thẳng lo lắng. Quản giáo trưởng lo lắng đến mức nổi lấm tấm mấy cái mụn đỏ trước trán. Lúc trên đường cấp cứu cần truyền máu, cả hai đã phanh tay áo lao vào hiến máu cho Thiệu tam công tử...

Lão tướng Cố và cục trưởng Thiệu lúc này mới tỉnh lại, đồng thanh hỏi: "Chuyện này là ai làm? Ai ?!"

Vẻ mặt đau lòng và tức giận đó là biểu hiện nếu có dao trên tay cả hai sẽ lao vào chém chết người ngay.

Quản giáo trưởng thấp thỏm nói hai tù nhân liên quan một bị giam trong phòng bệnh cho tù nhân nguy hiểm, người còn lại đang nằm trong nhà xác.

Lão tướng Cố tức giận hỏi: "Đứa nào hại cháu tôi? Kẻ còn sống hay kẻ chết?"

Quản giáo nói chúng tôi cũng đang điều tra, chúng tôi phải xem video ghi hình để xác nhận đúng sự việc vào thời điểm đó.

Đáy mắt Thiệu Quốc Cường từ từ lóe lên một tia tức giận đỏ bừng, đột nhiên lớn tiếng hỏi: "Có phải là La Cường không? Tên khốn La Cường âm mưu hãm hại con trai tôi, đúng không?!"

Hôm đó, ông cụ Cố rút khẩu súng lục từ thắt lưng của cảnh vệ viên bên cạnh, suýt chút nữa vác súng đi tìm La Cường liều mạng.

Ông cụ vẫn còn tính tình nóng nảy xuất thân từ quân nhân, lớn tiếng nói: "La Cường là ai?"

"Hắn dám làm Quân Quân bị thương? Hắn ở đâu? Năm đó từ chiến tranh Việt Nam về, thể loại đao tặc hung tàn nào ta chưa từng thấy qua? Dẫn ta đi gặp hắn, ta sẽ bắn hắn ra từng mảnh!"

(Tính theo bối cảnh truyện năm 2008 và tuổi cụ Cố thì chắc là cụ tham gia chiến tranh chống Pháp - Mỹ của VN ấy, lúc đó TQ viện trợ vũ khí và binh lính qua bên mình nhiều.*

Những người xung quanh chạy lại khuyên bảo can ngăn. Ông lão lê cơ thể mệt mỏi của mình đến ghé dựa, súng để bên cạnh, khuôn mặt cương nghị của ông cụ hẳn lên những nếp nhăn, có gì đó ươn ướt dưới đáy mắt ...

Thiệu Quốc Cường đứng trong hành lang một lúc, mặt âm trầm, đút một tay vào túi áo khoác, quay đầu sải bước ra ngoài.

Cảnh sát vũ trang ở cửa phòng bệnh trọng tội chặn lại: "Ngài làm gì vậy? Chỗ này không vào được..."

Thiệu Quốc Cường lạnh lùng trả lời: "Tôi đến bán chết một tên tù

nhân."

Thiệu Quốc Cường vào phòng, xốc chần lên, nhìn chăm chăm vào người bị khóa trên giường, mắt ông rực lửa, đó là sự tức giận khủng khiếp của một người cha khi đưa con trai mà ông coi như báu vật bị người khác hãm hại, là sự phẫn nộ buộc phải trả thù bằng mọi cách!

La Cường khẽ mở mắt, nửa người trên để trần vì vết thương chưa lành, phía dưới mặc quần đồng phục tù, trên mu bàn tay vẫn đang đâm kim tiêm truyền dịch.

La Cường nhìn thấy cục trưởng Thiệu tức giận này, hẳn đã biết ông đến vì ai.

Thiệu Quốc Cường không nói lời dư thừa nào, ngay lập tức rút súng từ trong túi ra, chạm họng súng lạnh lẽo đến đầu La Cường, mở chốt an toàn.

La Cường lẳng lẳng nằm xuống, tay chân bị trói, bất động, lạnh lùng nhìn đối phương.

Cảnh sát vũ trang vội vàng cầm súng hướng về phía hai người đàn ông: "Ngài bỏ súng xuống, ngài không được làm như vậy!"

Cục trưởng Thiệu: "Không liên quan gì đến anh, đi ra ngoài."

Cảnh sát vũ trang thấy Cục trưởng Thiệu là người có chức to nên cũng không dám làm cứng, chỉ có thể nói: "Nếu ngài cứ như vậy, tôi sẽ báo cáo cho lãnh đạo của chúng tôi."

Cục trưởng Thiệu đột nhiên tức giận, quay đầu lại mắng: "Cút đi hết! Cậu bảo ai đến cũng vô dụng, tôi không cần viện kiểm sát phê chuẩn ban hành bản án tử hình. Tôi sẽ nổ tung đầu hẳn hôm nay!!!"

Cảnh sát vũ trang da mặt mỏng, không thể mắng lại cục trưởng Thiệu, đành chạy ra ngoài báo cáo đội trưởng trung đội mình.

La Cường hừ lạnh một tiếng: "Cục trưởng Thiệu, có chuyện gì, không đợi được sao? Tòa án còn chưa tuyên án tử hình, ông muốn giết tôi trước à?"

Thiệu Quốc Cường kìm lại ý muốn bóp cò súng, lớn tiếng hỏi: "La lão nhì, tao hỏi mày, có phải mày làm con trai tao bị thương không?"

La Cường bình tĩnh nói: "Không phải."

Ánh mắt Thiệu Quốc Cường sắc bén, cổ họng bật ra tia lửa: "Thằng khốn ... mày dám nói là không làm? Mày mà dám động đến con trai tao dù chỉ một ngón tay..."

Ông nói xong, dờn họng súng, dùng đầu súng cứng rắn lạnh như băng thúc mạnh vào vết thương trên vai La Cường!

La Cường nặng nề run lên, cơ vai co giật dữ dội, cổ nổi gân xanh, cắn chặt cái gối.

Vết thương lại bị rách, máu có mủ chảy ra dọc theo họng súng, chảy xuống cánh tay và mạng sườn ...

Thiệu Quốc Cường nghẹn giọng hỏi: "Có phải mày không?"

La Cường thờ hờn hển vì đau đớn, co giật mắng: "Thưa con mẹ tám đời nhà họ Thiệu các ông ... không phải tôi ..."

La Cường ngoài miệng nói vậy, nhưng trong lòng thầm nghĩ tôi không quan tâm đến tám đời họ Thiệu của ông, tôi chỉ muốn thươ mỗi Tiểu Quân thôi. Ông đây quay đầu lại sẽ thươ con trai ông, đứa con trai quý giá của ông là người của La Cường tôi, tôi chóng mắt lên xem ông sẽ cảm thấy thế nào đây!

Đôi mắt Thiệu Quốc Cường đỏ hoe, dùng một chút lý trí cuối cùng nói: "Nếu tao phát hiện ra là mày, hay có liên quan gì đến mày, thì chính tao sẽ bắn chết mày."

Cục trưởng Thiệu còn nhớ rõ, lúc trước La lão nhị uy hiếp ông, "một ngày nào đó, người của ông, đừng để rơi vào tay tôi. Nếu người của ông rơi vào lòng bàn tay tôi, tôi nhất định phải làm cho ông khó chịu, tôi sẽ giết chết người đó."

Ông vội vã từ thành phố đến Thanh Hà, trên đường đi những lời nói này cứ quanh quẩn trong đầu ông, ông nghĩ La Cường chắc chắn đã làm hại Thiệu Quân.

La Cường hoàn toàn không sợ sùng, ánh mắt khinh thường: "Cục trưởng Thiệu, tôi có thù với ông, nhưng nếu tôi muốn trả thù họ Thiệu ông, tôi chắc chắn phải trả thù lên ông ... Tôi sẽ không bao giờ hại con trai ông, dù là một ngón tay. Thằng bé vô tội."

Thiệu Quốc Cường bán tín bán nghi, từ từ đặt khẩu súng xuống, đưa hai tay cùng với họng súng dính máu vào lại túi áo khoác.

Một lúc lâu sau, Thiệu Quốc Cường nói: "La Cường, tuy rằng mày và tao không giống nhau, mày là tội phạm, tao bắt mày, nhưng từ đầu tao rất khâm phục mày, dám làm dám chịu, có nghĩa khí, tình anh em, đáng mặt đàn ông."

"Nếu mày hận thù chuyện bắt anh em mày, thì chờ mai này ra tù, mày có thể tìm đến tao để tính toán. Nhưng La lão nhị, tao nói cho mày biết, mày có thể tìm tao, nhưng mày... mày không được động vào con trai của tao."

Những lời cuối cùng Thiệu Quốc Cường gần như rít ra từ kẽ răng, đôi mắt đỏ bừng.

Ông biết La Lão nhị lợi hại, nhưng một con sư tử đực luôn sẽ bảo vệ con mình cho dù có nguy hiểm đến cách mấy.

Khóe miệng La Cường co rúm, trong lòng thầm nói, ông cho rằng ông là người duy nhất trên thế giới muốn bảo vệ Thiệu Tiểu tam nhi sao?

.....

Cục trưởng Thiệu lạnh lùng nghiêm mặt quay đầu lại muốn rời đi, La Cường hơi nhúc nhích, gọi ông lại.

La Cường chế nhạo: "Cục trưởng Thiệu, lúc trước tôi nghe nói đến một chuyện, quý tử của ông, không thân thiết với ông lắm, thậm chí còn thù hận ông cơ."

Thiệu Quốc Cương biến sắc, khó hiểu quay lại.

La Cường nheo mắt nhìn cục trưởng Thiệu: "Tôi nghe nói ở một con hẻm nhỏ gần Tuyên Võ Môn hơn mười năm trước, có một người tên là Tàn Thành Giang bị bắn chết trên đường. Ông có biết chuyện này không?"

Đồng tử Thiệu Quốc Cương đột nhiên co rút lại, chân mày nhíu chặt: "... Ý mày là gì? Sao mày biết?"

La Cường: "Tôi lẫn lộn trong giang hồ, có gì không biết?"

Thiệu Quốc Cương: "Nói với tao chuyện này làm gì?"

La Cường nhìn ông thật sâu: "Tôi vừa nghe giang hồ nói gia đình ông có lục đục nội bộ. Con trai ông vì chuyện này mà hận ông nhiều năm rồi ... Ông không giải thích cho đứa bé đó sao? Ông cứ để nó hận thù, đau khổ như vậy sao? "

Thiệu Quốc Cương khi đó không biết rằng ông vừa hiểu lầm vị cứu tinh của con trai mình, cũng vừa không hiểu lời ẩn ý của La Cường. Ông không tiện nói chuyện gia đình với hắn, chỉ kinh ngạc nhìn người đang nằm trên giường, trong lòng thoáng hiện lên một chút nghi hoặc, rồi cuối cùng vội vàng rời đi.

La Cường từ từ nhắm mắt lại, để máu trên vai tự do chảy ra.

Thiệu Quân bây giờ là miếng thịt mềm nhất trong trái tim hắn, là

cuộc sống của hắn.

Vì Thiệu Quân, hắn có thể hy sinh tính mạng, quá khứ, tương lai, cả cuộc đời hắn.

--

Khụ, La Cường nhỏ hơn Thiệu papa có mấy tuổi à gọi ông hơi già mà thôi kệ dù j cũng là ba vợ tương lai.....

./.

-----oOo-----

Chương 61

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 61: Người yêu an ủi

Chuyển ngữ: Andrew Pastel

May mắn là hôm đó La Cường không bị cha hay ông ngoại của Tam Mạn thầu bắt thành cái sàng, nhưng mà chuyện này vẫn chưa giải quyết xong, bởi vì trong nhà xác của bệnh viện Thanh Hà còn có một kẻ phiền phức hơn đang nằm đó.

Trại giam đang bận rộn nghiên cứu, xử lý vụ án này để đối phó với đợt điều tra của tổ công tác đặc biệt từ viện kiểm sát, lúc này người nhà họ Đàm đã biết tin từ nhiều nguồn khác nhau, ngày hôm sau điên cuồng chạy đến bệnh viện làm náo loạn.

Nhà họ Đàm ngày xưa là một nhà giàu có quyền lực, nay cô đơn thất thế, chỉ còn lại một độc đinh duy nhất này. Mức độ cứng chiêu Long thiếu gia của nhà Đàm cũng không thua kém gì Tiểu Quân Quân trong đại viện quân khu khi ấy. Đàm ngũ gia suốt bao năm qua liên tục lo lót tứ phương, cố gắng bảo lãnh con trai mình ra khỏi tù, nhưng không ngờ tin dữ ập đến như sấm động trời quang, đánh ông ta choáng váng, điên cuồng ...

Mấy ngày nay La Cường vẫn bị nhốt trong phòng bệnh. Ban đầu nhà tù muốn đưa hắn trở lại khu vực trại giam, nhưng toàn bộ bệnh viện đã bị họ nhà Đàm bao vây nhiều lần, cổng bệnh viện rung lên bần bật, cả trăm người trong gia tộc khiêng quan tài ra trước cửa, yêu cầu một lời giải thích. Nếu không có cảnh sát vũ trang canh gác cổng và hành lang chặt chẽ, Đàm ngũ gia thực sự có thể cầm dao xông vào chặt La Lão nhị thành thịt vụn.

Ban đêm yên tĩnh, làn gió buổi tối thổi tung rèm cửa, từng cơn gió

nhỏ tràn vào, chặn bông trên lưng La Cường đắp không kín lắm, hẳn cảm thấy hơi lạnh.

"Này, có ai ở bên ngoài không? Đắp lại chăn cho ông đây xem."

La Cường từ từ di chuyển thân mình trên giường, tay chân hẳn bị khóa lại, không thể cử động.

Cánh cửa chợt kẹt mở ra, tiếng bước chân nhẹ nhàng vang lên.

La Cường chỉ liếc khóe mắt đảo nhanh qua một cái, trông mắt đã bị ghim cứng lại ở đó, kinh ngạc nhìn.

Một y tá mặc nhỏ áo trắng đẩy xe lăn, trên xe lăn là một người thanh niên đang cố gắng ngồi thẳng.

Còn có thể là ai? Chẳng phải chính là cái màn thầu lớn hẳn luôn nhớ thương bao nhiêu ngày nay đó sao!

Thiệu Quân đang ngồi dựa nửa lưng trên chiếc xe lăn, sắc mặt tái nhợt, đôi mắt yếu ớt, hai tay cố gắng chống đỡ tay vịn, có thể nhận ra anh đang ngồi nghiêng. Thiệu Quân vừa trải qua một cuộc đại phẫu ở bụng trên bên trái nên chỉ có thể ngồi nghiêng để tránh đụng vào miệng vết mổ.

La Cường kinh ngạc nhìn anh, hai mắt không chớp, cũng không dám phát ra tiếng động, như thể người trước mặt là vỏ trứng mỏng manh yếu ớt, chỉ cần chấn động nhẹ là sẽ vỡ tan.

Thiệu Quân nghiêng đầu, ngón tay duỗi ra, khóe miệng giật giật, cười với La Cường.

Thiệu Quân cười rất cố sức, mặt hơi nhăn lại, như thể anh đang chịu đựng nỗi đau rất lớn.

Y tá phía sau cẩn thận ôm sau đầu Thiệu Quân: "Cảnh sát Thiệu, anh ổn không? Ngồi sẽ bị động vết mổ đấy, tôi đẩy anh lại về giường

nhé?"

Thiệu Quân lắc lắc tay, gượng cười, rất ngẫu nói: "Không đau."

La Cường thì thào: "Sao em lại ở đây?"

Thiệu Quân nói: "Nghe nói anh bị thương nên đến đây xem thử."

La Cường: "....."

La Cường vùi nửa mặt vào gối, hai mắt đỏ ngầu, môi ngáp ngừng, không nói nên lời.

Thiệu Quân khẽ nhếch môi trêu chọc hần: Sao, phiền anh à? Đừng lo lắng, em không sao.

La Cường cắn chặt môi dưới, vùi cả khuôn mặt vào trong, vai run dữ dội ...

Lo lắng khó chịu nhiều ngày như vậy, cũng không biết tam màn thầu có ổn không, vết thương đã bình phục chưa? La Cường cảm thấy giờ hần chỉ muốn mổ bụng mình ngay lập tức, lấy tất cả các cơ quan, đồ, nóng, đầy máu, khỏe mạnh đưa hết cho Thiệu Quân ... Chỉ cần có thể giúp màn thầu bớt đau đớn, xẻo thịt hần hần cũng thấy vui.

Khoảnh khắc Thiệu Quân tỉnh dậy sau cơn mê từ ca phẫu thuật, anh cũng ngay lập tức hỏi mọi người xung quanh, La lão nhị có bị sao không?

Thiệu Quân cũng lo lắng cho La Cường, nghe tin La Cường bị sốc điện, hôn mê, đang nằm trong phòng bệnh của trọng tội, sao anh có thể không lo lắng? Anh ta thà rằng La Cường nhốt trong lồng sắt nhỏ ở nhà tù, vì điều đó có nghĩa là hần không bị thương nặng. Nhưng La Cường lại bị giam trong bệnh viện Thanh Hà. Người đàn ông này đã bị thương nặng đến mức nào?

Một tuần sau ca mổ mới bước qua giai đoạn nguy hiểm do rủi ro nhiễm trùng, may là Thiệu Quân còn trẻ, luôn chăm chỉ tập thể dục, thể chất tốt, nên phục hồi nhanh chóng. Cuối cùng anh cũng đợi cho đến khi cha anh, ông ngoại, họ hàng và dì đều đã rời đi, đêm khuya khoắt không có ai ở ngoài anh mới dám đến thăm La Cường.

Thiệu Quân quay sang tá nhỏ nhắn xinh đẹp dịu dàng cười toe toét, lông mi đào hoa khẽ rung rinh, dịu dàng nói: "Cảm ơn Tiểu Triệu, khi nào khỏe lại, tôi sẽ đãi cô một bữa."

Cô y tá nhỏ cũng rất xinh đẹp, nở nụ cười thân mật và ngọt ngào: "Mời đi ăn luôn à, thật ngại quá. Cảnh sát Thiệu, đừng làm động vết mổ nhé... Phải hai ba tháng nữa anh mới khỏe lại. Đến lúc đó, đừng quên anh nói mời tôi đi ăn tối đó! "

Thiệu Quân mỉm cười vẫy tay theo bóng cô gái y tá nhỏ. Khi mọi người đã đi hết, anh đóng cửa lại, rồi liếc mắt về phía La Cường, lè lưỡi.

La Cường ló mắt ra khỏi gối, thấp giọng mắng: "Bà mẹ em, anh còn chưa chết đâu, dám chim chuột trước mặt anh!"

Thiệu Quân đùa giỡn ngấm kỹ khuôn mặt ghen tị của La Cường, đôi tay run rẩy lấy ra một tờ giấy nhỏ từ trong túi áo bệnh viện, thị uy lắc lắc trước mặt ai đó. Trên mảnh giấy có số điện thoại của cô y tá nhỏ.

La Cường giận dữ gầm gừ: "Ngay cả số điện thoại cũng lấy rồi đấy ..."

Thiệu Quân cong môi nói: "Mấy em gái bây giờ tinh tướng lắm, phải có gì trao đổi cơ, em không trao đổi số điện thoại sao giờ có thể tới được đây?"

Mặc dù Thiệu Quân bị thương lá lách, nhưng khuôn mặt của anh không hề sứt mẻ tí gì, mắt phong lưu đảo qua đảo lại. Với khuôn mặt tuấn tú của Tam gia, cộng với miệng ngọt ngào có thể đánh lừa người khác, cho dù ngồi xe lăn cũng không khiến anh bớt đi

một chút sức hấp dẫn nào, ngay cả hàng dài cảnh sát vũ trang đứng gác ở hành lang cũng bị anh dễ dàng thu phục.

Thiệu Quân ghé tai chú ý tới động tĩnh ngoài cửa, chậm rãi đẩy xe lăn đi tới bên cạnh La Cường, kề sát bên người hắn, nói nhỏ: "Lão Nhị, có chuyện quan trọng muốn bàn với anh."

La Cường: "Chuyện gì vậy?"

Thiệu Quân hỏi: "Đàm Long, anh giết nó à?"

La Cường khẽ gật đầu: "Ừ."

Hai mí mắt xinh đẹp của Thiệu Quân trợn to: "Cái tên họ La này, có ngốc không? Giả bộ trâu bò ngẫu lòi thì được cái gì? Đàm Long không phải bị anh giết."

La Cường khó hiểu: "Ý của em là, anh có giết nó hay không anh cũng không biết?"

Thiệu Quân nhìn hắn thật sâu: "Đàm Long không hề bị anh "đánh chết". Nó rõ ràng đã bị cây đinh giết chết. Nó gieo gió gặt bão, tự chịu trách nhiệm. Anh ở trước mặt đội điều tra của viện kiểm sát tòa án đừng có nói gì ngu ngốc, hiểu không? "

Thiệu Quân ngẩng cao cằm, bĩu môi, trong mắt dần lộ ra vẻ phần nộ. Thằng nhãi họ Đàm làm ông đây đau đớn như thế này, phải cắt bỏ lá lách, đổ một đồng máu. Tội nặng như vậy, sao có thể bỏ qua?

Tự hành hung đánh người ta trước, tự tìm đường chết rồi còn muốn làm liệt sĩ?

Đã thế còn muốn kéo La Cường chôn chung à? Dù con gấu họ La này cậy mạnh nhận tội thì Tam gia gia đây cũng không đồng ý đâu!

Thiệu Quân quan niệm nếu không xúc phạm anh, anh sẽ không xúc phạm người đó. Có người đối xử tốt với anh, anh sẽ đền đáp;

nhưng có người dám làm anh bị thương, thì anh chắc chắn không phải là một con cừu non từ bi hỉ xả. Tính cách đàn ông ăn miếng trả miếng không phải chỉ có La Cường lăn lộn giang hồ mới có.

La Cường cuối cùng đã biết được nội tình từ Thiệu Quân ngày hôm đó.

Mà cũng chính những thông tin đó của Thiệu Quân đã giúp hắn thoát tội sau này.

Khi đoàn xe cấp cứu đến hiện trường lúc xảy ra vụ việc thì Đàm đại thiếu đã nằm gục.

Đáng thương cho công tử họ Đàm, ngang ngược kiêu ngạo ương ngạnh phong lưu, tuổi còn trẻ, vậy mà phải chết trong nhà giam.

Kéo đến bệnh viện khám nghiệm tử thi thì mới biết, cái chết của Đàm Long thực sự là quả báo. Lúc đó, nó cầm cái ghế tấn công Thiệu Quân, đánh Thiệu Quân vỡ lá lách và xuất huyết. Sau, La Cường lấy chiếc ghế đó ném lên tường, nó vỡ ra thành từng mảnh gỗ vụn. Đó là chiếc ghế khiến Thiệu Quân bị thương, với một chiếc đinh chết người trong mảnh vỡ.

Đàm thiếu gia bị La Cường đánh mấy cú đấm cho đến khi gần như choáng váng, ngã ngửa ra phía sau, vô tình bị cây đinh đập vào đầu, làm tổn thương não bộ mỏng manh, giết chết nó ...

Kết quả giám định pháp y là: Đàm thiếu gia chết do bị hung khí nhọn đâm thủng não, tử vong tại chỗ.

Tất nhiên, nhà họ Đàm không thể thừa nhận kết quả khám nghiệm tử thi đó, chúng tin rằng La Cường đã đánh chết tiểu thiếu gia nhà chúng, La Cường giết người và phải trả giá bằng mạng sống của hắn.

Quản giáo đã xem video, không thể nghi ngờ gì nữa, chính là Đàm Long gây sự trước, đánh bị thương cảnh sát, sau đó là bị đánh lại.

Nhà tù cũng có những tính toán riêng: Nếu đội công tác của viện kiểm sát đến giám sát cuộc điều tra, mà Đàm Long và La Cường đánh nhau đến chết, La Cường bị kết tội giết người, một tù nhân giết một tù nhân khác trong cùng nhà tù, chắc chắn đây không phải là tội mà La Cường phải chịu một mình. Quản giáo trưởng của khu nhà giam số ba, và thậm chí toàn bộ nhà tù Thanh Hà có thể phải chịu trách nhiệm về sự cầu thả trong công tác quản lý khiến phạm nhân đánh nhau chết.

Nhưng, nếu Đàm Long bị kết tội vô ý gây thương tích cho người khác và tự chuốc họa vào thân, không những La Cường được thoát tội mà nhà tù còn có thể trốn tránh một phần trách nhiệm, nói tóm lại, lỗi thuộc về Đàm đại thiếu, nó tự gây rồi, tấn công cảnh sát bằng hung khí, tự làm bậy thì không thể sống.

Tất nhiên, còn một lý do quan trọng hơn, vì người mà Đàm Long đánh bị thương chính là Thiệu Quân.

Thiệu Quân là ai? Hai người đứng sau Thiệu Quân có dễ dàng cho qua như vậy không?

Khi Cố lão gia biết được sự thật, ông dùng gậy đập xuống đất, trong mũi giận dữ hừ một tiếng, sau một lúc, ông cụ bình thản nói, "Đáng bị đánh, chết thì càng tốt!!!"

Ông cụ cả đời sống ngay thẳng, tính tình bộc trực, ít khi nói ra những lời như vậy, đây cũng là do quá chiều chuộng, quá yêu thương đứa cháu ngoại bảo bối mà ra thôi.

"Ta không thể chịu nổi hồi đó, lúc mấy đứa nhỏ trong đại viện quân khu ỷ vào gia cảnh mà làm xằng làm bậy, hại nước hại dân, hư hỏng, tất cả đều nên bị bắn."

Ông cụ chép miệng cân nhắc: "La Cường? Hấn cứu Quân Quân nhà chúng ta sao? Đánh tên khốn họ Đàm đó?..."

"Cái người tên La Cường là ai? Thân là tù nhân lại có thể ra tay cứu sống cháu ta. Thật là chính trực và tốt bụng. Ta thực sự muốn gặp mặt, để xem đây là người thế nào."

Về phần sau này, khi tổ công tác phía trên đến điều tra, chính ảnh hưởng của hai nhà Cố Thiệu đứng đằng sau, phần lớn đã giúp La Cường giảm nhẹ tội.

Thiệu Quân chống một tay, ghé sát vào La Cường, trêu ghẹo: "Ồi lão nhị, ông cụ nhà em nói là ngưỡng mộ anh hành hiệp trượng nghĩa, ra tay cứu giúp, còn muốn gặp anh nữa kìa! "

La Cường cười lạnh: "Nếu ông cụ đến gặp anh, anh có nên nói thật với cụ không nhỉ, ông đây thích Tiểu Quân nhà cụ lắm, đứa nhỏ này vừa đẹp trai lại có khí chất. Tôi muốn sống cùng với cháu trai của cụ. Em nghĩ xem ông ngoại em có gật đầu không? "

Thiệu Quân bắt bình: "Anh lấy cỏ tiên bôi lên đầu mình trước đi! ... Vì ông ngoại chắc chắn sẽ bắn vỡ đầu anh, tài thiện xạ của ông kinh lắm đấy."

La Cường cười vui vẻ: "Thôi anh còn muốn giữ cái đầu này, để sau này còn làm em chứ ..."

Hai mắt Thiệu Quân tối sầm: "Bộ dạng như thế này mà còn muốn làm em? Nhúc nhích cũng không được, nói em làm anh nghe còn có lý hơn!"

La Cường nheo mắt nhìn anh, đùa: "Thế chẳng lẽ em di chuyển được à? Thằng nhóc em ngon thì bò lên đây chơi anh đi, cho anh coi khả năng như thế nào?!"

Trong phòng bệnh hai người đều bị thương, cả hai không ai cử động được.

La Cường nhìn tư thế ngồi vắt vẻo của Thiệu Quân, cau mày nói: "Cái đó....cắt luôn rồi hả?"

Thiệu Quân cười với La Cường: "Không sao, trên người có quá nhiều thứ vô dụng, cắt bỏ một cái cũng chẳng thành vấn đề."

La Cường hừ nói, "Bụng bị người ta khoét rỗng hết rồi, không khó chịu sao? Còn không mau trở lại nằm đi."

Thiệu Quân nói: "Ai nói rỗng hết, hả, em còn giữ lại những thứ quan trọng nha!"

La Cường từ trong cổ họng hừ ra một tiếng trầm khàn: "Có chắc thứ quan trọng còn ở đó không? Để ông đây kiểm tra thử nào...."

La Cường bị còng chặt vào giường bằng cùm thép, tư thế nằm úp sấp. Thiệu Quân nhìn chăm chăm vào nửa thân trên của hắn, đáy mắt cháy lên một ngọn lửa âm hiểm.

Nếu bây giờ anh có thể cử động, có thể leo lên giường của La Cường, anh thực sự có ham muốn bóc đồng này, anh muốn cắn hắn, muốn cưỡi lên La Cường mà làm điều đó, mạnh bạo đến mức cả hai đều cảm thấy đau, vừa đau vừa sung sướng ...

(mẹ ơi may mà có cái tag tổng công bảo lãnh chú La á chứ không chắc môuợ chú cũng nở hoa với em Quân từ lâu rồi.....)

La Cường nhắm hờ mắt, cảm nhận được Thiệu Quân vén chăn bông che phần trên của hắn lên. Làn gió mát rượi lướt qua sống lưng, khiến lòng bàn tay chạm vào người hắn càng thêm nóng bỏng, như mang theo điện, khiến cả lưng hắn tê rần.

Vết thương trên vai La Cường lộ ra những vết khâu thô ráp và đáng sợ, hai cánh tay bị còng trong tư thế giang ra. Cơ thể màu đồng hình tam giác ngược hoàn hảo nằm trên giường, các cơ bắp rung lên dưới ánh trăng, giống như một vị thần bị trói, vô cùng hoàn mỹ cương dương. Tầm lưng rộng được siết lại ở phần eo, giữa lưng trũng sâu.

Thiệu Quân thò tay vào quần hần.

"Ừm....."

La Cường thấp giọng rên rỉ, hơi thở hỗn hển, ngón tay thô ráp nắm lấy dây xích, không thể phản kháng, chỉ có thể để bàn tay trên người hần muốn làm gì thì làm, chậm rãi trượt lên mông hần, tiến về nơi bí ẩn giữa hai chân.

Tư thế của Thiệu Quân cũng không thoải mái, nghiêng người khó chịu với ra một tay, nhiều ngày không thấy nhau, luôn nghĩ đến nhau, dự vọng tích tụ trong cơ thể yếu ớt không được giải quyết, thật sự là nghẹn đến hỏng! Anh chưa bao giờ ham muốn mãnh liệt như bây giờ, rõ ràng là ốm yếu ngồi xe lăn, làm gì cũng không tiện, nhưng toàn thân, tâm trí và mọi giác quan đều khát vọng người trước mặt, muốn nhìn thấy La Cường vui vẻ xuất ra!

"Ừm....."

La Cường liếc nhìn ra khỏi gối, nhỏ giọng mắng, tiếng thở dần gấp hơn. Hần bị Thiệu Quân véo mông, véo xong lại sờ sờ xoa nắn. Cả đời này hần chưa từng bị ai chạm vào như thế này, vì cũng có ai dám sờ hần như thế đâu?

"Mẹ kiếp, nhóc con, muốn chơi anh thật à..."

"Chờ đấy, khi nào khỏe lại ông đây làm thịt em..."

La Cường táo bạo đe dọa. Cơ thể lỏa lồ khẽ vắn vẹo trên giường, cơ bắp bóng loáng quyến rũ khiến Thiệu Quân mắt đỏ hoe, anh ước gì cái cổ của mình ngay lập tức dài ra như ngỗng để gặm nhấm từng khối cơ bắp ấy.....

"Hừm, em đang đợi, khi nào thì anh khỏe lại? Khi nào thì anh cho em? ..."

Thiệu Quân không sợ chết trả lời, véo mạnh vào mông La Cường,

véo những nếp gấp mềm mại ẩn hiện ở bên trong nơi cơ mông nổi với đùi, khiến người đàn ông này rung mình một cái, mặt đỏ bừng, bắp thịt xinh đẹp dưới cánh tay và xương sườn rung lên, vặn vẹo, sống lưng phập phồng dữ dội theo nhịp thở.

La Cường bị trêu chọc đến mức bốc hỏa, cõn thịt dựng lên cao, thở hổn hển uy hiếp: "Con mẹ nó, gọn gàng một chút, giúp ông đây ra..."

Sắc mặt Thiệu Quân tái nhợt, cũng thở gấp, thì thào nói: "Gọi cái gì dễ nghe một chút đi."

La Cường phun ra hai chữ: "Vợ ơi."

Thiệu Quân duỗi tay ra giữa hai chân tên đàn ông này, véo quả trứng của hắn một cái!

Nơi yếu ớt nhất của đàn ông đó, không ai có thể chịu được, một cú này khiến La Cường gãy giữa, thở dốc chửi thề.

Thiệu Quân cũng xấu xa uy hiếp: "Cứng rồi à, khó chịu đúng không? Khó chịu mà lại mắng mỏ, còn dám trêu em à. Em để anh tự cạ drap giường xuất ra luôn đấy anh tin không?"

La Cường bị đục vọng dày vò đến hai mắt đỏ bừng, trên lưng hiện ra một tầng mồ hôi nóng, khoe miệng cong lên như dao cắt.

Hắn thấp giọng khẩn cầu: "Bé cưng, giúp anh ra đi ... Đừng làm anh khó chịu..."

Lần đầu tiên trong đời La Cường gọi một người là "vợ".

La Cường cũng là lần đầu tiên trong đời cất giọng cầu hoan ở trước mặt một người, ánh sáng dưới đáy mắt rối bời, lỏa lồ về chạt vật đau đớn khi muốn mà không được.

Đối với Thiệu Quân, một La Cường như vậy luôn làm cho anh không bao giờ có thể cưỡng lại, không bao giờ có thể thể thoát khỏi vòng

tay hẳn.

Thiệu Quân luôn tay xuống phía dưới La Cường, dùng tay an ủi xoa nắn quy đầu. Anh nhìn ánh mắt La Cường dần dần trầm mê mà hỗn độn, thân thể tăng tốc tiết tấu, thứ tràn đầy nam tính trướng căng cực hạn bốc hỏa run rẩy trong lòng bàn tay anh, cái móng cường tráng khó nhịn thúc vào ván giường!

Khoảnh khắc cao trào, Thiệu Quân nhanh chóng bịt miệng La Cường bằng tay còn lại.

Đáy mắt La Cường đột nhiên trở nên ướt, hốc mắt đỏ bừng, cơn đau cực lớn và khoái cảm mãnh liệt đan xen nhấn chìm tất cả các giác quan, các khớp ngón tay trắng bệch, mười đầu ngón chân co quắp run run.

Khoái cảm kích thích vừa sung sướng vừa dày vò như bị tra tấn của cuộc vụng trộm bí mật khiến hẳn mất tự chủ, vừa mở miệng đã cắn vào tay Thiệu Quân!

Hắn nuốt ngậm ngón tay của Thiệu Quân, mút mát, mắt nhắm chặt, đùi hẳn cọ mạnh vào giường, tưởng tượng đó là cơ thể mịn màng của Thiệu Quân. Đầu khác phồng lên thành màu đỏ thẫm phun ra chất lỏng trắng đục bắn đầy Thiệu Quân, chảy đầy giường ...

Người trên giường người dưới giường, cả hai bị đè nén cùng nhau, thở hổn hển, trút hết, đau.

Hai đôi mắt ướt nhòe thất thần nhìn nhau, như còn chưa đủ, cứ nhìn nhau như thế, trong lòng lại nhói đau, rồi bắt đầu khát vọng, chờ mong một ngày, ngày cả hai có thể ở bên nhau đến thiên trường địa cửu, dù nằm mơ cũng muốn thấy có một ngày mai ...

./.

-----oOo-----

Chương 62

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 62: Tình cờ gặp trong bệnh viện

Chuyển ngữ: Andrew Pastel

Vài ngày sau, Thiệu Quân được đón bằng xe đặc biệt đưa vào bệnh viện Đa khoa Quân đội ở thủ đô, nằm phòng bệnh cao cấp .

Lúc đầu, anh không muốn chuyển viện, không muốn rời khỏi Thanh Hà, lý do thì rõ ràng quá rồi. Nhưng ông ngoại anh nói mấy câu khiến anh dao động, Quân Quân, cháu đang bị thương, nếu không chăm sóc tốt dạ dày sẽ bị thủng một lỗ to, sau này cứ đau bụng mãi, nằm liệt giường cả đời không xuống đất được!

Ông cụ kể với Thiệu Quân rằng ông có một người đồng đội vào sinh ra tử, người này cũng trở về sau chiến tranh Việt Nam, bụng ông ấy bị súng bắn xuyên qua, để lại một lỗ. Khi đó, điều kiện hạn chế, không chăm sóc kỹ nên gan, ruột bị nhiễm trùng hoại tử, gần như phải cắt bỏ hết, sau này chết trẻ ...

Thiệu Quân tỉnh táo lại, đồng ý chuyển viện. Hai người tạm chia xa nhau, cô đơn đau khổ một thời gian, để tương lai sau này còn có thể tiếp tục ở bên nhau. Nếu thật sự tàn phế, Tam gia gia đây đẹp trai ngời ngời như vậy tàn rồi còn ai muốn nữa chứ?

Thiệu Quân nằm trong một căn phòng đơn có điều kiện vật chất tuyệt vời, hai bên trái phải đều là những cán bộ kỳ cựu cao tuổi.

Phòng có bếp và phòng tắm riêng, bảo mẫu và nhân viên chăm sóc cá nhân ngày nào cũng tới hầu hạ, bật bếp nấu đồ ăn ngon, bưng chậu nước gội đầu cho anh. Thiệu Quân sống được một tháng rưỡi trong đây, mỗi ngày anh được bón nào gà hầm nào canh cá trích

canh sườn heo vân vân, vố béo đến mức gần như mất cả đường cong eo thon.

Bạn bè của anh, mấy anh em tốt và các đồng nghiệp từ đơn vị công tác, đều đến thăm anh trong bệnh viện. Lúc đội trưởng Điền đến gặp anh, anh ta xách theo hai cái gà mên lớn.

Thiệu Quân thoải mái nằm trên giường, tự nhiên vẫy tay: "Ui, Đội trưởng Điền, anh cũng biết nấu ăn cơ đấy?"

Điền Chính Nghĩa nói: "Cái này không phải tôi nấu đâu? Đây là lòng thành của mấy tù nhân dưới đội cậu đấy. Biết cậu bệnh phải nằm viện, mấy người đó đặc biệt nhớ nhung cậu đó!"

Thiệu Quân nhanh chóng ngồi dậy, mở ra xem thì thấy trong một gà mên có giò heo hầm thơm mềm, cái bên kia thì đựng mấy cái màn thầu to nóng hôi hổi.

Điền Chính Nghĩa hoàn toàn không hiểu được, vẫn lầm bầm: "Họ cũng thật là. Tôi nói xách giò hầm đi được rồi, bắt tôi xách theo màn thầu làm gì. Tôi nghĩ, cậu ở chỗ này sao mà ăn màn thầu cơ chứ."

Thiệu Quân vui đầu vào gà mên, nói: "Tôi ăn."

Thiệu Quân biết có người trong tù đang nhớ thương anh, nghĩ về anh, sao mà không nhớ đến anh cho được?

Anh cũng nhớ tên khốn họ La lắm.

Thiệu Quân chỉ ném thử một miếng đã biết tất cả đều là do La Cường làm. Những món La Cường làm không giống với những món người khác làm, nó là vị nồng nàn, đậm đà đến nghẹt thở của riêng La Cường. Thiệu Tam gia thích nó.

Màn thầu cũng do La Cường tự tay làm, hắn đeo tạp dề dành cả buổi sáng ở nhà ăn khu nhà tù để làm một nồi lớn màn thầu vừa trắng vừa xốp, nửa để ăn nửa để mang cho Thiệu Quân.

Thiệu Quân lấy một cái màn thầu chấm vào giò heo hầm.

La Lão nhị có khi nào siêng nấu nướng cho người khác như thế này không?

La Cường là loại người hay nịnh bợ lấy lòng người khác sao?

La Cường đây là đang nhớ anh, mong anh sớm về nhưng không thể nói, đành hấp màn thầu cho anh. La Cường sợ nhất là anh dưỡng thương xong không quay về nữa ...

Thiệu Quân ngồi trên xe lăn, được y tá đẩy lên một tầng nào đó để kiểm tra. Một chiếc xe lăn khác chạy trên hành lang lướt qua anh, người ngồi trên xe nghiêng đầu, dùng nhãn cầu thủy tinh nhìn anh chằm chằm, ánh mắt lạnh lùng đến đáng sợ.

Thiệu Quân từ khóe mắt bình tĩnh liếc qua người đàn ông kia, không nói lời nào, cho đến khi người bên kia đi xa, anh mới ngoái cổ lại cố gắng nhìn theo.

Hắn ta có một con mắt giả. Hai chân bị teo do liệt lâu ngày không đi lại được, phải có người đỡ, bộ dạng thê thảm đáng thương....

Những người đến chữa trị tại bệnh viện này đều là trưởng khu quân sự, các bộ quan chức có uy tín, cấp cao và người nhà của họ. Thực ra, Thiệu Quân đã nghe những người lớn trong gia đình kể lại từ lâu, cũng đã thấy qua ở đại viện Bách Vạn Trang có một người đàn ông bị hư một mắt, tay chân tàn tật, chỉ có thể ngồi xe lăn ngày này qua tháng nọ kéo hơi tàn.

Chỉ là trước đó Thiệu Quân không biết đầu đuôi có sự, sau khi gặp La Cường thì anh đã biết tất cả.

Thiệu Quân đi kiểm tra tổng quát xong trở về phòng thấy bố anh đã đợi trong phòng từ rất lâu, vẻ mặt nghiêm túc.

Thiệu Quốc Cường mặc một chiếc áo khoác màu đen ngàn năm không đổi, vẻ mặt bình tĩnh ngồi xuống giường con trai mình, "Thiệu Quân, nghe lời bố, đi về đi, đừng ở Thanh Hà nữa."

Thiệu Quân ôm một cái chăn, dùng răng nanh cắn cắn, không cãi lại cũng không gật đầu. Giờ anh đang dưỡng bệnh, cử động cũng không tiện, tạm thời không thể rời khỏi sự khống chế của bố, chờ đến khi anh khỏe lại, muốn đi đâu, bố anh sao ngăn được?

Cục trưởng Thiệu từ lâu đã quen với cái tính ương bướng và bất cần đời của con trai mình. Khi Thiệu Quân muốn khiêu khích quyền lực của cha mẹ, anh luôn tỏ thái độ bất hợp tác. Nói thì nói, anh có nghe theo hay không là chuyện của anh, thật không bao giờ khiến người lớn an lòng.

Thiệu Quốc Cường nói: "Quân Quân, con có biết lần này vết thương của con nặng như thế nào không? Con có biết con đã trải qua bao nhiêu giờ trong phòng phẫu thuật không? Bố đã đứng bên ngoài với ông con cả đêm, nếu con thật sự không cứu được, con nói chúng ta phải sống sao bây giờ?!"

Thiệu Quân không nói tiếng nào.

Thiệu Quốc Cường nói: "Thiệu Quân, con phải biết cái gì nên cái gì không nên, con có thể để cho người nhà an tâm, trông cậy vào con được không? Con cũng lớn rồi chứ có phải con nít đâu, đừng có cứ cứng đầu ương bướng mãi được không?"

Thiệu Quân không thích nghe bố anh nói chuyện bằng giọng điệu đó, chắc là ông quen khiển trách cấp dưới của mình trong cục rồi, nên cách nói chuyện với con trai mình cũng y như thế.

Thiệu Quân lia mắt, nhỏ giọng nói: "Con không hiểu chuyện, con vẫn muốn làm quản giáo."

Thiệu Quốc Cường nhìn sâu vào con trai mình, như thể bắt lực nhìn một đứa trẻ hư hỏng không bao giờ lớn lên trong sân sau nhà,

nhưng đứa trẻ hư hỏng này là máu thịt ông, đứa con trai độc nhất của ông, huyết mạch của ông!

"Quân Quân, con thực sự muốn làm quản giáo, hay chỉ là muốn chống đối bố? Con đang trừng phạt bố của con sao?!"

Thiệu Quân: "..."

Hốc mắt Thiệu Quốc Cương luôn có màu xanh đen nhạt vì kiệt sức thức đêm lâu năm đột nhiên đỏ lên: "Quân Quân, bố đã nói chuyện với bác sĩ trưởng của con. Giờ con đã không còn lá lách. Lá lách của con người là cơ quan tạo hồng cầu. Nếu cơ quan này bị cắt bỏ nó sẽ ảnh hưởng nghiêm trọng đến chức năng tạo máu và khả năng miễn dịch của cơ thể, cơ thể con sẽ yếu đi rất nhiều, dễ bị ốm. Cuộc sống bình thường của con sau này sẽ bị ảnh hưởng, con còn dự định ở lại Nhà tù Thanh Hà, lặn ngụp trong nhóm tù nhân tay giết người không chớp mắt, thô bạo hung hãn đó nữa sao? Nếu sự cố như thế xảy ra lần nữa, liệu con còn sống nổi không?!"

Thiệu Quân hỏi ngược lại: "Tù nhân thì đã sao? Tù nhân thì luôn thô bạo hung hãn à?"

Mắt Thiệu Quốc Cương đỏ bừng: "Ai làm con ra như vậy?!"

Thiệu Quân vùi cằm vào chăn bông, không nói gì.

Thiệu Quốc Cương nhỏ giọng quát: "Thiệu Quân, vừa rồi ở dưới lầu con nhìn thấy rồi đấy, cháu trai của nhà dì Lưu, lúc còn bé con cũng có gặp một lần, bây giờ thảm như thế nào rồi đó. Cháu trai của dì khi còn nhỏ bị người ta hại, mù một mắt, tay chân bị liệt toàn bộ! Một ngày nào đó nếu con cũng bị như thằng bé Lục Viêm Đông đó, con nói bố phải làm sao bây giờ?!"

Sắc mặt Thiệu Quân từ từ thay đổi.

Anh không thích nghe gia đình nhắc đến Lục Viêm Đông nữa. Vụ án đã được niêm phong cất vào kho lưu trữ của cơ quan Công an, suốt

20 năm vẫn chưa được phá.

Chỉ với một câu nói, anh có thể giúp bố giải quyết ngay vụ án này, tô hồng thêm rất nhiều cho hồ sơ của bố. Thiệu Quốc Cường bây giờ cũng là Ủy viên Ban Thường vụ Thành ủy, nếu chăm chỉ, có lẽ còn có thể tiến lên cấp Bộ nữa.

Thiệu Quân khinh khỉnh nói: "Họ Lục đó ra ngoài ăn chơi trác táng, chẳng phải tốt lành gì. Chuyện ông ta bị tàn phế là tự làm tự chịu, ông ta đáng bị trừng phạt."

Thiệu Quốc Cường ngạc nhiên, bất mãn nói: "Quân Quân, sao con lại nói như vậy? Con đang làm việc cho nhà nước, mà tâm như vậy sao?"

"Con nhìn những người lớn bên nhà Lục đi, họ khó chịu đau đớn biết bao nhiêu năm qua. Một đứa trẻ mạnh khỏe lành lặn giờ bị hại ra nông nỗi như thế. Khi tai nạn xảy ra, đứa trẻ nhà Lục đó còn nhỏ tuổi hơn cả con, giờ đã hơn 40 tuổi rồi, tàn phế suốt mấy chục năm! Bố mẹ nó còn sống còn có thể đưa cơm rửa móng cho nó, sau này bố mẹ nó mất rồi, con nghĩ nó phải làm sao, làm sao bây giờ?!"

Thiệu Quân cắn môi không nói gì.

Làm sao anh có thể thông cảm với Lục thiếu gia nữa đây?

Lục Viêm Đông năm đó đã hại La Cường khốn khổ như thế nào? La Cường cũng bị mù một mắt không thể chữa khỏi mà. Lục Viêm Đông ngồi xe lăn, La Cường ngồi tù.

Giọng Thiệu Quốc Cường chột cứng rắn lên: "Đúng, bố là bố của con, con là con trai bố! Bố sẽ không quan tâm con biến thành cái dạng như thế nào, một ngày nào đó nếu con giống như đứa trẻ nhà họ Lục kia, tự hại mình thành tàn phế, ngồi xe lăn, thì bố đây cũng sẽ nuôi con, chăm sóc con cả đời! Nhưng bố thật sự không muốn nhìn thấy ngày đó Quân Quân à, con có thể hiểu cho bố được không!!! "

Mắt Thiệu Quân ươn ướt, nghe những câu như thế anh cũng cảm thấy thật khó chịu trong lòng.

Anh quay mặt đi, có kìm nước mắt lại một lúc, rồi bướng bỉnh nói: "Con sẽ không như vậy. Con có từng làm chuyện trời đánh thánh đâm chưa? Con chưa từng gây hấn với ai ... Bố, con ở nhà tù vẫn sẽ sống tốt, đừng lo lắng cho con. "

Vết thương của Thiệu Quân gần như đã lành, việc lái xe và chăm sóc bản thân không còn vấn đề gì, chưa được sự đồng ý của người nhà, nhưng anh quyết định tranh thủ bố anh đi công tác, lặng lẽ xuất viện. Đồ đạc hành lý gì ném lại phòng bệnh hết. Dù sao cũng có người nhà thay anh dọn dẹp mọi thứ.

Anh nhớ La Cường rất nhiều, đã không gặp nhau hai tháng rồi. Hai người mấy năm nay quen nhau, cũng chưa từng tách ra lâu như vậy.

Nếu Thiệu Tam gia không quay trở lại, anh sẽ phải đi theo con đường sáng chói mà bố và ông ngoại vạch ra cho anh.

Nhưng nếu anh không quay lại, thì đừng hòng gặp lại La Cường nữa. Một ngày nào đó La Lão nhị ra tù, với tính khí lạnh lùng và tự phụ của người đàn ông này, hẳn sẽ không bao giờ quay đầu theo đuôi anh nữa, và hai người sẽ không bao giờ tiếp tục được mối quan hệ.

Thiệu Quân không muốn từ bỏ La Cường, đối với người này, dù thế nào anh cũng không muốn buông tay.

Giống như việc chăm sóc một người đã thành quen, người này trở thành một phần cuộc sống của anh. Mỗi nhất cử nhất động của La Cường, mỗi khi tai nạn hay thương tích xảy ra, đều liên kết với tim anh, hợp với cơ thể anh.

Trên đường trở về huyện Thanh Hà, Thiệu Quân nhớ trước khi chuyển viện thấy nhiều vết bầm tím trên người La Cường, nên anh ghé qua một bệnh viện trong thành phố kê đơn một vài loại thuốc chống viêm và thuốc xoa bầm tím cho La Cường.

Vì lấy thuốc cho La Cường nên Thiệu Quân không dám khám ở bệnh viện quân khu vì sợ người nhà nghi ngờ. Lúc điều trị y tế trong khu vực quân sự không phải anh đứng tên trả tiền mặt (bản thân anh cũng không có tiền) mà sử dụng thẻ y tế, thẻ tín dụng cũ của ông mình để thanh toán.

Buổi tối, lượng bệnh nhân ở khu khoa ngoại của bệnh viện nhỏ này tương đối thưa thớt, Thiệu Quân nhận đơn thuốc bước ra từ phòng tư vấn, định xuống lầu lấy thuốc với tính tiền, nhưng lúc bước đến góc cầu thang, nhác thấy một bóng người, anh phản xạ rất mau, nhanh chóng lùi lại nấp phía sau một chậu cây lớn.

Thiệu Tam gia hé mắt nhìn trộm từ giữa hai chiếc lá phát tài lớn, trông mắt suýt bật ra khỏi hốc mắt vì quá phấn khích.

Anh nhìn thấy ai thế này?

Anh tình cờ nhìn thấy La lão tam, La Chiến, được hai người hai bên khoác vai, ôm eo dìu đi dọc theo hành lang.

La Chiến đội một chiếc mũ len trượt tuyết trên đầu, muốn bịt kín trán, tai, mắt và cả khuôn mặt, vùi đầu không dám nhìn xung quanh vì sợ có ai trong bệnh viện nhận ra hắn, sợ bại lộ ra cái việc ngớ ngẩn nhất, đen đui nhất, bi đát nhất trong đời, bị hại mà không thể nói với ai, không đành lòng nhưng chỉ có thể cắn ngón tay tự mình khóc thầm!

Thiệu Quân ngày đêm nhung nhớ La Cường, rất quen thuộc và nhạy cảm với khuôn mặt và dáng người đó, nhìn thoáng qua anh đã nhận ra La Chiến dù hắn đang đội mũ che kín mít. Hai anh em nhà này hóa thành tro anh cũng nhận ra được.

Có chuyện gì với La tiểu tam vậy? Trông hấn ta cũng cao to vạm vỡ lắm mà, hay vừa bị ai đó đánh.

La Chiến được người ta dìu vào phòng phẫu thuật, đi theo sau là ột thanh niên cao gầy, nhú mào đứng ngòì không yên bên ngoài phòng phẫu thuật.

Thiệu Quân chỉ nhìn lướt qua thanh niên ấy một cái đã không nhìn được phải nhìn lần thứ hai.

Anh chỉ định xem một chút rồi đi, nhưng tự nhiên tay chân không thể động đậy được nữa, cứ nhìn chăm chăm người thanh niên đó một lúc lâu. Anh chưa từng thấy người nào chỉ mặc áo phông quần jeans bình thường mà lại đẹp như vậy, eo nhỏ, mông tròn, chân dài, đẹp trai nhưng không tự cao, ánh mắt đoan trang nhưng không nóng nảy, bộ dạng thoải mái nhưng lại vô cùng cầm ky.....

Cuộc phẫu thuật của La Chiến chỉ là tiểu phẫu, thao tác rất đơn giản, chỉ nửa tiếng đồng hồ là xong.

Lần này trông còn thảm hại hơn nữa, hấn nằm sấp trên giường được một cô y tá đẩy ra, không mặc quần, mông và đùi trần trụi, nơi riêng tư kia giấu dưới giường trắng.

Anh chàng đẹp trai mặc quần jeans dùng hai tay nắm lấy giường, áy náy nói nhỏ gì đó, về mặt quan tâm, ngón tay dịu dàng chạm vào tóc và vành tai La Chiến.

Bác sĩ phẫu thuật đàn anh đích thân khâu vết thương cho La Chiến nhìn anh chàng đẹp trai bên cạnh hấn, đôi mắt sáng lấp lánh dưới cặp kính gọng vàng, nhìn đến phát sợ.

Đàn anh bác sĩ cởi khẩu trang ra, lộ ra khuôn mặt gầy gò trắng nõn, ghé tai nói nhỏ với La Chiến: "À nè, để anh nói cho chú biết vài số liệu. Trước đây anh đã khâu mấy chục bông hoa cúc rồi, bình thường người ta khâu ba năm khâu là được, còn chú á, rách to quá

chừng luôn, khâu mũi mới "khép miệng" hóa cúc được!"

La Chiến lộ ra vẻ mặt bi phẫn, oai oán nhìn đàn anh, ý anh là hoa cúc của ông đây toét thành hoa mẫu đơn rồi chứ gì, con mẹ nó anh đang có ý tổn thương lòng tự trọng của tôi đấy à!

Đàn anh đột nhiên nở nụ cười xấu xa: "Thằng nhóc chú có phúc ghê. Bạn trai chú thật là tuyệt vời ... Mà lần sau để cậu ấy dạo đầu nhiều lên nha, bôi trơn kĩ vào. Tuy cực nhưng lúc vào chắc chắn rất thoải mái. "

Biểu cảm trên mặt La Chiến gần như tan nát, nghe đàn anh nói thêm mấy câu nữa, hắn đã tức đến mức muốn phun máu lên người anh ta.

Anh chàng đẹp trai đứng bên cạnh La Chiến nghe đàn anh nói vài câu, khuôn mặt tuấn tú màu lúa mì lập tức đỏ bừng vì thẹn thùng, đỏ đến mức vắt được ra nước ...

Thiệu Quân ở xa, không nghe được cuộc nói chuyện của ba người, nhưng nhìn vẫn có thể đoán được tình hình.

Thiệu tam gia là ai cơ chứ, đầu óc cũng rất nhanh nhạy nha. La Chiến và người thanh niên trẻ tuổi kia tuy không có bất kỳ hành vi thân mật nào quá mức dưới nơi công cộng, không ôm cũng không chạm môi, nhưng ánh mắt thì rất rõ. Mắt đỏ hồng của La Chiến, động tác bấu môi lè bèm, giọng mũi đặc trưng của đàn ông làm nũng... Thiệu Quân rất chắc chắn với phán đoán của mình, La Chiến khẳng định là một cặp với anh chàng đẹp trai eo nhỏ kia! Người thanh xinh đẹp trầm lặng này hắn là tình nhân của La Tam gia, có lẽ lại là "điểm tâm nhỏ" nào đó!

Tuy gu của Thiệu Quân không phải thế này, nhưng mà đàn ông ai thấy cái đẹp lại không muốn ngắm nhiều một chút?

Thiệu Quân luôn rất tự tin về vẻ ngoài của mình. Luận về tư sắc, Thiệu Tam gia anh đi nghìn dặm mới tìm được một, La Cường có

thể giành được sự sủng ái của anh đây là do kiếp trước tích đức thôi, chứ người khác thì đừng hòng. Vậy mà anh không ngờ rằng người yêu của La Tiểu tam lại chẳng kém gì anh, khí chất đó, dáng người đó không phải tầm thường đâu ...

Thiệu Quân rón ra rón rén đi theo, nhìn người thanh niên đẩy La Chiến về phòng điều trị.

Anh ngược lên nhìn xung quanh thì thấy trên đỉnh đầu treo một tấm biển to tướng bắt mắt: Phòng khám Hậu môn trực tràng.

Thiệu Quân biết bản thân La Lão nhị cường ngạch bá đạo như thế nào, cũng biết La Lão nhị yêu thương sủng nịch đứa em bảo bối kia như thế nào. Hai anh em là cá mè một lứa, khuôn mặt và dáng người không khác nhau bao nhiêu. Trong tư tưởng của Thiệu Quân, La Chiến hẳn cũng phải là một người đàn ông dũng mãnh nam tính, thô bạo như La Cường, khi ở trên giường thì lỗ mãng tàn bạo, một người đàn ông đích thực.

Anh thật sự không ngờ lại có thể tận mắt chứng kiến cảnh tượng này, trong đầu chợt bùng lên một tia nắng hạ, suýt nữa làm mù mắt anh.

Đúng là không thể nhìn mặt mà bắt hình dong nha, anh chàng đẹp trai eo nhỏ chân dài kia quả là không phải người bình thường!

Đôi mắt đào hoa của Tiểu Thiệu Tam nhi rất không bình thường nhìn cảnh sát Trình mang theo túi hồ sơ bệnh án và tờ đơn thuốc, vội vã đi xuống lầu.

Trình Vũ cảm thấy áy náy khó chịu, trấn an La Chiến ổn rồi, anh vội vàng đi xuống lầu lấy thuốc. Máy loại thuốc được bác sĩ thiên tài Tiểu Từ kê đơn như "Sinh cơ bảo" và "Dưỡng Cúc linh", nghe nói có tác dụng giảm viêm và nếp nhăn, đồng thời phục hồi làn da mỏng manh của vùng hoa cúc.

Lúc này Thiệu Quân cũng không lo đến cái bụng đau đớn nữa, vội

vàng bám theo Trình Vũ, dáng người mảnh khảnh bám nép sát các bức tường, bước chân nhẹ như mèo, xuất ra toàn bộ kỹ thuật theo dõi khi mặc thường phục học được trong trường cảnh sát.

Trình Vũ đứng xếp hàng, chân mày khẽ nhếch lên, hai ngón tay nhẹ nhàng kẹp danh sách thuốc, bóng dáng cao gầy có vẻ nội tâm và trầm lặng, túi hồ sơ bệnh án của La Chiến được gấp lại nhét vào túi quần jeans sau.

Bộ kỹ năng cơ bản năm đó của Thiệu Quân không hề bị "lụt nghề", anh vô cùng tự tin đắc thắng vươn một tay ra, nhẹ nhàng rút túi bệnh án!

Giấy kraft cọ vào túi quần có tiếng sột soạt cực kỳ nhẹ, kỹ thuật uyển chuyển khéo léo, đừng nói những người xếp hàng xung quanh, ngay cả đương sự bị sờ mó cũng không thể nhận ra.

Thiệu Quân thành công, đang định xoay người chuẩn đi, thình lình cổ tay đau điếng, anh bị bắt ngay tại trận!

Một bàn tay không biết từ đâu bắt lấy, siết chặt tay anh!

--

Trời ơi đọc cái bộ riêng của ông La Chiến cảm thấy mắt mặt hộ chú La =))) Ông Chiến ume cảnh sát Trình xong leo rào vô rình trộm con trai nhà người ta ngủ trưa, bị bà thím hàng xóm tưởng trộm cầm chổi đánh sml =)))) Đúng là Anh ở nhà còng lưng nuôi em ăn học, em ra tù đại trai làm trò con bò mà huhu =))))

À La Chiến là công nhé huhu nhưng do không có tag tổng công bảo kê như ông anh nên trong một lần chọc Trình Vũ ghen, bị đè ra chịch rách cục =)))))))))) Hai anh em được cái mã giống nhau thôi chứ tính tình khác nhau trời vực =)))))) ông anh ngẫu lòi bá đạo còn ông em là gâu gâu trung khuyến công =))))

./.

-----oOo-----

Chương 63

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 63: Thường phục so chiêu (*)

Chuyển ngữ: Andrew Pastel

(* Hay còn gọi là "cuộc so tài giữa hai chàng dâu nhà họ La" =))))))

Bàn tay nắm lấy cổ tay Thiệu Quân kia, những ngón thon dài nhỏ nhắn nhưng lại rất mạnh, kẹp chặt lấy con mồi, không thể giăng ra.

Thiệu Quân nhìn lên, anh chàng đẹp trai ngũ quan hoàn hảo lạnh lùng nhìn chăm chăm vào anh, thậm chí anh ta không cần phải ngoái lại đằng sau quan sát trước, chỉ với tay ra sau chộp lấy mục tiêu thật chính xác, bắt gọn tại chỗ.

Thiệu Quân cố gắng giăng ra, nhỏ giọng nói: "Cậu... cậu nắm tôi làm gì? Buông ra!"

Trình Vũ dùng cặp mắt sắc bén như dao của một cảnh sát lạnh lùng quét khắp người Thiệu Quân: "Anh lấy đồ của tôi."

Thiệu Quân mặt không đổi sắc tim không đập mạnh, trợn to hai mắt, rất hợp tình hỏi lại: "Ai lấy đồ của cậu?"

"Anh lấy."

Trình Vũ không chớp mắt, mặt vô cảm lấy lại túi giấy kraft từ ngón tay Thiệu Quân: "Cái này của tôi."

Thiệu Quân dán mắt vào túi giấy kia, răng trên cắn chặt môi dưới, tức giận nhưng không có cách nào khác.

Anh chỉ kịp nhìn thấy hai chữ "La Chiến" và "Phòng khám hậu môn trực tràng", nhưng anh không có thời gian để xem kỹ hơn. Anh vốn định yên lặng nhìn qua, sau đó nhét trả lại vào môi sau Trình Vũ, thân không biết quý không hay. Thiệu Quân luôn lẩn tránh tình thân không rõ ràng giữa anh em La Cường và La Chiến. Anh thường ghen tuông nổi nóng với La Cường về chuyện này. Hôm nay có cơ hội để túm lấy nhược điểm riêng tư của La Chiến, "bắt gian" một đôi, trong lòng có thể không tính toán sao? Sao anh có thể bỏ qua chứng cứ này, để sau này trước mặt La Tiểu tam nhi còn có cái uy hiếp!?

Nhưng Trình Vũ trước mặt Thiệu Quân là ai?

Sĩ quan cảnh sát Trình thường trực khu vực bán kính 8km xung quanh Thập Sát Hải (*), kiểm tra tuần tra ngàn ấy năm. Máy tuyến đường công cộng 118 và 124 là địa bàn của anh. Kinh nghiệm tuần tra của anh đứng hàng nhất nhì, chỉ cần đảo đôi mắt đẹp lên một xe công cộng bất kì là có thể nhận ra đâu là người tốt, đâu là kẻ trộm. Nếu Trình Vũ bị người ta lấy đồ trong túi quần mà còn không biết nữa thì cấp bậc cảnh sát trên vai anh chẳng khác nào một miếng dán vô dụng, mà tốt xấu gì "miếng dán" đó cũng cao hơn Thiệu Tam Công Tử một bậc đó!

() Khu vực phía Bắc Bắc Kinh, gồm Tây Hải, Hậu Hải (địa bàn nhà Đàm nè) và Tiền Hải, được gọi chung là Thập Sát Hải*

Hơn nữa, Trình Vũ có thể xấu hổ khi để người khác xem hồ sơ bệnh án và chẩn đoán trong túi giấy kraft này không?

Trình Vũ da mặt mỏng, kiên trì cõng La Chiến đến bệnh viện khâu hoa cúc đã là cực hạn của anh lắm rồi, mà cũng vì anh làm bị thương La Chiến. Anh hiểu làm La Chiến "tòm tem" với người khác, nên dè La Chiến xuống giường "trùng phạt", gây nên vết rách nặng nề. Lúc này khi Trình Vũ cầm túi giấy này, nếu không phải nó cần thiết thì anh đã xé nát nó rồi đốt thành tro để không ai có thể nhìn thấy nữa rồi! Chuyện như thế này sẽ không bao giờ xảy ra nữa, sẽ không bắt nạt La Chiến nữa ...

Thiệu Quân cố gắng thoát khỏi tay Trình Vũ, lén xoa xoa cổ tay đang đau nhức, lòng dâng lên nỗi thất vọng nặng nề. Thôi thì tài nghệ Thiệu tam gia không giỏi như tưởng tượng, nhưng cũng không thể bị mất mặt được, anh nghiêng đầu hừ lạnh: "Thực xin lỗi, tôi lấy nhầm."

Trình Vũ nhướng mày nhìn anh, không tin lấy một chữ, trưng vẻ mặt nghiêm nghị của một cảnh sát: "Lấy nhầm trong túi của người khác? Túi của anh là của tôi à? Anh làm nghề gì? Người ở đâu?"

Giọng Trình Vũ lạnh như băng, lại cực kỳ uy hiếp. Đây là thói quen hình thành do đi khắp hang cùng ngõ hẻm bắt cướp và tra khảo tội phạm, nói chuyện với ai cũng bằng giọng điệu đó. La Chiến lúc đầu cũng không quen với cách nói chuyện này của Trình Vũ, bị cảnh sát Triệu hủy hết cả mặt mũi.

Thiệu Quân vốn đã đuối lý, mặt mặt tức giận nói: "Ý cậu là gì? Cậu nói tôi ăn trộm? ... Cậu cho rằng tôi giống ăn trộm?!"

Trình Vũ nghiêm nghị nói: "Anh công tác ở đơn vị nào, có phải là lần đầu phạm tội không? Cho tôi xem chứng minh thư và giấy phép lao động."

Gương mặt đẹp trai ba trăm sáu mươi lăm độ không góc chết làm chao đảo cả đàn ông đàn bà người già trẻ em của Thiệu tam gia trong mắt Trình Vũ cũng chỉ là cái mặt có một mũi hai mắt, chưa kể lại là hai mắt không đứng đắn, cứ liếc qua liếc lại trông gian như ăn trộm!

Thiệu Quân bị anh chàng đẹp trai mặt lạnh dồn tới góc tường không thể bước đi, dưới tình thế cấp bách, khóe miệng anh chọt hiện lên một chút ngạo mạn: "Bỏ tay ra. Tôi là cảnh sát mặc thường phục. Trông cậu..... giống người bị tình nghi. Vừa rồi làm nhiệm vụ tôi nghi ngờ nhầm cậu. Cậu tránh ra, đừng làm chậm trễ công việc của tôi. "

Nếu Thiệu Quân không nói câu này, Trình Vũ sẽ để anh đi sau khi hỏi thêm một vài câu, để xem anh ta có phải là người vi phạm lần

đầu hay là một kẻ ăn cắp chuyên nghiệp, sau đó phê bình và giáo dục một vài câu theo đúng điều lệ trị an rồi thôi, không có ý định giữ anh lại.

Nhưng Thiệu Quân đã nói như vậy, Trình Vũ càng không thể để anh đi.

Đã có một số trường hợp lừa tiền dưới danh nghĩa của các quan chức hoặc cơ quan công an trong trường học, bệnh viện, văn phòng đường phố và các cơ sở công cộng khác. Phân cục vừa rồi đã phát văn bản yêu cầu kiểm tra nghiêm ngặt, đôi mắt khôn khéo của Trình Vũ chợt nheo lại: "Anh mặc thường phục sao? Có thể cảnh sát không? Lấy ra cho tôi xem."

Thiệu Quân nóng nảy: "Cậu là ai mà đòi điều tra tôi?"

Trình Vũ hát đầu: "Vậy cùng tôi đến đồn cảnh sát rồi từ từ trao đổi với các cảnh sát ở đó."

Khóe miệng Thiệu Quân co rút, anh quyết định dứt khoát, "bộp" một tiếng lấy thẻ cảnh sát từ túi trong quần áo ra.

Trình Vũ hơi nhướng mày, nhìn thoáng qua đã nhận ra thẻ cảnh sát là thật, nhị cấp cảnh tư. Thẻ chứng nhận có dấu chạm nổi chính thức của Bộ Tư pháp, không phải giả mạo.

Thiệu Tam gia cảm thấy khó chịu, dù bộ dạng người kia thoải mái nhìn anh anh cũng không chịu nổi, hôm nay thật đáng xấu hổ mà!

Thiệu Quân không nhịn được mà nói: "Được chưa, tôi đi được chưa?"

Trình Vũ lại nhìn anh từ trên xuống dưới, khóe miệng cong lên nụ cười nhàn nhạt, ngay lập tức khuôn mặt lạnh lùng chợt bùng lên, tỏa nắng, nụ cười quyến rũ mê người khiến Thiệu Quân nhìn đến sửng sốt, âm thầm nuốt một ngụm nước bọt...

Trình Vũ cũng lấy thẻ chứng nhận từ trong túi áo khoác ra, "bóp" một cái, giọng không khiêm tốn cũng không kiêu ngạo: "Thật trùng hợp, tôi cũng mặc thường phục, hôm nay tôi đến bệnh viện khám bệnh cho người nhà, hiểu lầm rồi, ngại quá."

Thiệu Quân: ".....?!"

Cảnh sát Tiểu Thiệu nhìn thẳng vào cảnh sát Tiểu Trình, mắt trợn to đến suýt rớt ra ngoài, một cảm xúc khó chịu và phức tạp tràn ngập cổ họng anh, suýt chút nữa đã phun máu lên mặt Trình Vũ!

Khi đó Thiệu Quân đã từng đến Five Stars, một quán bar "vịt" do anh em nhà La điều hành. Vì vậy, anh chỉ coi đối phương như mấy tiểu bánh quai chèo, bánh trôi nước linh tinh làm nghề bán mông, không để người này vào mắt. Anh không thể nào ngờ được người trước mặt anh chính là cựu đội trưởng đội điều tra tội phạm của cục cảnh sát Thủ đô, hiện đang là đội trưởng đội điều tra hình sự kiêm tổ trưởng tổ truy quét tội phạm đồn cảnh sát Hậu Hải vừa được thăng lên nhất cấp cảnh tư hồi năm ngoái Trình Vũ!

(* Hàm này nè =))) Thiệu Quân là 2 sao, Trình Vũ 3 sao =))))

Thiệu Quân thầm mắng thươ bà thươ cụ thươ bốn đời tổ tông La Lão nhị nhà anh đồ khốn nạn chết tiệt chết dẫm con mẹ nó cả nhà anh đều chết tiệt cho nên mới có anh là tên chết tiệt lớn để ra thêm một tên chết tiệt nhỏ La Tiểu tam nhị không biết dùng thủ đoạn gì để lừa gạt lừa tình kiếm ra một cảnh sát xinh đẹp như hoa mà con mẹ nó còn đẹp trai hơn cả Tam gia gia nhà anh về làm người yêu! Hơn nữa, là cảnh sát thì thôi đi cấp bậc lại còn hơn tôi một hàm! Cậu ta muốn bắt tôi về đồn, còn chặn đường bắt nạt tôi, làm Tam gia gia đây xấu hổ không còn một chút mặt mũi nào! ! !

Ngày đó Thiệu Tam gia tốt xấu còn không có mặt dày đến mức ôm chầm lấy vai Trình Vũ, ồ hóa ra là anh em một nhà ha, hi hi trước lạ sau quen gặp nhau là do duyên phận nè mình kiếm chỗ nào làm vài ly rượu nói chuyện đi ha, nhân tiện tám chuyện về hai anh em chết

giẫm nhà họ La luôn nè, La Chiến đít rách một đường móng nở hoa đó là kiệt tác của cậu đó hả ui da cậu trâu bò quá ha!

.....

Thiệu Quân đỏ mặt, dưới cái nhìn ngạo nghễ mang một chút chế nhạo của Trình Vũ, anh ôm cái bụng bị thương của mình ấm ức... bỏ chạy.

Thiệu Quân bỏ chạy, sau đó ngẫm lại, rõ ràng là anh vô tội, anh không làm điều xấu đáng xấu hổ nào. Rõ ràng người làm thông đít La Chiến nở hoa là cái vị cảnh sát mặc thường phục kia, tự nhiên anh chạy làm gì? Lại còn bị đối phương làm mất hết mặt mũi, tại sao cơ chứ?

Còn Trình Vũ thì thờ ơ nhìn Thiệu Tiểu tam nhi vạy eo chạy đi, nhún vai, không để ý chuyện hôm đó lắm, rồi quên mất.

Trình Vũ chắc chắn không ngờ tới, sau này, đến mấy chục năm, nửa đời sau vẫn phải thường xuyên nhìn thấy vị đồng nghiệp Tiểu tiện tam nhi tính tình sớm nắng chiều mưa này ...

Thiệu Tam gia trở lại nhà tù Thanh Hà, đây là một sự kiện lớn trong khu nhà giam số ba. Cho dù là người ngày đêm nhớ mong anh về, hay người thù oán ghi hận anh, ước gì anh không bao giờ quay lại nữa, thì tất cả cũng đều nhìn Thiệu Quân chính tề trong bộ đồng phục cảnh sát, cầu vai có hai ngôi sao một cái gạch lấp lánh dưới ánh mặt trời. Lưng quần vẫn buông lỏng, hông sau khể lác lự, bước đi tự tại, ung dung.

Hai ông lớn đang ngày đêm mong nhớ nhau đã có cuộc gặp nhau trong nhà ăn khu giam.

Sau khi bình phục vết thương, La Cường trở lại nhà giam để hợp tác điều tra. Đội công tác của viện kiểm sát thẩm vấn hắn nhiều lần. La

Cường do nắm được thông tin nội bộ Thiệu Quân cung cấp, tất nhiên hắn khẳng định rằng cái chết của Đàm Long hoàn toàn là ngộ thương.

Hắn không ngại nguy hiểm xông vào để cứu cảnh sát Thiệu, chặn cú đập bằng ghế kia, sau đó lấy hung khí giết người ném vào tường khiến nó tan tành. Là do Đàm thiếu gia xui xẻo, ngã ngựa trên đồng gỗ vụn đó, bị đinh đâm trúng tử huyết.

Nhà họ Đàm tranh cãi với nhà tù về vụ kiện này hơn hai tháng, nhưng vì xuất thân đặc biệt của Thiệu Tam gia, thế lực quân đội và công an đều mạnh hơn Đàm ngũ gia rất nhiều. Nhà họ Đàm nhào nhào đến mức nào viện kiểm sát cũng sẽ không lật lại vụ án. Nhóm điều tra của viện kiểm sát cuối cùng đã phân loại Đàm thiếu gia là "kích động đánh nhau, hành hung cảnh sát, tự gây thương tích và tử vong. Máu chốt nằm ở từ "tự gây thương tích", ngay lập tức cởi bỏ tội danh giết người của La lão nhị.

Mà La Cường thì lại được định là "Vì cứu người vô tình làm bị thương một tù nhân", chỉ bị phạt tội ấu dâm theo nội quy nhà tù, phạt điểm công với biệt giam một tuần là lại bình yên vô sự đi ra.

Ngoài ra, vì mấy lời khen ngợi không biết vô tình hay cố ý của lão tướng Cố, mấy quan chức nhỏ giỏi nhất là nhìn sắc mặt của lãnh đạo đã nhanh nhẹn đưa thư cho phía nhà tù, dựa vào mấy vết thương mới chồng thương cũ trên người La Cường, chia hắn thành "tù nhân già, yếu, bệnh nặng và tàn tật", được chuyển công tác từ nhà xưởng đến làm việc trong nhà ăn, đúng là trong cái rủi có cái may.

Nấu ăn trong nhà ăn là một công việc mà mọi tù nhân đều mơ ước đến, không cần phải làm việc vất vả ngoài trời, chỉ cần nấu ba bữa một ngày, công việc nhàn nhã mà điểm công kiếm được nhiều, và quan trọng nhất, luôn có thể ăn vụng!

(Chú La lần đầu trải nghiệm cảm giác COCC =))))

Mấy người bỏ tiền ra lo lót quản giáo trưởng và trưởng khu giam còn không tranh nổi công việc này. Nhưng bản thân La Cường vẫn không vui. Bố đang ở độ tuổi tráng niên, sinh long hoạt hổ, chỉ mới bốn mươi tuổi thôi, đáng người uy mãnh của bố giống tàn tật già yếu lắm à?!

Nhưng sự "thay đổi công tác" này của La Cường giúp cả hai dễ dàng hẹn hò hơn.

Ban ngày La Cường nấu một nồi cơm to cho phạm nhân, hầm thịt bò với khoai tây hoặc làm món bún thịt viên bí đao, hầm thập cẩm linh tinh, không quan tâm lắm, chỉ đợi đến tối ở bên cạnh Thiệu Quân, nấu suất ăn đặc biệt cho anh.

Khói trắng trên bếp bốc khói nghi ngút, trán La Cường rịn ra một tầng mồ hôi mỏng.

Hắn lấy nồi hầm cho Thiệu Quân canh xương lợn nấu với nhãn và củ từ, có tác dụng dưỡng huyết bổ khí, còn nhào bột trên thớt rồi từ từ gói từng viên xíu mại tôm nhỏ.

La Cường tính khí thế này, nếu thay thành người khác, hắn sẽ không có nhân rồi kiên nhẫn hầu hạ thế này đâu.

Hắn cũng hiếm khi mò xuống bếp cẩn thận nấu đồ ăn. Có La Tiểu tam nhi ở nhà, La Cường muốn ăn gì chỉ cần ngồi đó giơ chân gọi món là có người làm cho, La Chiến luôn sẽ lấy lòng khoe mẽ cho anh hai hắn vui.

Lần này đến lượt Thiệu Quân ngồi nhàn nhã trên chiếc bàn nhỏ, miệng lúng lẳng điếu thuốc, chân co lên, rung đùi liên tục.

La Cường không nâng mắt lên, nói: "Ngồi đàng hoàng đi, vết thương còn đau không?"

Thiệu Quân hừ: "Không đau nữa, cũng lành rồi".

La Cường cười nói: "Hừm, trên bụng giờ có cả một cái khóa kéo lớn, chắc đẹp lắm nhỉ?"

Thiệu Quân hung dữ nói: "Cút đi, anh mới là khóa kéo! Còn dám chê em xấu?"

La Cường lạnh lùng nói: "Về sau đừng để mình bị thương nữa. Muốn đánh ai thì nói anh, anh đánh nó cho em. Tay chân gầy gò, đánh không nổi mà còn sung."

Thiệu Quân đang định phản bác, La Cường đã đi tới, một tay đặt lên cái bàn bên cạnh anh, tay còn lại rút điều thuốc trên miệng, dập tắt, bình tĩnh nhìn anh.

La Cường: "Em bỏ thuốc lá đi."

Thiệu Quân: "Anh quản lý em nhiều như thế à?"

Bàn tay to của La Cường mò vào trong quần áo của Thiệu Quân, cẩn thận sờ soạng, vân tay thô ráp chạm vào vết sẹo thô ráp, vết sẹo kia rất dài, gập ghềnh lên xuống.

La Cường không xúc áo lên xem vết sẹo trông như thế nào, mà áp lòng bàn tay nóng bỏng lên nó, dán chặt vào một lúc lâu rồi vùi mặt vào hõm vai Thiệu Quân ...

Nồi hầm nhỏ nức mùi canh thịt và xương, tiếng thờ dốc không ngừng vương vấn vang lên trong phòng bếp sau, xen lẫn âm thanh mơ hồ của môi lưỡi mút trên da thịt.

La Cường mặc một cái áo khoác trắng, đeo tạp dề, cả người đều màu trắng, chỉ lộ ra khuôn mặt, cổ và cánh tay một màu đồng cực kỳ đồng đều đẹp mắt, khiến hai mắt Thiệu Quân nóng lên. Tái ngộ sau một thời gian dài thiếu vắng hẳn, nhìn một gã đàn ông toàn thân lộ ra tính khí thô lỗ và ngông cuồng, vậy mà cũng cảm thấy thật hấp dẫn!

Hai người ôm nhau, hôn hít, một lúc sau mới buông nhau ra. Cả hai ngồi cạnh nhau trên sàn nhà ăn, hai cặp đùi vắt ngang trên đất.

Thiệu Quân thở hổn hển một hồi, than thở: "Cho anh làm mà anh không làm?"

La Cường: "Sẽ chạm vào miệng vết thương của em."

Thiệu Quân: "Em cảm thấy không thoải mái nếu anh không làm."

Anh thực sự muốn nói, nếu anh không đê em và làm mấy chuyện đó đó, em sẽ không đủ thoải mái đâu ... nhưng La Cường nào nỡ thô bạo đê lên anh?

Thiệu Quân đảo mắt, đá La Cường một cái, dùng ánh mắt ra hiệu.

La Cường nheo mắt: "Làm cái gì?"

Thiệu Quân không hề xấu hổ ưỡn hông, dưới dây thắt lưng lỏng lẻo và là đũng quần tây đang căng phồng. Chiếc quần lót bó sát tôn lên hình dáng xinh đẹp hùng vĩ của thiếu gia nhỏ: "Lại cứng rồi ... em phải làm sao đây?"

La Cường hừ mũi: "Mẹ nó đúng là thiếu chịch."

Thiệu Quân tiếp tục dùng đôi mắt lúng liếng ái muội nhìn lên nhìn xuống, không ngừng nói: "Đến đi ... nhớ anh quá."

La Cường giả ngu, cố ý không hiểu: "Đến làm gì?"

Thiệu Quân sừng tấy đến khó chịu, thiếu gia nhỏ giữa hai chân trẻ trung khỏe mạnh, đã hai tháng không được xả rồi, trong lòng tràn đầy suy nghĩ nhớ thương La Cường, anh nhõng nhẽo như một đứa con nít: "Sao không tới?... Anh không tới, là cố ý làm em khó chịu, sau này em không tìm anh chơi nữa luôn."

La Cường nheo mắt nhìn anh: "Nếu không tìm anh thì em tìm ai?"

Tìm thằng cảnh sát họ Trâu đó à?!"

Thiệu Quân lắc đầu, không dám nói gì.

La Cường phun ra một luồng khí sặc mùi ghen tuông, nhin một lúc lâu, đột nhiên bùng nổ, quát: "Cái tên nhóc đàn anh Trâu Vân Giai gì đó trong trường đại học của em ấy, lảm la lảm lét..... em khai thật cho ông đây xem, em có để cho nó mút qua chưa?!"

./.

-----oOo-----

Chương 64

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 64: BỐ con cá cược

Chuyển ngữ: Andrew Pastel

Thiệu Quân vô cùng thích thú nhìn La Cường nổi cơn ghen, đột nhiên cảm thấy đắc ý. Cảm giác giống như một con công đang xòe đuôi đứng trước mặt một con sư tử đỏ ngầu hai mắt chảy nước miếng, gầm gừ thềm khát vậy.

Thiệu Quân lấy đầu gối của mình thúc thúc vào chân của La Cường: "Sao thế? Ghen à?"

La Cường nheo mắt, oán giận nói: "Rốt cuộc là có mút hay chưa?"

Thiệu Quân cười toe toét lộ cả hàm răng, không muốn nói dối nên ăn ngay nói thật: "Chuyện trước kia thôi, lúc đó em còn chưa biết anh là ai mà, nhưng mà anh đó ... người ta làm không thích bằng anh."

La Cường lạnh lùng nghiêm mặt, cố gắng kìm nén cơn ghen tuông trào ra vì lỡ mất cơ hội được làm người đầu tiên, hừ lạnh: "Ông đây không "biểu diễn" chuyện đó cho người thứ hai nào nữa đâu."

Thiệu Quân vội vàng kê môi lại hôn mạnh một cái lên mặt La Cường, dỗ dành: "Làm lại cho em lần nữa đi..."

La Cường lạnh lùng nói: "Không! Chỉ một lần đó, có muốn thêm anh cũng không làm! Em đi mà tìm tên họ Trâu đó mút!"

Giọng điệu ghen tuông của cái tên họ La này làm Thiệu Quân càng lúc càng cảm thấy buồn cười, bụng co quắp cố nén cười để không

làm động vết mổ, quyết không chịu dễ dàng buông tha cho hắn.

Anh gần như nửa nằm úp sấp nửa câu trên người La Cường, đôi chân dài ngọt ngào quấn lấy hắn, anh vén cổ áo của người đàn ông này, lắc qua lắc lại vùi cho bằng được. Hai người dường như trẻ lại hai mươi tuổi, một người tám tuổi, người kia mười tám tuổi, cãi nhau âm ỹ, quấn nhau thành một cục.

La Cường vội vàng đưa tay ra đỡ, tránh né cái miệng không chút xấu hổ mà cắn loạn xạ của Thiệu Quân: "Không là không, ông đây không làm nữa đâu! ... Để thằng đó luyện tập với em cho nhiều! "

Thiệu Quân không quan tâm: "Em không định cho ai khác cơ hội luyện tập nữa đâu. Lão nhị, tam gia coi trọng anh lắm đó."

La Cường mắng: "Bà mẹ em, trước kia em ngủ với bao nhiêu thằng rồi?"

Thiệu Quân đảo tròn mắt xinh đẹp, không sợ La Cường rống lên, tự tin nói: "Chắc chắn là không nhiều bằng mấy "điểm tâm nhỏ" của anh đâu. Cá không?"

"Lại còn dám cá? Nếu anh có một nồi điểm tâm, thì em có hẳn một cái xe đầy người!"

La Cường không đề cập đến mấy chuyện này, Thiệu Quân cũng không chủ động đề cập đến chúng. La Cường không dám nhắc đến mấy Bánh chèo nhỏ, bánh trôi nhỏ thì tất nhiên, Thiệu Quân sẽ không ngốc đến mức tự thú nhận thực ra hồi đó Tam gia gia anh đã từng ghé qua "tiệm vịt" hắn mở, tận mắt thấy mấy "điểm tâm nhỏ" hắn dạy dỗ, thậm chí còn bao một người xem thử! ...

La Cường không còn gì để nói, liếc mắt nhìn anh. Thiệu Quân vội vàng rướn người hôn lên mặt hắn, cười cười thì thào nói: "Người khác không bằng anh ... Em cảm thấy, chuyện chăn gối là năng khiếu thiên phú, không liên quan gì đến tuổi tác hay vóc dáng. Lưỡi của anh dài hơn của họ nhiều! Thật đấy! "

La Cường phun một bãi nước bọt!

Dù vốn là người lạnh lùng nhưng bị Thiệu Tiểu tam nhi chọc một hồi, khuôn mặt lạnh màu đồng cũng chậm rãi đỏ lên.

La Cường quay mặt lại, ôm đầu Thiệu Quân vào vòng tay, cắn anh, gặm nhấm anh, liếm anh bằng chiếc lưỡi dài và dày của mình ...

Ngoài miệng nói chỉ làm một lần không có lần thứ hai, nhưng La Cường không thoát khỏi chiêu bài nhõng nhẽo của Thiệu Quân, hẳn chừng chiêu đũa nhỏ này đến mức tối hôm đó hẳn vẫn quyết định làm lại một lần nữa, phục vụ Thiệu Quân và Thiệu Quân bé thích ngát ngậy.

Thiệu Quân ngửa mặt tựa vào bếp, dùng hai cùi chỏ chống nửa thân trên lên, nhìn La Cường dựa vào anh hôn, liếm, phục vụ anh, làm anh hài lòng, khiến anh cảm thấy thoải mái đến cả người run lên, hông không kiểm soát được đung đưa ra phía trước, cố gắng tiến thật sâu vào miệng La Cường.

La Cường lo sợ thằng bé này tưng dục vô độ ảnh hưởng đến thất lưng, đụng tới vết mổ. Hai cánh tay như gọng kìm sắt của hắn cố gắng đỡ lấy eo của Thiệu Quân, lòng bàn tay nhào nắn hai cánh hông giúp tăng khoái cảm. Khi Thiệu Quân phun trào, anh ngân lên mấy tiếng ưm a trong cổ họng, khuôn mặt đỏ bừng quay sang một bên, phần dưới thân thì run rẩy. La Cường dùng ngón tay dày vuốt ve cơn thịnh sảng tấy trong lòng bàn tay, giảm tốc độ bắn tinh khiến Thiệu Quân bắn đến hơn một phút, bắn xong rồi cả người xụi lơ nằm trên mặt đất, thở hổn hển ...

Nhìn Thiệu Quân sung sướng hạnh phúc, không ai có thể không mềm lòng. Khi La Cường ôm chân anh vắt lên vai hôn, hắn thoáng nhìn thấy bờ hông đang run rẩy của Thiệu Quân, không kìm được ý muốn cưỡi nó, muốn đâm vào, tưởng tượng khoảnh khắc xâm chiếm Thiệu Quân, ấm áp và hạnh phúc như thủy triều nháy mắt đổ ập xuống hắn ...

La Cường dựa vào Thiệu Quân, cạ hai chóp mũi vào nhau, trầm giọng nói: "Ông đây thật sự muốn làm em."

Thiệu Quân thô bạo nuốt một ngụm nước bọt, im lặng, không vui vẻ "OK" rồi quán hấn như một con bạch tuộc, cũng không từ chối.

La Cường chỉ nói một câu đó thôi, không cần chạm vào anh, đã suýt nữa khiến anh cứng lại, toàn thân run rẩy ...

La Cường ngậm đầu mũi Thiệu Quân, hôn nhẹ: "Thôi quên đi."

Thiệu Quân: "....."

Quên là quên thế quái nào được? !

Đáy mắt La Cường hơi đỏ lên, hấn khó chịu cúi đầu chỉ chỉ lên người Thiệu Quân: "Khoảng cách từ môi đến vết mổ này là bao xa?"

Thiệu Quân: "... Chi vậy?"

La Cường so cái thứ đầy đặn cứng cáp mỗi lần cương cứng với tay của hấn: "Vật này của anh dài như thế này. Nếu đi vào có thể sẽ đâm tới cái dây kéo lớn khó khăn lắm mới bắt đầu hồi phục của em, nếu nó rách ra tiếp thì phải làm sao? "

Thiệu Quân: "..."

Thiệu Quân hoàn toàn không nhận ra sự đau khổ trong câu nói của La Cường. Anh không nắm được vấn đề chính, đôi mắt thất thần, thì thào: "Đồ của anh cứng lên nó dài như vậy luôn hả ..."

(khiếp liêm sĩ còn có tí =))))

La Cường phải cố hết sức kìm nén mới nhận được xúc động muốn bạo ngược trong người mình.

Vết mổ lớn trên bụng Mãn thầu lộ ra dưới lớp áo, làn da mỏng manh ửng màu hồng nhạt. La Cường cảm thấy nếu hắn bấp chấp đầm vào mông Mãn thầu, thì vị trí và độ dài thứ đó của hắn thực sự có thể đầm vào vết thương ngay lập tức, giống như một vũ khí sắc bén xuyên qua cơ thể, đầm ra khỏi bụng của Thiệu Quân ...

La Cường giúp Thiệu Quân dọn dẹp hậu sự, lau người cho sạch sẽ, mặc quần, lại bón cho ăn xítu mại tồm và canh xương heo mới nấu, ăn no đến cái bụng căng tròn.

Thiệu Quân xoa bụng, có vẻ rất mẫn nguyện, khoan chân ngồi đó, im lặng ngắm La Cường, trái tim như rung lên. Bên ngoài và bên trong La lão nhị này như hai người khác nhau vậy. Tất cả những người khác đều chỉ chạm được vào áo giáp cứng cỏi sắc bén của La Cường. Chỉ có anh được chạm vào nội tâm mềm mại tinh tế của hắn. Cũng chỉ có duy nhất mình anh, nhìn thấy một La Cường như vậy.

La Cường là người của Thiệu Tam gia đây, cả đời cũng đừng hòng chạy trốn.

La Cường lặng lẽ nhìn Thiệu Quân, nhìn chăm chăm anh một lúc lâu, đột nhiên nói, "Mãn thầu, chuyển công tác đi."

Thiệu Quân mở to mí mắt đang từ từ mệt mỏi nhú lại vì ăn no: "Hả?"

La Cường nói: "Anh bảo, sau này đổi công tác đi, đừng làm trong khu nhà giam nữa, được không?"

Thiệu Quân hừ nói: "Đừng nói nhảm."

La Cường: "Anh không nói nhảm. Anh đang nghiêm túc đấy, đừng để ông đây phải lo lắng cho em cả ngày."

Thiệu Quân chậm rãi cau mày, khó chịu nói: "Anh đang muốn rời

khỏi em sao?"

"Anh không muốn."

Ánh mắt La Cường bình tĩnh, hắn đưa tay ra, xoa mu bàn tay vào mặt Tiểu Thiệu tam nhi. Mấy ngày nay hắn đã suy nghĩ rất lung: "Anh không muốn tách khỏi em. Nhưng em nên đổi chỗ khác, đến văn phòng nào đó trong thành phố tìm một công việc nhàn hạ, hoặc đừng làm cảnh sát nữa. Sau này có thể thường xuyên đến thăm anh. Nếu cứ cố chấp ở lại nơi kinh khủng này, sợ rằng vài năm nữa, em sẽ tự phá hỏng cả cơ thể mình mất, còn ông đây sẽ không bao giờ được gặp lại em."

Thiệu Quân ngược mắt lên nhìn hắn, một lúc lâu sau, anh vươn cổ ra hôn mạnh La Cường một cái, giọng kiên định: "Anh yên tâm, em sẽ không rời đi."

La Cường nghĩ trong bụng, lần này Thiệu tiểu tam nhi bị thương nặng như vậy, với bối cảnh gia đình như thế, Cục trưởng Thiệu và ông ngoại của đứa bé này liệu có thể để Thiệu Quân trở lại Thanh Hà, tiếp tục lăn lộn nơi ngục giam không?

Tất nhiên, Thiệu Quốc Cường không muốn để con trai mình đi, ông muốn giúp Thiệu Quân được thăng chức lên Bộ Tư pháp, kiếm một công việc an nhàn, cùng chỗ làm với con gái nhà họ Đào, lửa gần rơm lâu ngày cũng bén, sớm muộn gì cũng có cảm tình.

Thiệu Quốc Cường đã nói chuyện này với con trai mình năm lần bảy lượt lúc còn nằm bệnh viện.

Thiệu Quân không phải là người vô tâm, bố anh nói đến như thế sao anh có thể thờ ơ? Ông ngoại yêu anh như thế, đã tám mươi tuổi rồi mà suốt ngày cũng chạy đến bệnh viện khuyên can, dỗ dành, Thiệu Quân đâu phải không mâu thuẫn, áy náy, vương bận?

Trước đây anh cũng từng dao động, nhưng anh không muốn rời khỏi La Cường.

La Cường thuyết phục anh: "Thiệu Quốc Cường cũng chỉ muốn tốt cho em thôi, đừng trừng phạt bản thân vì sai lầm của người khác, giam mình ở đây, không đáng đâu."

Thiệu Quân lạnh lùng nói: "Em ngả bài với bố em rồi."

La Cường nhướn mày: "Em có lá nào trong tay?"

Thiệu Quân có vẻ chế giễu: "Em nói với ông ấy nếu có thể phá được vụ án năm đó, trả được món nợ tình cảm mà ông ấy mắc nợ mẹ em, em sẽ đồng ý trở lại thành phố với ông ấy."

La Cường: "....."

Thiệu Quân: "Nhưng mà em nghi ngờ bố có nhúng tay vào vụ án này. Dù bố cứ nói rằng ông ấy không biết và không liên quan gì, nhưng ông không phải là cục trưởng cục cảnh sát sao? Đây không phải là công việc của ông ấy sao? Không phá được thì làm cục trưởng kiểu gì? Nếu ông ấy phá được vụ án, trả lại cho mẹ em công bằng, em sẽ nghe lời ông ấy, chuyển công tác, rồi trở về với ông! "

Lúc Thiệu Quân ở trong bệnh viện, anh cuối cùng đã nói thẳng với bố mình.

Cục trưởng Thiệu rất sốc và giận dữ trước thái độ tra hỏi của Thiệu Quân, tất nhiên, ông phủ nhận rằng cái chết của họ Tàn kia không liên quan đến ông, ông không thuê bất kỳ kẻ giết người nào.

Thiệu Quân hỏi, nhưng bố có động cơ giết người, bố giải thích thế nào?

Thiệu Quốc Cường lúc ấy tái mặt đến mức không nói nên lời, không ngờ suốt bao nhiêu năm, trong mắt, trong lòng con trai ông lại coi ông là kẻ sát nhân!

Thiệu Quốc Cường tức giận nói: "Quân Quân, con đang cố ý phân

cao thấp với bố sao? Nếu vụ án không được phá, con sẽ từ chối nhận bố luôn à?!"

Tính tình hai bố con Thiệu Quân thật sự nóng nảy hết như nhau: "Nếu không phải bố làm thì bố nói xem là ai làm. Bố, chỉ khi nào bắt được hung thủ, con mới tin bố."

Cái chết của mẹ Thiệu Quân quả thực là một khúc mắc không thể tháo gỡ giữa hai bố con suốt nhiều năm qua. Cố Hiểu Ảnh, người ruột thịt có liên hệ huyết thống giữa hai bố con, giờ đã không còn, trong lòng cả hai ai có thể vui vẻ nổi? Hai năm trước Thiệu Quốc Cường đã kết hôn với người vợ thứ hai, có gia đình mới, nhưng trong lòng ông có thực sự thoải mái?

Cục trường Thiệu không chủ động nhắc đến chuyện năm ấy, một là do ông không mong đợi con trai mình tận mắt chứng kiến, thứ hai, ông không muốn phá miệng vết sẹo cũ. Ông sợ Quân Quân thương tâm khổ sở, nếu không cần nhắc đến chuyện cũ thì sẽ không nhắc đến.

Tất nhiên, Thiệu Quốc Cường không biết con trai mình đã phải giã giũa hoang mang như thế nào trong thời kỳ nổi dậy phản nghịch khi còn là một thiếu niên năm mười mấy tuổi. Vào thời điểm đó, Thiệu Quân cả ngày không về nhà, trốn tránh gia đình, đi cặp kè với bạn bè, ngủ ở nhà Sở Nhị thiếu gia, đi chơi club với Trần Đại thiếu, đến hộp đêm, sàn nhảy, một đám thanh niên choai choai trong độ tuổi xao động bất an, giằng co suốt mấy năm, mãi đến khi lên đại học, anh mới dần đi lại đúng hướng.

Những năm đó, Thiệu Quân mỗi khi ra ngoài tìm bạn bè đi lê la, thường đèo theo bạn học Đào San San ở yên sau xe đạp. Đây cũng là "mặt tiền" của mấy nam thiếu niên choai choai, "phô trương" cho bạn bè. Những người khác đều chở con gái theo, sao Thiệu Quân không có được? Người ta cười thì sao? Thiệu Quân thậm chí còn trốn nhà nhiều lần vào ban đêm, cố tình để bố biết rằng anh đang giao du với Đào San San, cố tình chọc tức người lớn, khiến bố anh nóng nảy nổi giận ... Cũng không rõ đây là kiểu tâm lý nổi loạn nào,

cố gắng chứng minh sự tồn tại của mình, trả đũa cho tổn thương tâm lý mình chịu đựng bằng cách làm tổn thương những người thân...

Kết quả là bây giờ, cục trưởng Thiệu vẫn tưởng rằng hai đứa trẻ ngây thơ này có gì với nhau, và bắt đầu gán ghép Thiệu Quân với con gái nhà họ Đào, ông thực sự nghĩ rằng giữa hai đứa trẻ có tồn tại cái gọi là "thanh mai trúc mã".

La Cường đêm đó xoa đầu Thiệu Quân, bàn tay to trùm lên đỉnh đầu anh, dùng nhiệt độ cơ thể hần sườn ấm toàn bộ đầu cho Thiệu Quân.

Hai người yên lặng chăm chú nhìn nhau, La Cường giống như vô tình, xác nhận lại: "Em hứa với bố em rằng nếu ông ấy phá được vụ án, bắt được kẻ sát nhân năm đó, em sẽ rời khỏi Thanh Hà, sống một cuộc sống bình thường, đúng không?"

Thiệu Quân khinh thường hừ mũi: "Em cam đoan như vậy, nhưng em biết ông ấy dù sao cũng không giải quyết được vụ án, nên em mới thuận miệng nói."

La Cường ngẩn người: "Làm sao em biết sẽ không phá được?"

Thiệu Quân nói: "Em còn quá nhỏ để làm chứng? Không có video ghi hình? Không có mẫu máu? Không có DNA? Khi đó mấy con hẻm còn chưa có gắn camera an ninh, gần như không có manh mối nào, làm sao cảnh sát có thể phá được? Hơn nữa người đó thoát nhìn thì có vẻ là dân xã hội đen, làm rất gọn gàng chuyên nghiệp, không để lại dấu vết gì. Vụ án hơn mười năm rồi, cho dù bố em có giỏi cách mấy thì ông cũng không phải là thần, không thể phá được tất cả các vụ án."

"Lão Nhị, dù bố ép em đến thế nào, em cũng không rời khỏi chỗ này đâu."

Lấy vụ án năm đó để nói chuyện, thật ra cũng là một bước lùi nửa

bước, cũng là kế hoãn binh. Thiệu Quân biết mình không thể rời xa La Cường.

Anh chạm môi với La Cường, hôn sâu, mặt dán mặt, hít thở mùi hương của nhau, khắc sâu vào xương tủy...

Chỉ vài ngày sau khi Thiệu Tam gia trở lại làm việc ở Thanh Hà, anh nhanh chóng trở thành khách quen của bệnh viện nhà tù, hầu như mỗi tuần đều đến gặp bác sĩ.

Phần lớn nguyên nhân là do cơ thể chưa hồi phục hoàn toàn, sức đề kháng rất yếu, rất dễ mệt mỏi. Một phần nhỏ lý do ... cũng là hơi dung túng dục quá độ. Cứ hai ngày ba bữa là anh lại làm chuyện với La Cường trong căn bếp nhỏ. Sau khi mây mưa buổi tối xong là sang ngày hôm sau thất lực và chân đau đến bủn rủn, đứng trực trong nhà xưởng cũng không nổi, phải ngồi xuống, vết mổ ở bụng trên không được thoải mái cho lắm.

La Cường âm thầm nhìn thấy, hấn không vui.

Cũng may là hôm đó trong bếp không kích động nhất thời làm chuyện đó, nếu không thật sự Mãn thầu sẽ ngất xỉu để người ta cán đi bệnh viện mất.

Thiệu Quân như thế này, sao La Cường không đau lòng?

Ngoài việc nấu bữa tối cho Thiệu Quân, làm vài món bổ dưỡng, hấn có thể làm gì khác?

Đứa nhỏ này thật sự rất ương bướng. Chỉ cần cảm thấy mình nên làm gì là sẽ lao vào, không quan tâm đến sức khỏe của bản thân, không muốn ngại ngỉ ...

La Cường trong này vương bận Thiệu tiểu tam, hấn không biết bên ngoài đã nháo nhào đến mấy ngày.

Em trai hấn La tiểu tam không may mắn, nơi ở gần như bị đập tan. Bảy tám chuỗi cửa hàng đồ ăn nhanh kiểu Bắc Kinh buộc phải tạm ngừng kinh doanh vì bị kẻ thù của hai anh em ném phân vào.

Sáng sớm, toàn thể nhân viên và đàn em dưới tay La Chiến cầm giẻ lau và chổi quét cửa hàng, lau kính, dọn phân. Ra tù ngàn ấy ngày, trong sạch lương thiện mở cửa hàng, thật sự là sấm chớp giữa trời nắng, giãm phân chó ở đại lộ dương quang vậy, nhà hàng này sao còn có thể mở cửa nổi?

La Chiến gọi điện đến nhà tù, lén lút xin quản giáo trưởng của khu giam sắp xếp một cuộc thăm tù chen ngang.

Thiệu Quân đầy giọng mũi nói trong điện thoại, cố ý lạnh lùng: "Này La Tam nhi, không phải anh vừa mới đến thăm tù hai tháng trước sao, sao giờ lại đòi thăm nữa? Cuộc sống cải tạo của La Cường ở đây rất tốt. Có tội để mắt đến anh ta, nên anh không cần anh cứ dăm ba bữa là chạy đến xem đâu."

Thiệu Tam gia nghĩ thầm, anh muốn xem cái gì? Xem gì mà xem? !

Thật là huynh đệ tình thâm, đến kiểm tra xem anh hai anh có được Tam gia anh chăm sóc đủ không à?

La Chiến nói có chuyện quan trọng cần phải hỏi thẳng mặt anh trai.

Thiệu Quân không chịu nổi chuyện này, không chút khách khí hỏi lại: "Có chuyện gì quan trọng thì nói cho tôi biết, tôi sẽ chuyển lời, không cần anh phải đến đây."

La Chiến nghiêm túc nói, thành khẩn nói: "Xin lỗi đồng chí đội trưởng vì gây phiền phức cho ngài. Thật tình xin ngài có thể giúp tôi lần này. Tôi cũng biết mỗi quý chỉ có thể đến thăm một lần, nhưng thật sự là trong nhà đang có chuyện rất gấp cần bàn bạc, nếu không tôi cũng không dám làm phiền ngài đến như vậy đây."

Thiệu Quân: "... Ở nhà có chuyện gấp sao?"

Giọng điệu lịch sự và thành khẩn của La Tiểu tam nhi khiến Thiệu Quân không thể từ chối.

Chuyện Thiệu Quân vô tình gặp trong bệnh viện vài ngày trước, với tính tình của anh, sao có thể ngậm mồm không nói được? Anh ngồi xổm trong góc một mình vừa cắn mấy cái màn thầu chính tay La Cường hấp vừa vui vẻ toan tính trong bụng, mấy ngày sau sẽ đi kể hết với La Cường.

La Cường hơi nhướn chân mày rậm của mình lên, kinh ngạc nói: "Em tận mắt thấy à?"

Thiệu Quân ngồi xếp bằng trên ghế, vừa nhai bữa tối trong miệng, vừa hăng hái khoa tay múa chân: "Đúng rồi, em thấy người thật việc thật luôn! Nhìn lướt qua một phát là thấy có gian tình, chắc chắn không sai. Em anh có bạn trai. "

La Cường hỏi: "Là ai, trông như thế nào?"

Thiệu Quân tròn tròn đôi mắt đào hoa, suy nghĩ hồi lâu không biết nên diễn tả dáng vẻ đẹp trai của Trình Vũ trong mắt mình như thế nào, trong đầu lướt qua quá nhiều tính từ hoa mỹ bay bướm, cuối cùng kết luận một câu: "Trông ... Dù sao thì anh cũng không nên nhìn thấy sớm! "

La Cường tỏ vẻ khinh thường, chắc là La Tiểu tam nhi kết giao với một tên nhóc bán mông nào đó thôi, trước kia thượng vàng hạ cám gì cũng thử qua rồi, giờ chẳng lẽ kiếm được người ba đầu sáu tay gì đó?

Còn ai đẹp hơn Tiểu Quân? Tiểu Quân bé nhỏ của ông đây đẹp từ trong ra ngoài từ ngoài vào trong ...

Thiệu Quân âm thầm dò xét La Cường, từ từ lộ ra vẻ lém lỉnh: "À nè lão nhi, theo lý thuyết á, thì cậu La Chiến nhà anh bề ngoài trông

khá là cao to vạm vỡ, giống như anh vậy đó, giờ tay nhấc chân cũng thấy nam tính ngời ngời, đàn ông đích thực, hơn nữa lại còn trông cũng rất giống anh, như đúc cùng một khuôn vậy. Vậy mà không hiểu sao.... cái chuyện đó..... không có giống?"

La Cường khó hiểu: "Chuyện gì không giống?"

Thiệu Quân thì thầm: "Ý là..... trên giường á, cái kịch liệt bạo lực sung sướng á?"

La Cường hừ một tiếng trong lỗ mũi: "Tam nhi nhà anh như thế nào, làm sao em biết?"

Thiệu Quân không nhịn được, cắn vài cái lên miệng hắn, hưng phấn vô sỉ khi thấy người khác gặp họa..

La Cường cả buổi vẫn chưa hoàn hồn, hai mắt trừng trừng, vẫn chưa tin: "Vớ vẩn, Tam nhi nhà anh là ai? Sao nó có thể để người ta đè được? Con mẹ nó đứa nào dám đè em trai của bố??!"

Thiệu Quân cười xấu xa, đưa tay xoa bóp khuôn mặt La Cường, chòng gường mặt hai anh em lại trong đầu, tưởng tượng một ngày nào đó La Cường cũng sẽ oai oán chồng mông lên trời...

Thiệu Quân: "Này, lão nhị, còn anh thì sao?"

La Cường: "Sao cái gì?"

Thiệu Quân cắn vài cái lên mặt hắn: "Cái miệng kia của anh dùng tốt không?"

"Anh nói với em rồi, thật ra.."

La Cường đột nhiên nhìn chằm chằm Thiệu Quân, hai mắt phát hỏa, hung ác nghiền răng, mắng: "Đồ hư hỏng, đừng hòng! Cả ai dám động đến Tam nhi nhà bố nữa, dám làm đau mông nó, chờ bố ra khỏi tù, không bắn hắn thành cái sàn bố đổi họ! "

--

*Tội La Chiến bị vợ thông ass đã đành còn bị anh dâu bắt quả tang
xong hiểu nhầm mình kéo dưới =))))*

*Mà Quân Quân có mầm mống tư tưởng phản nghịch hơi bị nhiều rồi
nha =))))*

./.

-----oOo-----

Chương 65

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 65: Khởi binh vẫn tội

Chuyển ngữ: Andrew Pastel

La Cường và Đàm Long đánh nhau xong, thương ngoài thương trong gì cũng đã gần như lành hẳn, chỉ để lại vết sẹo kinh khủng của đinh sắt trên vai sau. Khi đó, Thiệu Quân nghĩ rằng La Tiểu tam nhi nghe tin lão nhị bị thương nên nóng lòng đến an ủi người anh trai yêu quý của mình.

Ánh mặt trời trên sân chơi lớn buổi trưa vừa đứng bóng. Thiệu Quân từ dưới hiên thò đầu ra, móc ngón tay với người nào đó: "3709, tới báo cáo."

La Cường dễ dàng ném bóng vào rổ bằng một cú lên bóng, lông mi dày của hắn được ánh nắng mặt trời phủ một lớp màu vàng nhạt, vàng trán sáng bóng.

Hai người ngằm hiểu, ánh mắt từ khóe mắt lộ ra cảnh giác, mu bàn tay nhẹ nhàng cọ vào nhau, nhỏ giọng nói chuyện.

Khóe miệng La Cường lộ ra ý cười: "Tam nhi lại đang nhớ ông đây à."

Thiệu Quân cong môi khinh thường: "Có khi mở tiệm kinh doanh thua lỗ nên đến báo anh giải quyết đấy!"

La Cường ngạo nghễ nói: "Tam nhi của anh mở cửa tiệm để kinh doanh, thạo việc buôn bán, đã từng là ông chủ ở mấy nơi lớn trong thành phố, cần gì đến ông đây giải quyết?"

Cạnh phòng thăm hỏi gặp mặt phạm nhân của gia đình có một phòng giám sát nhỏ, mỗi khi có ca thăm hỏi là luôn có chuyên gia giám thị và đọc cử chỉ ngòi theo dõi cuộc trò chuyện.

Thiệu Quân lén vào phòng giám sát lúc nào không biết, rất tự nhiên vỗ vỗ vai đồng nghiệp: "Xuyên Tử, bạn quá hờ? Ăn cơm chưa?"

Cảnh sát nhỏ kia đang đeo tai nghe, bận rộn điều chỉnh âm lượng và video. Thiệu Quân lấp lửng nói hai ba câu, "Cậu đi ăn đi để tôi ới đây giám sát cho", rồi đuổi đồng nghiệp đi.

Hai anh em nhà La đang nói chuyện trong phòng qua tấm kính thủy tinh, còn Thiệu Quân nghe trộm qua tai nghe ở phòng bên cạnh.

Nét mặt của hai anh em giống hệt nhau nhưng trang phục lại hoàn toàn khác. La Cường mặc đồng phục tù nhân, đầu trọc lạnh lùng, ánh mắt trầm tĩnh mà toát ra vẻ u ám tối tăm, miệng ngậm nửa cây thuốc lá. Còn ông chủ La Chiến, có thể nói chỉ một thời gian ngắn không gặp thôi đã nhận không ra, cắt tóc ngắn, đôi mắt đen sáng ngời như đá obsidian, bộ râu được sửa lại gọn gàng, ăn mặc chỉnh tề, bảnh bao và tự tin.

La Chiến thông minh, tài giỏi, nhân duyên lại tốt, mấy năm gần đây nhờ sự bao bọc của cảnh sát tiểu Triệu và các quý nhân khác, đã không còn là con sói con khốn quẩn nghèo túng bị bỏ tù, cũng không còn là con gà con yếu ớt không chịu nổi mưa gió luôn được anh hai che chở bảo bọc nữa.

Tình anh em sâu nặng, máu mủ ruột rà nhưng đường đời dường như đã từ từ chia lìa hai anh em mỗi người một ngã, mỗi người giờ đang rẽ trên hai con đường khác nhau, vướng bận trong lòng hai người khác nhau.

Thiệu Quân cũng không ngờ hôm đó, Lão nhị và Tiểu tam nói chuyện chưa tới mấy câu đã đỏ mặt tức giận đứng phắt lên to tiếng với nhau.

La Chiến cũng nghe tin anh trai mình giết người trong tù, náo loạn tòa án nên lo lắng chạy vào.

La Chiến hỏi: "Anh, anh bây giờ thế nào? Anh không bị họ Đàm đó làm bị thương gì chứ?"

La Cường ngạo nghễ nói: "Anh mày là ai mà lo? Thằng nhãi nhép đó sao có thể làm tao bị thương?"

La Chiến sửng sờ hỏi: "Anh, anh không bị gì đúng không? ... Anh không bị gì thì tự nhiên sao lại đi đánh chết người?"

Hốc mắt La Chiến nóng lên, chịu đựng một lúc nhưng vẫn tính tình thẳng thắn, từ nhỏ đã thân nhất với anh hai, quen khóc lóc quấy phá trước mặt anh, nên giờ đã không nhịn được nữa phải nói. Hắn bảo: "Anh à, chỉ là ... anh ở trong tù đánh nhau, trận này đối với anh không là gì cả. Còn em thì sao? Anh ở trong này đánh nhau cho sướng, còn em bên ngoài phải đi giải quyết hậu quả. Anh đánh nhau, là em phải chi tiền, tiệm ăn ra bồi thường! "

La Cường đột nhiên giận tái mặt, chân mày cứng đờ, lạnh lùng nói: "Tam nhi, mày có ý tứ gì, ý là ông đây làm liên lụy đến mày?"

La Chiến: "Anh, đâu phải anh không biết Đàm Tiểu Long là ai, nhà nó như thế nào? Đàm ngũ gia đâu phải là người thường? Anh giết Đàm Long, Đàm ngũ gia có chịu để yên không?"

La Chiến nói xong, lòng uất ức, mắt cũng đỏ hoe: "Em ra tù được mấy năm rồi, ngày nào cũng đi sớm về muộn, làm ăn cũng không dễ dàng gì. Em muốn gầy dựng sự nghiệp, để sau này anh vừa ra tù là có thể sống cuộc sống tốt nhất, muốn gia đình em không phải hối hận khi yêu thương một tên khốn kiếp từng ăn cơm tù, em có thể đứng thẳng lưng trước mặt mẹ vợ, sống như một con người! "

"Nhưng anh à, anh đừng gây phiền phức cho nhà chúng em được không? Hồi đó dù núi đao biển lửa, hai chúng ta cũng đã kề vai sát cánh suốt nửa đời người. Nhưng từ nay về sau, anh em mình đừng đi trên con đường đó nữa, đừng tiếp tục đâm chém, chúng ta đi trên một con đường sạch sẽ, sống một cuộc sống yên bình và ổn định như một người bình thường đi, được không?"

La Cường không ngờ Tam nhi nhà hắn hôm nay lại tới trách móc oán giận, sâu trong thâm tâm hắn không bao giờ nghĩ chuyện này sẽ xảy ra, khiến hắn ghen lại không nói nên lời.

Ông chủ La trước mặt hắn không còn là thằng nhóc La tiểu Tam nhi quấy phá hôm nào nữa. Liệu La Cường có còn là La Cường của quá khứ không?

Hai anh em không còn nghĩ về cùng một hướng nữa, xét đến cuối cùng, chính là La Cường là người tính tình khó hiểu, mọi chuyện đều để trong lòng, không nói cho người khác, nên La Chiến hoàn toàn không biết gì về ân oán ẩn sau cuộc ẩu đả của anh mình và Đàm đại thiếu, chưa nói đến sự tồn tại quan trọng của Thiệu tiểu Tam nhi. La Chiến không biết anh trai mình cuối cùng lại giết Đàm Long, là vì ai, cả người trong lòng, người quý giá nhất của La Cường bị để lại một vết sẹo không bao giờ lành trên bụng. Không báo thù thì có đáng mặt đàn ông không?

Đối với La Cường, hắn vì người hắn yêu thương trong lòng.

Đối với La Chiến, hắn cũng vì người mà hắn trân trọng bằng mọi cách có thể.

La Cường chỉ có một con đường tắm tới trước mặt, cho dù hắn toàn thân đẫm máu, thương tích đầy mình, thì hắn dù có chết cũng sẽ bảo vệ sự an toàn của Thiệu Quân.

Mà phía trước La Chiến chỉ có một con đường chân chính, cũng chỉ có cách này mới có thể thành toàn cho tình cảm của hắn và Trình

Vũ. Mấy năm qua, hắn đã thay đổi triệt để, thay đổi quá khứ của mình, trải qua bao nhiêu vất vả cũng kiên trì bám riết, là vì ai? Hắn liệu có sẵn sàng làm liên lụy và làm tổn thương Trình Vũ vì quá khứ của mình không? Hắn có thể để cho Trình Vũ mất đi thêm một cánh tay nữa do lỗi của hắn sao?!

La Chiến nghĩ đến vết thương của Trình Vũ, công việc của Trình Vũ, một cơ thể không còn hoàn thiện và nỗi đau không thể bù đắp mà Trình Vũ phải gánh chịu cho mình, mắt hắn lại ươn ướt, đưa tay thô bạo dụi mắt.

La Chiến nói: "Anh à, anh đừng trách em thay đổi. Em thật sự không muốn dây dưa trên giang hồ như trước nữa. Hiện tại em đã có người yêu, có gia đình rồi. Vợ suốt ngày lo lắng cho em, em cũng không dám nói, cũng không muốn em ấy biết chuyện này. Về sau anh cũng đừng dính đến giang hồ nữa, anh nghe em đi, được không?"

La Cường mắt đỏ ngầu, nghiêm nghị nói: "Người nhà mày là ai? Nói cho tao biết?"

La Chiến quệt miệng: "Em nói ra anh hai đừng giận em."

La Cường: "Con mẹ nó mày có nói cho tao biết không?!"

La Chiến: "... Người đã cứu mạng em trên đường núi Diên Khánh hồi đó."

La Cường sửng sốt: "..."

La Chiến nghẹn ngào: "Anh, đừng trách em, sau này em không thể làm cho em ấy khó xử. Nếu không có em ấy, sẽ không còn em trai của anh đâu, hôm nay anh cũng không thể gặp em như thế này."

La Cường răng cắn đầu lọc tàn thuốc, lửa thiêu đốt khóe miệng, hai tay trắng bệch siết trên tay vịn ghế ...

Một lúc sau, La Cường đột nhiên bùng nổ, không thể kìm nén cơn tức giận được nữa: "Chỉ vì một người như vậy, mà mày đến trách móc ông đây?!"

"Nếu không có nó, sẽ không còn mày? Bây giờ có nó rồi, mày không cần gặp tao nữa đúng không! Trong mắt trong lòng mày còn coi tao là anh không?!"

La Cường ghen trong cổ họng nửa câu sau, tốt xấu cũng kìm lại được không rống lên trước vô số cặp mắt xung quanh, thẳng sói con khốn khiếp đi với thằng cảnh sát kia, lại còn chống mộng để cho nó thà, bị thà xong rồi lại còn chạy đến đây khi dễ anh trai mày!

Thiệu Quân đang nghe trộm trong phòng giám sát, nghe được đến đoạn người yêu La Chiến, vốn định im lặng nghe chuyện phiếm thôi nhưng lúc này không kìm được nữa.

Thiệu Quân bật loa lên, cách một bức tường, cầm micro hét lên: "Hai người 3709 kia, các người đang hét cái gì vậy? Không thể thương lượng hòa bình được sao, hét lên cái gì?"

Lão nhị tiểu tam bị rống, theo phản xạ đồng thời ngẩng đầu lên, trừng mắt nhìn cái loa lớn trong góc.

La Cường lập tức chột nhận ra đó là Thiệu Quân, Tam Màn thầ đang nghe ...

La Chiến đỏ mắt, hạ giọng nói: "Anh, em luôn không muốn nói kỹ với anh, kẻ chịu trách nhiệm cho vụ tấn công xe hộ tống là ai."

La Cường tái xanh mặt: "..."

La Chiến: "Đó hoàn toàn không phải là một tai nạn, đúng không? Anh à, anh hiểu rõ nhất mà, anh biết đó là ai, và anh biết tại sao!"

La Cường: "... Mày đang trách tao phải không?"

La Chiến: "Em ấy vì em mà hỏng một cánh tay, em xót cho em ấy, anh à, em không trách anh, không phải lỗi của anh, này là lỗi của em, em có lỗi với em ấy..."

La Cường giận dữ run lên, thanh quản khàn khàn như đang chảy máu: "Tam nhi, mày đang ước cánh tay bị hỏng đó là của anh mày, đúng không?"

La Chiến quệt miệng, lắc đầu nguầy nguậy: "Không phải, em ước gì cánh tay tàn phế đó ở trên người em."

La Cường hai mắt đỏ ngầu, vẻ mặt đột nhiên đau đớn, giữa kẽ răng chậm rãi rít ra một câu.

"Tao nuôi nắng mày mười lăm năm, nuôi ra một con sói vô tâm tàn nhẫn, vong ơn bội nghĩa!!!"

Đại ca La lão nhị tung hoành giang hồ ngần ấy năm, không ai dám nói chuyện trực tiếp với hắn như vậy, mà người này lại là em ruột của hắn, lại chọc vào nơi mềm mại nhất đau đớn nhất của hắn.

Hơn nữa, cú đả kích của La Chiến, La Cường không thể nói một lời phản bác.

Năm đó, xe áp giải tù nhân của La Chiến bị lật, Cảnh sát Trình đã trả giá một cánh tay để cứu La Chiến. Sau đó, La Cường xâu chuỗi lại các manh mối, cũng biết rằng mọi chuyện là do có người sắp đặt, báo ứng cho những chuyện hắn gây ra trong quá khứ.

La Chiến vùi mặt vào sâu trong tay, mắt đỏ hoe nói, anh ơi, em thực sự hối hận, em hối hận thật rồi, tại sao trước đây em không phải là người tốt, tại sao em lại là một kẻ khốn nạn như vậy ...

Mỗi chữ, mỗi câu đều là sự hối hận, nó như một nhát dao đâm vào giữa ngực La Cường.

Đúng vậy, chính là hắn năm đó, lừa gạt La tiểu Tam nhi mười mấy

tuổi còn chưa tốt nghiệp trung học ra khỏi nhà, kiểm soát dưới bàn tay mình, lẫn lộn giang hồ với em trai hấn, ham mê nhục dục, choáng ngợp trong tiền tài. Khi đó cũng là hấn, trên tay ôm bao nhiêu nợ máu để tranh đoạt danh lợi, tranh đoạt địa bàn? Chính những giao dịch ngầm không ra ngoài ánh này đã kéo La Lão nhị tham gia vào những sóng gió đẫm máu của cuộc đấu tranh chính trị phía trên. Chính quyền và thế giới ngầm lợi dụng nhau để rửa tiền, giao dịch chợ đêm, lấy giấy phép cấp và thu hồi đất của pháp viện và ủy ban thành phố, chỉ với vài triệu vốn đã nắm được mảnh đất trị giá hàng trăm triệu tệ, để kiếm lời bạc tỷ, giàu lên sau một đêm...

La Cường không ngờ rằng một ngày nào đó, người em trai hấn quan tâm nhất sẽ chạy đến và hét lên, nói rằng tai nạn xe ấy hoàn toàn không phải là một tai nạn, và hấn biết rõ nhất tại sao những điều này lại xảy ra.

Hấn đương nhiên cũng không nghĩ rằng ngày đó, Thiệu Quân hấn yêu thương nhất hiếm hoi khóc trước mặt hấn, nói rằng mẹ mình đã nhảy lầu, gia đình bị phá hủy, và sẽ không bao giờ có thể tha thứ cho người gây ra chuyện đó.

Trăm sông đổ về một biển, hấn chỉ là con tốt trong tay kẻ khác, làm nghề cầm súng dính máu. Vì tiền và lợi ích, hấn đi hại người. Sớm muộn gì cũng bị người hại, nhưng hấn không bao giờ nghĩ cuối cùng lại làm tổn thương em trai hấn, tổn thương đến người hấn trân quý nhất bên cạnh hấn.

Thiệu Quân từ phòng bên bước ra với vẻ mặt lạnh lùng, lần này không thể nhịn được nữa.

Thiệu Tam gia ngày đêm chăm sóc La Cường, rất xót La Cường. sao anh có thể chịu được cảnh La Cường bị em trai mắng mỏ chì chiết?

Thiệu Quân hạ mũ xuống, không muốn lộ mặt, giơ tay chỉ vào La Chiến không chút khách khí: "La Tam nhi, anh nói xong việc nhà chưa? Anh của anh hôm nay tâm trạng không tốt. Đừng khiến anh ta

cảm thấy khó chịu, được không?"

La Cường quay đầu lại, bị ánh mắt của Thiệu Quân làm đau đớn, hấn đột nhiên nói: "Sĩ quan Thiệu, không liên quan gì đến cậu, cậu đi ra ngoài."

Thiệu Quân sửng sốt, đây là cái gì? Em đang đứng về phía anh, bảo vệ anh đó!

Giọng La Cường như nghẹt thở, trầm giọng nói: "Sĩ quan Thiệu, chuyện gia đình của chúng tôi, cậu đừng xen vào, hiểu không? Đi ra ngoài đi."

Thiệu Quân tức giận đến mức muốn vung tay cho con gấu này một chưởng, đá chết hấn! Ừ gia đình anh, gia đình của anh đấy!

La Cường nhìn bóng lưng Thiệu Quân nín thở, quay đầu bỏ chạy. Hấn thực sự sợ đứa em trai vô tâm của mình sẽ đi quá xa, Thiệu Quân sẽ nghe được toàn bộ sự thật khi anh không kịp đề phòng, không kịp chuẩn bị tâm lý.....

Một mình hấn làm, hấn gánh được, trời sập hay sóng lớn La Cường cũng không ngại, La Cường chỉ sợ Thiệu Quân không thể chấp nhận nổi.

La Chiến vì mối quan hệ của Trình Vũ, gặp anh trai hấn chất vấn xong, mấy ngày sau đã hồi hận.

Anh em máu chảy ruột mềm, hấn được anh trai nuôi nấng từ khi còn bé tí, sát cánh bên nhau chiến đấu trên giang hồ, vào sinh ra tử từ khi còn là một thiếu niên. Tình cảm hun đúc từ quãng thời gian đó bền chặt thâm sâu, không phải chỉ cần gậy gõ vài câu là có thể đứt.

Anh em là anh em, người yêu là người yêu. Dù có người yêu thì tình anh em cũng không vì thế mà suy yếu dù chỉ một chút. Trong lòng La Lão nhị, hay trong lòng La tam nhi đều giống nhau cả, nhưng hai người có tính tình khác nhau, thể hiện ra ngoài cũng khác nhau.

Suy cho cùng, La Chiến không phải là con sói con máu lạnh vô tâm như anh trai hắn mắng. Nếu như La Chiến biết toàn bộ câu chuyện, nếu hắn biết được vị cảnh sát nhỏ đang nghe trộm phòng bên cạnh mà chạy ra chỉ tay vào hắn là ai, hắn còn có thái độ như vậy ngày đó sao? Có khi không cần anh hai hắn nói, La Chiến đã tự mình vác dao đến nhà họ Đàm tính sổ: Cả họ nhà mày dám hại hai cục vàng cục bạc của anh em nhà tao à?!

Trong lòng La Chiến vẫn coi anh trai mình là La Cường trước đây, là Tu la sống trên giang hồ La lão nhị, giết người cướp của, máu lạnh tàn bạo, không nhân đạo, không có chút tình người.

Bản thân La Chiến không còn như xưa, hắn đã thay đổi. Hắn chỉ không biết rằng anh trai mình cũng không còn giống như xưa.

La Cường cũng biết quan tâm đến người khác, trái tim trở nên mềm mại, khi trở nên mềm mại, nó sẽ biết đau.

La Chiến xấu hổ không dám đối mặt với anh hai mình lần nữa, nên chỉ biết gửi một đồng đồ vào Thanh Hà, toàn là những món anh trai hắn thích ăn, thực ra là đang muốn cúi đầu với La Cường, vẫy đuôi xin lỗi, cho quả táo tàu ngọt vượt lòng con sư tử đang bị chọc giận kia.

Bên kia, hắn cũng chuẩn bị sẵn một phong bao lì xì lớn cho tang lễ, một trăm vạn tệ, để gửi đến tang quyến Đàm ngũ gia. Không cần biết hai bên ai đúng ai sai, nhưng mà dù sao Đàm thiếu gia, con trai duy nhất của nhà Đàm, cũng chết oan chết uổng. Nhà họ La theo quy củ giang hồ, tiêu tiền tiêu tai, hai bên nhường nhau một bước.

Nhưng mà rất lâu sau đó, La Chiến mới nhận ra rằng chính cuộc "khởi" binh vắn tội" trong lúc nóng nảy này của hắn, đã làm anh trai hắn cuối cùng phải chọn đi đến mức đường cùng..

Hai anh dâu người mất tay người mất lá lách, khổ thật sự.....

./.

-----oOo-----

Chương 66

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 66: Anh dâu truyền tin

Chuyển ngữ: Andrew Pastel

Vài ngày sau, Thiệu Quân đến bệnh viện nhà tù để tái khám.

Gia đình anh lo lắng cho bảo bối lớn của họ, ông ngoại còn đặc biệt mời một bác sĩ Đông y từ quân khu đến tận bệnh viện Thanh Hà để bắt mạch cho Thiệu Quân rồi phát mấy gói thuốc bắc điều dưỡng cơ thể.

Thiệu Quân không quan tâm, Tam gia cả ngày bận rộn, làm gì rảnh dâu mà ngày ngày phải sắc thuốc đun thuốc hai lần sáng tối?

Thuốc bắc là thứ khó uống và mùi khó chịu nhất, Tam gia từ nhỏ chưa bao giờ thích uống. Hơn nữa anh chỉ toàn thấy mấy cô mấy thím trong họ hàng uống, chưa bao giờ thấy đàn ông nào mà suốt ngày bê ấm thuốc ra uống, cả người toàn mùi thuốc bắc, trông chẳng ngầu gì cả.

Đêm đó, Thiệu Quân được bác sĩ nhập viện để theo dõi, nằm trong một khu đơn lẻ, nối các miếng điện cực và dây dẫn vào động mạch chủ, xương sườn, bụng dưới và động mạch đùi, đồng thời sử dụng dụng cụ để phát hiện hoạt động của một số cơ quan nội tạng.

Một đồng nghiệp trong đội thò đầu ra từ cửa: "Ui, thiếu gia, cả người anh được nối mạng internet luôn hả?"

Thiệu Quân nằm thẳng trên giường, không thể động đậy tay chân, liếc mắt một cái, "Cậu đến đây làm gì, cẩn thận tôi chạm mạch nổ chết đấy!"

Cảnh sát nhỏ cười cười, thản nhiên nói: "Tối khuya hôm qua một tên đầu gấu làm việc trong bếp đánh rơi chảo xuống sàn, còn đày ải em phải dẫn đi bệnh viện."

Thiệu Quân: "Ai đánh rơi chảo?"

Cảnh sát nhỏ nói: "Ban bảo của chúng ta luôn, La lão nhị, nấu có bữa cơm cũng chẳng xong."

Thiệu Quân cảm thấy căng thẳng, vội vàng hỏi: "Anh ta có sao không?"

Đồng nghiệp bĩu môi: "Tay bị phỏng, nếu không em đến bệnh viện làm gì, em dẫn anh ta đi khám tay đó!"

Thiệu Quân đuổi người, "bốp" "bốp" hai cái, miếng điện cực trên cánh tay và cổ tay anh được kéo căng ra. Anh che giấu cảm xúc của mình, rất bình tĩnh đuổi ra hai ngón tay, kẹp miếng điện cực, dùng sức ấn lại một cái "bốp", thản nhiên nói: "Con gấu đó làm cơm kiểu gì thế? Tay phỏng như thế nào, có trụi sạch lông chưa?"

Hai người hi hi ha ha nói chuyện phiếm một lúc, đồng nghiệp đóng cửa tắt đèn rời đi, để Thiệu Tam gia nghỉ ngơi.

Căn phòng chìm vào bóng tối, Thiệu Quân nằm trên người giường nín thở, đóng tai nghe động tĩnh ngoài cửa.

Quả nhiên, khoảng nửa giờ sau, cửa phòng "cạch cạch", từ từ mở ra, rồi nhanh chóng đóng lại, một bóng đèn thuận lợi lách vào khe cửa.

Thiệu Quân không dám ngồi dậy, nhìn thẳng vào bóng đen cho đến khi một bàn tay to ấm áp phủ lên mặt anh, những đường kẻ tay đã quá quen thuộc, xoa xoa vành tai anh.

"Mẹ ... cái tên to xác này, anh điên rồi ..."

Thiệu Quân nhỏ giọng mắng.

"Anh nhớ em đến phát điên từ lâu rồi..."

La Cường ghé vào lỗ tai anh hung ác nói.

Thiệu Tam nhi thông minh lanh lợi như thế, vừa nghe đã thấy có vấn đề. La lão nhị làm sao có thể vô tình hát tung chảo? Chắc chắn tên chết dẫm này cố tình bị bỏng tay để nhờ quản giáo trực ca đưa vào bệnh viện. Kế sách đã thành công, hấn vào được bệnh viện như cá gặp nước.

Thiệu Quân lo lắng nhìn người đàn ông này: "Xuyên Tử không canh gác anh sao? Cậu ta không phát hiện à?"

La Cường nói: "Cảnh sát Tiểu Mã đang nghỉ ngơi, anh lên ra ngoài. Anh sẽ quay lại ngay. Không thành vấn đề đây."

Thiệu Quân: "Tay phỏng thế nào? Có nghiêm trọng không?"

La Cường: "Tiểu Mã nói với em à? Mày thầu ngốc, em tin hết những gì cậu ta nói sao?"

Thiệu Quân: "...làm gì đâu không? Lo cho cái thân anh đi!"

La Cường đột nhiên cười toe toét, hấn hiem khi cười thoải mái như thế, tà khí đặt chiếc cảm thô ráp của mình lên mặt Thiệu Quân hôn thật mạnh ...

Trong phòng tối và yên tĩnh, hai người cố gắng hết sức để không phát ra tiếng động, mà cũng không cần phát ra tiếng động gì, họ chỉ ngẩn ngơ ngắm nhìn nhau trong bóng tối.

Thiệu Quân cố gắng di chuyển nửa chân sang phải để nhường chỗ, La Cường nhẹ nhàng xoay người sang bên, nằm trên giường, đắp nửa ổ chăn. Không khí ấm áp từ chăn bông phủ vào vào mặt hấn,

cùng với mùi cơ thể đặc biệt của Thiệu Quân, khiến mắt La Cường nóng bừng, hơi thở dồn dập.

Trên người Thiệu Quân dán phim cấm dây dẫn, chỉ còn con mắt có thể đung đưa tùy ý, liếc nhìn hần.

Thiệu Quân: "Lão nhị."

La Cường: "Hả?"

Thiệu Quân: "Đây là lần đầu tiên của chúng ta."

La Cường: "Lần đầu tiên gì?"

Thiệu Quân: "Lần đầu tiên được ngủ trên cùng một chiếc giường."

La Cường: "....."

La Cường quay mặt sang một bên nhìn anh, lồng ngực lên xuống, thân thể dần nóng lên ...

Hai người ở bên nhau lâu như vậy, nhà vệ sinh, kho hàng của nhà ăn, sân thượng nhà xưởng, phạm nơi nào làm được cả hai cũng đã làm qua, đều đã rất quen thuộc thân thể của nhau, chỉ cần sờ một cái đã có thể chạm đúng vị trí vết sẹo trên ngực hoặc nốt ruồi trên lưng đối phương, ngón tay sờ qua là có thể tìm thấy cái thứ bồn chồn trên người nhau, biết nó phồng lên ở giai đoạn thứ mấy, đến lúc nào thì sắp sửa phóng ra, còn có thể cảm cự được bao nhiêu lâu thì bắn. Nhưng hai người chưa bao giờ được ngủ trên cùng một giường, chưa bao giờ được giống như những cặp tình nhân bình thường trong cuộc sống, một người ôm cánh tay người kia gối đầu, mặt đối mặt, ngực kề ngực, nhắm mắt chìm vào giấc ngủ, mơ một giấc mơ ngọt ngào cho đến bình minh.

La Cường ở trong tù mười lăm năm, hai người họ phải lén lút áp lực sống như vậy mười lăm năm.

La Cường ngồi tù cả đời, hai người cũng sẽ kéo dài cả đời, cho đến khi một trong hai quay đầu rời đi trước.

La Cường nhích người lại gần hơn, cánh tay trên gáy Thiệu Quân kéo anh sát lại, để Thiệu Quân thoải mái tựa vào hõm vai hắn. Hắn nặng nhọc thở ồ ồ, vói một tay vào đũng quần.

Thiệu Quân không nhìn được cười, liếc mắt nhìn hắn: "Này, làm gì đấy? Văn minh lên."

La Cường âm ừ: "Anh cứng rồi."

Thiệu Quân: "Nhặt liêm sỉ của anh lên đi."

La Cường: "Cứng lên rồi thì nói chuyện liêm sỉ làm gì."

La Cường trong lồng ngực nở một nụ cười nặng nề như tiếng chuông ngân trong chiều chạng vạng, lấy ra còi khịt trắng kiện đang phình to trong lòng bàn tay từ đũng quần, từ từ tuốt lên tuốt xuống.

Thiệu Quân đột ngột ngừng miệng, đôi mắt lần theo đầu hổ màu đỏ uy mãnh, nuốt một ngụm nước bọt. Cả hai người đều im lặng không nói lời nào, bốn mắt đều tập trung vào dục vọng uy nghiêm của La Cường đang ngạo nghễ đứng thẳng giữa hai chân, nhìn nó run run, dựng đứng, dục vọng thiêu đốt nó thành màu đỏ bừng, chảy ra một khát vọng, nôn nóng mãnh liệt.

Ánh mắt La Cường quý dị, nhìn thanh niên tuấn tú trong lồng ngực: "Có lớn không?"

Thiệu Quân hừ mũi: "Đừng có hoa mắt, có phải chưa từng thấy đầu, của anh lớn được đến đâu chẳng lẽ không biết?"

La Cường khiêu khích bên tai anh: "Lớn hơn năm ngón tay em chụm lại không?"

Thiệu Quân nghiến răng nghiến lợi: "Trâu bò nhỉ? Của Tam gia đây

còn lớn hơn cả đùi anh nhé!"

La Cường cười ha ha, hôn một cái: "Thật sự muốn của em to như đùi anh lắm đấy, anh đo rồi, sợ cái móng em không vừa, lại thành cột nhà xô lỗ kim, sống chết không thể đi vào thì ông đây chẳng phải tức chết sao?"

Thiệu Quân vừa nghe, khuôn mặt điển trai đột nhiên đỏ lên: "... Cút đi!!!"

La Cường ngấm nhìn anh: "... Bé cưng, đỏ mặt rồi à?"

Cả hai người cùng nhau thở gấp hơn, trái tim họ đang nóng như lửa đốt, lặng lẽ tí tách vang.

Thiệu Quân nằm ngửa, tay chân bị hạn chế không thể giúp được gì. Anh cảm nhận rõ ràng sự khẩn trương của La Cường, sự bồn chồn của La Cường, khát khao của La Cường, ham muốn không được thỏa mãn bị kìm nén của La Cường. Cánh tay La Cường đột nhiên siết chặt, một bàn tay to nắm chặt vai anh, quay đầu lại, đôi mắt đen sâu không đáy, mang theo nôn nóng muốn nuốt chửng một người.

Thiệu Quân bị đôi mắt này mê hoặc, thất hồn lạc phách: "Không thoải mái à? Hay không, anh cởi đồ em..."

La Cường thở hổn hển, hôn anh cắn mút mãnh liệt, đầu lưỡi khuấy đảo trong miệng anh, ngậm yết hầu và vành tai anh. La Cường dần dần gia tăng tốc độ trên tay, động tác thô bạo, giống như đang liềm khai thác từng tầng khoáng cảm sừng tấy, khi gần đến đỉnh, hốc mắt hấn đỏ bừng, toàn thân run rẩy vì uất ức quá độ, chỉ có thể áp vào người anh ra sức ma sát, chân mày nhíu chặt đau đớn rối rắm.

Thiệu Quân lúc đó như một kẻ ngốc, vẫn chưa hay biết gì.

Anh hoàn toàn không hay biết trong lòng La Cường phải chịu đựng những dày vò như thế nào, những điều La Cường suy nghĩ những ngày này.

Thiệu Quân đột nhiên cảm thấy đau nhói nơi đầu trái tim, anh cảm thấy như thể mình bị điện giật bởi các điện cực nối với cơ thể, ngực tê dại lên và ngứa ngáy. La Cường nhăn nhin như vậy, làm sao có thể thoải mái được?

Lúc bán tinh vòng eo săn chắc của La Cường đột nhiên khựng lại, rồi từ từ mềm ra, để những luồng chất lỏng tự do tràn ra, chảy đi bốn phía. La Cường vùi mặt vào cổ Thiệu Quân. Thiệu Quân không cử động. Hơi thở giữa cổ anh nóng đến nỗi anh cũng như đang tan chảy ...

La Cường không dám trì hoãn quá lâu, hắn phải nhanh chóng quay trở lại trước khi cảnh sát Tiểu Mã nhận ra.

Hắn ôm Thiệu Quân vào lòng, dịu dàng xoa nắn vài cái rồi nói, "Màn thầu, phiền em làm giúp anh một việc."

Thiệu Quân khó hiểu: "Anh vẫn dùng từ "phiền" với em à?"

Trong mắt La Cường hiện lên một tia do dự, có hơi áy náy: "Có thể phải phiền em đi một chuyến, Tam nhi nhà anh một mình ở bên ngoài, anh lo nó không bảo vệ kỹ bản thân."

Thiệu Quân nghĩ, tưởng là chuyện gì, hóa ra lại là Tam nhi quý báu của anh! La tam nhi của anh ở bên ngoài ăn hương uống lạc, có cảnh sát làm người yêu, được cảnh sát "bảo kê", sung sướng quá rồi chạy đến đây khởi binh vấn tội anh, không hề hỏi thăm xem vết thương trên vai anh trai hắn ta có ổn hay chưa? La Lão nhị mẹ nó anh thật là ti tiện mà!

Anh thiếu người để thương đúng không, nên mới bị coi thường như thế?

Sau này có em thôi được không?

La Cường thấp giọng giải thích, "Cực cho nó lắm rồi. Giết người

phóng hỏa là ông đây làm. Tam nhi hiện tại đang gánh vác rất nhiều việc cho anh rồi, bên ngoài sống rất khó khăn, kẻ thù đã sắp tìm đến cửa, sao anh có thể không quan tâm? Anh không thể lừa nó! ... "

Thiệu Quân: "Vậy thì anh muốn gì? Anh không thể thoát ra được. Anh ta cũng đã là đàn ông trưởng thành rồi, hơn ba mươi rồi, chẳng lẽ anh ta không thể thay anh giải quyết?"

La Cường: "Nó đốt nhiều tiền anh đã thấy xót rồi. Sao anh có thể để nó nguy hiểm tính mạng được?"

Thiệu Quân: "....."

Thiệu Quân tự nghĩ, anh sẽ không định làm con thiêu thân nào nữa, lấy cái mạng mình ra thay cho em trai anh đó chứ?

La Cường nói: "Hôm nào giúp anh đi ra ngoài truyền cái tin nhắn được không? ... Không tìm được người nào khác đáng tin cậy xung quanh anh, anh chỉ tin tưởng mỗi em."

Thiệu Quân đổi, miệng bĩu ra, không nói gì.

La lão nhị nói xung quanh không còn ai tin tưởng, chỉ tin tưởng anh.

Với hai mươi năm kinh nghiệm lăn lộn trong giới xã hội đen, hẳn biết lão già họ Đàm kia sẽ không bao giờ bỏ cuộc.

Lúc đầu hẳn hạ quyết tâm giết Đàm Long, là vì Thiệu Quân, hoặc thậm chí cũng có thể xem là vị bình yên trong tương lai mà diệt trừ nguy cơ tiềm ẩn. Nhưng mà có vẻ xuống quá vội vàng, không kịp suy nghĩ, đặc biệt là không chú ý đến an nguy của La tiểu tam. Nhà tù vậy mà yên bình. La Chiến bên ngoài thường xuyên bị họ Đàm đe dọa tính mạng, không thể sống yên ổn, làm sao hẳn thấy nhẹ nhõm cho được?

Đối với La Cường, em trai hẳn, và người yêu của hẳn, cả hai đều chiếm một vị trí quan trọng trong lòng hẳn, người nào hẳn cũng

không thể buông tay mặc kệ.

Cảm giác như hấn sinh ra đã nợ hai người này, sống một đời nợ một đời, kiếp người độc ác này của hấn có thêm hai người làm đau lòng hấn để trừng phạt hấn.

Thiệu Quân lái xe đến khu thương mại văn phòng cao cấp nhất thành phố, đến Trung tâm Thương mại Thế Mậu Thiên Giai.

nơi đặt trụ sở chính của chuỗi quán ăn nhanh kiểu Bắc Kinh của ông chủ La.

Màn hình trên đầu không ngừng biến hóa, chiếu đến nàng tiên cá xinh đẹp đang bơi uốn lượn qua sông Thiên Hà. Hai bên trung tâm thương mại sầm uất có nhiều cửa hàng cao cấp. Ở đây và Nông trường Thanh Hà ở ngoại ô hoàn toàn là hai thế giới khác biệt, Thiệu Quân thất thần nhìn xung quanh, như thể đã ra khỏi thế giới bình thường này quá lâu, sống mũi anh cay cay.

(* *Trung tâm Thương mại Thế Mậu Thiên Giai (The Place Beijing)*)

Có cái màn hình led trên đầu thế này.

Thiệu Quân kéo sụp vành mũ, bước vào cánh cửa bằng gỗ của quán ăn. Tường quán được làm bằng vật liệu thô, cửa sổ được lát gạch sạch sẽ, đây là nét khá đặc trưng của các tòa nhà dân cư ở Bắc Kinh cũ.

Anh chọn một chiếc bàn nhỏ bên cửa sổ, ngồi xuống lật xem thực đơn rồi lấy bút đánh dấu một vài món ăn nhẹ. Hừm, hôm nay nếm thử mấy món của Tiểu Tam nhi nhà La xem ngon đến mức nào? Tam gia của các người từ nhỏ đã ăn rất nhiều món ngon sang trọng đắt tiền, mấy món ăn vặt kiểu Bắc Kinh như bao tử chần, gan xào, ngải oa oa này có khiến Tam gia đây ăn ngon như sơn hào hải vị không đây?

Người phục vụ ân cần tiếp đón, Thiệu Quân từ dưới vành mũ nheo

mắt ngược lên: "Người đó, cái người đó đó, cời trần đeo tạp dề trắng, trông rất là thô thiển, là ông chủ ở đây đúng không? Bảo anh ta tự tay làm, người khác làm tôi không ăn. "

Người phục vụ chạy đến bên ông chủ nói nhỏ vài câu, La Chiến cười rộ lên thoải mái, hướng mặt về phía anh gật đầu chào hỏi.

La Chiến không phải thật sự thô thiển cời trần, có vợ rồi ai dám ăn mặc xấu hổ như thế? Hắn mặc một chiếc áo ba lỗ bó sát không tay, mang tạp dề bên ngoài, để lộ bắp tay khỏe đẹp và làn da màu đồng nam tính. Xung quanh quán bar đầy nam nữ. Khách quen của ông chủ La đều là những nhân viên văn phòng làm việc trong các tòa nhà văn phòng xung quanh, họ đến nhà hàng để dùng bữa hàng ngày. La Chiến đứng trước bếp, thao tác vô cùng khéo léo và nhanh nhẹn, trông như đang đùa giỡn dao thái trong lòng bàn tay, tiếng cắt thái giòn giã trên thớt, chẳng mấy chốc đã dọn ra đĩa thức ăn nóng hổi.

Thiệu Quân cầm đũa lên cắn một miếng ném thử, mắt sáng lên, im lặng không nói gì, lại há mồm cắn một miếng to ...

Đầu tiên anh gọi một đĩa bánh đậu vàng, một đĩa ngải oa oa, một bát phá lấu kiểu Bắc Kinh, ăn xong vẫn còn thòm thèm chép chép miệng, sau khi xem menu, anh lại gọi thêm ba đĩa bánh bao thịt cua, gan xào, thịt đầu dê trắng...

Vốn dĩ anh đến để kiểm tra chú em vợ (em chồng?!) họ La mở nhà hàng trong kinh đô ra như thế nào, nhưng đặt mông ngồi xuống thì không thể nhúc nhích được nữa. Mấy cái đĩa trước mặt chồng chất ngày càng nhiều, Thiệu Quân một hơi ăn hết mười cái đĩa, lúc sau thực sự quá no, sợ cái "dây kéo lớn" trên bụng sẽ bung ra nếu còn ăn thêm nữa, mới chịu đặt đũa xuống [jiém môi.

Phải nói rằng kỹ năng nấu nướng của La tam nhi quả thật là gia truyền tuyệt học, kỹ năng tuyệt vời hoàn hảo. Với tay nghề này, dù đi đâu cũng không sợ đói ăn không sợ kiếm ra tiền không sợ ế vợ. Thiệu Quân cũng thật sự ngả mũ bái phục.

Thiệu Quân lúc nói chuyện phiếm với Lão nhị có từng hỏi, Tam nhi với anh ai giỏi hơn?

La Cường hỏi, giỏi hơn mặt nào?

Thiệu Quân hỏi, ai có thể kinh doanh giỏi hơn, ai nấu ăn ngon hơn?

La Cường thẳng thắn nói, Tam nhi nấu ăn ngon hơn cả tất cả các quán ăn ở phố Trường An của ông đây, việc làm ăn cũng có thể quản lý rất tốt, ông đây không so được với nó.

Thiệu Quân hỏi, vậy anh giỏi hơn anh ta ở điểm nào?

La Cường ngẫm một lúc rồi nói, ông đây giết người giỏi hơn nó, Tam nhi nhà anh cầm dao chỉ giết được gà, nó quá mềm lòng không thể giết người.

Thiệu Quân đứng thẳng người, lặng lẽ nói lỏng thắt lưng, đặt tiền xuống, đứng dậy rời đi.

La Chiến từ lâu đã thấy đây là đồng phục cảnh sát, trông quen thuộc, trong tiềm thức hắn luôn đưa mắt theo bóng dáng của cảnh sát Tiểu Thiệu.

Thiệu Quân đứng ở ngưỡng cửa, cơ thể ngược sáng, khuôn mặt tuấn tú bị ánh sáng cắt thành một cái bóng đen, lúc này mới quay đầu lại, lặng lẽ móc tay ngoắc ngoắc ông chủ La.

La Chiến sững sốt, vội vàng đặt con dao to bản trong tay xuống, cời tạp dề rời đi theo ra ngoài.

Thấy chiếc xe jeep phun dòng chữ "Nhà tù Thanh Hà" đổ bên đường, La Cường lúc này mới nhận ra cảnh sát trẻ này hóa ra là quản giáo bên cạnh anh trai mình.

La Chiến: "Ui, ngài có phải là ... cảnh sát Thiệu, đội trưởng Thiệu"

Thiệu Quân nghiêm mặt , "Ừ" một tiếng.

La Chiến rất lịch sự cúi đầu khom lưng với Thiệu Quân, lúc cúi đầu cố ý hạ thấp ánh mắt, cố gắng nhìn đến dưới vành nón, tò mò xem thử diện mạo cảnh sát trẻ này trông như thế nào?

Mũi của Thiệu Quân đè thấp đến gần như chạm xuống chóp mũi, cảm thấy không được tự nhiên, cố ý không muốn lộ mặt, liền nhanh chóng đưa tờ giấy cho La Chiến.

La Chiến kinh ngạc nói, "Anh trai tôi nhờ ngài đi truyền tin à? Phiền ngài quá, Cảnh sát Thiệu."

Thiệu Quân nghiêm túc nói: "Anh trai anh lo lắng cho sự an toàn của anh nên mới nhờ tôi đưa tin cho. Đứa con độc đinh nhà Đàm đã chết, nhà đó sẽ không để yên đâu. Mấy ngày nay sẽ không yên ổn, nhớ cảnh giác, đừng đi xa nhà, đừng đi một mình vào ban đêm, cố gắng ở nhà, nhớ mang theo vài vệ sĩ khi ra ngoài! "

La Chiến nhún vai: "Ngài nói anh tôi cứ yên tâm, tôi có thể tự bảo vệ mình."

Thiệu Quân nghĩ thầm cái con gấu kia mỗi ngày cứ đứng ngòai không yên, mình có thể làm gì đây, có cách nào ngăn hẳn ta không lo lắng cho đứa em mình được không nhỉ? Anh tiếp tục nói: "Hay là anh đến nhà tù Thanh Hà của chúng tôi ngồi mấy ngày đi, để người của chúng tôi giam giữ anh, nhìn chăm chăm anh 24/24. Đây là an toàn nhất, anh trai anh cũng yên tâm nhất." (*ngoa ngoắt =*))))

La Chiến dờ khóc dờ cười, vội vàng nói: "Cảnh sát Thiệu, tôi hiểu lòng tốt của anh, đừng lo lắng. Với cả...."

La Chiến thì thầm với Thiệu Quân: "Hôm đó tôi đến thăm tù, nói chuyện không xuôi tai làm anh trai tôi tức giận, cũng khiến đội trưởng Thiệu thêm phiền. Là do tôi sai, ngài có thể giúp tôi khuyên nhủ anh ấy không? "

Thiệu Quân nói: "La Cường đã ổn lại lâu rồi, lại bắt đầu nhớ thương anh rồi. Nếu anh ta vẫn còn giận anh, anh ta làm gì nhờ tôi thế này!"

La Chiến gãi gãi đầu cười: "Vậy phiền ngài giúp tôi chăm sóc anh trai. Nếu anh trai tôi muốn gì thiếu gì, ngài cứ gọi tôi, tôi mang đến ngay."

Thiệu Quân ngạo nghễ liếc đôi mắt đào hoa, từ kẽ răng nói ra một câu: "Nhớ phải lo cho bản thân đó ..."

Hơn nữa không cần "giúp" anh chăm sóc. La lão nhị từ lâu đã là của tôi rồi. Tôi chăm sóc người tôi yêu thương không cần qua tay bất cứ ai cả! Thiệu Quân nghĩ thầm.

Thiệu Quân lái xe đi thật xa, La Chiến vẫn ngỡ ngác đứng ven đường, hồi tưởng lại khuôn mặt hấn vô tình thoáng thấy dưới vành mũ. Đôi mắt xéch vô tình lộ ra, lông mi đen nhánh mảnh mai, đôi môi ướt át tinh xảo, chỉ vừa thoáng nhìn cảm giác đã cảm giác như dù cảnh vật xung quanh có ảm đạm thế nào cũng phải bừng sáng lên, chuyện gì thế này?!

La Chiến chép miệng, theo bản năng tự đưa tay tát cho mình một cái, mà đang nghĩ cái gì đấy hả?

Vợ đi công tác có mấy ngày chưa về mà đã lú lẫn rồi à? Nhìn thấy cảnh sát trẻ là bắt đầu nhìn theo, muốn chết sao? Cảnh thận vợ mà về nhà chịch chết mà!

--

Cảnh thận ông anh trai tản thêm cho một trận nữa La tiểu tam à =))))))

À chuyên mục ẩm thực, mấy tên món ăn trong chương này mình chém gió thôi nhé chứ vn mình có mấy món này đâu mà biết đường gọi..... Những món này đều là đặc sản riêng của Bắc Kinh nhe,

Bao tử chần (爆肚)

Gồm thực quản, dạ dày, dạ cỏ nói chung mấy thứ kỳ lạ trong bao tử của bò được cắt thành từng lát, chần qua nước sôi rồi vớt ra. Đây là một bài kiểm tra gay gắt về khả năng của đầu bếp, đòi hỏi kinh nghiệm dày dặn và kỹ năng nấu nướng đỉnh của chóp để kiểm soát

thời gian sôi và ngọn lửa.

Gan xào (炒肝)

Gồm gan và ruột heo, xào

lên trước cho chín chín rồi cho vào nồi, cho hoa hồi, mắm tỏi, hành lá cắt khúc, gừng băm nhỏ và nấm vào nấu cùng, rồi bỏ bột mì vô

quậy sml cho sệt lại.

Ngải oa oa: (艾窝窝)

Bánh ngọt có vỏ ngoài là gạo nếp lăn bột mì, nhân bên trong đa

dạng như mút táo gai, các loại hạt.....

Bánh đậu vàng (豌豆黄)

Nổi tiếng là món ăn ưa thích của Từ Hi thái hậu. Đậu hà lan luộc r

nghiên ra trộn đường nặn thành bánh thôi chứ chả có mẹ j.

Thịt đầu dê trắng (白水羊头)

Đầu dê còn nguyên, rửa thật sạch rồi luộc chín. Chín rồi vớt ra, dùng dao cắt rất cầu kỳ và chuyên nghiệp để lọc thịt ra khỏi đầu khi nó vẫn còn đang nóng, sau đó thả vô nước lạnh cho thịt giòn. Cái nhìn giống muối tiêu kia làm cũng khá mệt lon là bắc cái chảo ra bỏ muối, tiêu xay, bột tử đĩnh với cái j j nữa ấy rang nhỏ lửa. Món ăn giòn

mềm thơm.

Phá lấu Bắc Kinh (卤煮火烧)

Trông giống phá lấu bên mình hay ăn nhưng có điều nó có thêm cái

đậu phụ lên men j đó nên hơi thum thum (?)

Bánh bao thịt cua

Dạng bánh nhỏ bột trong có nước bên trong giống tiểu long bao ấy

nhe.

Ủa Quân Quân ăn món mặn ngọt đan xen vậy khum sợ tiêu chảy à
=)))))))))

./.

-----oOo-----

Chương 67

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 67: Cuộc mật nghị cho tình thế nguy cấp

Chuyển ngữ: Andrew Pastel

La Cường truyền tin cho La Chiến xong, lòng cũng nhẹ đi một nửa.

Nhưng hắn không ngờ rằng lúc đó Đàm ngũ gia rơi vào cảnh kẻ đầu bạc tiền kẻ đầu xanh, cuối cùng lựa chọn liều mạng, thề đồng vu quy tận cùng anh em nhà La, ra tay thực hiện một vụ án chấn động.

Sân thể dục nhỏ trong khu giam số 3 mấy ngày nay đang được xây dựng lại, một nhóm phạm nhân bắt tay vào xây một sân bóng chuyền bên cạnh sân bóng rổ dưới sự giám sát của quản giáo để chuẩn bị cho giải bóng chuyền năm sau.

Thiệu Tam gia bảo sân thể dục của chúng ta không đủ lớn, đừng xây theo sân bóng chuyền chuyên nghiệp, chúng ta chơi bóng chuyền bãi biển thôi.

Các tù nhân tự lực cánh sinh, lấy thuổng lấy xẻng cùng nhau đào, làm việc rất năng suất, nhanh chóng đào ra một cái hố dài 25 rộng 15 mét. Sau đó Thiệu Quân chuyển một xe tải cát lớn từ một công trường gần đó đổ vào cái hố, rồi cắm hai thanh sắt vào hai bên sân, kéo lưới để hoàn thành sân bóng chuyền bãi biển.

Thiệu Quân dáng người cao gầy, chân dài, cơ thể dẻo dai này hồi cấp ba còn thuộc đội bóng chuyền nghiệp dư của trường. Lúc này,

anh đang cầm một quả bóng chuyền, để quả bóng quay nhanh trên đầu ngón tay trở, khoe khoang tài nghệ của mình.

"Ui Tam gia giỏi quá!"

Các tù nhân ồn ào tăng bốc, Thiệu Quân lại càng đắc ý hơn, khoe miệng nhếch lên, anh có thể giữ cho quả bóng chuyền quay trên ngón tay mãi không bị rơi xuống.

Thiệu Quân cởi bỏ bộ đồng phục cảnh sát, lộ ra đồ mặc chơi bóng chuyền bãi biển bên trong, ngay lập tức xung quanh vang lên những tiếng huýt sáo.

Anh mặc một chiếc áo ba lỗ bó sát, bên dưới mặc một chiếc quần đùi hoa kiểu Hawaii, hai bàn chân trắng nõn để trần.

La Cường chống hai cùi chỏ lên cái xềng đứng bên cạnh, nheo mắt, nhẹ nhàng phun ra mấy chữ: "Mẹ nó, thật lẳng lơ."

Thiệu Quân ăn mặc thiếu vải, để lộ những đường cơ ở bờ vai và hai vòng cung thon gọn ở bắp chân, khiến La Cường nóng mắt, tim đập dồn...

Thiệu Quân thật là chói mắt, sử dụng vài kỹ thuật mèo quào mà anh học được hồi cấp 3 đập bóng mấy cái, trông cũng rất gì và này nọ, đủ lừa đám người trước mặt là đủ. Anh tung bóng lên cao, lập tức chạy lấy đà mấy bước, nhảy lên cao trước lưới, sẵn sàng thực hiện một cú đánh mạnh.

Anh nhảy lên độ cao cách mặt đất hai thước, cơ thắt lưng và bụng đều căng ra, cánh tay vung mạnh, chợt trước mắt chợt lóe lên một bóng đen, trái bóng biến mất!

Bóng đâu rồi?!

La Cường cực kỳ nhanh nhẹn, với tốc độ không ai kịp phản ứng, hấn xông ra cướp quả bóng Thiệu Quân tung lên, khi tiếp đất còn

âm thầm dùng tay đỡ Thiệu Quân vì sợ anh ngã.

Thiệu Quân: "Anh làm gì vậy?"

La Cường: "Đừng làm động cái bụng quá."

Thiệu Quân: "Em chỉ đang chơi thể thao thôi!"

La Cường: "Anh dạy em cách chơi."

Người bị mất lá lách khả năng tạo máu kém, khả năng miễn dịch cũng kém, không nên tham gia các môn thể thao quá sức, La Cường sợ Thiệu Quân tự làm tổn thương cơ thể. Đứa trẻ này làm màu này giờ cũng đủ rồi, nên bớt lại thôi!

La Cường cũng cởi bỏ áo ngoài, để lộ chiếc áo ba lỗ bó sát bên trong, chiếc quần đồng phục tù rộng rãi luôn dài chạm xuống bàn chân, một ít mồ hôi chảy dài trên thái dương và cổ. Chiếc áo ba lỗ trắng hơi ướt mồ hôi, lộ ra cơ ngực săn chắc to lớn. La Cường giẫm chân lên cát, ăn mặc rất xuề xòa, toát ra hơi thở nam tính của một người đàn ông, làm Thiệu Quân phải âm thầm chăm chú ngắm một hồi lâu ...

Cả hai phối hợp với nhau, Thiệu Quân đẩy bóng đến trước lưới, La Cường nhảy lên cao, thực hiện cú đập bóng sấm sét!

"Anh Cường ngẫu bá cháy bọ chết!"

"Bóng xẹp luôn rồi! Anh Cường, anh đánh xì hơi trái bóng rồi!"

"Anh Cường, anh phá hủy tài sản công rồi! Đội trưởng Thiệu phạt anh ta chà nôi buổi tối đi!"

.....

Trên sân bóng chuyên nhỏ, một nhóm người vừa chơi bóng vừa đùa giỡn, tất cả đều rất vui vẻ.

Đúng lúc này, Thiệu Quân có điện thoại. Anh bắt máy, hóa ra đó là Lại Bột Bột, đàn em của anh em nhà La thường hay đến thăm tù.

Giọng Lại Bột Bột có vẻ lo lắng: "Đội.... đội trưởng Thiệu, xin ngài, tôi có việc gấp, có thể cho đại ca chúng tôi nghe điện thoại được không?"

Thiệu Quân cũng cau mày: "Có chuyện gấp gì mà không thể chờ lần sau thăm tù vậy? Chúng tôi không thể để cho La Cường tùy tiện nhận các cuộc gọi bên ngoài. Nhà tù có quy định."

Lại Bột Bột nói năng lộn xộn, không có lưu loát với khôn khéo như lần trước: "Đội trưởng Thiệu, thật sự là gấp lắm, nếu không chúng tôi cũng không mặt dày mà gọi cho ngài thế này, chuyện liên quan đến tính mạng, mạng người là chuyện lớn, là chuyện lớn! Chúng tôi phải nói cho đại ca biết, để xin ý kiến nên làm gì! "

Người bên kia đầu dây bị ai đó bên cạnh giật lấy điện thoại, lần này là một đàn em của La Chiến, Võ "Bánh Mè", hét vào điện thoại: "Đội trưởng Thiệu, đừng làm khó dễ nữa. Chúng tôi bên này đã rồi như mớ bông bong rồi! Đại ca không ra mặt nói câu nào, thì một mình anh Chiến sao lo liệu được đây? Cảnh sát Trình phải làm sao đây?!"

Thiệu Quân nghe vậy, căng thẳng trong lòng: "Cậu nói cho tôi biết, La Chiến đã xảy ra chuyện gì?"

Đến bây giờ, người trong tù mới biết rằng mấy ngày nay, lão Tam La Chiến nhà họ La khổ sở không thể tả, sắp bị kẻ thù dồn vào bước đường cùng.

La Cường lo em trai mình bị ám hại, thậm chí còn nhờ Thiệu Quân gửi một tin nhắn, nhưng hắn không ngờ Đàm ngũ gia lại ra tay theo cách khác: La Chiến có nhiều đàn em bên cạnh, lão già đó không tìm được cơ hội ra tay, vì vậy lão giận cá chém thớt chuyển mục tiêu.

Trình Vũ bị bắt cóc, bọn chúng trói anh lại, ép La Chiến vừa chuộc tiền vừa phải lấy mạng đổi mạng.

La Chiến cũng có lòng tự trọng của một người đàn ông, hắn muốn tự mình gánh lấy trách nhiệm, không muốn kể cho anh trai nghe mấy chuyện rối rắm phiền phức này, nhưng những đứa đàn em luôn lo lắng cho hắn thấy anh Chiến của chúng từ Trinh Châu trở về, vì lo lắng và đau đớn mà hốc hác tiêu tụy đến không nhận ra, Loan Tiểu Võ và Lại Bột Bột đã tự quyết định, cảm thấy chuyện này không thể giữ kín, cũng không nên giấu, người đứng đầu không ra mặt nói chuyện, cũng chẳng hay biết gì, trong bóng tối làm sao có thể giải được mối hận hai nhà La Đàm?

Hôm đó, vẫn là Thiệu Quân âm thầm sắp xếp để Loan Tiểu Võ đến nhà tù, gặp riêng lão đại của chúng vội vàng nói lại tình hình.

La Cường còn chưa kịp mặc lại đồng phục tù, vẫn còn ướt đẫm mồ hôi do chơi bóng chuyền, ngồi thất thần, mặt lạnh như băng, ngồi như một pho tượng đồng suốt mười lăm phút mà không nói một lời.

"Đại ca, anh không thể bỏ mặc anh Chiến, chuyện này chúng ta phải làm sao đây?"

"Anh Chiến sắp phát điên rồi, ai cũng gầy đi mấy cân! Đàm ngũ gia đang nắm tính mạng của cảnh sát Trình trong tay, tổng tiền anh ấy 20 triệu nhân dân tệ. Anh Chiến đang định bán đi toàn bộ cửa hàng rồi, đến nhà cũng muốn bán!" *(20 triệu tệ là khoảng 76 tỷ VND)*

Loan Tiểu Võ và Lại Bột Bột mỗi người một câu nói không ngừng.

Khuôn mặt La Cường kinh ngạc nặng nề, hắn chậm rãi hỏi: "Cảnh sát Trình, đó là cảnh sát đã cứu Tam nhi?"

La Cường hỏi: "Người cảnh sát đó có một cánh tay... bị tàn tật? ..."

La Cường ngược mắt lên nhìn Thiệu Quân, ánh mắt Thiệu Quân

cũng bàng hoàng và hụt hẫng, trong lòng anh chợt thấy nhói đau.

La Cường không có cơ hội gặp Trình Vũ, nhưng Thiệu Quân đã từng. Ngày đó, khi anh vướng mắc Trình Vũ trong bệnh viện, anh hoàn toàn không nhận ra Trình Vũ bị hỏng một cánh tay? !

Trình Vũ dễ dàng gọn gàng túm lấy tay Thiệu Quân đang lấy cấp hồ sơ bệnh án, chế ngự anh, hơn nữa còn khí thế khiếp người dồn anh vào góc tường tra xét anh ta từ đầu đến chân.

Một người trẻ trung, đẹp trai và hoàn hảo như thế lại là một người tàn tật ...

La Cường đột nhiên hỏi, "Tam nhi và cảnh sát đó, là nghiêm túc sao?"

Loan Tiểu Võ vội vàng gạt đầu: "Đại ca không biết thôi, cảnh sát Trình và anh Chiến ở bên nhau được mấy năm rồi. Quan hệ giữa hai người rất tốt, yêu đến không thể diễn tả bằng lời. Cảnh sát Trình kia thật sự là mạng sống của anh Chiến!"

"Còn quan trọng hơn cả mạng sống của anh Chiến nữa, nên tụi em thật sự sợ nhờ đâu người không còn rồi anh Chiến sẽ nghĩ quần mất!"

La Chiến khi đó đã phải chịu bao nhiêu áp lực? Cuộc sống của Trình Vũ nằm trong tay kẻ thù của mình.

Trình Vũ là đứa con trai độc đinh của họ nhà Trình. Nhà Trình cũng không có nhiều con, Trình Vũ là con một. Người ta là cô nhi quả phụ sống nương tựa vào nhau, La Chiến phải đối xử với mẹ Trình Vũ như thế nào? Đối xử với các chú, các thím các dì trong khu nhà như thế nào? Chỉ nghĩ thôi cũng đã thấy không dễ dàng.

Loan Tiểu Võ và Lại Bọt Bọt những năm này luôn theo dõi La Chiến, biết hẳn phải cố gắng như thế nào, trả giá như thế nào để có thể từng bước theo đuổi Trình Vũ, từng bước có được cảnh sát Tiểu

Trình. Hai người từ có cảm tình từ từ chuyển thành yêu sâu nặng, rồi mới đến được như ngày nay, lúc này Cảnh sát Trình đang nguy hiểm đến tính mạng, La Chiến làm sao không sốt ruột? La Chiến mấy ngày nay sống như một kẻ ngốc, cả người thần thờ, rất muốn bán hết cửa hàng của mình để chuộc người, không do dự mất hết tài sản. Mấy đàn em bên dưới nóng lòng lo lắng nên nghĩ đến việc tìm La Cường báo tin.

Huống hồ, theo luật bất thành văn trên giang hồ, khi hai nhóm có bất bình với nhau thì lão đại của hai bên cũng nên tỏ lòng thành kính, kính rượu riêng và giải quyết trực tiếp, sau đó nhờ một lão đại khác có uy tín trên giang hồ đứng ra hòa giải. Bây giờ La Cường đang thụ án lại giết chết một người bên đối phương, ai có thể đứng ra giải quyết được nữa? Nếu La Cường ở trong tù, không quan tâm đến chuyện sống chết bên ngoài, thì La tiểu tam nhi cũng chỉ biết thay anh trai gánh lấy trách nhiệm cho chuyện này.

Nhưng nếu La Cường thực sự thu mình lại và không xuất hiện, giang hồ sẽ đàm tiếu thế nào? Hành xử như vậy có đáng mặt đại ca không? Người ta bị mày giết chết, nay kẻ thù chèn ép lên em trai mày, mày làm đại ca mà không thêm ra mặt, mặc em trai sống chết, chỉ biết lo bản thân? Làm như vậy về sau ai còn phục mày, ai còn coi mày là lão đại?!

La Cường ngồi bất động, rơi vào lo lắng thật sâu và bàng hoàng.

Hắn bị mắc kẹt trong một cái lồng, không thể che chở cho đứa em mà hắn lo lắng nhất, mà người luôn che chở cho Tam nhi, giờ cũng đã xảy ra chuyện ...

Sau khi Loan Tiểu Võ và Lại Bột Bột rời đi, La Cường cả ngày không nói tiếng nào, ngồi xồm trên băng ghế đá dành riêng cho hắn không ai khác dám ngồi bên cạnh sân thể dục, sắc mặt tối sầm, im lặng hút thuốc.

Sau một ngày, Thiệu Quân không nhìn được nữa, tranh thủ lúc không còn ai trong nhà ăn sau bữa trưa, túm lấy hắn hỏi chuyện.

La Cường vẻ mặt bình tĩnh, hút một điếu thuốc, đột nhiên nói: "Màn thầu, ngày đó em nhìn thấy người cảnh sát đó rồi phải không?"

Thiệu Quân gật đầu: "Đúng vậy."

La Cường hỏi: "Là người như thế nào?"

Thiệu Quân đảo mắt, mặc dù vẫn hơi tức vì Trình Vũ từng bắt và chèn ép mình nhưng anh vẫn nói thật: "Trông cậu ấy rất đượ. Dù sao thì cũng quá xứng đôi với Tam nhi nhà anh, không làm anh ta thiệt thòi đâu, hơn nữa cũng bản lĩnh lắm."

La Cường hỏi: "Đối xử tốt với Tam nhi không?"

Thiệu Quân nhướn mày nghĩ thầm, chịch nát cục em trai anh thì có tính là "đối xử tốt" không nhỉ? Nhưng mà chuyện giường chiếu của người ta, người ngoài không tiện nhận xét, có khi phu phu người ta thích cảm giác mạnh như thế cũng không chừng.

Thiệu Quân nói: "Em nghĩ hai người đó có mối quan hệ tốt, cậu ta rất quan tâm đến La Chiến, trong bệnh viện chạy ngược chạy xuôi."

La Cường: "Em anh thích cậu ta lắm à?"

Thiệu Quân giễu cợt nói: "Em trai anh đứng trước cậu cảnh sát kia thì y như chuột gặp mèo, thiếu chút ôm đầu lặn lội rồi!"

La Cường thở ra một làn sương khói, như thể đưa ra quyết định cuối cùng, nói: "Màn thầu, anh phải nói với em một chuyện."

"Ông đây lần này nhất định phải ra tù, giải quyết lão già họ Đàm kia, diệt tận gốc."

Thiệu Quân chậm rãi đứng dậy, kinh ngạc nhìn hấn: "Anh đùa à."

La Cường vô cảm: "Không đùa, anh không thể nhịn được nữa. Nếu

người này thật sự không còn, Tam nhi sẽ buồn khổ cả đời, anh sẽ nợ tam nhi nhà anh cả đời."

Thiệu Quân khó tin nhìn hẳn, chắt vắn: "Anh nợ anh ta cái gì? Anh nợ La Chiến cái gì? Chuyện này liên quan gì đến anh? Tại sao mỗi khi có chuyện, anh đều gánh thay cho La Chiến?! Đúng, anh ta là em ruột của anh, nhưng La Cường, anh đừng nhầm lẫn, không phải trên đời này người duy nhất anh không nên phụ lòng chỉ có mỗi em trai anh!"

La Cường gầm nhẹ: "Người họ Đàm rõ ràng là đang nhắm vào anh! Ông đây gây chuyện, làm khổ người khác, hại người nhà. Ông đây cả đời chưa từng làm chuyện không tử tế như vậy!"

Thiệu Quân biết được toàn bộ sự thật từ những lời kể đứt đoạn của La Cường ngày hôm đó.

Lần đầu tiên nhìn thấy La Cường trong nhà tù Thanh Hà, người đàn ông này bị áp giải bước ra từ xe bọc thép, tất cả những đau khổ đều có ngọn nguồn với nhau, và bây giờ tất cả đều được xâu chuỗi.

Hai anh em nhà La một người bị áp giải đến Diên Khánh, một người đến Thanh Hà, không may, cả hai xe đều bị tấn công trên đường. Chiếc xe áp giải La tiểu tam nhi bị người động tay động chân, xe lao xuống vực trên con đường núi ngoằn ngoèo. Ba cảnh sát vũ trang áp giải trên xe một người thiệt mạng hai người bị thương. Trình Vũ vì cứu mạng La Chiến, bị hỏng một cánh tay, trở thành tiếc nuối suốt đời.

Người mà kẻ đứng sau màn giật dây muốn giết nhất chính là La Cường, kẻ đó muốn bịt miệng La lão nhị phiền toái này vĩnh viễn. Đây cũng là nguyên nhân thực sự khiến La lão nhị nhiều lần lâm vào cảnh nguy hiểm trong tù, bị người khác thuê Trịnh Khắc Thịnh sát hại.

Kẻ đứng sau là một nhân vật quyền cao chức trọng, mảnh khỏe nham hiểm trong thành ủy, năm đó thuê La Cường phạm tội, giờ biết

bản thân mình có thể bị lộ, bèn vắt chanh bỏ vỏ, muốn diệt khẩu.

Còn Đàm ngũ gia chỉ là một quân cờ trong tay kẻ khác, vì ân oán giữa hai nhà trong giang hồ, liên tiếp tìm La Chiến gây sự, trước thì phá tiệm cản trở làm ăn, bây giờ là bắt cóc Trình Vũ. Đàm ngũ gia bị La Cường hủy hoại sự nghiệp, vợ con không còn, một thân một mình, giờ đã muốn cá chết lười rách cùng đồng vu quy tận.

Sự thù ghét nhau giữa hai nhà, suy cho cùng cũng đều là những gì mà La Cường đã gây ra lúc ban đầu, là món nợ chồng chất hẳn phải nhận được trong nhiều năm bàn tay hẳn nhúng chàm, giờ lại quay lại, báo trên người em trai yêu quý nhất của hắn, báo lên người Trình Vũ hoàn toàn vô tội ...

Thiệu Quân choáng váng, lồng ngực nhấp nhô dữ dội, đột nhiên anh cảnh giác nhìn xung quanh, xác nhận xung quanh không có ai, liền nhanh chóng đóng cửa kho chứa đồ, kéo La Cường vào góc.

Thiệu Quân trợn tròn mắt: "La Cường, để em nói cho anh biết, con mẹ nó anh đừng có làm liều."

La Cường lạnh lùng nói: "Anh không làm liều, anh ra khỏi tù đi làm một số việc, em giúp anh."

Thiệu Quân không thể tin được những suy nghĩ của La Cường. Anh ra tù? Anh còn muốn đi làm việc?!

Thiệu Quân biết "làm việc" La Cường nói là gì, vù tức giận vừa sợ hãi: "La Cường, đừng hòng! Anh nghĩ nhà tù là nơi nào? Anh nghĩ nhà tù Thanh Hà là chợ rau trước hẻm nhà anh hay sao mà muốn đi thì đi muốn về thì về? Anh còn chưa đủ tội hay sao?..... Anh đừng hòng làm xằng bậy."

Đường cong trên hai xương gò má La Cường lạnh như băng và kiên nghị, không chút động lòng: "Màn thầu, anh biết chuyện này làm em khó xử. Em là cảnh sát, anh không muốn gây phiền phức cho em. Ngày mai ngày mốt em được nghỉ, anh sẽ ra ngoài lúc em không có

mặt trong nhà tù, chỉ cần em đừng "ngáng chân" anh."

Gương mặt Thiệu Quân ngay lập tức đỏ bừng, tức giận đá một cái chảo văng xuống đất.

"Anh dám!... Chết tiệt anh dám thử xem, em sẽ đánh anh chết trước."

Ý La Cường là gì?

La Cường phải ra khỏi tù?

Cái gọi là ra khỏi tù, chính xác là vượt ngục, vượt qua bốn bức tường thép và kềm gai kiên cố, vượt qua bốn mắt hồng ngoại ở các cổng ra vào khu nhà tù mới Thanh Hà tân tiến hoàn toàn không thể bị qua mặt, đi ra ngoài.

Chuyện này cơ bản là không thể. Nếu gặp bất trắc thì sao? Chắc chắn sẽ bị cảnh sát vũ trang bắn tung đầu, hoặc bị bắt lại và kết án tử hình.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, nghiên cứu những thay đổi cảm xúc nhỏ nhất và khó đoán nhất dưới ánh mắt nhau ...

La Cường muốn an ủi, đưa tay ra nhéo nhéo khuôn mặt đang tức giận và cứng đờ của Thiệu Quân, nhỏ giọng nói: "Đừng như vậy, sẽ có nếp nhăn đó, anh không sao đâu."

Thiệu Quân thở dòn, bụng anh bắt đầu đau: "Nếu ai đó phát hiện ra thì sao? Mắt điện tử, máy hồng ngoại dò nguồn nhiệt, anh nghĩ mấy thiết bị công nghệ cao đó để trang trí sao?"

La Cường cười lạnh: "Chỉ mấy thứ đồ công nghệ cao đó mà em cho rằng anh không thoát ra được à? Em nghĩ anh chịu ở yên trong tù mấy năm nay vì ai?"

Ánh mắt La Cường sâu hút, nhìn Thiệu Quân môi đang run rẩy: "..."

La Cường cười lạnh: "Bé cưng à, em coi thường người đàn ông của em quá rồi."

Hai mắt Thiệu Quân thất thần, đầu óc choáng váng, lẩm bẩm: "Con mẹ nó ... đồ khốn kiếp ... sớm muộn gì anh cũng hại chết em ..."

./.

-----oOo-----

Chương 68

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 68: Diêm La rời núi

Chuyển ngữ: Andrew Pastel

Ngày hôm sau, một ngày nghỉ cuối tuần rất bình thường, Thiệu Quân trước đó gọi điện cho Lại Bột Bột: "Cảnh sát Trình vẫn chưa được cứu à?"

Bên kia nói: Chưa cứu được, anh Chiến vẫn đang đàm phán với Đàm Ngũ Gia, bên kia xác định là đang ở thủ đô nhưng luôn gọi điện thoại thay đổi địa điểm, cảnh sát vô cùng khó xác định vị trí theo dõi. Anh Chiến thậm chí còn đã chuẩn bị 10 triệu tệ rồi, sẵn sàng chuộc người.

Thiệu Quân vội vàng nói với Lại Bột Bột và Loan Tiểu Võ qua điện thoại, trông chừng La Chiến, đừng hấp tấp, đừng làm chuyện ngu ngốc, cố gắng trì hoãn thời gian, đừng đưa tiền, đừng lấy mạng đổi mạng, cũng đừng ép bên kia đến mức giết con tin, cố trì hoãn được bao nhiêu thì trì.

Thiệu Quân cúp điện thoại, siết chặt thắt lưng, hạ vành mũ xuống, hít một hơi thật sâu, vô thức sờ bụng rồi bước ra khỏi văn phòng.

La lão nhị tối qua nổi điên, lật úp một nồi canh lớn trong nhà ăn, sau đó ngồi xổm xuống đất khóc rống, cả một đám người không biết hẳn đang khóc hay đang gào.

Đội trưởng Thiệu dùng dùi cui xông vào hạ gục người này rồi còng tay, nhốt vào phòng biệt giam cả buổi để phê bình, giáo dục, sau đó chuyển sang phòng tâm lý.

Thiệu Quân giải thích với các đồng nghiệp trong văn phòng của mình: "Không sao đâu, La Cường cứ vài ba tháng là lại như thế, giống như mèo đực đến kỳ vậy, anh ta nổi điên theo mùa, mấy ngày sau là ổn lại thôi, không có vấn đề gì nghiêm trọng!"

Mấy tên trong ban 7 đều lo lắng, lúc ăn điểm tâm cứ quan tâm hỏi, "Đội trưởng Thiệu, khi nào thì ban trưởng của chúng tôi được thả vậy?"

Thiệu Quân liếc mắt nói: "Lúc nào cần thả thì sẽ thả."

Mấy tên ban 7 lại hỏi: "Thế ban trưởng ăn sáng chưa? Đừng để anh ấy bị đói."

Thiệu Quân hừ mũi: "Anh ta ăn rất no rồi!"

Khi nào La Cường được "thả", sao Thiệu Quân có thể nói thật ho mấy tên thỏ nhỏ này?

La Cường dĩ nhiên sẽ được "thả" sau khi hoàn thành công việc, Thiệu Quân chỉ cần giúp La Cường tạo ra một lý do hợp lý để không qua đêm trong buồng giam.

Thiệu Quân lại nhìn vào cánh cửa sắt của căn phòng tâm lý khóa chặt từ bên ngoài. Anh đi qua cửa tòa nhà văn phòng, hoàn toàn tự nhiên chào hỏi những đồng nghiệp đi qua: "Đội trưởng Điền, tan làm rồi à? Hẹn gặp lại nha."

Cố tình chọn ngày cuối tuần, lại còn canh đúng thời điểm giao ban, lợi dụng sơ hở do quản giáo tiếp quản vào thứ bảy và chủ nhật quản lý yếu kém, trại giam thiếu nhân viên.

Thiệu Quân đi ra khỏi tòa nhà, đi vòng một quãng đường dài, sau đó đi theo đường mòn bí mật, quay trở lại.

Anh trèo lên thang chữa cháy bên ngoài tòa nhà, người không biết quỹ không hay, dỡ cửa sổ sắt trước đó đã tháo vít xuống, từ bên

ngoài vào ...

La Cường thò người ra, hai người họ nhìn nhau bằng ánh mắt bình tĩnh và ngầm xác nhận với nhau rằng: mọi thứ đã diễn ra theo đúng kế hoạch.

Đã tới giai đoạn này, không cần phải nói một từ vô nghĩa, nói nhiều càng dễ bị lộ.

Thiệu Quân dẫn đường, cả hai leo xuống bằng thang xoắn ốc và đường ống dẫn nước, đi nấp sau những bụi cây, chui vào cửa sau nhà ăn...

Phòng theo dõi tâm lý có một camera theo dõi, video giám sát đã bị động tay động chân từ trước.

Ý tưởng chung là do La Cường nghĩ ra, nhưng La Cường không hiểu về hoạt động của các chương trình máy tính, người thực hiện là Thiệu Quân. Đoạn video trong hệ thống giám sát đã bị dừng lại ở một thời gian cố định, La Cường nằm nghiêng trên cái giường nhỏ, ngủ khò khò, mũi thổi bong bóng, nhưng thực ra tên này đã cao chạy xa bay rồi. Thiệu Quân lợi dụng lúc đổi ca làm việc vào cuối tuần, có sơ sót nhỏ trong quản lý để hành động, không ai để ý những dấu vết này.

Người ngoài không biết cửa trung gian này. Thiệu Tam gia là người trong cuộc, biết cách lợi dụng sơ hở. Bức tường cao chót vót bị phá một lỗ từ trong nội bộ, thật dễ dàng.

Nửa tiếng sau, công ty bên ngoài lái một chiếc xe tải lớn vận chuyển các loại nguyên liệu thịt hộp, rau và thực phẩm đến khu vực nhà tù Thanh Hà, lái xe vào cửa.

Thiệu Quân trò chuyện với tài xế: "Bác tài Trương, công việc vất vả ghê."

Tài xế lái xe đưa tay ra, tươi cười chào hỏi: "Sĩ quan Thiệu, không

vất vả mấy đâu! Cậu ký vào đơn kiểm tra giúp tôi nhé!"

Tài xế Trương của công ty giao hàng là một người quen cũ ở khu giam số ba. Để đảm bảo an toàn, nhà tù lần nào cũng dùng cùng một tài xế giao hàng để quen mặt, nếu có ai giả dạng sẽ phát hiện ra ngay.

Xe vận tải được trang bị kho đông lạnh, các thùng hàng nhanh chóng được dỡ xuống, trên xe phủ ra từng luồng khí trắng.

Nhiệt độ của kho lạnh gần tương đương với ngăn đông tủ lạnh, chỉ 7 độ C.

Thiệu Quân nhiệt tình đưa cho tài xế một điều thuốc, còn giúp ông châm lửa.

Thiệu Quân nói: "Bác tài, vừa lúc tiện đường, cho tôi quá giang một đoạn ra ngoài nhé."

Tài xế vui vẻ gật đầu: "Được, không vấn đề gì."

Tài xế Trương lái xe ổn định, dừng lại trước chốt gác đầu tiên của tường cao nhà tù.

Loại xe tải ra vào này phải qua kiểm tra nghiêm ngặt để tránh tình trạng có "hàng lậu".

Bên cạnh đó, lính canh tại các chốt đều là cảnh sát vũ trang, không cùng hệ thống với quản giáo trong khu vực trại giam, không chịu sự quản lý của cùng cấp trên. Những người này sẽ canh cổng và trấn áp bạo loạn trong trường hợp khẩn cấp, nên họ thường không được trực tiếp nói chuyện, liên lạc cá nhân với tù nhân, tránh cảnh sát và bọn tội phạm thông đồng phạm tội.

Thiệu Quân lấy thẻ thông hành ra quẹt vào thiết bị nhận dạng điện tử. Đèn xanh nhấp nháy, cánh cửa từ từ mở ra. Cảnh sát vũ trang nhìn thấy đó là một xe chở hàng vào và ra khỏi nhà tù mỗi cuối tuần,

anh ta cũng không quá chú ý.

Chiếc xe tải chậm rãi đi qua, cánh cửa sắt này vừa đóng lại phía sau thân xe, chuẩn bị đối diện với trạm gác để qua được tiếp cánh cửa thứ hai.

Một đội trưởng cảnh sát vũ trang ôm súng trường tựa vào ngực đưa tay ra hiệu dừng lại.

Thiệu Quân thò đầu ra khỏi khung cửa sổ đang hạ xuống, đội mũ lệnh: "Này, đây là xe giao hàng cho nhà ăn."

Tiểu đội trưởng như không hề nghe thấy, cảnh giác nhìn lướt qua cỗ xe dài mười mét.

Kích thước của chiếc xe này có thể dễ dàng vận chuyển hàng chục người.

Thiệu Quân theo bản năng lấy ra hộp thuốc lá đưa cho anh ta, cố gắng làm anh ta thả lỏng, không quá căng thẳng. Tiểu đội trưởng quắc mắt xua xua tay, anh ta đứng gác sẽ không nhận hối lộ thuốc lá!

Tiểu đội trưởng hỏi: "Có gì trong xe?"

Tài xế trả lời: "Giao hết thức ăn cho căn tin nhà giam số ba rồi. Xe của tôi trống rỗng".

Đội trưởng: "Có ai trong thùng xe không?"

Thiệu Quân ngắt lời, nói: "Đây là tài xế Trương. Ông ấy chuyển hàng hàng tháng, là người quen cũ!"

Tiểu đội trưởng cực kỳ nghiêm túc và có trách nhiệm với công việc, không có ý định bật đèn xanh cho người quen cũ, thực hiện đúng luật, sử dụng máy dò hồng ngoại quét lên xe.

Thiệu Quân ngồi trên ghế phụ, miệng nhấp nhồm, cố gắng thả lỏng cơ thể mình, nhưng thật ra bắp chân bên dưới anh run rẩy dữ dội, sắp chuột rút luôn rồi!

Anh quan sát các cảnh sát vũ trang bật thiết bị hồng ngoại cẩn thận quét toàn bộ chiếc xe từ mọi góc độ. Trạm gác cửa thứ hai này chính là sử dụng máy dò nguồn nhiệt hồng ngoại để xác định xem có ai nấp trong xe không. Cơ thể con người sinh nhiệt, chỉ cần phát hiện ra nguồn nhiệt bất thường thì ngay lập tức sẽ phát ra âm thanh cảnh báo, đèn hồng đem người ra ngoài. Trước đây, mỗi lần Thiệu Quân lái ô tô riêng ra ngoài, anh đều phải bị quét hồng ngoại như bình thường.

Tiểu đội trưởng kiểm tra một hồi, ngoài hai nguồn nhiệt sáng chói lợi là tài xế xe và cảnh sát Tiểu Thiệu thì không tìm thấy vật sống nào khác.

Thiệu Quân dựng thẳng mũ cảnh sát, cười híp mắt: "Bây giờ có thể đi được rồi đúng không? Mời anh mở cửa."

Tiểu đội trưởng đang chuẩn bị mở cổng kiểm soát điện tử bỗng đột nhiên khựng lại, sau đó hỏi: "Xe tải của anh chở đồ ăn à?"

Thiệu Quân gật đầu: "Vâng."

Đội trưởng: "Vậy không phải xe thường mà là xe đông lạnh?"

Thiệu Quân: "... Vâng."

Đội trưởng: "Vậy xe có khoang lạnh phải không? Khoang lạnh có ba vỏ kim loại và sơn cách nhiệt cản trở tia hồng ngoại. Dụng cụ của chúng tôi không dò đến được đúng không?"

Thiệu Quân: "....."

Thiệu Quân đặt một cánh tay lên mép cửa sổ, những ngón tay hơi run rẩy một cách bất thường. Nếu quan sát kỹ, còn có thể thấy ngón

tay anh đang nhể nhại mồ hôi đến thấm ướt điều thuốc ...

Thiệu Quân đưa tay lên ngậm điều thuốc trong miệng, hít một hơi thật to, liều mạng nén lại từng đợt bất an quay cuồng trong lòng cùng mùi hắc ín cháy bỏng, từ khóe mắt nhìn chằm chằm những người đó.

Tiểu đội trưởng tay cầm súng tiểu liên, họng súng cẩn trọng lia về phía trước. Dưới con mắt của mọi người, tài xế giật chốt, dùng sức kéo mở cửa sau, một luồng khí lạnh trắng toát ập ra phải vào mặt, hơi lạnh làm mũi cũng phải chua xót!

Trong kho lạnh trống rỗng, một sợi chỉ cũng không có.

Thiệu Quân ló đầu ra khỏi cửa kính xe, khóe miệng nhếch lên một nụ cười khế: "Yên tâm đi, kho lạnh chỉ vài độ C, có thể đông cứng người sống thành que kem lớn luôn!"

Tiểu đội trưởng ấn mở cửa, hất đầu súng: "Qua!"

Khóe môi Thiệu Quân khóe môi vẽ một đường vòng cung, nhìn tiểu đội trưởng cười một cái thật rạng rỡ mê người, ngồi giang hai chân trong xe rung đùi thoải mái, chiếc xe từ từ vượt qua trạm gác thứ hai.

Đến trạm gác cổng thứ ba, Thiệu Quân mở cánh cửa sắt bằng hai đầu vân tay của ngón trở và ngón giữa tay trái.

Tại trạm gác cổng thứ tư, Thiệu Quân đặt khuôn mặt mình vào thiết bị nhận dạng điện tử, để thiết bị quét mống mắt ...

Chiếc xe tải đi trên cao tốc dừng bên đường phụ dẫn vào thị trấn, bánh xe cọ xát dữ dội vào mặt đường thô ráp phát ra một âm thanh chát chúa.

Lợi dụng tiếng phanh, người bị ngâm nước lạnh này giờ bất ngờ nhảy ra khỏi bồn chứa nước ở gầm xe, hít thở điên cuồng, trên cổ

nổi rõ gân xanh vì thiếu oxy, cái trán ướt một tầng nước, loang loáng trong bóng tối ...

Thiệu Quân nhanh nhẹn nhảy ra khỏi xe, vẫy vẫy bàn tay còn kẹp điều thuốc với tài xế: "Bác tài, cảm ơn nhiều, hẹn gặp lại chú!"

Tài xế Trương hỏi: "Cảnh sát Thiệu, có cần tôi chở cậu về nhà không?"

Thiệu Quân xua tay: "Không cần, xe của tôi đang ở tiệm sửa xe bên kia, không cần phiền phức chú đâu."

Chiếc xe tải lao đi kèm theo tiếng nổ, khoang chở hàng cao chắn mắt một phần tầm nhìn của tài xế, không thấy phía dưới xe có người "rơi xuống"...

Thiệu Quân vội vàng nhảy qua lan can cao tốc, chạy đến một bãi đậu xe bỏ hoang cách đó không xa, lên một chiếc xe đã chuẩn bị sẵn.

Lúc anh nhảy vào vị trí lái xe, một bóng người ướt át lóe lên trong gương chiếu hậu, thở gấp gấp, tiếng thở dốc và tiếng nước tràn đầy màng nhĩ, đôi mắt tối đen trong gương hậu dừng lại trên người anh, lông mày và vai nóng bừng, ánh mắt và đầu vai hùng hực khí thế khao khát và ngạo nghễ bùng phát.

Cả hai đều ra khỏi tù.

Thiệu Quân điều chỉnh kính chiếu hậu, nhìn La Cường trong gương: "Không sao chứ? Có lạnh không?"

La Cường mạnh bạo lau mặt, giữ bỏ những giọt nước, trên cổ còn có vết ướt, bỗng đột nhiên tiến lên dùng cùi chỏ kẹp cổ Thiệu Quân! Hấn bị ngâm trong nước lạnh lâu, tuần hoàn máu chậm lại, cánh tay cứng như cục nước đá, cơ thể lạnh ngắt, chỉ có hơi thở nóng rực, hai luồng nóng lạnh giao nhau khiến cổ của Thiệu Quân run lên, tim đập nhanh hơn ...

La Cường giọng đầy khen ngợi và cưng chiều: "Thằng nhóc này, tay chân cũng gọn gàng đó, ông đây đánh giá cao em."

Thiệu Quân liếc mắt một cái, trêu chọc: "Anh nhịn thở bao lâu rồi? Không phải chết ở dưới nước rồi sao?"

La Cường chế nhạo: "Em nghĩ anh ngạt thở vì cái này sao? Nhóm người kia cứ liên tục kiểm tra, may là không đánh nhau với cảnh sát vũ trang đến ngạt thở!"

Tiểu đội trưởng của cảnh sát vũ trang vẫn còn non kinh nghiệm, hay nói cách khác, không có nhiều kinh nghiệm hơn hai tên vượt ngục tinh ranh này. Sau khi kiểm tra kho lạnh, chỉ cần cúi xuống xem xét sẽ thấy bên dưới xe tải có một bồn nước khác dùng để vận chuyển hải sản tươi sống, bồn nước rất lớn, La Cường nằm cuộn tròn, vừa đủ cả người vào trong. Hắn ngậm một ống hút thật mỏng trong miệng, nhô một đầu lên khỏi mặt nước, hít thở không khí tầng trên.

Thành thùng dày chắc chắn cùng nhiệt độ nước lạnh che giấu nguồn nhiệt La Cường tỏa ra, qua mặt máy móc công nghệ cao.

Thiệu Quân không tự lái xe ô tô của mình, anh thuê xe tạm thời.

La Cường là một tay già đời, hắn lên kế hoạch cẩn thận, hành động thận trọng từng bước một, phiền đến mức Thiệu Quân cho rằng người đàn ông này thật lắm trò, quá kỹ tính và rắc rối. Theo lời dặn của La Cường, Thiệu Quân thuê một chiếc xe với giấy tờ tùy thân giả. Anh là một cảnh sát, biết cách xác định giấy tờ thật giả, cũng bởi vì thế, anh có một đồng giấy giả được làm sẵn ở nhà.

La Cường duỗi tay lên ngực Thiệu Quân xoa xoa, trầm giọng dỗ dành: "Vừa nãy sợ không?"

Thiệu Quân khởi động xe, hừ mũi tức giận: "Làm sao mà nghĩ ra được? Bọn họ kiểm tra thật kỹ khoang sau!"

La Cường: "Xe tải đông lạnh tránh tia hồng ngoại. Ai cũng biết cảnh sát vũ trang nhất định sẽ kiểm tra."

Thiệu Quân: "Mịa, may là em không cho anh quán chặn bông đội mũ len ngồi trong kho đông lạnh, sau đó bị đông cứng một nửa rồi bị cảnh sát vũ trang xách ra ngoài, mệt lớn luôn."

La Cường cười gằn nói: "Thấy ông đây nói đúng không? Nói, nếu thua thì làm gì?"

Thiệu Quân liếc mắt nhìn trong kính chiếu hậu một cái, cong môi phủ nhận: "Em thua khi nào?"

La Cường dùng tay kẹp anh, chậm rãi siết chặt: "Thằng nhóc này, tối hôm qua mới đánh cược, hôm nay lại trở mặt với ông đây? Được rồi, nếu cảnh sát vũ trang không kiểm tra ngăn lạnh anh sẽ [jiếm] cho em, nếu cảnh sát vũ trang thực sự kiểm tra, em phải [jiếm] cho anh! Có chịu nhận thua chưa?!"

Thiệu Quân quay ra đường cao tốc, trong miệng lẩm bẩm chửi rủa: "[jiếm] trứng của anh ấy!!!"

"Nếu không có móng mắt và vân tay của Tam gia anh đây, anh nhắm có thể đi hết đường không bị trở ngại, có khả năng tự mình ra khỏi bốn lớp cổng đó không? Lại còn đòi em [jiếm]... Hừm, chờ đó em sẽ cắn anh!!! "

--

Tự nhiên nhớ tới 1 tập phim Sherlock BBC ông Sher đột nhập vào văn phòng riêng đầy thiết bị máy móc bất khả xâm phạm bằng cách của cmn bà trợ lý trong đó :)))) đúng là có con người sẽ có sơ hở :)))) human error :))))

./.

-----oOo-----

Chương 69

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 69: Anh hai cản Thái Lang

Chuyển ngữ: Andrew Pastel

Đối với La Cường, trở ngại lớn nhất trong chuyến đi làm "công việc" này là không thể biết trước địa điểm bên kẻ thù giam cầm Trình Vũ. Trước đây, hắn có đủ thời gian và cơ hội để thiết kế các tuyến đường, thậm chí còn đi khảo sát hiện trường trước, thiết lập bày trí các kế hoạch.

La Cường suy nghĩ một chút, nói với người đang lái xe: "Chỉ cần theo dõi Tam nhi là được rồi."

Thiệu Quân vừa lái xe vừa cau mày: "Đâu phải em anh bị bắt cóc đâu, còn đi nhìn anh ta làm cái quái gì?"

La Cường: "Không nhìn nó thì anh nhìn ai? Dù gì ông đây cũng có biết họ Đàm kia đang ở đâu đâu."

Thiệu Quân: "Vậy làm thế nào chúng ta có thể tìm thấy Cảnh sát Trình?"

Lòng bàn tay thô ráp của La Cường từ phía sau chạm lên Thiệu Quân, nhẹ nhàng chơi đùa cái cổ thanh tú, như đang tự hỏi, chậm rãi nói: "Lão già Đàm kia muốn ra tay với Tam nhi, nên chúng ta sẽ đi theo dõi Tam nhi. Chỉ cần tên họ Đàm xuất hiện, anh sẽ giết lão, mà hiện tại tam nhi chắc chắn cũng đang đi tìm khắp nơi, tìm bọn chúng chuộc lại cảnh sát nhỏ đó, chúng ta chỉ cần theo dõi nó, xem nó đi đâu, từ đó lần ra được cả ổ của chúng."

Thiệu Quân không khỏi lộ ra một cảm xúc ngượng mộ nho nhỏ trên

gương mặt, đưa mắt nhìn sâu vào La Cường trong gương chiếu hậu.

Đi theo La Cường "làm việc", nghe người này chỉ huy, cảm thấy rất bài bản và kiên định.

Anh là một cảnh sát, và những gì anh đang làm bây giờ chính là tham gia vào một vụ mua bán mạng sống, nhưng anh chưa bao giờ yêu ai nhiều đến vậy, vì lợi ích của La Cường, anh có thể làm bất cứ thứ gì.

Trên đường từ Thanh Hà nhanh chóng vào thành phố, La Cường cũng không nhận ra.

Thiệu Quân ngồi lái xe phía trước, thỉnh thoảng ngược lên gương chiếu hậu liếc nhìn người đàn ông ngồi trên ghế sau cởi quần áo ướt sũng, gần như lột sạch, sau đó cải trang, thay đổi hình dạng.

La Cường gần như trở thành một người khác, nếu không nhìn kỹ, ngay cả người thân thiết nhất bên cạnh hắn cũng có thể bị hù nháy dựng. Hắn cố tình nuôi râu hai ngày nay. Râu mọc rất dày, che kín môi và cằm, còn cố ý dùng sơn trắng làm cho râu tóc lấm tẩm hoa râm, trông như già hơn mười tuổi.

Hắn thay quần áo lao động của thợ điện, rồi thắt dây mũ bảo hiểm. Ngay khi mặc quần áo vào, cỗ xe lập tức nồng nặc mùi bụi, mồ hôi, vôi bột và sơn, hôi muốn chết, hun đến nỗi Thiệu Quân phải bịt mũi lại, muốn tránh xa tên này ra mấy mét. Đây cũng là thứ La lão nhị đặc biệt yêu cầu, nói: "Không nên mua một bộ quần áo mới cho ông đây, anh cần quần áo cũ của công nhân công trường mặc ba tháng chưa giặt!"

Thiệu Quân chuẩn bị cho La Cường mấy thứ "dụng cụ hành nghề", để trong một cái túi bện, La Cường cúi đầu kiểm tra, nhướn mày hỏi: "Không có súng sao?"

Thiệu Quân không chớp mắt lái xe, giả vờ bình tĩnh hỏi lại, "Anh cần

súng làm gì? ... Có cần phô trương thế đâu?"

Trên xe lặng đi một lúc, đúng là hai người đều có gợn sóng, có tính toán riêng.

La Cường thản nhiên nhìn ra ngoài cửa sổ, không chút để bụng: "Màn thầu, chỉ cần dừng lại gần đồn cảnh sát thôi, đừng đi qua."

Thiệu Quân nhẹ nhàng nói, nhưng vẫn ân ẩn sự cố chấp: "Sao không thể đi qua?"

La Cường: "Có người sẽ nhìn thấy em ... Ông đây tự mình đi, không làm em liên lụy."

Chiếc xe bất ngờ tạt vào lề và chạy lên vỉa hè, bánh xe rít lên dữ dội vì phanh gấp.

Thiệu Quân hai tay giữ chặt vô lăng, trừng mắt nhìn gương chiếu hậu, thật lâu không nói nên lời.

La Cường ngồi mở rộng chân trên ghế sau, cũng không nói gì.

La Cường: "Đàm lão ngũ nhất định phải bị tiêu diệt. Hai nhà thù hận đến mức này, nếu không chết ông ta sẽ luôn là tai họa trong tương lai. Anh không thể suốt ngày canh giữ, bảo vệ tam nhi và những người xung quanh nó."

Thiệu Quân cao giọng, không thể nhịn được nữa: "Trên tay anh dính máu, bóp chết mấy mạng người, chỉ vì để Tam nhi nhà anh có thể sống yên ổn?!"

La Cường lạnh lùng nói: "Tay anh không phải chưa từng dính máu."

Thiệu Quân: "Anh định cứ như vậy cả đời sao?"

"Đây là ngày đầu tiên em quen biết ông đây à?"

Xe dừng trước ngõ của đồn cảnh sát Hậu Hải, khuất sau vài cây hòe già, thời gian từng giây từng phút trôi qua đều dày vò tâm can.

Hai người một trước một sau nhìn ra ngoài cửa sổ, không nói chuyện, ngón tay không ngừng gõ gõ điều thuốc cho rơi tàn, bại lộ tâm trạng lo lắng bồn chồn.

Một vụ án lớn như vậy, không phải là Thiệu Quân chưa từng đấu tranh nội tâm hay suy nghĩ về nó. Đối với tất cả mọi người bị liên lụy vào vụ án này, đây là một kiếp nạn không thể trốn thoát. Trình Vũ chính trực, căm ghét cái ác, cánh tay tàn tật cùng những tai ương liên tiếp gặp phải là cái giá cả đời mà người này phải trả cho tình cảm của mình. Về điểm này, Thiệu Quân ngưỡng mộ Trình Vũ, thậm chí sinh ra một sự đồng cảm hiếm thấy cho những sự hy sinh đó, đều là đàn ông, đều là vì người trong lòng.

La Chiến yêu Trình Vũ rất nhiều, để cứu Trình Vũ, hẳn có thể cho đi tất cả tài sản của mình, thậm chí là tính mạng mình. Vì mấy năm nay để ý cảnh sát Tiểu Trình nên liên tục đi hiếu kính các bác gái, chí thím trong tạp viện. Lần này xảy ra sự cố như thế, dù cho máu chảy đầu rơi hẳn cũng phải mang Trình Vũ trở về.

Còn La Cường thì sao? La Cường có lẽ mắc nợ người em này ở kiếp trước, nên kiếp này hẳn đến để trả nợ, hết lần này đến lần khác hiến mạng cho La tiểu tam nhi, chịu khổ chịu tội. Một ngày nào đó, nếu La Cường thực sự chết vì La Chiến, La Chiến có lẽ cũng không biết chính xác anh trai mình chết như thế nào, chết vì ai, sống sót một đời vì ai?

Thiệu Quân? Thiệu Quân là vì La Cường.

Tam gia gia ngày thường kiêu ngạo, quyền quý, là chuẩn mực của "phú quý bất năng dâm, uy vũ bất năng khuất", anh quan tâm đến ai, sợ ai? Anh đã từng thông đồng lén lút làm chuyện xấu với tù nhân bao giờ chưa? Đã có khá nhiều tù nhân muốn dùng tiền hối lộ anh, mua giảm hình phạt có, mua cộng thêm điểm công có, mua để được ân xá cũng có. Thiệu Quân có dính đến không? Anh đâu có thiếu

tiền? Chỉ là đối với La Cường, anh đã sắp không biết mình là ai rồi, kiếp này anh và La lão nhị ở bên nhau, cả hai sẽ cùng nhau cháy thành tro....

La Chiến vừa đàm phán với Đàm Ngũ gia qua điện thoại, Trình Vũ khó khăn nôn ra máu.

Hai người núp trong bóng tối, nhìn La Chiến lái xe jeep đến. La Chiến dừng xe, cong người nằm trên tay lái, một hồi lâu sau thì khóc lớn, khóc đến thê thảm, đứt từng khúc gan khúc ruột.

La Chiến lúc xuống xe gần như không thể nhận ra, khuôn mặt gầy sọp, râu chưa cạo, hai mắt sưng lên như hai trái lựu đỏ.

La Cường lạnh lùng nhìn qua tấm kính, nhỏ giọng mắng: "Thằng nhãi con không có tiền đồ..."

Thiệu Quân nhìn La tiểu tam nhi từ xa, hỏi La Cường: "Nếu một ngày nào đó em xảy ra chuyện, bị bắt cóc, anh không cảm thấy khó chịu sao? Anh không khóc luôn à?"

La Cường hừ mũi: "Ai dám động vào một sợi lông của em, ông đây giết nó ngay, khóc làm cái chó gì?"

Thiệu Quân tức giận nói: "La Chiến đang khóc thương gia đình anh ta. Cảnh sát Trình gặp chuyện không may anh ta phải đau lòng chứ? Đâu phải ai anh ta cũng khóc? ... Em nghĩ La Chiến đáng mặt đàn ông."

Cho đến khi La Chiến một lần nữa vội vã chạy ra khỏi đồn cảnh sát, hai quả lựu to sáng lên, hai tay kích động run lẩy bẩy, trong tay là vali mật mã đựng tiền chuộc.

La Cường nháy mắt đã nhìn thấy, lập tức nói với Thiệu Quân: "Cảnh sát đã xác định được vị trí rồi, nhìn cái bộ dạng sướt ma sướt mướt đó kia, đi theo thằng nhãi đó."

Ngày hôm đó, các chuyên gia điều tra tội phạm của lực lượng đặc nhiệm Cục Công an đã sử dụng đoạn đối thoại của Trình Vũ La Chiến cung cấp, phân tích được một loạt gợi ý mà Trình Vũ để lại cho họ. Trong cuộc gọi lọt vào rất nhiều âm thanh đặc trưng của một khúc đường, tiếng ca hát ồn ào của một phòng khiêu vũ nào đó, tiếng thi công xây dựng và tiếng rao của một xe mì tương đen. Trình Vũ thậm chí còn vừa nôn ra máu, vừa dùng tiếng ho truyền mã Morse, chỉ chính xác anh đang ở trong một căn nhà lầu...

Chiếc xe từ từ lướt ra khỏi bóng cây, lặng lẽ đi theo xe của La Chiến.

La Cường lấy ra một chiếc tuốc nơ vít sắc bén và một chiếc kim cơ to nặng từ trong túi hành lý.

Hắn thoáng nhìn thấy đôi giày vải trên chân, cau mày nói: "Anh quên không nói em mang thêm một đôi giày rồi."

Người này thường chỉ đi giày vải không thay bất kỳ loại giày nào khác, khi mang thì thích lê giày, nên luôn mua giày lớn hơn một số.

Thiệu Quân cúi xuống, cởi một chiếc boots da to dày, không quay đầu lại ném về phía sau, rồi tiếp tục cởi chiếc còn lại, ném cho La Cường: "Giày em bền, cứng mũi, lấy của em mang đi "

La Chiến đỗ xe ở tầng dưới một tòa chung cư hai mươi tầng trên một đoạn đường phía đông sân vận động Tổ Chim, vội vã bước vào tòa nhà với vali tiền. Người đi đường đông đúc, không ai để ý đến tội ác đang bí mật xảy ra, và một màn sinh tử gay cấn sắp được bắt đầu.

La Cường đột nhiên sa sầm mặt, vũng vàng cầm hộp đồ nghề, định lao lên đuổi theo, nhưng bị người ngồi trước túm cổ áo kéo lại!

Thiệu Quân siết chặt cổ áo hắn, mười ngón tay gằn như kẹp chặt cổ, hai mắt đỏ lên, giống như đột nhiên hối hận không muốn thả hắn đi.

Gương mặt La Cường không thể nhìn ra một cảm xúc gì, hắn nắm lấy tay Thiệu Quân, gỡ các ngón tay anh ra.

Thiệu Quân nghẹn giọng hỏi: "Lần này anh có quay lại không?"

La Cường nói: "Anh biết em ở đây chờ, đương nhiên anh sẽ trở về, anh sẽ không chạy trốn."

Thiệu Quân run giọng: "Anh có biết nếu hôm nay có bất trắc gì, trực trực gì ở bên trong, em sẽ thế nào không? Em phải làm sao không?"

La Cường bình tĩnh nói: "Anh biết, em đem một tù nhân ra ngoài. Nếu em không thể đem anh về nguyên vẹn, hay nếu anh không còn, cảnh huy cảnh phục của em sẽ phải bị tước mất."

Thiệu Quân sửng sốt, trong lòng chột trào ra đủ loại bất bình, hai mắt đỏ hoe nguyên rứa: "Mẹ nó đã đến nước này mà anh còn quan tâm đến cảnh huy với cảnh phục sao?"

"La Cường, em là vì anh, chết tiệt tất cả đều vì anh! Thứ em quan tâm chỉ có anh thôi!"

La Cường dừng lại, nắm tay Thiệu Quân nói, "Tin anh không? ... Nếu em tin ông đây, thả tay ra đi."

Thiệu Quân tim đập loạn nhịp, mở to mắt nhìn La Cường, ngón tay chậm rãi buông ra, nhưng vẫn còn luyến tiếc độ ấm từ lồng ngực La Cường, trái tim anh đã bị tên khốn họ La nào vặn thành cái bánh xoắn rồi.

La lão nhị ra tay lưu loát và tàn nhẫn, đã bao giờ thất thủ đâu? Ai có thể làm bị thương cái tên này?

Thiệu Quân biết rất rõ, không có gì phải lo lắng. Nhưng nếu anh không lo lắng, không cảm thấy khó chịu trong lòng, mặc cho hắn muốn làm gì thì làm, vậy thì anh yêu người đàn ông này chưa đủ.

Cảm tình như hơi thở, như chất độc chảy trong huyết quản, ngấm vào mạch tim, hấn đã là một phần của cuộc đời anh, là một phần của bản thân anh.

La Cường nếu còn không hiểu nội tâm Thiệu Quân đang rối rắm điều gì, hấn xem như chưa hiểu gì về thằng bé này rồi.

La Cường vỗ nhẹ vào mặt Thiệu Quân, bóp chặt đôi má thanh tú, nhỏ giọng dỗ dành: "Chờ anh, anh sẽ về sớm thôi."

Thiệu Quân bướng bỉnh quay mặt đi, đôi mi ướt đẫm, nhưng cũng không nắm lấy La Cường hôn hấn một cái.

Hôn gì mà hôn?

Giờ mà hôn thì chẳng khác gì nụ hôn "ly biệt" cả..

Hai người đâu phải sắp "ly biệt", La Cường đâu phải không quay lại đâu?!

Khi nào muốn hôn mà lại không được? Sau khi trở về, anh sẽ ôm cứng tên khốn này hôn, cắn hấn! Thiệu Quân ngẩng cao đầu, bĩu môi, kiên cường giữ vững niềm kiêu hãnh của mình...

La Cường xuống xe, kéo sụp mũ xuống, theo chân La Chiến bước vào tòa nhà, ánh mắt lạnh như băng quét qua đám đông đang vắn vẹo ca múa ở đại sảnh.

Gương mặt hấn buốt giá, đôi mắt sắc lạnh, cả người như một bóng ma vô hồn băng qua sàn nhảy, bước chân lạnh lẽ, bóng lưng u tối nhanh chóng bị nhấn chìm trong đám đông đang nhảy múa ồn ào ...

Trước mặt Tam Màn thâu, hấn là một La Cường.

Khi ra ngoài làm việc, hấn là một La Cường hoàn toàn khác.

Hấn chăm chú nhìn mục tiêu trước mặt, nhìn mục tiêu xuyên qua lối

đi hẹp dành cho công nhân, đang tìm cách thoát khỏi theo dõi à?

La Cường lúc này đột nhiên quay lại, nhảy lên cầu thang xoắn sắt bên cạnh nhanh chóng đi lên tầng hai của phòng khiêu vũ, mở lối đi trên tầng hai, và nhảy xuống từ cửa sổ nhỏ trên bức tường sau của tòa nhà chung cư ... Hắn lén lút bí mật lại đi xuống tầng một, tiến vào từ cửa sau cho nhân viên của phòng khiêu vũ.

Trong hành lang tối đưa tay không thấy nổi năm ngón, chỉ dựa vào chuyển động của từng sợi lông tơ trên má, cổ và ngón tay để cảm nhận nguồn nhiệt và mùi vị, phán đoán là bạn hay thù.

Tiếng gió bên tai thắt lại, một luồng sóng nhiệt xông thẳng vào mặt, mang theo mùi của một người mà hắn quen thuộc nhất!

La Cường mũi đã nhạy, La Chiến là một đầu bếp chuyên nghiệp, mũi của hắn còn tốt hơn cả anh trai. Một mùi quen thuộc xông thẳng vào mặt, La Chiến đột nhiên mở to mắt trong bóng tối. Hắn không thể động thủ với mùi này.

Nhưng La Cường có thể làm được.

La Cường dựa vào tường, giơ "con dao tay" lên đập xuống gáy La Chiến không thương tiếc, thêm một cú đập nữa cắt ngang khí quản, dù là con lợn béo 100 cân hay con gấu chó 200 cân cũng không thể chịu đựng nổi, phải ngã xuống đất hôn mê ít nhất một giờ!

Trong bóng tối, La Chiến nhanh chóng gục mặt xuống, không kịp kêu lên lấy một tiếng.

Thấy sóng mũi cao ngất sắp sửa đập mạnh xuống đất, La Cường vội vàng lao đến đỡ lại, tránh cho gương mặt tuấn tú của người nào đó bị "hủy dung" thành lồi lõm như bề mặt mặt trăng, sau này nhờ không cưới được vợ thì trách nhiệm hoàn toàn do anh trai gánh hết.

Hắn nắm phía sau cổ áo sơ mi của La Chiến, kéo em mình vào phòng tạp hóa gần hành lang, lỗ mũi hừ hừ tức giận, đuổi chân

mang giày da đạp lên mũi La Chiến một cái!

La Cường lăm lăm mắt: "Thằng nhóc chết dẫm, cái mũi bị đóng thành tổ ong rồi, không khâu lại được thì đừng có khóc!"

Mũi giày không đá mạnh vào mũi, mà là ấn lên, in một dấu chân rõ ràng trên quần tây La Chiến, giống như đóng dấu lên La Chiến, tuyên bố quyền sở hữu vậy.

"Mẹ nó ăn mặc đom dáng thế này, màu mè ..."

La Cường lật lật xem những nhãn hiệu sắc sỡ mà hắn cũng không biết hết từ cổ áo sơ mi và dây thắt lưng, áo khoác len, quần tây và giày da của La Tiểu tam, lòng bỗng sinh ra cảm giác chua xót.

May mà ông đây đến kịp lúc, thử không thằng nhóc mày định mặc ba cái thứ bóng bẩy này đi chịu chết sao?

Vì tên cảnh sát đó mà con mẹ nó mày dang cả mạng sống lên à? Tao đã đồng ý chưa? !

La Cường lại cong chân đá vào người La Chiến. Dưới ánh đèn mờ ảo là khuôn mặt đã bị dày vò mấy ngày nay, chân mày luôn đau đớn nhú chặt của La Chiến.

La Chiến gầy đi rất nhiều, mấy ngày này thật sự khó khăn.

La Cường ngồi chồm hồm, dùng lòng bàn tay trum lên trán La Chiến, vuốt vuốt tóc, sau đó chậm rãi trượt xuống, chạm đến yết hầu không ngừng phập phồng của La Chiến đang hôn mê, nhẹ nhàng ấn vào ...

Hắn cứ như vậy bất động chăm chú nhìn La Chiến, một phút sau mới đứng lên.

Lo lắng ngàn ấy năm, mỗi lần đến thăm, hai anh em đều bị ngăn cách bởi một lớp kính lớn, chỉ có thể nhìn và nghe, đây là lần đầu

tiên sau năm năm La Cường có cơ hội chạm vào em trai của hắn.

Hắn vươn tay xoa bóp La Chiến từ đầu đến chân, xác nhận trước mắt hắn là Tiểu tam nhi, vẫn là Tiểu tam nhi thân thiết nhất của hắn, vẫn là đứa trẻ ngồi trước ngưỡng cửa bằng gỗ sơn đỏ chờ anh trai trở về nhà, hoàn hảo lành lặn không bị sứt mẻ gì.

Vì Tam nhi, La Cường phải đi ra ngoài. Tam nhi cả đời tay không dính máu, không giết hại ai, hắn vô tội. Đến bước này, La Cường sao có thể để em trai hắn cũng phải dính máu, cả đời gánh tội nghiệt? Chắc chắn là không.

--

Toàn bộ quá trình giải cứu Trình Vũ nằm ở bộ riêng của La Chiến nha, qua chương sau là La Cường xong việc đi ra rồi.

./.

-----oOo-----

Chương 70

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 70: Anh hai gã Thái Lang

Chuyển ngữ: Andrew Pastel

**Xin lỗi các bạn vì lần trước báo động giả..... do sơ suất của mình, CV bên vn nguồn nào cũng thiếu chương này mà mình đọc có CV à, hnay xem raw mới biết thiếu :(*

Điện thoại trong túi La Chiến vang lên "tích tích". La Cường bắt máy, nhanh chóng xác nhận vị trí cần đến qua cuộc điện thoại.

Giọng nói của hai anh em rất giống nhau, chỉ có người thân quen mới phân biệt được, người ngoài không thể nhận ra, đội trưởng đội cảnh sát hình sự vừa rống vừa hét trong điện thoại còn tưởng rằng mình đang nói chuyện với La Chiến.

Tầng và số căn hộ đã được cảnh sát xác định, nhưng mặc dù vậy, La Cường vốn thận trọng đa nghi, vẫn đang cẩn thận xem xét tầng trệt, vạch đường để rút lui sau khi xong việc.

Tòa chung cư cao tầng xây theo hình chữ tinh (井), trong số hơn 20 hộ dân tại tầng hai này, chỉ có 2 nhà bị dán thông báo "tạm ngừng cung cấp điện nước ngay trong ngày". Trong hai căn này, có một căn trước cửa ra vào có một lớp bụi dày đặc, dấu chân trên đó nham nhở, lộn xộn, rõ ràng còn có dấu vết kéo lê vật nặng!

La Cường ngòai xỏm xuống, cẩn thận xem xét dấu chân, mặt không chút biểu cảm, trong lòng thầm ước đoán trong nhà sẽ có bao nhiêu người, sắp xếp phòng như thế nào, ra tay như thế nào ...

Đó là lần đầu tiên La lão nhị nhìn thấy Trình Vũ, là cảnh sát Trình

người khiến em trai mình mấy năm ngồi tù vẫn luôn thương nhớ, ra tù xong thì sống chết quán lấy dù có đi tu cũng muốn đem về áp trong vòng tay!

La Cường lúc vào thậm chí còn lườm liếc nhìn đám người sắp thành cô hồn kia. Hắn nhìn bằng khóe mắt, nhanh chóng phát hiện người thanh niên đang ngồi dựa vào tường, hai tay bị còng. Áo sơ mi trắng của Trình Vũ bê bết máu, có thể thấy mấy ngày nay đã bị tra tấn hành hạ, sắc mặt tái nhợt yếu ớt, nhưng ánh mắt lại bình tĩnh kiên định, không rên một tiếng.

Một họng súng chĩa vào đầu hắn. Khóe mắt dưới vành mũ nguyệt trang của La Cường sắc bén ánh lên tia sáng lạnh.

Vết máu chảy ra từ khóe miệng Trình Vũ như khiêu khích thần kinh hắn, bản chất khát máu và tàn bạo của hắn trỗi dậy, cả người như bị hùng hực đốt cháy bởi những ngọn lửa xấu xa ...

La Cường lắc mình né tránh nòng súng, đột nhiên tức giận cầm hai dây dẫn điện, để sợi dây kim loại dẫn dòng điện cực lớn tới hai tên côn đồ trước mặt!

Cùng lúc đó, La Cường thoáng nhìn thấy người thanh niên này giờ vẫn còn đang nôn ra máu yếu ớt trong góc, đột nhiên đứng dậy, đập mạnh cái ghế phía sau lưng vào một tên bắt cóc khác, tuy hai tay đang bị còng ngược ra phía sau, nhưng lại nhảy một cú lộn ngược, "bay" lên vai kẻ thù, hai chân trên không trung xoắn chặt, ngay lập tức vặn cổ đối phương bằng đầu gối cứng rắn của mình!

La Cường sửng sốt trước thế võ này, trong lòng thầm ngưỡng mộ, nhưng chỉ kịp sững sờ nửa giây, những tên côn đồ còn lại trong phòng đã lao tới ...

Trình Vũ không ngờ rằng người đến cứu mình lại là La Cường.

Và La Cường không ngờ rằng quá trình giải cứu thậm chí còn nhẹ nhàng suôn sẻ hơn những gì hắn mong đợi trước đó. Kỹ năng

cận chiến kiêu ngạo và sắc bén của thanh niên trước mặt hắn thật sự làm hắn kinh ngạc. Thân hình gầy yếu của cảnh sát này đủ để cho người ta sinh lòng muốn bảo vệ, nhưng lúc đánh nhau, hạ gục đối thủ thật sự quá lưu loát. Gương mặt tuấn tú của Trình Vũ tái nhợt, mắt không chớp lấy một cái!

La Cường dùng tuốc nơ vít đâm vào ngực trái của một tên bắt cóc, xuyên thủng tim, một cột máu phun ra từ khe hở giữa hai xương sườn, hắn ta gục xuống ngay lập tức.

Lúc quay lại, hắn thấy Trình Vũ cầm súng bằng tay trái, ánh mắt kiên định, vẻ mặt lạnh lùng, nòng súng nhắm thẳng vào hắn!

La Cường run lên trong tiềm thức vì tức kinh sợ, hòng súng Trình Vũ bắn ra một ngọn lửa chói mắt, ngay lập tức máu đặc và não trắng bắn lên gáy La Cường. Hắn quay đầu lại nhìn thấy người phía sau đang cố gắng tấn công mình, sau khi bị bắn cái đầu như một quả dưa hấu vỡ, văng ra từng tảng thịt đỏ, mềm nhũn im lặng rơi xuống đất ...

La Cường ngẩng đầu lên, ngạc nhiên trừng mắt nhìn Trình Vũ, ánh mắt vẫn dữ tợn hung ác, nhưng lại có một tia xúc động.

Cả hai người đều không nghĩ người kia có thể tàn nhẫn như vậy, còn tàn nhẫn hơn cả chính mình...

Ngày hôm đó, sự xuất hiện của La Cường đã khiến tình cục diện trong căn nhà đảo lộn trong tích tắc ...

Đôi nắm đấm sắt của La Cường quật ngã từng tên côn đồ, cuối cùng dồn Đàm ngũ gia lại, chiến đấu quyết liệt, từng cú đấm, từng cú đá, từng tiếng gầm, đều là đòn giết chết đối thủ.

Người bị bắt cóc là Trình Vũ, nhưng Trình Vũ lúc đó vẫn chưa thể hiểu hết được, La lão nhị và Đàm ngũ gia có mối thù sâu nặng đến thế từ đâu mà cứ như nước với lửa, không thể cùng tồn tại ...

Trong vụ tai nạn xe hơi trên đường cao tốc Bàn Sơn, Duyên Khánh năm ấy, Trình Vũ đã dùng một cánh tay đổi lấy mạng cho người nhà họ La. Lúc đó, chính Đàm ngũ gia đã ra tay thay người đứng sau. Đàm ngũ gia vô tình hay cố ý cũng muốn để anh em nhà họ La biến mất vĩnh viễn, hồng trả mỗi hận giết vợ. Tiếc là hận cũ còn chưa xong lại thêm hận mới, có thể nói Đàm ngũ gia bị La Lão nhị ép đến tuyệt tự, chỉ còn lại một mình nên lần này mới phải chó cùng rứt giậu, bắt cóc cảnh sát, cùng đồng vu quy tận, mà người gặp nạn lại là Trình Vũ.

Trình Vũ đã xúc phạm đến Lưu Công Tử có gia thế quyền lực vì điều tra chống ma túy, bị Lưu Công Tử khiêu khích, trả thù nhiều lần. Ông bố làm quan to mà tên Lưu công tử đó dựa vào chính là người đàn ông đứng sau La Cường, người đã thuê hẳn làm những công việc đẫm máu.

Đối với La Cường, chuyện này bắt buộc hẳn phải ra tay, Trình Vũ không thể không cứu. Không nói tới việc người này là người yêu của La Tiểu tam, cho dù là người qua đường không liên quan gì đến hắn, hắn cũng sẽ không bao giờ để cho người khác thay mình che chở, nhận lấy gánh nặng, bảo vệ người thân của hắn. Khi nào thì đến lượt thê cớm họ Trình cậu bảo vệ cho người thân nhất của ông đây?

La Cường và Đàm ngũ gia, hai kẻ thù không đội trời chung đã mấy năm không gặp, lần này lại chạm mặt, quyết đấu một trận sống còn.

Đàm ngũ gia bật ra một tiếng hét tuyệt vọng từ khuôn mặt đầy những nếp gấp thô ráp, tiếng hét khàn tràn ngập hận thù và oán giận với La Cường! Lão Đàm cũng do không còn gặp thời, cảnh xưa tan thành mây khói, nay giới xã hội đen ở Bắc Kinh không còn là giang hồ ngày đó mà lão đầu đội mũ mướp, áo bào nhỏ, ngồi xe kéo, tay xách lồng chim nữa.

La Chiến kinh doanh "ngoài ánh sáng" càng ngày càng phát đạt, mở rộng địa bàn. La Cường "trong bóng tối" hung tàn không ngừng càn quét địa bàn của những đại ca khác. Sóng sau đẩy sóng trước,

không thể chống lại, hai anh em đánh mấy năm đã thẳng tay quét sạch những oan gia đối địch với mình...

Khoảnh khắc hai người quần lầy nhau đấu đá mà lao ra ban công, Đàm ngũ gia hét lên một tiếng cuối cùng trước khi chết, trong mắt La Cường bùng lên từng luồng sáng lạnh!

Trình Vũ gầm lên, ôm lấy chân La Cường: "Đừng làm như vậy! ..."

La Cường đạp bay Trình Vũ ra, máu dính trên hốc mắt đọng lại thành một ánh mắt lạnh như băng, đột nhiên hấn nhấc đối thủ của mình lên, ném ra khỏi lan can ban công!

"A ——"

Trình Vũ ngã trên mặt đất, hét lên, trơ mắt nhìn thân hình đầy vết thương của Đàm ngũ gia nhanh chóng rơi khỏi tầm nhìn của mình ...

Vật thể không xác định từ trên trời rơi xuống, lực cực mạnh xuyên qua mái che mưa người dân dựng ở tầng 2, đập vào bảng hiệu neon lớn quảng cáo của phòng ca múa khiêu vũ ở tầng 1, máu bắn tung tóe ra mấy thước, vô cùng thê thảm.

Lú đó, xe của Thiệu Tam gia đang đậu ở tầng dưới bên đường, chòu nóng lòng đến mức tim đập dồn liên tục. Anh che mặt bằng kính râm, mặc quần áo bình thường, ngồi trong xe hút điếu thuốc, hai chân thả lỏng mà phát run. Chợt một cái xác nặng như bao tải ngã xuống trước mặt anh, anh còn nghe thấy một tiếng "rầm", khiến người ta sởn gai ốc!

Thiệu Quân trợn mắt há hốc mồm, yết hầu co rút không thể thở đến vài giây....

"Á á á á á!"

"Có người trên trời rơi xuống!"

Người qua đường hoảng sợ la hét chỉ trỏ, có người gọi cảnh sát, có người kinh hãi nhìn lên tìm lỗ thủng trên trời. (?)

Điều thuốc rơi xuống đất, ngực phập phồng kịch liệt.

Anh mở cửa xe, lao ra, cố sức vạch đám đông ...

Cảnh tượng trước mắt không đành lòng nhìn thẳng, Thiệu Quân chỉ liếc một cái, sau đó nhắm mắt quay mặt lại, cắn chặt môi chịu đựng cơn choáng váng chết lặng, sau đó mới chậm rãi quay đầu lại, nhìn kỹ một lần nữa, thở phào nhẹ nhõm. Người trên mặt đất không còn nhận ra dung mạo, nhưng Thiệu Quân chắc chắn không phải La Cường, La Cường dù thành một vũng máu anh cũng sẽ nhận ra.

Nhiều xe cảnh sát liên tục gào thét chạy đến, Thiệu Quân đeo kính râm, nhanh chóng hòa vào đám đông hỗn loạn. Anh nhận ra vài người trên xe, có một người là đội trưởng đội cảnh sát Thành phố, vị cấp dưới rất có năng lực của bố anh.

Anh không cam lòng ngẩng đầu nhìn lên tòa nhà cao tầng, nhưng anh không thể đoán được người đó rơi từ tầng nào xuống, người nằm đây không phải La Cường, Trình Vũ hay La Chiến. Mấy người này còn lè mè trong phòng sao? La Cường, tên khốn này ra tay xong còn chưa chịu ngoài ngay, bộ chờ cảnh sát tới tận diệt hay gì?

Dù đã thân thiết với nhau, nhưng cả hai vẫn còn một lớp màng mỏng trong lòng, Thiệu Quân khi đó cũng không đoán được mục đích thực sự của La Cường.

La Cường giết Đàm ngũ gia để giải cứu con tin?

Hắn phải ngồi tù gần như hết đời, trước khi đi hắn còn có chuyện cuối cùng lo lắng, người cuối cùng lo lắng, hắn phải thu xếp xong xuôi mới rời đi.

Trong phòng có một gã còn đang thoi thóp, Trình Vũ quỳ xuống kiểm tra xem còn sống không, sắc mặt chấn động đến cực điểm.

La Cường nhìn thẳng vào mắt Trình Vũ, từng bước đi về phía người này.

Trình Vũ đứng dậy, nghiêm mặt, vươn tay ngăn cản: "Anh không thể đi."

La Cường giễu cợt nói: "Ông đây đã muốn đi, cậu nghĩ cậu có thể ngăn được?"

Trình Vũ nhắc còng tay lên, mắt sắc bén, chuẩn bị tấn công.

Trình Vũ nghiêm nghị nói: "La Cường anh vượt ngục à? Tôi sẽ bắt anh về quy án!"

La Cường chế nhạo: "Bắt được tôi? Chỉ bằng một mình cậu? ... Tôi còn có chuyện chưa tính sổ với cậu đây!"

Trình Vũ đối mặt với cảnh tượng thương tâm máu chảy thành sông như thế này, nếu không ra tay bắt La Cường thì không còn là Trình Vũ nữa.

Nếu một người như La Cường có thể ngoan ngoãn khuất phục, để bị trói, hẳn sẽ không còn là La Cường nữa.

La Cường chặn chiêu Trình Vũ tung ra cố gắng đánh gục hắn, giáng cho anh một cú đấm dữ dội, lại một lần nữa chiến đấu kịch liệt!

La Cường không ngờ Trình Vũ toàn thân đầy thương tích, nôn ra máu, vẫn không quên thực hiện nhiệm vụ, không buông tha cho hắn, còn muốn bắt hắn về quy án nữa?!

Cả hai bên đều cố gắng hết sức, La Cường dùng đôi nắm đấm sắt để đối đầu với những cú ra chân lắt léo Trình Vũ. Đánh qua mấy chiêu La Cường thầm cảm thán, tên cảnh sát trẻ tuổi này, kỹ năng quá tốt và tính cách mạnh mẽ, đúng là không phải người thường. Khó trách tam nhi nhà mình lại coi trọng Trình Vũ, chết tâm chịu

khuất phục trước cảnh sát này ...

Thằng nhóc kia vẻ mặt lạnh lùng, khí thế bức người, không muốn chịu thua, trong lòng nhất định không phải dạng vừa, không chừng đã tóm chặt La Tiểu tam trong lòng bàn tay, ăn tươi nuốt sống nó. ... La Cường trong khoảnh khắc để ý nghĩ mạnh mẽ này xuyên qua não hần, đáy mắt từ từ đỏ lên, tụ máu.

Hắn đi một chuyến này, là vì ai?

Hắn thực sự là vì giải cứu Trình Vũ khỏi bọn bắt cóc sao?

Trong trái tim không quá rộng lớn của La Cường chỉ có hai người, một người là La tam nhi và người còn lại là Thiệu Tam nhi.

Còn Trình Vũ là ai?

Hắn thậm chí không biết cậu ta, chưa bao giờ nghe nói. Vì có gì ông đây phải quan tâm cậu ta?

Trình Vũ đã lấy đi trái tim của Tam nhi, tiêu tiền của Tam nhi, dám bắt nạt Tam nhi, lại còn ngủ với em trai ông đây đến mức phải đưa Tiểu Tam nhi đến bệnh viện phẫu thuật, chuyện này có thể bỏ qua không? Nếu hôm nay ông đây buông tha cho tên Trình Vũ này, ông sẽ không mang họ La nữa!

Trình Vũ trên người bị thương, một bên tay không dùng được, dần dần chặt vật.

La Cường rất tàn nhẫn tấn công vào khuyết điểm trên tay phải Trình Vũ, ngang nhiên dùng sức nặng áp đảo, kẹp chặt tay chân anh ép vào góc tường.

Trình Vũ sắc mặt tái nhợt, toàn thân bị thương nặng, nhưng cặp mắt đen nhánh vẫn còn đang quật cường trừng mắt nhìn hắn, không chịu nhượng bộ.

La Cường giễu cợt: "Đánh không lại ông đây à? Chịu thua chưa?"

Trình Vũ vùng vẫy, La Cường vặn cánh tay phải của Trình Vũ về phía sau, suýt làm gãy tay Trình Vũ khỏi vai. Hắn lạnh lùng nhìn một lớp mồ hôi mỏng rịn ra trên trán thanh niên này và tiếng thở dốc khi cố gắng chịu đựng cơn đau.

Trình Vũ ho ra máu, thì thào nói: "Tay này bị hư rồi, có ngon thì so với cánh tay bên kia."

La Cường: "....."

La Cường không tự chủ được thả lỏng lại một chút, nhưng vẫn đang dè dặt anh, nhìn vẻ mặt của Trình Vũ, cẩn thận suy xét, thầm nghĩ, cái vẻ mặt nghiêm túc thế này làm sao có thể quyến rũ được tiểu Tam nhi? Tam nhi nhà hắn người đẹp cỡ nào mà chưa từng thấy qua? La Chiến có thể dốc hết ruột gan yêu thương người này, ngay cả anh trai của mình cũng...

La Cường kỹ lưỡng hỏi: "Cậu đã cứu mạng Tam nhi à?"

Trình Vũ: "Ừ."

La Cường: "Tại sao cậu cứu nó?"

Trình Vũ: "Muốn bảo vệ che chở cho anh ấy, còn tại sao nữa?"

La Cường lạnh lùng hỏi: "Đó là em trai tôi, tôi nhờ cậu cứu nó à? Đến lượt cậu cứu nó sao? Cậu là cái gì cơ chứ?"

Trình Vũ trừng mắt nhìn La Cường, kiên quyết nói: "La Chiến là người của tôi, anh ấy là vợ tôi, tôi sẵn sàng cứu anh ấy, tôi cứu anh ấy mắc gì phải cần bàn bạc với anh?"

"Vợ của cậu?"

Tam nhi nhà tôi là vợ của cậu?!

La Cường kinh ngạc nhìn anh, đột nhiên từ khóe miệng nở ra một nụ cười đùa giỡn, lộ ra một cái răng nanh, chế nhạo nói: "Tôi là người nắm quyền nhà họ La. Tôi chưa từng nghe nói qua tam nhi nhà tôi là vợ của cậu? Mẹ kiếp, tôi đã đồng ý chuyện này chưa?!"

Trình Vũ kiêu ngạo tự tin: "La Chiến bao nhiêu tuổi rồi? Tôi và La Chiến ở bên nhau còn cần anh gật đầu à?"

La Cường nheo mắt, những tia sáng bất định lập lòe dưới đáy mắt hần, hần nhớ đến những điều Tam mãn thầu kể với hần ngày hôm đó.

Tên cảnh sát họ Trình, cậu con mẹ nó đã làm hỏng em trai tôi! Cái mông Tam nhi bị cậu chơi đến phải đi bệnh viện giải phẫu, cậu thật sự cho rằng tôi không biết sao!

Theo lời kể của Tam mãn thầu, La tiểu tam nhi lúc ấy nằm trên giường bệnh, nước mắt lưng tròng, mông nứt nguyên một đường lớn, thật sự còn to hơn vết mổ trên bụng Tam gia gia nữa! Tam gia em có khóa kéo trên bụng, còn em trai Lão nhị anh có cái khóa kéo trên mông. Ca phẫu thuật thực hiện tại phòng khám hậu môn trực tràng mất hơn hai giờ. Tam gia cũng đợi ngoài cửa hơn hai giờ. Nghe bác sĩ nói phải khâu hơn 20 mũi, đau đớn kêu to đến thương tâm! Lão nhị, đây là em của anh đó, mới rời khỏi anh có mấy ngày, đã khiến người ta ức hiếp như thế, anh là anh trai, cũng phải nên khuyên bảo cái đôi chim câu hư hỏng kia một chút đi.

La Cường nhìn khuôn mặt đẹp trai, bình tĩnh và quật cường của Trình Vũ trước mặt, nhìn đôi mắt trong sáng thuần khiết kia, trong lòng hần nổi sóng, không biết phải nên cảm thấy thế nào.

Tam nhi, tên nhóc thối kia, bây giờ còn dám chỉ vào mũi hần mà nói với hần, anh à, đừng gây phiền phức cho gia đình em nữa, được không? Em đã thay đổi rồi, em không muốn lăn lộn trong giang hồ nữa, em muốn sống một cuộc sống bình thường, mở một quán ăn nhỏ để nuôi sống gia đình, hàng ngày chăm sóc vợ và mẹ vợ, cả

nhà sum vầy bên nhau bình đạm mà sống.

Vì ai? Chính là vì Trình Vũ này.

Tam nhi nói, anh, em thực sự hối hận, em có lỗi với em ấy, em ước gì cánh tay bị hỏng đó nằm trên người em. Em đã làm em ấy đau lòng.

Câu này cho ai? Vẫn cho Trình Vũ này!

Phải, Tiểu tam nhi có gia đình, có một người vợ đẹp trai tuấn tú, thậm chí còn về làm rể nhà người khác. Hắn có công việc, có gia đình riêng, từ lâu đã không cần phải chờ anh trai lo lắng ...

La Cường mắt lóe sáng, đột nhiên anh nói: "Họ Trình, cậu nên tách khỏi Tam nhi đi. Hai người không hợp nhau."

Trình Vũ: "Tại sao?"

La Cường: "Tại vì tôi nhất định phải tách hai người ra?"

Trình Vũ: "Nếu không phải cái chết chia lìa, tôi sẽ không tách ra khỏi anh ấy!"

La Cường chế nhạo, đúng là không biết điều. Hắn không có chớp mắt, lấy tay đánh thật mạnh vào bụng trên Trình Vũ!

Trình Vũ bị đâm đến phun ra máu, một tia máu bầm từ kẽ răng chảy ra, sau đó là từng ngụm từng ngụm máu tươi. Anh kịch liệt run rẩy, đau đớn, hai mắt mờ mịt trước La Cường.

La Cường thô bạo hỏi: "Còn bây giờ thì sao? Tách ra được không? Hôm nay tôi sẽ giết chết cậu đấy, tin không?"

Ánh mắt Trình Vũ dại ra, thân thể vô cùng yếu ớt, vừa nôn ra máu chửi rủa: "Tên khốn nạn ... đừng hòng nghĩ đến..."

La Cường cau mày, đột nhiên hét lên, "Mẹ nó cậu bị ngu à? Tai nạn xe làm gãy một cánh tay rồi làm hư luôn não cậu hay sao?! Cậu ở cùng Tam nhi có gì tốt đẹp? Nó có thể cho cậu những gì? Đẹp mấy cái ngày lành tháng tốt đi, cậu sắp sửa bỏ mạng vì Tam nhi đó, cảnh sát Trình, thấy đáng không?"

Trình Vũ bụng đau như lửa đốt, đau đến mức hai mắt tối sầm lại, cả đời anh chưa bị ai đánh đau đến như thế, mà tên khốn nạn trước mặt này lại là anh trai yêu dấu của La Chiến!

Trình Vũ lại nôn ra một ngụm máu, khoang mũi cũng đầy máu, anh sắp ngạt thở.

Ánh mắt anh mờ mịt vì đau đớn, môi khê nhếch, kiên định nói: "Tôi yêu La Chiến, tôi chỉ yêu anh ấy, anh đừng hòng xem vào ... Tôi không ngốc, tôi sẽ không bao giờ chia tay với anh ấy, không bao giờ."

La Cường ngây người nhìn người nôn ra máu trước mặt, chậm rãi buông tay ra, đứng dậy.

La Cường đang chờ đợi những lời này của Trình Vũ. Trình Vũ nói rằng anh yêu La Tiểu Tam nhi, sẽ không bao giờ chia tay.

La Cường hiểu được, nếu sau này có kẻ thù dám tới cửa bắt nạt Tiểu Tam nhi, cảnh sát này nhất định sẽ không ngồi yên, bằng giá nào cũng phải bảo vệ La Chiến.

Một ngày nào đó, nếu đứa em trai chưa bao giờ làm người khác bớt lo của hắn gặp phải một vụ tai nạn xe khác, cần phải trả một cánh tay trái khác để cứu nó, Trình Vũ ngốc nghếch này chắc chắn cũng sẽ quên mình đi cứu La Chiến, không ngần ngại mất thêm một cánh tay ...

Trình Vũ bị hắn đánh đòn hiểm, nôn ra máu khắp sàn nhà, vẫn nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Tôi yêu La Chiến, sẽ không chia tay."

Giao Tiểu Tam nhi cho một người như vậy cả đời, làm anh cần gì phải lo nữa?

La Cường lại như thoáng nhìn thấy một khuôn mặt đẹp trai khác đang vịn vẹo đi vì đau đớn, khuôn mặt đó cũng có một đôi mắt chân thật và trong veo, lúc đó bị người ta đâm vào bụng, chảy máu rất nhiều, nhưng cố gắng chịu đựng đau đớn, nói với hắn, Lão nhị, đừng lo lắng, em sẽ không bỏ anh, em sẽ không bao giờ rời xa ...

Lúc đó La Cường cuối cùng cũng hiểu ra, tại sao lúc trước em mình lại giận dữ khóc lóc om sòm như vậy, hóa ra là muốn đòi lại công bằng cho cậu cảnh sát này.

Hắn yêu Thiệu Quân bao nhiêu, thì La Chiến cũng yêu Trình Vũ bấy nhiêu. La Chiến và Trình Vũ cũng đã từng sát cánh bên nhau nhiều năm, đổ máu, cùng đi qua sinh tử. Một người sống cả đời, có thể gặp một người như vậy, yêu đến không thể buông tay, vì người này có thể làm tất cả ...

La Cường chỉ vừa ngẩn ngơ, không ngờ hắn đã nhanh chóng bị Trình Vũ tinh ý nhận ra.

Trình Vũ dùng đầu gối thúc vào ngực làm La Cường lão đảo, bay tới nhật súng, thân thể yếu ớt chống đỡ không nổi, đành phải dựa vào góc tường. Anh cứng rắn chống đỡ cơ thể mình bằng khuỷu tay phải bị hỏng, cầm súng bằng tay trái chĩa vào thái dương La Cường, lạnh lùng nói: "Không được nhúc nhích."

La Cường kinh ngạc như ong mày, khóe miệng nhếch lên cười: "Ngon lành nhỉ, thật là cái đồ chết tiệt, bị đánh như thế còn chưa đủ sao?"

Mặt Trình Vũ tái nhợt, thở hổn hển, nôn ra rất nhiều máu, nhưng không làm giảm đi vẻ lạnh lùng trên khuôn mặt hoàn mỹ với những đường nét rắn rỏi.

La Cường nheo mắt nói: "Cảnh sát Trình, cậu định bắt tôi như thế

à? Nào, lại đây, bắn ở đây này."

La Cường lấy ngón tay khiêu khích chọc vào trán hắn. Trình Vũ cắn môi giận dữ nhìn hắn, nhưng thay vì bóp cò, anh lại đưa ngón tay ra sau ...

La Cường đắc thắng chế nhạo: "Cảnh sát Trình, tôi biết cậu không dám bắn. Nếu hôm nay cậu nổ súng, cậu và Tam gia sẽ kết thúc ngay. Cậu nổ tung đầu ông đây, để xem Tam gia còn chấp nhận ngủ chung một cái giường với cậu không. Không tin, cậu có thể thử. "

Chân mày Trình Vũ nhíu chặt, anh không nói, nhưng cũng không thể động tay động chân. Cho dù trên tay La Cường đã dính máu bao nhiêu sinh mạng, nhưng người đàn ông này là anh ruột của La Chiến, Trình Vũ cũng không thể bắn phát súng

này.

Ngày đó, La Cường nghênh ngang đi xa dưới họng súng của Trình Vũ, trước khi đi còn ngạo mạn quay đầu lại, chỉ vào thanh niên yếu ớt gần như ngất đi trên sàn nhà, ném cho Trình Vũ cái nhìn sắc bén không cam lòng.

Cảnh sát Trình, Tam nhi nhà tôi từ nay về sau giao cho cậu! Tôi đâm cho cậu hai quả đấm, khiến dạ dày cậu phun máu để làm cậu nhớ kỹ ngày hôm nay, chính tay tôi đích thân tặng lại em trai tôi cho cậu, Cảnh sát Trình, cậu có cảm thấy thiệt thòi không?

Vì cậu thích nó, nên phải cố gắng mà bảo vệ, nếu đã xem nó là vợ thì luôn phải để nó làm ưu tiên hàng đầu, thương nó lo lắng cho nó! Nếu không bảo vệ tốt, một ngày nào đó sẽ khiến Tiểu tam đau, móng lại bị rách, hoặc một ngày nào đó để cho tôi biết cậu hối hận, thay lòng đổi dạ, tôi sẽ không bao giờ buông tha cho cậu, Tôi sẽ quay lại tính sổ cậu!

Cũng là ngày hôm đó, La Chiến bị đánh ngất xỉu rồi lôi vào căn phòng nhỏ đen kịt hoàn toàn không hay biết, anh trai hắn đã "gả"

hấn cho Cảnh sát Trình.

./.

-----oOo-----

Chương 71

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 71: Tuyệt chỗ thâm hoan

Chuyển ngữ: Andrew Pastel

Toàn bộ tòa nhà được cảnh sát bao vây, dây cảnh giới màu vàng giăng xung quanh thi thể Đàm ngũ gia

Có năm tòa nhà cao tầng trong khu chung cư này, mỗi tòa nhà cao 25 tầng, hàng nghìn người sống trong đó. Chuyện vừa xảy ra, hiện trường đông đúc bao nhiêu người túm tụm ra xem chật như nêm cối. Một mớ hỗn độn xe taxi và các phương tiện giao thông khác đậu dọc bên đường, thậm chí có tài xế còn mở cửa xe chạy xuống xem người chết.

Chính những người vây quanh hóng chuyện này đã che giấu sự có mặt của Thiệu Quân tại hiện trường lúc ấy. Ngày càng có nhiều cảnh sát đến, Thiệu Quân cố gắng hạ vành mũ xuống, lo lắng quét khéo mắt ra xung quanh, sợ có người quen nào trong cục công an nhận ra có công tử nhà Thiệu Quốc Cường trong xe .

Thiệu Quân lo lắng, cứ liên tục vươn tay sờ sờ chiếc điện thoại di động trong túi quần, phân vân không biết có nên gọi cho La Cường hay không.

La Cường nói với anh, nếu không quá mức nghiêm trọng thì đừng gọi, nhớ ông đây đang bí mật theo dõi, em gọi đến thì bại lộ anh!

Thiệu Quân đang nghĩ ngợi, chợt đỉnh đầu "rầm" "rầm" hai tiếng!

Anh giật mình ngẩng đầu lên, một thanh niên mặc cảnh phục dùng tay đập vào kính xe: "Này, này, đứng đây làm gì vậy?"

Thiệu Quân bình tĩnh hạ cửa xe xuống: "Làm sao vậy?"

Viên cảnh sát xoa tay: "Đường này giới nghiêm rồi, anh không thể đỗ ở đây! Anh quay đầu xe đậu qua đường bên kia đi!"

Thiệu Quân dùng giọng điệu rất lưu manh của mình gầm gừ:
"Nguyên con đường to như thế sao lại không cho đậu xe ..."

Anh lạnh lùng thoáng liếc một cái dưới vành mũ, nhìn xung quanh, khởi động xe nhanh như chớp bỏ chạy.

Thiệu Quân rẽ ngoặt dừng ở một góc khuất của ngã tư, chỉ lộ ra đuôi xe, dừng lại rồi lại cảm thấy không ổn, nắp thế này nhờ đâu La Cường không nhìn thấy anh, lo lắng rồi bại lộ, không ai tiếp ứng, hẳn phải làm sao đây?

Nghĩ ngược nghĩ xuôi, rồi càng thêm rối, anh cắn răng lấy điện thoại di động ra bấm số của La Cường. Điện thoại và số điện thoại của La Cường đã được chuẩn bị trước để phục vụ cho "công việc" này.

Chuông điện thoại bất ngờ vang lên từ phía sau làm Thiệu Quân sợ đến nhảy dựng lên khỏi ghế, suýt nữa đụng phải nóc xe!

Anh ngoảnh đầu lại.

Điện thoại của La Cường nằm lơ lửng trên ghế sau.

Thiệu Quân đập hai lòng bàn tay vào vô lăng, bĩu môi, nhỏ giọng chửi rủa.

Tên khốn này tính toán kỹ lắm rồi, biết Tam gia gia không nhịn được phải gọi điện thoại, nên cố tình không mang theo điện thoại liên lạc, để cho anh sốt ruột chờ đợi như ngồi trên đống lửa ...

Cũng khó trách sao Thiệu Quân lại lo lắng đến thế. Anh biết quy cách mà đội cảnh sát hình sự thăm dò hiện trường vụ án mạng:

cảnh sát bên ngoài đã chặn đường, phong tỏa hiện trường. Các thành viên cốt lõi của đội chắc chắn đã cầm súng tiến vào tòa nhà, chặn tất cả các lối ra trong hành lang. Làm thế nào La Cường có thể đi ra đây?!

Thiệu Quân nghĩ tới nghĩ lui, mồ hôi trên cổ đều rịn ra hết, lông mi ướt đẫm, trong lòng đột nhiên hốt hoảng sợ rằng sẽ không bao giờ gặp lại La Cường nữa.

Thực sự chỉ khi kè bên hiềm cảnh sinh tử mới nhận ra mình khắc sâu người này vào tim đến cỡ nào, bản thân mình quan tâm đến người này nhiều đến bao nhiêu...

Thiệu Quân nổ máy khởi động xe, định đi vòng quanh hiện trường một lần nữa, hy vọng có thể thấy được La Cường. Anh đang định đạp ga thì cánh cửa sau tai phát ra tiếng vỗ nhẹ.

Bóng dáng quen thuộc vụt vào trong xe, đầy mùi thuốc súng và máu tanh, La Cường vẫn giữ vẻ mặt lạnh lùng, thậm chí sát khí chém giết vẫn còn đọng lại giữa hai chân mày, trông mệt mỏi, ngực phập phồng thở dốc.

La Cường: "Đi."

Thiệu Quân kinh ngạc, trái tim thất lạc của anh bỗng trở lại đúng vị trí.

La Cường bình tĩnh đến đáng sợ, hừ nói: "Chờ sốt ruột lắm phải không?"

Thiệu Quân: "....."

Ai sốt ruột chờ? Thiệu Quân chợt cảm thấy lòng mình lại kiên định, nhìn La Cường một cái nhìn đầy kiêu ngạo qua kính chiếu hậu, răng nanh hung hăng cắn điếu thuốc, dùng lưỡi cuộn khói thuốc vào miệng, nhai vài cái như đang hưởng thụ vị thuốc, bộ dạng này là học từ La Cường.

Chiếc xe từ từ lách vào làn đường, phóng đi không gấp gáp rồi nhanh chóng biến mất trong biển xe mênh mông ...

La Cường bỏ lại Trình Vũ hôn mê, đi ra khỏi nhà, đội cảnh sát hình sự đã bắt đầu quét toàn bộ tòa nhà, tìm kiếm những kẻ tình nghi. La Cường từ từ đi xuống cầu thang cứu hỏa ở phía bên kia tòa nhà, mang theo một hộp dụng cụ, giả vờ ở trong cầu thang để sửa chữa dây điện, trốn ngay dưới mí mắt cảnh sát, rồi trà trộn vào nhóm nam nữ trong vũ trường, đi ra khỏi cửa ...

La Cường ngồi dang rộng hai chân trong xe, ngẩng cổ lên, hít thở sâu vài hơi.

Hắn như chợt nhớ ra điều gì đó, cầm điện thoại lên, gửi nhanh hai tin nhắn, sau đó rút sim điện thoại ra bóp nát thành từng mảnh, ném mảnh vụn ra ngoài cửa kính xe.

Hắn lột bỏ chiếc áo khoác đang mặc trên người, lộ ra những vết máu trên ngực, mùi tanh tưởi nồng nặc tràn ngập cả thùng xe.

Thiệu Quân không hỏi gì cả.

Còn hỏi gì nữa?

Chỉ cần tên khốn đó trở về và vẫn còn sống, Thiệu Quân cũng không muốn hỏi thêm gì.

La Cường cởi bớt da to, ném lại cho người ngồi trước, mang giày vải của mình vào.

Hắn đột nhiên không đành lòng, có chút áy náy, dưới sự bình tĩnh của thể xác là cảm xúc mãnh liệt của tâm hồn, hắn từ phía sau vuốt cổ Thiệu Quân một cái.

Hai tay La Cường từ từ trượt xuống, áp lên ngực Thiệu Quân, vỗ vỗ như đang dỗ dành một đứa trẻ, môi hắn kề sát tóc Thiệu Quân, dịu

dàng hiểm thấy, như muốn an ủi người kia, đừng lo lắng ...

Hôm đó, cả hai không dừng lại, nhanh chóng phóng xe thẳng ra khỏi thành phố. Chạy đến địa điểm đã định trước, họ đổi xe, lần nữa ngồi vào xe của Thiệu Quân, thần quỷ vô tung, không thể điều tra ra dấu vết.

Họ nghỉ chân ở một nơi hoang vu. Thiệu Quân rất thông thuộc địa hình vùng ngoại ô Thanh Hà, điều khiển xe đến nơi có nước dưới chân núi gần đó, sông lớn tách thành một vài dòng suối nhỏ ở đây, nước suối trong vắt chảy róc rách len qua những viên đá lớn phủ đầy rêu...

Chiếc xe đậu trên một vùng bằng phẳng ở bãi đá, đốt lửa trại bên suối để thiêu rụi quần áo và dụng cụ dính máu.

La Cường liếc nhìn Thiệu Quân, chỉ tay nhắc nhở: "Giày của em."

Thiệu Quân: "Hả?"

La Cường: "Quay lại nhớ vứt đôi giày đi. Anh đã mang, trên đó có vết máu."

Thiệu Quân: "Ừm."

La Cường lo lắng, lại dặn thêm một lần: "Đừng quên đó."

Thiệu Quân: "... Biết rồi."

Một thác nước nhỏ đổ xuống trên vách đá núi, tạo thành một bức màn nước mỏng rộng khoảng một mét. Nước đổ xuống mặt đá, bao năm xói mòn đã mào ra một hồ nước cạn đầy tiếng nước róc rách.

La Cường lột bỏ lớp quần áo cuối cùng, trần như nhộng nhảy xuống hồ nước.

Thiệu Quân đi vào ghé sau dọn dẹp những dấu tích trong xe, lâu lâu

lại liếc nhìn ai đó. Chỗ sâu nhất của hồ chỉ chạm tới hông La Cường. La Cường đi thẳng đến vách đá, vùi thân mình trong thác nước nhỏ, mặc cho băng giá của thác nước xuân ngấm vào cơ thể từ đầu đến chân!

La Cường ngẩng đầu nhìn đỉnh vách núi, ánh mắt ngẩn ngơ.

Những tảng đá lộ ra trên vách đá cao vài thước, cây cỏ mọc ra từ những kẽ hở, dù điều kiện sống khắc nghiệt, vẫn ngoan cường hấp thụ không khí trong lành của núi, tự do tự tại mà sinh sôi.

La Cường hé miệng, để nước lạnh dội vào mặt, yết hầu và ngực rửa sạch vết thương và vết máu còn sót lại. Cơ bắp toàn thân bị cột nước dội đau đớn, lớp da trên đầu vai và ngực đông cứng thành một màu đỏ sẫm, nước rửa trôi theo đầu ngón tay đỏ bưng và thô ráp, như muốn rửa đi những máu tươi từng dính trên bàn tay này. .

La Cường nắm chặt tay, thả lỏng cổ họng, gào thét thật dài trong làn nước dày đặc nặng nề, trút ra ngọn lửa hoang dại tích tụ nhiều năm trong lồng ngực ...

Hắn ra khỏi nhà tù, vi trong đầu còn người vương bận.

Lúc này hắn đang đứng ở ngã tư đường, nhìn phong cảnh con đường phía trước, rồi lại quay đầu đi từng bước quay về, vẫn là vì một người hắn vương bận trong lòng.

Hai người, một người trong hồ nước, một người trên bờ.

Thiệu Quân ngây ngốc nhìn La Cường, đôi mắt mơ hồ thất thần.

La Cường cũng nhìn anh, cả người bị bao bọc trong nước, gương mặt lạnh lùng trong dòng nước xiết càng thêm khắc sâu, giống như một bức tượng màu lục lam hoàn mỹ. Từng đường nét trên ngực và bụng đều vô cùng sắc sảo, đám lông xoắn rậm rạp ở bụng dưới được nước suối chải vuốt, cuộn trên mặt nước, lộ ra thứ hùng vĩ cường tráng mạnh mẽ kia.

Rừng núi vắng lặng, xung quanh yên tĩnh đến mức có thể nghe thấy nhịp tim mạnh mẽ đập trong lồng ngực của nhau.

Thiệu Quân sắc mặt tái nhợt, hầu hết trượt trượt, anh vươn tay cởi cúc cổ áo mình.

Ngón tay của anh không ngừng run rẩy, rồi rắm nhưng hưng phấn mở bung áo sơ mi, lộ ra khuôn ngực sạch sẽ, sau đó không chút do dự tiếp tục cởi bỏ quần.

Anh lần đầu tiên vứt bỏ hết sự kiêu ngạo và dè dặt của mình trước mặt La Cường, tự lột sạch từ đầu đến chân, mạnh mẽ ném quần [ót ra khỏi đầu ngón tay, như trút hết oán hận trong tuyệt vọng!

Thiệu Quân thở dồn dập, bước chân trần lên những tảng đá gồ ghề, nóng lòng muốn nhảy xuống hồ nước.

Nhưng vừa mới nhảy vào Thiệu Quân đã hét lên thảm thiết, như một con cá trắng trần trụi, gần như lao thẳng lên khỏi mặt nước!

Cái lạnh tê tái khiến nửa người dưới anh nổi đầy da gà, máu cũng muốn đông lại, trời ơi lạnh quá! ! ! ! !

Nước lạnh thế này mà con mẹ nó La nhị đồ khốn nạn này không biết là nước lạnh à! Thế mà còn ngâm mình trong đó "ôm cây đọt thỏ", chờ Tam gia đây xuống, chẳng phải đang cố ý lừa Tam gia đây à?!

Thiệu Quân rú lên vùng vẫy trong hồ, rõ ràng là biết bơi nhưng lại như sắp chết đuối trong một hồ nước chỉ cao đến chim. Lúc này La Cường đột nhiên thoát ra khỏi bức màn nước, bước những bước to lao về phía Thiệu Quân, ôm người cách đó vài bước vào vòng tay của mình ...

Từng lỗ chân lông cực kỳ lạnh lẽo chật vật của Thiệu Quân ngay lập tức được bao bọc trong khuôn ngực rộng lớn ấm áp của La Cường, một luồng nhiệt bao bọc lấy trái tim anh, làm nó như tan chảy. Khuôn

mặt La Cường như mờ ảo dưới màng nước, ánh mắt đau đớn khi động tình thậm chí còn không quá chân thật khiến anh run lên. La Cường mãnh liệt hôn lên miệng Thiệu Quân, ngay lập tức nhận được phản ứng nóng bỏng nhất, hai đôi môi nóng rục quấn vào nhau, mút mát gặm cắn. La Cường cắn khóe miệng Thiệu Quân, hôn lên mặt, lên mắt, lên cổ đưa trẻ hấn yêu tha thiết, dùng nhiệt độ nóng bỏng trên khuôn ngực ủ ấm cơ thể lạnh lẽo của Thiệu Quân. Thiệu Quân hai mắt đỏ hoe, mũi đỏ bừng, không biết là do lạnh, lo lắng hay là hưng phấn quá độ mà sắc mặt lúc trắng lúc đỏ, cả người run như một con thỏ!

Hai người ôm lấy cơ thể nhau, vuốt ve, cọ xát, hôn lấy như thể chưa đủ gần, chưa đủ thỏa mãn những yêu thương.

Giữa núi non sơn thủy hữu tình, cả cuộc đời dài đằng đẵng dường như cuối cùng cũng tụ về một điểm thời gian. Sự phấn khích đang xen dịu dàng lúc này còn hơn cả quá khứ tương lai muôn sông nghìn núi, là một cầu vồng tuyệt đẹp vắt ngang đỉnh núi cao nhất.

La Cường có thể cảm thấy Thiệu Quân run lên vì lạnh trong vòng tay mình, các đầu ngón tay trắng bệch. Hấn kéo người không ngừng gặm nhấm mình ra, đột nhiên cúi đầu, ôm ngang hông bế bổng anh lên!

"Này ... anh ... Á á á ----"

Thiệu Quân bị La Cường kéo lên khỏi mặt nước, trời đất trước mắt như quay cuồng. Anh trần trụi, túm chặt lấy vai La Cường.

Anh đá đập lưng tung trước người La Cường, La Cường lập tức một tay ôm lấy đùi anh, một tay vỗ vào mông anh: "Đừng có lộn xộn."

(tư thế bế này là giống vắc bao gạo lên vai chứ không phải bế công chúa nha...)

"A -" Thiệu Quân giận dữ gầm nhẹ: "Anh dám đánh em?!"

La Cường khiêng người lên bãi đá, đi về phía xe, đẩy người vào ghế sau xe rồi đề lên anh.

Băng ghế sau xe chỉ rộng một mét, cả hai ôm nhau nằm nghiêng, ghì chặt nhau vào lồng ngực. Một người to lớn trước mặt như vậy, phải ôm như thế nào để đối phương mãi an ổn trong lồng ngực mình, để cất đối phương vào tim mình, không bao giờ thả ra, không bao giờ buông tay...

Chưa bao giờ Thiệu Quân lại chủ động như lần này, anh đẩy La Cường lên ghế sau rồi cưỡi lên.

La Cường giãy ra, bình tĩnh nói: "Em làm gì?"

Thiệu Quân hai mắt đen láy, không nói gì, từ trên cao nhìn xuống, cổ cong lên, giống như một con thú đực đang khát khô cổ, bỗng anh cúi đầu cắn một cái lên hạt đở trên ngực La Cường!

"Ừm ... thà con mẹ ... "

La Cường bị cắn đau, đang định phát điên, chợt miệng Thiệu Quân trượt xuống dưới, từng chút cắn vào bụng dưới hắn, cắn ra một chuỗi dấu răng, giữa hai chân thở ra hơi nóng, đột nhiên há miệng ngậm lấy cơn thịnh hắn!

"Hừm....."

Cổ La Cường gồng cứng lên, ánh mắt lập tức mất đi ý thức. Hắn kinh ngạc nhìn Thiệu Quân vùi đầu vào giữa hai đùi mình, hắn không ngờ Thiệu Quân lại như vậy.

La Cường vừa mới tắm rửa sạch sẽ dưới suối nước, làn da ướt sũng một tầng mát rượi khoan khoái, hạ thể của hắn hơi mềm nhũn vì nước lạnh giờ đang lười biếng bán cương. Hắn được Thiệu Quân để thứ đó vào miệng, máu nóng trong người hắn trướng căng lên não khiến làn da mỏng manh ở thái dương sắp không chịu nổi, luồng máu gào thét như phá tan mạch máu, toàn bộ dồn xuống phần

phía dưới ...

Thiệu Quân khẽ cau mày, mở miệng cho vào, mới nhận ra mình không biết [iếm]. Bên kia La Cường dẫn thiên binh vạn mã phi nhanh lên cây cầu dẫn vào thành, còn tòa thành của anh lúc này đang run rẩy, tiến không được lùi cũng không xong, đâm lao đành phải theo lao.

La Cường chống hai cùi chỏ đỡ thân trên, thấp giọng nói: "Làm được không?"

Thiệu Quân lẩm bẩm: "Không... chưa từng làm ... không biết."

La Cường không khỏi phì cười, thích thú hướng dẫn: "Mím môi lại, che răng đi, đừng có cắn anh đó."

Thiệu Quân miễn cưỡng ậm ừ: "Nhiều chuyện quá ... [iếm anh phiền chết bỏ ..."

La Cường ngạo nghễ hỏi: "Nếu em không [iếm anh thì [iếm ai nữa?"

Thiệu Quân đảo mắt dưới hàng mi dài, uy hiếp: "Nói nhảm nữa là em cắn anh đó..."

Mặc dù Thiệu Quân chưa từng làm cái việc mắt mặt này cho người khác, nhưng dù sao thì anh vẫn là một người đàn ông, da mặt dày dặn, không biết xấu hổ, học mọi thứ rất nhanh.

Nếu ai đó bắt anh làm điều này, đàn anh Trâu dám bắt anh điều này, anh sẽ đá vào mặt tên đó, đánh cho nằm đo đất.

Nhưng Thiệu Quân muốn làm cho La Cường, không phải vì bất cứ điều gì khác, cũng không phải do cuộc cá cược cảnh sát có kiểm tra khoang đông lạnh trước đó không, chỉ đơn giản là vì thích người trước mặt. La Cường luôn không thể nhận được những điều tốt nhất từ người khác, đến lượt Thiệu Quân, anh muốn mang đến cho La Cường những điều tốt đẹp nhất, để La Cường được thoải mái và

hạnh phúc.

Anh cẩn thận dùng đầu lưỡi liếm quanh thứ đó của La Cường, khoang miệng chậm rãi ma sát. Anh thậm chí có thể cảm giác được cái thứ này đang nhanh chóng to ra trong miệng, phình đầy khoang miệng anh, thành hình dạng hoàn chỉnh nhất và hoàn hảo nhất. Thứ đàn ông của La Cường vừa to vừa dài, khí thế ngút trời, bộ gốc quá lớn anh không thể nuốt hết nổi, thứ cứng rắn nóng rực trong khoang miệng không ngừng càn quét anh, thiêu đốt, va chạm cổ họng anh ...

"Sao mà..... của anh....."

Thiệu Quân lẩm bẩm, đang định phàn nàn, sao mà cái thứ của anh càng ngày càng lớn, La Cường lại phình thêm một phân nữa trong miệng, lao thẳng vào cổ họng anh, chặn lại nửa câu sau của anh, không thể kêu lấy một tiếng!

Thiệu Quân cố gắng hết sức chịu đựng, kiên trì làm. La Cường phía dưới anh chậm rãi ngã người xuống, thở hổn hển, cơ bụng dưới càng cong cứng hơn vì khoái cảm, run rẩy trước mặt khiến anh nóng mắt, càng thêm kích thích. Anh liếm mạnh, vuốt ve hai bắp đùi vạm vỡ của La Cường, lắng nghe tiếng thở dốc nặng nề người đàn ông này phát ra trong lồng ngực khi bị lửa dục nhấn chìm.

La Cường hai mắt đỏ bừng, ngửa mặt thở dốc, bị cái màn thầu hư hỏng này gây sức ép, trái tim già nua như bị ném trong chảo dầu, sắp sôi lên.

Hắn ôm mặt Thiệu Quân bằng cả hai tay, mê đắm nhìn anh. Hông hắn thúc vào miệng Thiệu Quân hết đợt này đến đợt khác, nhìn người thanh niên đang hút lấy thứ trắng của mình, khóe mắt chậm rãi chảy ra vài giọt nước vì khó chịu. Biểu cảm của Thiệu Quân khi ám ức thật sự mê người, chân mày run rẩy, đuôi mắt dài thanh mảnh, có giọt nước trên mi, híp mắt, khẽ nhăn mũi, giống như một con mèo ... Nhưng người đàn ông này cổ nổi gân xanh, yết hầu nhô cao, bả vai trần những đường cong, hiện ra rõ ràng cơ thể nam tính

của một người thanh niên trưởng thành. Thoạt nhìn có vẻ hơi mâu thuẫn, nhưng lại quyện vào nhau rất tuyệt vời, đủ để làm La Cường điên cuồng, làm bất cứ kẻ nào cũng phải điên cuồng!

La Cường không thể giữ được nữa, hấn kẹp mạnh hai đùi, ôm chặt đầu Thiệu Quân thậm chí cả nửa người khóa lại giữa hai chân mình!

Thiệu Quân bị hấn vện thô bạo, mặt anh đỏ bừng, thở không nổi.

--

Phần tên chương "tuyệt chỗ thâm hoan", có nghĩa là làm tình trong lúc khó khăn nguy hiểm nhất, chắc là chế từ câu "tuyệt chỗ phùng sinh" (cố gắng sống trong điều kiện khắc nghiệt)

./.

-----oOo-----

Chương 72

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 72: "Làm việc trong xe"

Chuyển ngữ: Andrew Pastel

La Cường dùng chân kẹp chặt anh, sau đó trở mình, ngay lập tức áp Thiệu Quân lên ghế sau, đặt anh dưới thân.

Thiệu Quân bị La Cường đè nặng, thở hổn hển, quay mặt sang bên dùng đôi mắt đen láy nghiêng nghiêng nhìn hắn.

Cả hai người đều run lên vì kích động, bầu không khí vô cùng bí bách lại càng thêm phần kích thích. Cơ nghẹn mấy năm bị đè nén trong cổ họng như bùng cháy, nhưng rồi lại sợ ngọn lửa kia sẽ phừng lên cháy đến người trước mắt.

La Cường hôn lên tóc, mặt, lên tai Thiệu Quân, thì thầm hỏi: "Cũng muộn rồi. Nếu không quay lại sẽ bị lộ mất."

Thiệu Quân hai mắt rồi bời, vội vàng nói: "Không sao."

"Mọi người phát hiện ra mà không sao à?"

"Lần trước lũ dâg, anh cũng chạy ra ngoài, cuối cùng cũng đâu có vấn đề gì? ... Em rất muốn để mọi người phát hiện ra, dù gì em cũng có cách giúp anh."

La Cường lẩm bẩm: "Con mẹ nó, em điên rồi ..."

Thiệu Quân ngậy người nhìn hắn, vì tên khốn kiếp này, anh đã điên từ lâu rồi.

Thiệu Quân thất thần, đôi mắt đầy khao khát, La Cường có thể hiểu được khao khát đó.

La Cường đề lên vai Thiệu Quân, khàn giọng đe dọa: "Muốn dụ dỗ ông đây à ... Đừng hối hận ..."

Thiệu Quân muốn gì, La Cường sao có thể không biết? La Cường cũng có muốn nó không?

Lúc cả hai có yêu đương vụng trộm dưới ánh tà dương trên trang trại. La Cường đã rất muốn Thiệu Quân, muốn ấn cơ thể hấp dẫn mê người kia đặt dưới đáy quần, mạnh bạo mà làm. Trên đường chạy trốn trong đêm lữ quét bất ngờ, trên sân thượng đông đầy ánh trăng, hay sàn nhà đầy dầu mỡ sau phòng bếp, hẳn đều khao khát Thiệu Quân ... Loại cảm xúc khát khô cổ vì trơ mắt nhìn tuyệt cảnh nhưng phải kiềm chế, lo lắng sẽ bị mất đi làm cho không một ai có thể kháng cự ý muốn đòi lấy, muốn an tâm.

La Cường biết sau phẫu thuật, cơ thể của Thiệu Quân không được như trước. Hắn vẫn luôn kiềm chế không làm, chỉ vì sợ làm tổn thương cái màn thầu này.

Một người ở độ tuổi và chỗ đứng như La lão nhị, nhân vật đẹp để quyến rũ nào mà chưa từng gặp qua, chưa từng chơi bời qua? Nhưng chơi bời cũng đã chơi đủ rồi, chơi đến hắn như dần tê dại, lạnh lùng, máu lạnh, bao nhiêu năm trong lòng hắn không có một chút ngọn sóng, cho tới khi gặp được đứa nhỏ này. Đôi mắt trong veo và thuần khiết của Thiệu Quân có thể nhìn thấu trái tim La Cường, nhìn thấu tâm hồn hắn, khiến hắn nguyện ý bị thần phục, đến nỗi không dám chạm vào, không dám đùa giỡn, không thể chơi, sợ quá gian nan, sợ sẽ gây tổn thương, sợ sẽ khó vấn hồi.

Ánh mắt hai người hỗn loạn, nhìn nhau một lúc lâu, La Cường theo bản năng nhìn xung quanh tìm thứ gì đó có thể dùng được, đã bị Thiệu Quân nắm lấy ngón tay.

Thiệu Quân với tay tới một mục tiêu rõ ràng, anh lấy ra bao cao su

với mấy thứ linh tinh từ ngăn đựng đồ nhỏ ở ghế trước, ném cho La Cường không nói một lời.

La Cường nhìn kỹ, khàn giọng nói: "... Em nhớ anh đến thế à?"

Thiệu Quân vẫn khăng khăng: "Ai nhớ ai?"

La Cường đè lên anh, cố ý trêu chọc thô tục: "Chùi móng cũng tự mình chuẩn bị xong rồi, sao không tự mình làm luôn đi còn chờ ông đây thao?"

Thiệu Quân đỏ mặt, đá mạnh một cú: "Cút đi! ... Hoặc là cầm miệng hoặc là lăn ngay ra khỏi đây!"

Thiệu Quân trong miệng chửi rủa, nhưng đôi môi lại run lên nụ cười, trên mặt nóng rục lên màu lựu chín làm La Cường thêm khát...

La Cường dùng cổ tay siết chặt, đầu gối từ phía sau tách hai chân Thiệu Quân ra, cố tình uốn cong Thiệu Quân thành tư thế quỳ sát.

Thiệu Quân cắn môi, nhắm hờ mắt, có vẻ hơi xấu hổ nhưng cũng không tránh đi.

La Cường áp chóp mũi vào mặt Thiệu Quân, cẩn thận xem biểu cảm của người thanh niên này, đã gần trong gang tấc, nhưng trái tim lại như vạn mã bên đàng giẫm đạp, đột nhiên muốn buông tay, muốn biến mất vĩnh viễn.

La Cường lại hỏi: "Thật sự muốn?"

Thiệu Quân hoàn toàn khó chịu: "Thế có làm hay không? Nếu không làm thì nằm xuống để em làm anh?"

Cổ họng La Cường nghẹn lại: "... Không hối hận?"

Đôi mắt Thiệu Quân phóng ra tia uất giận nóng nảy, anh bĩu môi, một lúc lâu mới nói: "Anh có thể khiến em hối hận không?"

La Cường đè anh xuống, nhìn Thiệu Quân đau đớn run rẩy dưới mình, cơ lưng Thiệu Quân rất rắn chắc, mảnh mai thon dài, làn da tươi trẻ sáng bóng.

Các ngón tay của La Cường thô ráp, khớp ngón phồng to, lần đầu tiên đưa vào khiến Thiệu Quân rất khó chịu, hừ ra tiếng. Thiệu Quân căng hết cả người, mím môi, dùng hai tay bám chặt vào đệm ghế, cong móng như mèo cào vào đệm.

La Cường: "Thả lỏng một chút."

Thiệu Quân: "... đau quá."

La Cường: "Chặt vậy?"

Thiệu Quân: "....."

La Cường: "Em chưa từng làm đúng không? Lớn đến từng này rồi còn chưa từng làm?!"

Thiệu Quân: "....."

La Cường cau mày, đột nhiên không nhịn được muốn mắng, hấn đau đến mức muốn ói ra máu: "Thằng nhóc này em chưa từng làm mà suốt ngày còn ba hoa với ông đây. Họ Trâu họ Vương, mặt trên mặt dưới gì cũng đùa giỡn nhiều lần, mẹ nó ai nói với anh mấy câu này?!"

Thiệu Quân bị lộ tẩy, mặt đỏ bừng, bĩu môi, ậm ừ: "Em vậy đó thì sao, anh ... sao anh biết chưa từng làm!"

La Cường nói: "Cái môn đó đã được làm không phải thế này! Em đã từng chơi à? Em biết chơi như thế nào không?"

"Thế anh là cái loạn hay đùa giỡn chơi bởi người khác phải không? ..."

Mắt La Cường bỗng đỏ lên.

Thiệu Quân cũng tức giận, định quay đầu há miệng cắn người, La Cường đã đè anh lên, thô bạo bịt miệng anh lại, đầu lưỡi quấn lấy nhau, hôn thật sâu, cả tâm hồn rối loạn, không thể chịu đựng được nhưng lại không nỡ tách ra....

La Cường dùng bàn tay liên tục chạm vào lưng, eo, mông, từng đốt xương sống của Thiệu Quân dọc từ trên xuống dưới để giúp anh thư giãn. Khi ba ngón tay đưa vào, lưng Thiệu Quân rịn một tầng mồ hôi nóng, trên mông cũng đầy mồ hôi và dầu bôi trơn, tay sờ vào cũng trơn trượt, khiến La Cường đang cúi phía trên suýt chút nữa trượt xuống dưới.

Đôi mắt Thiệu Quân đỏ bừng, vùi mặt vào cánh tay, La Cường từ đằng sau ngậm lấy vành tai anh: "Mới ba ngón thôi đã không chịu được. Lát nữa anh đặt "năm ngón tay" vô thì em định thế nào? "

Thiệu Quân khóe mắt còn đang ướt ướt, trong lòng bỗng nhiên vui vẻ chửi bới: "Thôi đừng xạo nữa, sao anh mặt dày như vậy chứ!"

La Cường hai mắt cũng đỏ sừng lên, giọng nói thậm chí còn hơi run rẩy, hấn chưa từng như thế này bao giờ, thô lỗ nói: "Thử xem của ông đây có thô như vậy không..."

La Cường bôi dầu bôi trơn lên thứ cường tráng của mình. Thân dưới vẫn còn dính nước bọt của Thiệu Quân. Thiệu Quân lúc này đè hấn ra liếm láp bừa bãi, nước bọt chảy xuống háng, đầu lưỡi thỉnh thoảng va vào tinh hoàn, cảm giác sung sướng bí ẩn khiến La Cường khát vọng đến run lên ...

Hấn choàng cánh tay cứng như sắt của mình qua eo Thiệu Quân, tận mắt quan sát, vật cứng kia đang xé nát máu thịt của chính hấn, cắt nát trái tim hấn, đâm thẳng vào cơ thể Thiệu Quân từng tấc một!

Người phía dưới siết chặt mông, toàn thân co lại vì đau đớn, bị sức

nặng của La Cường đè nén, không chống cự nổi, đau đớn rên lên từng tiếng ưm a.

La Cường một hơi đâm tới, cảm giác như không phải đâm vào người bên dưới, mà là một vũ khí sắc bén đâm vào trái tim hắn, khiến hắn và cả anh cùng đau đớn, cùng nhau bị hủy diệt.

Hắn nghĩ rằng hắn có thể giữ cho Thiệu Quân, kiềm lại không làm bằng mọi cách, "đưa" cái màn thầu này về an toàn, sau đó kết thúc mọi thứ.

Đề rồi hắn chợt nhận ra rằng mình đã sai, trở thành một tên ngốc, một tên khốn ích kỷ, xấu xa và bất trị nhất trên thế giới này!

La Cường cắn cơ vai của Thiệu Quân, nhắm mắt lại, cuối cùng tất cả chìm vào cơ thể của Thiệu Quân. Kể từ khi vào tù, gặp Màn thầu, sau rất nhiều năm như vậy, hắn vẫn chưa chân chính làm tình với anh, nhìn đến gần như chẳng phải là hắn nữa. La Cường cũng là một người lừa dối tràn đầy, trong lòng hắn có thể không nghĩ tới sao? Lúc này La Cường nhớ lại, thậm chí anh còn không nhớ nổi, trước khi hắn ngồi xổm trong trại giam 5 năm trước, lần cuối cùng hắn làm tình là với cái mô hình của ai, mặt cũng không nhớ rõ. Trước mặt hắn, trong lòng hắn chỉ còn lại Thiệu Quân, thân thể của Thiệu Quân, mô hình của Thiệu Quân, chân của Thiệu Quân, và đôi mắt đỏ hoe của Thiệu Quân...

Thành ruột nhanh chóng bọc lấy, nuốt hết hắn, cái loại ẩm áp trong nháy mắt làm người ta mê muội, cảm giác hít thở không thông, cảm giác chưa bao giờ được thỏa mãn dục vọng như thế, trước mắt như có một mảng trắng xóa, tỏa sáng lên, làm cho hắn giống như đang rảo bước đi trên thiên đường, là thiên đường đời này hắn cũng chưa từng biết nó tròn méo thế nào...

Thứ đó của La Cường quá mức tráng kiện, Thiệu Quân cảm giác được cả tràng ruột hoàn toàn bị đối phương tràn ngập, bụng như phình to lên, cảm giác kích thích làm tay chân anh run rẩy, sắp không chịu nổi. Cơ thể từng tắc từng tắc bị xé rách thô bạo, thật

giống như từ dưới thân mà tách anh ra làm hai mảnh, thứ nóng rực kia vẫn luôn đâm sâu vào cơ thể anh, trong bụng anh tiến lùi rung động.

Lần này Thiệu Quân được La Cường làm tới, quả nhiên là đau, hỏi đó anh làm người ta, nào biết nó đau như thế?

Trước kia anh có ba hoa với La Cường, lúc còn học đại học đã có đến bốn bạn học theo đuổi anh cùng lúc, tình nguyện chổng mông chờ anh chơi. Thật ra cũng không tính là nói dối, nhưng mà lại vô sỉ mặt dày "tân trang" lý lịch bốn người theo đuổi kia. Trong bốn bạn học đó, có hai cô gái đơn phương thầm mến anh, hay tìm cơ mượn đồ để gặp mặt, ần ần đưa tình anh một chút, hai người còn lại mới là nam, trong đó một người là đàn anh Vân Giai.

Trâu Vân Giai thật ra rất quan tâm đến Thiệu Quân, nhưng mà Thiệu Quân không để anh ta đề qua mình, anh không thích, sợ đau, lại cảm thấy mất mặt, nói chung là kỳ lạ. Kết quả mỗi lần đàn anh Trâu lên cơn hứng tình, chỉ có thể vứt hết mặt mũi, xin xỏ Thiệu Quân làm, ở mặt trên cũng được.

Thiệu Quân làm ở mặt trên kỳ thật cũng không thích, không đủ thoải mái. Tổng cộng vồn vện mấy lần làm tình, cũng là Thiệu Quân cắn răng nhắm mắt, coi người ta là con ngựa gỗ, leo lên cưỡi hự hự, nghe người dưới thân la to, làm đến hết sức, đủ rồi thì đứng lên, chỉ có xả vấn đề sinh lý, chứ cũng chẳng có bao nhiêu sự thỏa mãn sung sướng về mặt tâm lý.

Nói đến cũng cũng do là không yêu, cái cảm giác khi làm tình đó thậm chí còn không bằng những lần La Cường mượn trớn lên gáy anh, yêu thương mà ve vuốt gương mặt anh, hay dùng bàn tay to xoa đầu anh.

Thiệu Quân đã nghĩ muốn có La Cường, muốn rất lâu rồi. Cũng chỉ có một người đàn ông như La Cường mới có thể làm cho anh cam tâm tình nguyện mà phục tùng, La Cường muốn anh sẽ vui vẻ dâng lên, làm cho La Cường thoải mái, làm cho La Cường không thể rời

xa anh. Hai người trải qua bao nguy hiểm chỉ vì cố gắng để cùng đi với nhau trên một con đường, sao có thể phân ly?

Thiệu Quân hít thở từng hơi khó khăn, phía sau lưng phập phồng kịch liệt, cơn thối thô to của La Cường thúc đến bụng, làm anh không thể động đậy, chỉ có thể cố nén.

La Cường cũng nhận ra Thiệu Quân không khỏe, không dám làm mạnh sợ anh đau, chỉ có thể thúc nhẹ nhàng, cố gắng áp xuống dịch vọng như cuồng phong bão táp trong lòng. Hắn dùng thứ thô to chậm rãi khuyếch trương, làm Thiệu Quân quen dần, nhưng âm áp và mềm mại cực hạn bao trọn lấy hắn làm hắn sơ suất đến không thể tự kiềm chế nữa, bản tính chiếm hữu mạnh mẽ và dục vọng của đàn ông như vỡ ra trong từng mạch máu, cuối cùng làm hắn không thể khống chế bản thân được nữa, đâm sâu vào cơ thể Thiệu Quân, dùng cái cách hắn đã quen làm! La Cường chống một cái đùi bên hông Thiệu Quân, một chân khác chống xuống sàn xe, hung hăng mà làm, cơn thối cường tráng đổ thẫm như con rồng giận dữ xâm nhập vào cơ thể, thúc đến cơ thể Thiệu Quân bị đẩy sát lên phía trước, cả người run rẩy.

Nếu lúc này có ai đi ngang qua khúc suối nhỏ này sẽ lập tức phát hiện ngay màn yêu đương mãnh liệt hùng hực trên xe, nhìn thấy trên cửa xe jeep mở rộng có cặp chân trắng nõn lộ ra ngoài.

Đó là chân của Thiệu Quân, hai chân tách ra, vặn vẹo, ngón chân run rẩy...

Thiệu Quân cảm giác như cả mình đau như có lửa đốt, thứ hùng vĩ của La Cường phình to trong tràng ruột anh, chưa bao giờ anh trải qua cảm giác đau đớn cùng hỗn loạn đan xen thế này, làm anh gần như điên cuồng.

Đầu nắm vừa cứng vừa trơn trượt ma sát đến một chỗ nào đó làm cho anh sơ suất đến tê rần như bị điện giật, khoái cảm sinh ra từ cả tâm lý và sinh lý khi bị La Cường thô bạo tàn sát bừa bãi dâng lên từng đợt, chạy dọc khắp cơ thể, khắp tứ chi, làm thần kinh hỗn loạn

điên đảo, bắp chân thâm chí sắp bị chuột rút.

La Cường đột nhiên rút côn thít ra, vươn tay lật ngược thiệu Quân lại như cái bánh nướng áp chảo.

Thiệu Quân còn không có kịp phản ứng, đã bị La Cường ở dưới thân một lần nữa, mặt đối mặt. Mặt than của La Cường bị đục vọng nung đến thành màu đỏ, hiển nhiên là vẫn chưa thỏa mãn. La Cường sợ Thiệu Quân không đủ sức, không dám làm quá mạnh, không giống như lúc tiết đục với các tình nhân lúc trước, cố ý hành hạ tra tấn đến chết đi sống lại. La Cường mỗi một lần thúc vào đều thúc thật sự chậm, nhưng làm như vậy không khác gì khát càng thêm khát, lại càng muốn nhiều hơn, cơ thể tươi trẻ thắt chặt lấy hán của Thiệu Quân như liên tục khiêu khích thứ sưng to của hán, ma sát đến mất hồn, làm cho hán mỗi một lần cố nén làm càn giống như đang phải chịu khổ hình.

Lần này La Cường đặt Thiệu Quân thành tư thế mặt đối mặt, giờ cao hai đùi anh lên, dưới sự xấu hổ và ngạc nhiên của anh, lại một lần nữa nặng nề mà đâm vào! Thiệu Quân bị hán làm trong tư thế này, đỉnh đầu tì vào phía trên cửa xe, cổ ngửa ra, hai đùi bị tách ra thật rộng, đầu gối đụng đến mũi xe.

Tư thế mặt đối mặt này làm mỗi người có thể quan sát rõ ràng từng biểu cảm của người kia. La Cường hai mắt đỏ sẫm, bắt đầu va chạm cơ thể nằm bên dưới hán càng ngày càng nhanh hơn, mạnh hơn, thúc đến hai đầu gối đập vào mũi xe không ngừng. Khoái cảm làm Thiệu Quân há miệng, mặt đỏ bừng, hai tay lung tung ôm lấy cổ, vai La Cường, cảm giác xương cốt tàn cơ thể đang bị La Cường phóng hỏa đốt trụi. Anh bị La Cường thúc đến cương, Tam gia bé giữa hai chân anh lay động.

Cả chiếc xe rung lên bần bật theo nhịp va chạm của La Cường, bánh xe bị ép chặt xuống mặt đất dày đất đá phát ra những âm thanh cọt két.

La Cường bị phản ứng nhiệt liệt của Thiệu Quân thúc giục khiến hán

càng thêm điên cuồng, không kiểm soát được lực nữa, nhanh chóng nắm một chân Thiệu Quân vắt qua lưng dựa yên trước, điên cuồng đâm rút, dùng tư thế thật chuẩn giống đực mà làm, xương hông rần chắc lặc lự va chạm giữa hai chân Thiệu Quân. Hắn không chớp mắt nhìn người dưới thân, nhìn Thiệu Quân khép hờ mắt, nhìn vết mổ nhàn nhạt trên ngực bụng Thiệu Quân, nhìn cơn thịnh fương cứng của Thiệu Quân, hét thảy của anh đều làm cho hắn điên cuồng... Hắn dùng cơn thịnh to lớn không ngừng thúc vào bụng Thiệu Quân, cũng không biết thúc tới nơi nào, Thiệu Quân đau đớn rên lên một tiếng to, cắn chặt môi, khé mắt tràn ra nước mắt, chịu không nổi mà chết đi sống lại đạt đến cao trào.

La Cường bị dục vọng và lo lắng hun đến mức bùng cháy, dữ dội làm càn đến làm Thiệu Quân không thể chịu đựng được, mặt anh từ từ tái đi, hơi thở đứt quãng.

La Cường mạnh bạo thúc mấy chục phát, người bị đâm dưới thân hắn gần như ngất đi, không có cử động gì, hai đùi bông thõng xuống vô lực.

La Cường đột nhiên dừng lại, ánh mắt vẫn còn nóng rực, thở hổn hển, "Màn thầu?"

Thiệu Quân: "....."

La Cường: "Màn thầu? ... không thoải mái à?"

Thiệu Quân: "Ừm ... hừm ..."

Thiệu Quân mặt mũi trắng bệch, cơ thể run rẩy kịch liệt, thở dồn không ổn định. La Cường đột ngột rút ra, ôm lấy anh: "Thiệu Quân?"

Thiệu Quân nhắm chặt hai mắt, nước mắt vẫn còn đọng ở khé mắt, một hồi lâu sau mới trầm giọng phun ra một câu mắng: "Con mẹ anh ... muốn giết chết em à..."

La Cường hỏi: "Sao vậy?"

Thiệu Quân khó chịu hừ hừ: "Cái thứ kia của anh là của người hả? Cứ như con voi trong vườn thú Bắc Kinh xông chuồng chạy ra ngoài vậy ..."

La Cường yên lặng một lúc, hần nhẹn không được cười một cái, nhưng nụ cười nhanh chóng biến mất nơi khóe miệng, thay vào đó là cái cau mày.

Thiệu Quân lúc này có ngạt thở một lúc, La Cường làm quá dữ dội, có lẽ anh không chịu nổi, bị thúc trúng nơi vô cùng nhạy cảm, cả cơ thể run rẩy hỗn loạn, khớp cảm bóp nghẹt phổi nhanh như chớp khiến anh không thở nổi, bụng đau như có lửa cháy, nhưng lại thích đến không muốn dừng lại, suýt để mình chết ngất đi.

Thiệu Quân thở hổn hển một hồi, trên người đổ đầy mồ hôi, cánh tay cũng mệt đến không nhấc lên được.

Anh quay đầu lại nói: "Sao không tiếp tục?"

La Cường: "....."

Thiệu Quân: "Em không sao mà, tiếp đi?"

La Cường: "Không tiếp nữa."

Thiệu Quân vẫn còn muốn nói chuyện, La Cường đột nhiên áp môi lên chặn miệng anh lại, đẩy tất cả lời nói về lại giữa môi răng, bộ râu thô ráp không ngừng cọ xát phiến môi Thiệu Quân còn mướt dẫm mồ hôi

La Cường hôm đó không tiếp tục làm nữa.

Hắn ôm anh trong xe, vuốt ve, chà xát, dùng tay và miệng chăm sóc làm Thiệu Quân bắn ra.

Thiệu Quân chậm rãi hồi phục lại, mồ hôi cũng dần dần biến mất,

sắc mặt từ trắng chuyển sang đỏ, nhưng bụng vẫn chưa khỏe. Cũng chỉ mới có ba tháng sau cuộc phẫu thuật, ỷ mình còn trẻ khỏe, hồi phục nhanh chóng, nên cứ sống bình thường vui vẻ. Nhưng con người dù có trâu bò đến đâu cũng không phải là cái máy, trên người có vết mổ dài như vậy, thành một cái khoá kéo, còn thêm ốc vít, làm sao nói là tốt thì thôi, không sao đâu là được? Nhất là lần đầu làm thì luôn phải có quá trình thích nghi, sau khi làm chắc chắn sẽ còn "tác dụng chậm" hành hạ.

La Cường hai mắt đỏ hoe, hôn Thiệu Quân mấy lần, trầm giọng nói: "Vừa rồi anh hơi mất kiểm soát. Có khó chịu không?"

Hắn là một người có nhu cầu tình dục cao, mà chỉ vì một cái màn thầu lớn, hắn vui vẻ ghen đến năm năm.

Thiệu Quân còn đang có chút thất vọng nói: "Còn chưa làm xong, sao anh làm có nửa đường vậy? Em mới sơ xuất được có nửa, anh thì héo luôn."

La Cường mặc lại quần áo cho Thiệu Quân, sợ anh bị chết cứng.

Thiệu Quân liếc thứ phía sau quần lót La Cường vẫn phồng lên, đưa tay ra bóp: "Anh vẫn còn cứng mà, không làm cho ra luôn sao?"

La Cường cau mày: "Cứ mặc kệ nó đi."

Thiệu Quân chớp mắt mấy cái, nói: "Nếu không làm được sẽ rất khó chịu, không thoải mái lắm đâu. Để em giúp anh.."

La Cường đột nhiên nổi giận, hét lên một tiếng: "Em cứ mặc kệ nó được không? Đừng quan tâm anh có thoải mái hay không được không!"

Em có thể ngừng hỏi anh rằng liệu anh có thoải mái hay không được không, em có thể ngừng quan tâm đến anh nhiều như vậy được không, em có thể tự vì bản thân mình nhiều hơn được không? !

Đôi mắt luôn âm trầm của La Cường giờ lại trở nên hỗn độn, hốc mắt đỏ lên khiến Thiệu Quân sửng sốt.

La Cường khi đó đột nhiên dao động.

Hắn trước kia là một tảng đá đen đúa làm lì, tính tình ngoan cố đến độc đoán. Hắn đã quyết định thì sẽ không bao giờ thay đổi, chứ đừng nói là hối hận. Vậy mà lúc đó hắn thực sự dao động, lòng mềm nhũn thành một đồng hỗn độn, cứ ngấm tới ngấm lui suy đi nghĩ lại, lại bắt đầu vô cùng nhớ nhung người trước mặt, vô cùng ích kỷ không muốn buông tay.

Thiệu Quân cũng hiểu tại sao La Cường tức giận, anh vui vẻ nhe răng cười, nói: "Vậy, lần sau anh nhớ làm tới nơi tới chốn cho Tam gia đây đó, đừng có lần nào cũng làm một nửa, chọc người ta ngứa rồi lại không chịu gãi! "

La Cường lập tức bị anh chọc cười: "Em ngứa à? Ở đâu?"

La Cường nghiêng đầu thì thềm một câu rất bậy bạ hạ lưu vào tai Thiệu Quân.

Thiệu Quân làm dáng vẻ chuẩn bị cắn người, hai người cãi nhau ầm ĩ, cười lẫn lộn.

La Cường ôm chầm lấy anh, ấn mặt Thiệu Quân vào vòng tay, vuốt tóc, đặt một nụ hôn trịnh trọng giữa mí mắt Thiệu Quân. Hiếm khi gã đàn ông này như một bà mẹ, hã xoa xoa tóc Thiệu Quân, làm bầm nói nhỏ, như đang tự nói với chính mình, hoặc là một lời hứa cho Thiệu Quân: "Chờ sau này, có cơ hội ra tù, anh sẽ làm cho em thật thoải mái ..."

--

Nguyên đoạn lều lều trên xe này bản raw của mình bị cắt mất, chỉ còn 1 câu "xe rung lắc cực mạnh" thôi =)))) Chắc sau này tác giả bỏ đi tránh bị report. Mình không tìm được bản raw đầy đủ nên mình

edit chỉ đoán theo convert, có sai cũng đừng bấn mình :(

./.

-----oOo-----

Chương 73

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 73: Vượt qua nguy hiểm

Chuyển ngữ: Andrew Pastel

Trời bắt đầu tối, Thiệu Quân và La Cường cuối cùng cũng dọn dẹp hết đồ đạc trong xe, xóa đi mọi dấu vết, nhanh chóng lái xe trở về nhà tù, nếu không trở về thì chắc chắn sẽ bại lộ.

Lúc này trong khu nhà tù cũng náo loạn.

Cảnh sát Tiểu Mã làm nhiệm vụ trực camera trong phòng giám sát, vừa uống trà vừa chơi game, cứ mười phút lại nhìn màn hình, hồi lâu sau đột nhiên cảm thấy có gì đó không ổn nên chồm tới, tiến lại gần cái màn hình nhỏ giám sát phòng giải tỏa tâm lý.

Cũng là vì là cuối tuần, các phạm nhân được tự do đi lại trong buồng giam, sau đó ra sân chơi bóng. Quản quáo thay ca liên tục, mọi người ra ra vào vào, đa số đều ở trong sân bóng rổ duy trì trật tự, nên không có ai quá chú ý đến camera giám sát.

Mã Tiểu Xuyên nhìn trái nhìn phải, bỏ điếu thuốc trên miệng xuống, thấp giọng lầm bầm: "Bà mẹ nó, tên này cũng lạ lùng nhỉ..."

"La lão nhị nằm bất động giường cả buổi trưa sao? Sao lại nằm tư thế này, không sợ trẹo cổ à, trở mình cũng không có?"

...

Cảnh sát nhỏ này không ngốc đến vậy, đột nhiên cảm thấy có điều gì đó không ổn.

Màn hình giám sát có vấn đề rồi.

La lão nhị nằm trong phòng giải tỏa tâm lý có vấn đề rồi!

Cảnh sát Tiểu Mã bỏ đồ trong tay xuống, vội vàng xuống lầu, đến phòng giải tỏa tâm lý ở lầu hai của tòa nhà văn phòng, kéo cửa, phát hiện cửa bị khóa từ bên ngoài, khóa rất chắc, thấy cũng không có bất thường.

Nhưng tông cửa đùng đùng bên ngoài, bên trong lại không thấy lên tiếng, không có một tiếng động nào.

Cảnh sát nhỏ không tìm thấy chìa khóa trong phòng trực, chòm chìa khóa lớn hay treo trong phòng sao tự nhiên mất tiêu rồi?

Ngay sau đó, trưởng nhà giam cũng bị hoảng hốt theo, sải bước ra khỏi khu ngồi xem của sân bóng rổ, trầm giọng hỏi: "Cái gì? Chìa khóa mất rồi? Cửa không mở được? Còn La Cường thì sao?"

"Cậu ta rốt cuộc còn ở trong phòng không? Tôi không tin. Chẳng lẽ một người sống sờ sờ có thể biến mất ngay dưới mũi chúng ta!"

Khu giam đã liên lạc với Thiệu Tam gia buổi sáng vừa tan tầm về nhà. Cuộc gọi đổ chuông vài giây mới được bắt máy.

Tiểu Mã hỏi trong điện thoại: "Tiểu Thiệu, anh giữ hả?"

Thiệu Quân giọng nhừa nhựa, giống như vừa mới bò ra khỏi giường: "Đang ngủ ở nhà, mới dậy, giữ cái gì?"

Tiểu Mã: "Anh cầm xâu chìa khóa trong văn phòng về nhà rồi hả?"

Thiệu Quân lẩm bẩm: "Hả? Tôi à? ... Chắc là tôi đã cầm nhầm rồi. Nó ở trong túi quần của tôi. Tôi để quên chìa khóa cá nhân trong văn phòng, cất nhầm xâu chìa công cộng vào túi. Tôi quay lại ngay, chờ một chút."

Trưởng nhà giam muốn bùng cháy, rống lên: "Tiểu Thiệu này làm sao vậy, chuyện đã như vậy chúng ta cứ ngồi chờ cậu ta trở về à? Thật là vô nghĩa! Mau tìm cái chìa khóa dự phòng mở ra kiểm tra!"

Bộ dự phòng thường không ai động vào, lúc cần thì tìm hoài chẳng thấy đâu. Cảnh sát nhỏ loay hoay trong phòng trực một lúc lâu, tìm ra một ổ khóa chìa khóa, từ căng tin, nhà tắm, hộp thư, ký túc xá, từ văn phòng làm việc, phòng kế toán, còn có chìa khóa kết sắt ..

Trưởng trại giam nghĩ đúng là một đám vất mũi chưa sạch, lúc cần kíp thì chẳng có lấy một ai đáng tin cậy.

Trưởng trại giam cầm trên tay một ổ khóa chìa khóa, tra thử từng chiếc một nhưng không mở được, thử mãi cuối cùng cũng ra được cái chìa đúng, vội vàng mở cửa.

Cánh cửa vừa mở ra, một vài cảnh sát cầm dùi cui điện xông vào, trong tư thế sẵn sàng hạ gục ai đó, đồng thời hét vào vật thể đang nằm bất động bên giường: "La Cường?!"

Người trên giường uể oải lật người, ngưng động tác tay, trừng lớn mắt nhìn mấy cảnh sát: "Hả, gọi bố làm cái gì?"

Cảnh sát nhỏ: "..."

Trưởng nhà giam: "....."

Trưởng nhà giam và mấy quản giáo không ngờ rằng thật sự có một người nằm trên giường, mà người này vẫn là La Cường, mắt mũi thật, còn có ai nhìn nhầm La lão nhị sao?

La Cường trở mình nằm ngửa, lưng quần hần nói lỏng, quần lót mở ra một nửa, hần đang tuốt cửa quý trong tay, đầu khắc sưng đỏ phun ra mấy giọt chất lỏng, trên tường cũng có mấy dấu vết loạn xì ngầu. Rõ ràng là hần đã quay mặt vào tường quay tay nửa ngày, tận hưởng lạc thú trong căn phòng nhỏ...

Trưởng nhà giam trợn to hai mắt, trên trán phùng một ngọn lửa tức giận vô danh, chỉ vào hắn: "La Cường, cậu làm gì vậy? Trong tay cầm gì đó?!"

La Cường dài giọng lười biếng: "Bố đang làm gì còn không thấy à?"

Trưởng nhà giam tức giận: "Ai cho phép cậu làm như vậy?!"

La Cường nhếch môi, không hề xấu hổ nói: "Ông đây xóc lọ mà phải chỉ thị của mắt người nữa hả? Trong nội quy có ghi muốn quay tay thì phải báo cáo với quản giáo à."

Trưởng nhà giam chật vấn: "Vừa nãy chúng tôi gõ cửa và thử chìa khóa, tại sao cậu trong đây không lên tiếng?!"

La Cường nhún vai, tiếp tục đều đều xóc lọ: "Vớ vẩn, đang hăng hái quay tay, các người lần lượt tới gõ cửa, làm tôi khó chịu, mấy người muốn nhìn tôi quay tay à?"

Trưởng nhà giam: "La Cường, cậu cố tình quay lưng lại với chúng tôi để chúng tôi không thể nhìn thấy, cố tình chọc chúng tôi sốt ruột đúng không?"

La Cường vui vẻ nói: "Tại cời quần nên hơi xấu hổ! Nếu không quay lưng lại chẳng lẽ mấy người muốn tôi chĩa cái này vào camera hả?"

"....."

Trưởng nhà giam trại giam mới nhận ra rằng ông không nên nói nhiều với con gấu cọt nhả mặt dày này.

La Cường liếc nhìn cảnh sát trẻ tuổi đứng bên cạnh trưởng nhà giam, nhìn chằm chằm vào khuôn mặt của cảnh sát nhỏ ấy, cố ý tuốt hai cái, bắn tinh trước mắt bao người.

Những lần vuốt ve cuối cùng, hắn không thương tiếc xoa nắn góc côi khật của mình, ngón tay thô to gần như muốn tuốt tróc một lớp

da, ước gì có thể tuốt đến xuất huyết từng cái gân xanh nổi lên ...
dực vọng với Thiệu Quân bị đè nén không thể bắn ra bây giờ trút hết
trước tất cả ánh mắt chất vấn như hổ đói rình mồi của trưởng nhà
giam và nhóm quản giáo.

Cảnh sát Tiểu Mã chưa bao giờ nhìn thấy một tù nhân khó nhằn như
vậy. Cậu còn trẻ và thiếu kinh nghiệm, đỏ bừng mặt vì xấu hổ, cậu
cầm dùi cui hung hăng chỉ thẳng vào hắn: Anh có biết xấu hổ
không? Anh có biết viết từ "xấu hổ" như thế nào không vậy?

Cảnh sát Mã cúi gương mặt đỏ bừng, quay người đi.

Trưởng nhà giam dưới cơn giận dữ, cho La Cường bị nhốt thêm một
ngày đêm vì sự kiện này.

Lúc Mã Tiểu Xuyên chạy trở lại phòng giám sát, mở video lên, đột
nhiên phát hiện video trong phòng giải tỏa tâm lý đã trở lại bình
thường. Trong máy quay, La Cường đang nằm trên giường, hai
chân tách ra, kéo quần chậm rì, buộc dây quần, lấy giấy vệ sinh trên
đầu giường lau tay, thậm chí còn cố tình nheo mắt vào camera, nở
một nụ cười khiêu khích xấu xa. .. Đúng là quỷ ma gì đâu không!

Hành lang vang lên mấy tiếng huýt sáo, Thiệu Tam gia vào phòng
thăm dò: "Xuyên Tử?"

Tiểu Mã nhìn lên: "Ồi, cái anh này..."

Thiệu Quân vẫn đang ngậm một nửa quả dưa chuột trong miệng,
nhai giòn rụm, khoa tay múa chân nói: "Xuyên Tử này, biết sao Tam
gia gia đây phải xuống bếp lấy quả dưa chuột không? Mấy người
bắt tôi chạy lên đây sớm xong các người tự cạy cửa luôn cũng
không thèm chờ tôi mang chìa khóa lên, mấy người thật là! "

Thiệu Quân lạnh lùng lạnh miệng, liên tục lải nhải: "La Cường đâu
có vấn đề gì đúng không? Lúc này tôi đã nói rồi, người này không có
gây chuyện, suốt ngày chỉ toàn lo lắng không đâu! Chuyện chẳng có
gì mà cứ làm cho rối lên, làm tôi phải đi lên đi xuống, ngủ mà cũng

không yên !!! ... "

Cảnh sát Tiểu Mã bị Cảnh sát Tiểu Thiệu trách lên trách xuống, còn chưa kịp mở miệng, đã phải ngậy ngốc nhìn bóng lưng Thiệu Quân vắn eo lắc hông đắc thắng đi mất, cũng chẳng hiểu ra sao.

Hôm đó La Cường quay tay trước mặt bàn dân thiên hạ, là để có tình trì hoãn thời gian yểm trợ cho Thiệu Quân.

Cả hai không đi qua cửa chính của nhà tù, họ đi vào bằng cửa phụ. Nhà tù kiểm soát chặt chẽ lúc ra, còn lúc đi vào thì lại lỏng lẻo. Thiệu Quân tự lái ô tô của mình, biển số đã đăng ký, khuôn mặt quen thuộc, dấu vân tay và móng mắt đúng chuẩn. Người lính làm nhiệm vụ ở phòng trực vẫy vẫy tay để anh lái vào. Anh ta hoàn toàn không để ý người mặc cảnh phục ngồi trên ghế sau xe chính là La Cường.

Lúc La Cường nói chuyện với trưởng trại giam và cảnh sát Tiểu Mã. Thiệu Quân đã lên vào phòng giám sát, động tay động chân vào chương trình máy tính để video tiếp tục, vẫn còn thừa thời gian dạo qua nhà ăn thó một quả dưa chuột lớn ...

Đêm đó, Thiệu Quân hoàn thành xong công việc, có tật giật mình lướt xem tin tức trên mạng, đọc mấy tin tức rải rác đăng tải trên mạng về vụ giết hại Đàm ngũ gia. Đội cảnh sát hình sự chỉ cứu được Trình Vũ, bọn bắt cóc đều bị giết sạch, không còn người nào sống sót. Chỉ cần Trình Vũ cắn chặt răng không nói, không bán đứng La Cường, La Cường sẽ không sao. Thiệu Quân nhẹ nhõm ngủ thiếp đi trong chăn.

Anh nằm ngủ trên giường dây thép nhỏ trong văn phòng làm việc. Trước đây, nhiệm vụ của quản giáo là phải trực cả ngày lẫn đêm, Thiệu Quân sau khi bình phục vết thương nặng, trưởng nhà giam chiếu cố, chỉ để anh làm ca ngày và dựng một cái giường nhỏ để nghỉ ngơi ở văn phòng vào ban đêm.

Thiệu Quân cảm thấy không được khỏe, anh thậm chí không tắm, ngủ mê man cả đêm.

Anh mặc bộ đồ ngủ mùa thu, áo tay dài quần dài nhưng vẫn cảm thấy lạnh, mắt anh sưng lên, các khớp xương đau nhức không dứt. Anh lẩm bẩm chửi thề, tên khốn La lão nhị, chả hiểu sao mấy tiểu bánh trôi tiểu bánh xoắn của hắn còn sống, không bị hắn hành cho chết? Thôi bạo thế này thật sự có ngày gãy hết xương Tam gia anh đây.

Nơi mà La Cường đâm ra đâm vào hôm qua, lúc này mới phát tác "tác dụng chậm". Mảnh ruộng màu mỡ mỹ ngọc sau lần đầu được cày cấy, cảm giác chỗ chật hẹp kia giống y như bị La Cường đổ một chậu giấm vào, bên trong vừa sưng lại vừa rát.

Thiệu Quân nửa đêm trở dậy, bật đèn nhỏ trên đầu giường, mở quần ra xoa móng, xoa một lúc thì hai chân tê rần.

Lúc này anh mới hiểu được lợi ích của việc cả hai cùng nằm ngủ trên một chiếc giường, nếu có tên khốn họ La ở bên cạnh, Tam gia đây đau hay ngứa, còn phải tự mình xoa vai gãi móng sao? Tên khốn đó còn có thể không hầu hạ, không xoa bóp cho Tam gia đây sao?

Sáng sớm ngày hôm sau, các phạm nhân trong đại đội một khu giam số ba ăn sáng rồi bắt đầu làm việc cũng không thấy đội trưởng Tiểu Thiệu yêu quý của họ đâu.

Đến tối, La lão nhị được thả ra khỏi phòng giải tỏa tâm lý cũng vẫn không thấy Thiệu Quân, hắn bắt đầu sốt ruột.

Các phạm nhân Đại đội 1 hỏi quản giáo Tiểu Mã mới biết Thiệu Quân phát sốt đột ngột sáng sớm hôm đó và đã được đưa đến bệnh viện Thanh Hà. Thiệu Tam gia bây giờ là một bảo vật lớn của kuh nhà giam, nâng niu như một chiếc bình quý giá dễ vỡ, anh không thể làm việc nặng nhọc, có thể đổ bệnh bất cứ lúc nào, năn nỉ đi thì lại không đi, chỉ đành biết bấm bụng nuôi, cung phụng.

La Cường nghe tin Thiệu Quân ngã bệnh, phải gọi xe cấp cứu đưa

đến bệnh viện, hấn sững sờ, hồi lâu không nói được lời nào, chân mày cau lại ...

La Cường đứng bên xà đơn trong sân thể dục, Thiệu Quân thường hay đu cái xà đơn này lộn nhào. Từ khi phẫu thuật, cơ bụng không khỏe, Thiệu Quân cũng không bao giờ chơi xà đơn nữa.

La Cường đứng đó, trán tì vào thanh xà đơn, khuôn mặt nóng hổi dựa vào ống thép cứng ngắc lạnh băng ...

Thiệu Quân bị ốm, buổi sáng không ra khỏi giường nổi, người nóng hổi, mặt đỏ bừng, phát sốt đến không thể mở mắt.

Khi đến bệnh viện kiểm tra, bác sĩ lịch sự nói, Sĩ quan Tiểu Thiệu, cậu vừa bị cắt lá lách, tôi đã dặn cậu không được để nhiễm trùng hay cảm lạnh, vậy mà mới đó cậu đã để mình bị cảm!

Thiệu Quân thực sự đã "thông dâm" với La Cường ở suối nước ngày trước, bị nhiễm lạnh. Anh bất chấp nhảy xuống hồ nước lạnh ôm lấy La Cường, sau đó hai người lại quan hệ trong xe hơi, cơ thể tinh thần đều kích thích quá mức, sao mà không sốt lên cho được?

Chỉ là một bệnh nhẹ người bình thường uống vài viên Panadol là có thể khỏi, Thiệu Quân thì phải nằm viện hơn một tuần.

Người vừa bị cắt bỏ lá lách đã bị suy giảm chức năng miễn dịch, hệ bạch huyết bị rối loạn, đường hô hấp nhạy cảm và yếu ớt, rất dễ bị nhiễm trùng, làm gì có người mặc kệ hết cứ vô tư không chú ý sức khỏe như anh? Mấy ngày nay Thiệu Quân sốt cao, thở gấp đến nỗi bác sĩ lo lắng sợ anh bị viêm phổi cấp và nhiễm trùng máu, có thể sẽ mất luôn cái mạng.

Thiệu Quân nhập viện, không thể liên lạc với La Cường. La Cường chắc chắn đã nghe nói anh bị bệnh, nên sẽ rất nhớ thương anh.

Nhưng Thiệu Quân không biết rằng La Cường lại gặp nạn chỉ trong vài ngày anh nhập viện vì cảm lạnh. Khi anh biết tin thì đã quá

muộn.

Ngày thứ hai sau khi Thiệu Quân rời đi, đội điều tra chuyên án của cả Cục Cảnh sát và Ủy ban Kiểm tra Kỷ luật cùng đến nhà tù Thanh Hà thăm vấn các tù nhân nổi tiếng, bao gồm cả La Cường.

Đội điều tra của Ủy ban kiểm tra kỷ luật đến trại giam thăm hỏi thăm vấn, hiển nhiên là để lật lại các vụ án cũ, giải quyết một cái nhọt lớn, đây là bên tên mưu tính xét xử một nhân vật có chức vị hiển hách, các đảng phái cấp cao đấu đá, trở mặt nhau, sắp tới sẽ lại có một quan lớn ngã ngựa đây.

Các cuộc điều tra như thế này tương đối bí mật và nghiêm ngặt. Các quan chức bị bắt theo quy định vẫn bị giam giữ bí mật trong vài tháng để thăm vấn. Các thành viên trong gia đình còn không được phép biết còn sống hay đã chết, không được phép thăm nom, chứ đừng nói chi mấy tù nhân trong nhà giam. Những tù nhân này sẽ không bao giờ được nường tay. Thiệu Quân mới biết sơ sự việc sau khi anh trở về. La Cường bị còng tay lúc đang trong nhà ăn, còn không kịp mặc áo khoác, không được mang theo chăn ga gối đệm và hành lý, bị đem đi không có tin tức gì ...

Thiệu Quân lo lắng vì không gặp được La Cường, sau khi suy nghĩ xong, anh chỉ có thể hỏi bố mình để tìm hiểu xem chuyện gì đã xảy ra với La Cường, hẳn có liên quan đến vụ án nào không?

Hiếm khi Thiệu Quân trở về nhà trò chuyện với bố mình. Nhưng vào phòng làm việc, khóa then cài, hóa ra chủ đề vẫn lại là La Cường.

Thiệu Quốc Cường gõ tàn thuốc vào gạt tàn, nói: "Có người của Ủy ban thành phố thất thế, chống lưng sụp đổ. Đã lâu không được lòng người ở ủy ban nên lần này ông ta bị chữa mũi dùi. Ủy ban Kiểm tra Kỷ luật hiện đang điều tra ông ta."

Thiệu Quân hỏi: "Ai?"

Thiệu Quốc Cường phun ra một chữ: "Lưu."

"Đáng lẽ phải nên điều tra ông ta sớm hơn." Thiệu Quân mới nghe một chữ đã biết là ai, hỏi: "Nhưng mà điều tra ông ta còn bắt tù nhân của đại đội con làm gì?"

Thiệu Quốc Cường hừ lạnh một tiếng: "Con muốn hỏi về La lão nhị đúng không? Hấn ta rất có liên quan."

Giọng của Thiệu Quân đã bắt đầu bồn chồn: "La Cường bị liên lụy gì vậy?"

Thiệu Quốc Cường cau mày thả khói, trầm giọng nói: "Con cho rằng La Cường lúc trước đã làm gì? Hấn làm sao bành trướng thế lực lớn như thế? Người nào đứng sau lưng hấn? Lần này họ Lưu có thể hoàn toàn sụp đổ hay không, mấu chốt là ở La Cường có chịu khai ra hay không."

Thiệu Quân sắc mặt hoàn toàn thay đổi, ngồi không yên ...

Thiệu Quốc Cường cố kìm cảm xúc của Thiệu Quân, ông không nói hết, vẫn giấu lại một nửa. Dù gì thì vụ án cũng chưa được đưa ra ánh sáng, thủ phạm thực sự vẫn chưa bị bắt nên ông chưa nói cho con trai biết.

Đống tài liệu dày cộp trên bàn làm việc của ông là vụ án cũ hơn mười năm trước, Cục trưởng Thiệu mở lại tập tài liệu cũ đầy bụi bặm, mấy ngày nay ông hao tốn bao nhiêu công sức, đào sâu trong bể nước hỗn tạp này. Tàn Thành Giang cũng có gốc xã hội đen, mối quan hệ phức tạp, có thể từ tài xế lên chức thư ký chứng tỏ người này cũng khá là thủ đoạn. Vào thời điểm đó, Tàn Thành Giang được người phía sau giật dây, điều hành giao dịch bất hợp pháp và rửa tiền ở các ngân hàng cả hai phía Hồng Kông và Bắc Kinh. Người này có thể bị ép buộc hoặc cũng có thể tự tham gia vào để chia chác. Về phần tổ chức thế giới ngầm có liên quan ở thủ đô, Thiệu Quốc Cường đã tìm ra được cái đuôi, và chính La Cường là người có liên quan đến vụ án.

Vài ngày sau, La Cường cuối cùng cũng trở lại khu nhà giam, gầy đi rất nhiều, đường nét trên mặt và cổ ngày càng cứng rắn hơn, ánh mắt rét lạnh.

Thiệu Quân liếc mắt một cái từ cửa sổ văn phòng đã nhận ra hắn, chạy vội ra khỏi tòa nhà.

Dưới hàng cây hòe lớn vắng vẻ, họ cạ mu bàn tay vào nhau, mắt nhìn nhau dưới bóng cây râm mát ...

La Cường khi bước đi không thể co chân, rõ ràng là hơi khập khiễng.

La Cường hai mắt đỏ ngầu, giọng nói khàn khàn: "Màn thầu, tìm chỗ nào đi, anh lại có chuyện muốn nói với em."

./.

-----oOo-----

Chương 74

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 74: Lần thứ hai tự thú

Chuyển ngữ: Andrew Pastel

La Cường đi đứng không lưu loát, leo thang lên xuống cũng không được, lên nóc nhà xưởng cũng không được, Thiệu Quân đưa hắn vào phòng làm việc của mình, khóa cửa lại, không ai có thể xem vào việc của Tam gia gia.

La Cường ngồi trên ghế, hai chân dang rộng không tự nhiên, duỗi cũng không thẳng được, tư thế trông rất gượng gạo.

Thiệu Quân ngồi xổm bên cạnh La Cường, vén quần lên, chạm vào hai vết sưng tấy rất to trên đầu gối của người đàn ông này, cau mày hỏi, "Chuyện gì xảy ra vậy? Họ bức cung anh à? ... Nhóm người đó gồm có ai?"

La Cường nhai tàn thuốc không thèm để ý, lắc đầu: "Không. Không đến nỗi nào, anh không sao."

Đội điều tra đã thẩm tra La Cường nửa tháng nhưng không có kết quả, La lão nhị như một con sò khép miệng, trên người như bọc áo giáp, bức cung kiểu nào cũng không thể hỏi được một lời về vụ án.

Thật ra đội điều tra làm như vậy cũng là vì áp lực từ cấp trên và thời hạn giải quyết vụ án, họ nóng lòng muốn kết tội cho quan chức kia. Lưu Hiểu Khôn, đứa con trai tai họa của nhà họ Lưu kia đang bị giam giữ một năm vì tội dùng súng bắn bị thương Trình Vũ, không thể xin giảm nhẹ hay khoan hồng. Một vài thế lực đứng sau đấu sức đánh cờ, nhà họ Lưu và con trai của ông ta hiện đang lâm nguy, con trai không ra được tù, tính mạng của bố cũng khó được bảo toàn.

Cuộc sống của cả gia đình này như đang treo sợi chỉ, gần chết vẫn phải quay lại đâm cho một nhát cuối, chứ làm sao có thể dễ dàng chịu nhận tội đền tội?

Đến nay, Ủy ban Kiểm tra Kỷ luật mới chỉ nắm được một vụ đưa hối lộ vài triệu. Con số vài triệu, cao cũng không cao mà thấp cũng không thấp, nếu muốn hạ gục một cục trưởng, đồn trưởng công an thì nhiều đây là đủ. Nhưng nếu muốn hạ bệ một quan chức cấp cao cấp tỉnh, cấp bộ ở thủ đô, thì con số tham nhũng này sẽ khiến người dân cả nước chê cười vì sự kém cỏi của quan chức, ăn hối lộ chẳng đáng bao nhiêu đồng (?), không thấy có vấn đề nào lớn.

Nhưng mà, những thông tin nội bộ có ích đã bị chôn vùi hơn mười năm trước, rất khó để tìm lại bằng chứng. Nhân chứng sống duy nhất bây giờ mà cảnh sát nắm được trong lòng bàn tay chỉ có La Cường.

La Cường có khai hay không, liên quan đến sự suy tàn hay không của cả bè cánh phía sau.

Thiệu Quân thiếu kiên nhẫn hỏi: "Lão nhị, rốt cuộc là vụ án gì, anh nói thật đi, anh phạm phải chuyện gì?"

La Cường tránh nặng nói nhẹ: "Một vụ án cũ lấy mộ quật mộ."

Thiệu Quân vươn tay ôm đầu gối La Cường: "Nói cho em biết, em vẫn có thể tìm người giúp anh, nếu không em sẽ đi xin bố, không tái thẩm nữa."

La Cường nhìn Thiệu Quân đầy ẩn ý, lắc đầu.

Thiệu Quân ngồi trước bàn làm việc tâm phiền ý loạn lật vài tờ văn kiện, trong lòng cảm thấy lo lắng, đi tới đi lui, đột nhiên quay đầu lại, hai mắt sáng lên, nhìn thẳng vào La Cường, nói: "Lão nhị, trong đầu anh nghĩ cái gì? Em nói cho anh biết, anh đừng hòng dính vào, đừng hòng! ... Lại là bởi vì tam nhi của anh, đúng không?!"

La Cường im lặng nhìn anh.

Tính tình nóng nảy của Thiệu Quân nổi lên khiến anh không kìm được lửa giận trong lòng, sau bao ngày chờ đợi và đau khổ, anh lật qua lật lại những thông tin đã có trong đầu như cái bánh xèo, rồi ghép lại từng mảnh, tự suy diễn một hồi, lại càng không thể nhìn được nữa.

Nếu không phải vì nể mặt tình thân của hai anh em họ La này, anh thật sự muốn ra ngoài túm lấy La tiểu Tam nhi đòi giải thích, nói trắng ra là muốn đấm cho Tam nhi mấy phát.

Thiệu Quân chỉ thẳng mặt nói với La Cường, "Lão nhị, anh là một tên khốn nạn, một tên đại ngốc, em biết anh đang nghĩ gì lúc này! Em cũng là cảnh sát, em đã điều tra rõ ràng chuyện này từ lâu rồi. Họ Lưu là kẻ thù của anh, cũng là kẻ thù của em trai anh. Con trai ông ta tên là Lưu Hiểu Khôn, em cũng có biết thằng này, mấy đứa con em cán bộ trạc tuổi nó hay gọi nó là "Lưu Hiểu Ngu". Thằng này từ nhỏ đã là ông trời con, làm xằng làm bậy không coi ai ra gì, bị nhiều người nhìn không vừa mắt. Lưu Hiểu Khôn hít ma túy, bị Trình Vũ bắt, rồi sau đó nhiều lần gây sự, kích động trả thù cậu ta. Lúc này nó đang trong trại tạm giam, và lại là Trình Vũ tận tay bắt được nó."

Đầu óc Thiệu Quân xoay chuyển nhanh chóng, giống như đang nã pháo: "Lão nhị, anh làm chuyện này cho em trai anh đúng không? Anh cũng biết lần này họ Lưu nếu không bị triệt, hẳn sẽ là Đàm ngũ gia thứ hai, sẽ không bỏ qua La Chiến và người yêu của anh ta! Cho nên anh muốn hạ cả họ Lưu đúng không?"

La Cường lạnh lùng nói: "Tên họ Lưu mấy lần định giết anh, qua cầu rút ván, vắt chanh bỏ vỏ ... Anh có thể tha thứ cho hắn không? Anh sẽ cắn chết hắn."

Thiệu Quân buột miệng: "Anh cắn hắn, hắn không chết rồi cắn lại tình anh tính thế nào? Anh đem bản thân ra đánh đổi, có đáng không?!"

La Cường hừ mũi: "Có đáng hay không, đợi bọn họ bắt Tam nhi, hại Tam nhi, không phải là đã hại luôn cả ông đây sao? Anh ngồi yên chờ hấn động thủ trước hay sao!"

Thiệu Quân nhìn chằm chằm La Cường, không thể tin nổi, không ngờ đến bây giờ La Lão nhị vẫn cứ nhận thức như thế, vẫn cư xử như một con gấu đại ca giang hồ.

La Cường vì ai? Miệng nói là tìm công lý, nhưng xét đến cùng thì con mẹ nó vẫn là vì La Chiến!

Nếu không, La Cường sẽ không cần câu tự thú, ngồi tù nhiều năm như vậy, sắp sửa có thể được giảm án, lại vướng vào chuyện không may của La Chiến, lại phải lấy thân mình ra gánh tội thay sao?!

"Lão nhị, rốt cuộc anh đang nghĩ gì trong đầu vậy? Anh đang ngồi xổm trong tù mười lăm năm, hiện tại người làm ông chủ bên ngoài mua bán phát đạt ăn sung mặc sướng là em trai anh, anh còn muốn hy sinh thêm cho anh ta sao? Anh tự chà đạp hủy hoại bản thân anh vì anh ta sao?! "

Ý nghĩ trong đầu Thiệu Quân đó cứ bám riết lấy anh, bắt anh cứ phải nghĩ đi nghĩ lại nó, làm anh khó chịu, tức giận, cánh môi run lên.

La Cường mắt hơi cay, có vẻ muốn giải thích gì đó, nhưng cuối cùng lại không nói gì.

Hấn vô cảm nhìn Thiệu Quân một hồi, rồi quay mặt đi, chấp nhận mọi lời buộc tội của Thiệu Quân, bày ra cái bộ dáng lạnh lùng như đang nói "Anh cứ như vậy đó em làm gì được anh?".

La Cường gần đây mới bước vào văn phòng của Thiệu Quân lần nữa, mới nhận ra rằng Thiệu Quân bây giờ có một phòng duy nhất, ngoài nội thất văn phòng, còn có một cái giường.

Một chiếc giường bằng thép cực kỳ thô sơ, để vài cái đệm chặn.

Loại giường này miễn cưỡng lắm mới phải nằm ngủ qua đêm, khi trở mình thì kêu cọt két khắp nơi khiến xương sườn người ta đau nhói. La Cường còn không thích ngủ kiểu giường này, huống chi là Thiệu Quân, một thiếu gia cao quý xuất thân từ tầng lớp thượng lưu, ngủ giường này có thể thoải mái được không? Làm sao có thể ngủ ngon mỗi đêm? Cơ thể làm sao có thể khỏe mạnh?

Trên tủ đầu giường lộn xộn có năm sáu cái cốc, cà phê và thuốc bắc còn đọng dưới đáy cốc. Thiệu Quân ở nhà không bao giờ làm việc nhà, đều là có bảo mẫu giúp việc hầu hạ, mặc quần áo đút cơm cho. Bây giờ không có ai chăm sóc, anh phải làm sao? Tiểu thiếu gia này ngày nào cũng dùng hết một cái cốc, cứ để đó mà không rửa, sau một tuần mới gom lại rửa một lần, tính tình ư sạch sẽ gần như bị tha hóa mất!

Thiệu Quân bây giờ sức khỏe không tốt, sợ bị cảm, sợ nóng. Tòa nhà văn phòng trong khu nhà tù không thể so với đại viện của cục trưởng thành phố, không có nước nóng liên tục 24 giờ, Thiệu Quân mỗi ngày mang theo hai cái phích nước, đến phòng lò hơi vặn nước, mang về phòng, lấy chậu ra rửa mặt ngâm chân, ấm áp rồi sau đó mới thu mình vào giường ...

La Cường lạnh lùng nhìn mọi thứ trong phòng.

Đứa bé Tam Mạn thầu chính là đang ở trong tù.

Hóa ra cách hấn yêu và quan tâm một người là tuyệt vọng kiểm soát và giam cầm người đó bên mình, chiếm hữu tất cả tình cảm và cuộc sống của người kia, cho đến khi hấn phá hủy người đó. Hấn đã từng phá hủy La Tam nhi, bây giờ hấn lại phá hủy Mạn thầu. Lúc trước, hấn dùng một vài lời nói và ánh mắt để khiến em trai hấn bỏ học, từ ánh sáng dẫn vào con đường u tối, bây giờ La tiểu tam nhi đã rời bỏ hấn và có một gia đình riêng để chăm sóc, trong lòng bàn tay, trong trái tim hấn giờ chỉ còn lại Thiệu Quân, cho nên mới sống chết không buông tha, từng chút từng chút bóp nát lòng tin và tình yêu thương của người này, ích kỷ đến cực đoan, tàn nhẫn đến tận cùng

...

Thiệu Quân còn nhớ rất rõ mãi cho đến sau này những hành động cực kỳ khác lạ của La Cường ngày hôm đó.

La Cường ngược mắt lên nhìn anh thật sâu, thật lâu mới hỏi: "Màn thầu, em nằm viện bao nhiêu lần rồi, có nhớ không?"

Thiệu Quân lơ đãng: "Cảm lạnh một chút thôi, không sao đâu, anh đừng có nghe lời bác sĩ hù dọa."

La Cường gằn giọng, "Đây là lần thứ tư. Từ khi em có dây kéo lớn trên bụng, em đã phải nhập viện lần thứ tư."

"Trong bốn tháng, em đã ở tổng cộng bảy mươi tám ngày trong bệnh viện."

Thiệu Quân thậm chí không để ý, nhưng không ngờ La Cường lại đếm từng ngày. Khi Thiệu Quân nằm lại bệnh viện không về nhà tù, La Cường ban đêm sẽ đặt móng tay lên phần tường cạnh gối, Thiệu Quân không về một ngày, hấn sẽ rạch một gạch trên tường. Thiệu Quân nằm viện bảy mươi tám ngày, là bảy mươi tám vết rạch cháy sâu vào trái tim La Cường ...

Thiệu Quân cảm thấy trong lòng mềm nhũn, sờ sờ mái tóc của La Cường, dỗ dành: "Anh coi thường em rồi, sao em có thể yếu đuối như vậy? Anh chưa thấy em trâu bò cỡ nào sao?"

La Cường nhìn thẳng: "Em yếu ớt như vậy đấy, không thể tránh được gió, cả đời này em sẽ luôn như vậy."

Hai người ngờ ngác nhìn nhau, La Cường đột nhiên duỗi tay ra, giọng nói trầm thấp, dịu dàng hiếm thấy: "Bé cưng, tới đây cho anh ôm một cái."

Mỗi lần như vậy, Thiệu Quân như bị mê hoặc, linh hồn bị mắc câu, theo bản năng sẽ ôm đầu La Cường vùi vào lồng ngực mình, xoa nắn những sợi tóc cứng trên đỉnh đầu hấn.

La Cường hôm đó ngồi im không nói một lời, vòng tay qua eo anh, mặt vùi vào lồng ngực, trên bụng anh, nơi vết mổ đã lành, môi hắn dán trên đó thật lâu ...

Hai ngày sau, La Cường tự thú.

La Cường tự thú theo cách không ai ngờ tới, Ủy ban Kiểm tra Kỷ luật và Tổ Chuyên án Bộ Công an cũng không dự đoán được. Hắn viết vài lời vào phiếu tự kiểm điểm của tù nhân được phát hàng tuần để tự nhận thức lại về nề nếp giáo dục, sau khi cầm phiếu, trưởng nhà giam vấn đề này quá nghiêm trọng, không dám tự ý quyết định, nên đã vội vàng thông báo cho Cục trưởng Thiệu.

Thiệu Quốc Cường lúc đó trông rất căng thẳng, giữa đôi mắt lộ ra sự nhạy cảm nghề nghiệp khi xảy ra sự cố lớn và cả sự phẫn khích ần ần, đích thân dẫn theo vài người đến nhà tù Thanh Hà để gặp La Cường.

La Cường lúc xuất hiện mặt mày vô cảm, nghiêng đầu, tay cầm điều thuốc, không nói một lời, đi theo Cục trưởng Thiệu vào trong xe áp giải, về mặt thờ ơ như thể lên xe của bọn đàn em đến đón hắn đi tham quan thành phố.

Thiệu Quân nghe tin La Cường đã bị bắt đi lúc đang trên sân thể dục.

Anh hoàn toàn chết lặng, choáng váng, gần như gục ngã ...

La Lão nhị tự thú? Có chuyện gì với La Cường? La Cường bị cảnh sát đặc nhiệm mang đi?

Anh không kịp mặc áo vào, chỉ mặc mỗi áo may ô chạy ra ngoài như phát điên.

Lúc anh chạy ra ngoài, xe áp giải đã rời khỏi cánh cổng sắt lớn, Thiệu Quân rống lên, cổ họng khàn khàn, cả người co rút run rẩy.

Cảnh sát vũ trang trên trạm gác hét lên với anh, quay lại, anh là ai, quay lại, anh không quay lại chúng tôi sẽ bắn!

Thiệu Quân một mình đứng trước cánh cổng sắt lớn, đột nhiên quay đầu lại, khuôn mặt tái nhợt không còn chút máu, đối diện với họng súng của cảnh sát vũ trang.

"Bắn đi? Bắn chết Tam gia đây đi ?!"

"Nhắm vào đây mà bắn này!"

Thiệu Quân dùng ngón tay chọc vào trái tim đang run rẩy rỉ máu của mình ...

./.

-----oOo-----

Chương 75

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 75: Lòng nhân từ trước hòng sủng

Chuyển ngữ: Andrew Pastel

Suốt ba tháng, mây mưa thất thường, đất trời nứt nẻ.

Vụ án tham nhũng này là vụ án lớn nhất xảy ra trong năm đó, liên quan đến nhiều vấn đề ở thủ đô, nghe nói một cán bộ cấp tỉnh, một cấp bộ và hai cấp sở bị bắt giam cùng một lúc vì liên quan đến việc gây quỹ bất hợp pháp và rửa tiền năm đó. Doanh nhân, đối tác, tất cả những người có liên quan đến vụ án đều bị cách ly với thế giới bên ngoài, bị giam giữ trong bí mật để điều tra, thẩm vấn nội bộ. Tin tức bị phong tỏa chặt chẽ đến nỗi nhiều người trong hệ thống công an cũng không biết, không thể hỏi thăm được.

Các tài xế taxi trên khắp Bắc Kinh sôi nổi bàn tán về vụ việc, nhưng chẳng mấy ai thực sự hiểu rõ chân tướng, chỉ thích hóng hớt buôn dưa lê.

Thiệu Quân không thể biết thêm thông tin gì từ bố mình, vì vậy anh chỉ có thể tìm người quen dò hỏi, nhờ giúp đỡ và hỏi thăm tình hình của La Cường.

Anh tìm Tiểu Sở Tuần. Dì của Sở Tuần cũng có cấp bậc cao, biết nhiều chuyện rắc rối, dì Sở lại quen Thiệu Tiểu tam nhi từ lúc còn nhỏ xíu đến lớn lên tuấn tú, bà đối xử rất tốt với Thiệu Quân.

Theo tin tức rời rạc từ dì Sở, lần này họ Lưu đang định vu oan, muốn lật lại tình thế, nhưng những người ở trên không thể để ông ta lật. Xét đến các vụ án tham nhũng kinh tế, ai có thể ngồi vào những vị trí này mà hoàn toàn trong sạch? Mọi người đều có nhược điểm,

và họ cũng nắm giữ phần nào nhược điểm của người khác. Về phần có thể điều tra ra hay không, thì còn cần phải nhìn đến ánh mắt của các cấp cao hơn nữa.

Người đàn ông họ Lưu này rất tham vọng, mấy năm đó ông ta đã kiếm đủ tiền, bắt đầu có tham vọng chính trị. Ông ta muốn chạy vào vị trí chính thức. Bây giờ đội điều tra đã phát hiện ra, đây không chỉ là vụ án kinh tế vài triệu tệ ban đầu, mà là vụ án giết người năm xưa. Dính đến chuyện giết người thì tương lai chính trị cũng chấm hết.

Về phần ai được thuê ai và ai bị giết, dì Sở cũng không nói rõ, giữ kín như bưng, bà chỉ nói rằng vụ án phức tạp và sẽ không được xét xử công khai, không ai có thể biết được.

Dì Sở quan sát ánh mắt quan tâm của Thiệu Quân, nhin không được phải hỏi: "Tiểu Quân, cháu có quen ai liên quan đến vụ án không?"

Thiệu Quân sững sờ nhìn.

Dì Sở nói: "Vụ án này có ảnh hưởng lớn. Vài người có thể phải bị xử bắn."

Thiệu Quân không biết bằng cách nào mà anh trở lại nhà tù ngày hôm đó.

Trong suốt ba tháng, anh không thể nhìn thấy La Cường, anh thậm chí không biết người này còn sống hay đã chết.

Anh cũng không đi làm nghiêm túc trong nhiều ngày, lúc làm nhiệm vụ, mắt anh đăm đăm, đứng như một khúc gỗ, sau giờ làm việc, anh đóng cửa trong văn phòng, nằm trên giường dây thép, trùm kín đầu, không nói tiếng nào, không thèm gặp ai. Mấy cốc nước ở đầu giường đã lên rêu xanh, anh cũng không thèm rửa, cứ để như thế. Trưởng trại giam bó tay với Thiệu Tam gia, nghĩ anh sinh bệnh nên không muốn hoạt động, không quản được. Thiệu Quân chỉ nằm cả

ngày như vậy, như thể toàn bộ cơ thể của anh đã bị khoét rỗng ...

Anh thường thức dậy lúc nửa đêm, mặc một lớp quần áo mỏng, một mình leo lên sân thượng, như một con mèo trong bóng tối một mình ngao du.

Lúc đó, Thiệu Quân thực sự rất ghét La Cường, ghét có đầu có đuôi, ghét đến tận tâm hồn.

Thiệu Quân cảm thấy rằng anh đã bị người đàn ông này lừa bỡn như một kẻ ngốc. La Cường thậm chí không để lại cho anh một lời từ biệt. Người đàn ông này có thể sẽ bị hành quyết trong vài ngày nữa, bị bắn một phát, xong hết mọi chuyện, và sau đó đợi Thiệu Tam gia đi nhật xác.

Anh nhớ lúc La Cường nghe tin Trình Vũ bị bắt cóc, muốn được ra tù để làm việc, lúc đó hắn nói với anh rằng: "Em giúp anh."

Anh nhớ đến cảnh hai người làm tình trong xe trên bãi đá bên suối nhỏ, La Cường nói, chờ sau này, một ngày nào đó anh sẽ ra tù, anh nhất định sẽ làm cho em thoải mái.

La Cường cũng nói, em đừng hối hận, em đừng trách anh.

La Cường nói: "Dù em ba hay năm tuổi, anh cũng sẽ để mắt đến em, anh chỉ yêu em, nên chỉ muốn làm em ..."

Thiệu Quân đơn độc dưới ánh trăng, ngồi xổm trên sân thượng nước mắt rơi xuống. Lần đầu tiên trong đời này, anh biết sợ hãi và tuyệt vọng là gì, trái tim trong lồng ngực bị rút ra ném trên mặt đất, chỉ còn là một khối thịt vô tri, máu tươi đầm đìa, thương tích đầy mình.

Anh khàn giọng gào khóc, cũng không buồn sợ cảnh sát vũ trang trên tháp canh có bắn anh một phát hay không...

Ngày ấy, một ngày mùa thu mát mẻ, trời trong vắt không một gợn

mây. Vụ án rúng động thủ đô và các vùng ngoại ô lân cận đã được xét xử tại tòa án.

Nhiều cơ quan trước đó rất kín tiếng, không tiết lộ cho dư luận biết, nhưng đến ngày xét xử vẫn có hơn chục xe phóng vấn tập trung trước cổng tòa, phóng viên và người dân tụ tập hóng chuyện. Nhưng cánh phóng viên vừa bước xuống xe ô tô, xách thùng ống kính chụp ảnh đã bị cảnh sát tòa án và bảo vệ chặn lại bãi xe, không cho tiếp cận cổng tòa.

Kể các phóng viên chờ đợi chính là nhân chứng của vụ án này, người ta nói rằng đây là một nhân vật đã kéo rất nhiều các ông lớn xuống nước, một binh sĩ vén tấm màn khuất tất phía sau, khai ra hàng loạt bí mật mà cơ quan công an chưa giải quyết được, Đương nhiên, các loại tin tức truyền đi từ bên ngoài cũng nói, bản thân "binh sĩ" này cũng không phải là nhân vật tầm thường, đại án nào chưa làm qua? La Lão nhị là ai, chưa từng nghe danh à? Nếu chưa nghe thì đi hỏi mấy người già trong mấy ngõ nhỏ khu Tây Tứ xem là biết ngay, trên giang hồ này có nhân vật nào nổi danh cứng rắn như thế không.

Thiệu Quân lách người qua đám đông thì bị ngăn lại, anh rút giấy tờ tùy thân có đóng dấu Bộ Tư pháp ra.

Thiệu Quân mặc âu phục cảnh sát chỉnh tề, trên cầu vai gắn cảnh hàm có hai bông hoa rực rỡ dưới ánh mặt trời, lạnh lùng nói: "Người cùng ngành, đi vào làm việc vất."

Xe hộ tống bọc thép của Cục thành phố lái vào sân, đội đặc nhiệm cầm súng nhảy ra khỏi xe.

Người đội chiếc mũ trùm đầu đen vô cảm trước những ống kính của các phóng viên đang đuổi theo, lặng lẽ im lặng mà chậm rãi đi vào cửa, chỉ khi đi qua cửa, hấn mới đột nhiên quay đầu lại nhìn Thiệu Quân, ánh mắt dưới chiếc mũ trùm đầu giống như những ngọn đuốc, nhấp nháy mang một vẻ đáng sợ cùng khát vọng ...

Hai người chỉ im lặng nhìn nhau, xung quanh ồn ào đều biến thành hư vô.

Thiệu Quân thật ra chỉ cần nhìn thoáng qua là đã nhận ra, dù hắn đang đeo một chiếc mũ trùm đầu đen. Tên khốn La lão nhị dù biến thành một đồng tro tàn, anh cũng có thể tóm hắn ra từ đồng tro tàn ấy.

Lần đầu tiên hai người gặp nhau, cũng là trong tình cảnh như thế. Năm năm, Thiệu Quân không ngờ rằng suốt năm năm ấy, hai người họ đã cùng nhau đi xa như thế, nhưng thật ra chỉ là anh kéo La Cường đi, còn hắn không tiến thêm lấy một bước, cứ đứng đó, rồi con mẹ nó lại lùi lại, mọi chuyện lại trở về vị trí ban đầu! La Cường vẫn là La Cường, vĩnh viễn vẫn là La lão nhị giết người như ngóe, khư khư cố chấp đánh người không chớp mắt, cho dù hắn có hóa thành tro bụi, thì cái hộp sọ cứng rắn và đốt xương phản cốt dưới ót vẫn sẽ không bao giờ biến mất...

Người thay đổi thực sự chỉ có mình anh thôi.

Thiệu Quân cảm thấy rằng trái tim con người thực sự cũng có thể từ từ trở nên lạnh hơn, cứng rắn hơn.

Thiệu Quân cũng nhìn thấy La Tiểu tam nhi trong đám đông.

Vẻ mặt La Chiến cũng không khá hơn anh là bao, cả người gầy gò, hai mắt sưng đỏ. Xung quanh là một nhóm đàn em mặc âu phục đen, đeo kính râm đen, vẻ mặt nghiêm nghị trầm mặc ...

Thiệu Quân cũng nghe thấy dì của Sở Tuần nói, La lão nhị có một em trai phải không? Em trai hắn ta cũng nhờ người đi tìm dì, cũng khắp nơi cầu xin giúp đỡ.

Chuyện La Cường tự thú không phải chỉ mỗi Thiệu Quân lo lắng, La Chiến cũng sắp phát điên rồi. Thế lực nhà Đàm bị tiêu diệt hoàn toàn, kinh đô thiếu một bạo chúa, Trình Vũ cuối cùng cũng được cứu sống, bị mất một nửa dạ dày, La lão nhị đã ngồi tù nhiều năm như

vậy, ước tính mức án nên được giảm bớt. Không ai ngờ rằng gia đình sắp được đoàn tụ, ông trời lại rạch một tia sét giữa ngày quang.

La Tam nhi giờ là một người đàn ông bình thường, Thiệu Quân còn không thể tìm ra lối thoát, liệu La Chiến có thể nói chuyện với tòa án và viện kiểm sát không? La Chiến đã nhờ người bạn đáng tin cậy của mình là Chu Nghiên giúp giật dây bắc cầu, tìm kiếm một số mối quan hệ, cũng biếu rất nhiều tiền. Nhưng tiền gửi đi không thể gặp người, không giảm được án phạt, hoặc thẳng thừng bị trả lại. Bên kia nói thẳng, rõ ràng, trường hợp của anh trai cậu không tra được, không thể làm gì khác, cậu biết tại sao không? Bên trên đang rất muốn trừng phạt người, nếu như La lão nhi nuốt một quả táo lớn như vậy rồi bị giam có hai năm là được thả, họ Lưu chẳng lẽ cũng được phán hai năm rồi ra tù sao? Những người liên quan khác đang bị bắt giữ thẩm tra cũng phải thả hết luôn? Làm sao có thể!

Hai đối thủ cắn nhau một mất một còn này, giờ đã đến nước này lại như hai con châu chấu trên một sợi dây, sống thì cùng sống chết thì cùng chết.

Vụ án được xét xử kín, các nhân viên truyền thông, bao gồm cả người nhà của nghi phạm, đều bị chặn ngoài cổng và không được phép theo dõi.

Ngoài cửa phòng chờ, Thiệu Quân trò chuyện với hai cảnh sát tòa án đang làm nhiệm vụ.

Cảnh sát tòa án nói: "Hai người chỉ được nói mấy câu, tên này sắp ra tòa rồi."

Thiệu Quân vội vàng gật đầu, đưa điều thuốc cho anh ta rồi châm lửa: "Người đàn ông này từng là tội phạm dưới tay tôi. Mấy năm nay bị giam giữ cũng gây chuyện hết lần này đến lần khác, làm tôi mệt muốn chết, tôi chỉ muốn vào dạy dỗ hắn ... "

Thiệu Quân nói đến mấy chữ cuối muốn nghiêng răng nghiêng lợi, gân

xanh trên trán nổi lên.

Thiệu Quân đẩy cửa bước vào, dùng gót giày da đá vào cánh cửa một cái, đóng nó lại.

La Cường ngồi giữa nhà, mắt nhắm hờ, tay chân đều bị cùm nặng, tóc đã dài ra nhiều, gò má gầy hóp, mặt mày xương xẩu lạnh lùng.

La Cường hơi nhướn mày, giống như chắc chắn rằng anh sẽ tới tới, trầm giọng nói: "Đến rồi sao?"

Thiệu Quân lạnh mặt: "Đến xem anh ra sao rồi."

La Cường: "Màn thầu."

Thiệu Quân cắn chặt môi, nhỏ giọng mắng: "Đồ khốn kiếp ..."

Thiệu Quân miệng thì mắng, nhưng hai mắt dần đỏ lên, lúc này mới xông tới, đâm thẳng vào người hắn một cái!

Anh tung ra cú đâm này không hề nương tay, dùng hết sức lực của mình. Từng lỗ chân lông trên cơ thể bị La Cường bức đến tuyệt vọng, phần nộ, uất ức trong một khắc đó đều rít gào trút hết ra. Tất cả sức lực của năm nắm đấm đều tập trung ở vùng mắt. Năm nắm đấm đánh vào chỗ cao nhất của gò má La Cường, dưới mí mắt trái hắn, "bốp" một tiếng thật mạnh.

Thiệu Quân kết thúc cú đâm này, sau đó hung hăng tung thêm một cú đâm thứ hai vào nơi anh đã đánh.

.....

La Cường không nhúc nhích, không đánh trả, cũng không né tránh, đầu từ từ quay lại, má trái lập tức đổi màu, lộ ra một mảng lớn bầm tím, hốc mắt bị Thiệu Quân đánh vỡ ra, khóe mắt chảy máu.

Thiệu Quân suốt ngày đánh bao cát, anh có thể đánh vỡ cả bao cát

trong lúc luyện tập. Anh có thể đánh một người mà không nặng tay không?

Bàn tay siết thành nắm của Thiệu Quân run rẩy : "Lão nhị, anh nợ tôi hai cú đánh này, anh có chịu chấp nhận không? Đánh xong tôi sẽ rời đi."

La Cường quay đầu thờ hất ra, khẽ nhìn Thiệu Quân: "Mắt bên trái của anh bị mù, đánh trúng cũng không đau. Đổi qua đánh bên này đi, lại nào."

La Cường nói xong, xoay đầu đưa nửa khuôn mặt bên phải của mình cho Thiệu Quân.

Thiệu Quân: "....."

Cổ họng Thiệu Quân co giật, hốc mắt đột nhiên nóng ran. Lúc đó, anh khó chịu đến mức cảm giác như lục phủ ngũ tạng đều tan nát.

Đúng, La Cường nợ anh, cả đời đều nợ anh, nhưng có ai nợ La Cường không?

Nếu cuộc đời này của La Cường kết thúc, ai sẽ là người trả lại?!

Một tên khốn khốn nạn bị số phận nghiệt ngã đùa bỡn, bị chà đạp, bị đày đọa, rồi lại đứng lên, đi bắt nạt, chà đạp, đày đọa lại tất cả mọi người. La Cường cả đời này đều luôn đi trên con đường đó.

Hôm đó La Cường nghiêng đầu nói với Thiệu Quân: "Đủ chưa? Đánh xong thì thu dọn đồ đạc về nhà đi."

Thiệu Quân hai mắt đỏ hoe, khóe mắt chảy ra tia máu: "La Cường, anh đang đùa giỡn tôi sao? Anh nhờ tôi đưa anh ra ngoài để làm việc rồi lại đâm tôi một cái, anh đang đùa giỡn tôi sao?!"

La Cường quay đầu lại, nhìn ra ngoài cửa sổ.

Thiệu Quân mắng: "La Cường anh là đồ khốn nạn, tôi thật khờ khi nghĩ anh có thể trở thành con người khác! Cả đời này anh sẽ luôn vô tâm vô can, máu lạnh như vậy..."

La Cường ngồi nghe, mặt không chút thay đổi, chỉ có yết hầu khẽ run, trầm giọng nói: "Về nhà đi."

Thiệu Quân buột miệng: "Chắc chắn rồi, anh cứ thế này, luôn luôn như thế này đi. Anh đi đường anh tôi đi đường tôi. Lời hứa của tam gia đây với anh lúc đầu, tôi sẽ vẫn làm theo trọn vẹn. Lần này nếu anh bị kết án tử hình, tôi nhất định sẽ đi nhặt xác anh về cho người thân. La Cường, tôi đè tay lên ngực tự hứa rằng tôi sẽ không phụ lòng anh, tôi sẽ không nợ anh bất cứ điều gì!"

"Sau đó tôi sẽ về nhà, về ngay, tôi về nhà tìm cha, ông ngoại và bạn bè của tôi, tìm một người quan tâm đến tôi để kết hôn, lập gia đình và sẽ sống tốt, tôi sẽ không bao giờ quay lại nữa."

.....

Những câu cuối Thiệu Quân nói, tuy rằng nói để dẫn vật La Cường, nhưng lại là người rơi lệ đầu tiên.

Anh dùng những lời nói tổn thương như vậy để nói với La Cường, trong lòng anh có thể không đau sao? Nó đau như kim châm vậy.

Đáy mắt La Cường lóe lên, như bị đâm thật sâu, con người bị mù không chuyển động kia như bị một màn sương mờ ảo bao phủ.

"Màn sương..."

"Anh không đùa giỡn em."

La Cường khàn giọng, giọng nói như đang từ từ nghiền ra khỏi lồng ngực, từng câu từng câu đều làm chảy ra máu trong tim.

"Màn sương, anh có lỗi với em, những năm này, anh nợ em, đã làm

tổn thương em ... Nhưng hôm nay anh muốn nói rõ với anh một điều, năm năm qua ông đây không hối hận. Hôm nay ở đây, La Cường anh nói, ông đây chưa bao giờ hối hận khi quen em! Anh trân trọng em! Anh nợ em! Anh hại em! ... Nhưng anh chưa bao giờ lừa em, anh không bao giờ lừa dối em. "

"Anh đã trì hoãn em năm năm, cũng không muốn trì hoãn em cả đời, em còn biết đường về nhà không? ... Nếu còn biết, thì em về nhanh đi."

Nét mặt La Cường kiên nghị như đá, gằn từng chữ, rất có khí phách, làm người ta không thể cưỡng lại được, hốc mắt Thiệu Quân đột nhiên xốt lên, nước mắt ứa ra ...

La Cường nói hần không hối hận.

Thiệu Quân chẳng lẽ sẽ hối hận sao?

Hai người đã từng yêu, từng khó chịu, từng cãi vã, từng dối hờn, từng đổ máu, từng ở ranh giới sinh tử mà nắm chặt tay nhau. Nếu mọi chuyện lại bắt đầu một lần nữa, liệu Thiệu Quân có thể buông tha cho tên khốn nạn này không? Liệu Thiệu Quân có hối hận khi yêu La Cường không?!

Anh là người bằng xương bằng thịt, anh có trái tim. Anh vẫn sẽ yêu, vẫn sẽ khó chịu, vẫn sẽ làm nháo nhào, vẫn sẽ hờn dỗi, chỉ ước gì có thể lột da La Cường, cắn lấy, nhai lấy, nuốt lấy tên khốn này, tự mình chiếm đoạt, để không bao giờ phải bị mất đi.

Nếu làm lại lần nữa, anh vẫn mong La Cường ôm anh thật chặt và xoa lên tóc anh, anh vẫn nhớ cái cách La Cường hôn anh khi anh rơi nước mắt dưới ánh trăng sáng trên sân thượng tòa nhà. Anh thích La Cường, thích nghe La Cường dùng cái giọng dịu dàng trầm khàn hiếm thấy gọi anh là bé cưng. Anh thích La Cường bỗng nhiên động đực, như phát điên mà xốc áo anh lên liếm cắn trên lồng ngực, anh thích nhìn thấy La Cường dung túng anh, trên đời này La lão nhị chỉ dung túng một mình anh. Anh thậm chí còn tê tâm liệt phế nhớ

cái cách La Cường nặng nề đè lên anh, mở ra cơ thể anh, lấp đầy anh, va chạm anh, yêu thương anh! La Cường không đùa giỡn với anh, loại thân thiết đó, tâm tư đó, hoàn toàn không phải là giả ...

Anh không thể tưởng tượng một ngày nào đó La Cường sẽ đi vào đường cùng như vậy.

Anh không tin rằng giữa hai người tất cả đã kết thúc .

"Lão nhị, tôi nói cho anh biết, chuyện này tôi sẽ không để yên. Anh đừng tưởng một cái vung tay như vậy có thể xóa sạch mọi thứ nhiều năm như vậy. Tôi sẽ không bao giờ để yên cho anh!"

"Tôi đã cho, tôi đã cho đi rất nhiều, nên anh đừng mơ! Cả đời này, tôi sẽ không bao giờ buông tay ra khỏi tên khốn nạn anh đâu!!!"

Những giọt nước mắt rơi lã chã trên má Thiệu Quân, ảo tưởng thời gian sẽ vĩnh viễn dừng lại ở cái khoảnh khắc đẹp đẽ của năm năm trước, khoảnh khắc khi anh đứng trên sân thể dục lớn, dưới ánh nắng mê người, vén áo may ô lên đến ngực, mỉm cười nhìn La Cường ...

Khuôn mặt La Cường hiện rõ một tia chấn động trong lòng.

Rốt cuộc, hắn vẫn đã quá coi thường Thiệu Quân. Hắn tính toán tất cả mọi thứ chính xác, nhưng lại không tính đến, Thiệu Quân sẽ không buông tay, Thiệu Quân không muốn bỏ rơi hắn.

Vẻ mặt của Thiệu Quân lúc đó vô cùng đau khổ và tuyệt vọng, mái tóc trên trán ướt đẫm, rối tung, giống như một đứa trẻ bất lực và bơ vơ.

Đứa trẻ bất lực và bơ vơ đó nhiều năm trước La Cường đã nhìn thấy. Khuôn mặt rất quen thuộc này, và cảnh vật khi ấy từ từ hiện về trong đầu hắn, rõ ràng và bén nhọn.

La Cường dùng nòng súng lạnh lẽo dí vào trán Thiệu Quân. Mái tóc

của Thiệu Quân lúc ấy cũng giống như bây giờ, mồ hôi nhễ nhại và rối bù, với đôi mắt sợ hãi bất lực.

La Cường giật lấy khẩu súng đồ chơi trong tay Thiệu Quân, lật qua lật lại ngắm nghía, cảm thấy rất tốt, nó tốt hơn nhiều so với khẩu súng đồ chơi mà hắn chế từ cách buộc bằng những thanh gỗ nhỏ và dây chun hồi đó.

Khi còn nhỏ, hắn đã hứa với La Tiểu tam nhi đang ngồi xổm trên ngưỡng cửa: "Khi nào anh giàu, anh sẽ mua cho em một khẩu súng thật."

La Cường nhìn xuống dòng tin nhắn trên điện thoại: "Anh ơi, hôm nay em làm món mì tương đen với hồ thập tử (*), anh về nhà đi kéo nguội. Anh, em chờ anh về đó."

Hắn từ từ ngẩng đầu lên nhìn vào khuôn mặt vừa sợ hãi vừa ngây ngô của Thiệu Quân, một khuôn mặt mềm mại, có vẻ nhỏ hơn Tam nhi của hắn ba bốn tuổi.

Trên lông mi của Tiểu Quân Quân còn có những giọt nước mắt, chắc đứa trẻ đang rất sợ đây.

Rất nhiều chuyện chỉ có ông trời mới biết, sự khác biệt giữa cái ác và cái thiện, giữa địa ngục và thiên đường đôi khi chỉ cách nhau một bước chân.

La Cường thu lại nòng súng, vồ vồ nòng súng vào mặt Thiệu Quân, rồi quay người biến mất trong đám đông ...

Lao lão nhị làm việc xong, về nhà ăn hết hai tô mì tương đen, bốn cái hồ thập tử to, quệt nước mắt tối dầm đặc trên môi, tối hôm đó chạy đi Hong Kong.

Tìm theo thương hiệu đó, hắn đã mua một khẩu súng giống hệt khẩu súng đồ chơi của Thiệu Quân cho em trai của mình. Nó được mô phỏng theo súng thật rất giống và được trang bị đạn cao su, có

thể nhắm bắn, thật sự rất ngẫu.

Lần này tự thú, La Cường cũng nộp lên khẩu súng đồ chơi ấy.

La Chiến nhận được món quà của anh trai mình khi hắn còn là một đứa trẻ, rất trân trọng giữ gìn nhiều năm. Cũng giống như Thiệu Quân, hắn vẫn luôn chẳng hay biết gì, trong khoảng trống chỗ cầm của súng được nhét vào rất nhiều tài liệu.

Đó là tài liệu mà La Cường lấy từ Tàn Thành Giang, có tài liệu và bằng chứng về giao dịch bất hợp pháp trong đó. La Cường lúc đó nghĩ xa, không đưa lại hết cho kẻ phía sau, giữ lại để đó làm "nhược điểm" của ông ta dùng cho sau này. Hắn khéo léo nhét những thứ đó vào tay cầm khẩu súng, đưa cho em trai mình cất giữ.

Chính những chứng cứ này đã khiến La Cường toàn thân dính đầy máu tươi và tội ác, rơi vào địa ngục sâu thẳm nhất, tự thiêu mình thành tro trong ngọn lửa địa ngục ...

—

Mì tương đen Bắc Kinh:

Hồ Tháp tử:

Đến chương này là mình đã đi được năm năm tình trường của hai con người này rồi, kết thúc flashback, timeline nối qua 6 chương đầu tiên đó. Sắp tới mình sẽ bận nên lâu ra chương lắm, các bạn có thể đọc lại 6 chương đầu trong lúc chờ đợi.....

./.

-----oOo-----

Chương 76

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 76: Chiến tranh lạnh

Chuyển ngữ: Andrew Pastel

Nửa năm sau khi vụ án liên quan đến tham nhũng được kết án, kẻ có tội đã phải nhận tội, kẻ dền tội cũng đã dền tội, những bi phần và thương tâm dần vơi bớt, cuộc sống vẫn tiếp tục về lại guồng quay của nó.

Thế hệ Tam Lý Truân mới thay thế cho thế hệ cũ, rất nhiều quán bar và câu lạc bộ đêm mới mở ra. Nằm nép mình trong khu chung cư cao cấp, hộp đêm "Kiệt Khốc" này trước cửa đầy những chiếc xe hơi sang trọng với những nam thanh nữ tú trong bộ cánh thời thượng.

Trong đại sảnh, Trầm Bác Văn, Sở Tuần và nhóm bạn lêu lổng, tổng cộng có bảy tám người, ngồi ở một góc sang trọng và thoải mái nhất của sảnh uống rượu, nói chuyện tào lao thật sôi nổi.

Người quản lý và vài phục vụ chăm chú chờ đợi: "Thưa ngài, rượu băng đã sẵn sàng, có lên ngay bây giờ không ạ?"

Trầm Bác Văn hôm nay uống rượu số độ cao, bắt đầu ngà say. Cái tên này uống rượu vào, miệng còn chưa nói sáng mà mặt đã đỏ lừ hết lên, mỗi lần đi uống là cả người người trông như trái cà tím chín rục.

Trầm thiếu gia nặng nề xoa tay: "Lên cái gì mà lên? Không phải dặn rồi sao, nhân vật chính còn chưa có tới đâu, chờ thêm đi!"

Có tên bạn không rõ có sự, than thở: "Còn đợi gì nữa? Chẳng phải

đến đủ rồi sao? Lên rượu đi!"

Trầm Bác Văn trợn trắng mắt liếc qua: "Là rượu cho mày à? ... Mày sao xứng uống rượu đó?!"

Trầm Bác Văn đang mắng mỏ, Sở Tuần duỗi tay qua, hai ngón tay thô bạo cấu vào xương sườn, vừa đến nơi cơ hoành, khó chịu đến mức Trầm Bác Văn phải la lên oai oái. Khi Trầm đại thiếu uống rượu vào rồi nói nhảm linh tinh, chỉ có hai người có thể trị được anh ta, một người là Sở Tuần, người còn lại vẫn chưa tới.

Một chiếc xe jeep lao sang lề đường, queo cua, rất phong cách hát đuôi, lốp xe ép lên mặt đường hai vệt bánh xe xinh đẹp

Người trên xe nhảy xuống, bột da nặng trĩu, quần bò cố ý tán vào trong bột, kiểu mặc rất ngẫu, áo len cổ cao bó sát người, tóc trên đầu như lộn xộn bù xù, nhưng thật ra đó là kiểu style tóc mới nhất mùa đông năm nay.

Sở Tuần quay đầu ra cửa sổ liếc mắt một cái, "Đến rồi kìa." Anh ta nói xong thì đứng dậy khỏi bàn lớn, tự mình đi ra ngoài nghênh đón.

Một chiếc xe khác sáp lại, một cái đầu vươn ra khỏi xe, hét lên: "Này, con mẹ nó mày làm trò gì vậy?"

Anh chàng đẹp trai tóc tai bù xù, đi ủng da phì phèo điếu thuốc, khoe miệng hơi nhếch lên: "Trò gì là trò gì?"

Người đàn ông chỉ vào chỗ đậu xe: "Tao đến trước. Mày bị mù à? Không nhìn thấy tao hả? Mày giành chỗ đậu xe của tao."

Anh chàng đẹp trai đi ủng da lạnh lùng quay đầu lại, đáp: "Mày ngồi trong xe nói chuyện, cách chỗ đậu xa lắc còn muốn chiếm chỗ đậu xe? Ai lái xe vào trước là chỗ của người đó."

Đường phố gần Tam Lý Truân rất hẹp, nhiều cửa hàng, nhiều người qua lại, gần khu dân cư lại có nhiều ô tô hơn, hàng đêm luôn xảy ra

cãi vã, đánh nhau tranh giành chỗ đậu xe.

Sở Tuần bước ra khỏi cửa quán, vừa lúc nhìn thấy cảnh người trong chiếc xe kia nhảy xuống định gây sự.

Sở Tuần nâng cằm: "Quân Nhi."

Thiệu Quân chạm mắt với Sở Tuần, xem như chào nhau. Anh đưa điều thuốc ra khỏi miệng, đứng trước xe lắc hông, hai chân dài dưới ánh đèn vàng trông còn dài hơn, đẹp trai hơn trước.

Thiệu Quân liếc nhìn chiếc xe của cái tên đang tranh cãi với mình, hóa ra là biển số quân sự, thảo nào mà ngang ngược như vậy, lại là một tên lưu manh khác lái xe của khu quân sự vào hộp đêm điệu võ giương oai. Thiệu Quân không bao giờ dùng xe quân cảnh đi ra ngoài, lái xe của mình thoải mái hơn, không phô trương, bên ngoài cũng không biết anh là ai.

Tên đàn ông lái xe quân đội nồng nặc mùi rượu chửi bới, Sở Tuần ôm chặt Thiệu Quân lôi vào quán: "Đừng chậm chạp nữa."

Thiệu Quân quay đầu lại, đôi mi mỏng nhướng lên, ánh mắt khinh thường.

Tên phía sau không chiếm được chỗ đậu xe, liền chỉ trỏ chửi bới, Sở công tử đột nhiên quay đầu lại nheo mắt nói: "Còn không biết thôi nữa? Đúng là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, Quân Nhi, chính ủy bọn chúng là ai vậy?"

Thiệu Quân liếc nhìn biển số xe, suy nghĩ vài giây: "Mấy xe này đến từ khu Đại viện tổng tham mưu của mày mà, hỏi tao là sao? Chính ủy bên đó không phải ông Tôn sao? "

Sở công tử sò sò đầu: "Đúng rồi, là chú Tôn, Tôn nhị lão hồ, để về nói bố tao hỏi chú xem làm sao bên ông ấy lại có cái đám trẻ trâu này."

Thiệu Tam gia vậy mà là người có tính tình tốt nhất trong đám bạn, không quan tâm mấy chuyện lộn xộn, bớt được chuyện nào hay chuyện đó. Mấy tên này hôm nay cũng chẳng đáng là gì. Nhưng sở Nhi thiếu thì không được tốt như vậy. Đừng nhìn Sở nhị thiếu bộ dạng anh tuấn thư sinh, ăn mặc tao nhã, thật ra bên trong anh ta là một con người bất trị, miệng lưỡi lại sắc bén. Lúc đó anh ta lấy điện thoại ra, gọi thẳng cho Tôn nhị lão hồ, điện thoại vừa bắt máy anh ta chuyển sang giọng ngọt ngào: "Chú Tôn, tiểu Tuần của chú đây ... Cháu nhớ chú, nhân tiện cháu muốn nói với chú một chuyện quan trọng. Đại viện nhà mình có ai đem xe công ra ngoài à, cháu vừa mới thấy một chiếc! Để cháu đọc biển số xe, chú tìm hộ cháu ai lái xe ra ngoài hộ cháu nhé ... "

Sau cuộc điện thoại ngày hôm đó, Sở nhị thiếu và Thiệu Tam gia bỏ mặc cái tên đang ngây ngốc ngờ ngác phía sau, kẻ vai sát cánh nghênh ngang đi mất.

Thiệu Quân hai tay đút túi quần, đầu cúi gằm, thất lưng khẽ đung đưa, môi nở nụ cười, Sở Tuần thân thiết kẹp cổ anh, châu đầu vào nhau nói chuyện phiếm, chọc ghẹo nhau ...

Thiệu Tam gia vừa xuất hiện, một nhóm người đứng dậy chào đón.

Trầm Bác Văn xiềng niềng đứng lên muốn ôm Thiệu Quân vào lòng, nhưng suýt nữa thì ngã nhào vào lòng anh. Thiệu Quân nâng đầu anh ta lên: "Ôi trời ơi chảy cả nước mũi nước dãi, đừng có đụng vào tao, định trét lên người tao hay gì? ..."

Trầm đại thiếu vẫy tay ra hiệu bưng rượu ra, người phục vụ cũng nhận ra tín hiệu, vội vàng lên rượu, rót cho Thiệu Quân.

Sắc rượu hổ phách trong ly, vị rượu đậm đà cùng hương thơm trái cây khiến người ta choáng váng say sưa, Thiệu Quân lắc chất lỏng trong ly rồi uống cạn một hơi ...

Trầm Bác Văn cụng ly với Thiệu Quân: "Quân Nhi, ly này là để chúc mừng mày thoát khỏi ngục tù của cuộc hôn nhân sắp đặt, lấy lại sự

độc thân tự do, anh em ăn mừng một cái."

Sở Tuần cười mắng: "Lại còn ăn mừng, ăn mừng vì nguyên đám đi đắc tội hết cả nhà chú Thiệu à? Sau này tao không dám bén mảng đến nhà chú nữa luôn!"

Trầm Bác Văn đỏ ngầu mặt nói, "Vậy thì sao? Mà là bạn của ai, mà theo phe Tiểu Quân nhi hay gia đình của nó?!"

Sở Tuần cười, vỗ vỗ khuôn mặt đỏ bừng của Trầm Bác Văn: "Tao theo phe Tiểu Quân nhi."

Vẻ mặt của Trầm Bác Văn rất chính nghĩa: "Cũng không tệ lắm! Nhìn đi Quân Nhi bây giờ vui hay không vui, thoải mái hay khó chịu? Thấy Thiệu Tiểu Quân ấy nhăn nhó, tao lại sàu theo, giờ nó vui, hạnh phúc, không nhăn mặt nữa, tao cũng vui lây! "

Sở Tuần bắt chước giọng điệu của Phó Viện trưởng Đào của Viện kiểm sát, đập bàn chỉ vào Thiệu Quân: "Thiệu Quốc Cường, con trai của ông làm cái loại chuyện quái quỷ gì thế này?! Tôi biết ông đang rất sáng chói, phá được vụ án, hạ bệ họ Lưu, ông thì lên chức! Đám bạn học cũ năm nào, đồng đội cũ trong quân đoàn, con mẹ nó ông đã chướng mắt từ lâu rồi đúng không!..... "

Sở nhị công tử có tài bắt chước sống động đến mức mọi người trong bàn đều phá ra cười.

Sở Tuần quàng tay lên vai Thiệu Quân nói: "Quân Nhi, bây giờ tên tuổi mà nổi như cồn luôn, vừa nhắc tới là ai cũng biết. Sau này con gái nhà nào còn dám gả cho mà nữa, nói chạy là bỏ chạy? Ông bạn cũ của bố mà quá thất vọng về mà rồi, đẹp trai thế này lại đi lừa tình con gái người ta, thật mẹ nó đẹp trai lại thật mẹ nó lừa tình."

Thiệu Quân trừng mắt: "Tao lừa tình mà chưa?"

Một nhóm người phun nước bọt dè bĩu chọc gẹo.

Thiệu Quân cũng thả hồn theo điệu nhạc, thản nhiên mỉm cười ngồi thoải mái trên chiếc ghế sofa êm ái, đôi mắt đong đưa lấp lánh vì dòng nước phản chiếu trong ly ...

Đêm đó, Trầm đại thiếu thanh toán hóa đơn, Thiệu Quân cũng giúp Trầm Bác Văn trả một phần, vì anh ta cố tình gọi hai chai rượu Pháp năm 78 đặc biệt cho anh, tiêu cũng đến mấy triệu tệ.

Thiệu Quân bây giờ không dám uống nhiều, sợ gan không chịu nổi, anh chỉ ném thử mấy chai rượu để thưởng thức hương vị. Chất lỏng lạnh lẽo ngon miệng chảy xuống dạ dày, trái tim lại nóng hừng hực. Thiệu Quân rất vui và cảm động vì hai người bạn trượng nghĩa luôn đứng về phía anh, che chở cho anh.

Thiệu Quân mấy ngày nay thường chạy ra ngoài đi chơi với Sở Tuấn và Trầm Bác Văn, đến mấy hộp đêm, uống rượu, đôi khi thậm chí còn bao một vài cô gái thuần túy chỉ để nói chuyện, giải tỏa tâm tình.

Anh thích chơi bời với Sở thiếu, Trầm thiếu, chọc phá lung tung. Mặc kệ hai người này ra khỏi cửa là ai, ít nhất khi ở cùng anh, cả ba chơi với nhau từ thuở cời trường tấm mưa, người mùi nước tiểu là cũng biết của đứa nào, sẽ không bắt nạt anh, sẽ không đùa giỡn anh, và sẽ không giống như tên khốn lớn họ La trong nhà tù kia, đảo mắt một cái là lại gây họa, lại quay lưng với anh.

Bất kể khi nào và ở đâu, Thiệu Quân cũng không phải là kiểu nhân vật bỏ rơi và đày đọa bản thân. Trong thâm tâm anh biết dù có đứng trên vách đá cũng biết lúc nào nên lùi về, nên bám lấy, đừng ngốc nghếch mà nhảy ra khỏi vách. Dù sao anh cũng là một người đàn ông, là một chàng trai tốt và anh tuấn, chẳng ai kém ai. Đàn ông ra ngoài lăn lộn, chết kiểu nào thì chết, nhưng không thể để người ta nói rằng một ngày nào đó, Thiệu Tam gia anh vì tình cảm, vì một gã đàn ông mà tự hủy hoại bản thân mình một cách thâm hiểm.

Thiệu Quân soi gương trong WC nhập nhạng của hộp đêm, cẩn thận nhìn khước mắt, đôi mắt đẹp trai của anh vậy mà bắt đầu có nếp

nhấn rồi, về nhà phải nhanh chóng đắp mặt nạ dưa leo, bảo dưỡng kỹ càng mới được.

Một người đàn ông khác bước vào phòng tắm với vẻ mặt hơi buồn ngủ, anh ta đứng sau Thiệu Quân, nhìn chăm chăm anh qua gương một lúc lâu.

Thiệu Quân quay đầu lại, gần như mặt đối mặt với của người đó.

Ăn mặc như một quý ông, vừa nhìn đã biết gã là khách quen trong hộp đêm cao cấp này. Gã mỉm cười với Thiệu Quân rồi cố ý đến gần, một mùi nước hoa xộc đến.

Thiệu Quân nhăn mũi: "Xin lỗi."

Đối phương vẫn chưa chịu thôi.

Thiệu Quân sai bước định mở cửa ra ngoài, người đàn ông này không biết cố ý hay vô tình mà đưa tay kéo áo len của Thiệu Quân: "Bộ sưu tập Burberry mới mùa đông này à? Nó vẫn chưa có mặt trên thị trường Trung Quốc ..."

Lần này, gã chạm nhẹ vào bụng Thiệu Quân, Thiệu Quân không khách khí nữa, hất tay ra ngay: "Đừng chạm vào tôi."

Thiệu Quân lạnh lùng, không thèm liếc nhìn gã ta một cái, quay đầu đi ra ngoài ...

Loại đàn ông vào hộp đêm để tìm "bạn đồng hành" trong WC, Thiệu Quân biết rất nhiều, nhưng anh không có suy nghĩ đó. Cho dù là bạn giường nam hay nữ, anh cũng sẽ không tìm được. Những bạn giường cũ, anh cũng không chạm qua nữa.

Có lẽ anh thật sự giống cái câu thơ "từng trải biển xanh e gì nước" kia, Thiệu Quân bây giờ không nhìn lọt bất cứ ai vào đôi mắt đào hoa của anh nữa. Trong lòng anh luôn sẽ có sự so sánh, mà có so sánh, anh lại chịu không được, cảm giác trên người đó không đúng,

người kia lại không đủ nam tính, mùi hương trên người họ không giống, những gì trên người La lão nhị là của riêng La lão nhị, người khác cũng chỉ là vật trang trí.

Rất nhiều điều đã xảy ra trong nửa năm qua. Tòa án đã đưa ra phán quyết, kết quả lại nằm ngoài dự đoán của mọi người.

Ngay cả La Cường cũng nhắm là mình sẽ hết đời, nhưng cuối cùng lại không bị tử hình, họ Lưu và La Cường cùng nhận bản án chung thân.

Những người có chức có quyền trước khi ngã ngựa đều bị nhốt trong nhà tù Tần Thành, trong khi La Cường vẫn ở Thanh Hà. Đạo qua hòng súng tử hình, không chết, người đàn ông này lại quay về dưới mí mắt Thiệu Tam gia. La Cường sẽ ngồi xỏm trong nhà tù trọng tội Thanh Hà suốt đời, cùng Thiệu Quân ngồi xỏm suốt đời.

Thiệu Quân theo ông ngoại đi Bắc Mang Hà dưỡng thương ba bốn tháng mới về, gần đây vẫn đi làm như bình thường, cũng tan tầm nghỉ ngơi như mọi ngày. Anh không tăng ca thêm một ngày nào nữa, nhưng anh không nghỉ làm, kiên quyết không cho chuyển công tác, không rời đi, cứ tiếp tục lãng phí cuộc đời như vậy.

Anh vẫn sống trong văn phòng nhỏ của mình, vẫn đặt vài chiếc tách dính trà và cà phê dưới đáy trên tủ giường.

Nhưng bây giờ anh không cần phải tự mình rửa chén tách hay bồn ngâm chân nữa. Sẽ có người làm việc đó cho anh.

La lão nhị mỗi ngày đi làm ở nhà ăn vào khoảng 5 giờ sáng, rửa bát đĩa, nấu bữa sáng cho các phạm nhân ở khu giam số ba, sau đó vào văn phòng lấy ấm đun nước và phụ giúp Thiệu Quân lấy hai phích nước nóng. Khi La Cường đem nước nóng vào phòng mỗi ngày, Thiệu Quân thường chỉ vừa thức dậy, đầu bù tóc rối ló đôi mắt lèm nhèm ra khỏi giường.

Hai người yên lặng liếc nhau, cũng không ai chủ động mở miệng,

không nói tiếng nào, hoàn toàn chiến tranh lạnh.

Lần trước, vì sự việc Thiệu Quân về nhà nghỉ lễ cưới, La Cường lập tức nổi điên, người chưa gây chuyện gì suốt hai năm lại đập vỡ nát tấm kính lớn trong nhà ăn, cuối cùng bị biệt giam một tuần.

Nếu Tam Màn thâu thực sự đã kết hôn và không bao giờ quay lại, La Cường có thể ở trong phòng biệt giam suốt đời, hoặc trèo thẳng lên tường, mò đến mấy chốt canh để cảnh sát vũ trang bắn nát hần luôn cho xong.

Thiệu Quân rốt cuộc không kết hôn, lại quay trở về.

Thiệu Quân biết lý do tại sao La Cường đập vỡ kính, và La Cường cũng biết tại sao Thiệu Quân quay lại. Cả hai đều biết trong lòng đang có một sợi tơ dài mỏng manh thắt chặt trái tim mềm mại của mình lại, đầu sợi tơ kia bị người còn lại nắm trong lòng bàn tay, chỉ cần bên kia nhúc nhích, trái tim mình đã có thể đau ...

La Cường là người không bao giờ nói những lời vô nghĩa. Hắn chỉ đi thẳng vào việc mình muốn, không nói nhiều, cứ hai ngày hắn lại đến văn phòng của Thiệu Quân dọn dẹp phòng, lấy đi mấy cái cốc bẩn, rửa sạch sẽ rồi đặt nó trở lại. Khi thời tiết đẹp, hắn thỉnh thoảng sẽ mang chăn bông ướt đẫm mồ hôi của Thiệu Quân xuống lầu, phơi nắng cả ngày trời, phơi ra mùi nắng ấm, để Thiệu Quân có thể ngủ thoải mái hơn.

Một lần, La Cường rửa chén và gà mên của Thiệu Quân trong phòng tắm giặt, Thiệu Quân vừa chơi bóng xong, bước vào, vịn vòi, cúi đầu xuống vòi, thoải mái xả tóc, rửa mặt.

Nước trên đỉnh đầu bỗng nhiên biến mát, Thiệu Quân nhướng mắt quay mặt lại nhìn hắn.

La Cường tắt vòi nước, nói, "Nước quá lạnh, bị đông cứng bây giờ, tắm bằng nước nóng đi."

Thiệu Quân trợn tròn mắt: "Anh không cần quan tâm tôi."

La Cường: "Anh không quan tâm em thì ai quan tâm nữa đây."

Thiệu Quân tiếp tục vịn vôi nước, La Cường áp lòng bàn tay lên tay anh, ấn chặt, không cho anh vịn ra.

Hai người họ đang ở trong phòng tắm giặt, chân mày Thiệu Quân nhíu lại, đốt ngón tay siết đến trắng bệch giằng co nhau, không khí đầy mùi thuốc súng.

La Cường lạnh lùng nói: "Lại bị cảm, sẽ không dễ chịu đâu."

Thiệu Quân: "Tôi thích."

La Cường hừ lạnh: "Thích cái rắm, bị cảm dễ chịu lắm à? Có giận thì trút lên anh này, đừng tự hành hạ bản thân."

Một câu nói chọc vào lòng người, hai mắt Thiệu Quân liền đỏ lên: "... Lại muốn đối xử tốt với tôi?"

La Cường không nói.

Thiệu Quân mắt đỏ hoe nói: "Lão nhị, tôi nói cho anh biết, tôi rất dễ đa tình, anh đừng tỏ ra quan tâm tôi nữa ... Đừng để cho tôi nghĩ gần đây anh rảnh rỗi nên lại hồi tâm chuyển ý, lại bắt đầu yêu thích tôi."

Ánh mắt La Cường như đau đớn, yết hầu run run như đang muốn nói gì đó, muốn giải thích, nhưng im lặng một lúc, cuối cùng cũng không nói gì, cầm một chậu chén tách đã được rửa sạch đi ra ngoài.

Thiệu Quân đối diện với lưng của La Cường, hung hăng đá mạnh vào khung cửa của phòng tắm giặt.

Anh đau đến mức rên lên một tiếng, lắc lắc chân nhảy vài cái, âm ức muốn cắn người ...

Thiệu Quân làm một ngày nghỉ hai ngày. Trước khi nghỉ về lại thành phố, anh thường cố tình đi ngang qua nhà ăn.

La Cường ngồi xồm trên ghế trong góc nhà ăn, lặng lẽ hút một điếu thuốc, xa xa nhìn anh, không nói tiếng nào.

Thiệu Quân cắn môi, xoay người rời đi, bỏ lại La Cường. Đã lâu rồi anh không bước vào kho chứa đồ ở phía sau bếp, nơi anh và La Cường đã nhiều lần thân mật âu yếm nhau.

La Cường vẫn như thường lệ chuẩn bị bữa ăn khuya, bên trong hộp cơm là một hộp sủi cảo chiên được gói gọn gàng, và súp nấu như đun trên bếp.

La Cường đưa hộp cơm qua.

Thiệu Quân quay mặt đi, khinh thường hừ nói, "Tôi no rồi, bụng hết chỗ. Âm thực Triều Châu, một bàn mười hai nghìn, sủi cảo bỏ túi chính tay người miền Nam Triều Châu làm, súp cá và bao tử lợn, những món đó mới là những món ngon lành."

Thiệu Quân cũng đang nói sự thật. Sở Tuấn và Trầm Bác Văn đưa anh đi ăn khắp nơi, lần nào anh cũng nói là để con rể nhũi Thanh Hà mở mang tầm mắt. Anh ăn qua tất cả các loại nhà hàng cao cấp ở Bắc Kinh, cái gì mới mẻ sang trọng đắt tiền là ăn hết.

La Cường mặt cũng không thay đổi, không tức giận, trên mặt cũng không có biểu cảm gì, xoay người cầm hộp cơm rời đi.

Thiệu Quân hỗn độn trong lòng, cảm thấy khó chịu, cắn một miếng ở khóe miệng, từ phía sau nắm lấy cổ tay La Cường ...

Anh cầm hộp cơm, ngồi xuống vùi đầu ăn sủi cảo chiên.

Đã ăn một miếng rồi lại không thể ngừng, một hơi làm hết sạch. Đầu lưỡi cũng luyến tiếc hương vị quen thuộc.

Một bàn ăn giá mười hai ngàn tệ toàn tinh hoa ẩm thực Triều Châu ăn vào miệng vẫn không thể so với một hộp sủi cảo chiên từ nồi sắt hồng trong nhà ăn trại giam mà La Cường nấu, không bao giờ có thể so sánh được.

Đối với hai người bị vướng vào lưới, không hện mà cùng thấy sống còn khó hơn chết, tràn đầy tuyệt vọng.

Khi Thiệu Quân đào hôn trở về, anh đã từng ném cho La Cường một câu: "La Cường, đồ khốn nạn, tòa án kết án anh chung thân, chẳng khác nào anh cũng kết án tôi chung thân ... Nếu cả đời này anh cứ như vậy, thì cả đời này tôi cũng sẽ như vậy, tôi đấu một mất một còn với anh."

Thiệu Quân nói: "Lão nhị, tôi chờ anh ra tù. Khi nào anh ra tù, lại tới cầu xin tôi, tôi chờ anh quỳ trên mặt đất cầu xin tôi!"

--

Rồi nói chung là chú chắc mắm mình tử hình rồi nhưng té ra là chung thân và nếu chú không tìm cách ra tù thì Quân Quân chết già với chú trong đó luôn. Nên chú liệu sao mà làm đi nha

./.

-----oOo-----

Chương 77

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 77: Tin hành lang

Chuyển ngữ: Andrew Pastel

Trò hề đỉnh hôn hụt của Thiệu Quân khi đó cũng khiến nhiều người xung quanh choáng váng.

Lúc vừa trở về sau kì nghỉ dài ở Bắc Mang Hà, vừa kịp đi họp lớp trường trung học. Thật hiếm khi Thiệu Tam gia xuất hiện trước các bạn học cũ của mình, lại tình cờ gặp Đào San San, người năm đó được người ta gọi là thanh mai trúc mã, môn đăng hộ đối với mình.

Hầu hết bạn bè cũ đều có người yêu hay gia đình, tình cảm ngọt ngào, có người mới sinh con, có người đã ly hôn rồi, thậm chí có người kết hôn lần thứ hai, vợ mới cũng có con riêng, vợ cũ giờ đã là vợ của một người khác, cũng có con riêng.

Hồi đó Tiểu Thiệu tam nhi là người đẹp trai nhất lớp, biết bao cô gái thầm thương trộm nhớ, giờ vẫn độc thân, nói trắng ra là ế. Các bạn học cũ ồn ào không chịu buông tha, ghép anh thành một cặp với Đào San San cùng bàn, bông hoa duy nhất còn độc thân không chủ.

Đào San San, một cô gái xuất thân từ gia đình gia giáo, năm ấy xinh đẹp mặc váy dài ngồi trên ghế sau xe Thiệu Quân. Cô được nuông chiều từ khi còn nhỏ, sau này tham gia vào hệ thống đơn vị của bố, thực ra chỉ là công việc phụ. Cô đi du lịch nước ngoài 5, 6 lần mỗi năm, mở shop online bán quần áo hàng hiệu, mỹ phẩm và làm đại lý thương hiệu.

Thiệu Quân đêm đó uống một chút rượu, sau đó lái xe đưa Đào San San về nhà.

Đào San San ở trong xe thật lâu không xuống, nói chuyện phiếm với Thiệu Quân: "Thiệu Quân, sao bây giờ trông cậu lại mất phong độ như vậy?"

Thiệu Quân lơ đãng: "Tớ mất phong độ á?"

Đào San San: "Cậu không còn đẹp trai như xưa nữa, bụng phệ rồi."

Thiệu Quân cong môi: "Vớ vẩn, hôm nay có thấy cả lớp có ai đẹp trai hơn tớ không?"

Đào San San vui vẻ, đưa tay kéo cổ áo Thiệu Quân, niết cầm Thiệu Quân hai cái: "Ừ cậu đẹp, cậu là Quân Quân siêu đẹp trai, siêu bắt mắt! Này, tớ mở cửa hàng online, đang cần người mẫu. Cậu là người đẹp trai nhất tớ biết, không ai đẹp trai bằng cả, giúp tớ làm mẫu đi, tớ thuê cậu!"

Đào San San là kiểu con gái rất hướng ngoại và vui vẻ, cũng hay thể hiện cảm xúc của mình. Cô thích Thiệu Quân không giấu giếm. Và dù gia đình có tốt đến đâu, dù bố có bảo bọc đến đâu cũng không thể chịu đựng nổi vấn đề nan giải khi có con gái, cô đã gần 30 rồi.

Mấy ngày sau, mấy cửa hàng trực tuyến đều thay poster mấy bức ảnh đẹp trai của Thiệu Quân. Anh mặc một chiếc áo khoác dài màu xám gi, các loại áo len cổ lọ nhiều màu, giày boots quân đội, boots da ngắn... đeo kính râm hoặc cũng có tấm không đeo kính râm, thậm chí còn có tấm mặc áo may ô bó sát và quần dài rộng nằm trên ghế sofa tại nhà của Đào San San, tất cả đều đặc biệt gợi cảm và phô trương.

Những bức ảnh này được bạn cùng lớp truyền tay nhau liên tục. Người lớn cả hai bên đều biết, và bố của Thiệu Quân đang chờ đợi điều này ...

Thiệu Quân trở về sau kỳ nghỉ, lần đầu tiên đi làm, anh mặc một

chiếc áo gió dài, đi ủng quân đội, cổ quàng một chiếc khăn len, khiến tất cả những cán bộ trong khu tù đều bị sốc, những tù nhân thì trầm trồ. Mấy tháng không gặp, trang phục và phong cách của Thiệu Tam gia đã không còn phù hợp với nhà tù Thanh Hà, cơ bản là như hai thế giới khác nhau; cảm giác như thể người thanh niên này trước đây chưa từng thuộc về nơi này. Anh có thể quay lưng lại và rời đi bất cứ lúc nào mà không có gì lưu luyến ...

La Cường ngồi xổm bên cạnh sân thể dục, nghiêng đầu, lạnh lùng nhìn anh: "Ăn mặc ra như thế này cơ đấy."

Thiệu Quân ngậm điều thuốc, nói, "Sao, không đủ đẹp trai à?"

La Cường chế nhạo: "Trông như con chó kéo xe Alaska vậy, lông em có dài ra không?"

Thiệu Quân cắn môi tức giận.

La Cường vươn mũi người thấy nước hoa: "Hừm, sao thơm bằng sủi cỏ rau hẹ ông đây gói được?"

Thiệu Quân phớt lờ, nện bột da bỏ đi.

Đội trưởng Điền và Tiểu Mã đang ngồi tán gẫu cách đó không xa: "Đẹp trai ghê. Sắp lấy vợ nên khác hẳn, chắc là do vợ chọn đồ cho mặc. Này, tôi nghe nói vợ sắp cưới của Tiểu Thiệu là bạn học cấp ba của cậu ấy, là con gái một cửa gia đình danh giá, cũng kinh doanh và mở một cửa hàng nhỏ, lãi ròng hơn 1 triệu tệ một năm, chúng ta không cùng tầng lớp đâu, hai người đó thật xứng đôi!"

La Cường nghe vậy, lúc ấy không hề nhúc nhích, ngơ ngác ngồi xổm trên ghế đá.

Tàn thuốc trong miệng La Cường vẫn còn cháy, lửa lan vào miệng, cháy bỏng lưỡi, cháy cổ họng, cháy đến tim ...

Vài ngày sau, La lão nhị lật bàn ném vào cửa kính nhà ăn làm nó vỡ

toang thành từng vụn nhỏ.

Thức ăn vừa được chính tay La Cường nấu xong. Hấn hốc mắt sừng tấy, mắt đỏ hoe, hát từng nôi thức ăn trên quây nhà ăn xuống đất bắn tung tóe, hét lên: "Bố mày hôm nay không muốn ăn. Bố mày hôm nay đang rất khó ở, nên cả cái phòng này đừng hòng thằng nào được thoải mái mà ăn cơm".

Vào ngày tổ chức tiệc đính hôn, người ta kể Đào San San đã chạy ra khỏi khách sạn khóc lóc, Cục trưởng Thiệu và Cục trưởng Đào cãi nhau to..

Sau này Thiệu Quân cũng tỉnh lại, đến xin lỗi Đào San San. Đào San San đúng, lỗi là ở anh, trước tiên đồng ý, lại mập mờ với cô, trước khi "lâm trận" thì lại hối hận, đổi ý. Anh cũng có lỗi với bố, khiến bố mất mặt trước bạn học kiêm đồng nghiệp cũ.

Điều duy nhất anh không nhận ra là anh có lỗi với La Cường.

Anh thực sự ghét La Cường vào thời điểm đó.

Tại sao Tam gia đây không thể kết hôn? Hấn đập vỡ kính, hấn gây rắc rối là có ý gì? La Lão nhị luôn là người như vậy, trước mặt hấn sẽ không thể nói bất kỳ đạo lý gì.

Thiệu Quân nghĩ, nếu hấn xin lỗi anh vì đùa giỡn anh rồi, thì chẳng lẽ sẽ không được phép có lỗi với hấn sao?! Trong lòng có oán hận, cũng biết La Cường cũng thế, mỗi lần hai người chèn ép nhau, mỗi lần chiến tranh lạnh, đều làm anh thống khổ, làm anh càng thêm khó chịu.

Đi mãi trên con đường này giống như tuốt nát trái tim, nhưng bỏ xuống anh lại luyến tiếc, như phải cắt đi một miếng thịt.

Trong hộp đêm hôm đó, một nhóm con ông cháu cha tụ tập uống rượu, thiết lập quan hệ, chơi đánh bài.

Sở nhị thiếu và Thiệu tam gia ngồi ở bàn đối diện, nháy mắt ra dấu với nhau, ép Trầm Bác Văn thua hết ván này tới ván khác.

Đánh bài mệt mỏi lại không muốn đi ngủ, một đám người càu nhàu nói chuyện phiếm, không thể tránh khỏi nhắc đến những sự kiện lớn xảy ra ở kinh đô trong năm qua, và những thay đổi trong chính quyền cấp cao.

Trong nhóm có một người bạn có người nhà tham gia vào trong cuộc, am hiểu tường tận, hay sưu tầm mấy tin hành lang khắp nơi, cho nên trước mặt một đám bạn thân mờ mờ mịt mịt, cậu ta cái gì cũng biết, thế là chơi nổi một phen.

Người nọ đặt ly rượu lên bàn, giọng điệu hết sức bí ẩn: "Cái chuyện đó cũng nửa năm trước rồi đúng không? Gần đây mới bắt đầu lộ ra tin tức. Tao mới nghe ngóng được thôi. Tụi mày biết lúc đó chuyện thế nào không?"

Thiệu Quân vất chéo nhân nhìn sang chỗ khác, Sở Tuần khó chịu hừ nói, "Có rắm thì mau thả đi, để trong lỗ thối không thấy khó chịu à? Nói ra nhanh."

Người bạn bắt đầu rung đùi thật mạnh, rung đến cả người trông như một con cày sậy: "Lần đó, cả hai người đều bị phán chung thân, bản án nghe rất nặng nhưng lại không đủ nặng. Theo lý mà nói, đều đã đủ để tử hình, nhưng mà đã ngồi đến cấp bậc này thì không thể bị tử hình, dù ăn hối lộ 10 triệu hay 10 tỷ thì cũng không thể chết được, nhưng cấp trên lại không muốn tha cho ông ta. Ông ta quá tham vọng, có năng lực, dám làm việc lớn, có rất nhiều người ghét ông ta nên cho ông ta tù chung thân. Nói đến cùng, người chính ông ta, lỗi ông ta hoàn toàn xuống nước mới thật là trâu bò."

Sở Tuần hừ mũi: "Là ai? Mày đang nói cái người họ La phải không, hần có chuyện gì sao?"

Người bạn cầm ly đặt mạnh xuống bàn cà phê: "Ừ, là hần ta đấy."

Cổ họng Thiệu Quân gật gật, khuôn mặt vắn vẹo rất không tự nhiên, anh nhìn về phía sân khấu đằng xa, nhưng tai lại dựng thẳng, lắng nghe những lời đàm tiếu xung quanh.

Người nọ trông rất cảm khái, nói: "Nếu nói rằng Lưu là một thế hệ kiêu hùng, thì giờ lại thua bởi hai từ "bất nhân"."

"Một người làm được việc lớn thì phải dứt khoát, tàn nhẫn nhưng trong mọi việc phải cẩn thận đúng mực, nhân từ và chính trực với người xung quanh, có khả năng thuyết phục người khác. Nhưng ông ta lại là một người bất nhân, từ lúc cách mạng văn hóa xong là đã bộc lộ bản tính, vốn là một Hồng vệ binh, vậy mà đi làm cái chuyện thiên hạ khinh bỉ nhất, ông ta đâm sau lưng những người từng giúp đỡ mình, bội bạc, qua cầu rút ván ăn cháo đá bát, được chim quên nà, đặng cá quên nơm, kết quả thế nào? Ông ta bị người từng làm thủ hạ cho ông ta tố cáo."

"Hơn nữa, cấp dưới đó của ông ta hồi đó làm những chuyện giết người hại người cho ông ta, cũng nắm thóp lấy nhược điểm của ông ta. Đây đúng là ví dụ tiêu biểu cho câu "dưỡng hổ vi loạn" (*) Họ Lưu luôn muốn loại bỏ người này, nhưng ông ta không thành công. Thế là bị cấp dưới đó vạch trần toàn bộ. Nghe nói nhân vật cấp dưới này cũng là một ông trùm thế giới ngầm, khách sạn Kinh Đông hóa ra là của hắn ta, La Lão nhị đó, không ai không biết, đúng không? Người như thế, vậy mà không quan tâm, bằng bất cứ giá nào cũng phải hại chết họ Lưu kia... "

() Câu này đồng nghĩa "nuôi ong tay áo" bên mình nhưng ong nghe hèn quá ko sang bằng hổ nên t giữ nguyên.*

Sở Tuàn liếc Thiệu Quân, biết Thiệu Tiểu tam quen biết hắn.

Thiệu Quân ngậy người nghe, thật sự không nhịn được nữa, thấp giọng mắng: "Đồ ngốc làm càn. Giết người khác như thế khác gì tự giết mình?"

Người nọ khoát tay: "Ban đầu hắn cũng không khai, dù tổ trọng án

ra tay thật sự rất tàn bạo. Ở Trùng Khánh hai năm trước, biết mấy người đó ra tay thế nào không?"

"Người ta kể mọi nhân vật chủ chốt bị điều tra đều bị bảy hoặc tám cảnh sát "chăm sóc". Người ta nói họ đã bị thẩm vấn liên tục bảy ngày bảy đêm, hơn 100 giờ không cho ngủ. Họ chỉ được đưa nước, không cho ăn hoặc chỉ có cơm thiêu. Ngày nào cũng ngồi trên ghế sắt, ăn uống, ngủ nghỉ đều bị khóa chặt ghế sắt không cho đứng dậy".

Trầm Bác Văn say khướt xen vào: "Nghe ghê thế, ghế hùm à?"

"Còn ghê hơn ghế hùm! Lúc đó có nữ giám đốc của tập đoàn bị bắt cũng bị ngồi trên ghế sắt. Nghe nói là ..." Người đó hạ giọng, vẻ mặt bí bách, thì thầm "Nghe nói là giữa cái ghế được khoét một cái lỗ, đi vệ sinh và làm cái gì đó với phụ nữ đều qua cái lỗ đó..."

"Mấy thủ đoạn đó không thể kể ra trước bàn dân được đâu, còn ghê hơn xã hội đen, trông như trại tập trung Nhạc Sơn Động lúc chiến tranh hồi đó, tra tấn rất tàn nhẫn..... Nhưng mà La Lão nhị vẫn không khai, rất lì đòn, nhất quyết không hé răng một câu nào! ... "

Thiệu Quân lắng nghe, ánh mắt sợ hãi, trái tim từ từ siết chặt, đau nhói, không nghe nổi nữa, muốn rời đi.

Trong đầu anh hiện về hình ảnh La Cường ngày hôm đó gập mặt, anh đột nhiên vô cùng khó chịu, một loại phiền muộn không thể giải thích được dâng lên.

Nhóm người này đang nói về La Cường, đáng lẽ phải là người anh gần gũi nhất, thân cận nhất, nhưng Thiệu Quân đột nhiên nhận ra chuyện người ta nói anh hoàn toàn không biết, và anh thậm chí còn không hỏi han gì hẳn nhiều những chuyện xảy ra. Anh có thể nhìn thấy La Cường hầu như mỗi ngày, nhưng sao lúc đó anh không biết, anh không hỏi han?

Sở Tuân hỏi: "Chuyện gì xảy ra sau đó, sao hẳn ta lại đột nhiên tự

thú?"

Người bạn nói: "Tôi cũng không hiểu nổi, thật kỳ lạ! Nghe nói nhóm người của tổ chuyên án hết cách nên đã bỏ cuộc, tổng hấn trở lại nhà tù. Người này hình như cũng cố tình như thế, chờ thêm hai ngày, chắc là để chuẩn bị tinh thần chết, hay là muốn chờ để gặp ai đó, dặn dò chuyện hậu sự?"

Thiệu Quân đột ngột quay đầu lại, kinh ngạc nhìn chằm chằm người bạn đó, ánh mắt dần thất thần.

Tất nhiên, Thiệu Quân biết "hai ngày" mà người bạn đó đề cập.

Anh trực ban trong hai ngày đó, anh biết La Cường chỉ gặp anh, không có người nhà đến thăm, cũng không gặp lại em trai hấn yêu quý.

Hai ngày đó La Cường đi lại khó khăn, chân đau đến mức không thể trèo lên lỗ thông gió trên mái nhà, không thể hẹn hò với Thiệu Quân trên sân thượng. Nhưng La Cường chưa bao giờ đề cập đến việc chân hấn tại sao lại như thế và những gì hấn đã trải qua trong khoảng thời gian đó.

Lúc đó Thiệu Quân cũng vô tình, không quan tâm chút nào, không hỏi kỹ càng, lại còn ghen tuông với Tiểu tam nhi nhà họ La. Anh chỉ bùng lửa giận, mắng mỏ La Cường, gọi La Cường là đồ ngốc, vì em trai mà bán mạng ngồi tù, những vấn đề khác đều không hỏi đến...

Người trong phòng tiếp tục nói: "Không hơn không kém, chỉ đợi đúng hai ngày đó, người này đột nhiên đổi ý. Đợi ngay lúc cha con nhà họ Lưu không chịu nhận tội, họ La đã xử lý tất cả các vụ án cùng một lúc, tung toàn bộ bằng chứng đã chuẩn bị trước đó ra. Hấn khai ra một chuỗi mật mã kết sắt an toàn trong ngân hàng, trong đó có tài liệu, các giao dịch ngân hàng phi pháp, ảnh và thậm chí cả bản ghi âm, làm đối phương trở tay không kịp! Tên họ Lưu không muốn thừa nhận, thừa nhận chẳng khác nào chết, vì thế ông ta chơi bạt mạng, vồ đến cản ngược lại. Tòa án đã xử tổng cộng ba phiên

tòa, hai người này mỗi lần gặp nhau trên tòa là cắn nhau đến máu chảy đầu rơi "

"Tụi mày có biết lúc La lão nhị tự thú đòi phải gặp ai không? Tụi mày có nghe nói, lần này họ Lưu đi xuống, ai là người trám vào vị trí đó không? Ai là người có thể trở thành thành viên thường ủy thay thế không?"

Người buôn dưa lê này là bạn của Trầm Bác Văn, cậu ta quan hệ xa, hôm nay là lần đầu tiên gặp Sở Tuần và Thiệu Quân, hưng phấn trước mấy người bạn mới. Thật ra cậu ta hoàn toàn không biết danh tính của Thiệu Tiểu tam, cho nên không có cả nể chọn từ gì.

Sở Tuần bí mật liếc nhìn Thiệu Quân một lần nữa, vô thức siết chặt đầu gối anh.

Gương mặt Thiệu Quân trầm xuống, trầm đến khi chạm xuống đáy, đôi chân mày đen của anh cũng từ từ run lên.

Anh liếc môi vài cái, đột nhiên hỏi: "Tao biết mày đang nói đến ai. Nói tao nghe thử, tại sao La lão nhị lại yêu cầu gặp ông ấy để tự thú?"

Người bạn đặt điều thuốc trong tay lên bàn, nghiêm mặt nói: "Chuyện này phải hỏi thẳng tên họ La, chứ ai mà biết? Ai hỏi được đâu? Dù sao lần này ông Thiệu lời to rồi, mấy năm trước nhờ mấy vụ bắt xã hội đen để thăng tiến, lần này lại vượt mặt Ủy ban Kiểm tra Kỷ luật và Tổ chuyên án Bộ Công an, giành lấy chiến công đầu, giúp bên trên diệt trừ cái gai trong mắt ... Nghe nói, cái này là nghe nói thôi nha, nhờ vụ án này ông ta có thể tiến thêm một bước nữa, với lý lịch của người này thì thật sự là như một bước lên tiên! "

...

Người bạn múa lưỡi nước bọt văng tứ tung nói toàn lời hay ý đẹp, tương lai tươi sáng. Nhưng Thiệu Quân mặt biến sắc, không còn biết mình đang nghe cái gì, trong lòng hỗn loạn rồi bời, vai run lên...

--

Xin phép không chú thích mấy cái vụ tra tấn vì search ảnh sợ quá :
((((((((

./.

-----oOo-----

Chương 78

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 78: Dấu vết để lại

Chuyển ngữ: Andrew Pastel

Một nhóm người sôi nổi đến tận nửa đêm, đám bạn thượng vàng hạ cám đứng dậy giải tán, lái xe thể thao trên đường vành đai bốn phóng đi, chỉ còn lại nhóm ba người.

Thiệu Quân túm Trần Đại thiếu lại, không cho anh ta giao du với đám bạn kia, say rượu đưa xe tự tìm đường chết.

Trần Bác Văn uống say hoàn toàn, để một người phục vụ trẻ tuổi đỡ vào phòng vệ sinh phía sau, hồi lâu cũng không thấy đi ra, chắc là lại tòm tem với em nào trong đó rồi.

Thiệu Quân ngồi trên quầy bar, rót rượu vào ly đá uống hết ly này đến ly khác.

Sở Tuấn từ phía sau đi tới, cầm lấy ly của anh: "Đừng uống nhiều đá, đau bụng, bụng của mày giờ không còn đủ "linh kiện" đâu."

Thiệu Quân hai mắt đỏ hoe, khó chịu: "Cứ để tao yên."

Thiệu Quân lấy nửa ly rượu mạnh trên quầy bar, ngửa cổ uống hết. Đồ uống chảy xuống khóe miệng tràn đầy cổ anh, chất lỏng nóng rất kích thích mạch máu nơi cổ.

Sở Tuấn hé miệng hừ nói, "Này... cái ly đó tao đang uống mà..."

Thiệu Quân suy nghĩ một chút rồi nói: "Tuần Nhi, tao phải gặp dì của mày, tao có chuyện muốn hỏi dì. Bây giờ dì mày đã ngủ chưa?"

Sở Tuần: "Nhìn đồng hồ đi, mấy giờ rồi?"

Thiệu Quân: "Mai mấy giờ bố của dì ngủ dậy? Tao đến nhà dì chờ dì ngủ dậy."

Sở Tuần nhìn anh chăm chăm: "Tiểu Quân nhi, đến mức đó à? Lại hỏi thăm tên tù nhân kia? ... Rốt cuộc mày bị làm sao vậy?"

Thiệu Quân nâng đôi mắt ngấn nước lên, không biết diễn tả như thế nào, chỉ có thể nói: "Tù nhân đó, đã cứu mạng tao, hai lần."

Sở Tuần nhìn Thiệu Quân từ trên xuống dưới một hồi lâu, thẳng thừng nói: "Tao không thấy tù nhân đó cứu mày. Tao tấy ngược lại, là hấn ta hại mày thì đúng hơn."

Mấy năm Thiệu Tam gia trong nhà tù Thanh Hà, những người bạn thân thiết xung quanh anh như Sở thiếu và Trầm thiếu, thực sự có thể khẳng định Thiệu Quân đã khác trước rất nhiều. Thiệu tiểu tam nhi vốn không phải là kiểu người luôn hướng ngoại, thích nói chuyện phiếm với bạn bè. Sau vài năm không hay thân thiết với nhau, cộng với việc anh cũng đã gần 30 tuổi, Thiệu Quân giờ thậm chí còn ít nói hơn, trong lòng đè nén không biết bao nhiêu tâm sự.

Trong mắt người khác, gương mặt Thiệu Quân trở nên lạnh lùng hơn, tính tình càng hướng nội ...

Đêm đó, Thiệu Quân không về nhà, cũng không trở về Thanh Hà, anh ngủ một đêm trong căn hộ văn phòng của Sở nhị thiếu.

Sáng sớm hôm sau, anh thật sự kéo Sở công tử đến nhà dì Sở. Vừa tỉnh mơ đã đến gõ cửa nhà, bồn chồn đến mức cửa vừa mở anh đi vào ngay.

Dì Sở Tuần nhìn thấy Thiệu Tiểu tam nhi, trong lòng cũng tức giận, muốn dạy dỗ một chút, nhưng đứa bé này là con người khác, không phải con ruột của bà, bà cũng không thể xe vào dạy dỗ Thiệu Quân

quá nhiều.

Dì Sở nhìn anh nói: "Quân Quân, lần này con đã làm phiền bố bao nhiêu chuyện rồi? Hôm đó lễ đính hôn của con ở khách sạn Quốc tế cũng mời dì đến. Con có biết sau này xấu hổ như thế nào không?"

Thiệu Quân cúi đầu, cắn ngón tay.

Móng tay của anh được cắt rất sát, không có gì để gặm, anh không nhìn được bắt đầu dùng răng cắn cắn ngón tay mình, như một loài gặm nhấm.

Nhà dì Sở những người lớn đều là cán bộ cấp cao, cô cũng được coi là xuất thân danh gia vọng tộc, có địa vị cao trong giới, sắc bén đánh giá vấn đề này: "Bố cháu mấy năm nay đang lên như điều gặp gió, vì vậy có rất nhiều người muốn ăn bám, nịnh bợ, cố gắng hết sức để kết thông gia với gia đình cháu. Kết quả là cháu đó, đúng là, ngang nhiên bỏ chạy để lại người ta. Những người cố gắng kết hôn nhưng không leo lên được nhân cơ hội này bơm nó thành một trò cười to cho thiên hạ, cháu có biết cháu làm gia đình nhà Đào cảm thấy mất mặt lắm không? Người ta không chừng đang hận chết cháu đấy."

Thiệu Quân biết mình đã sai, nhỏ giọng lầm bầm: "Lần sau cháu sẽ đi biếu quà cho bác Đào... Nhưng bố cháu cũng phải chịu trách nhiệm cho chuyện này. Ông ấy cứ tự ý làm mọi việc không quan tâm người khác nghĩ gì."

Dì Sở giễu cợt: "Cháu nói bố cháu thế vậy cháu có khác gì bố không? Cháu có để tâm đến người khác chưa?"

Thiệu Quân cúi đầu, mím chặt miệng, tiếp tục gặm móng tay.

Dì Sở suyt chút nữa nói thẳng, hai tên họ Thiệu nhà cháu đều là những tên lưu manh, cặn bã!

Sở Tuần dùng ấm điện đun sôi nước, từ từ lọc trà nhiều lần, nhấm

nháp ném thử trà ngon. Dì của anh ta có đủ loại trà quý chất đầy phòng, từ Kim Tuấn Mi đến Đại Hồng Bào, tất cả đều là các quan chức miền nam đến Bắc Kinh biếu tặng xu nịnh.

Sở Tuần chen mồm chọc ghẹo Thiệu Quân: "May là tao không có em gái. Nếu có em gái khá là chắc kèo sẽ bị tên khốn mày lừa tình."

Thiệu Quân liếc người này một cái, trong lòng nghĩ: "Thôi đi, Tam gia đây không có lửa gạt đũa giỡn làm bậy bạ gì Tiểu Tuần mày, không nói giúp anh em thì thôi lại còn thêm dầu vào lửa."

Dì Sở chỉ vào Sở Tuần: "Tiểu Tuần, đừng tưởng rằng dì không biết cháu ngày đó đã làm gì."

Sở Tuần lảm bảm nói: "Tất cả đều tại Tiểu Tam nhi mà..."

Sở Nhị Thiếu lè lưỡi, rụt cổ giả vờ thờ ngậy sợ sệt, kỳ thật anh ta không sợ hãi chút nào.

Hôm đó, dì Sở dứt quãng kể lại chuyện với Thiệu Quân.

Hơn mười năm trước, vào những năm 1990, đất nước đang trong thời kỳ hội nhập tư bản, chuyển đổi doanh nghiệp nhà nước và cải cách tài chính hùng hực khí thế. Các hệ thống và quy định khác nhau chưa hoàn thiện. Một số cán bộ vi phạm pháp luật kỷ luật đã lợi dụng lỗ hổng trong luật pháp, tham ô tài sản nhà nước, thu tiền bất chính, quan chức và doanh nghiệp cấu kết với nhau, buôn lậu gian lận. Các quan chức này đóng vai trò như một chiếc ô che chở cho vũ khí nhập lậu của nhóm thế giới ngầm, và mạng lưới thế giới ngầm cũng rửa tiền cho các thế lực đứng đằng sau, chia của tiêu tang.

Thiệu Quân biết lúc La lão nhị trở về từ biên giới Vân Nam, hẳn làm giàu bằng cách buôn lậu vũ khí giữa hai miền nam bắc. Trong những năm đó, người dân rải rác sử dụng các loại súng và đạn được ở nhiều nơi, chợ đen bán chúng với giá vài nghìn nhân dân tệ, một số tổ chức xã hội đen thậm chí còn trang bị cả súng tiểu liên tối

tân hơn cả cảnh sát. La Cường dám làm chuyện này, hơn nữa lại còn làm lớn như vậy, năm đó những kẻ buôn vũ khí trên đường Bắc Kinh sớm muộn gì cũng bị bắn chết. La Chiến thậm chí không biết số tiền liên quan đến các giao dịch chết người này. La tam nhi lúc đó bị bắt, bị cảnh sát bức cung khai ra chuyện anh trai của mình, nhưng hắn chưa bao giờ tham gia vào những việc kinh doanh đó, không biết được chi tiết.

Những người lặn lội trong thế giới ngầm, kiếm đủ tiền rồi, sẽ từ từ muốn thoát khỏi nó. Vì vậy, sau đó, La Cường dần chuyển trọng tâm kinh doanh sang lĩnh vực giải trí và kinh doanh quán bar, hộp đêm, đồng thời đầu tư xây dựng các khách sạn và khu nghỉ dưỡng ở ngoại ô Bắc Kinh nhằm mục đích ổn định nửa đời sau cho hai anh em, cho đến khi vụ việc kết thúc trong tù.

Dì Sở nói, muốn tẩy trắng đâu dễ dàng như vậy, hắn tẩy trắng, những người khác vẫn còn đen, người phía sau có thể dễ dàng buông tha cho hắn sao?

Khi đó, bên trên cũng đã điều tra một lần, điều tra xử lý hành vi tham nhũng bất chính của các quan chức cấp dưới, suýt chút nữa đã tìm ra người chủ chốt. Lúc này, có một bí thư thành ủy, năm đó bị lôi lên cùng một con thuyền, trong lòng có quá nhiều chuyện mờ ám, muốn chạy trốn trước nhưng kết quả lại bị bịt miệng.

Thiệu Quân nghe đến đây, không khỏi cắt ngang lời dì Sở: "Cháu biết, thư ký họ Tần mà cô nhắc đến không muốn bỏ trốn, nên họ Lưu đã thuê người bắn chết ông ta. Chuyện này họ Lưu chịu trách nhiệm lớn nhất."

Cho dù là đối với người nhà Sở công tử, Thiệu Quân cũng không nơi nhiều việc nhà kinh thiên động địa đáng xấu hổ của mình ra.

Dì Sở gật đầu nói: "Quân Quân, cháu biết hết rồi, vậy cháu đến hỏi dì làm gì?"

Thiệu Quân hỏi: "Vì vậy, đây là vụ án lớn mà La Cường và cảnh sát

làm rúng động? ... Nếu anh ta chỉ cung cấp chứng cứ, sao anh ta lại liên lụy nặng đến thế?"

Dì Sở nhượng mày nói: "La lão nhị sao có thể không liên quan? Vụ án này là hắn gây ra mà."

Thiệu Quân ngẩng mạnh đầu lên, hỏi với vẻ mặt khác: "Không phải tên sát nhân thực sự là họ Lưu sao? Chính nhà Lưu thuê người giết thư ký Tần mà, sau đó thì bịt miệng kẻ sát nhân kia, không phải sao?"

Dì Sở trầm tư ngồi xuống ghế sô pha lắc đầu: "Thằng nhóc này lú lẫn rồi à? Nếu kẻ giết người mà biết bị giết, làm gì còn có ai kéo nhà Lưu ngã ngựa? Nhưng thật ra đúng là ông ta cũng mấy lần định giết người diệt khẩu."

Sắc mặt Thiệu Quân đột nhiên thay đổi: "Kẻ sát nhân lúc đó không phải hắn đã chết sao?"

Dì Sở nhìn anh: "Ai nói với cháu là kẻ đó đã chết? Cháu nghe tin vọt từ đâu vậy?"

Sở Tuần ngồi một bên nghe, không có hứng thú với những chuyện lộn xộn này, dùng cùi chỏ chọc Thiệu Quân một cái: "Kẻ sát nhân là ai? Ai đã chết?"

Dì Sở lặp lại lời nói lúc trước của mình: "Một người đã nhuộm đen, muốn tẩy trắng không thể dễ dàng như vậy, sau này người ta dễ dàng buông tha cho hắn sao? Việc họ Lưu dùng La lão nhị giết người tương đương với việc nắm lấy nhược điểm của người này, để hắn ta sẽ không bao giờ rửa sạch tội ác, và không thể chạy trốn. Nhưng phạm nhân dưới tay ông ta đó cũng không vừa gì, rất ngoan độc ranh ma. Hắn ta đã bí mật sao chép nhiều mảnh bằng chứng, liệu chết trở mặt tố cáo họ Lưu."

...

Gương mặt Thiệu Quân từ từ tái đi, cả người rơi vào trạng thái bàng hoàng và hỗn loạn, mười ngón tay cấu vào đệm sofa, chất lỏng trong mạch máu như lạnh đi, đông đặc lại ...

Anh thật sự ngu ngốc, hơn nửa năm nay, sống như một tên đàn, đầu óc như quyện lại thành keo dán.

Lúc đó trong đầu chỉ có một ý nghĩ rối rắm lặp đi lặp lại không biết bao nhiêu lần, La Cường có lỗi với anh, La Cường nợ anh, và La Cường, tên khốn nạn, kiếp này hẳn cũng không thể trả hết những gì đã nợ anh .

Nhưng anh thậm chí còn không dành thời gian để xâu chuỗi trước sau cẩn thận, cố gắng hiểu, tại sao La Cường lại thực xin lỗi anh? Từ đó đến nay, La Cường rất nhiều lần muốn nói nhưng lại do dự, khi hắn nhìn anh với ánh mắt như vậy, là hắn đang muốn nói gì với anh?

Thiệu Quân mắt đỏ hoe.

La Cường đâu chỉ nợ anh năm năm anh tự giam mình trong ngục sâu, năm năm thanh xuân của anh, năm năm anh dốc tình cảm từ tạ ruột can mình, anh trả giá, anh chìm sâu vào hắn!

Tất nhiên, Thiệu Quân đã hỏi Thiệu Quốc Cường về vụ án này.

Thiệu Quốc Cường vì muốn thuyết phục anh về nhà, thay đổi công việc và đính hôn đã nói gì?

Thiệu Quốc Cường nói với anh rằng, kẻ sát nhân thực sự đứng sau tội ác đã bị bố điều tra ra rồi. Hung thủ đã đền tội. Bố con cả đời thanh danh trong sạch, chưa bao giờ làm bất cứ điều gì bất hợp pháp xấu xa, bố không có lỗi gì với con cả! Quân Quân, con về nhà đi.

Thiệu Quốc Cường thậm chí còn lấy ra một bản sao của một trang lời thú tội họ Lưu viết. Thiệu Quân đã đọc thử, rõ ràng ông ta đã

thừa nhận sự thật rằng mình đã mua hung giết chết Tần Thừa Giang, Thư ký Tần chỉ là nạn nhân của một cuộc thanh trừng nội bộ.

Khi mọi thứ thực sự kết thúc, tính so đo hiếu thắng của Thiệu Quân lại trở nên bình tĩnh lại.

Con người là thế, càng không có được thì càng kêu gào. Khi Thiệu Quân còn trẻ, tâm lý nổi loạn vì mẹ mà cố tình làm xấu mặt bố, phản nghịch với bố. Thiệu Quốc Cường gần như cũng đã bó tay với tính khí của anh.

Sau khi anh bị thương và nhập viện, Thiệu Quốc Cường lần lượt chạy đến bệnh viện, nói chuyện với bác sĩ trực, cãi nhau với nhân viên y tế, ngồi trong phòng chờ đổ mắt cả đêm. Thiệu Quân nhìn thấy hết, cất những điều đó vào trong tim. Thiệu Quốc Cường cũng đã ngoài năm mươi, gần sáu mươi rồi, tóc bạc hai bên thái dương có thể nhuộm, dáng người vẫn cao thẳng, nhưng tuổi tác không thể nào trẻ lại được. Khuôn mặt nghiêm nghị và cứng nhắc quanh năm cũng bắt đầu đầy những nếp nhăn trũng sâu quanh khóe mắt và môi.

Cục trưởng Thiệu ngày càng tiến xa, địa vị ngày càng lớn, được bên trên trọng dụng. Những người ở vị trí cao luôn phải tính toán trừ tính mỗi ngày. Dân thường mỗi ngày đi chợ, mặc cả cò kè vài ba đồng ở chợ rau có phiền não riêng của dân thường, quan chức cấp cao cũng có phiền não quan chức cấp cao, bị áp lực, bè cánh đấu đá, sẽ có vô số những con mắt nhìn chằm chằm từ mọi hướng, dõi theo từng bước đi của mình, thèm khát giành giật cái ghế mình đang ngồi.

Thiệu Quân lúc đó cũng có hơi nghi ngờ, thận trọng hỏi: "Kẻ sát nhân là ai? Người mà con nhìn thấy ... là ai?"

Thiệu Quốc Cường giọng nhẹ nhàng, không muốn nói thêm: "Kẻ sát nhân đã chết."

Thiệu Quân: "Đã chết?"

Thiệu Quốc Cương: "Kẻ giết người là thủ hạ của họ Lưu, họ là Vương, tên là Vương Kỳ Chí, sau này đã chết."

Thiệu Quân chưa bao giờ nghe nói về người tên Vương Kỳ Chí này, anh không quan tâm đó là ai, lúc đó anh đã hơi hoài nghi, nhưng anh nhanh chóng lắc đầu xua tan hoài nghi đó, không muốn suy nghĩ thêm.

Lúc Thiệu Quân đánh cược với cha mình, Thiệu Quốc Cương rống lên một câu "Trong lòng con xem bố là kẻ giết người bao nhiêu năm nay sao?", lòng ông khi đó đau khổ biết bao nhiêu. Thiệu Quốc Cương thực ra không làm chuyện xấu. Anh vẫn luôn hiểu lầm bố, ương ngạnh đấu đá với bố.

Hiếm khi Thiệu Quân có cảm giác tội lỗi và áy náy với bố mình, bao năm qua anh không đối xử tốt với Thiệu Quốc Cương nhưng bố anh có thực sự đối xử thô bạo với anh bao giờ đâu? Tại sao hai bố con lại thành ra như vậy?

Mẹ mất rồi, bố già đi từng ngày, ông bà ngoại đã 80. Đếm ngón tay, bên người anh còn lại bao nhiêu người thân? Thiệu Quân không phải là một đứa trẻ không hiểu chuyện, anh cũng đã trưởng thành.

Trong lòng anh hối hận nhưng cũng không buông xuôi, anh không muốn dễ dàng khuất phục Thiệu Quốc Cương, càng không muốn quay lại con đường đã trải thảm sắn cho anh, trở thành con khỉ trong lòng bàn tay những người khác.

Nhưng, cho đến tận hôm nay, Thiệu Quân mới nhận ra rằng anh thực sự là một con khỉ, một con khỉ lớn bị bố anh và tên khốn La Cường đó xoay vòng vòng! Hai người được anh coi như người thân đây lại bắt tay với nhau "phán" cho anh một bản án chung thân.

Thiệu Quân nhíu đôi lông mày đen, bướng bỉnh cắn chặt môi ...

./.

-----oOo-----

Chương 79

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 79: Bó con đôi chất

Chuyển ngữ: Andrew Pastel

Hôm đó, Thiệu Quân mắt đỏ hoe, cảm xúc nổi giận không thể khống chế được khiến anh quên mất cả phép lịch sự với người lớn tuổi, áo khoác cũng ném lại không cần mặc, quay người chạy vụt ra khỏi nhà dì Sở Tuần.

Sở Tuần nhặt áo khoác của Thiệu Quân lên, không biết giải thích thế nào với dì của mình: "Mấy ngày nay đầu óc Tiểu Quân không tốt lắm. Dì cứ mặc kệ nó đi, thằng này để đó một chút xử."

Trong hội trường lớn của tòa nhà trụ sở Văn phòng Thành ủy đang tổ chức lễ tuyên dương, trước đài chủ tịch treo một tấm băng rôn đỏ, các lãnh đạo cục san sát ngồi cạnh nhau.

Một đồng chí giới thiệu với các lãnh đạo Bộ Công an, tiếp theo là Cục Thiệu lên báo cáo công tác và phát biểu kết luận, toàn hội trường vỗ tay nghiêm túc và nồng nhiệt. Sau buổi khen thưởng, có bữa trưa theo kiểu buffet đãi tất cả các cán bộ công nhân viên có nhiều đóng góp.

Cục trưởng Thiệu kết thúc cuộc họp, bưng một đĩa thức ăn. Mấy năm qua ông luôn làm việc hơn mười tiếng mỗi ngày, luôn đặt một hộp cơm hộp để ăn tại văn phòng vào buổi trưa, đôi khi còn vừa ăn vừa đọc tài liệu.

Trước khi Cục trưởng Thiệu kịp ăn một thìa nào, trợ lý của ông đã chạy đến nói gì đó.

Thật ra, Thiệu Quân ở đây đã lâu rồi, anh đứng ngoài cửa nhìn qua khung cửa sổ của hội trường, nhìn cách lãnh đạo các bộ, ban ngành phát biểu, khen ngợi, nhìn chăm chăm vào bố mình đang lên phát biểu, bình tĩnh tổng kết, được bộ tuyên dương, rồi khen thưởng cấp dưới có công với vụ án từng người một ... Không khí hội trường hân hoan, đoàn kết. Những lãnh đạo trên sân khấu được ánh đèn chiếu sáng rực rỡ, khiến họ trở nên vô cùng chói mắt.

Thiệu Quân bị ngọn đèn làm xốn mắt, sưng lên, không thể mở mắt ra được, sau đó, anh lại nhận ra là vì khước mắt mình đang trào ra một chất lỏng nóng hổi chua xót. ...

Thiệu Quân bước vào phòng ăn trưa với vẻ mặt thất thần, đi giữa đám đông đang bàn tán xôn xao.

Một cán bộ cấp cao cùng Thiệu Quốc Cường đồng thời nhìn thấy Thiệu Quân, tâm tình tốt, nhiệt tình chào hỏi: "Đây không phải là Tiểu Thiệu sao? Cháu trông vẫn giống y như lúc còn bé."

Thiệu Quân đoan chính đứng thẳng người, gật đầu và bắt tay. Tam công tử của Cục trưởng Thiệu trước mặt người khác vẫn rất điềm đạm, ra dáng nhân tài.

Lãnh đạo thuận miệng nói: "Tiểu Thiệu, cháu đang công tác đơn vị nào, có mệt không, sau này tới bộ cùng chú làm việc đi. Chú thấy cháu rất được!"

Lãnh đạo này chuyên phá những vụ án lớn cấp tỉnh và cấp bộ, Thiệu Quân biết ông ta là chỉ huy của tổ chuyên án cho vụ án lần này.

Thiệu Quân khước miệng giật giật, thản nhiên trả lời: "Cháu tài sơ học thiểu, không có nhiều khả năng. Cháu không đủ năng lực vào bên chỗ chú, không thể làm được ạ."

Cục trưởng Thiệu bước vào văn phòng, con trai ông đang an vị trên bàn làm việc của ông, xem qua đồng tài liệu quan trọng trên bàn.

Thiệu Quốc Cường khẽ cau mày, bất mãn nói: "Thiệu Quân, quy củ."

"Quy củ" mà Thiệu Quốc Cường nói đến, những người trong ngành công an nắm rõ, tài liệu mật không được tùy tiện lật xem, rất nhiều vụ án có tính bảo mật.

Thiệu Quân ném tài liệu lên bàn, ngẩng đầu lên: "Bố, con không có quy củ. Con chỉ muốn biết sự thật. Ngài nói cho con biết sự thật đi."

Đây là lần đầu tiên sau khi Thiệu Quân đào hôn chạy trốn đường đường chính chính xuất hiện trước mặt bố. Thiệu Quốc Cường không cần hỏi cũng biết con trai tìm mình vì cái gì. Con trai của ông bây giờ về cơ bản là không màng đến thế sự nữa, không thèm đặt chân về nhà, mà hể xuất hiện trước mặt ông là y như rằng chỉ vì cái tên họ La đang lãnh án chung thân tù kia!

Thiệu Quân không một lời nào vô nghĩa nói thẳng vào vấn đề: "Bố, ngay từ đầu con đã đánh cược với bố. Con đã nói rằng nếu bố bắt được hung thủ thực sự trong vụ án đó và trả lại công lý cho mẹ, con sẽ về nhà với bố."

Thiệu Quốc Cường gật đầu, vẻ mặt bình tĩnh: "Ừ."

Thiệu Quân hai mắt đỏ lên: "Con đã hứa với ngài, nhưng ngài lại không nói thật."

Thiệu Quốc Cường bình tĩnh nói: "Bố đã làm theo những gì con nói, vụ án đã kết thúc. Chính họ Lưu đã thuê người giết người, ông ta bị kết án chung thân, bây giờ đang bị giam ở Tàn Thành, con cũng biết mà."

Thiệu Quân gầm gừ: "Kẻ giết người ở đâu, kẻ sát nhân là ai?"

Thiệu Quốc Cường: "....."

Thiệu Quân: "Cái gì mà Vương Kỳ Chí, không có người nào như"

vậy. Bố chỉ bịa ra tên để lừa con thôi!"

Thiệu Quốc Cường mặt không thay đổi, nghiêm túc nói: "Thiệu Quân, sự việc này đã qua rồi. Con biết rằng bố của con chưa bao giờ làm điều gì xấu hổ với lương tâm, làm điều gì thẹn với con và mẹ của con. Những năm này, bố trong sạch, lương tâm trong sạch. Con biết vậy là đã đủ rồi."

Thiệu Quân nặng nề gật đầu, nói năng lộn xộn: "Vâng, con hiểu, con hiểu, bố là một người đàng hoàng và ngay thẳng, con đã phạm sai lầm ngay từ đầu, con đã sai, con hoàn toàn mẹ nó sai. Bây giờ con chỉ muốn biết, ai là tên sát nhân khốn nạn chết tiệt đó, ai là kẻ đã chĩa súng vào đầu con, suýt bắn một phát đạn làm con gục ngã?!"

Hai cha con đối mặt với nhau, mắt đối mắt, mày đen đối mặt trắng, hai khuôn mặt rất giống nhau, ngay cả biểu cảm khi tức giận, khí chất cũng giống nhau cực kỳ.

Gương mặt xinh đẹp của Thiệu Quân, cùng với điệu bộ công tử phong lưu phú quý được nuông chiều toát ra trong xương là thừa kế từ mẹ, còn tính khí nóng nảy dữ dằn của anh được thừa hưởng trọn vẹn từ bố.

Thiệu Quốc Cường mũi và gò má kiên nghị như thanh thép, không nói lời nào, ông lấy chìa khóa mở tủ tài liệu, lấy ra một túi giấy kraft lớn, đập xuống bàn.

"Đây là những thứ con đang tìm, tự mà xem."

"Bố nói dối con? Bố con nói dối con? ... Bố là bố của con, bố có thể hại con sao? Bố chỉ muốn tốt cho con!"

Vẻ mặt của Thiệu Quốc Cường rất bình tĩnh và nghiêm túc.

Thiệu Quân nhìn chăm chăm vào đống tài liệu trên bàn, yết hầu run lên.

Thiệu Quốc Cương lôi từng trang tài liệu ra, đặt chúng trước mặt Thiệu Quân, những trang giấy nhợt nhạt như muốn xé nát trái tim anh từng mảnh, khiến đôi mắt anh mơ hồ, nhòe đi..

Thiệu Quốc Cương cũng rất đau khổ, ông đã chịu đựng điều này quá lâu, cố ý làm nhẹ đi vấn đề, chỉ để không muốn con trai mình lại đặt câu hỏi, tự làm tổn thương mình một lần nữa.

Thiệu Quốc Cương chỉ vào một trang hồ sơ danh tính có ảnh và nói: "Bố không nói dối con. Người này tên là Vương Kỳ Chí. Ông ta đã chết, cũng đã bị bắn một phát đạn vào đầu ở cửa hàng Hữu Nghị cổng Kiến Quốc".

Thiệu Quân ngỡ ngác nói: "Ai làm?"

Thiệu Quốc Cương rút ra hai tờ thú tội cuối cùng, đặt chúng trước mặt Thiệu Quân.

Thiệu Quân chỉ liếc nhìn nó, rồi từ từ nhắm mắt lại, hiểu ra mọi chuyện ...

Thiệu Quốc Cương từng xuyên chỉ trích anh, Quân Quân, con quá ngây thơ, con còn quá non nớt.

Khi đó, Thiệu Quân vẫn không đồng ý với lời dạy của bố, anh đi theo con đường riêng của mình, anh cảm thấy mọi việc mình làm là đúng, con đường mình đi là đúng. Đến hôm nay anh mới hiểu rằng anh thực sự rất ngây thơ, thực sự chưa trưởng thành, anh đã sống những năm tháng qua một cách ngu dốt, đơn giản và mơ hồ mọi như thế nào.

Anh luôn hiểu lầm mọi người xung quanh mình, anh không hiểu cha mình, và anh cũng không hiểu La Cường.

Cảnh tượng lộn xộn lại hiện lên trong đầu anh, trên nóc nhà xưởng, La Cường ôm đầu anh, La Cường vuốt ve giữa hai lông mày anh, hai mắt đỏ bừng, nói: "Em thật may mắn ... Lúc đó, không bị một

phát súng giết chết ..."

Bên bờ suối nhỏ ở ngoại ô hoang vu, khi hai người ôm nhau, La Cường đề nặng lên người anh, giọng nói khàn khàn bên tai anh, "Em không hối hận, thật sự không hối hận chứ."

Lần cuối cùng hai người nói chuyện trước khi đầu hàng, người đàn ông này mắt đỏ hoe, giọng nói khàn khàn, dịu dàng gọi, "Bé cưng, tới đây cho anh ôm một cái."

Anh nhớ La Cường xoa đầu anh bằng lòng bàn tay to dày...

La Cường đặt môi lên trán, lên mặt, lên ngực anh ...

Lần hai người bên cạnh nhau nhau ấy thật giống như đây là lần cuối cùng, La Cường đã sớm biết, sớm tính toán hết thảy mọi chuyện ...

Thiệu Quân quay mặt lại nhìn lá vàng bay ngoài cửa sổ, khóe miệng kiên cường mím chặt, cố gắng không để lộ ra cảm xúc.

Trên tường của văn phòng Cục trưởng Thiệu là các giải thưởng và ủy nhiệm thư do các bộ và ủy ban ban hành, ngoài phòng nhỏ vang lên những tiếng nhạc sôi động trong bữa tiệc tuyên dương. Tất cả những điều này làm mắt Thiệu Quân đau, như xuyên lầy tim anh. Những thứ này là thành tựu và vinh quang của Cục trưởng Thiệu Quốc Cường suốt nửa cuộc đời. Một người đàn ông như Thiệu Quốc Cường, sinh ra từ con số không nhưng luôn phấn đấu cho lý tưởng, sự nghiệp và hoài bão của cuộc đời mình.

Nhưng mà, những thứ này cũng là máu chảy ra từ trái tim của Thiệu Quân, là da cắt thịt rời khỏi cơ thể của Thiệu Quân, là chân thành duy nhất của Thiệu Quân trong cuộc đời này, đây chính là những gì La Cường vùng vẫy trong bước đường cùng tuyệt vọng.

Ngực Thiệu Quân thật lạnh, thân thể đột nhiên lui về phía sau, lạnh lùng nói: "Bố, vụ án hơn mười năm rồi mà bố vẫn phá được, lập công lớn. Bố thật là giỏi."

Thiệu Quốc Cường vẻ mặt nghiêm túc, lạnh lùng nhìn anh.

Thiệu Quân nói: "Bố, ngài lại thăng chức, ngài có thể lên thêm một bậc chức vị nữa. Lần trước, ngài thăng từ phó lên trưởng. Lần này chắc là có thể tham gia Ban Thường vụ Thành phố luôn đúng không? Có lẽ còn có thể được điều chuyển trực tiếp lên làm Thứ trưởng Bộ Công an."

Thiệu Quốc Cường: "... Quân Quân, con đang nói gì vậy?"

Thiệu Quân giễu cợt: "Bố, con thực sự ngưỡng mộ bố, bố rất tuyệt vời. Mỗi khi bố thăng tiến, bố sẽ giẫm lên một ai đó, trước đây là mẹ của con, bây giờ thì ... Bố không làm gì sai, bố thật sự ngay thẳng trong sạch, những gì xấu xa đều là của người khác."

Thiệu Quốc Cường nhận ra giọng điệu của Thiệu Quân không đúng, ông cau mày, "Thiệu Quân, ý con là gì?"

Thiệu Quân lộ vẻ đau khổ, buột miệng nói: "Đời này ngài thăng tiến, công thành danh toại, ca múa mừng cảnh thái bình, chính là đổi lấy từ án chung thân của một người khác sao?!"

"Thiệu Quân, con đang nói gì vậy?"

Mặt Thiệu Quốc Cường chuyển từ trắng sang đỏ, từ đỏ sang xanh, cố gắng hết sức để kìm nén cơn tức giận của mình trong văn phòng, không bùng nổ.

Thiệu Quân hét lên, "Con là một kẻ ngu ngốc. Ngài tiến lên Ủy ban Thường vụ và Bộ Công an. Còn La Cường thì gần như bỏ đi cả cuộc đời! Con mẹ nó con sẽ vĩnh viễn là người cuối cùng biết, tại sao bố không nói cho con biết sớm hơn??!"

Thiệu Quốc Cường vẻ mặt vô cùng kinh ngạc, phẫn nộ, tức giận gầm lên: "Hắn là ai? Bố là ai?! Con vì một phạm nhân mà nói bố mình như thế à!"

Thiệu Quân cũng rống lên: "Phạm nhân thì thế nào? Ngài một lần thăng quan đổi lấy 30 năm của người khác, có thể sao?!"

Thiệu Quốc Cường sắp tức đến ngất xỉu, La lão nhị con mẹ nó chỉ là một kẻ giết người!

"Thiệu Quân, con nghĩ cái gì vậy? Bố là bố của con, hay hẳn ta là bố của con?!"

Đầu của Thiệu Quân tràn đầy lửa giận, suýt chút nữa đã không suy nghĩ mà thốt lên, bố không phải là bố của con. Bố lấy mạng sống của La Cường, cuộc đời cay đắng của La Cường để đổi lấy tấm vé vào Ủy ban thường vụ chết tiệt của mình. Bố đã nói dối con, bố lừa con, con không muốn nhận bố nữa! Bố không phải là bố của con, La Cường mới là bố của con!

Lời đến gần miệng mới thấy không ổn, tranh cãi và cãi vã khiến anh mù mịt đầu óc. Tất nhiên La Cường không phải là bố anh. Hẳn là người yêu của anh, là vợ anh, là người anh quan tâm lo lắng nhất trong cuộc đời này... Cho dù người này có lỗi với anh, anh cũng sẽ đau xót hẳn! Nếu anh không xót hẳn nữa thì còn ai xót đây!

Ngày hôm đó Thiệu Quốc Cường thực sự bị sốc, đau đớn tâm can, bị Thiệu Quân tổn thương rất nhiều.

Tại sao ông cố tình che giấu sự thật rằng La Cường là kẻ giết người với con trai mình? Tất nhiên chẳng phải là cho sự sống hay cái chết của La Cường, mà là cho con trai ông. Ông luôn một lòng một dạ nghĩ cho đứa trẻ này, vì cảm xúc và sự an toàn của Thiệu Quân.

La Cường ghi trên giấy tự kiểm tra khi tự thú yêu cầu được gặp mặt riêng Cục trưởng Thiệu Quốc Cường.

La Cường phải đối mặt với sự bức cung tàn bạo của Ủy ban kỷ luật và tổ chuyên án của Bộ Công an, chống đỡ đến nửa tháng, một chữ cũng không khai. Sau đó La Cường lại tự thú, chỉ muốn gặp riêng

Thiệu Quốc Cương, chính điều này đã tạo điều kiện cho Cục trưởng Thiệu lập công đầu trong chuỗi vụ án chống tham nhũng, chống tội phạm cực kỳ quan trọng này.

Cảm xúc của Thiệu Quốc Cương lúc đó đối với La Cường rất phức tạp. La Lão nhị không ngờ lại chọn cách tự thú như vậy, hơn nữa lại muốn tự thú với ông. Đó là một đại ân dành cho ông, giúp ông giải quyết vụ án nhiều năm chưa được giải quyết, giúp ông giải quyết mâu thuẫn với con trai, và giúp ông thoát khỏi khối u ác tính họ Lưu kia, giải tỏa chướng ngại của các cấp trên. Ngoài ra, La Cường cũng đã bắn chết thư ký Tần, người mà Thiệu Quốc Cương hận không thể giết chết. Chỉ là dù ông hận thấu xương một người cũng thể để tay mình dính máu, không ngờ La Cường lại thay ông diệt trừ tâm bệnh của cánh đàn ông...

Vì vậy, Cục trưởng Thiệu không thể ghét La Cường.

Hơn nữa, lúc Đàm Long gây rối, làm Thiệu Quân bị thương, chính La Cường đã lao ra cứu sống Quân Quân.

Lúc đó La Cường đã nói vài lời với Thiệu Quốc Cương, Cục trưởng Thiệu, ngài vì chuyện của tôi mà bị nghi ngờ suốt mười mấy năm, khiến con trai ngài hiểu lầm ngài, khiến ngài không yên. Ông đây hôm nay trả cho ngài một cái ân tình, trả lại ngài sự trong sạch. Tôi làm mọi việc một mình, và ông đây sẽ không bao giờ để một người không liên quan phải gánh nợ thay!

La Cường cũng nói, Cục trưởng Thiệu, ông có thể nói với cảnh sát Tiểu Thiệu rằng, tôi giết người, tôi không vô tội, nếu tức giận, muốn giết tôi, tính toán với tôi, cứ việc đến tìm tôi.

Chính những lời cuối cùng của La Cường đã khiến cục trưởng Thiệu do dự, không muốn nói với con trai mình.

Thiệu Quốc Cương có những cân nhắc ích kỷ của riêng mình. Ông tính toán đâu ra đây, cho rằng lần này La lão nhị chết chắc rồi, dù Bộ trưởng Lưu không bị án tử hình thì La Cường cũng nhất định sẽ

chết. Khi La Cường chết, ông sẽ từ từ nói chuyện với con trai vấn đề này, dù con trai ông có muốn động tay động chân thế nào đi nữa thì hấn ta cũng đã bị bắn chết rồi.

Thiệu Quốc Cường không ngờ rằng, sau nhiều phiên tòa dai dẳng, cuối cùng La Cường không bị kết án tử hình mà vẫn sống sót trở về.

Nếu người này không chết, hấn sẽ luôn là rắc rối lớn giữa hai bố con.

Thiệu Quốc Cường nghĩ đến Đàm Long, nghĩ đến chấn thương của Thiệu Quân. Sau khi cân nhắc, ông quyết định không nói sự thật cho Thiệu Quân; La Cường càng muốn ông nói ra thì ông càng không nói. Ông làm như vậy, một mặt để phòng La Cường, suy cho cùng, ông sợ Thiệu Quân tính tình bốc đồng sẽ vào tù tìm La lão nhị, trả thù, gây rối ầu đả. La lão nhị kia là một tên côn đồ giết người không chớp mắt, một ngày nào đó nổi điên đánh Thiệu Quân thì làm sao bây giờ? Sau tất cả, vụ án đã được giải quyết, bế tắc giữa hai cha con được cởi, gia đình được hòa thuận như xưa, như vậy vẫn chưa đủ sao, mà còn phải lo chuyện sống chết của La Cường trong tù?

Khi Thiệu Quốc Cường kể lại vụ án cho Thiệu Quân, ông đã khéo léo bóp méo một trong những sự thật, làm cho câu chuyện có cái nhìn khác.

Thư ký Tần đã bị giết, phụ tá của bộ trưởng Lưu lúc đó, Vương Kỳ Chí cũng đã bị thủ tiêu, hai vụ án thực ra được thực hiện bởi cùng một người, sử dụng cùng một khẩu súng.

La Cường cũng dùng khẩu súng này chĩa vào đầu Thiệu Quân. Cuối cùng, hấn đã đưa ra quyết định có thể là sáng suốt nhất trong cuộc đời mình. Hấn đặt con dao đồ tể xuống, thả đứa trẻ ra, để đứa trẻ sau đó xuất hiện trở lại trước mặt hấn, thành một cái màn thầu ngào ngốc nghếch, thành cả cuộc đời sau này của hấn.

--

Chú Thiệu..... Ôi cuộc chiến không hồi kết giữa Bó đường và Bó không đường.

Thiệu Quân chương này hư ghê ,_,

Ủa mà thụ của HTM có truyền thống gọi công là vợ à...

-----oOo-----

Chương 80

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 80: Trái tình chua ngọt

Chuyển ngữ: Andrew Pastel

Thiệu Quốc Cường thực sự bị con trai mình làm tổn thương ngày hôm đó, ngoài cửa sổ hàng cây tiêu huyền lá rơi ào ào.

Thiệu Quốc Cường sắt thép nghiêm mặt, cố gắng chịu đựng sự khó chịu: "Thiệu Quân, vậy con muốn bố làm thế nào? Con muốn bố phải làm sao con mới vừa lòng?"

Thiệu Quân ngơ ngác nhìn ra ngoài cửa sổ, không nói tiếng nào. Anh ta còn có thể bảo bố mình làm gì nữa? Bây giờ ồn ào có ích lợi gì sao? Phải làm sao để có thể đảo ngược bản án chung thân của La Cường đây?

Hơn nữa, đây có thể coi là "lỗi" của bố anh ấy không?

Bố anh đã làm gì sai?

Thiệu Quốc Cường nói: "Quân Quân, khi còn bé, con đã trải qua mấy năm bất hạnh, là bố có lỗi với con. Bây giờ bố muốn bù đắp cho con. Con có thể cho bố một cơ hội được không? Về nhà đi, có được không?"

Thiệu Quân cắn môi, không gạt đầu, nước mắt đã ậng đầy quanh hốc mắt, một chân anh đã giẫm trên mép vách núi rồi.

Anh không thể gạt đầu. Nếu anh cho bố mình một cơ hội lần này, có nghĩa là anh sẽ không bao giờ cho La Cường bất kỳ cơ hội nào nữa, hoàn toàn chấm dứt hết thầy, để tên khốn đáng chết La Cường ngồi

xổm trong nhà tù Thanh Hà ba mươi năm, ngồi xổm cho đến khi hần già, ngồi xổm cho đến khi hần chết, hoàn toàn trả được nợ máu, những tội lỗi mà người này đã phạm phải nửa đầu cuộc đời mình. Vốn dĩ nó là món nợ mà kẻ khốn nạn phải trả, đưa vào tay nhà họ Thiệu, người này không hề bị oan uổng, đó là báo ứng.

Thiệu Quốc Cường áp những ngón tay thô ráp lên mặt bàn, hai mắt đỏ bừng vì xúc động, cố gắng một chút cuối cùng: "Quân Quân, lần trước ở bệnh viện, con đã hứa những gì con quên rồi sao?"

Thiệu Quân mấp má môi: "..."

Thiệu Quốc Cường nói: "Con đã hứa chỉ cần bố có thể giải quyết vụ án hơn mười năm trước, để mẹ con được an lòng rằng hung thủ thật sự đã đền tội, con không còn quan tâm đến những chuyện trước đây nữa, sẽ chịu về nhà. Quân Quân, đồng ý với bố đi được không?"

Thiệu Quân không thể kiểm soát được nước mắt đang dâng lên trong hốc mắt mình...

Trong phòng bếp ấm áp, La Cường đứng quay lưng, ánh đèn trái trên bờ vai rộng, hần đưa cho anh một chiếc xiu mại nhỏ, bếp lò tỏa nhiệt, sưởi ấm và sáng ngời.

Anh nhớ lại những gì anh đã nói với La Cường.

La Cường đã hỏi anh hết lần này đến lần khác, em thực sự hứa với bố mình rằng nếu ông ấy có thể phá án và bắt được kẻ sát nhân năm nào, em sẽ rời khỏi Thanh Hà và sống một cuộc sống bình thường, phải không?

Khi đó, anh kiêu ngạo và tự tin vỗ ngực cam đoan với La Cường, anh yên tâm, em sẽ không rời khỏi đây, sẽ không bao giờ rời xa anh ...

Đến bây giờ Thiệu Quân mới hiểu được những gì La Cường đã nghĩ

lúc ấy, đến bây giờ anh mới hiểu rằng mình đã sai, đã sai rất nhiều. Chính sự bướng bỉnh, cố chấp và tùy hứng của anh năm xưa xúc đã phạm đến bố anh, và bây giờ anh lại làm tổn thương La Cường một lần nữa. Chính anh là người từng bước đẩy người mình yêu xuống vực sâu, thậm chí còn thúc giục vợ vàng La Cường cuối cùng phải lựa chọn tự thú, bước chân vào một con đường vĩnh viễn không có lối ra.

Thiệu Quân hai mắt đỏ hoe, cắn chặt miệng, cắn chặt đến nổi môi dưới rướm máu.

Hai người thân, anh sẽ không thể làm được chuyện bỏ một người chọn một người.

Thiệu Quốc Cường bây giờ cái gì cũng có, sự nghiệp, chức vị, tiền bạc, gia đình, có vợ trẻ đẹp, có cả những đứa con.

La Cường thì chẳng còn gì cả.

Hôm đó, Thiệu Quân tông cửa phòng cục trưởng chạy ra, đẩy hai cảnh sát đang tò mò nghe lén bên ngoài, lao xuống lầu chạy đi. Anh không thể đối mặt với bố mình mà nói sự thật, anh chỉ biết thất tín, nuốt lời, xấu hổ với bố.

Thiệu Quốc Cường đuổi theo, đến đầu cầu thang thì đứng lại nhìn theo, bóng đen nghi ngờ trong lòng ông bắt đầu từ lúc đó, và càng lúc càng lớn dần.

Cả hai tay đút túi áo khoác đều siết chặt đến đau, ông trơ mắt nhìn con trai mình bỏ chạy, không ngoái lại lấy một cái.

Thiệu Quân lái xe trở lại nhà tù, bầu trời trên đầu anh như biến đổi.

Bầu trời trong xanh không một gợn mây giống như một màn gương

mỏng trong suốt, soi sáng đôi mắt và phản chiếu trái tim anh.

Anh đứng trên sườn đồi bên ngoài nông trại Thanh Hà, nhìn ra cánh đồng vườn trái cây rộng lớn. Mảnh đất này là vườn cây ăn trái do khu giam số ba nhận thầu từ bên ngoài, nơi đây trồng rất nhiều cây táo, cây lê, cây táo tàu, rất thích hợp với thời tiết miền bắc, hàng năm đến mùa, thu hoạch thật sự nhiều, cung cấp thêm phí chi tiêu cho khu nhà tù. Vào vụ thu hoạch mùa thu, các tù nhân trong khu trại giam phải kéo ra làm việc ngoài trời, trèo thang, nâng rổ, phân loại và rửa sạch những quả táo đã hái, gói lê bằng giấy chống dập, rồi đóng gói, vận chuyển ra khỏi núi.

Thiệu Quân nhìn từ xa, người đứng trong vườn cây ăn quả rất đông đúc, vô số bóng dáng cao lớn mặc đồng phục tù nhân đứng đờ trong vườn ăn trái trĩu quả đỏ mọng trên những cành cây...

Thiệu Quân bước vào vườn cây ăn quả với những bước chân nhóp nhép ồn ào, đôi bốt dính đầy bùn đất tươi. Anh luẩn quẩn giữa đám đông, tìm kiếm người đàn ông mang hương vị anh quen thuộc kia.

Mấy ngày này La Cường cũng theo đại đội đi lao động ngoài trời, công việc thật sự rất vất vả.

La Cường mặc một chiếc áo may ô ngắn tay màu trắng bó sát người, áo may ô thấm đẫm mồ hôi, cổ và cánh tay hơi gầy guộc.

Mấy ngày nay không gặp, người này có vẻ đã gầy đi, cơ lưng và eo càng nhỏ và săn chắc hơn. Vì chiến tranh lạnh với hắn, Thiệu Quân cố ý không chịu vào ký túc xá của ban bảy mỗi ngày, cũng không kiểm tra tình hình La Cường, nhưng thật ra anh rất quan tâm, mỗi lần đều trốn trong góc tường, tròn xoe mắt trộm phóng ra ánh nhìn bí mật, trông kỹ toàn thân La Cường từ trên xuống dưới, chỗ nào béo lên, chỗ nào gầy đi ...

Anh nhìn thấy La Cường đang đứng dưới gốc cây táo tàu cao, dùng một cây sào dài hái táo tàu một cách điêu luyện. Quả táo tàu đập đập rơi xuống, các thành viên ban bảy mỗi người giơ một sọt đan

lên hứng.

La Cường lại vác một cái thang gỗ, đặt dưới một gốc cây táo rồi đi lên hái táo.

Nhà La có một vườn cây ăn quả do chính họ mua ở ngoại ô Diên Khánh, vì vậy La Cường làm nông thật sự rất giỏi, việc gì cũng làm thành thạo.

Thiệu Quân nấp sau gốc cây, ngẩn ngơ nhìn hấn, nhìn cái trán và gáy của La Cường bị nắng gắt cuối thu như thiêu đốt chiếu lên, nhìn làn da màu đồng đỏ trên mặt và khuôn ngực của La Cường, nhìn đến chết lặng.

Anh trộm thấy La Cường lẩn trong tán cây rậm rạp chọn hái hai quả táo to và chín nhất, khòe mắt lướt xem có ai để ý không, rồi lén bỏ táo vào túi ...

Để bầu không khí làm việc sinh động hơn, sĩ quan Tiểu Mã đã đem bộ loa âm thanh di động trong ký túc xá của mình ra, mở những bài hát xập xà xập xinh bên cạnh vườn cây ăn trái.

Những bài hát của Beyond, Chu Hoa Kiện và của Vương Kiện đều là những bài hát cũ từ những năm 90. Mọi người trong thế hệ này đều có thể ngâm nga hát theo khi làm việc.

"Mấy năm nay em thế nào? Có về gầy đi.."

Một giọng ca sĩ nam khàn khàn và thô ráp phát ra từ loa, phảng phất nỗi bi thương, nhưng trong tang thương thăng trầm của cuộc sống lại dấy lên niềm hy vọng, như một bàn tay thô to len lỏi rung động trái tim, chạm vào tiếng lòng người nghe.

"Có em hay không cũng không quan trọng, cứ đứng từ xa nhớ em là được rồi."

"Rời xa em, tôi thực sự không cần phải hạnh phúc hơn em!"

Vì rõ ràng tôi luôn là của em, quyền lợi của em tôi vẫn giữ!

Tôi thật lòng nghiêm túc muốn thay đổi bản thân, cố gắng sống sót;

Đối mặt với những lời trách móc của các bậc tiền bối và những người đi trước, tôi vẫn chờ đợi ... "

Thiệu Quân giật mình vì tiếng hát. Anh nhìn thấy La Cường đang ngẩng đầu lên khỏi gốc cây, yên lặng lắng nghe bài hát, thắt lưng thẳng tắp, như một thân cây cô độc trên cánh đồng bất tận.

La Cường chậm rãi bước tới, đứng trước loa, nhấn tạm dừng, phát đi phát lại bài hát ...

"Có lẽ em sẽ cười vì tôi ngu ngốc đến thế.

Nhưng chẳng lẽ tôi không thể tái sinh sao!

Em biết tôi là người thế nào mà, em luôn biết tôi đơn thuần như thế.

Tôi thực sự không cần phải hạnh phúc hơn em!

Tôi không biết buông tay là thế nào, tôi chỉ thà muốn giữ lấy em!

Tôi thật lòng nghiêm túc muốn thay đổi bản thân, cố gắng sống sót;

Đối mặt với những lời trách móc của các bậc tiền bối và những người đi trước, cố gắng sống sót ... "

.....

Sau khi ăn cơm trưa trong nhà ăn xong, dưới ánh nắng chiều, ánh mắt Thiệu Quân dõi theo La Cường, nhìn La Cường báo cáo cảnh sát Tiểu Mã, rồi một mình đến phòng y tế.

La Cường kể từ khi đi qua Quỷ Môn Quan dưới bàn tay của Tổ

Chuyên án Ủy ban Kiểm tra Kỷ luật, chân của hắn đã không còn được tốt. Trong một khoảng thời gian dài, hầu như ngày nào cũng phải chạy vào phòng y tế. Vì không có án tử hình, hắn sẽ không chết ngay, cũng phải nhiều năm sau nữa. La Lão nhị không phải là người dễ dàng từ bỏ, buông xuôi cuộc sống, hắn biết rõ trong lòng như thế. La Cường rất tích cực thực hiện các biện pháp điều trị phục hồi, luôn yêu cầu bác sĩ trong trại giam kê đơn thuốc, trị liệu và xoa bóp.

Thiệu Quân nhìn thấy La Cường từ từ đi ra khỏi phòng y tế. Chân La Cường từ lâu đã có thể đi lại chạy nhảy bình thường, chỉ là khi thời tiết âm u trở lạnh, lúc mùa thu đông hay mùa mưa, các khớp xương của hắn mới không thể chịu nổi, ban đêm ngủ rất đau.

Thiệu Quân không khỏi nhớ lại lần cuối cùng hai người gần gũi trước khi La Cường tự thú. Cái lúc hắn ngã đầu vào vòng tay anh, hắn đã phải đau đến nhường nào cơ chứ.

Lúc khổ sở, khó chịu và cô độc nhất, hai chân đau đến mức không thể đi lại, La Cường mới nhờ Hồ Nham hoặc ai đó đến phòng y tế lấy thuốc giảm đau.

Khi đó, Thiệu Quân đang "an dưỡng" tại khu biệt thự cho cán bộ kỳ cựu ở Bắc Mang Hà, cố tình không về vài tháng. Có bảo mẫu của ông ngoại ở bên cạnh, dâng đồ ăn ngon tới tận miệng. Ra ngoài cũng có vệ sĩ lái xe hộ tống, nếu muốn sẽ có tám chiếc ghế sedan cỡ lớn chở anh điểu hành. Anh sống cuộc sống tiêu dao tự tại như thái tử, cơ thể dưỡng đến mập mạp khỏe mạnh, thất lượng cũng phải nói ra thêm một nấc.

Thiệu Quân đứng dưới mái hiên hành lang, dựa vào cột, lặng lẽ đứng chờ La Cường đi qua.

La Cường lấy một vài miếng thuốc dán và một đôi đệm đầu gối để đeo khi chơi bóng từ phòng y tế

Hai người im lặng liếc nhau, Thiệu Quân vừa mở miệng, rất nhiều lời muốn nói lại mắc kẹt trong cổ họng, không biết nên bắt đầu từ

đâu. Trong lòng ngực ngàn chữ yêu, hận, oán, mắng, nhưng khi gặp lại người, lại không thể thốt nên lời, không biết mình nên hận ai, nên phải trách ai.

La Cường từ khoe mắt liếc nhìn xung quanh, như một đứa trẻ đang bày trò mèo gì đó, hần nhanh chóng cúi đầu móc từ trong hai túi trái phải ra hai trái táo, ném cho Thiệu Quân.

Thiệu Quân bắt lấy hai trái táo, đôi mắt chột đau nhói vì ánh nắng chói chang ...

Anh cắn môi, cố gắng kìm nén ý muốn túm cổ tên khốn này đánh đập mắng mỏ rồi nhảy lên điên cuồng cắn cổ giết chết hần, ném trả lại cho La Cường một quả táo.

Anh lau quả táo trên vạt áo vài lần rồi hậm hực cắn một miếng thật to, nước trái cây chua ngọt chảy đầy miệng, đầy ngực.

Hai người đứng dưới mái hiên, không ai nói gì, cứ người một miếng ta một miếng cúi đầu ăn táo, táo ăn vào miệng, vị chua chua ngọt ngọt lan tràn đầu lưỡi. Một đám mây trắng từ từ trôi trên nền trời xanh, phản chiếu một đôi bóng đen lặng lẽ đổ dài dưới ánh mặt trời.

Chia xa nhau, thực ra chẳng ai cảm thấy hạnh phúc.

Rõ ràng tôi là của em, và tôi vẫn giữ lại tất cả những gì em đòi hỏi từ tôi.

Chúng ta thật lòng nghiêm túc muốn thay đổi bản thân, cố gắng sống sót;

Đối mặt với những lời trách móc của các bậc tiền bối và những người đi trước, chúng ta chờ đợi, chờ một ngày nào đó...

--

() Tên chương gốc là trái cây nhưng mình thay bằng trái tình vì*

mình sến đụ

(**) Bài hát trong chương là bài "Cố gắng sống sót" (努力活著) của Triệu Truyền. Bài này viết năm 2003 nhé.

Mình highly recommend các bạn nghe thử bài hát này, mở lên một cái là cả sự retro ùa về :(((mood lắm :(((Thật sự hợp truyện lắm lắm :(((Mình mở nghe mà khóc sml :(((

<https://youtu.be/gSpaoNrlReA>

Mình chèn clip youtube vào đây, nếu bạn nào không play được có thể search 趙傳 努力活著 hoặc Chief Chao Try hard to survive để nghe nhé.

(bạn nào xài spotify thì may quá nó cũng có trêu đó nhé, gõ tìm ca sĩ Chief Chao rồi ráng banh mắt tìm bài 努力活著 =))))

p/s: La Cường từng nói La Chiến hát hay và giọng giống ca sĩ Triệu Truyền này :))))

./.

-----oOo-----

Chương 81

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 81: Đại chiến bãi cát

Chuyển ngữ: Andrew Pastel

Thiệu Quân không có cơ hội và thời gian để chất vấn "việc nhà" với La Cường. Sau giờ nghỉ trưa hôm đó, buổi chiều, Các đội trưởng khu nhà giam số ba dẫn phạm nhân ra sân thể dục, mỗi người cầm một chõng ghế đầu nhỏ bằng nhựa xếp thành một dãy khán đài để theo dõi trận đấu.

Giải đấu bóng rổ hàng năm đã hết mùa, một đám tù nhân trẻ tuổi sinh long hoạt hổ nhân rồi không có chuyện gì làm, khó tránh khỏi ngứa ngứa xương cốt. Tranh thủ cuối tuần, trại giam mở buổi bóng chuyền để những con vật to lớn này có cơ hội toát mồ hôi, dập bớt lửa.

16 đội bốc thăm, phân tổ đấu theo nhóm để xác định top 4 tiến vào bán kết và chung kết. Hai đội cuối cùng bước vào trận chung kết hôm nay là đại đội 1 Đội trưởng Thiệu dẫn đầu và đại đội 2 do Đội trưởng Tiểu Chu dẫn đầu.

Thiệu Quân đeo một chiếc còi quanh cổ, mặc trang phục gọn gàng, áo may ô và mũ cảnh sát đội trên đầu, thân hình đẹp của anh luôn thật chói mắt trong đám đông.

"Mấy người, chuẩn bị xong chưa? Cởi áo ra sân đi."

"Bóng đâu, bóng của Tam gia đâu?!"

Đội trưởng Thiệu hét lên chỉ đạo, thổi chiếc còi trong miệng, còn múa may một lá cờ đỏ nhỏ trên tay ...

Sân bóng chính là cái bãi cát lớn mà lần trước Thiệu Quân đã dẫn người đi đào. Bãi cát lớn này giờ đã trở thành khu đất được mọi người yêu thích trong Khu nhà giam số 3. Cả tù nhân và cảnh sát đều mê mẩn môn bóng chuyền bãi biển, thấy trò này đơn giản và vui hơn bóng rổ nhiều. Ngày cuối tuần nắng đẹp, một nhóm người cởi quần áo chạy ra bãi cát chơi bóng, lăn lộn trên bãi cát bị nắng hun đến hừng hực, rất là thoải mái thú vị.

Họ không thi đấu theo luật lệ quốc tế. Một số đội trưởng sử dụng luật của riêng họ, lập hệ thống năm trận thắng ba. Mỗi đội chỉ có thể ra sân hai người một lúc, hai đấu hai. Tuy nhiên, mỗi đội được phép thay phiên nhau chơi, thành đại chiến tiếp sức.

La Cường và Thuận Tử bắt đầu, ra sân chơi năm phút. Đùng thấy năm phút là ít. Trò chơi này thực sự tiêu tốn rất nhiều năng lượng. 16 x 8 mét là một sân đấu lớn. Hai người phải bao quát toàn bộ sân đấu, một người ở phía trước lưới và một người phía sau, chạy đến hôn mê choáng váng. Lúc La Cường ra khỏi sân, chân căng, cả người hấn đều phủ đầy cát, thậm chí xương mào cũng dính, vì ngã đầu ra sau một thời gian dài, cổ vẹo và không thể trở lại vị trí ban đầu.

Thiệu Quân phát cờ đỏ, đổi hai người mới vào, đưa La lão nhị ra sân hít thở.

La Cường ngồi xuống chiếc ghế đầu nhỏ, tức thì có mấy binh tời tở dạ đến cun cút đưa khăn và nước cho ban trưởng.

Nhím ngồi sau La Cường, đám vai xoa tay đại ca nhà mình.

Sinh viên mới đến ở ban bảy Mắt Kính Nhỏ cầm sổ ghi ghi chép chép, trông rất chuyên nghiệp hiểu biết, vui vẻ đưa qua: "Anh Cường, đây là bảng thống kê kỹ thuật của hai đội."

La Cường cúi đầu đang định lau mồ hôi, một chiếc khăn lông lớn từ trên trời rơi xuống trùm lên đỉnh đầu.

La Cường vén khăn lên nhìn, Thiệu Quân đang đứng phía sau hắn, từ trên cao nghiêm nghị lạnh lùng neho mắt nhìn hắn.

La Cường nở nụ cười, lấy khăn lau đầu, lau mặt, lau ra một đồng cát.

Nước mà Hồ Nham đưa, La Cường còn chưa kịp uống, Thiệu Quân đã nhanh chóng ném ra một lon nước, chuẩn xác đập mạnh vào lồng ngực La Cường.

Tam gia đây mới "nghỉ dưỡng" được mấy ngày, ban trưởng ban bảy đã có người khác "bảo kê" rồi sao?

Đừng có mơ.

La Cường vội vàng chụp lấy, nếu không nhanh tay, lon nước này sẽ đập luôn vào hai quả trứng của hắn.

La Cường cầm trong tay nhìn thử: "Red Bull à."

Thiệu Quân neho mắt, hừ mũi, "Để bổ sung năng lượng."

Khóe miệng La Cường cong lên, hiếm khi hắn có tâm trạng tốt như thế, cũng hiếm khi thấy Tam Mạn thầu có tâm trạng tốt như thế, hắn chọc: "Bổ sung năng lượng gì mới được? Uống vô nóng người, ban đêm ông đây trần trọc không ngủ được thì sao."

Thiệu Quân lờm hắn một cái: "Đừng có nhảm nhí, anh tưởng mình đang uống Viagra à?"

La Cường cười toe toét, lộ ra hàm răng đều tăm tắp.

Tỷ số giữa hai đội trên sân đang giằng co, cổ động viên khăn cổ la hét.

La Cường không nhin được chỉ tay máng mấy lần; Thiệu Quân thì

dáng người mảnh khảnh chạy tới chạy lui ngoài biên, bận rộn còn hơn so với các cầu thủ trên sân.

Tỷ số bị dẫn trước 1: 2, Thiệu Quân vẫy lá cờ đỏ nhỏ trên tay, hát đầu với La Cường: "Lão nhị, ra sân gỡ lại đi."

La Cường ném khăn lông xuống, chỉnh lại áo may ô và quần đùi, đi chân trần, bờ vai rộng rực rỡ phiếm lên màu đồng dưới ánh mặt trời.

Khi hai người đi ngang qua nhau, Thiệu Quân hướng ánh mắt về phía La Cường: "Trận này nhất định phải thắng, nếu thua tôi không tha cho anh đâu."

La Cường liếc một cái dưới lớp lông mi, hừ mũi: "Nếu thắng em sẽ tạm tha cho anh à?"

Hai đối thủ cao to oai phong lẫm liệt phát bóng, Thuận Tử ở trước lưới không chắn bóng, bóng theo đầu ngón tay bay một đường vòng cung trên không, La Cường chạy từ đường biên, nhảy lên đỡ bóng một cú rất mạnh, như thể cố ý đặc biệt cho Thiệu Quân xem, cố ý dẫn mặt đối thủ bên kia lưới ...

Trận này đánh đến lúc trời đen kịt, hiệp nào cũng phải 27, 28 điểm mới phân định được thắng thua, đánh từ giữa trưa đến chạng vạng tối.

La Cường mặc quần đùi, đầu gối chân phải đeo miếng đệm màu xanh đậm.

Trong thời gian nghỉ giữa hiệp, Thiệu Quân không khỏi hỏi: "Chân anh có ổn không? Nếu không thì đừng đánh nữa ... lúc này tôi chỉ nói cho vui thôi".

La Cường rũ bỏ mồ hôi trên trán: "Ông đây sẽ thắng, em cứ chờ đó."

Đánh đến hiệp thứ năm, Thuận Tử ngã người cứu bóng, rầm một

cái treo luôn mắt cá chân, đau đến nhe răng trợn mắt, phải được hai người dìu đứng lên.

Bên đội trưởng Thiệu bị chấn thương một trong những cầu thủ chủ lực, tinh thần của đội cổ vũ bên kia ngay lập tức lên cao, ồ lên la hét vỗ tay.

Hồ Nham giận tím mặt, gân cổ chửi: "La cái gì mà la? Có tin la nữa tôi giết mấy người luôn không!"

Bên kia còn la to hơn, đồng chí Tiểu Hồ chỉ biết bắt lực trợn mắt. Y vốn thấp, chơi bóng rổ còn miễn cưỡng làm hậu vệ biên, chứ bóng chuyền thì hoàn toàn trở thành cậu bé đi bưng nước.

Trận đấu đến hồi gay cấn và căng thẳng nhất, trong đội hình đội thứ hai đối diện sân, sĩ quan Tiểu Chu đang cởi thắt lưng với áo quần, chỉ mặc một bộ đồ ngắn cũn.

Đôi mắt tinh tường của Thiệu Quân liếc một phát là thấy. Anh đứng lên ghé đầu chỉ tay hỏi: "Ơ này này này, Chu Tiểu Tân, cậu làm gì thế? Ai cho cậu ra sân?"

Cảnh sát Tiểu Chu trừng lớn hai mắt, trâu bò hét lên: "Tôi thuộc đại đội hai mà, sao không ra được?"

Thiệu Quân gầm lên: "Vớ vẩn! Cậu...cậu... cậu đi ra cho tôi, không được vào sân!"

Chu Tiểu Tân nói: "Quy định không nói quản giáo không được phép tham gia. Đội bên tôi là "Đội tù nhân và quản giáo kết hợp"! ... Đúng không ạ giam khu trưởng? Giam khu trưởng ời, đúng không ạ, đúng không?!"

Trưởng nhà giam cầm cờ đỏ nho nhỏ ngồi trên ghế cao làm trọng tài, híp mắt phất cờ, sao cũng được, ai vào sân cũng được, vui vẻ là được, chỉ cần nhanh chóng kết thúc đi cho bố còn ăn cơm chiều, bố ngồi ở đây ba tiếng liền mệt muốn đứt hơi rồi!

"Đội tù nhân và quản giáo kết hợp" con mắt cậu! Đội trưởng Tiểu Thiệu tức giận vung chân đá văng một nắm cát.

Tại sao Thiệu Quân không muốn Đội trưởng Tiểu Chu vào sân? Cái tên Chu Tiểu Tân kia từng trong đội bóng chuyên nghiệp dư trong học viện cảnh sát của anh. Cậu ta cao lớn, đứng thẳng trước lưới cao hơn La Cường nửa cái đầu, lại im im rồi đến khi sắp tie-break (*) thì ra sân, cậu ta muốn tung chiêu sát thủ, muốn diệt đội chúng ta chứ gì!

() tie-break: Khi đến hiệp cuối mà không phân thắng bại sẽ đến tie-break, tức là đánh đến khi nào tỉ số một bên cách biệt 2 bàn so với bên còn lại thì bên đó sẽ thắng.*

Bên ta vừa bị thương một quân chủ lực, bên kia lại thay vào một hồ tướng, lần này Thiệu Quân không thể ngồi yên được, tính háo thắng bướng bỉnh từ xương tủy lại bắt đầu trở dậy.

Cảnh sát Tiểu Mã đã cởi cảnh phục, nóng lòng muốn vào sân: "Ai sợ ai? Bọn họ dám làm đội kết hợp, chúng ta cũng làm đội kết hợp đi, em sẽ ra đấu chung với La Cường."

Mã Tiểu Xuyên cởi áo sơ mi lộ ra da thịt trần trụi, mặc áo may ô trắng, cũng rất trẻ, cũng rất đẹp trai, đi đến sát bên cạnh La Cường đập vai, rủ hấn cùng tham gia.

Thiệu Quân cũng không hiểu vì sao vừa nhìn thấy cảnh đó đột nhiên hai mắt nóng lên, lòng không hưởng ứng, bắt đầu khó chịu.

Thiệu Quân gầm lên: "Xuyên Tử, quay vào ngay cho tôi."

"Thậm chí hai quả trứng của cậu còn không nặng bằng tôi"

Mã Tiểu Xuyên vẫn không đành lòng: "Anh đã bao lâu không chơi bóng rồi? Với xương cốt của anh.."

Thiệu Quân khinh khỉnh hừ mũi: "Hồi gia gia đây luyện bóng chuyền, không biết cậu còn loanh quanh ở chỗ nào."

Thiệu Quân nói xong thì cởi mũ cảnh sát của mình, để lộ một đám tóc tạo kiểu rối bù xù, cởi thắt lưng quần ngay tại chỗ, ném hai chiếc ủng của mình ra xa vài mét xuống cát ...

La Cường đứng bên biên, đưa mắt dõi theo anh. Khi đôi vai loang loáng của Thiệu Quân tiến đến gần sát La Cường, hấn nhỏ giọng hỏi: "Được không?"

Thiệu Quân biết La Cường đang hỏi cái gì.

Thiệu Quân thì thầm: "Tôi không sao, đừng lo lắng."

Anh thực sự tốt, anh rất tốt, còn tốt hơn cả La Cường. Trong sáu tháng nghỉ dưỡng, anh đã được một lớp mỡ bao phủ, vì ít ra nắng, da của anh còn trắng hơn trước, vòng eo mập ra thêm một tấc rưỡi.

Thiệu Quân và La Cường cùng có mặt trên sân, không cần phải bàn bạc về chiến thuật và vị trí, họ ăn ý mà ngầm hiểu với nhau. Thiệu Quân đứng trước lưới để sắp xếp đỡ bóng, La Cường đứng ở biên sau để tung đòn kết liễu.

La Cường phát một cú giao bóng bổng, cú giao bóng mạnh trực tiếp khiến đối thủ phải ăn quả "trứng chần nước sôi" đón cầu bằng lòng ngực.

Thiệu Quân đắc thắng hét lên, vỗ tay liên tục, nhe răng trắng cười với La Cường.

Thiệu Quân đón phát bóng trong tư thế bán ngồi, tập trung phía trước lưới, bày ra trước mặt La Cường một cái quần hoa kiểu Hawaii. Cái mông vốn dĩ đã tròn sần chắc vì căng thẳng và tập trung lại càng trở nên căng chặt hơn, bắp chân lộ ra hai vòng cung đẹp mắt, uyển chuyển chạy trên cát ...

La Cường hoàn toàn bị phân tâm khi nhìn thấy chiếc quần cộc phát phơ của Thiệu Quân, hụt mắt một đọt bóng.

Chiếc quần đó dài tới đầu gối, người khác nhìn vào thấy chẳng có vấn đề gì, nhưng trong mắt La Cường, nó thật sự đang móc lấy linh hồn hắn! Hắn thậm chí có thể tưởng tượng ra da thịt trắng nõn được bao bọc dưới lớp quần cộc. Thiệu Quân mỗi khi chạy, mồ hôi lác lác theo từng bước, và mỗi khi anh nhảy lấy đà, vòng eo uyển chuyển của anh cong thành vòng cung mạnh mẽ, bung ra sức bật, thân hình dẻo dai linh hoạt, đón trái đỡ phải, linh hoạt như một con thỏ hoang.

La Cường hai mắt nóng rực, một luồng ấm áp dũng mãnh tràn ra khỏi lồng ngực, luồng nhiệt gặp lạnh, cảm giác vừa ấm vừa lạnh đột nhiên khiến trái tim hắn như mềm nhũn ra.

Hai người thật sự, đã bao lâu rồi không được như thế này ...

Hành lang xung quanh sân thể dục rực rỡ những chiếc lá rơi đầy, mùa thay đổi, thời gian như đang lật sang một trang mới trước mắt hai người, như thể ôn lại biết bao sóng gió hai người đã cùng nhau vượt qua, làm cho ánh mắt hai người nhìn nhau chột hoảng hốt...

Một nhóm cổ động viên bắt đầu điên cuồng, đồng thanh hét lên, Đội trưởng Thiệu, tiến lên! Anh Cường trâu bò tiến lên!

Hết một hồi, mấy câu trộn lẫn vào nhau thành "Đội trưởng Thiệu và anh Cường cùng trâu bò", "làm thịt bên kia đi", loạn xì ngầu câu gì cũng hét được.

Thiệu Quân đứng trước lưới, quay lưng về phía La Cường, dùng hai tay chạm vào lưng, nhanh chóng đưa hai ngón tay ra bằng bàn tay phải, ra một dấu hiệu bí mật.

Đây là cách ra dấu thông thường của các trận đấu bóng chuyền, nếu nói thông thường ai cũng có thể nghe thấy. Vì vậy, Thiệu Quân giao tiếp với La Cường bằng tín hiệu, hai tay phía sau đang đặt trên cái mồ hôi quần hoa vừa cử động, La Cường ngay lập tức nhìn thấy.

La Cường hiểu ý Thiệu Quân, hấn giao bóng thấp, tấn công bên phải phần sân của đối thủ. Đối thủ nhanh chóng tổ chức tấn công. Cơ thể của Chu Tiểu Tân như một tòa tháp đen, tấn công ở vị trí số 4!

Cảnh sát Tiểu Chu nhảy lên cao, dùng cánh tay sắt đập mạnh vào người, đột nhiên, Thiệu Quân đột nhiên từ vị trí giữa bay lên sát phần lưới, cơ thể anh nghiêng ra ngoài, dùng hai tay chặn lưới, chặn đứng một đường phát bóng mạnh!

Thiệu Quân không thể giữ thăng bằng trên không, đáp đất trong tư thế ngồi rất buồn cười, nhào lộn trên mặt cát. Quả bóng bị chặn bật lại đúng vào một khoảng trống bên sân đối thủ, Chu Tiểu Tân nằm trước lưới, đập tay xuống đất đầy tiếc nuối. Khán giả vỗ tay cuồng nhiệt, đại đội một lại dẫn đầu.

La Cường không nhận được nhắc tay vỗ vỗ đỉnh đầu Thiệu Quân. Thiệu Quân ngồi trên cát cười toe toét, kiểu tóc thời thượng phủ đầy cát, giống như một tổ chim.

Vừa rồi, Thiệu Quân giơ hai ngón tay phải ra, chính là ra hiệu cho La Cường anh muốn tung đòn chặn cú tấn công từ vị trí thứ 4 của đối thủ. Cả hai chưa từng có cơ hội cùng chơi một trò chơi nào trước đây, cũng chưa từng chơi bóng rổ. Đây là lần đầu tiên họ trở thành "một người", cùng chiến đấu trên một sân đấu, nhưng dường như họ đã hợp tác với nhau từ rất lâu rồi, giống như tay trái liên kết với tay phải vậy, muốn chạy về đâu, muốn tấn công ở đâu, đối phương sẽ nhanh chóng hiểu được.

La Cường mồ hôi nóng nhễ nhại. Đã lâu rồi hấn không có cơ hội để trút bỏ sự ngột ngạt trong lồng ngực, hấn bước ra biên lau mồ hôi, cởi áo may ô, ở trần ra trận.

Một nhóm người ban bầy huyết sáo điên cuồng, La Cường chạy như điên trên bãi cát, giống như một chiến binh Sparta chém giết trên chiến trường thời Trung cổ, chân mày và mắt hấn như tỏa ra một

luồng khí lạnh, cơ thể màu đồng được bao bọc bởi những vết sẹo và tang thương. Trong tiếng la hét bất nháo, Thiệu Quân không thể ngừng nhìn La Cường hết lần này đến lần khác, mắt anh dán chặt vào ngực bụng La Cường, hầu kết run lên.

Thiệu Quân cắn môi, khóa miệng kìm nén cảm xúc, sau đó vén góc áo vest lên.

Tên khốn La lão nhị, anh nghĩ có mỗi anh dám cời à?

Thiệu Quân vén áo, cúi đầu nhìn kỹ, lập tức nổi giận, vội vàng che lại, bịt môi, sửa sang lại áo cho chỉnh tề.

Tam gia gia bây giờ trên bụng đang có một vết mổ dài, cời trần sẽ bị thấy, hơn nữa cơ thể anh không còn chuẩn như xưa, không thể thần nhiên khoe cơ bụng sáu múi đẹp đẽ như hồi đó được nữa.

Tỷ số hai bên đang giằng co sát sao, đó là hòa từ 13, hòa lên 15, từ 15 lên 18, đã vượt quá 15 điểm thường thấy ở ván đấu quyết định, khó có thể phân biệt được kết quả.

Mồ hôi nóng chảy khắp cổ La Cường, làm lộ ra những đường cơ của ngực và bụng, giống như toàn thân được thoa một lớp dầu, từng đường cong sáng bóng.

Thiệu Quân nhảy đi bay lại, lăn lộn như một con khỉ, miệng đầy cát, mặt mũi lấm lem, nhưng trong mắt anh lại không giấu được sự phấn khích và hiếu chiến.

Anh đỡ đòn cho hấn.

Anh vì hấn mà liều mạng.

La Cường hai mắt nóng rục, sai bước đi tới, kéo người trên mặt đất lên. Hai bàn tay ướt át nắm chặt vào nhau, ngón tay đan vào nhau trong chốc lát rồi nhanh chóng buông ra. Mười ngón tay như nối với tim, lồng ngực bang bang đập.

Hai người phối hợp ăn ý ở trung lộ, Thiệu Quân đánh bóng bằng một cánh tay, La Cường lao về phía trước lướt nhanh như chớp, chỉ dùng hai ngón tay để đập bóng, những ngón tay mạnh mẽ của La Cường với lực xoay xuống, thành công đòn tấn công nhanh. 19 - 18! Lúc La Cường tiếp đất, hấn lăn sang sân đối thủ, cả người phủ đầy cát.

Thiệu Quân gân cổ nổi hết lên, nắm chặt tay gào thét khen ngợi La Cường, hét to mấy lần "tuyệt vời".

Đợt phát bóng cuối cùng này, Thiệu Quân hơi cúi xuống, chống hai tay lên hông, nắm chặt bàn tay ra hiệu với La Cường.

La Cường hiểu ý, nhảy lên giao bóng, đối phương ra đòn sau, tập trung hết trước lưới. Cơ thể nhanh nhẹn của Thiệu Quân nhảy lên phía trước, bất ngờ một cơn gió phía sau đè lên người anh với sức nặng cực mạnh. La Cường phía sau hung hăng nhảy lên đập bóng, lúc rơi xuống trúng vào vai Thiệu quân, hai người ôm nhau cùng ngã lăn ra đất... *(chỗ này kiểu TQ nhảy lên làm động tác giả đập bóng cho bên kia nhầm nhưng LC phía sau mới đúng là người đập á)*

20-18, thắng rồi! Cả đại đội một điên cuồng nhảy múa la hét.

Hai người ôm nhau ngã xuống đất, La Cường lăn mấy vòng rồi nằm ngửa giữa sa trường.

Thiệu Quân đập mạnh vào khuôn ngực trần trụi của La Cường, trong nửa giây ngắn ngủi, hai người nhìn nhau chăm chăm, chớp mũi đập vào chớp mũi, mồ hôi hòa với mồ hôi, và đáy mắt họ phản chiếu lại gương mặt mà họ khát khao, rung động nhất.

Hơn nửa năm rồi không có được như ngày hôm nay, đùa giỡn đến vui vẻ, thống khoái như thế, không có khúc mắt nào trên sân đấu. Ánh mắt hai người thoáng chốc hoảng hốt xen lẫn thất thần, lo lắng cùng khát vọng cực độ trong lồng ngực không thể kiềm chế, không thể nào kháng cự.

Thiệu Quân nhanh chóng đứng dậy khỏi cơ thể La Cường.

La Cường nằm ngửa trên cát, ngửa cổ, tư thế như vừa bị bắn vào ngực. Đúng, hắn đã dính một viên đạn mê người phóng ra từ đôi mắt hỗn độn lấp lánh của Tam màn thầu...

Trưởng nhà giam tươi cười giờ cao lá cờ đỏ, tuyên bố thắng bại.

Cảnh sát Tiểu Chu đi tới bính quyền với Thiệu Quân, chân thành nói: "Tiểu Thiệu, thật sự có tài."

Thiệu Quân nâng cằm, đặc ý trừng mắt, nghĩ thầm, cậu cũng không nhìn xem cậu đang đấu với ai, cũng không nhìn xem hai chúng tôi ăn ý thế nào, hai chúng tôi có phải quan hệ bình thường đâu.

La Cường đi ngang qua Thiệu Quân, nhỏ giọng hỏi: "Sĩ quan Thiệu, thắng rồi, giải thưởng là gì?"

Thiệu Quân lạnh lùng liếc hắn: "Thế anh muốn gì nữa?"

La Cường khó được một lần "ăn vạ", "Có thuốc lá không?"

Thiệu Quân trừng mắt kiêu ngạo, từ trong túi cảnh phục lấy ra hai gói Đại Trung Hoa, ném cho La Cường rồi quay đầu rời đi.

Một đám nhãi con đại đội một lao lên, cậy người đông thế mạnh ấn La Cường xuống đất như muốn chôn hắn trong đó, la hét ý ới nhau giành giật thuốc lá của La Cường ..

Đêm đó, hai đội khỉ bùn chơi bóng xong được tám thêm một lượt.

La Cường cởi quần áo đi vào nhà tắm, trên người đầy cát, ngẩng đầu lên thì phát hiện quần áo đang ngồi làm nhiệm vụ giám sát bọn hắn hóa ra là Thiệu Quân.

Thiệu Quân bắt chéo chân, khước môi nhếch lên một nụ cười thần bí,

cầm tách trà, quét mắt nhìn lên nhìn xuống La Cường ...

La Cường trải trà dưới vòm hoa sen, kỳ cọ người, rửa sạch cát bụi. Thiệu Quân không nói lời nào, chỉ ngồi đó nheo mắt, hai con mắt sắc bén như những lưỡi dao nhỏ, khoét sâu vào từng tấc thịt La Cường, lột da La Cường, cắt thịt La Cường một cách thích thú.

Mấy ngày chiến tranh lạnh này người hiếm khi có cơ hội gặp nhau, giống như cách nhau một tầng trời. Hôm nay là Thiệu Quân cố ý, Tam gia gia bưng tách trà ngồi đây là để cố tình xem La lão nhị phơi mông trần dốt chim đi dạo!

Anh ngồi ở đó nhìn, La Cường bắt đầu cảm thấy không được thoải mái.

Tình huống thế này ai mà thoải mái cho được?

La Cường liếc nhìn Thiệu Quân một cách khó hiểu, còn Thiệu Quân cứ nhìn chăm chăm hấn không nói một lời.

La Cường tám được một lúc lại liếc sang Thiệu Quân một cái, Thiệu Quân vẫn đang bất động nhìn chăm chăm hấn!

La Cường vốn dĩ không ngại cho người ta xem, còn sợ để cho Thiệu Quân xem? Hấn sợ ai chứ?

Nhưng bây giờ thì khác. Hai người đang khó xử, lâu lắm rồi không gần gũi thân thiết, trong người như đang giữ lửa, nghẹn đến cháy, không có cách nào để trút bỏ.

Nhất là hôm nay hai người cùng nhau kè vai chiến đấu, cùng nhau chơi bóng, chiếc quần hoa to và bờ mông của Thiệu Quân cứ đung đưa trước mắt La Cường, thật khó chịu. Lúc này lại bị Thiệu Quân nhìn chăm chăm, La Cường đứng dưới nước nóng, toàn thân như bị sóng nhiệt thúc giục, kích động, hoặc là do mấy lon Red Bull kia bắt đầu có tác dụng, La Cường từ từ không chịu nổi, yết hầu rung lên,

hơi thở bắt đầu nặng nhọc.

Mấy người xung quanh đều nhìn thấy, La lão nhị tắm một lúc thì như bị động kinh, dần dần, phần dưới của hắn bắt đầu cứng.

La Cường cúi đầu xuống, cố gắng dùng tay tuốt nhưng càng tuốt nó lại càng cứng, cứng đến mức không thể kiểm soát được, bày cho Thiệu Quân thấy hết!

Cứng rồi cũng không ai tuốt cho hắn, cũng không thể thản nhiên bắt bừa người nào để xả, La Cường chỉ có thể chịu đựng nhìn toàn bộ.

Hồ Nham đứng đưa dưới một vôi hoa sen, nhìn trộm La Cường, sau đó lại nhìn Thiệu Quân, bĩu môi, không nói gì.

Hồ Nham lặng lẽ cầm lấy một cục xà phòng, chạm vào La Cường: "Anh, xà phòng nè."

Đầu ngón tay vừa chạm vào eo lưng, La Cường phản ứng rất nhanh như bị điện giật, đột nhiên cúi kính, vung tay hất Hồ ly ra, không chịu nổi người khác chạm vào mình.

La Cường hai mắt đỏ lên, thống khổ, lặng lẽ bước đến góc tường, quay lưng đối diện với

anh, trán dựa vào tường, trái tim dao động dữ dội, lồng ngực phập phồng thở dốc ...

Hai cánh tay Thiệu Quân nhàn nhã dựa vào lưng ghé, nghiêng đầu nhìn chằm chằm người đàn ông đó, dưới mi mắt hiện lên một tia trả thù, lúc đó trong lòng anh lẫn lộn những yêu, giận, bất bình, hận, khó chịu, tất cả các loại cảm xúc đan xen trộn lẫn.

Anh nhìn thấy sự khó nhịn, khát vọng và nỗi thống khổ vì không được thỏa mãn trong mắt La Cường. Anh biết rằng La Cường vẫn nghĩ đến anh, vẫn muốn anh.

Trong lòng anh dâng lên một trận kịoái cảm, nhưng kịoái cảm lại xen lẫn chút chua xót, rồi đột nhiên lại cảm thấy hết giận! Tự nhiên hết giận! Tức gì đâu!

Anh ở trước mặt bố mình mà phản nghịch, chèn ép bố là một chuyện. Trước mặt Thiệu Quốc Cường, La Cường là người của anh, anh sẽ liều mình bảo vệ hắn, không chịu nổi cảnh người khác bắt nạt La Cường.

Nhưng khi đứng trước mặt La Cường thì lại là chuyện khác, đồ đầu gấu khốn nạn này, ông đây còn chưa cho anh một búa đầu!

Tam gia đùa giỡn có một chuyện như vậy, sao mà đã xong được? Cảm thấy khó chịu, nhớ tôi? Mấy ngày nay, khi Tam gia đang ngày đêm đau khổ, trần trọc, chết đi sống lại, thì tên khốn nạn nhà anh đang ở đâu? Anh đành lòng sao? Anh chơi tôi như thế, khi dễ tôi, bắt nạt tôi, coi tôi như một đứa trẻ? Coi tôi như một tên ngốc?!

Cái gì tôi cũng chần cho anh. Trời có sập xuống, tôi cũng sẽ vui vẻ đỡ cho anh. Những lời tôi đã nói, tôi không định lấy về, nhưng anh, anh đã quên hết rồi sao?

.....

Đôi mắt Thiệu Quân ướt đẫm, qua màn sương dày trong phòng tắm, anh lần theo cơ thể trần trụi của La Cường.

Không biết từ lúc nào, anh đã lặng lẽ cởi chiếc mũ cảnh sát của mình, che lên trước người, che đi phần đũng quần sừng tấy dựng đứng ...

Cảm xúc của Thiệu Quân cũng đang đến lúc bùng nổ cuối cùng.

Em biết anh khó chịu, vì em cũng khó chịu mà.

Anh nhớ em, chẳng lẽ em không nhớ anh sao?

Anh nghĩ về em bao nhiêu, em nghĩ về anh bấy nhiêu.

Anh cay đắng bao nhiêu trong lòng, thì từng ngày từng giây em thậm chí còn dày vò khổ sở hơn anh.

--

Edit truyện này sợ nhất là hai cảnh, một là cảnh nóng, hai là cảnh chơi thể thao..... và chương này thì có cả hai.....nó lại còn dài gấp đôi, xỉu.....

./.

-----oOo-----

Chương 82

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 82: Tra tấn bức cung

Chuyển ngữ: Andrew Pastel

Thiệu Quân đã phải chịu đựng một mình quá lâu, tính tình nóng nảy của anh cũng đã được rèn giũa một chút kiên nhẫn, không cần quá gấp gáp ngã bài với La Cường, dù gì giằng co cũng được hơn nửa năm rồi, thêm hai ba ngày nữa cũng chẳng sao.

Buổi tối xem xong tin tức, từ phòng tập thể đi ra, La Cường dùng vai cọ qua Thiệu Quân, không biết cố ý hay vô ý, là cọ tới cọ lui đến mấy lần, thấp giọng hỏi: "Có muốn ăn khuya không?"

Thiệu Quân liếc qua mí mắt, mặc kệ tên này, vẫn bày ra vẻ mặt lạnh nhạt.

Anh đánh mắt ra xung quanh, nhanh chóng xác định cảnh sát Tiểu Mã đang đứng một mình, tiến lên ôm cậu ta một cách thân thiết. Anh với Mã Tiểu Xuyên kê vai sát cánh đến nhà hàng dưới tòa nhà văn phòng ăn hoành thánh, suốt dọc đường hai người tựa đầu vào nhau tán gẫu về trận bóng chuyền ngày hôm đó, trông rất thân thiết.

Ban đêm, trong màn hình giám sát, Thiệu Quân nhìn chăm chăm La Cường không chớp mắt, nhìn La Cường lăn lộn trên giường không ngủ, nằm nghiêng nửa người, cạ cơ thể lên ván giường để dập lửa.

..

Hai người chiến tranh lạnh hơn nửa năm, La Cường cũng không đi lung tung với người khác.

Thực ra gần sáu năm La Cường ngồi tù, hấn cũng chưa từng dan

dú đến người thứ hai.

Thiệu Quân bĩu môi, đôi mắt đỏ như con thỏ nhìn chăm chăm màn hình, cảm thấy còn chưa hết giận, duỗi một ngón tay ra chọc vào màn hình máy tính, chọc cơ thể run rẩy phập phồng của La Cường trong video, chọc tên khốn chết dẫm này ...

Hai ngày sau, khu nhà giam số ba lại lần nữa làm lao động ngoài trời, các đội trưởng của mỗi đội dẫn tù nhân, mang theo thang và các dụng cụ lao động đi thu hoạch cây ăn trái và rau củ trong vườn.

Cuối hè và đầu thu là thời điểm thu hoạch nhiều loại nông sản, rau củ quả chín rồi phải hái nhanh vì sợ bị thối, hỏng. Ven đường đậu một chiếc xe tải lớn, những quả táo to đã hái được cho vào hộp nhựa, những quả táo tàu đỏ thẫm to mong được đóng thành từng bao, để lên xe tải chở ra khỏi nông trường.

Thiệu Quân lái đến một chiếc xe tải hạng nhẹ, mở cửa khoang sau ra hiệu cho mọi người chất mấy bao tải bí ngô lớn lên xe, thoáng cái đã chất gần hết khoang.

Ánh mắt anh lướt qua tán lá rậm rạp trước mặt, xoay người lại, tìm kiếm tên khốn mà anh đang nhớ thương trong lòng.

La Cường qua lại khiêng mấy bao tải to, áo tù dẫm mồ hôi, trán râm nắng, làm việc quần quật mà im lặng không than một lời.

Cảnh sát Tiểu Mã chịu trách nhiệm thống kê điểm công nói, La Lão nhị nửa năm qua rất tích cực lao động, người khác làm một phần, hắn làm hai phần, nếu người khác làm hai phần, hắn sẽ làm bốn phần, làm như bán mạng. La Cường hiện là bếp trưởng phụ trách nhà ăn của tù nhân, cũng kiêm luôn việc trên vườn rau và tham gia mọi công việc lao động ngoài trời. Vào buổi trưa, quản giáo giao bữa ăn đến vườn cây ăn quả, La Cường thậm chí còn không nghỉ tay để ăn, hắn cầm một cái bánh bao lớn, cắn vào miệng rồi quay lại làm việc ...

Mã Tiểu Xuyên thản nhiên nói với Thiệu Quân, số điểm công việc mà La Cường đã giành được trong hai năm qua đủ để hắn xin giảm án. Những màn trình diễn xuất sắc trong các giải đấu bóng rổ và bóng chuyền cũng có thể cộng thêm điểm thành tích. Mặc dù viện kiểm sát rất nghiêm ngặt với tội phạm xã hội đen, không dễ phê duyệt, nhưng chúng ta cứ báo lên thử đi.

Mọi người trong khu vực nhà giam số 3 đều biết La Cường có liên quan đến một vụ án lớn nên mới lãnh án chung thân, người này đã không còn là 15 năm tù nữa, người này là tù chung thân.

Vài người thuộc Đại đội Hai hàng xóm ngồi xôm dưới gốc cây ăn quả lặng lẽ hút thuốc.

Mấy kẻ đó là Đại Hồ và Lương Tử, đều là những cây đinh gai nổi tiếng của đại đội hai, lần nào lao động cũng dùng mảnh lối, tìm nơi râm mát nghỉ ngơi.

Đại Hồ nhìn theo bóng lưng La Cường, cắn tàn thuốc lẩm bẩm, "Tao chưa bao giờ thấy La Lão nhị tích cực bán mạng thế này. Lần này chung thân rồi, hắn gấp gấp cái gì chứ?"

Lương Tử khinh thường nói: "Mẹ nó, giờ gấp gấp cũng được tích sự gì? Tội mình 18 năm, còn có hy vọng có thể thoát án. Tên này còn thêm 30 năm nữa, mày nhắm hắn ra ngoài nổi không? Coi như chết trong nhà tù này rồi còn gì? "

Thiệu Quân nghe được, chân mày dưới vành mũ cau lại, cảm thấy khó chịu, muốn đi chỗ khác ...

Thiệu Quân đã ghen lâu rồi, anh cũng rất muốn biết La Cường đang nghĩ gì trong đầu, trong lòng hắn?

Nếu nó không hỏi thì tên khốn đó sẽ không bao giờ, vĩnh viễn không bao giờ thẳng thắn, dù là ba mươi năm sau, đến già đến chết cũng sẽ không nói!

La Cường vác thang gỗ bước vào rừng cây, Thiệu Quân lặng lẽ đi theo, đế giày da của anh phát ra tiếng lạo xạo trên mặt đất đầy cành cây và lá khô.

La Cường tiếp tục đi đến chỗ sâu nhất của rừng cây, không đặt thang xuống hay ngoái lại, hừ mũi, "Vẫn còn đi theo à? Không mệt hả?"

Thiệu Quân sau lưng La Cường cắn răng một cái, nhỏ giọng mắng.

Anh đột ngột rút dùi cui ra, nhắm vào eo lưng của La Cường, hung hăng đánh một gậy vào mông tên khốn này ...

Chiếc thang đã sớm bị ném sang một bên, La Cường quay lại dùng khuỷu tay đỡ dùi cui, Thiệu Quân thuận thế cầm dùi cui đẩy La Cường vào gốc cây, còng tay hắn lại.

La Cường thấp giọng hừ nói: "Em làm gì vậy..."

Hai người thở hỗn hển, bết tắc, giã giụa, mũi áp vào chóp mũi, ánh mắt chậm rãi biến chuyển, hô hấp cũng bắt đầu rối tung.

Đã nhiều ngày không gần gũi, giờ cả hai đều như nhau, chỉ cần chạm vào đối phương là có thể cứng lên ngay lập tức. La Cường đột nhiên vặn trái tay, thô bạo nắm lấy anh, kéo vào lòng rồi ôm chặt, thở gấp. Sự cứng đầu cứng cổ mỗi lúc một giận dữ của Màn thầu luôn khiến trái tim hắn tan chảy ...

Trong rừng cây nhỏ vang lên từng tiếng thở hỗn độn.

Cánh tay La Cường rất mạnh, ghì chặt anh, nhưng giọng nói lại dịu đi, mang theo một chút gì năn nỉ: "Màn thầu, ngày hôm qua em nói thẳng rồi em sẽ tha cho anh."

Người đàn ông này đã phải xuống nước cầu xin lòng thương xót từ bao giờ?

Thiệu Quân tránh đi mấy cái, lại để cho La Cường cọ xát vào cổ mình, thở hổn hển chửi thề: "Đừng hòng, tôi không tha cho anh đâu."

La Cường gặm gặm cái gáy của anh, ngâm nga, "Em có đang nghĩ giống anh không?"

Thiệu Quân: "Anh nghĩ gì?"

La Cường: "Ông đây nhớ em..."

Thiệu Quân: "Cút đi."

La Cường mắt tối sầm lại: "Ngày hôm qua chơi bóng, em mặc cái quần hoa to kia, thật là xinh đẹp, ưa nhìn, ông đây còn muốn nhìn thấy em mặc..."

Thiệu Quân cảm thấy khó chịu, uất ức không chịu nổi, chống cùi chỏ vào xương sườn La Cường, ánh mắt đột nhiên trở nên sắc bén: "La Cường, anh đã giấu tôi bao nhiêu chuyện rồi? Anh còn định lừa tôi bao lâu nữa?"

Nụ cười trên khóe mắt và môi La Cường lúc đó chợt đông cứng lại, sự hưng phấn trong mắt cũng gió cuốn mây tan.

"Ba mươi năm, nửa đời sau, con mẹ anh lại còn cười được ..."

Thiệu Quân tức giận đến há mồm chửi bới: "Con mẹ nó tôi xinh đẹp, xinh đẹp con mắt anh! Trên trán Tam gia gia của anh đây viết chữ "ngu" hay chữ "khò"? "

"La Cường !!! ... Anh trốn tránh tôi, anh lừa gạt tôi, tôi mà không hỏi anh sẽ không bao giờ nói, anh coi tôi như đồ ngốc, trong mắt anh tôi luôn là đồ ngốc! "

Đôi mắt Thiệu Quân đỏ bừng, anh cố gắng hết sức để chịu đựng, gân xanh nổi đầy trên cổ.

Hai tay La Cường dần buông lỏng, dựa vào gốc cây, đôi mắt đen đặc, sâu không thấy đáy ...

Cả hai cùng kinh ngạc nhìn nhau, xung quanh lặng ngắt như tờ, như cùng nhau rơi vào một thời không xa lạ nào đó, cả người như không trọng lượng ...

Ngày đó, Thiệu Quân lái chiếc xe bán tải, thò đầu ra ngoài cửa sổ, vội vàng chào: "Xuyên Tử, tôi lấy con xe này đi luôn. Tôi sẽ trở về trước khi đèn tắt vào ban đêm!"

Thiệu Tam gia lái xe tải nhỏ chạy vù vù trên con đường ngoại ô, mang theo một xe bí ngô lớn. Không ai biết, trong những bao tải chất thành đống ở ngăn sau, có một bao tải lớn chắc chắn không chứa bí ngô.

Thiệu Quân phóng xe nhanh hết cỡ, lái xe vào thị trấn quận, lái xe về căn nhà thuê của mình.

Anh đậu xe tải ngay bên lề đường bên ngoài tiểu khi, mặc kệ những quả bí ngô trong xe có bị cướp đi hay không.

Thiệu Quân dùng một tay kẹp La Cường, kéo nửa người hắn về phía phòng thuê của mình. Trên thân La Cường phủ áo khoác, che lại hai tay bị còng. Cả hai đều cố gắng hết sức để tránh ánh nhìn của nhau, tâm tình gợn sóng, như thể họ biết rằng mọi thứ chỉ là khúc dạo đầu cho cơn bão sắp sửa ập đến.

Thiệu Quân tra loạn chìa khóa mở cửa, ngón tay cào lung tung, thô bạo đưa La Cường vào phòng!

Áo khoác rơi trên mặt đất, La Cường bị còng hai tay, lảo đảo một chút, lập tức bị Thiệu Quân túm cổ áo. Ánh mắt Thiệu Quân vô cùng tức giận và đau khổ.

Thiệu Quân chất vấn: "Không có người ngoài, chỉ có hai chúng ta, anh nói đi tôi nghe, anh có thể nói thật được không?"

La Cường cực kỳ bình tĩnh, mặt không biểu cảm: "... Em cũng biết rồi, còn bắt ông đây phải nói gì nữa."

Thiệu Quân nhìn hắn đầy hoài nghi, đáy mắt chậm rãi dâng lên một tầng sương mù.

Anh thô bạo chỉ vào trán mình, chọc chọc ngón tay, gằn từng chữ nói: "Đây, La Cường anh nhìn tôi nhìn tôi đi, nhìn tôi đây này."

"Phát súng này, 16 năm anh cũng chưa bắn. 16 năm, con mẹ nó anh chờ đến lúc này mới chịu nổ súng! Anh tự thú, anh nhận tội, thì chẳng khác nào bắn một phát súng đánh gục tôi rồi, La Cường anh thực sự tàn nhẫn, anh nhẫn tâm đối xử với tôi như vậy! "

La Cường: "....."

Đôi mắt La Cường bị đau đớn đâm thật sâu vào ...

Đây là lần đầu tiên La Cường đến căn nhà Thiệu Quân thuê .

Căn hộ trong thị trấn nhỏ một phòng ngủ một phòng khách, có giá thuê dưới hai nghìn nhân dân tệ một tháng. Cư dân trong tòa nhà này đa số là nông dân ở vùng ngoại ô, bị chính phủ trưng dụng đất rồi đền bù. Thiệu Quân thuê nơi này hoàn toàn là để tìm một nơi thuận tiện để ngủ, thay vì thường xuyên trở về nhà trong thành phố. Trong nhà bày biện đúng lối sống của một thanh niên độc thân. Bếp không sử dụng, chăn bông không gấp, ghế sofa, bàn cà phê, sàn nhà, và thậm chí cả TV vắt đầy quần áo bẩn và những thứ linh tinh.

Thiệu Quân vén chăn ra khỏi giường, cậy mạnh đẩy La Cường ngã xuống, ngực đè nặng lên ngực. Anh ấn hai tay La Cường qua đầu, còng hắn vào lan can giường.

La Cường giãy mạnh mấy lần, sắc mặt tái mét, tức giận quay mặt đi, không nói gì.

Dù đã đến bước này, để cho Thiệu Quân ép đến mức này, La lão nhị vẫn là La lão nhị. Ngay cả khi đối mặt với Mãn thâu, cho dù mọi việc hẳn làm khi ấy đều thật rõ ràng, La Cường cũng sẽ không khóc lóc thảm thiết, cúi đầu với ai đó cầu xin lòng thương xót, hẳn sẽ không bao giờ là loại người như vậy.

Thiệu Quân nhìn bộ dạng La Cường như thế, ngực càng quặn đau đến tột cùng: "La Cường, anh là đồ khốn nạn! Anh ích kỷ, anh là đồ khốn nạn, anh vẫn không chịu thừa nhận lỗi lầm của mình, anh vĩnh viễn luôn sẽ như vậy!"

La Cường bướng bỉnh mím môi thành một đường, một lúc mới hừ mũi: "Ghét anh sao? Vậy ra ngoài mua một con dao rồi đâm anh đi cứ đâm thật mạnh, anh nợ em, anh sẽ không bao giờ đánh trả."

Thiệu Quân lắc lắc cổ của La Cường một cách tuyệt vọng, anh như sắp phát điên lên: "Tôi đâm anh, tôi làm sao nữa đâm anh bị thương đây!!!"

"Lão nhị, mẹ nó anh đừng lại giả vờ với tôi, đừng nói với tôi lúc trước anh tự thú không phải vì tôi! Đừng có nói với tôi trước bức cung của tổ chuyên án, bị đánh bị khi dễ nửa tháng nhưng không nói một lời là để quay về gặp tôi lần nữa! Đừng nói với tôi rằng anh không thật tình với tôi! Đừng nói với tôi rằng anh không muốn ở bên tôi, con mẹ nó anh cũng thương tôi mà, vì cái gì mà làm vậy, vì cái gì vì cái gì!!!!!!!!!!!!!! "

La Cường vô cùng kinh ngạc, lớp nguy trang cứng cáp trên mặt đột nhiên nứt ra, lạng lẽ rách thành những mảnh vụn, rơi lả tả trước mặt Thiệu Quân.

Đau khổ chống đỡ lâu như vậy, Thiệu Quân bây giờ đã biết sự thật, anh đã nghĩ gì, anh có thể thực sự đâm La Cường một dao sao? La Cường không bị kết án tử hình, người này không phải đến nơi hành quyết, đối với Thiệu Quân, đó là loại cảm giác nhẹ nhõm thở phào sau một thời gian kiệt sức và đau đớn vì nghĩ sẽ phải chia lìa nhau. Phải chịu qua ba tháng dày vò không biết hẳn sẽ sống hay chết, tim

cũng cứng lại rồi, còn gì đau hơn lúc đó. Người đã mất dù sao cũng không thể quay lại, trong lòng bàn tay vẫn ôm ý nghĩ cuối cùng, có thể nhấn tâm vút bỏ rồi cho qua sao?

Nhưng, làm sao La Cường có thể nói sự thật với Thiệu Quân lúc ấy?

Màn thầu đã phải ngồi tù vì hắn, Màn thầu vì hắn không về nhà, chấp vá mỗi ngày để ở bên cạnh hắn.

Màn thầu mười bốn tuổi không có mẹ, Màn thầu nói rằng anh sẽ không bao giờ tha thứ ...

La Cường hắn cũng cò mò cô mẹ năm mười tuổi. Chỉ mới nửa ngày không gặp, hối hả chạy đến bệnh viện thì người đã đi mất, vĩnh viễn không có thể trở lại. La Cường hiểu cảm giác đó như thế nào.

Dù có tốt và quan trọng đến mức nào đi nữa, trong lòng Màn thầu ,liệu hắn có thể thay thế mẹ anh không?!

La Cường chọn một con đường thẳng ăn cả ngã về không là tự thú, sẽ không nghĩ đã chơi dao rồi còn có thể lấy về một cái mạng. Khi đó hắn mới ngoài hai mươi tuổi, là những năm tháng tâm tính hắn tàn nhẫn nhất, máu lạnh nhất. Hắn giết người như ngóe, tội ác hắn gây ra bắt lại phanh thây ngũ mã cũng không đền lại được. Thế đạo có luân hồi, thiện ác rồi cuối cùng cũng phải trả, sớm muộn gì cũng phải trả. Khi La Cường đi theo con đường này, hắn cũng không nghĩ mình sẽ được chết già, hắn chưa từng nghĩ rằng ông trời sẽ đối xử tử tế với hắn, chưa từng nghĩ có thể gặp được người như Màn thầu...

Tự thú lúc đó cũng là do hoàn cảnh ép buộc. Ngay khi Tổ chuyên án của Bộ Công an bước vào nhà tù Thanh Hà nhắc tên, La Cường biết rằng con đường này đã đến hồi kết. Lưới trời tuy thưa nhưng khó lọt, tội ác sớm muộn gì cũng bị vạch trần, Đàm Ngũ gia bị giết, Lưu Hiểu Khôn bị bắt, Bộ trưởng Lưu bị kết án, cả lũ tép riu bên dưới sắp bị xóa sổ. Ngoài tự thú, La Cường còn con đường nào

khác để đi?

Hơn nữa, thế lực họ Lưu có nguồn gốc phức tạp và có rất nhiều bè nhóm đứng đằng sau, chúng đã thuê những luật sư nổi tiếng nhất ở các tỉnh phía Bắc để cản ngược lại. Tất cả tội danh mua hung giết người đều bị dồn vào tay La Cường. Với tính khí của La Cường, liệu hắn có chịu chấp nhận không? Hắn có thể cam tâm tình nguyện làm vật tế thần cho họ Lưu và con trai ông ta không?

La Cường thà bị bẻ cong chứ không muốn gãy, thà chết một cách oanh liệt chứ không phải uất ức để kẻ khác dồn vào chỗ chết. Hắn sẽ kéo theo tất cả, cùng đồng vu quy tận.

Sự quyết đoán của La Cường, và nghĩa khí giang hồ giang hồ, phong thái làm đại ca bao nhiêu năm, hắn tàn nhẫn với người khác, nhưng còn tàn nhẫn hơn với chính mình. Trước mắt hắn chỉ có ngõ cụt này, hắn tự ném mình xuống vực sâu địa ngục, tự thiêu mình thành tro, chứ tuyệt đối sẽ không bao giờ thương tổn người khác.

Chỉ cần hắn có thể đổi về cho Tam nhi bé bỏng của hắn một đời hạnh phúc an yên, đổi cho tam màn thầu một đời trong sạch tự do, để kẻ thù của của gia đình anh nhà cửa tan nát đoạn tử tuyệt tôn, hắn cảm thấy như vậy là rất đáng giá!

./.

-----oOo-----

Chương 83

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 83: Bạo lực gia đình

Chuyển ngữ: Andrew Pastel

Thiệu Quân đến ngày hôm nay mới toàn toàn biết được hoàn chỉnh câu chuyện.

La Cường nói, hẳn nghĩ điều đó là xứng đáng.

Thiệu Quân cười lên người La Cường, hai tay bóp cổ hắn, bóp đến mức động mạch chủ của người đàn ông này muốn vỡ nát.

"Anh nghĩ là đáng... đời này của anh như vậy là đáng. Vậy anh có bao giờ nghĩ đến tôi không? Có hỏi ý tôi chưa? Tôi đã đồng ý chưa? Tôi có để cho anh đi sao?!"

"Anh nợ tôi, là con mẹ nó anh nợ tôi, nhưng anh có hỏi tôi chưa, hỏi tôi có chấp nhận lấy mạng anh để trả nợ chưa?!"

Thiệu Quân gầm lên từng chữ một, rống đến kiệt sức, khàn cả giọng.

La Cường nghe từng chữ một, răng cắn chặt môi, ánh mắt rối bời và đau đớn.

"Anh nghĩ anh làm vậy là tốt cho tôi sao? Anh cho là tôi sẽ cảm động đến rơi nước mắt, cảm ơn anh sao? Mẹ tôi mất rồi, tôi không còn gì cả. Ngày nào đó tên khốn nạn anh cũng vui vẻ chết cho xong hết mọi chuyện, thì ngay cả anh tôi cũng mất!"

"La Cường, anh nghĩ anh lúc nào cũng đúng, lúc nào cũng thông

minh phải không! Nhưng anh có biết không, anh là một kẻ ngu xuẩn, một kẻ ngu xuẩn..."

Thiệu Quân gầm lên trong nước mắt.

Nhưng chẳng phải anh cũng tự cho mình là đúng và thông minh sao. Anh căm hận La Cường, hận La Tiểu tam nhi, suốt bao nhiêu ngày, luôn cố chấp cho rằng La Chiến làm phiền anh trai mình, anh còn chiến tranh lạnh với La Cường, cố tình tra tấn La Cường ...

Hai người ngẩn ra nhìn nhau. Lòng ngực La Cường nhấp nhô dữ dội, hốc mắt sừng lên và đau đớn ...

Thiệu Quân đang cười trên ngực La Cường, trong tay không có súng hay dao, nhưng anh rất muốn lấy một con dao nhỏ nào đó cắt tên khốn kiếp này ra thành từng mảnh vụn, nếu không sẽ không thể giải tỏa được những yêu hận trong lòng

Anh lại lần nữa hỏi ép: "Lão nhi, anh vẫn là như vậy sao? Sau này anh vẫn sẽ là người như thế này sao?"

"Lần sau còn dám không?"

"Nếu ngày nào đó anh phát điên, chán sống rồi tiếp tục chơi cái loại này cho tôi xem, xem tôi bỏ anh như thế nào?"

La Cường bị mắng một hồi, đang kiên trì yên lặng đột nhiên đáp: "Em còn đi kết hôn cho ông đây xem không? Còn dám dan díu với phụ nữ không? Cứ thử xem !!!"

Thiệu Quân: "....."

La Cường đúng là là một tảng đá ngàn năm trong hố, vừa thối tha vừa lỳ lợm, thực ra hắn đã xấu hổ và hối hận từ lâu, nhưng cứ ngậm chặt miệng, không chịu thừa nhận lỗi lầm với Thiệu Quân. Hắn vẫn để bụng chuyện Thiệu Quân đính hôn kết hôn với cô gái kia, trái tim già nua của hắn bị tổn thương, mắt hắn đỏ đến mức như sắp chảy

máu.

Thiệu Quân gắt vào mũi La Cường: "Tôi kết hôn anh cảm thấy khó chịu? Anh không muốn nhìn tôi vậy sao không đuổi tôi đi? Đừng để tôi ở cùng với anh trong tù! "

La Cường hừ mũi, bĩu môi quay đầu đi.

Hắn không thể rời bỏ Thiệu Quân. Nhưng liệu hắn có thể trưng khuôn mặt già nua này mà quỳ xuống cầu xin Thiệu Quân ở lại?

La Cường sợ rằng Thiệu Quân sẽ không muốn hắn.

Thiệu Quân lại sợ rằng La Cường sẽ không muốn anh.

Đầu Thiệu Quân bùng lên lửa giận, anh xé toạc bộ đồng phục tù nhân của La Cường. Anh ta chưa bao giờ hấp tấp với một người như vậy, gần như thô bạo mà xé, lột sạch quần dài quần lót La Cường.

La Cường trợn tròn mắt, hai tay giãy dựa trên lan can giường: "Em định làm gì vậy?"

Thiệu Quân trừng mắt nhìn hắn: "Anh nghĩ tôi làm gì?"

La Cường: "....."

Thiệu Quân: "....."

Hai người chỉ trừng nhau nửa giây, Thiệu Quân cởi áo sơ mi cảnh phục của anh ra, bứt đứt hai cái nút, sau đó cởi quần, lột trần mình đè lên người La Cường.

Thiệu Quân đã tính toán rất kỹ màn này, chỉ chờ ngày hôm nay. Cảm xúc muốn hoàn toàn lột sạch da ăn hết cả xương, tàn sát bữa bãi tên khốn trước mắt này lấp đầy lòng ngực, phổi cũng đau nhói. Anh thở gấp, hai tay đều run rẩy, anh kéo hai đùi La Cường ra.

La Cường lần này thật sự choáng váng, giãy dụa: "Mẹ nó thằng nhóc này, đừng có đụng vào anh!"

Thiệu Quân không hề tỏ ra yếu thế, độc đoán nói: "Anh còn dám máng tôi? Hôm nay Tam gia tôi ăn anh đó, thế nào?"

La Cường: "Anh không vui."

Thiệu Quân: "Anh không vui à? Lúc đó tôi cũng không vui lắm. Nếu để tôi làm anh một lần, tôi sẽ tha cho anh!"

La Cường trừng mắt: "... Em dám !!!"

Thiệu Quân tức giận hét lên: "Tại sao tôi không thể làm được? La Cường, anh là một tên ích kỷ độc đoán, tại sao anh có thể còn tôi không thể?"

"La Cường, hôm nay tôi sẽ cho anh xem, cho anh biết anh là người của tôi!"

"Tôi sẽ cho anh nhớ kỹ lần này!"

Lời Thiệu Quân đượm mùi tàn nhẫn, nghe sồn cả tóc gáy, giống như một con báo đến kỳ động dục ...

Hôm nay Thiệu Quân tôi là muốn làm thật, La lão nhị anh có ý kiến gì không, không phải anh muốn lừa gạt tôi, đẩy tôi đi xa sao? Tôi nói với anh, đừng mơ! Hôm nay Tam gia gia đây sẽ làm anh, tôi muốn làm anh hơn một năm rưỡi rồi? Anh là của tôi, anh La Cường sẽ mãi là của tôi, đời này kiếp này cũng đừng hòng bút ra, từ nay tôi sẽ đổi họ của anh từ La thành Thiệu, để xem anh có còn lên mặt được hay không!

Thiệu Quân lấy mấy thứ trong ngăn kéo đầu giường ra, hai tay rối tung, dầu bôi trơn dính dính khắp giường. Anh tóm lấy thứ giữa hai chân La Cường.

Hai cơ thể dư thừa tinh lực, nhấn nhện nửa năm cũng không làm, lần đầu tiên được chân chính nằm trên một cái giường, cả hai ai cũng không nhện được, suy nghĩ cũng không theo kịp phản ứng chân thực nhất của cơ thể, xương hông cọ vào nhau, dây dưa, thứ kia cứng rắn.

La Cường trong miệng chửi rủa, không vui, nhưng cũng chịu không nổi rùng rậm dưới đũng quần giống như đang bốc lên ngọn lửa khô nóng, cơn khịt cứng rắn đứng thẳng lên trời. Lúc chơi bóng chuyền với Thiệu Quân hai ngày trước, hắn đã không tìm được dục hỏa, đến mức nhìn cặp môi trong cái quần cộc của Thiệu Quân cũng cảm thấy hoảng loạn. Lúc này, hai bờ môi trắng nõn kia lại đứng đưa trước mắt hắn, không có gì che đậy, làm sao La Cường có thể chịu đựng được?

Thiệu Quân cũng cứng, "Thiệu Quân bé" cậy mạnh đối mặt với La Cường, anh ngửa người lên, áp nó vào bụng hắn, tư thế thật khoa trương.

Thiệu Quân nâng một chân La Cường, sờ môi hắn một cái.

La Cường không nhện được, đột nhiên nổi điên, đạp Thiệu Quân xuống giường!

Thiệu Quân ngã chổng vó xuống đất, giận dữ hét lên rồi lại trèo lên giường đè hắn xuống: "Anh dám đá tôi!!!"

La Cường tức giận nói lung tung: "Ông đây nói không được là không được....em...em dám!"

Cái môi của con hổ già bị sờ soạng, mắt La Cường rối rời, hắn đột nhiên vùng vẫy dữ dội, cổ tay bị còng kim loại siết lại đầy vết máu, giường gần như muốn sập xuống. Vừa rồi hắn để Thiệu Quân còng tay lên giường là vì muốn chiều đứa nhỏ này, nghĩ Thiệu Quân chỉ muốn đánh hắn, nên hắn cùng lắm là đưa cái mặt già cho anh tát vài cái là được rồi. Sống hơn 40 năm hắn chưa bao giờ bị rơi vào tình

cảnh như ngày hôm nay, trước nay hẳn toàn trời người trên giường, đời này La Cường chưa từng bị người khác cưỡng bức.

Mỗi người mỗi tính, không ai giống ai, dù là cùng một mẹ sinh ra cũng vậy. La Cường là một hòn đá cứng nhắc, chỉ có thể làm người khác, hẳn không thể chịu được cảnh để người khác làm mình, cho dù người này là Mãn thầu hẳn yêu thương nhất cũng không được, thật sự không được.

Lúc này nếu trong tay hẳn có dao, hẳn sẽ thà chặt đứt cổ tay chứ không thể để Mãn thầu làm loạn, làm như thế còn có chỗ nào cho cái mặt già này.

Thiệu Quân bị La Cường đối xử như thế, lòng anh chột chùng xuống, vô cùng thất vọng: "La Cường, anh nỡ làm vậy với tôi sao?"

La Cường sai lầm quay đầu không nói gì.

Thiệu Quân tức giận: "Tôi đã làm gì anh?!"

La Cường: "....."

La Cường dày vò một lúc lâu, cũng âm ức chịu mà bùng nổ: "thầu con mẹ cả lò nhà em, em cứ tới thầu ông đây đi, xong rồi thì rút đi, đừng bao giờ đến gặp ông đây nữa!!!"

La Cường nói xong, như quá giận dữ, ánh mắt lộ ra tức giận cùng kháng cự.

Thiệu Quân thở dốc nhìn chằm chằm tên vô sỉ này, trong đầu thầm nghĩ nếu hôm nay cứ cứng rắn, cũng có thể làm được đến cùng, nhưng nếu anh thật sự làm La Cường, tên khốn này có lẽ cả đời cũng không thèm nhìn anh nữa, mối quan hệ của cả hai hoàn toàn đi tong.

Mắt Thiệu Quân từ từ đỏ lên, cầm lấy tuýp bôi trơn ...

Anh bôi dầu lên cơ thể La Cường, cười lên, mặt đối mặt. Anh cảm cái thứ cứng rắn cường tráng của của La Cường, dưới ánh nhìn ngạc nhiên của đối phương, đưa vào cơ thể mình.

Phòng ngủ kéo rèm cửa, trên giường hỗn độn, trong phòng tràn ngập tiếng thở dốc nặng nề xen lẫn tiếng rên đau đớn.

Sau một lúc sững người im lặng, La Cường là người hét lên đầu tiên: "Con mẹ nó, đừng làm vậy!.... Mản thầu!!"

La Cường đau, nên hẳn biết Thiệu Quân cũng đang đau.

Thiệu Quân với tính tình nóng nảy của thiếu gia và đang tức giận La Cường nên sẽ không tự bôi trơn. Lần trước, La Cường đã phải an ủi anh bằng mọi cách có thể mới bắt đầu đi vào, giờ làm sao anh có thể làm chuyện này một mình?

Lần đầu tiên ngồi xuống, anh cảm thấy đau đến ngực co rúm lại, vươn tay bóp cổ La Cường, cả người run rẩy.

La Cường nóng nảy: "Đừng lộn xộn nữa, em xuống ngay cho anh."

Thiệu Quân vẫn khăng khăng: "Tôi không xuống đâu. Hôm nay Tam gia đây sẽ đè anh, làm anh..."

La Cường: "..."

Thứ đó của La Cường vừa to vừa dài, khi phần to nhất chen vào thành ruột, Thiệu Quân đau đến chảy nước mắt. Anh thậm chí có thể cảm nhận được từng mạch máu phản nghịch trên cái thứ kia đang nổi loạn cào xé thành ruột mỏng manh và nhạy cảm nhất của mình, khiến anh đau đớn, khiến anh đổ máu. Càng đến gốc cội thì càng to, lúc ngồi được xuống hết, cả người anh hoàn toàn như bị cái thứ súc sinh này xé thành hai phần.

Nhưng nỗi đau thể xác không đáng là gì so với nỗi đau trong tâm hồn.

Trong ba tháng La Cường tự thú, không biết sống chết kia, làm sao anh sống sót vượt qua? La Cường như cầm khẩu súng mười sáu năm sau, và bắn vào giữa trán anh, khiến não anh bắn tung tóe khắp nơi, chết đi rồi sống lại.

Nó đủ đau để nỗi đau thể xác chẳng còn là gì.

Thiệu Quân tự siết chặt lại, chịu đựng đau đớn một lúc, rồi như không muốn sống nữa, từ từ nâng người lên khỏi La Cường.

Cơ thịt cứng rắn và mạnh mẽ của La Cường thọc vào sâu trong người anh từ dưới lên trên, ép vào ngực, bụng và cơ hoành của anh, run rẩy lấp đầy lồng ngực anh, như thể nó sắp đâm đến cổ họng anh, khiến anh thở dốc.

Người dưới thân anh cũng đang run rẩy. La Cường toàn thân đều phát run.

La Cường thật sự tức giận, mắng chữi, cố gắng ném người ngồi trên xuống.

"Con mẹ nó em điên rồi, đi xuống!"

"Màn thầu, đừng làm như vậy, đừng tự làm mình bị thương!"

"Màn thầu, chỗ đó của em rách rồi, lỡ bị nhiễm trùng thì phải làm sao?! ... Cút xuống mau cho ông đây!!!"

La Cường nhìn chằm chằm động tác của Thiệu Quân, kinh ngạc, chấn động.

Hắn chưa bao giờ làm tình kiểu này với ai khác trên giường, hắn chưa bao giờ gặp người nào táo bạo như Thiệu Quân, đời này hắn sống thật uổng phí ...

Toàn thân hắn rối rắm, bắp thịt trên vai và cánh tay vạch ra những

đường nét chật vật, hai cổ tay đều bị còng tay cọ đến chảy máu, hắn muốn kéo cái đó ra khỏi cơ thể Thiệu Quân. Nhưng hắn phát hiện ra rằng Màn thầu cũng đang chảy máu, máu chảy ra từ chỗ phía sau, chất dịch nóng đặc chảy ra từ cơ thể anh lại bị cơn khẹt của hắn không ngừng thúc vào, âm thanh phát ra làm hắn điên cuồng.

La Cường đã làm tổn thương không biết bao nhiêu người trong nửa cuộc đời hắn, kể cả trên giường. Hắn đã thấy nhiều cảnh gào thét chảy máu, hắn cũng đã quen với việc đè người dưới thân để hưởng thụ. Nếu người trước mặt không phải là Màn thầu, hắn có thể còng tay treo lên đèn chùm, dùng thắt lưng đánh vào người, sau đó ném lên giường, thâm nhập dữ dội đến chảy máu, nghe người dưới thân đau đớn hét lên xin tha cho đến khi hấp hối không phát ra tiếng.

Nhưng người thanh niên trước mặt lại là Màn thầu, là Màn thầu trong lòng hắn.

Mỗi lần Thiệu Quân ngồi xuống, thật sự là nghiền nát tâm can La Cường...

La Cường là người chưa bao giờ cảm thấy hối hận trong đời. Hắn có từng hối hận những điều hắn làm trước đây không?

Hắn sẽ không bao giờ hối hận vì đã giết người phóng hỏa, tay hắn nhuốm đầy tội lỗi và máu, ăn miếng trả miếng lấy mạng đổi mạng, cho tới bây giờ cũng không hối hận.

La Cường thậm chí sẽ không hối hận khi một phát súng bắn chết Thư kí Tần, điều đã gián tiếp khiến mẹ của Thiệu Quân nhảy lầu tự tử. Tim hắn không lớn, chỉ để có hai người thân thiết, cũng không có ai khác, nên cũng sẽ không quan tâm đến sống chết của mẹ vợ hay gia đình vợ. Hắn lạnh lùng vô cảm với cả thế giới, chỉ quan tâm đến Thiệu Quân.

Hắn chỉ không ngờ rằng con đường hắn chọn lại kéo Thiệu Quân vào một vực thẳm còn tăm tối và vô vọng hơn, và cũng bởi vì sự cố chấp ngu muội của hắn, hắn đã suýt hủy hoại đứa trẻ này ...

Nhưng Mãn thầu vậy mà không buông tay. Mãn thầu nói sẵn sàng đi cùng hấn đến chết, mười lăm năm thì mười lăm năm, ba mươi năm thì ba mươi năm!

Hai người không hện, phung phí cả đời như thế cùng nhau...

La Cường vẫn luôn nhìn mình cao, nhìn Thiệu Quân thấp. Nhưng tính khí Tam Mãn thầu mạnh mẽ như thế, sâu nặng với hấn, một phen cũng không kém hơn tình cảm của hấn dành cho anh.

Hấn một lần quyết định liều lĩnh, khiến Thiệu Quân phải chậm trễ cả đời.

Hấn có do dự không?

Hấn có thể quyết tâm không?

Hấn có dám nói rằng hấn chưa từng hối hận một điều nào trong đời?!

Thiệu Quân đau đớn bao nhiêu thì La Cường càng hối hận bấy nhiêu, cho dù hấn không bao giờ thừa nhận, cũng sẽ không bao giờ thốt ra một lời trước mặt Tam mãn thầu của mình.

Làm sao một người như hấn lại có thể quỳ trước mặt Thiệu Quân, cầu xin anh ở lại.

Một người như hấn sẽ không bao giờ thừa nhận mình đã làm sai điều gì, nhưng giờ hấn muốn dùng phần đời còn lại của mình để bù đắp, còn cơ hội không?

.....

Thiệu Quân ngồi trên người La Cường khó khăn cử động, đau đớn sinh lý cùng khoái cảm như mảnh kim loại đúc hai người lại với nhau. Thiệu Quân bị đâm đến sâu bên trong, ánh mắt rối loạn, đột

*nhiên ôm lấy đầu La Cường, thờ dốc, làm La Cường cũng không
khống chế được. La Cường không thể kìm chế được bản năng, cứ
thúc lên môuợ Thiệu Quân, khoáĩ cảm sinh ra từ ma sát mãnh liệt
đánh gục hẳn, xương hông và cái môuợ theo cơ thể co cứng, run
rẩy...*

*Hai người đều điên cuồng, đã như quên mất vừa nãy tranh chấp cái
gì, cãi nhau cái gì, giận nhau cái gì.*

*La Cường đâm làm Thiệu Quân ở trên người hẳn nhấp nhô, cổ hẳn
ngửa về phía sau, hai tay túm lấy còng tay. Hẳn trước kia chưa từng
để cho người ta cột và giường rồi làm như thế, sự ngược ngạo
này lại càng làm cho hẳn hưng phấn không thể tả nổi, từng lỗ chân
lông trên người đều bốc ra cái hocmon chiếm giữ nồng đậm của
giống đực, cổ hẳn nổi gân xanh dữ tợn dọa người, ánh mắt hỗn độn.
môuợ Thiệu Quân ở phía trên ma sát hẳn thật mạnh, đập vào hai
quả trứng của hẳn, như là lấy lòng, hoặc như đang ra tấn hẳn, khiêu
khích hẳn, cái loại cảm giác này cực kỳ kích thích, làm cho hẳn càng
thêm sống chết mà ma sát môuợ Thiệu Quân, khát cầu thêm nhiều
khoái cảm.*

*La Cường gần đến cao trào cố gắng kìm nén âm thanh trong cổ
họng, âm thanh không giống của bản thân hẳn mọi ngày, điên cuồng
thúc, điên cuồng ma sát, ván giường rung lên bần bật. Hai người
bồng dựng hôn nhau, đau đớn mà hôn, cố gắng hút lấy sự dằng của
đối phương, mút mạnh, đòi lấy, khao khát lấy, nước bọt theo khóe
miệng chảy xuống...*

*Cả người La Cường đột nhiên căng thẳng, cái trán đỏ lừ nhẵn lại,
sau đó buông lỏng, khóe mắt và phía dưới cùng lúc ẩm ướt.*

*Hẳn thế mà lại bị Thiệu Quân làm đến bắn ra, thẳng tắp phun vào
khoang bụng Thiệu Quân, bắn thật lâu, bắn thật sự nhiều, hai mắt
thất thần, toàn bộ cảnh vật xung quanh đung đưa theo dáng hình
Thiệu Quân, trong mắt hẳn chỉ có Thiệu Quân...*

...

"Bé cưng, đừng phá nữa, đi xuống đi, ông đây sợ em rồi."

La Cường trầm khàn nói, lần đầu tiên hần mềm lòng trước mặt Thiệu Quân, thừa nhận thất bại.

Thiệu Quân hít vào một hơi, mặt méo đi vì đau đớn, khuôn mặt tuấn tú nhăn lại như những nếp gấp trên mấy cái bánh bao, chưa bao giờ phải chịu đau nhiều như vậy. Anh rút thứ đã mềm của La Cường ra khỏi người, từ từ ngã lên giường.

Khuôn mặt Thiệu Quân ướt đẫm mồ hôi, anh giáng một cú đấm vào mặt La Cường: "Anh có dám làm vậy nữa không?"

"Lần sau anh cứ thử lừa tôi đi, lần sau đi, em nhất định sẽ bỏ anh! Em sẽ không liếc nhìn anh dù chỉ một cái!"

La Cường bị đánh, mắt đỏ ngầu.

La Cường một lúc lâu sau phun ra một câu: "Em dám bỏ anh à! ... Em dám không!"

Thiệu Quân lấy chìa khóa ra, ngón tay ướt át, đâm bừa bãi hồi lâu mới mở còng, hoàn toàn kiệt sức.

Hai cơ thể trần trụi hổ độn từ từ cuộn tròn, ôm chặt lấy nhau, siết chặt nhau, như thể đang muốn khảm nạm đối phương vào sâu trong cơ thể mình...

Lúc đó Thiệu Quân đã hỏi: "Tại sao anh không nói?"

La Cường đỏ mắt, chật vật nói: "... Anh sợ em bỏ đi. Sớm muộn gì em cũng biết, không cần anh nói."

"Ông đây nhớ thương em, muốn thấy em hạnh phúc."

"Ngày nào đó hiểu ra mọi chuyện, biết hết chân tướng, em sẽ tự

mình rời đi, không cần anh đuổi, nên mỗi ngày anh đều coi như đây là ngày cuối cùng."

"Em ở chỗ này một ngày, anh sẽ có thể nhìn thấy em thêm một ngày, em đi rồi, anh nhìn em đi..."

Đôi môi La Cường ướt át, chạm vào trán Thiệu Quân.

Thiệu Quân hai mắt nhìn thẳng, không nói lời nào, để mặc cho nước mắt ròn ròn rơi xuống, chảy đầy mặt, đầy người ...

--

Tóm tắt chương 83:

cái đoạn nhún nhún giữa 2 hàng ... cũng là bị cắt đi trong RAW nhé, lại chém ra từ cv á hmu hmu, như ng mà theo cảm nhận cá nhân chương này bỏ đoạn đó thì lại ổn hơn hẳn, nên t bôi nghiêng, ai thèm thit thì đọc không thì lướt :>

./.

-----oOo-----

Chương 84

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 84: Yêu tận xương tủy

Chuyển ngữ: Andrew Pastel

Giữa đàn ông với nhau luôn không có tiết tháo, tình dục mãnh liệt là phương tiện trung gian cho tình cảm hữu hiệu nhất. Sau khi yêu, sau khi làm tình, mọi mâu thuẫn đều bị quên đi. Vòng tay siết chặt nhau, hôn nhau say đắm, ham muốn cơ thể đối phương chân thực nhất lấn át tất cả.

Cả hai chỉ ôm nhau một lúc, Thiệu Quân đã bắt đầu không ổn.

La Cường nhóm nửa người lên, xoa đầu Thiệu Quân, hỏi anh có muốn ra không.

Thiệu Quân cười khổ, ôm lấy cái gối đè lên đầu, lè lưỡi ra khỏi miệng, làm bộ dáng giả chết giống mấy đứa con nít trước mặt La Cường.

Làm sao anh có thể chịu được? Anh như thế mà còn bắn ra? Cái miệng của anh đau, là cái miệng thiếu gia quý giá của anh!

Thiệu Quân nửa nằm nửa ngồi trên giường, vẻ mặt đau khổ. Cái miệng của anh không thể cử động, giống như bị kim châm. Lúc này anh không quan tâm đến vấn đề này, chỉ cố làm cho La Cường đau, nhưng cũng thành ra làm chính mình bị đau. Hạ thân La Cường dính dính tơ máu, tất cả đều là máu của Thiệu Quân.

La Cường đứng dậy khỏi giường, mặc lại quần lót, chạy ra khỏi phòng ngủ, đun một nồi nước sôi, nhanh nhẹn pha ra một chậu nước ấm.

Trong căn nhà nhỏ đơn sơ này, phòng tắm là một căn phòng nhỏ tối tăm kiểu cũ, không đủ chỗ ngồi, dĩ nhiên không có bồn tắm.

La Cường chỉ có thể để Thiệu Quân nằm nghiêng trên giường, với một cánh tay từ phía sau ôm anh như ôm trẻ con, lấy khăn chậm rãi giúp Thiệu Quân lau chùi, lau người cho anh cẩn thận.

Hai bên móng của Thiệu Quân sưng tấy, đỏ ửng như một con khỉ. Lúc tưới dịch chậm rãi chảy ra, cảm giác như không tự chủ được, quỷ dị lạ lùng khiến anh phải run lên.

La Cường cau mày, đau xót mắng vài câu.

Cái Mán thầu chuyên gây rắc rối này, làm chuyện gì đâu không? Toàn khiến ông đây khó chịu đau lòng!

Trong căn hộ nhỏ còn có một hộp y tế, La Cường lấy ra nửa ống thuốc mỡ chống viêm từ ngăn kéo, bôi một ít lên vùng sưng đỏ của Thiệu Quân.

La Cường nói: "Nếu bị nhiễm trùng thì phải làm sao? Em có biết em đã mất lá lách rồi không? Đây còn là người khỏe mạnh bình thường nữa đâu mà cứ vẫn coi như người bình thường!"

Thiệu Quân đau đến xuýt xoa, nhưng ngoài miệng vẫn nói cứng: "Em không phải người bình thường chỗ nào? Tam gia của anh sức khỏe vẫn còn tốt, chứ không sau này làm sao làm anh?"

La Cường tức đến không biết nói gì: "..."

Thiệu Quân chật vật quay đầu lại, đổi tư thế, gối đầu lên cánh tay La Cường, góithật thoải mái rồi ngoắc ngoắc ngón tay với hẳn.

La Cường nghiêng người sang.

Thiệu Quân vui vẻ cười mấy tiếng, trên trán vẫn còn lấm tấm mồ hôi,

nói: "Em quên nói cho anh một tin vui."

La Cường hừ lạnh: "Em mà còn tin gì vui."

Thiệu Quân nói: "Gần đây không có cơ hội nói chuyện với anh, không nói cho anh biết. Lúc em đến Bắc Mang Hà an dưỡng á, một nhóm chuyên gia già cứ vây quanh em khám bệnh kê đơn thuốc. Đoán xem, có khám phá mới trên người em."

La Cường nhíu mày, cúi đầu sờ sờ chỗ ấy của anh, khinh thường nói: "Cái gì mới? Em mọc nhiều hơn người ta một quả trứng à?"

Thiệu Quân hất bàn tay dậm dề thô lỗ của La Cường ra, liếc hẳn một cái rồi đầy tự hào nói: "Tam gia đây đặc biệt hơn người. Em có nhiều lá lách hơn người khác!"

La Cường mù tịt về y học, nghe giọng Thiệu Quân hân hoan nói, hẳn mới lơ mơ đoán ra ý nghĩa.

Thiệu Quân đúng là có nhiều lá lách hơn người thường, nói trắng ra thì đó là "lá lách trang sức". Lá lách phụ này mọc ở vị trí rất khó thấy, lúc đầu các bác sĩ cũng không phát hiện ra. Lá lách chính bị cắt đi mất, bác sĩ mới phát hiện Thiệu Quân trời sinh có chức năng chữa bệnh, trong người có một cái dự phòng, giúp Thiệu Quân có thể phục hồi. Chỉ có 7 8% dân số có lá lách phụ. Trong tương lai, hệ thống miễn dịch của Thiệu Quân sẽ dần hồi phục, lá lách phụ sẽ được đẩy ra, chăm sóc để dần thay thế cái lá lách đã mất đi kia.

La Cường không thực sự tin có chuyện tốt như vậy: "Thật à? Không lừa anh đó chứ?"

Thiệu Quân tự hào: "Em luôn ưu tú hơn những người khác".

La Cường nhìn xuống cái bụng trần của Thiệu Quân: "Tại sao lúc trước không khám ra! Nó mọc ở đâu?"

Thiệu Quân: "Lúc trước không phát hiện là do họ ngốc! ..."

La Cường đè tay chân của Thiệu Quân xuống, hỏi, "Nó ở đâu? Cho ông đây xem thử?"

Thiệu Quân hi hi ha ha cười: "Giấu rồi! Giấu rồi! Không cho anh xem đâu!"

La Cường đưa tay ra xoa xoa quả trứng mềm của Thiệu Quân, đột nhiên vẻ mặt của Thiệu Quân rất bí bách, khuôn mặt bỗng đỏ bừng.

La Cường trừng mắt vài lần, vui vẻ kêu lên: "Không phải chứ? ... Con mẹ nó biết lựa chỗ thật?!"

"Để anh kiểm tra xem nó mọc ra thế nào..."

Trong số bảy hoặc tám phần trăm thiếu số đó, Tiểu Thiệu Tam nhi lại là một trường hợp hoàn toàn cá biệt. Lá lách phụ của người khác thường phát triển ở ngay vị trí lá lách chính, của Thiệu Quân thì khác hẳn, lá lách phụ của anh được giấu dưới tất cả các cơ quan nội tạng, ẩn trong một góc phía sau tinh hoàn trái, chứ nếu không sao bác sĩ không thể tìm ra.

Hai người bóp cổ nhau đùa giỡn, cười nói, lăn lộn trần trụi trên giường, lăn thành một cục.

Ánh mắt La Cường lay động, hắn đột nhiên ôm đầu Thiệu Quân, hôn lên trán Thiệu Quân một cái thật mạnh. Hắn biết rằng Thiệu Quân đang an ủi hắn, an ủi trái tim hối hận và vướng mắc chuyện cũ của hắn, để hắn nhẹ nhõm đi phần nào...

Thiệu Quân nằm trên giường, tựa đầu vào vùng bụng rắn chắc của La Cường.

Trong căn nhà nhỏ hơi tối, La Cường bật đèn trên đầu giường, chân mày đen và lông mi hắn khẽ run lên dưới ánh đèn, khâu lại hai cúc áo sơ mi cảnh phục của Thiệu Quân.

Năm đó mẹ La dạy La lão nhi những công việc nội trợ, nấu ăn, giặt quần áo, may chần bông bằng máy may, chắc bà sẽ không ngờ rằng La lão nhi lại có thể có ngày này, ngồi ở đầu giường đơm nút áo cho Thiệu Tam gia.

Sinh ra là một đứa trẻ nhà nghèo, tay chân hần nhanh nhẹn gọn gàng. La Cường đi hết hành lang phòng khách không phát ra tiếng động, nhặt một đồng quần áo bẩn ném vào máy giặt. Một chậu đồng phục với quần nhỏ, tất hôi tích cốp cả tháng của thiếu gia, sau khi đơm cúc áo xong, La Cường trong WC đã giặt sạch sẽ.

Thiệu Quân quay đầu lại ngắm ngắm gương mình, nhớ tới cái gì đó, hừ nói: "Lão nhi, chuyện Tam nhi của anh gặp chuyện xui xẻo ý, là em chọc anh thôi."

Thiệu Quân cảm thấy rằng đây là quả báo. Anh miễn cưỡng thú nhận: "Tam nhi nhà anh không khâu quá 20 mũi đâu. Em đoán 10 mũi là cùng. Hai mươi mũi là đủ để khâu toàn bộ cái gương rồi! "

La Cường mắng: "Khờ mẹ."

Thiệu Quân lăm bằm: "Anh vẫn khờ à? Đừng khờ nữa, anh khờ nữa thì em chết mất."

"La Chiến cũng không có khóa kéo trên gương. gương rách thành cái khóa kéo là em đây này. Trình Vũ, anh cũng nhìn thấy cậu ta rồi đúng không? Đáng người mảnh khảnh đó cùng lắm là bằng con trâu hay hươu gì thôi, còn anh, anh là khủng long! Anh là khủng long bạo chúa !!! "

Thiệu Quân cứ lăm bằm than thở không dứt, nói đến mức khuôn mặt già nua lạnh lùng của La Cường cũng vui vẻ, miệng cười khoe nửa hàm răng.

Con khủng long bạo chúa không thể chịu nổi, vồ tới, xô ngã anh, đè dưới thân hung hăng xoa nắn.

La Cường ghé vào mô-nơ Thiệu Quân há mồm cắn một cái thật to yêu đến không chịu nổi, yêu đến trái tim cũng tan chảy...

Tình yêu giữa hai người lúc đó là trái chín trên cành, vừa chua lại vừa ngọt, mọng nước khiến người ta muốn nếm thử. Quả treo trên ngọn cây cao, đung đưa trong gió, đung đưa trong lòng hai người, cũng không biết khi nào sẽ rơi xuống đất, khi nào mới là dấu chấm hết cho mối tình vô vọng này.

Thiệu Quân và La Cường lên xe tải, lái đến khu nhà tù, nhìn con đường tăm tối phía trước.

mô-nơ Thiệu Quân vẫn còn đau, không thể ngồi thẳng được nên chỉ có thể dùng đệm ghé kê một bên mô-nơ ngồi nghiêng.

Một chiếc đèn xe đi ngược chiều lướt qua mặt, ánh mắt Thiệu Quân lóe lên, trong khoảnh khắc đó hiện lên những ý nghĩ xấu xa.

Anh muốn dừng lại, sau đó quay đầu, lao ra đường cao tốc, rời khỏi Thanh Hà, rời khỏi thủ đô, rời khỏi cái nơi ma quái chim không thềm ỉa này mãi mãi! Anh muốn đưa La Cường cao chạy xa bay, chạy đến một nơi không ai biết họ là ai.

La Cường mặt không biểu cảm, lặng lẽ nhìn ra ngoài cửa sổ hút thuốc.

La Cường đột nhiên đưa tay ra, nắm lấy tay phải đang cầm cần số của Thiệu Quân, dùng ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve an ủi. Hai người dường như hiểu được ý nhau, họ biết đối phương đang nghĩ gì, không cần phải nói ra.

Nếu bước sai, sẽ vĩnh viễn không thể quay đầu, bỏ hết cả đời.

Làm sao hẳn có thể để anh vĩnh viễn không thể quay đầu?

Cuối năm đó, La Cường ngồi tù gần ấy năm, lần đầu tiên xin được giảm án.

Tại Hội nghị tuyên dương tù nhân điển hình tiên tiến của khu trại giam cuối năm, La lão nhị được trưởng nhà giam đích thân nêu tên khen ngợi: làm việc chăm chỉ, kiếm được điểm công, là người nhiều điểm nhất của đại đội 1; tất cả các hoạt động nhóm đều xuất sắc, tham gia vị trí chủ lực trong các trận bóng rổ và bóng chuyền, bóng rổ và giành vị trí thứ ba trong khu giam số ba, bóng chuyền thì giành chức vô địch; và là một ban trưởng có kỷ luật nghiêm minh, bằng chứng là ban bảy đã lấy nhiều cờ đỏ tiên tiến ... Tổng kết vô số những số liệu vài năm qua, viện kiểm sát đã gật đầu duyệt, La Cường được giảm tù chung thân xuống hai mươi lăm năm.

Từ chung thân còn hai mươi lăm năm, đếm bằng ngón tay, cũng không khác mấy với chung thân.

Đây là những tư liệu do Thiệu Quân đã dày công thêm mắm dặm muối biên soạn để giúp La Cường viết nhiều hơn, có trưởng trại giam làm phong bật, thêm cả La tam nhị đi loanh quanh bên ngoài dúi tiền cho các quan chức, nếu không thì La Cường sao có thể được giảm án nhanh như thế?

Có lần đầu sẽ có lần thứ hai, thứ ba, cuộc sống sẽ chậm rãi có hy vọng, sẽ có hy vọng ...

La Cường mang theo giấy chứng nhận cải tạo tiêu biểu tiên tiến cùng giấy giảm án, kéo giày vải và lững thững bước xuống khỏi khán đài.

Giữa đám đông nghìn nghịt, Thiệu Quân nhận lấy phong thư giảm án từ tay La Cường, lấy nó ra khỏi phong bì, mở ra cẩn thận đọc từng chữ một.

Vẻ mặt Thiệu Quân phấn khởi, khóe miệng cong lên vì vui sướng, như thể người được khen là anh, như thể có vàng giấu trong phong thư.

Thiệu Quân đọc đi đọc lại rồi gấp thư bỏ vào phong bì, một lúc sau

không tìm được, lại mở ra đọc lại.

Có cảm giác như nếu anh xem nó thêm vài lần nữa, La Cường sẽ được giảm thêm vài cái 5 năm vậy ...

La Cường đứng bên cạnh, im lặng quan sát biểu hiện của Thiệu Quân, không nói lời nào, một dòng nước ấm nhưng chua xót dâng lên trong lòng.

Có một số thứ hắn chưa bao giờ nói, một số điều hắn không bao giờ hứa hẹn, cuộc sống của hắn từ trước đến nay không bao giờ giao cho bất cứ ai.

Nhưng trong lòng hắn cảm kích, trong lòng hắn tin tưởng.

Có những người không nở buông, có chút tình khó thể dứt bỏ, nửa đời sau hắn muốn đưa cho Mạn thầu, 30 năm cuộc đời chỉ còn một ý nghĩ còn lại, đó là làm Mạn thầu được hạnh phúc.

./.

-----oOo-----

Chương 85

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 85: Đồng chí người yêu

Chuyển ngữ: Andrew Pastel

Tình cảm năm đó thật mãnh liệt, giữa đất trời băng tuyết mùa đông phía bắc có một tình yêu rực cháy, nắng gắt như đổ lửa.

Tết Nguyên Đán năm đó cũng là cái Tết sôi động nhất trong nhà tù Thanh Hà, toàn bộ tường bên ngoài của nhà tù đều được sơn lại, sân trong được giăng đèn kết hoa, trên cánh cổng sắt lớn treo hai chiếc đèn lồng đỏ.

Các tù nhân xếp những chiếc đèn lồng trang trí trên các bồn hoa và tượng điêu khắc. Lợi ích kinh tế của các dự án trọn gói trong khu nhà tù năm ngoái thật sự rất tốt, lương của quản giáo và tù nhân đều tăng một bậc, quá tuyệt vời. Kho bạc nhỏ của trưởng nhà giam đã đầy, vì thế ông dành tiền để mọi người tổ chức liên hoan vui vẻ náo nhiệt.

La Cường trang trí xong bồn hoa, bước ra xa vài bước, ngắm nghía nói: "Đẹp thật, rất vui mắt, nhìn còn đẹp hơn mấy bồn hoa mừng năm mới ở đường Cổ Lâu và tháp trống Nam Kinh nữa."

Thuận Tử, Nhím và Hồ Nham tụ tập nói chuyện phiếm, chỉ vào chiếc đèn lồng lớn màu đỏ trên cổng sắt lớn nói: "Nghe nói hồi xưa chỉ có lầu xanh mới treo đèn lồng đỏ. Trước khi giải phóng tám con đường ở khu Tây Tứ là phố đèn đỏ. Cả con ngõ treo đầy đèn lồng!"

La Cường tâm tình sáng khoái, môi cong cong. Tám con đường Tây Tứ là nơi hán phát tài, địa bàn của hán, nhà của hán, quê hương của hán. Khi hán còn ngự trị, đèn lồng đỏ trên cả con phố đều là do

La Lão nhị treo.

La Cường nhếch miệng: "Đánh bài ban đêm, ai thắng nhiều nhất cho treo một cái đèn lồng trên giường!"

Hồ Nham cắt ngang nói: "Đại ca, thắng thì được treo đèn màu gì?"

La Cường nheo mắt, "Cậu muốn màu gì?"

Hồ Nham nghiêng đầu, không nghiêm túc: "Em muốn thế nào, anh anh còn giả bộ không biết sao?"

Mọi người ồ lên, "Tiểu hồ ly muốn treo đèn đỏ trên đầu giường, để cho anh Cường ban đêm vào giường sờ mó đúng không!"

La Cường ngồi trên bậc thềm sân, duỗi chân ra hút thuốc, dùng đầu lưỡi đảo tàn thuốc trong miệng, khóe miệng nhếch lên một nụ cười nhẹ.

Một đám nhóc con, dừng hòng trốn thoát, đều dưới trướng ông đây, ông đây lần lượt chơi chúng bây! Hừm, nếu bây giờ không phải ông đây có người trong lòng, từ thân đến tâm đều trung thành với Mãn hầu, lười phản ứng lại, chứ không ông đây thật sự làm chết chúng bây!

Buổi tối, thật sự là tổ chức đánh bài.

Bộ mặt chược bằng xà phòng khổ sở làm được hai năm trước đã bị Thiệu Tam gia bắt rửa trôi hết, tiếc chết đi được. Năm nay La Cường rút kinh nghiệm. Chúng ta không thể làm mặt chược bằng những thứ có thể rửa trôi được mà phải sử dụng những thứ không thể rửa, có thể tái chế.

Vì vậy, khi Thiệu Quân vào kiểm tra các buồng vào buổi tối, anh thấy ban trưởng ban bảy thiên tài đang la hét ra lệnh cho bọn nhóc con xâu xé cái chiếu trúc ngủ mùa hè của hắn.

(*) *Chiếu trúc*

La Cường đã tính toán chuyện này từ lâu, mùa hè, hẳn nhờ la tam nhi mang cho hẳn cái chiếu trúc đắt tiền, chính là cái loại chiếu được làm bằng tre trúc, cắt thành những hình chữ nhật nhỏ, đánh bóng rồi xâu lại gọn gàng bằng những sợi tơ. Hơn một trăm cái bánh tre được lấy ra từ trong chiếu, vuông vức, chỉ cần viết chữ, vẽ yêu kê, một bộ mặt chược đã làm xong, cả đám mừng rỡ như điên.

Lần này là Thiệu Tam gia theo phe cửa trên La Cường, hai người ngàn thông đồng cấu kết nhau gian lận, chỉ điếm nhau ăn bài.

Thiệu Quân vừa đánh xuống con Ngũ Văn, La Cường ăn chúng ngay lập tức, sau đó trả lại con Tam Sách, Thiệu Quân đắc ý lấy đi.

Hồ Nham chu cái miệng nhỏ nhắn lẩm bẩm nói với Thuận Tử bên cạnh: "Nhìn xem, chúng ta chỉ là tốt thí trên bàn."

Sau cơn mưa trời lại sáng, mấy ngày nay Thiệu Quân ngọt ngào với La lão nhị, mặt ngọt tràn cả trên bàn bài nên mới chẳng thèm đoái hoài gì đến tính chua ngoa của tiểu hồ ly, thuận tay cầm con Yêu kê vớt cho La Cường.

La Cường không chớp mắt lấy một cái, bắt lấy con yêu kê: "Ăn!"

Chiều 30 Tết, cả khu trại giam rộn ràng náo nhiệt vô cùng, hàng nghìn phạm nhân ngồi tối trên sân thể dục lớn, mỗi người cầm cái ghế đầu nhựa ngồi ngay hàng thẳng lối, vui vẻ tham gia bữa tiệc mừng năm mới.

Tiệc mừng năm mới là chương trình nhất định phải có trong nhà tù hàng năm. Các tù nhân tự biên tự diễn, tự hát tự đàn. Mọi người cùng nhau ăn kẹo, nhấm nháp hạt hướng dương, vui tươi hơn hẳn tận hưởng cảm giác phấn khích và ấm áp hiếm có trong những bức tường cao.

Mỗi đại đội phải lên diễn hai tiết mục, nếu đội nào không diễn đủ sẽ bị trừ công điểm của cả đội.

Đại đội một của Thiệu Tam gia thành lập một dàn đồng ca nhỏ, La Cường cũng bị lôi lên. Mọi người đã từng nghe La Cường hát trước đây chưa? Có ai từng nhìn thấy hung thần máu lạnh La lão nhị lên sân khấu hát hò chưa? Các bang phái bên dưới ầm ầm vỗ tay giậm chân, điên cuồng chờ một sự kiện ngàn năm có một.

Dàn đồng ca cùng nhau hát bài "Anh hùng thật sự" và bài "Bạn bè". La Cường gần như không phát ra tiếng, mặt lạnh te đứng trên sân khấu, giọng hát đa số đều là của Hồ Nham, sinh viên đại học và mấy người còn lại.

Trưởng nhà giam dẫn đầu khuấy động không khí: "Có hay không! Các đồng chí hãy thêm một tiết mục nữa!"

Thiệu Tam gia vắt chéo chân dưới sân khấu, bóc vỏ quýt, vừa xem vừa gân cổ la hét cổ vũ, cái móng trên ghế không ngừng đưa theo điệu nhạc, chờ đợi khoảnh khắc tỏa sáng và đầy phấn khích của anh trước khán giả ...

Tiệc được nửa đường, Trưởng nhà giam và quản giáo trưởng lên sân khấu phát biểu, động viên khen thưởng.

Mấy vị lãnh đạo dong dài vài câu, quần chúng khán giả cuồng nhiệt đã bắt đầu nóng nảy rồi, các vị lãnh đạo nói nhiều cũng vô nghĩa, chúng tôi muốn xem chương trình! Có người không nhịn được kêu lên, hét Trưởng nhà giam rồi đến quản giáo trưởng! Hét quản giáo trưởng rồi đến chỉ đạo viên!

Các lãnh đạo phát biểu xong, đặt micro lên giá rồi nháy mắt với nhau, lúc này mới cúi đầu, bắt đầu móc túi quần ra, mỗi người lắc ra một đôi khoái bản (*) trong tay, đập, đập, lắc.

(*) *Khoái bản thư 快板书 (clapper talk): Một hình thức kể chuyện dân gian của TQ, đọc thơ có vần có điệu với hai cái mao bản trong tay,*

đánh nghe giống tiếng phách, để làm beat, đọc nhanh lắm nghe y

như rap vậy =))))

Đám đông đột nhiên như vỡ òa trong điên cuồng.

Trưởng nhà giam đứng ngoài cùng bên phải. Từ trái qua phải là trưởng khu giam số 1, trưởng khu giam số 2, trưởng khu giam số 3 và chính trị viên. Họ đều là những người lãnh đạo cao nhất của nông trại Thanh Hà, thường bày ra vẻ mặt lạnh lùng trang nghiêm trước mặt các tù nhân, chưa bao giờ hòa nhã, hôm nay lại đang đứng trên sân khấu, đội mũ cảnh sát, hai vòng bông lúa trên cầu vai sáng lấp lánh ánh vàng, khuôn mặt tươi cười sống động.

Trưởng nhà giam gõ giày da xuống đất, theo nhịp điệu của khớp bản, và bắt đầu hát lời kịch.

"Này — khớp bản thư đánh lên rồi, đừng nói chuyện khác,

Hãy nói về Võ Tòng đánh hổ đi, Võ- à - võ nhị, ca!

Nói rằng một ngày nọ, Võ Tòng bị tịch biên tài sản (?)

Đi thẳng đến quận Thanh Hà, Cảnh Dương của chúng ta, vui tươi hơn hử!"

Hai vị Trưởng nhà giam và trưởng khu giam số 3 này đều là người Thiên Tân chính hiệu nhà kế bên, đừng nhìn cái vẻ mặt cảnh sát chuẩn mực mà đánh giá, có những lúc họ vẫn thể hiện sự vui vẻ và hài hước của những người dân lao động ở Thiên Tân. Mấy lãnh đạo dờ hơi này đã tụ họp lại với nhau bóp méo chế ra một bản "Tân Võ Tòng đánh hổ" kiểu Thiên Tân.

Trưởng trại giam số 3 vung khớp bản, rất sống động chỉ tay về phía trưởng nhà giam.

"Hổ còn chưa ló mặt, Võ Tòng đã sợ hãi bỏ chạy.

Trưởng nhà giam gõ kinh đường mộc, cử Đội trưởng Điền ra!

Đi dạo trong tù, anh tự nghĩ:

Lão hổ trong tù mặt mũi ra sao?

Là hổ đực hay là hổ cái, cao hay là lùn?

Tôi nói nếu dễ xử lý, tôi còn có thể chơi,

Tôi nói nếu khó quá, chắc tôi cho qua! "

Đội trưởng Điền bị trưởng khu giam lôi ra trêu đùa, mọi người cười ha ha vui vẻ.

Khoái bản của Trưởng nhà giam rung lên, cuộc trò chuyện xoay chuyển, ông chỉ tay vào một người trong đám đông đang đội mũ cảnh sát lệch, chân vắt chéo.

"Trưởng nhà giam đã cử Thiệu tam gia ra chiến đấu với con hổ!

Anh cài hoa, cưỡi ngựa, chạy lên núi! "

Thiệu Quân nghe vậy liền trượt mông, suýt chút nữa chui xuống ghế đầu của người trước mặt, tất cả ánh mắt đều đang đổ dồn về đây xem Thiệu Tam gia bị "bêu xấu" như thế nào.

"Thiệu Tam gia, anh ấy cũng đang cân nhắc, anh ấy có thể nói gì?

Vòng qua sân thể dục, vòng qua nhà ăn.

Con hổ thật khủng khiếp, không đánh lại đâu.

Tôi nói tôi bị cảm, tôi nói tôi bị ho.

Tôi nói tôi có giấy bác sĩ. Tôi sẽ trùm chăn nghỉ hai ngày."

Thiệu Quân nghiêng răng trèo trẹo, mặt đỏ bừng giữa đám đông, bà mẹ nó, trưởng nhà giam đang kháy là Tam gia đây nghĩ bệnh nhiều quá đúng không!

Trưởng nhà giam vẫn chưa kết thúc màn hát của mình:

"Thiệu Tam gia, anh ấy rất tham vọng.

Tôi phải lên núi, tôi phải chiến đấu hết mình!

Đánh hổ và trở nên nổi tiếng, thật tuyệt vời!

Lão Trần là ai? Lại Hồng Bình là gì?

La Lão nhị thấy tôi còn phải chuồn sớm! "

Chỉ hai câu này, đám nhãi con đại đội một như nổ tung. Trưởng nhà giam lôi hết Tiểu Thiệu tam nhi và mấy tên đầu gấu trong đại đội ra trên đù linh tinh. La Cường ngồi trong đám đông, khóe miệng dần xuất hiện đường cong trên khuôn mặt lạnh lùng, nở một nụ cười thâm trầm từ lồng ngực.

Trưởng nhà giam và trưởng khu giam đang hát hò thêm gì đó, La Cường cũng không có ý định nghe, hấn chỉ nheo mắt, xa xa nhìn chằm chằm góc mặt nghiêng nghiêng của Màn thầu nhà hấn.

Ngực Thiệu Quân phập phồng, cởi mũ ra, từ trên ghé đầu nhảy dựng lên ...

Trò vui nhất của bữa tiệc là chương trình được sản xuất bởi đội quản giáo. Chương trình được diễn tập âm thầm giấu kín, không ai biết trước nội dung.

Bầu trời lúc này đã hơi tối, cảnh nền sân khấu là một màu xanh lam thanh tao với những ngọn núi phía xa nhấp nhô.

Đèn bên dưới sân khấu đột nhiên bật sáng, những cột đèn màu đỏ cam nhọn nhọn đánh lên không trung, chiếu vào khuôn mặt tuấn tú, biểu cảm lạnh lùng phong độ của Thiệu Quân.

Tiếng nhạc điện tử đầy kích thích đột nhiên vang lên, cơ thể Thiệu Quân từ từ lắc lư như được cảm điện, tất cả đám đông đang xem ngây ngốc đều im lặng. Vài giây sau, đám người bùng lên như vỡ tổ.

Thiệu Tiểu Quân và Mã Tiểu Xuyên đứng trên sân khấu, mỗi người đều mang theo một cây đàn guitar điện màu cam trước mặt.

Bộ thiết bị này được Thiệu Quân mượn từ Tiểu Tuần bạn anh, anh ta từng chơi nhạc cụ và làm nhạc trong phòng thu âm. Lần này, Thiệu Quân lúc này với sức trẻ, thổi luồng gió mới làm chấn động mấy ông già chưa từng thấy thế giới trong khu nhà giam.

Thiệu Quân lắc hông, hai đôi chân dài miên man trên sân khấu, cao ngất và thẳng tắp. Anh lao về phía trước rồi đột ngột dừng lại, dùng ngón tay gảy dây đàn guitar một cách linh hoạt, tạo ra một loạt các âm thanh nóng rực như phát ra tia lửa trên sân khấu.

Đôi mắt Thiệu Quân đảo khắp khán đài, tìm kiếm người duy nhất trong mắt anh.

Ngón tay của anh chỉ vào trong đám người, ánh mắt lấp lánh, khóe miệng bật cười, gầm lên theo nhịp trống mạnh mẽ.

"Mỗi khi tôi nhắm mắt lại, tôi nghĩ về em,

Em như như một khẩu hiệu đẹp đẽ!

Trong thế giới đấu tranh gay gắt này, mọi người đều phải học cách tự bảo vệ mình,

Hãy để tôi tin vào lòng trung thành của bạn, Đồng chí Người yêu! !
! !"

Quần chúng khán giả đứng là chưa từng thấy trên đời, trong ngục làm sao có thể thấy được? Mọi người như phát cuồng, giơ cao tay, lắc lư theo cặp môi uốn éo của Thiệu Quân, vỗ tay tán thưởng.

Trưởng nhà giam ngồi trên băng ghế lãnh đạo, ho khan vài tiếng, chỉ vào người trên sân khấu: "Kỳ cục quá, còn đang mặc cảnh phục cơ mà... Chặc chặc chặc chặc, xấu hổ quá! ... "

Trưởng khu giam nặng nề gật đầu đồng ý: "Rất kỳ cục, Thiệu Tiểu Tam nhi này chơi quá hăng rồi, còn làm kiểu cách bày vẽ quá chừng"

Thiệu Quân quả nhiên đang mặc đồng phục, áo vest mùa đông, ba cúc áo sơ mi đều mở rộng, lộ ra cổ và ngực xinh đẹp. Chiếc quần bó sát xương hông vạm vỡ, căng ra đường cong cơ bắp, đôi bốt da đế dày gõ theo nhịp điệu đầy kích thích trên sân khấu.

Tóc vuốt keo trên đỉnh đầu ướt đẫm, khuôn mặt điển trai của anh phản chiếu ánh đèn lộn xộn đầy màu sắc trên sân khấu, và những hạt mồ hôi li ti trên trán và cổ anh sáng rực dưới ánh đèn.

La Cường ngồi bất động giữa đám đông, hấn bị mù một mắt, còn con còn lại thì cũng sắp bị hào quang của Màn thầu làm mù. Mắt hấn mở to, trái tim già như ngừng đập nữa, hoàn toàn choáng váng

Thiệu Quân dùng ngón tay gảy đoạn nhạc dạo, ngay khoảnh khắc tuyệt vời đó, anh cười đến xán lạn. Mỗi lần lắc môi, hai chân dài của anh tạo ra một tư thế cực kỳ hấp dẫn trên sân khấu ...

"Có lẽ tôi không phải là hình mẫu tốt cho tình yêu,

Tôi không thể phân biệt trái phải, nhưng tôi rất mong đợi!

Một lực một kéo không tên,

Làm cho em và tôi lạc lối hoặc tìm thấy chính mình!

Hãy để tôi ôm lấy em,

Đồng chí Người yêu!!!! "

...

Giọng hát của Thiệu Quân rất dễ đi vào lòng người, không nhút nhát cũng không quá phóng khoáng. Giọng anh thẳng thắn, trong trẻo và thẳng thắn, có một sự thanh xuân tuổi trẻ tràn trề thấm đẫm từ trong cốt cách.

Thực ra, hát hay hay không không quan trọng, người dưới khán đài không đặt nặng nó. Khuôn mặt La Cường vô cảm, nhưng lòng ngực lại choáng ngợp, từng lỗ chân lông trên cơ thể đều khát khô, rói rắm. Từng câu hát, từng nụ cười mà Thiệu Quân cất lên đều cào xé trái tim, lục phủ ngũ tạng hẳn.

Mỗi câu, mỗi chữ, mỗi nụ cười hạnh phúc dường như để gửi cho hẳn, được tạo ra cho hẳn.

Cảnh sát Tiểu Mã đánh keyboard cho Thiệu Quân cũng rất đẹp trai Nhưng đứng chung với Tiểu Thiệu tam gia đẹp trai ngẫu nhiên không ai bì kịp, Mã Tiểu Xuyên hoàn toàn bị làm nền, bị ánh đèn chớp tắt nuốt chửng. Thiệu Quân vừa hát, vừa nhảy, lắc lư cơ thể, rồi đột nhiên ngồi xổm xuống, ngón tay lướt trên dây, gảy đàn thật nhanh và dữ dội, chơi ra một âm thanh điện tử lạ tai rục rờ.

Thiệu Quân đứng đưa hông theo nhịp điệu, khéo léo che những đoạn key quá phô bằng tiếng guitar điện, nửa kín nửa hở, quyến rũ người khác vô cùng nhuần nhuyễn!

Bộ đồng phục cảnh sát đẹp trai trong mắt người khác, trong mắt La Cường, thực chất là bộ quần áo mới của hoàng đế, mặc cũng như không mặc.

Ở trong mắt hẳn, Thiệu Quân đang tràn trệ từ trên xuống dưới mà

lắc lư, nhưng chặn trước hông một cây đàn guitar!

La Cường mắt đỏ lên, toàn thân nóng bừng, muốn chạy lên sân khấu kéo cây đàn guitar đó ra...

Hai người, một ở trên sân khấu, một ở dưới sân khấu, nhìn nhau từ xa, Thiệu Quân dùng ánh mắt trên chọc hấn hết lần này đến lần khác.

Tất cả những người xung quanh như nhòe đi, như đang hoan hô cho hai người họ.

Khuôn mặt của Thiệu Quân được phóng to trên đồng tử của La Cường, cực kỳ rõ ràng, sắc nét và hoàn hảo.

Giọng hát của Thiệu Quân văng vẳng bên tai, xé nát tâm tình hấn, va chạm mạnh mẽ vào trái tim ...

"Oh - nắm cả hai tay nào,

Niềm vui và nỗi buồn luôn không thay đổi!

Oh - nắm tay nào, khuôn mặt không thay đổi,

Tôi không thể hiểu làm thế nào tôi không hề hối tiếc,

Ngay cả khi tôi trả giá bằng thanh xuân, mồ hôi và máu cùng nước mắt của mình!

Nếu số phận không còn tha thứ cho chúng ta,

Thì linh hồn tôi vẫn sẽ chấp nhận cơ thể của em!

Làm cho tôi tin vào lòng trung thành của em đi,

Đồng chí Người yêu! ! ! !

Và cũng xin hãy tin vào lòng trung thành của tôi,

Đồng chí Người yêu!!!! "

.....

Sau khi bữa tiệc kết thúc, tối hôm đó, mọi người ăn sủi cỏ, ngồi vây quanh cùng nhau xem chương trình CCTV tết và ăn đồ ngọt, đậu phộng và cam khu nhà tù cấp cho năm mới.

Các lãnh đạo, quản giáo và tù nhân đều tập trung trong khán phòng nhỏ để xem TV. Tòa nhà văn phòng bên cạnh trống không, tất cả các cửa sổ đều tối om.

Ở cuối hành lang tối, từng hơi thở nặng nề phát ra từ khe cửa của một văn phòng ...

Tiếng cơ thể dây dưa va chạm ...

Tiếng trầm đục của khung cửa bị va chạm phát ra ...

La Cường siết chặt người thanh niên từ phía sau, phần khích và vội vàng, thô bạo hôn Thiệu Quân từ phía sau, hôn lên tóc anh, hôn cằm, cổ anh, xé rách quần áo anh.

Thiệu Quân than thở: "Cúc áo! ... Anh lại bút đứt cúc áo nữa rồi!"

La Cường thở hỗn hển, "Đứt ông đây may lại cho em."

Áo sơ mi của Thiệu Quân xộc xệch một nửa, để lộ một bên vai đầy vết cắn, cà vạt vẫn được thắt quanh cổ.

Chiếc quần dài đồng phục đã được cởi ra từ lúc nào, quần lót cứng đầu còn vắt trên đầu gối.

La Cường gần như thô bạo gặm vào gáy Thiệu Quân, sắp gặm đứt một lớp da vẫn chưa hết tức giận, hắn tiếp tục gặm cả một đường

xương sống được sắp xếp ngay ngắn trên lưng Thiệu Quân, từ từ thấp dần. ...

Thiệu Quân để người đàn ông này đẩy, túm, đè lên khung cửa, cơ thể run rẩy. La Cường đang gặm thắt lưng và móng của anh, hung hăng há mồm thật to gặm cắn móng anh đến tê rần!

La Cường còn chưa hết giận, nhỏ giọng mắng: "Ông đây cắn chết em, dám đi quyến rũ cả trại giam!"

Thiệu Quân thở gấp: "Em ... em ... em diễn cho mình anh xem thôi!"

Mắt La Cường như nổi lửa, độc đoán cắn lỗ tai anh: "Vậy giờ quyến rũ cho anh xem!... Cho anh xem cái móng dâm..."

Những ngón tay của La Cường mang khao khát trả thù và hủy diệt xoa nắn móng của Thiệu Quân, tàn phá cội thịt mỏng manh của Thiệu Quân. Thiệu Quân bị đẩy vào khung cửa, thân thể nóng rực run rẩy theo cánh cửa gỗ mát lạnh. Những ngón tay của La Cường không ngừng tuốt lạt anh, kỹ thuật thay đổi từ chậm đến nhanh, từ nhẹ đến nặng, néo néo đầu khác căng phồng, rồi đột ngột xoay một vòng thật nhanh khiến Thiệu Quân suýt chút nữa thì hét lên, thích đến chết đi sống lại.

Thiệu Quân không thể đứng vững, thắt lưng dần trượt xuống, móng sắp bị chuột rút, La Cường đưa cánh tay sắt từ phía sau ra nhắc anh lên ấn vào cửa.

Anh khép hai chân vào nhau, cọ xát lên đùi La Cường để tăng khoái cảm, ngay lập tức bị La Cường chèn một chân từ phía sau, đẩy hai chân anh ra, dùng thân dưới đang căng cứng của hắn đánh vào móng anh.

Thiệu Quân thở hổn hển: "A..."

"Ừm....."

"Ah...um ... ah"

Anh bị La Cường thô bạo đánh lên phía sau. Những ngón tay thô ráp của hắn không ngừng xoa nắn những phần nhạy cảm nhất của trên quy đầu và gốc cõn thịt của anh, làm anh bắn ra! Nháy mắt đó, La Cường thô bạo chặn miệng anh, đầu lưỡi cuốn đi toàn bộ không khí trong miệng, ngăn chặn không cho anh thở. Lúc cố gắng hít thở vì ngạt, kịoái cảm càng trở nên cực kỳ mạnh mẽ, Thiệu Quân mặt đỏ bừng, cả người phát run, bắn ra ồ ạt.

Lúc La Cường tiến vào Thiệu Quân, hai tay anh bấu chặt lấy cửa, cố gắng hít thở từng ngụm không khí, đau đớn nhưng háo hức.

Trên sân khấu phô trương như vậy, đẹp trai như vậy, anh thực sự cho La Cường thấy một mình hắn.

Anh muốn La Cường có một khoảng thời gian vui vẻ, muốn La Cường yêu anh, yêu anh ấy đến chết ...

La Cường từ từ và độc đoán lấp đầy bụng dưới anh, như trả thù, cõn thịt cứng như sắt đóng chặt mông anh vào cửa như đóng đinh, để anh không thể lại giãy dụa. Trước khi Thiệu Quân có thể hoàn toàn thích ứng với sự thô ráp và cứng rắn của La Cường, hắn đã đè chặt anh vào tấm cửa, hung hăng nhấp thật mạnh đến mức cánh cửa cũng lung lay!

Cả người Thiệu Quân ghé lên cửa, những ngón tay trơn trượt, không thể đứng vững, La Cường lập tức nắm lấy hai tay anh, tách hai cánh tay anh ra ấn vào khung cửa.

La Cường ở phía sau anh, trêu chọc anh bằng những tiếng thở hổn hển và những lời yêu thương thô tục.

Thiệu Quân bị tên khốn kiêu ngạo phía sau mở ra thành tư thế như Jesus chịu khổ, tay, chân, bụng dưới đều bị trói chặt, cả người bối rối, mờ mịt trong trạng thái dục tiên dục tử. La Cường cứ bám chặt lấy anh như vậy, nghiền nát thân thể anh, nện mạnh anh, đóng anh

vào cửa! Thiệu Quân bị người này thúc đến gần như ngã lăn ra, đau đón thể

xác sinh ra từng đợt khoái cảm cùng kích thích, hỗn hợp xâm nhập vào bụng dưới khiến anh kích thích đến mức muốn dừng mà không được.

Trong cuộc sống tù đày dài đằng dặc, hai người thường vụng trộm hôn nhau một chút, nhưng hiếm khi có cơ hội như thế này, không hề cố kỵ làm đến nơi đến chốn.

La Cường như con thú hoang động dục không biết mệt mỏi, bị giam trong lồng quá lâu, được một lần phát điên lên, suýt chút nữa xé xác người trước mặt, ăn đến xương cũng cắn nát.

Hắn thực sự yêu Thiệu Quân đến chết, yêu điên cuồng, hắn tấn công anh mãnh liệt, như thể đang trút dục vọng nóng bỏng chiếm hữu và thèm khát tột độ từ trong xương tủy của một người đàn ông!

La Cường siết chặt eo Thiệu Quân, làm phía sau một hồi lâu, chợt nhanh chóng rút ra, khựng lại vài giây rồi đột ngột xoay Thiệu Quân lại.

"Em là của anh....."

"Em là của một mình ông đây..."

"Của anh, bé cưng của anh!"

Giọng nói trầm ấm vang lên bên tai Thiệu Quân, La Cường hung tợn thúc vào, đôi mắt đỏ rực vì hứng tình ...

La Cường nhặt dây thắt lưng và đai võ trang của Thiệu Quân dưới đất lên, vắt qua khung cửa.

Thiệu Quân không kịp phản ứng, hai cổ tay đã bị dây lưng trói, treo lên khung cửa. La Cường nâng đùi anh lên, treo trên đai võ trang, treo chặt anh trên cửa!

Hai người dùng tư thế mặt đối mặt, La Cường chăm chú nhìn mái tóc bóng mượt của Thiệu Quân, nhìn gương mặt, lồng ngực Thiệu Quân loang loáng mồ hôi, ánh mắt mê ly chìm vào dục vọng, đẹp đến tận cùng.

Ánh mắt ướt át của Thiệu Quân chớp chớp nhìn thân hình trần trụi cường tráng dương cương của La Cường, nhìn khuôn mặt ngấn ứa năm không thay đổi, thân thể cường tráng không thay đổi, rung động không thay đổi, tình yêu không thay đổi...

Lúc La Cường thúc Thiệu Quân, cả người Thiệu Quân áp hẳn lên cửa, hôn phách và não như cùng bay ra ngoài, lâng lâng trôi nổi trên trần nhà, nhìn xuống cảnh nóng bỏng bên dưới. Tay và một chân Thiệu Quân bị trói lại, không hề năng lực phản kháng, để La Cường tùy ý mà thúc vào, chà đạp cơ thể, ma sát hai tinh hoàn. Cơn thịt cương cứng của anh cọ lên bung La Cường, sướng đến mất hồn, ngón chân treo giữa không trung co quắp lại.

Giữa hai chân như có dao kiếm chọc vào, trong đầu trừ gáp gáp chỉ có đau đớn và khoái cảm. Lúc này tựa hồ mới đúng là lần quan hệ đầu tiên của cả hai, lỗa lòe hết thấy không hề giữ lại, mặt đối mặt thừa nhận đối phương. La Cường cường hãn và cứng rắn làm cho Thiệu Quân vô cùng hưng phấn, kích thích, hai đầu nhũ hoa vì động dục mà cứng rắn, ma sát lên ngực La Cường, thoải mái run rẩy, làm anh nhịn không được lại áp sát đến, muốn thêm càng nhiều khoái cảm.

Phản ứng của Thiệu Quân làm cho La Cường cơ hồ nổi điên. La Cường mạnh bạo hôn Thiệu Quân, cả hai như hút láy khoái cảm nguyên thủy nhất từ khoang miệng nhau, cùng nhau điên cuồng mà khao khát đối phương. Thiệu Quân nâng một chân quặp lên lưng La Cường, cái ót thoải mái cọ trên cửa, ván cửa kịch liệt rung động. Anh cứ như vậy để La Cường thô bạo làm, cơn thịt không ngừng

chà lên bụng hắn, rên hừ ra tiếng!

"Tuốt cho em.. Tuốt cho em đi..."

Hai tay Thiệu Quân bị trói không thể tự làm, quy đầu không ngừng chảy ra chất lỏng trong suốt.

"Gọi cái gì để nghe đi."

La Cường cố ý không giúp anh tuốt, cắn cắn mũi miệng anh uy hiếp.

"Con mẹ anh, anh thì gọi cái gì để nghe cho được! Nhanh giúp em đi,.. Ah..um... Lão Nhị! !!"

Thiệu Quân gáp gáp đến độ vùng vẫy, dây trói tay cũng sắp bung ra.

La Cường vừa lòng vuốt ve khuôn mặt đỏ bừng mồ hôi của Thiệu Quân, lại lần nữa chen vào, va chạm, nhìn ngực, bụng, eo và hông của Thiệu Quân, thậm chí cả cơ cổ và cánh tay dao động theo nhịp nhấp, khiến anh hoàn toàn bị hắn chiếm hữu. ...

"Của anh"

"Là người của anh!"

"Là người của ông đây!"

.....

La Cường vươn bàn tay lớn xoa nắn vuốt ve thứ thẳng đứng giữa hai chân Thiệu Quân.

Thiệu Quân bị La Cường thúc liên tục hơn mười cái, đột nhiên run rẩy, co rúm, hai mắt thất thần, hậu đình kịch liệt co rút lại kẹp chặt, cứ như vậy bị La Cường làm đến bán tinh...

Khoảnh khắc anh xuất ra, một niềm hạnh phúc to lớn chưa từng được hưởng thụ nuốt chửng cơ thể, đột nhiên cảm thấy ảm ức, muốn khóc, nước mắt lặng lẽ rơi. La Cường ngậm lên khóe mắt anh, mút nhẹ, an ủi. La Cường cởi dây thắt lưng cho anh, ôm anh vào lòng, vuốt ve xoa nắn ...

Đêm đó, La Cường đoán chuông giao thừa sắp điểm, những theo dõi chương trình trong khán phòng sắp giải tán, phần hải chuồn khỏi văn phòng của Thiệu Quân.

Thiệu Quân bị con gấu bị quăng quật đến mức không thể đi nổi, hai chân chũnh choáng, hậu đình co thắt, tóc tai hỗn độn.

La Cường quay đầu lại, nhanh chóng hôn Thiệu Quân, xoa bóp khuôn mặt anh. Ánh mắt hai người lặng lẽ gặp nhau trong bóng tối, vụn phần luyến tiếc, muốn nán lại, bên nhau mãi mãi...

La Cường lặng lẽ đi qua hành lang tối, bóng người ẩn hiện, và đã rất cẩn thận, kinh nghiệm của hắn đã đạt đến quỹ không biết thần không hay.

Ở bên kia hành lang, một bóng dáng gầy gò lấp ló dưới ánh trăng ngoài cửa sổ.

Bóng người lạnh lùng liếc nhìn La Cường một cái, rồi bước đi, biến mất vào trong bóng đen.

La Cường và Thiệu Quân khi đó không dự đoán được, một trận bão táp lớn đang âm thầm đến gần nhà tù Thanh Hà.

--

*Chương này mình chém rất rất rất nhiều ạ hy vọng chưa đứt tay.....
(như thường lệ đoạn giữa -- là bổ sung từ cv)*

Sao H hong thấy chú La pấn.....

./.

-----oOo-----

Chương 86

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 86: Vết tích giang hồ

Chuyển ngữ: Andrew Pastel

Đầu xuân năm sau, cây hòe lớn bên sân chơi lại mọc thêm một lớp cành nữa, nhú ra những chiếc lá non xanh mơn mớn, tiết trời ấm dần lên, một mùa lý tưởng cho động thổ khởi công xây dựng.

Khu nhà tù thứ ba đã nhận được một vài công ty tư nhân tài trợ trong năm nay. Ông chủ La dạo này làm ăn phát đạt, tiền đầy túi, giống như không biết phải đốt tiền thế nào, một lòng cứ gửi hết chuyển này đến chuyển khác vào tù giam.

Ông chủ La hào phóng ký vào các hóa đơn thanh toán tiền, Trưởng trại giam hào phóng tiêu tiền. Đầu tiên, ông cho sơn lại nhà xưởng và nhà giam, sau đó sửa chữa hệ thống điều hòa và sưởi cho nhà tù. Bếp gas khí than trong căng tin đã được dỡ bỏ hoàn toàn và thay thế bằng bếp nhập khẩu nguyên chiếc sử dụng điện và gas tự nhiên, có 3 van an toàn. La Chiến bị gài bom một lần, sợ khí than mười năm. Anh trai của hắn hiện là bếp trưởng trong nhà tù, anh ra vào căng tin mỗi ngày. La Chiến không yên tâm, hắn thấy đường ống dẫn gas không an toàn, rất dễ bị người khác giở trò, bày mưu hãm hại anh trai hắn.

Ông chủ La tay cầm xấp tiền mặt, cũng nói cụ thể với trưởng khi giam rằng, các đồng chí công an của chúng ta đã làm việc chăm chỉ cả ngày lẫn đêm, nhưng mà điều kiện văn phòng quá tồi tệ, Người nhà của các tù nhân nhìn mà còn không thể chịu đựng được!

Vì vậy, tòa nhà văn phòng của quản giáo giờ đã được trang bị nước nóng liên tục 24 giờ, không cần phải mang ấm đun nước đến phòng

cấp nước để lấy nước nóng nữa. Cái giường dây thép nhét trong góc phòng cũng được thay bằng một chiếc giường sofa để ngồi ngủ, cỡ hai người.

La Cường ngồi trong phòng thăm hỏi, căn điều thuốc, tâm trạng thoải mái hiếm khi có, đẩy mẫu thuốc lá giữa môi và răng lăn qua lộn lại, nhìn chằm chằm Tam nhi nhà hắn.

Ông chủ Tiểu La sờ sờ đầu, cười toe toét, hai anh em nhìn nhau, lắc vai cười vài tiếng.

La Chiến nháy mắt với anh trai một cái, La Cường tức giận ném ra một chữ: "Cút."

La Chí Tường nói: "Anh, em đích thân đến xưởng sản xuất xô pha giường tự mình nằm hai đêm đó, hoàn toàn rất thoải mái. Anh cứ yên tâm."

La Cường cười lạnh: "Mẹ nó, toàn khu nhà giam có hơn hai trăm văn phòng, mỗi phòng đều có một chiếc xô pha giường, tiền của mày từ trên trời rơi xuống à?"

La Chiến cười ha ha nói: "Giường là thứ quan trọng nhất, thoải mái làm việc mới là điều quan trọng nhất ... Em đang hiếu kính anh mà."

Ánh mắt La Chiến như đi guốc trong bụng, đến mức khuôn mặt già nua của La Cường cũng đỏ lên, hắn chửi thêm vài câu để thẳng thót này cút đi nhanh nhanh, dám trêu chọc ông đây!

Chuyện bên trong dấu vết trong tù, người bên ngoài đã dần dần biết được.

Con sói đơn độc La Cường này, cuối cùng đã rơi vào lòng bàn tay một cảnh sát trẻ trung xinh đẹp.

Mỗi khi ông chủ La nghĩ đến Trình Vũ nhà hắn đã bị cắt một nửa dạ dày, hắn lại nghĩ đến một người nào đó trong nhà tù đã bị cắt toàn

bộ lá lách. Hắn có thể nấu cháo cho Trình Vũ mỗi ngày, nấu rất nhiều canh bồi bổ, phục vụ hết mình cho anh, nhưng anh trai của hắn không có những điều kiện đó để chăm sóc anh dâu của hắn trong tù. Hắn có thể ôm ôm Trình Vũ trong vòng tay hằng đêm, còn hai người kia trong ngục tù, không ai có cơ hội cùng nằm trên chiếc giường ấm áp. Rõ ràng là có thể nhìn thấy nhau mỗi ngày, nhưng không thể ôm nhau thỏa thích, còn gian nan hơn Ngưu Lang Chức Nữ nữa.

La Chiến gửi tiền vào tù để lấy lòng Đội trưởng Tiểu Thiệu, cũng là đng hiếu kính anh trai mình, làm cho La Cường vui vẻ.

La Chiến mỉm cười chào Đội trưởng Thiệu ở cửa phòng thăm.

Lần này không cần phải bảo người chăm sóc anh trai, La Chiến cúi đầu, thấp giọng nói: "Cảnh sát Thiệu, anh trai tôi có nghe lời anh không? Anh ấy có ngoan không?"

Thiệu Quân nhún vai hừ mũi, anh đang nói La Cường đây à?

Hắn "ngoan"?

Có phải anh không biết anh trai mình là cái dạng gì đâu. Tên đó có chữ "ngoan" trong từ điển à?!

La Chiến cười cười, thì thầm với Thiệu Quân: "Anh trai tôi đôi khi cũng nóng nảy thô bạo,hy vọng anh bỏ qua. Nếu không nghe lời, anh cứ xử anh ta. Dù gì anh ta cũng rất nghe lời anh đó."

Gương mặt điển trai giống ai đó của La tiểu tam khiến Thiệu Quân cảm thấy khá thú vị. Thiệu Quân chua chát nói: "Không phải anh trai anh tốt với anh nhất, nghe lời anh nhiều nhất à?"

La Chiến lắc đầu: "Không phải, tuyệt đối không phải mà, tôi có là ai đâu? Tôi trong lòng anh trai đã "thất sủng" lâu rồi!"

Hai người tôi một câu anh một câu, La Cường từ xa nhìn thấy đang

ngồi ở trong phòng, xuyên qua tấm kính lớn hung hăng trừng trừng nhìn La Chiến.

La Cường trừng lớn mắt huy hiếp: Thằng lỏi này, đang nói xấu gì bố mày đấy? Chán sống rồi à.

La Chiến lấy ra một miếng thuốc ngon lành mời đội trưởng Thiệu, vừa cúi đầu giúp nhóm lửa, khuôn mặt vừa gần nhau hơn một chút, ánh nhìn sắc như dao của La Cường ném tới, trông mắt quả thật như muốn chém đứt luôn hai tay La Tiểu tam nhi. La Chiến vội vàng thu tay lại, nhanh như chớp chạy đi mất ...

Đêm hôm đó, mông của Thiệu Tam gia quả nhiên lại gặp nạn. La Cường như điên cuồng muốn bẻ gãy luôn thất lạng anh, chỉ vì anh nói chuyện mấy câu với La tiểu tam, xin tí lửa châm thuốc.

Thiệu Quân nhìn hai bóng đen chồng chất lên nhau dưới ánh trăng trên sân thượng, La Cường ở phía sau anh phập phồng cử động, cắn anh không biết mệt mỏi, gặm nhấm anh, đánh dấu vết tích của hắn lên mông anh. Lúc này Thiệu Quân mới thực sự nhận ra mình ngu ngốc như thế nào trước đây, vì ghen tị với La tiểu tam, hiểu lầm tình anh em của họ, suýt chút nữa trở mặt chia tay với La Cường. Nếu lúc đó anh không níu kéo mà chia tay thì sau này anh sẽ không hối hận chứ? Tìm lại ở đâu một kẻ hung hãn thô kệch nhưng lại được lòng Tam gia đến thế?

Thiệu Quân tựa đầu vào vai La Cường, mặt đối mặt nói chuyện phiếm.

Thiệu Quân nghe bạn bè của mình rằng gần đây thế lực địa bàn kinh doanh của thành phố đã được phân chia lại, các băng đảng xã hội đen chậm rãi tẩy trắng, đa số chuyển nghề làm kinh doanh đứng đắn, cạnh tranh với các doanh nhân truyền thống, lấy lớn nuốt bé, tình hình đang thay đổi nhanh chóng.

Thiệu Quân nói: "Tam nhi nhà anh ấy, thật là trâu bò. Trước đây em khá xem thường anh ta, nhưng nghe mọi người nói rằng khu biệt

thụ sân vườn cao cấp mới mở dưới chân Hoàng thành ", "Hoàng đô thịnh uyển", cổ đông lớn nhất là em trai anh."

"Vị trí tốt lắm. Đất nằm trong đường vành đai 2, chỗ đó là tác đất tác vàng, một khu bảo địa, là nơi phong thủy tốt nhất toàn thành phố Bắc Kinh đó. Đào sâu ba tác cũng không ra chỗ tốt thứ hai như vậy đâu. Vậy mà Tam nhi nhà anh cũng lấy được, đúng là có mắt làm ăn."

La Cường hừ ra tự hào: "Tam nhi là ai chứ? Đứa nhỏ đó rất giỏi, đầu óc thông minh."

Thiệu Quân nói đùa: "Dưới chân Hoàng thành (*), cách Tử Cấm Thành một bức tường. Leo trên tường viện có thể nhìn thấy bên trong cố cung. Những con đường ở khu vực vàng đó sau này đều sẽ mang họ La."

(là gọi khu vực xung quanh Tử Cấm Thành*

La Cường lặng lẽ suy nghĩ, hồi lâu mới hừ mũi: "Anh bỏ cả nửa đời người mà cũng không giành được mấy con ngõ đó, vậy mà Tam nhi đã chiếm trước ..."

"Những con ngõ nhỏ ở khu đó, trước kia là địa bàn của họ Vu."

Thiệu Quân lắng nghe những câu chuyện quá khứ từ lời kể của La Cường, biết được rất nhiều câu chuyện về giới giang hồ của thành phố cổ hai thập kỷ qua.

Từ cuộc tàn quét các băng đảng xã hội đen vài năm trước, thế lực ngầm ở thủ đô đã bị diệt sạch sẽ, cảnh sát thế mạnh như chẻ tre, tiến hành bao vây tàn khốc mấy băng nhóm lớn lúc bấy giờ. Lúc ấy có ba nhà lớn bị bắt đền tội là Đàm Lý La.

Sau những năm này, Tiểu tam nhi nhà họ La ra tù, quyết định hoàn lương, làm người nhà của cảnh sát, thành một ông chủ lớn tự xây dựng sự nghiệp. La lão nhị bị kết án tù chung thân. Mấy nhà khác

cũng đã chết hết.

Họ Đàm chiến đấu ác liệt với anh em nhà La nhiều năm, cuối cùng bị La lão nhị dùng chính tay mình tiêu diệt. Cả hai cha con đều chết dưới tay La Cường. Họ Đàm hoàn toàn bị tiêu diệt. Kể từ đó, cái họ này bị xóa sổ khỏi giang hồ.

Nhà "Lý" năm đó là chỉ một nhóm lực lượng cố thủ gần cửa Thái Thị, Thiên Đàn và hồ Long Đàm ở Nam Thành, và người lãnh đạo được đặt biệt danh là "Điều quý lý". Người này nếu xét về về thâm niên và tuổi tác trong giang hồ, La Cường khi gặp cũng phải kính trọng gọi ông ta một tiếng "Quý ca". Điều quý Lý cũng bị bắt giam, và các thuộc hạ bị túm gọn, ông ta đang bị giam giữ trong nhà tù dành cho Người già và người bệnh ở Diên Khánh.

Lại Hồng Bình mà La Cường gặp ở Thanh Hà rồi kết thành huynh đệ, thật ra là một cánh tay đắc lực dưới quyền Điều Quý Lý, hai người họ tôn thờ và nhận ra anh em của mình ở đây.

Gần đây, nghe Lại Hồng Bình và những người khác trong giang hồ nói ông già Điều quý Lý kia, tuổi đã cao, sức khỏe yếu, bị bệnh gan, bệnh thận, bệnh tiểu đường và viêm tuyến tiền liệt, không ra khỏi tù được, cứ nằm trong bệnh viện nhà tù cầm cự như vậy được vài năm, gần như sắp chết rồi. Lần này thực sự thành quý treo cổ luôn. (*điều quý là quý treo cổ*) Thế lực nhà Lý cũng đang dần suy giảm trong giang hồ, rất khó để vực lại.

Thiệu Quân lắng nghe, chợt xen vào: "Không phải hồi đó người ta gọi là Kinh Thành Tứ Bá sao? Tại sao chỉ có ba?"

La Cường nói: "Vưu."

Thiệu Quân: "Ai? Người này đang ở đâu?"

La Cường mặt không chút cảm xúc, thản nhiên nói: "Xanh cỏ từ lâu rồi."

La Cường đang nói về người quyền lực nhất dưới chân Hoàng Thành trong thủ đô, tên trong giang hồ là Vu Nhị gia, cũng thâm niên hơn La Cường. Để tranh giành làm ăn và lãnh thổ, La Lão nhị và Vu nhị gia cũng đã gây chiến, sống mái với nhau, nhưng bên kia quá cứng, La Cường không chiếm được gì.

Thiệu Quân hỏi: "Ông ta chết như thế nào?"

La Cường kể: "Năm cảnh sát càn quét, đội cảnh sát đặc nhiệm bao vây khách sạn Đông Hồ, hai bên nổ súng. Anh không thấy tình hình lúc đó. Nghe nói sảnh khách sạn phát nổ và cháy rụi. Chết nhiều người, trong đó có một số sĩ quan cảnh sát. Vu Nhị gia cũng bị thiêu chết bên trong, cháy sém thành một cục ... Hừm, may là lão ta cháy thành tro, nếu không lão cũng sẽ phải giống như ông đây, ăn một cái chung thân.

Thiệu Quân: "....."

Thiệu Quân: "Định mệnh, đã đến lúc."

Chết, diệt vong, chung thân, Tứ Bá Kinh Thành năm nào đã tan thành mây khói, lưu danh thiên hạ. Là tàn tích của sự rung chuyển điên cuồng những năm 1960, thời đại hoành hành của các băng đảng xã hội đen cuối cùng cũng kết thúc.

Thiệu Quân thay La lão nhị bấm đốt ngón tay tính tính. Không đúng, vẫn chưa kết thúc.

Đàm, Lý, Vu đã đi rồi, ai còn lại trên giang hồ này?

Nói đến cùng, chỉ còn lại hai tên khốn kiếp một lớn một nhỏ họ La. Sau bao nhiêu phong ba bão táp, hai anh em vẫn ương ngạnh mà đứng, thật là mạng lớn.

Cả hai đều không ngờ rằng chuyện làm ăn lớn của La Tam nhị, "Hoàng Đô Thịnh Uyển", đã trở thành ngòi nổ, dẫn đến hàng loạt "bão táp" giang hồ trong bóng tối.

Sau khi kết thúc công việc vào chạng vạng tối hôm đó, Đội trưởng Thiệu bước xuống hành lang, đội mũ cảnh sát, đeo dùi cui trên lưng. Tình cờ anh nhìn thấy người tù già của Đại đội 2 đang còng lưng làm nhiệm vụ thu gom rác hàng ngày, chậm chạp kéo chiếc xe rác ròi đi ra qua một cửa phụ nhỏ bên cạnh. Cách đó không xa, có vài tên nhãi cũng bên đội 2 rón rén đi theo, trong đó có Đại Hổ và Lương Tử, lén ra khỏi cửa hông.

Đôi mắt Thiệu Quân sắc bén, lại tinh tế. Bí mật nấp trong góc nhìn, anh cảm thấy có điều gì đó không ổn, quyết định lặng lẽ đi theo.

Kể từ khi Thiệu Quân đánh nhau với Đàm đại thiếu lần trước, bị thương và phải cắt bỏ lá lách, anh đã tập trung vào những cái gai của Đại đội 2. Hai bên bình thường nước sông không phạm nước giếng, nhưng Thiệu Quân vẫn bí mật nhìn chăm chăm, canh gác, không bao giờ cho phép bất kỳ con mèo, con chó con hay con nào khác gây rối dưới mí mắt Tam gia gia đây.

Ở giữa cửa hông, lúc Thiệu Quân xuất hiện cầm dùi cui trên tay, nhóm người này đã xô người tù già xuống đất, thượng cẳng chân hạ cẳng tay, hiển nhiên là một trận bắt nạt.

Thiệu Quân lạnh lùng nhìn: "Trương Đại Hổ, Lương Tử, làm gì đó?"

Trương Đại Hổ thấy đội trưởng Thiệu bắt được mình, đứng dậy, nghiêng đầu nói: "Đội trưởng Thiệu, sao? Lại nhúng mũi vào chuyện của đại đội 2 à?"

Thiệu Quân nheo mắt nói: "Chuyện lông gà vỏ tỏi của cả khu giam số ba này ông đây đều có thể nhúng mũi vào. Thả người đi."

Người tù già đang bị đám trẻ trâu vây quanh tên là Cổ Phúc Quý, tóc bạc phơ, gầy gò, lúc đi lưng còng cả xuống, một tay dường như không vận dụng được, ông luôn là người được đội chăm sóc người già, yếu, bệnh tật, tàn tật khu nhà giam số ba để ý nhất. Lần trước La Cường được chuyển công tác từ nhà xưởng đến nhà ăn, hẳn đã

từng hao nhào lên không chịu. Ông đây già yếu, bệnh tật đó hả? Ông đây giống cái ông già Cổ Phúc Quý đó sao hả?! Mấy người thấy ông đây giống tàn tật lắm à?

Thiệu Tam gia nhận ra Cổ Phúc Quý. Lúc anh đánh nhau với Đàm đại thiếu trong nhà ăn. Mở đầu trận hỗn loạn hôm đó là do Đàm Long ngáng chân người tù già yếu của đại đội 2 này, bắt nạt người, cuối cùng nổ ra trận chiến và giết chết nó.

Thiệu Quân hỏi người tù già: "Họ đánh ông à?"

Cổ Phúc Quý cúi gằm mặt lắc đầu, không dám nói.

Thiệu Quân hỏi lại: "Họ lấy đồ của ông phải không?"

Cổ Phúc Quý vẫn không nói.

Trương Đại Hổ nghiêng đầu ngạo mạn nói: "Đội trưởng Thiệu, anh nhìn thấy chưa? Không có cái mẹ gì cả!"

Thiệu Quân liếc mắt, đột nhiên duỗi dùi cui ra, đánh vào xương sườn Trương Đại Hổ, đồng thời lúc nó cúi xuống né tránh, nh vén đồng phục tù của nó lên xem. Rầm, một mớ nhân dân tệ và vài hộp thuốc lá rớt ra từ túi áo tên nhãi này,

Trương Đại Hổ biến sắc, định vội vàng nhặt nó lên giấu đi thì bị giày da của Thiệu Quân giẫm lên ...

Ngày hôm đó, Thiệu Quân đã tịch thu mọi thứ, không được phép lưu hành tiền bạc trong nhà tù, những hộp thuốc lá xịn đó không phải thứ mà Trương Đại Hổ có thể mua được, chắc chắn có mảnh khốe gì đây.

Thiệu Quân cũng đã chủ động giúp người tù già kéo xe đến trạm đổ rác.

Thiệu Quân vỗ tay cho đất cát rơi xuống, còn chưa yên tâm nói với

Cổ Phúc Quý: "Ông Cổ, Đại Hồ và Lương Tử đòi tiền và đồ của ông sao? Chúng bắt nạt ông à?"

Cổ Phúc Quý lắc đầu, cười khan nói: "Không, không có, tôi thế này, làm sao có tiền?"

Thiệu Quân duỗi một ngón tay ra, mặt mày đoan chính nói: "Tôi biết ông không dám nói sự thật. Nhà giam nghiêm cấm bạo lực. Nếu sau này có xảy ra chuyện gì, ông có thể một mình đến văn phòng để báo cho tôi. Không sao đâu, đừng sợ họ."

Cổ Phúc Quý: "....."

Thiệu Quân tự tin nói, phỉ bụy bắn trên đồng phục: "Có tam gia che chở, bọn họ không dám làm gì ông đâu."

Cổ Phúc Quý nhìn chằm chằm Thiệu Quân một lúc lâu, ánh mắt chột quỷ dị, sau đó mới chậm rãi nói: "Cảnh sát Thiệu, cảm ơn cậu..."

Một sự cố nhỏ tưởng chừng như đơn giản nhưng lại không hề đơn giản chút nào.

La Cường nhận ra bất thường khi ăn tối trong nhà giam, một vài tên nhãi trong đại đội 2, Trương Đại Hồ và Lương Tử bưng bát cơm đi ngang qua Thiệu Quân, nhìn chằm chằm vào mắt cảnh sát Tiểu Thiệu với vẻ phẫn uất và căm thù. Nhóm người này sau đó ngồi quanh một cái bàn và liên tục cúi đầu thì thảo gì đó ...

Quả nhiên, ngày hôm sau, Thiệu Quân đã kiểm tra sổ hàng hóa đáng ngờ bị ăn cắp bị tịch thu vào ngày hôm trước, đồng Nhân dân tệ là tiền thật, nhưng có vấn đề với điều thuốc.

Đáng lẽ nhóm người này không nên đụng phải Thiệu Tam gia, Thiệu Quân là người cẩn thận và chu đáo, nhưng trùng hợp là anh lại nghiện thuốc lá nặng, không hút không vui.

Thiệu Quân mở một hộp thuốc lá, xem đi xem lại, cho một điếu thuốc vào miệng và châm lửa.

Mới hút vài hơi, bỗng nhiên anh phun khói ra, ho sặc sụa.

Thuốc lá này mùi rất sai!

"Ôi mẹ kiếp ..."

Thiệu Quân đưa điếu thuốc lên, lẩm bẩm, mắt mở to. Anh bóc đầu lọc và giấy thuốc lá, trải chúng ra bàn rồi xem xét cẩn thận.

"... khà con mẹ bọn chúng."

Thiệu Quân bật dậy, chiếc ghế kê dưới móng cũng bị hát văng ra...

Hôm đó, Thiệu Quân xách túi tang vật lao tới phòng thí nghiệm của bộ phận kỹ thuật với gương mặt tái mét, vẻ mặt căm tức.

Những thứ được tìm thấy trong ngực Trương Đại Hồ hoàn toàn không phải là thuốc lá bình thường. Nó là thuốc lá được làm đặc biệt với ma túy bọc bên trong.

Mặc dù Thiệu Tam gia chưa từng tiếp xúc với ma túy nhưng tốt nghiệp chính quy từ học viện cảnh sát, ít nhiều cũng biết về trình sát tội phạm, người hay hít phải cũng sẽ biết đây chính là ma túy hay không, hơn nữa lại còn là ma túy đá.

Anh muốn báo với trưởng nhà giam, thôi cò tra xét, thanh giam.

Thiệu Quân vừa đi đến góc hành lang liền bị một cánh tay sắt mạnh bạo kéo đến góc tường.

Hai người mặt đối mặt, đều nhướng mày trừng mắt, La Cường nắm cổ tay không cho anh đi.

La Cường nói: "Màn thầu, em làm gì vậy?"

Thiệu Quân: "Anh túm em lại làm gì? Em đi báo cáo!"

La Cường nói, "Em báo cáo cái gì? Lại can thiệp vào chuyện của đại đội 2 à?"

Thiệu Quân đưa ra túi chứng cứ, tức giận nói: "Anh biết trong mấy điều thuốc này có gì không? Đây là "Ma Quả", bọn chúng tàng trữ ma túy!"

La Cường trông rất bình tĩnh, mấy bao thuốc đó liên quan mẹ gì đến hắn? Hắn không quan tâm đến điều đó. La Cường sờ đầu Thiệu Quân, nói, "Cái dây kéo lớn đó trên bụng em đã khỏi hắn chưa mà em lại hăng hái thế?"

Thiệu Quân: "....."

Thiệu Quân trừng mắt khó tin nhìn La Cường: "Nhưng sao em có thể để yên được?"

La Cường thậm chí không suy nghĩ, nói: "Giao đồ đạc cho cảnh sát Chu đi. Về phần đại đội hai, để bọn họ tự mình xử lý, thanh giam. Em không được phép đi."

Thiệu Quân cau mày, nghiến răng nghiến lợi, nhỏ giọng lầm bầm: "Cái tên này.."

La Cường hai mắt đỏ lên: "Anh nói cho em biết, em không được phép đi!"

Thiệu Quân nghiêng đầu, bĩu môi: "Này, họ La, anh là quản giáo hay tôi là quản giáo vậy? Ai nghe lời ai?"

La Cường khinh thường nói: "Đừng nói chuyện đó với anh! Ông đây là gì của em? Lời anh nói em không nghe à?"

Thiệu Quân: "....."

La Cường là người hiểu rõ nhất màn thầu của mình. Tiểu Thiệu tam nhi nghiêm túc, cẩn thận, trọng hiệp, đôi khi rất tích cực, hay để tâm mấy chuyện vụn vặt, nếu biết ở trên núi có hổ là đứa trẻ này sẽ không sợ trời đất muốn lên núi đánh hổ.

Nhưng La Cường đã trải qua những chuyện trước đây, liệu có chịu để Thiệu Quân đi vào nguy hiểm này một lần nữa?

Đại đội hai tàng trử ma túy thì sao? Có giấu một núi ma túy ông đây cũng không cho em đi!

La Cường nắm chặt cổ tay Thiệu Quân, âm thầm siết mạnh, giữ cho đến khi Thiệu Quân khuất phục, chịu thua, không còn vùng vẫy nữa, để hắn ôm vào góc tường.

La Cường xoa mặt Thiệu Quân, an ủi, trên khuôn mặt là vẻ lạnh lùng điềm tĩnh của một đại ca giang hồ: "Màn thầu, nghe lời anh, chuyện này em đừng lộ mặt, để Chu Tiểu Tân tự mình xử lý, xử lý tốt hay không tốt, người chết cũng là cậu ta."

"Còn chuyện trong ngục, giao nó cho anh, ông đây sẽ thay em điều tra vụ này."

--

La Chiến lớn tuổi hơn Quân em nhưng thôi cho xưng theo vai vế vậy hmu hmu =)))

./.

-----oOo-----

Chương 87

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 87: Ông lão Cổ

Chuyển ngữ: Andrew Pastel

Thiệu Quân không đồng ý với cái câu "người chết cũng là cậu ta" của La Cường kia. Nói vậy là sao?

Đúng là câu nói của một con gấu không có chính nghĩa không có liêm sỉ.

Anh và đội trưởng Tiểu Chu là đồng nghiệp, đồng đội trong cùng một chiến hào. Nếu anh phát hiện ra chuyện này, tất nhiên anh nên đứng lên tố giác mấy tên nhãi gây chuyện bên đại đội 2. Không phải để giành công, mà Thiệu Quân cảm thấy đây là máu chót trong nguyên tắc của anh.

Thiệu Quân trong lòng nghĩ như vậy, nhưng rốt cuộc vẫn nghe theo lời dặn của La Cường mà đưa tang vật lên lãnh đạo, không tiếp tục dẫn thân vào chuyện thanh giam.

La lão nhị bình tĩnh hơn anh và có kinh nghiệm trong giới này, với cả, La Cường là ai có chứ? Sao anh dám cãi lời La Cường được?

Đêm đó, Đội trưởng Tiểu Chu mang theo tất cả quản giáo đại đội 2, trợ lý quản giáo và một trung đội cảnh sát vũ trang đến hành lang, hoàn toàn lật tung khu buồng giam của đại đội 2 lên kiểm tra ...

Từ gầm giường đến tủ đựng quần áo, tủ đựng bát đĩa, chậu rửa mặt, bát cơm, giày dép, sách vở, giấy tờ. Hàng trăm tù nhân lần lượt bị khám xét, cởi quần áo, cảnh sát vũ trang dùng nòng súng xóc quần áo lên kiểm tra...

Sau một đợt thanh giam, Đại đội 2 lại một lần nữa bị tổn thương sức sống, hàng loạt mấy tên nhãi con bị cùm chân, nhốt trong phòng kín, rồi phải đi giáo dục cải tạo.

Sân thể dục tươi đẹp trong mùa xuân, hoa hòe thơm ngát, dưới bóng râm đôi ba người tụ tập.

La Cường ngồi xồm trên chiếc ghế đá không ai dám ngồi trừ hần suốt hai năm qua cạnh sân bóng rổ, ung dung hút thuốc. Một vài thành viên ban bảy bên cạnh đang tán dóc.

Hồ Nham và Thuận Tử đều nói, "Mấy thằng cứng đầu bên đại đội 2 thật ngu xuẩn, đáng đời."

"Còn chẳng phải sao? Dám tàng trữ ma túy, buôn bán ma túy trong tù. Sợ mình trẻ quá muốn chết cho nhanh hay gì!"

Mấy đứa bên đại đội 2 luôn thù địch với đại đội 1, nên lúc bọn chúng bị nhốt, không ít người hả hê xem kịch vui. Vụ thu hoạch mùa thu năm ngoái, Thiệu Quân lặng lẽ đưa La Cường ra ngoài rồi mang về, Trương Đại Hồ, Lương Tử và mấy tên khác theo dõi, rồi nhao nhao báo cáo lên lãnh đạo La Lão nhị "mất tích" trên cánh đồng bí ngô.

Hồ Nham đặc biệt bảo vệ La Cường. Lúc đó Hồ Nham đã nảy dựng lên cãi nhau với đám người kia, nói rằng đại ca của tụi tao không mất tích, đại ca tao tới sườn núi không có ai đi hút một điếu thuốc hay đi ị đi đánh rắm gì đó, là chuyện của đại ca tao, liên quan gì đến tụi mày?! Về sau, Mã Tiểu Xuyên ngày hôm đó làm nhiệm vụ, Mã Tiểu Xuyên và Thiệu Quân có quan hệ thân thiết, thanh niên với nhau không cố làm khó, không hỏi nhiều, nên chuyện của La Cường được cho qua.

La Cường nghe đám người sôi nổi tám chuyện, chậm rãi cắt ngang: "Mấy người thực sự tin Trương Đại Hồ buôn bán ma túy à?"

Thuận Tử: "Bằng không đại ca nghĩ như thế nào?"

La Cường: "Buôn bán ma túy ở nhà tù Thanh Hà? Hơn 40 năm nay tôi chưa từng nghe nói đến. Còn có đường chết này nữa à."

Hồ Nham cong môi khinh thường: "Tại Trương Đại Hồ ngu, muốn có tiền mà không muốn sống."

La Cường nheo mắt suy nghĩ, chậm rãi nói: "Tàng trữ ma túy, để làm gì? Chúng giấu nó cho ai? Chất độc trong điều thuốc đi vào đâu? Có ai ở bên ngoài ứng phó, móc nối không?"

Những gì La Cường hỏi đều là những câu đúng trọng tâm. Thứ Trương Đại Hồ tàng trữ gọi là Ma Quả, một loại ma túy mới, có tính gây nghiện cao, khiến người dùng bị "ngáo đá", mất kiểm soát hành vi, thậm chí sinh ra bạo lực phạm tội. La Cường lăn lộn ở biên giới Tây Nam, chuyện này hẳn là chuyên gia, thứ đó là đặc sản của Myanmar, được nhập lậu từ biên giới, nếu Trương Đại Hồ không có móc nối thì gần như không thể có được nó.

Trong hai ngày này, trưởng nhà giam nổi trận lôi đình, cảnh sát vũ trang lật tung hành lang buồng giam, kiểm tra nhà ăn, kiểm tra kho xưởng, kiểm tra siêu thị, kiểm tra nhà hàng nhỏ, chỉ ước gì có thể xới tung ba tác đất để tìm cho ra con đường vận chuyển hàng lậu vào tù. Một vài điều thuốc ma túy thì cũng không quá nghiêm trọng. Nhưng vấn đề là, ma túy đá còn vào được trong tù, sau này đem cả dao, súng ống, chất cháy nổ vào thì sao? Cả điện thoại di động liên lạc với bên ngoài nữa? Nếu các hàng cấm có thể chảy vào trong nhà tù dễ dàng như vậy thì là phiền toái lớn rồi.

Vì chuyện này, siêu thị Wumart ở tầng dưới của nhà tù buộc phải đóng cửa, bị cảnh sát tra xét. Tất cả mọi người đều than thở, lũ khốn trong đại đội hai đã hại chúng ta rồi, không thể ăn mì gói, giảm bông hay thịt bò nữa!... Tiếng oán than vang dậy trời đất

La Cường nheo mắt, sắc bén quét mắt qua siêu thị, khu nhà tù, tòa nhà văn phòng, nhà xưởng, nhà ăn, kho hàng, cổng sắt lớn ... ánh mắt hẳn cuối cùng lướt qua tường trong, đến tháp canh, rồi phóng

qua tường ngoài.

Người tù già của đại đội 2, Cổ Phúc Quý, kéo chiếc xe rác chậm chậm đi ngang qua sân thể dục, tầm mắt dưới vành mũ lao động quét qua khuôn mặt La Cường.

Người này nghe nói bàn tay trái bị tật, phải đeo găng tay to dày quanh năm.

Việc thu gom rác luôn là trách nhiệm của một số phạm nhân già yếu trong khu nhà tù. Những người này đã ở tù lâu năm, có thành tích tốt, được quản giáo tin tưởng, bình thường không cần đến nhà xưởng làm việc hay tham gia lao động ngoài trời mà chỉ làm nhiệm vụ lau thùng rác và kéo xe rác trong các nhà tù ra đổ vào bãi rác phía sau nhà máy, để xe tải rác vệ sinh định kỳ chở đi.

La Cường nhìn chăm chăm Cổ Phúc Quý một lúc.

Cũng không thể biết từ ngày nào, hay ngày đó, La Cường bắt đầu giúp người tù già đẩy xe rác.

Mỗi ngày hắn rất nhàn nhã trong nhà ăn, nấu có ba bữa, hắn tranh thủ chạy ra ngoài, túm lấy cản trước xe rác, quàng qua ngực mình rồi kéo xe đi.

Cổ Phúc Quý nói: "Không cần cậu giúp đâu."

Khóe miệng La Cường co rụt lại: "Không vất vả đâu, ông đây còn sức lực."

Cổ Phúc Quý nhìn hắn, không nói gì.

La Cường cứ đi theo ông lão như vậy, bám dính như sam, nhìn ông ta mở cửa phòng giam bằng từng chùm chìa khóa lớn, thu dọn thùng rác trong từng ban. Những chiếc chìa khóa này dùng xong thì được giao lại cho quản giáo trực hôm đó.

Liên tục mấy ngày nay, La Cường kéo xe rác không biết mệt mỏi, lúc nhàn rồi ngồi xồm bên cạnh, tán gẫu với ông ta chứ không chịu rời đi.

La Cường đưa một điều thuốc, châm lửa cho bên kia.

Ông lão liếc mắt một cái, khuôn mặt già nhăn lại, ánh mắt lập lòe, dò xét La Cường.

La Cường hít vài nhát và ậm ừ, "Ông già, quê ở đâu?"

Cổ Phúc Quý nói: "Người địa phương."

La Cường: "Các đời trước đều là người địa phương à?"

Cổ Phúc Quý khẽ gật đầu: "Ừm, tổ tiên bốn đời đều là người Bắc Kinh."

La Cường nhướng mày: "Nhà ở đâu?"

Khóe miệng Cổ Phúc Quý run lên: "Hỏi cái này làm gì?"

La Cường cười lạnh: "Chỉ tán gẫu thôi, trước đây tôi sống ở ngoại thành, nông dân, làm nông."

Cổ Phúc Quý khẽ nhắm mắt lại, trầm giọng nói: "Ông đây sống ở rìa Tử Cấm Thành, phố Bắc, Đông Hoàng thành."

Chung quanh bỗng nhiên an tĩnh lại, hai con đé to dưới vách đang đánh nhau, tiếng đé kêu nghe rõ mồn một.

La Cường và ông lão Cổ nhìn chăm chăm vào nhau một lúc lâu. La Cường bất ngờ nhếch một nụ cười đầy ẩn ý, gật đầu.

Cổ Phúc Quý đột nhiên đứng dậy, khẽ hát đầu: "Xe dọn rác ở bên ngoài sắp tới rồi, cậu mau đi đi."

La Cường cũng đứng lên: "Tôi đi đây."

Cả hai cùng lúc vươn tay nắm lấy cản trước của xe chở rác, thành xe rung chuyển dữ dội rồi suýt lật nhào dưới lực đẩy quá lớn! Ông già Cổ sắc mặt thay đổi, La Cường bất ngờ nắm lấy cổ tay ông ta. Cổ Phúc Quý lão đảo muốn giật ra, bàn tay không hoạt động tốt giấu trong ống tay Những ngón tay của La Cường dữ tợn như móng vuốt đại bàng, tóm lấy bàn tay đeo găng dày của ông già từ phía sau, siết chặt nó!

Lão già Cổ tái mặt, tay bị La Cường ấn mạnh vào thanh xe, thanh gỗ suýt bị hai người bọ họ cùng nhau đánh gãy. La Cường đưa tay nắn nắn tay đối phương, hết ngón này đến ngón khác, ánh mắt sắc bén.

Cả người đều đang hồng hộc thở dốc, lúc này phanh xe trọng tải lớn đột nhiên vang lên bên tường ngoài, xe thu dọn rác đã tới rồi.

.....

Cổ Phúc Quý khóe miệng giật giật, chế nhạo: "Lão nhị, sờ đủ chưa?"

La Cường từ từ thả lỏng: "Ừm, đủ rồi."

Cổ Phúc Quý: "Buông ra."

La Cường đột nhiên hỏi, "Tại sao đem thuốc lá vào?"

Cổ Phúc Quý cũng rất bình tĩnh: "Lão nhị, cậu muốn làm phản sao?"

La Cường nhanh chóng lướt qua những chuyện của hắn năm này qua năm khác, và đột nhiên hiểu ra nhiều điều mà hắn vẫn chưa hiểu được. Ánh mắt hắn kinh hãi, sắc bén: "Đàm Long sao lại chết? ... Một mũi tên bắn hai con chim? Thủ đoạn của ông quá độc, khâm phục."

Ông già mặt không chút cảm xúc, bình tĩnh đến đáng sợ: "Cậu muốn đi báo cáo?"

Tiếng đập phá, tiếng đánh nhau, Đàm thiếu gia đôi mắt đỏ ngầu, tia máu bắn tung tóe trên tường, khung cảnh hỗn độn ... hai người nhìn nhau chăm chăm, trước mắt bên tai quanh quẩn tiếng xé gió và ánh mã tấu sáng loáng năm nào.

La Cường vẫn nắm chặt cổ tay người kia, lạnh lùng nói: "Thằng nhóc đó đã chết, tôi không phải là cha của nó, tôi cũng không phải họ Đàm. Ông già, từ giờ không cần điều khiển chiếc xe này nữa. Tôi sẽ chịu trách nhiệm thu gom rác."

Cổ Phúc Quý hí mắt: "Ý của cậu là?"

La Cường nói: "Ý tôi là vậy. Tôi sẽ báo cáo lại với đội trưởng. Từ nay về sau, tôi phụ trách, ông có thể nghỉ ngơi. Ông đây đã quen thuộc với các quản giáo, hôm nay tôi sẽ cho ông nghỉ hưu. Tôi - thay thế - ông."

La Cường mạnh mẽ gằn từng chữ một, không để bên kia phản bác. Câu nói "Hôm nay tôi sẽ cho ông nghỉ hưu" như kim đâm vào mắt, hai mắt Cổ Phúc Quý đỏ bừng, ngón tay run rẩy ...

Kể từ ngày hôm đó, ông già Cổ đã thực sự "nghỉ hưu".

Ngày hôm sau, ông ta ốm không dậy nổi, không ra khỏi buồng giam, cũng báo đội trưởng Chu của Đại đội 2 nghỉ ốm dài hạn.

Cổ Phúc Quý bị ốm. Mặc dù người của Đại đội 2 không chịu sự quản lý trực tiếp của đội trưởng Thiệu bên Đại đội 1 nhưng Thiệu Quân vẫn quan tâm, đến buồng giam thăm hỏi: "Ông Cổ, có gì khó chịu không? Có cần đi bệnh viện không? "

Ông già Cổ nằm trên giường liếc mắt xua tay: "Tôi thật sự không dám làm phiền cảnh sát Thiệu."

Thiệu Quân nghiêm túc: "Tôi có thể giúp ông đăng ký thêm một suất thăm người thân, để người nhà đến thăm và chăm sóc cho ông."

Cổ Phúc Quý miễn cưỡng cười nói: "... Không có người ở nhà, cũng sẽ không có người tới gặp tôi."

Thiệu Quân nghe thấy thế, càng thông cảm, nói: "Vậy sau này cần gì thì cứ nói cho tôi biết".

Thiệu Quân để một lọ bột protein và một hộp bánh ngọt mua trên thành phố lên tủ giường trước khi rời đi.

Đội trưởng Thiệu luôn rất trượng nghĩa với các tù nhân, không bao giờ bắt nạt, tất cả tù nhân trong khu vực nhà tù thứ ba đều biết, đều muốn gặp đội trưởng Thiệu. Ông già Cổ muốn nói gì đó lại thôi, chỉ gật gật đầu, nhìn chằm chằm bóng lưng Thiệu Quân đi ra ngoài thật lâu, ánh mắt chậm rãi tối đi ...

Mỗi tuần có hoạt động tự kiểm điểm và tố giác, La Cường nhìn xấp giấy trước mặt, hấn suy nghĩ một lúc rồi viết xuống giấy.

Những gì được viết trên tờ giấy thật sự khủng khiếp, nếu nó đến tay lãnh đạo, khu vực nhà tù thứ ba sẽ lại nháo nhào thêm một lần nữa.

Thật không dễ dàng gì để viết ra hơn nghìn chữ chỉ với vài năm đi học tiểu học và trung học cơ sở. Sau khi viết xong, La Cường cầm tài liệu tố giác suy nghĩ, cau mày, trầm mặc, sau đó âm thầm vò nát nó, xé thành từng mảnh, không đưa cho các quản giáo ...

Giang hồ có quy tắc của nó. Chuyện liên quan đến hấn, đừng chạm đến hấn, làm đại ca phải có nghĩa vụ gánh vác nó; còn nếu không liên quan, đừng nên xía mũi vào.

La Cường đã đi trên con đường này nhiều năm như vậy, hấn vẫn nắm rõ quy tắc. Phản bội, tố giác, ngáng chân, hai mang, lật lọng ... Đều là những thứ đáng khinh thường. Ngay cả khi hấn có thể nhờ bản tố cáo này để xin giảm án, thì hấn cũng không muốn làm, đối

với hắn đó là nhục nhã. La Cường không bận tâm đến việc có thể gây ra bao nhiêu xáo trộn giữa tù nhân và quản giáo của Đại đội 2. Hắn chỉ nghĩ đến màn thầu lòng hắn nhớ thương, chỉ cần Màn thầu sống yên ổn, không có chuyện gì là được. Hắn không muốn nổ tung những cái gai nhọn, gây rắc rối cho Màn thầu.

./.

-----oOo-----

Chương 88

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 88: Nhân vật bí ẩn

Chuyển ngữ: Andrew Pastel

Vài ngày sau, vào một buổi chiều, La Cường lấy cán lăn bột ra, tự tay trở tài trong nhà ăn, làm món mì cà tím.

Hắn nhào bột ra vừa đủ, không bị cứng hay mềm, rồi rắc một ít bột áo lên thớt, dùng cán lăn từ từ đẩy cục bột theo hướng từ trong ra ngoài, cán thành một tấm bột lớn. Lúc này quán miếng bột xung quanh cán, rồi dùng ngón tay đẩy cán ra ngoài, cán bột theo hướng khác rồi tiếp tục cuốn, cứ thế cán qua lại, bột càng ngày càng mỏng. Sợi mì được cắt như thế này rất mỏng, dai và chắc ...

Đây là cách cán mì bằng tay gia truyền từ bố La, một người Bắc Kinh xưa. Đầu xuân lập hạ thời tiết nóng ẩm mà ăn mì cà chua, mì cà tím, mì đậu cô-ve, hay mì thịt băm dưa cải vị thanh thanh sẽ rất ngon miệng.

Hồ Nham ngồi vào bàn, một tay chống má, nhìn La Cường cán bột không chớp mắt.

La Cường không nâng mi, hừ mũi: "Nhìn cái gì mà nhìn, chưa từng thấy à? Mẹ cậu không làm mì cho cậu sao?"

Hồ Nham ném sang một cái nhìn quỵến rũ, nói, "Mẹ em cũng có làm, nhưng mẹ em không bắt mắt bằng anh."

La Cường: "....."

La Cường cũng hết cách với cái kiểu tán tỉnh bất chấp và da mặt

dày như râu của tiểu hồ ly, bèn vung cây lăn trong tay lên: "Đi cắt tóc đi! Toàn thân dính đầy râu tóc, rơi hết lên mặt...!"

Hồ Nham nhún vai nói: "Hôm nay không có ai cạo đầu, tiệm ế, rảnh rồi đến xem anh không được sao?"

La Cường: "Nhóc con, cậu có thể cút đi được không."

Hồ Nham: "Đội trưởng Thiệu đến thì em đi ngay."

Chiếc xe tải đông lạnh do công ty phân phối bên ngoài đến nhà ăn khu nhà tù chậm rãi lái vào, phanh gấp ở cửa sau nhà ăn, tài xế nhảy ra khỏi xe.

Lần trước La Cường đã chui dưới sàn xe này, vượt ngục chạy ra ngoài làm việc.

La Cường nhìn thấy qua cửa kính lớn của nhà ăn, đặt cục bột trong tay xuống, cởi tạp dề lau tay, mở rèm cửa, đi ra ngoài giúp tài xế dỡ hàng.

Gương mặt ngăm đen của tài xế Trương nở nụ cười thành thật, nhìn La Cường gật đầu, họ đều quen mặt nhau, không cần nói nhiều. La Cường định đi ra sau xe bê hàng thì bác Trương ngăn lại: "Đừng lo, tôi có người giúp."

Tài xế Trương quay đầu lại chỉ vào người thanh niên đang bưng một thùng chân gà đông lạnh: "Là cậu ấy đó, Huy Tử, hai người làm quen đi, sau này cậu ấy sẽ thay tôi lái xe đưa hàng."

La Cường ngạc nhiên, đứng thẳng dậy nhìn chằm chằm vào người mới. Người thanh niên này cắt tóc đầu đinh, cổ và cánh tay rám nắng, tay chân nhanh nhẹn, siêng năng, nhưng có vẻ kiêu lời, chỉ trong chốc lát đã chuyển được hơn chục thùng hàng, không nói một câu dư thừa nào.

La Cường nghiêng người đưa điều thuốc cho bác tài, châm thuốc,

hỏi: "Tài xế Trương, bác nghĩ giao hàng luôn à?"

Người tài xế rít thuốc: "Ừm, tôi gửi hàng cho nhà tù Thanh Hà cũng tám năm rồi. Tôi già rồi, mệt mỗi vì chạy đường dài, lại ít tiền. Các con tôi thuyết phục tôi về hưu càng sớm càng tốt!"

La Cường hỏi thêm: "Trưởng nhà giam có biết không? Bác đã báo chưa?"

Tài xế nhiệt tình nói: "Đương nhiên là tôi đã báo. Cậu thanh niên này rất siêng năng, làm ở công ty chúng tôi hơn một năm, không có vấn đề gì! Tương lai cậu sẽ gặp cậu ta thường đấy, lần sau tôi sẽ không đến nữa, chỉ mình Huy Tử đến."

La Cường chậm rãi gạt đầu ...

Người thanh niên tên Huy Tử đang bưng một hộp cà tím, nhìn trái nhìn phải trong kho chứa đồ, ấp úng nói: "Đề ở đâu?"

Hồ Nham ngậm một viên kẹo trong miệng, dùng đầu lưỡi gảy gảy, mí mắt xinh đẹp liếc nhìn người ta một cái, cũng không thèm nhấc tay, lấy mắt ra hiệu: "Cà tím để ở góc tường."

Ở đâu có "những thứ bắt mắt", ở đó có tiểu hồ ly thông minh hoạt bát. Đồng chí Tiểu Hồ nhìn lên nhìn xuống người mới, tiếp tục nói chuyện phiếm: "Này, anh tên gì vậy? Anh người ở đâu?"

Huy Tử liếc nhìn Tiểu Hồ, mím môi, im lặng, giống như người câm, hay nói đúng hơn là giống bị tự kỷ, không muốn giao tiếp.

Huy Tử cao ráo to con, khuôn mặt dài lấm lem, mồ hôi nhễ nhại, cùng bụi bặm từ hai bên mặt chảy xuống cổ, chảy xuống cổ áo lao động, lộ ra xương quai xanh ở cổ áo, Khuôn ngực trông mạnh mẽ rần rần, vai thật rộng. Người đàn ông này có mái tóc đen cứng, lông mày rậm, mắt to, nét gò má và cằm sâu, làn da màu đồng sáng bóng, trông như một người Quảng Đông-Quảng Tây miền Nam điển hình.

Hồ Nham liếc nhìn, không nhìn được nhìn cái thứ hai, rồi cái thứ ba, cẩn thận nhìn đôi mắt sâu hai mí ...

Tiểu Hồ ra lệnh: "Đằng kia, đằng kia, khoai tây để đằng kia!"

"Để chân gà trong tủ đá đằng đó!..... Cải thảo ở góc tường, đang nói góc tường cơ mà!..."

Huy Tử bị y sai sử xoay tới xoay lui, rũ mồ hôi, đứng thẳng người sững sờ, ngờ ngác nhìn Hồ Nham rồi quay đi.

Hồ Nham nhìn chăm chăm eo lưng, móng đui cường tráng của người thanh niên, lớn tiếng lẩm bẩm: "Khỏe đấy, nhưng đầu óc chậm một chút, không hiểu chuyện gì cả..."

La Cường đang dựa vào cửa, bất động như một bức tượng thần giữ cửa. Ngậm điếu thuốc trong miệng, tàn thuốc gần như cháy đến môi, hấn nhìn người mới đến không chớp mắt.

Hấn dùng ánh mắt ra hiệu tiểu hồ ly lẩm miệng im lặng.

Hồ Nham ghét bỏ, buồn chán nghịch quả bóng chuyền trên tay. Đồng chí Tiểu Hồ gần đây đang tập luyện bóng chuyền chăm chỉ để có cơ hội thi đấu. Mọi người trong ban 7 ai cũng chơi bóng chuyền bải biển với La Cường, giành chức vô địch giải đấu trong tù. Hồ Nham là người thấp nhất, không có cơ hội chơi, thật sự ức đến phát khóc.

Hồ Nham rướn cổ lên đệm bóng, bóng đập vào cổ tay y.

Quả bóng chuyền bay chéo ra, rất mạnh, xẹt đến mặt Huy Tử!

"Này anh..."

Hồ Nham gọi.

La Cường thấy vậy, vô thức bật lưng ra khỏi khung cửa, vươn tay định chặn lại.

Huy Tử mồ hôi nhễ nhại hai tay bưng một hộp khoai tây lớn, nhìn quả bóng chuyền bay thẳng ra cửa trong nháy mắt!

Quả bóng chuyền đầy hơi rất cứng, đập vào có thể sưng nửa mặt chứ không đùa được đâu. Chớp mắt chỉ nửa giây, Huy Tử một tay ôm hộp nhựa, tay kia đột ngột vung ra như roi, nện quả bóng chuyền bật ra "bốp" một tiếng. Ánh mắt hơi tức giận và quả bóng nảy lòng cùng nhau bay thẳng vào mặt Hồ Nham!

Hồ Nham sững sờ há miệng, không có phản ứng.

La Cường bước tới đánh bay quả bóng đang bay về phía Hồ Nham, kéo Hồ Nham ra phía sau che chắn, bày ra tư thế sẵn sàng lao đi.

Hộp khoai tây lớn đó nặng cũng khoảng 25kg.

Điều thuốc từ khóe miệng La Cường rơi xuống đất, lưng duỗi thẳng, ánh mắt sắc bén ...

Thanh niên áo đen vững vàng bắt lấy một hộp khoai tây, tiến vào trong kho chứa đồ, ủ rũ bước ra, lau mồ hôi trên mi mắt, vẻ mặt vô cảm, giống như một khúc gỗ.

Chiếc xe tải từ từ chuyển động, người ngồi trên ghế phụ đột nhiên ngoái đầu lại, ánh mắt quét qua Hồ Nham, lạnh lùng nhìn La Cường, sau đó nhanh chóng quay đầu lên...

"Thấy ghét..."

"Còn đánh bóng lại phía tôi..."

"Tôi không cố ý mà."

Tiểu Hồ thấp giọng lầm bầm, chưa bao giờ bị người khác đối xử tàn

nhấn như vậy, hơi xấu hổ. Uống công này giờ y thấy anh ta cao ráo ưa nhìn, mạnh mẽ đẹp trai.

La Cường liếc mắt về phía chiếc xe tải đang rời đi, lạnh lùng nói: "Đánh tốt lắm."

Hồ Nham: "Ai đánh tốt?"

La Cường xoa đầu Hồ Nham, khóe miệng cong lên: "Cậu, rất tốt, gọn gàng."

.....

Kể từ ngày hôm đó, lái xe đến nhà ăn của khu nhà tù thứ ba để giao hàng hàng tuần thật sự đổi thành Huy Tử đầu đình này.

Người này mặc đồng phục chỉnh tề có gắn huy hiệu tên công ty, mỗi lần trở lại đều mặt mày lấm lem, cùng với cái trán râm nắng, đến đúng giờ, làm việc rất chăm chỉ, mà vẫn không nói câu nào, mặc kệ mọi người.

Từ khi Huy Tử này đến giao hàng, La Cường mới phát hiện ra, lần nào Hồ Nham cũng chạy đến nhà ăn đứng gác, giống như cả hai đã hẹn nhau vậy.

Hồ ly chạy đến nhà ăn, Thiệu Quân không thể ngồi yên, nhấp nha nhấp nhồm, cũng chạy đến nhà ăn hai lần một ngày, kiểm tra các chốt, rình rập theo dõi.

Vì thế, nhà ăn ở khu giam số ba đã trở thành một cảnh tượng như thế này:

Huy Tử giao hàng, ra vào mồ hôi nhễ nhại, bưng bê đồ đạc;

Đồng chí Tiểu Hồ đi loanh quanh sau lưng người thanh niên, nhìn lên nhìn xuống, hỏi han luôn miệng;

Thiệu Tam gia ngồi trên chiếc ghế mây cạnh cửa, nheo mắt dưới chiếc mũ cảnh sát, nhìn chằm chằm từng cử động của Tiểu Hồ, ngón tay búng búng đùi cui quanh eo anh;

La Cường đứng bên chiếc thớt mặc tạp dề tiếp tục nhào mì, cuộn bột, nhân tiện câu có câu không trầm trồ khen ngợi góc mặt nghiêng thần thánh của Mãn thâu xinh đẹp ...

Hồ Nham nghiêng đầu, cầm tấm biển nhỏ trên ngực Huy Tử lên, cẩn thận nhìn nhìn.

"Anh tên Lê Huy à?"

Người bên kia hờ hững gạt đầu, ánh mắt nhìn thẳng, giống như trời sinh không biết liếc mắt.

Hồ Nham: "Anh không phải là người địa phương đúng không? Tôi thấy anh không giống."

Huy Tử ngẩn người một lúc mới nói: "Quê tôi ở Quảng Tây."

Hồ Nham: "Sao anh đến tận Bắc Kinh làm việc vậy? Không tìm được việc làm ở quê à?"

Huy Tử: "....."

Hồ Nham bĩu môi: "Này, anh có thể nói thêm vài câu tiếng người được không?"

Huy Tử lạnh lùng nhướng mi, đột nhiên hừ mũi, "Thế cậu có thể bớt nói vài câu tiếng người được không?"

Hồ Nham: "....."

Thiệu Tam gia không nhin được xì một tiếng: "Không nói gì chắc cậu ta chết ngạt mất."

La Cường vừa vui vẻ cán bột vừa chọc: "Tiểu Hồ, học tiếng mèo kêu đi." (*mèo méo meo mèo meo?????*)

Hồ Nham bị mọi người chọc, cúi kính bĩu môi, ôm một chùm nho bỏ chạy, quay lại tiệm hớt tóc làm việc.

Nhà tạo mẫu tóc Mr.Hồ ở Khu giam số 3 có kiểu đầu rất khác. Những người khác thì cắt húi cua, gần như cạo trọc, chỉ có Mr.Hồ vì tác phong nghề nghiệp, ăn diện thật nhiều, quyết không thể đụng hàng với các tù nhân khác, vì thế để dài phần tóc mái hơn hai phân, vuốt keo xịt tóc tạo kiểu rất ngẫu.

Hai năm qua, nhà tù cũng đã ban hành quy định mới, chú ý đến nhân quyền, tù nhân không phải ôm đầu ngồi xổm nữa, trong tù không còn cấm đoán rõ ràng đồng tính luyến ái, thậm chí còn cho phép tù nhân nhuộm tóc.

Các quy định mới của nhà tù vừa được ban hành, ngay lập tức khu nhà tù nữ bên cạnh nhuộm đủ mọi màu sắc như một đàn vịt hoang. Một vài cặp tù nhân nữ còn bắt đầu nắm tay nhau công khai trên sân thể dục. Trong khu giam nam cũng có một vài thanh niên nhuộm màu vàng chóa. Mr.Hồ của chúng ta lần này lại phải độc nhất vô nhị, y tự nhuộm cho mình một màu tím sáng, lúc chạy ra ngoài, mái tóc chói lóa dưới ánh mặt trời.

Huy Tử từ dưới vành mũ lưỡi trai phóng ra một ánh mắt tối tăm khó đoán, mồ hôi lấm tấm trên hàng lông mi đậm.

Hồ Nham vừa đi vừa ăn nho, lúc đi còn đánh hông quyền rũ ý vị.

Huy Tử không thể không nhìn theo mái tóc màu tím trên đầu Hồ Nham, liếc nhìn một lần, rồi lại thêm một lần nữa ...

Hồ Nham đang cạo đầu một tù nhân trong tiệm hớt tóc nhỏ của y, nhìn trong gương, thấy một người đàn ông cao lớn đang đứng trước ngưỡng cửa, giống như một cái cọc gỗ.

Hồ Nham quay đầu lại: "Ôi, sao anh lại đến đây?"

Huy Tử bước vào nhìn quanh: "Tiệm của cậu à?"

Hồ Nham ném một cái nhìn đác thẳng lên tấm biển ở cửa: Tiệm làm tóc tịnh lệ mị ảnh ở khu giam số 3 Thanh Hà.

Tiệm làm tóc tịnh chết tiệt ... Huy Tử liếc nhìn bảng hiệu, khoe miệng hơi cong lên: "Vậy thì, cậu cắt cho tôi một kiểu đi."

Hôm đó Huy Tử thực sự ngồi trước mặt Hồ Nham, quản giáo trông tiệm thấy người này là người giao hàng cho nhà ăn cũng không ngăn cản.

Hồ Nham nói: "Mặt của anh bẩn quá, tôi không bắt đầu được, tôi rửa mặt cạo râu cho anh trước đã."

Huy Tử lạnh lùng: "Ừ."

Hồ Nham lại nói: "Tôi cắt tóc cho tù nhân kiếm điểm công. Tôi cắt tóc cạo râu cho anh thì được gì?"

Huy Tử: "... Cậu thích ăn nho phải không? Trong xe tải có hai chùm nho hồng, cho cậu đấy."

Hồ Nham tạo bọt cho hấn, rất đều luyện và chuyên nghiệp, đầu ngón tay của y không nhẹ cũng không nặng xoa bóp, để hấn ngã ra sau một cách thoải mái, hầu kết trên cổ từ từ run lên ...

Hồ Nham dùng hai ngón tay cầm lược lam, ghé sát vào mặt người kia, rất gần, tỉ mỉ. Người này rửa mặt sạch sẽ cảm giác hoàn toàn khác với lúc ở bản, khuôn mặt dài gầy, sống mũi cao thẳng, hốc mắt sâu, ánh mắt lãnh đạm.

Huy Tử liếc mắt, nơi mỏng manh nhất trên cổ hấn hoàn toàn lộ ra, trượt động dưới lược dao của Hồ Nham.

Hắn xuyên qua lông mi ngắm gương mặt tập trung nghiêm túc của Hồ Nham. Da của Hồ Nham trắng và mỏng, những người có nước da này thường có nhiều nốt ruồi, nhìn gần là thấy. Đồng chí Huy Tử đếm từng cái một trên gương mặt của đồng chí Tiểu Hồ, trên trán, khóe mắt, chóp mũi và khóe miệng cũng có vài nốt ruồi nhỏ màu đen.

Hồ Nham lần này không dùng tông-đơ đẩy mà cắt một kiểu tóc sờ trường của y. Khuôn mặt gầy tuấn tú xuất hiện trong gương, đường nét lưu loát, tóc mai hai bên mỏng như đao tước.

"Hài lòng không?" Khóe miệng Hồ Nham cong lên.

Huy Tử gật đầu, không nói gì, nhìn thẳng vào người trong gương ...

Hồ Nham cầm lấy tay hắn, nhẹ nhàng xoa nắn khớp ngón tay, động tác lộ ra vẻ trêu tức, đôi mắt mỏng manh thanh tú cong thành hình trăng khuyết, thản nhiên nói: "Tôi cắt móng tay cho anh nhé."

.....

Đêm đó, trong nhà tắm, một bày đại đội 2 vừa đi tắm xong, một bày lớn từ các ban 5, 6, 7, 8 đã ồn ào lao vào. Trong bồn tắm chiến đấu mười lăm phút, không có thời gian lè mề, từng người một nhanh chóng cởi dép lê cởi quần áo, cởi sạch trong vòng 15 giây.

La Cường lẩn trong đám đông, vẻ mặt bình tĩnh, ánh mắt đầy cảnh giác quét qua các khuôn mặt, lướt qua từng người một.

Hắn tiếp quản công việc thu gom rác, ngày nào cũng nhìn chằm chằm nhất cử nhất động của trạm rác, bây giờ có một Huy Tử xa lạ đáng ngờ ở cửa sau nhà ăn, ra vào khu giam hàng tuần, sao La Cường không thể để ý đến?

Tất cả các manh mối đều âm thầm dự đoán có thể có lộn xộn trong

nhà tù Thanh Hà. Một cuộc lộn xộn còn nghiêm trọng hơn lần trước Đàm Long lên kế hoạch vượt ngục, hơn nữa còn có người đứng sau.

La Cường đưa mắt ra hiệu cho Thuận Tử, Thuận Tử biết, trong lúc quản giáo không chú ý, anh ta ngòì xỏm xuống giả vờ xoa chân, đưa tay chạm vào bên dưới ống sườn cạnh cửa sổ ...

Thuận Tử chạm vào thứ gì đó, mở lòng bàn tay ra chỉ cho La Cường.

La Cường nhìn lướt qua, lưỡi dao nhỏ, đinh sắt, tua vít ... đều do lợi dụng lúc làm việc trong nhà xưởng lấy cắp ra. Số lượng rất nhiều, rõ ràng không thể được thực hiện trong một hai ngày. Các quản giáo cũng sẽ để ý nếu đồ đạc bị thất lạc trong nhà xưởng, vì vậy những thứ này hẳn đã được cất giữ từ lâu.

La Cường hát đầu, ý bảo Thuận Tử đặt đồ vật lại như cũ, để đối phương không phát hiện ra.

Những thành viên ban bảy đáng tin cậy tám xong bước ra mặc quần áo, La Cường từ trong quần áo lấy ra một điếu thuốc ướt, châm lửa rít một hơi.

Đồng chí Tiểu Hồ nổi máu quậy phá, nhét một hộp xà phòng vào đũng quần lót, nhảy lên chiếc ghế dài giữa phòng, trước mắt bao người xoa xoa nắn nắn.

Cả đám cười lăn cười bò, La Cường liếc mắt cười mắg: "Này, đồ hư hỏng, đũng quần không có hàng mà còn nhét vào".

Hồ Nham: "Cắm vào mới biết có hay không chứ."

La Cường: "Chỉ nhìn thôi ai chẳng biết là thật hay giả?"

Hồ Nham: "Anh, anh thấy được đũng quần của em là giả mà không cần cắm vào. Còn người ta cắm cả người vào khu giam của mình

mà anh vẫn chưa đoán ra gì sao?"

La Cường đột nhiên sầm mặt, hấn ngoắc ngoắc ngón tay với Tiểu Hồ, vẻ mặt không đổi ...

Một nhóm người ban bầy con chưa kịp lau khô người đã nhanh chóng mặc lại tù phục trở về buồng giam, đóng cửa lại, tập trung đông đủ mở cuộc họp kín.

La Cường hỏi: "Tiểu Hồ, nãy cậu nói vậy là có ý gì?"

Hồ Nham nhíu mày nói: "Đại ca, anh nghĩ em có ý gì? Em không tin anh không nhìn ra. Huy Tử ở nhà ăn chắc chắn có vấn đề!"

Hồ Nham suy nghĩ nhanh trong đầu, hai mắt sáng rực, hạ giọng cáo cáo với ban trưởng những tin tức y thu thập được mấy ngày nay: "Đại ca, em đã đi hỏi thăm về mấy đũa gian trá bên đại đội 2, Xe chở rác thu thập mọi thứ từ mỗi phòng giam, đó là cách liên lạc của chúng để thông đồng gây rắc rối! Có người bên ngoài trợ giúp, và thuốc lá ma túy chắc chắn không phải được làm từ siêu thị Wumart tầng dưới của chúng ta, chúng được giao từ bên ngoài vào! Còn nữa, giao hàng cho nhà ăn lại trùng hợp thay đổi nhân sự. Còn chuyện rất quan trọng, có lần em lấy bóng đánh vào anh ta, anh ta vừa ôm mấy chục cân khoai tây bằng một tay vừa vung tay còn lại đỡ bóng, anh xem kiểu này mà chỉ là tài xế bình thường sao! Anh ta chắc chắn có võ, bên trái ngón tay giữa còn có vết chai do cầm súng nữa, như luyện tập từ nhỏ vậy, đại ca anh phải hết sức đề phòng!!!"

Tiểu hồ ly hít hơi nói liên tục, ý rất rõ ràng. Hơn nữa, y cũng có mạng lưới quan hệ rộng, có nhiều "bạn", nhiều tai mắt, lại thích hỏi han nên cái gì cũng biết.

Tất cả những gì Tiểu Hồ đều khớp với suy nghĩ trong đầu La Cường. Hấn nghe vậy, hai mắt sáng lên, khóe miệng nở một nụ cười tán thưởng: "Nhóc con, cũng khá đấy chứ."

Khóe miệng Hồ Nham vẽ một hình lưỡi liềm: "Hừm, bọn chúng mèo

quào thế kia, sao giấu được em?"

La Cường đùa: "Ông đây còn nghĩ cậu để mắt đến tên Huy Tử đó chứ."

Hồ Nham khinh thường nói: "Ai để mắt đến anh ta? Sao em để mắt đến anh ta được?... Anh không biết em đang để mắt đến ai sao?"

La Cường: "....."

La Cường: "Nói vào vấn đề chính đi!"

Thuận Tử nói: "Đại ca, chúng ta có nên báo cáo với Đội trưởng Thiệu và trưởng nhà giam không?"

La Cường nhanh chóng lắc đầu: "Trước mắt đừng nói ... Huy Tử không ra tay, đến nhà ăn chỉ để làm việc, chúng ta không nắm được nhược điểm gì của hắn ta."

Thuận Tử nói: "Vậy chẳng lẽ đợi đến khi có chuyện gì?"

La Cường cân nhắc: "Xem đám người kia định làm gì cái đã."

Hồ Nham nói nhỏ: "Bọn này, chia ra hai đầu, một nhóm truyền đồ vào trong bằng đường rác thải, nhóm còn lại thì mở thêm đường giao hàng cho nhà ăn, gian lận đến hai đường, là chuẩn bị làm gì chứ ... "

Mặt La Cường chợt lạnh đi, lòng bàn tay nghiền tàn thuốc đang cháy dở xuống mặt bàn từng tắc một.

Hồ Nham và La Cường gần như thốt lên cùng lúc.

Hồ Nham: "Đại ca, em hiểu rồi !!!"

La Cường: "Ông đây biết, lũ khốn nạn này ... chúng đang thông đồng với nhau để trốn khỏi nhà tù!"

./.

-----oOo-----

Chương 89

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 89: Lộ mặt thật

Chuyển ngữ: Andrew Pastel

Ông già họ Cổ thu gom rác, thanh niên đầu đình Huy Tử sâu không lường được giao hàng cho nhà ăn, và những vũ khí tàng trữ trong nhà tắm của đại đội hai, các manh mối khác nhau dần được kết nối, La Cường đã mơ hồ đoán được, có kẻ đang lên kế hoạch vượt ngục tẩu thoát, và lần này sẽ là một trận ra trò, rõ ràng là kỹ lưỡng hơn nhiều so với việc Đàm đại thiếu đào đường hầm đầy khí metan ở ruộng rau ...

Trong đầu La Cường hiện lên khuôn mặt hắc bạch phân minh, bướng bỉnh và cố chấp của Thiệu Quân.

Trong đầu hắn cũng lờn vờn không ngừng khuôn mặt kiêu ngạo của Đàm Long, thoáng qua Màn thầu nằm trên đất máu chảy đỏ cả người ...

Buổi tối lên sân thượng, La Cường lấy tay chống, vừa ló đầu ra khỏi ống thông hơi, con mèo con trốn trên mái nhà đã siết chặt cổ áo hắn.

Thiệu Quân như không nhận được nữa, túm lấy La Cường tha hắn lên mái nhà, bật chân nhảy lên ôm chầm lấy La Cường, cắn ngấu nghiến.

"Ừm....."

La Cường trong lòng ngực rên lên: "Làm gì vậy, cục cưng..."

"Nhớ anh, muốn cắn anh!"

"Em cắn chết anh! Em cắn, ưm ... a..."

Thiệu Quân mút lấy La Cường, nhấm nháp, cắn xé, còn phát ra tiếng rên rỉ nhỏ từ khe miệng, như một con dã thú dục cầu bất mãn, lúc nào cũng đói, lúc nào cũng muốn. Ở độ tuổi của anh, đó là sự kết hợp hoàn hảo giữa ham muốn thể xác và khao khát cảm xúc. Mấy năm áp lực, bị đè nén, từng phút từng giây ở bên La Cường sẽ cảm thấy rất nhẹ lòng, nhưng bây giờ thì sao, một tuần thậm chí cả tháng mới lên lút được một lần thì làm sao mà chịu được.

La Cường để Thiệu Quân gặm cắn thỏa thích, sau đó ấn anh từ phía sau "làm việc". Làm xong cả hai ôm nhau thở dốc.

La Cường ôm Thiệu Quân, dùng ngón tay vuốt lại mái tóc tán loạn, khuôn mặt trầm tư: "Màn thầu, gần đây lúc em trực ban có đem dùi cui và các đồ tự vệ không."

Thiệu Quân: "Có."

La Cường: "Buổi tối đừng ngủ trong phòng làm việc, về ngủ trong phòng thuê ở tỉnh đi, cũng đừng ở trong nhà giam."

Thiệu Quân mở nửa mắt ra: "Sao vậy? Ghế xô pha thoải mái lắm, là Tam nhi nhà anh hiếu thuận cho chúng ta mà!"

La Cường hừ lạnh: "Thoải mái nhưng không an toàn. Buổi tối đừng ở trong ngục."

Thiệu Quân: "... Lão nhị, anh bị sao vậy?"

La Cường đè nén vấn đề trong lòng, gương mặt hẩn lộ ra vẻ lạnh lùng nặng nề, hẩn không muốn để Thiệu Quân dính líu đến chuyện đó. Hẩn đã biết quá nhiều về tính tình ngang bướng của đứa trẻ này, nếu Thiệu Quân biết, anh sẽ không bao giờ tránh né. Thật khó để đảm bảo không có một Đàm Long điên cuồng thứ hai trong nhà tù

này, Mản thầu còn có nội tạng thứ hai để bị phá hủy sao?

Vấn đề này sớm muộn gì cũng sẽ được giải quyết, nhưng La Cường hy vọng có thể kiểm soát toàn bộ hậu quả trong phạm vi của mình mà không ảnh hưởng đến Thiệu Quân.

La Cường nói, "Mản thầu, lần trước em đưa anh ra khỏi nhà tù, còn nhớ tại sao hai chúng ta ra ngoài được không? Tại sao anh qua mặt được máy dò hồng ngoại không?"

Thiệu Quân cười nói: "Nhớ chứ. Em nói anh trốn trong kho lạnh của xe, anh thì trốn trong thùng nước dưới xe."

Mắt La Cường sâu hút nhìn Thiệu Quân: "Em nhanh chóng thông báo cho đại đội trưởng của họ, để sau này mọi tên nhóc đứng gác sẽ kiểm tra kỹ càng cả thùng xe lẫn dưới sàn xe, chốt vân tay hay móng mắt cũng phải cẩn thận."

Thiệu Quân nhướn mày: "Gì vậy? Nếu họ kiểm tra nghiêm ngặt, sau này làm sao đưa anh ra ngoài nữa?"

La Cường cau mày, "Mẹ kiếp, nếu anh có thể ra, những kẻ khác cũng có thể ra!"

Ánh mắt Thiệu Quân từ từ trở nên cảnh giác: "Lão nhị, rốt cuộc anh muốn nói cái gì?"

La Cường vô cảm: "Ông đây đang bảo em báo cáo trường hợp này lên để bọn họ ngăn chặn.."

Thiệu Quân: "....."

Đêm hôm đó, La Cường vẫn không nói sự thật cho Mản thầu.

Thiệu Quân cảm thấy có điều gì đó không ổn, vài ngày sau anh trở nên cảnh giác, không nói chuyện vô nghĩa với La Cường nữa, anh quay người đi kiểm tra nhà ăn.

Thiệu Quân lật tung nhà ăn tù trong ra ngoài, đặc biệt là cửa sau và phòng chứa đồ, tủ lạnh, tủ đông và các hộp rau. Anh muốn tìm thử xem trong mấy đồng cà tím khoai tây đó có máy nghe lén hay không; bệnh nghề nghiệp của cảnh sát trời dậy, nhìn đâu cũng thấy đáng ngờ.

Thiệu Quân cũng đã kiểm tra các vườn cây ăn quả và các ô trồng rau trong khu giam số ba. Anh lần mò những chi tiết giống như khi điều tra vụ Đàm Long vượt ngục, nhưng không có đường bí mật trong vườn cây ăn trái, không có cửa bí mật trong ruộng rau, anh thực sự không nghĩ ra làm sao một tù nhân trong đây có thể vượt qua bốn cánh cổng điện tử được canh gác chặt chẽ được, lẽ nào gắn cánh bay ra?

Đêm đó cũng là lần cuối cùng La Cường và Thiệu Quân hẹn hò trên sân thượng tòa nhà xường.

Hai ngày sau, La Cường đẩy xe rác, mang theo túi rác bước vào hành lang thu gom rác trong từng phòng giam. Bước vào một buồng giam của ban nào đó trong đại đội 2, không có ai bên trong, ánh mắt La Cường nhanh chóng quét các góc khuất, cuối cùng lôi ra một tờ giấy bóng rất bắt mắt từ thùng rác trong góc...

La Cường mở mảnh giấy ra, chỉ liếc nhìn nó, sắc mặt đã thay đổi rõ rệt!

La Cường nhanh chóng quay đầu lại.

Hắn nhảy ra khỏi cửa, đằng xa phớt qua một bóng đen.

Hắn chạy nhanh như chớp ra khỏi khu buồng giam, tiến vào hành lang, phòng sinh hoạt, phòng chơi bida, khán phòng nhỏ và vài cánh cửa vụt qua trước mặt, cửa khu giam mở ra đóng lại trước mắt, bóng người đã biến mất không còn tăm tích, không kịp trở tay.

La Cường nghiêng răng nghiêng lợi, móng tay của hắn gài như bầu

chặt vào vào da thịt.

Chỉ nhìn theo bóng lưng đó, từ xa hẳn đã nhìn ra, hình dáng giống như Lương Tử của đại đội 2 cùng một bọn với Trương Đại Hồ.

Trên mảnh giấy nhàu nhĩ viết một hàng chữ:

"Lão nhị, là một kẻ thông minh trong giang hồ, thì con mẹ nó đừng giở trò ngáng đường. Đêm 30 mà không ở trong khán phòng, mà trong tòa nhà văn phòng làm một nháy! Như có câu nói trong tù: "Ba đẹp không bằng một tròn, thông dít là lễ mừng năm mới", mà sướng đủ, mà ăn Tết lớn, nên mà đừng có chẵn đường người khác! "

Bên dưới dòng chữ này còn có một bức tranh vẽ, thoạt nhìn thì đó là loại bút chì kém chất lượng dùng trong nhà xưởng để phác thảo các bản vẽ. Một vài nét vẽ rất thô và nguệch ngoạc, nhưng cũng đủ để đầu cổ La Cường đỏ bừng, gương mặt dữ tợn!

La Cường trong nháy mắt đã nhìn ra, trên mảnh giấy vẽ sân thượng có mái che trên nhà xưởng, yên tĩnh dưới ánh trăng ...

La Cường hung hăng vò nát tờ giấy, nặn thành quả bóng, nhét vào miệng, dùng răng cắn xé, cắn đến nát như, cắn đến nướu mình cũng chảy máu.

Hắn phun ra mớ bột giấy nát như đẫm máu, mắt hắn vẫn vện một màu đỏ tươi.

Đây là lần thứ hai kể từ khi La Cường giết Đàm Long, từ đáy lòng hắn trào ra sát khí cuồn cuộn muốn giết chết ai đó.

Vốn dĩ không muốn dây vào, bây giờ thì là chuyện tìm người, tìm đến tận mặt.

Hắn ra sao không quan trọng, quan trọng là hắn không bao giờ cho phép bất cứ ai có thể ngang nhiên đe dọa đến an nguy của Thiệu

Quân!

Cuối tuần đó, giải đấu bóng rổ khởi tranh. La Cường tránh được pha phạm lỗi thô bạo của đối thủ trên sân, lướt qua một trung vệ, dùng tốc độ như gió xoáy làm một cú lên rổ đầy uy lực, làm khung rổ kim loại méo đến biến dạng! Trưởng khu giam phải thôi còi tạm dừng trận đấu đi thay rổ.

La Cường đáp đất sau cú lên rổ, nghiêng đầu sang chỗ khác, không chút nhượng bộ, đôi mắt đỏ sẫm liếc nhìn đối thủ phía sau, nhìn đám sói con của đại đội 2 ...

Mồ hôi La Cường trên đỉnh đầu chảy xuống rãnh sọ, chảy qua các tĩnh mạch nổi lên, chảy xuống ngực.

Hắn giơ một ngón tay lên cảnh cáo Trương Đại Hồ và Lương Tử, ánh mắt băng giá của hắn như mang theo một lực dữ tợn có thể cắt đứt cánh tay, chân, cổ họng của đối phương.

Dưới rổ ở hai đầu sân bóng, ngoài hai trọng tài, còn có Lại Hồng Bình của đại đội 1 ngồi đầu này, và Cổ Phúc Quý của đại đội 2 ngồi phía bên kia. khuôn mặt vô cảm, lạnh lùng, xa xa chăm chăm nhìn nhau ...

Thế lực các bên ngấm ngầm phân tranh, sông ngầm dưới ngực Thanh Hà đã bắt đầu dâng, chuẩn bị cho một cơn bão gió thổi mưa giông.

Ban đêm, lúc trạm canh gác tắt đèn, trong nhà ăn chỉ có hai ngọn đèn thường trực bật sáng, bếp núc lạnh ngắt, được dọn dẹp sạch sẽ, xoong nồi đều để lại đúng vị trí.

Không có ai trong nhà ăn.

Bóng đen vụt vào cửa, thân ảnh va vào tấm rèm dây nhựa, phát ra tiếng động nhẹ.

Thân ảnh kéo ra một bóng đen dài, cao lêu nghêu dưới ngọn đèn, nhón gót, lưng cong ra tư thế như một con linh cẩu, đi vào bếp sau.

Nhà bếp luôn là trách nhiệm của La Cường. Hắn hiện là bếp trưởng của khu nhà giam số 3, toàn quyền quyết định thực đơn và nguyên liệu nấu ăn hàng tuần, sau đó báo cáo với trưởng nhà giam định kỳ. Trên bệ cửa sổ của gian bếp sau có một loạt bình gốm, mỗi chiếc nặng hơn chục ký. La Cường có các món dưa chua, bao gồm dưa chuột muối chua, ốc ngâm tương, củ cải đậu tương, tuyết lý hồng (*) muối chua để các tù nhân ăn kèm cháo kê cho bữa sáng hằng ngày.

() tuyết lý hồng: một thứ rau, tuyết xuống vẫn xanh nên gọi là tuyết lý hồng.*

Nghề làm dưa chua là gia truyền nhà La, La Cường được truyền dạy từ khi còn nhỏ, tay nghề của hắn không thua kém gì những người làm dưa muối Lục Tất (*) lâu đời. Trưởng nhà giam và trưởng khu giam đều thích ăn, luôn mang theo gà mên, lấy trực tiếp từ trong bình mang về nhà.

() Lục Tất là cửa tiệm dưa chua lâu đời nhất của Bắc Kinh, mở từ năm 1530.*

Bóng đen nhẹ nhàng nhấc nắp bình dưa chua, lấy ra một miếng thuốc, trút thứ gì đó như muội than trong miếng thuốc vào bình...

Một cơ thể giống như con báo nhảy ra khỏi tủ đông đã bị cắt nguồn điện từ lâu, La Cường vươn hai cánh tay sắt của mình nắm bóp lấy cổ đối thủ!

Những ngón tay cứng cáp siết chặt phát ra âm thanh khùng khiếp của cơ bắp, xương bị vặn gãy, tiếng kêu đau đớn như bị mắc kẹt trong cổ họng, nhãn cầu đỏ tươi lòi ra, gần như văng ra khỏi hốc mắt, tiếng thở khô khốc tràn ngập căn phòng tăm tối!

La Cường bóp cổ đối phương bằng năm ngón tay thô ráp cứng như thép, đóng chặt tên này vào tường.

Khuôn mặt bị bóp đến mặt đỏ bừng lộ ra dưới ánh đèn, hóa ra là Lương Tử.

La Cường lạnh lùng: "Thằng nhãi con, hôm nay là tự mày đào mồ chôn mày, tự nộp mạng lên cho tao rồi."

Lương Tử gần như chết ngạt trong lòng bàn tay của La Cường, nó chống chân lên tường, vùng vẫy trong vô vọng.

La Cường bóp điều thuốc trên tay đối phương, hừ mũi, "Đây là mục đích trừ ma túy của mày trong ngục sao?"

Lương Tử hoảng sợ, nói không ra tiếng.

La Cường lạnh lùng hỏi: "Ai ở sau lưng mày? Nói."

Lương Tử thở hổn hển một hồi: "Ông ... ông..... La, La lão nhị, ông dám cản đường chúng tôi..."

Tiếng vài cái xương cổ họng bị siết chặt, lần này suýt chút nữa bóp nó chết thật! La Cường mặt đối mặt, hung ác nói: "Lấy cái bộ dạng đó mà dọa bố mày à! Tao sợ mày chắc?!"

Lương Tử: "Tôi ... tôi ... biết ... ông và Thiệu ... Thiệu ... Hai người làm chuyện đồi bại."

Một tia sát ý xẹt qua mắt La Cường, ngón tay hắn siết chặt hơn, từ từ dùng sức bóp sạch dưỡng khí trong phổi của đối phương, hắn giễu cợt nói: "Nhãi con, mày biết quá nhiều, hôm nay tao sẽ cho mày không còn mở miệng được nữa."

"La ... La lão nhị ... Ông ... ông dám..."

Hai mắt Lương Tử lòi ra kinh hãi, giãy dụa tìm đường thoát chết.

"Hừm, sao tao không dám giết mày?"

La Cường gần từng chữ một: "Hôm nay tao làm thịt mày, cắt người mày ra cho vào máy xay thịt, ném cái đồng xương thịt bấy nhầy của mày xuống cống, mày nói xem bố mày dám làm không?!"

Khóe mắt Lương Tử liếc nhìn chiếc máy xay thịt quá khổ dành cho nhà ăn trên bệ, cả một con lợn to béo lâu năm cũng có thể bị xay thành bao thịt, chứ đừng nói chi cái dáng người nhỏ thó của nó!

Lương Tử run lên vì sợ hãi, đồng tử dần dần giãn ra ...

Trong bóng tối, La Cường cảm nhận có gió sau đầu, ám chiêu nhoáng lên một cái, một chưởng vô cùng tàn nhẫn đập vào gáy hắn.

La Cường đã chuẩn bị từ lâu, rụt vai né tránh, một chưởng sắc bén đó đánh trúng vào kẻ đang treo trên tường, chém tới điểm trọng yếu của khí quản, Lương Tử trượt xuống tường như một quả bóng xì hơi, không thể tỉnh dậy ít nhất trong nửa giờ.

Tình huống trong phòng nhỏ đột ngột thay đổi, người mới tới thân hình gầy mà săn chắc, ra tay cực kỳ cay nghiệt, đầu ngón tay thậm chí còn như có yêu khí, lướt qua người như có thể cắt xuyên qua da thịt, cổ và ngực La Cường nháy mắt xuất hiện vài vết rạch sâu, tươm máu!

Nắm đấm đâm vào nắm đấm, đầu gối va chạm đầu gối không thương tiếc ...

Tay như sắt thép, chân vung như roi ...

Hai người ngang tài ngang sức đánh nhau kịch liệt trong phòng, cà rốt bắp cải bay tứ tung trên trần nhà!

La Cường kẹp một lưỡi dao trong tay, nhắm động mạch cảnh của đối phương, quét một đường chết chóc.

Đối thủ ngã người ra sau để tránh đòn, dùng chân giẫm lên tường,

võ nghệ cao cường bay từ trên không xuống, một chân quỹ dị dụng thẳng nhằm vào đỉnh đầu La Cường!

...

Máy uống nước nóng lạnh trong phòng bị thủng một lỗ, nước ùng ục chảy ra sàn nhà.

Một rổ cà tím trong góc đều bị biến thành cà tím nghiền, pha nước tỏi ngâm là có thể ăn ngay.

La Cường đập lòng bàn tay xuống đất, lồng ngực kịch liệt nhấp nhô, ngửa đầu phun ra máu giữa hai hàm răng.

Chỉ để tránh cái chân chết người, hắn đã bị một cú đánh mạnh vào xương sườn, cố gắng chống đỡ chỉ được hơn mười giây.

Đối phương lại không thừa cơ đánh tiếp, biết nếu muốn chơi bạc mạng thì cũng không thể hạ gục đối phương ngay trong vài đòn.

Cứng đối cứng chỉ có thể lưỡng bại câu thương, mà thật sự không cần thiết, cũng không đến mức phải quyết đấu sinh tử.

Người gầy gò chậm rãi đi ra khỏi bóng tối, cái lưng cong chậm đứng thẳng, bàn tay không cử động được bỗng trở nên nhanh nhẹn, một đôi giày vải đen giẫm lên vết nước trên mặt đất phát ra tiếng lép bép nhè nhẹ..

Người đến gật gật đầu, cười khùng khục: "Lão nhị, đứng lên đi. Nhiều năm không gặp, cậu vẫn y như xưa."

La Cường từ trên mặt đất đứng lên, neho mắt lại, lạnh lùng nhìn khuôn mặt này rồi lẩm bẩm: "Ông già họ Cổ ... đúng là ông già giả mạo."

"Ông già" ha ga cười gượng mấy tiếng.

La Cường mặt không đổi sắc, giơ tay trước ngực vững vàng bẻ quyền với đối thủ.

Đây là lễ tiết quy củ của giang hồ đối với người có vai vế lớn hơn.

"Ngài đã chịu lộ diện rồi ... Vụ nhị gia."

Cái La Cường đang chờ đợi chính là bộ mặt thật này, hẳn muốn người đứng sau bức màn phải lộ diện, hiện nguyên hình.

Ông già giả mạo của Đại đội 2 khu giam số 3, Vụ nhị gia Vụ Bảo Xuyên.

[Tác giả chú thích] "Ba đẹp không bằng một tròn, thông đít là lễ mừng năm mới" là câu nói phổ biến trong quân đội Quốc dân đảng trước giải phóng, ý chỉ quan hệ cùng giới trong quân đội.

--

Chời má Yanghồ mà đánh nhao như Diệp Vấn dzậy????!!!!

./.

-----oOo-----

Chương 90

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 90: Vụ Nhị gia ở Hoàng thành

Chuyển ngữ: Andrew Pastel

Ông già Cổ Phúc Quý trước đó đã bị giam giữ trong một khu quản thúc phụ khác của Nông trại Thanh Hà, cùng với Đàm Long và những người khác. La Cường mấy năm đầu đã không nhìn thấy, không biết về sự tồn tại của người này.

Sau lại vì thiên tai bão núi, mưa lũ nên đoàn người từ những nơi thừa thớt khác đồng loạt chuyển đến khu nhà tù mới, không phải oan gia không gặp mặt, thế là cứ như vậy ở chung một chỗ.

Bản thân La Cường cũng bất cẩn, lúc đó đang dững mánh đánh nhau với Đàm thiếu gia, tung hoành, không ngờ phía sau lại có một con cá lớn hơn ẩn nấp. Bây giờ có vẻ như Đàm Tiểu Long chỉ đơn giản là một con giun mồi.

Tất cả những người trong nhà tù Thanh Hà đều biết đến La Cường số 3709 của Đại đội 1, cũng biết Đàm Long, nhưng không ai biết đến ông già giả mạo họ Cổ.

La Lão nhị ở ngoài sáng, còn đối phương lại ở trong bóng tối.

Người này thực ra trông không già chút nào, tuổi cũng không lớn, chỉ hơn La Cường ba tuổi.

Sống lưng không cong, lưng không gù, chân không khập khiễng, thờ không hỏn hển, cơ thể không ốm yếu, thậm chí những nếp nhăn và đồi mồi trên khuôn mặt cũng được cố tình ngụy trang để đánh lừa mọi người xung quanh. Tất cả quản giáo và phạm nhân nghĩ ông ta

chỉ là tội phạm già yếu tàn tật thật thà và ngoan ngoãn.

Vưu Nhị gia ngồi xuống ghé dựa bên bếp lò, kéo kéo ống quần, cởi giày vải màu đen, bình tĩnh vô cùng: "Lão nhị, làm sao cậu nhận ra ông đây?"

La Cường ngồi đối diện, nói, "Lúc trước tôi không nhận ra ... nhưng bàn tay của ngài đã tố cáo ngài."

Vưu Nhị gia hừ lạnh một tiếng, ngả người ra sau: "La Lão nhị, đa tạ tên khốn nạn cậu đã chém hồng một bàn tay tôi!"

La Cường hỏi ông ta nghi vấn lớn nhất trong đầu: "Lúc trước ông báo cho chúng tôi là ông chết rồi, tại sao bây giờ lại ngồi trong tù? Cũng ngồi với tôi đến 5 6 năm?"

Sắc mặt Vưu Nhị gia thay đổi nhanh chóng, cơ bắp dưới da mặt run lên, nghiến răng nghiến lợi, giận dữ gầm gừ: "Ai muốn vào tù ngồi? Tôi không muốn vào tù, ông đây bị người ta lừa, bị cậu lừa, tôi bị bắt vào !!! "

La Cường: "....."

Ai lừa ai? La Cường nghĩ thầm, ông có nằm trong số những người bị tôi lừa chết à?

Tại sao Vưu Bảo Xuyên ngồi xồm ở Thanh Hà nhiều năm như vậy mà không ai biết thân phận của ông ta? Công an và hệ thống ngục giam cũng không hay biết?

Vì không ai nhận ra khuôn mặt của ông ta. Từ khi ở ẩn năm 30 tuổi, người này rất ít khi xuất hiện bên ngoài, cũng không có một bức ảnh nào được tung ra, không ai biết người này giờ trông tròn méo thế nào.

Khi La Cường trở về từ miền Nam, tiến vào Kinh đô, hấn mới chỉ mới hơn hai mươi, tuổi trẻ khí thịnh, ra tay hung ác, không nể mặt

các tiền bối, không chừa đường lui cho mình. La Cường đã đến địa bàn của nhà Vuu dưới chân Hoàng thành, chiến đấu với người của Vuu Nhị gia để tranh giành quyền lực. Trận ấy đánh đến đất trời đen kịt, không thấy trăng sao, nhà Vuu ở phía đông là bọn rắn độc dưới chân Hoàng thành, thâm độc hung dữ, anh em nhà La chạy xe tải qua, từng tên côn đồ nhảy xuống xe với ống thép và dao ba khúc lăm lăm trên tay...

La Cường và Vuu Nhị gia đã giao chiến với nhau trong lần đó.

La Cường mặc vest đen, đeo kính râm, hung hăng ngang tàng, tay cầm ống thép, lúc đó còn quá trẻ, thực sự liều lĩnh, không hề sợ chết.

Hắn dùng ống thép đập nát hai ngón tay của Vuu Bảo Xuyên.

Cả đời Vuu Bảo Xuyên chỉ ném qua đúng có một lần thất thế như thế, bị La Cường đánh gần như hỏng cả tay. Trận chiến này khiến ông ta nhớ tới cái tên La Cường, sau đó ngủ đông, lẩn trốn nhiều năm không lộ diện, nấp sau màn chỉ đạo đàn em kinh doanh quản lý địa bàn, lập thành một trong bốn bang phái lớn mạnh cuối cùng ở Bắc Kinh.

Tất nhiên, La Cường cũng không kiếm được bao nhiêu lợi ích, nhân lực bị thiệt hại nặng, lên xe tải về lại Tây Thành. Cái địa bàn đặc địa Dưới chân Hoàng thành đó, La Cường dùng sức mạnh của ống thép, đổ bao nhiêu máu cũng không mạnh bằng cậu út nhà họ La, bỏ ra trăm chục triệu tệ, lấy tiền nện thẳng xuống!

Vì vậy, chỉ có La Cường là biết rõ Vuu Nhị gia nhất, hai bên cũng không cần nhìn mặt để nhận ra người.

Lúc La Cường nắm lấy bàn tay của ông già họ Cổ kia, sờ nắn nó cẩn thận, chạm đến chỗ hai ngón tay bị đứt lìa.

Kể từ lúc đó, cả hai đều biết thật rõ trong lòng.

Chỉ là một trong hai bên ẩn nấp sâu hơn bên kia, bình tĩnh hơn bên kia, cũng không hành động gì, chỉ đợi đối phương ra tay trước rồi đối phó.

Theo đồn đại giang hồ, trước khi anh em nhà La bị bắt, Vuu Bảo Xuyên đã bị giết trong một cuộc đấu súng lúc cảnh sát vây bắt, bị thiêu chết trong khách sạn Đông Hồ.

Nhưng vào thời điểm đó, hơn chục xác chết cháy sém được mang ra từ khách sạn Đông Hồ, tất cả đều hoàn toàn không thể nhận dạng. Cảnh sát sau đó đối chiếu xác nhận thông qua việc sánh DNA một số cảnh sát hình sự đã hy sinh, những thi thể còn lại sẽ là họ Vuu và thuộc hạ của ông ta. Vào thời điểm đó, mọi người đều nghĩ rằng Vuu Nhị gia chạy trời không khỏi nắng, bị giết chết ở nơi đó. Toàn bộ kinh thành bị phong tỏa, lưới trời lồng lộng, người này có muốn trốn cũng không được.

Những năm sau đó thế đạo thay đổi, họ Vuu chưa bao giờ xuất hiện ở kinh đô nữa, nên cả hắc bạch lưỡng đạo đều cho rằng Vuu Bảo Xuyên chắc chắn đã xanh cỏ rồi.

Ai có thể nghĩ rằng Vuu Nhị gia không chết, đã thế còn vào tù, đã thế còn là tự nguyện vào tù?

Tất cả cố sự bắt đầu từ khi hoạt động truy quét xã hội đen cách đây 6, 7 năm. Nhà Vuu cấu kết với các quan chức chính phủ, thống trị thế lực ngầm ở Bắc Kinh trong nhiều năm. Tất nhiên, ông ta cũng đứng đầu danh sách đầu đảng cần tiêu diệt của đội truy quét xã hội đen, cũng đứng đầu trong danh sách các đối tượng truy nã cấp A của Bộ Công an. Nếu xét về giá trị tài sản và thế lực, xếp trước La Cường phải là hai nhà Vuu, Lý.

Hoàn cảnh của Vuu Nhị gia khác với La Cường. Ông ta có quá nhiều vụ giết người và thảm sát với bằng chứng rõ ràng. Điều quan trọng nhất là ông ta đã giết cảnh sát, đây là một tội ác tày trời, tội ác không thể tha thứ, phía cảnh sát sẽ không tha cho ông ta.

Nếu bị bắt vào thời điểm đó, chắc chắn không thoát khỏi án tử hình, nên ông ta không thể bị bắt.

Nhưng đào tẩu, tha hương biệt xứ thì đời ông ta cũng xong, đã đi rồi thì không thể quay lại.

Những người phía sau cũng không muốn dễ dàng buông tha cho ông ta. Vì vậy, dưới sự lên kế hoạch và sắp xếp của những người đứng sau hậu trường, Vu Nhị gia đã chơi một trò lừa thông minh: Ve sầu thoát xác.

Ông ta nhân cơ hội vụ án sát khách sạn Đông Hồ lẩn trốn, sau đó bịa đặt một danh tính giả, bị bắt và bỏ tù vì nhiều tội danh khác nhau dưới cái tên "Cổ Phúc Quý" như trộm cắp lừa đảo linh tinh, cũng trùng hợp bị kết án mười lăm năm.

Tại sao Vu Nhị gia sẵn sàng vào tù?

Lúc đó ông ta không còn lựa chọn nào khác, chỉ có vào tù mới giúp ông ta thoát khỏi sự truy nã ngày đêm của cảnh sát thành phố và thậm chí cả nước!

Tên "Vu Bảo Xuyên" đã bị xóa khỏi hồ sơ đăng ký hộ khẩu của cơ quan công an và người tên "Cổ Phúc Quý" xuất hiện trong nhà tù. Các cơ quan công an sẽ không bao giờ nghĩ rằng tên tội phạm mà họ muốn bắt lại đang ngồi với một danh tính khác trong tù.

Đây là cách tốt nhất để che mắt các thiên tài điều tra tội phạm, tìm kiếm bằng chứng, tìm người cung cấp thông tin, kiểm tra ADN, vắt hết óc cũng không ngờ rằng người này đã bị bỏ tù vì mấy tội danh vặt vãnh. Bên ngoài có điều tra Vu Bảo Xuyên cỡ nào cũng khó tra ra được một tên trộm vặt đang ngồi trong tù.

La Cường nghe Vu Nhị gia kể lại, khẽ gật đầu, chân thành nói: "Bội phục."

Nhưng ngay lập tức thay đổi biểu cảm, chế giễu: "Nhưng tôi thấy

ngài không có lời. Tôi cũng tội làm đại ca bị kết án mười lăm năm. Ông cũng mười lăm năm. Ông thật sự định ngồi đây đủ mười lăm năm à? "

Mặt Vụ Nhị gia dần xanh mét, nhìn chăm chăm La Cường, vẻ mặt rất phức tạp, trong mắt lộ ra sự căm thù ứ đọng từ năm xưa: "Cậu còn hỏi ông đây sao? Còn không phải do cậu La Cường làm "chuyện tốt" à!"

La Cường nhướng mày, lúng lẳng một điều thuốc, vẻ mặt vô cùng vô tội, thật sự cảm thấy vô tội: "Ông nói vậy là sao? Tôi tính toán hại ông khi nào?"

Vụ Nhị gia: "Cậu và em trai của cậu cung khai làm chứng, hại chết Bộ trưởng Tiêu. Con mẹ nó cậu quên rồi sao?!"

La Cường: "Tôi dùng họ Tiêu để giảm án, tôi cũng muốn sống mà. Ngài tại sao lại lôi chuyện này ra?"

Vụ Nhị gia tức giận, ông ta ngồi xổm sáu năm tù tích ra một bụng toàn hận thù, trong lòng đã hóa thành máu, phun nước bọt lên mặt La Cường!

"La lão nhị, cậu và em cậu khai ra họ Tiêu, chính là giết chết ông đây!!!"

La Cường bị ông già này phun nước bọt vào mặt, điều thuốc đang ngậm trên miệng cũng phải tắt lửa...

Hôm nay La Cường rút cuộc cũng hiểu được, đây quả thực là một món nợ lằng nhằng không rõ ràng.

Trách ai? Ai là người đáng trách?

Người ta nói khi anh em nhà La bị bắt, bị lấy lời khai. Công an đã ép buộc dụ dỗ để họ khai ra làm sáng tỏ những vụ án kinh tế của các ủy viên cấp cao trong thành ủy thành phố. La Cường và La Chiến

như tôm cá trong ao, không thể tránh khỏi uy hiếp, để bảo vệ bản thân và giảm án, họ đã khai ra những bằng chứng mà họ biết dẫn đến việc một ủy viên thành ủy cấp cao họ Tiêu ngã ngựa.

Tiêu và Lưu là hai thế lực cấp cao, đấu đá nhau như nước với lửa.

Anh em nhà La đã từng làm việc thay cho họ Lưu, nên tự nhiên họ không tiếc công sức giết họ Tiêu. Hơn nữa, La Cường được giảm nhẹ tội danh xã hội đen nhờ có những lý do như "đầu thú", "tích cực hối cải", "lập công tổ quốc" chớ má gì gì đó. Yếu tố quan trọng nhất đằng sau hậu trường là họ Lưu. La Cường đã thỏa thuận với ông ta, nếu ông đây bị xử nặng, ông đây sẽ trở mặt cho ông chết theo luôn.

Sau đó, Tam nhi nhà họ La ra tòa làm chứng. Trên đường đi đã gặp phải một cuộc tấn công trả đũa giữa chừng. May mắn hắn đã được giải cứu bởi đội cảnh sát hình sự phản ứng nhanh nhẹn, giúp La Chiến thoát khỏi thảm họa và ra hầu tòa thành công. Đó cũng là lần đầu tiên La Chiến gặp Cảnh sát Trình. Những điều này thực ra có liên quan bí mật với nhau, kẻ đã cố giết La Chiến ngày hôm đó là phe cánh của họ Tiêu, nhà Vụ này.

(Trình Vũ bảo kê La em đến 2 lần lận đó ,_)

Bộ trưởng Tiêu ngã ngựa. bị kết án vào nhà tù Tần Thành dành cho quan chức, vở kịch của Vụ Nhị gia hoàn toàn thất bại.

Chỗ dựa của ông ta đã ngã rồi, làm sao ông ta có thể ra khỏi tù?

Các tài liệu giả và danh tính giả của ông ta đều do người đứng sau màn họ Tiêu này xử lý. Nửa năm sau, Bộ trưởng Tiêu nghe nói là bị trầm cảm trong tù, bị cao huyết áp, lúc đi bộ trên sân thể dục thì bị ngã xuống hồ phun nước, không bao giờ ngồi dậy nữa.

Người này đã bị chết đuối trong một vũng nước sâu nửa mét.

Nhân gian luân hồi, ác quả ác báo, ai cũng có có số, đến lúc chết thì phải chết. Nước đi của Vụ Bảo Xuyên rất thông minh, nhưng lại

thông minh lắm! Ông ta muốn chơi Ve sầu thoát xác, nhưng vô tình nghịch lửa tự thiêu mình, tự nhốt mình trong tù không thể thoát ra ngoài! Nếu không chịu nổi mà tự thú với cảnh sát, ông ta chết; nếu không tự thú, danh tính giả của ông ta trở thành danh tính thực, ông ta sẽ suốt đời bị mắc kẹt trong cái tên "Cổ Phúc Quý", không ai đến để chuộc ông ta ra ngoài nữa.

La Cường lắng nghe câu chuyện đời vừa ly kỳ vừa bi thảm của Vuu Nhị gia, cười khở: "Vì vậy, ông tính món nợ này cho tôi?"

Vuu Bảo Xuyên trừng mắt nhìn hắn: "Chứ sao?"

La Cường: "Tôi phải bảo vệ em trai mình, cũng là có lý do, sao ngài lại tính cho tôi được? Cái này đâu phải tùy tôi quyết định?"

Vuu Bảo Xuyên: "Hay là tôi chặt hai ngón tay của cậu nhé?"

Hai mắt La Cường lóe lên: "Tôi biết, sau lưng ông đang làm cái gì ... ông muốn vượt ngục."

Vuu Nhị gia cười nói: "Ha ha, dĩ nhiên. Nếu như không vượt ngục, chẳng lẽ ngồi tù với cậu mười lăm năm?!"

"Bây giờ tôi không phải là Vuu Bảo Xuyên, tôi là Cổ Phúc Quý. Hôm nay tôi trốn khỏi nhà tù Thanh Hà, hồ sơ sẽ ghi là Cổ Phúc Quý. Chờ ông đây ra ngoài, đổi thành người khác, giang hồ sẽ không còn có ai là ông già Cổ. Bọn cảnh sát sẽ không bao giờ tìm thấy tôi."

La Cường mấp má môi: "Quả thực là một kế hoạch tốt."

La Cường lúc này trong đầu lóe lên suy nghĩ rất nhanh. Hắn thực sự lo lắng cho La Tiểu tam.

La Cường không ngu ngốc chậm hiểu, hắn chợt nghĩ đến, tại sao lúc này họ Vuu đột nhiên lại dự định trốn ngục?

Quyền lực của nhà Vuu gần như bị xóa sổ, Đàm và Lý cũng sụp đổ,

Bộ trưởng Tiêu và Bộ trưởng Lưu đều thất thế, Kinh đô đã thay đổi hoàn toàn cục diện, chư hầu phong cảnh trước kia đều không còn, giang hồ giờ còn lại ai?

Phong thủy dưới chân Hoàng thành thay đổi liên tục, hiện nay thứ làm ra tiền nhất và phổ biến nhất là bất động sản, ngành công nghiệp giải trí, đầu tư tài chính; tứ hợp viện cao cấp lại được tu sửa xây dựng, chỉ cách Tử Cấm Thành một bức tường, ban đêm như có thể nghe thấy tiếng những người hầu gái xưa trong cung điện gỗ trống gỗ (*) hát thầm

(*) *trống gỗ nhỏ*:

Vưu Bảo Xuyên cứng rắn tàn nhẫn, điều gì sẽ xảy ra nếu hấn ra khỏi tù? Hồ dữ tái xuất giang hồ, chắc chắn sẽ đe dọa người bên ngoài.

La Cường có thể cho ông ta vui vẻ ra khỏi tù, có thể thả hồ ra khỏi lồng sao?!

Ánh mắt La Cường sâu hút lạnh lẽo. Hấn không thể tự mình ra ngoài, cũng không muốn cho đối phương ra ngoài, hai người ở trong tù với nhau mười lăm, hai mươi năm đã rồi nói sau.

--

Cảm xúc của La Cường chương này chắc cũng giống mấy người đang đẹp trời tự nhiên ngân hàng gọi điện báo nợ trăm tỷ mới biết có người hack thông tin mình đi vay nặng lãi vậy..... Cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng.

./.

-----oOo-----

Chương 91

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 91: Uy hiếp tính mạng

Chuyển ngữ: Andrew Pastel

Lương Tử bị đánh ngất nằm ở góc tường giật giật, miệng khó khăn thở ra một hơi.

Trước khi La Cường kịp phản ứng, Vu Nhị gia đã ra tay, hung hăng cho thẳng nhóc bất hạnh này thêm một chưởng nữa, để nó lại ngất thêm 15 phút.

La Cường lạnh lùng liếc nhìn chuyển động, ánh mắt của người kia, thầm nghĩ Vu Nhị gia quả thực là một con cá lớn lặn nắp thật sâu, sâu đến nỗi Trương Đại Hồ và Lương Tử và một đám sói con thiếu não cũng không biết ông ta là ai, chỉ biết ông già Cố làm người đưa tin.

La Cường lạnh lùng nói: "Nhị gia, hôm nay ngài lộ diện, là có chuyện gì muốn nói với tôi phải không?"

Vu Nhị gia: "Đúng rồi, nếu không cậu còn nghĩ là gì?"

La Cường: "Có chuyện gì thì nói nhanh đi."

Vu Nhị gia gằn từng chữ nói ra điều kiện của mình: "Lão nhị, tôi muốn thoát khỏi nhà tù, cậu không được cản đường tôi."

La Cường nghiêng đầu, hừ mũi: "Ông ra tù, còn tôi thì ngồi xồm trong phòng giam này. Tại sao tôi lại phải để cho ông ra ngoài?"

Tình thế trên bàn đàm phán thay đổi đột ngột.

Vưu Nhị gia: "Chẳng lẽ cậu muốn ngáng chân tôi?"

Khóe môi La Cường hiện lên một chút nghiền ngẫm, tôi đây ngáng chân ông thì sao? Tôi đây đi tố giác ông, ông ngăn được không?

Vưu Nhị gia nhìn chằm chằm hắn, đột nhiên nở nụ cười: "Lão nhị, cậu giống tôi mà? Cậu ngồi trong buồng giam thật ẩm ướt, sô pha giường trong văn phòng đội trưởng Thiệu ngủ thoải mái hơn nhiều."

Vưu lão gia cố ý chọc vào điểm yếu của La Cường, La Cường không hề tỏ ra yếu thế: "Mẹ nó ông đừng lấy cái đó ra uy hiếp tôi ông có bằng chứng gì không? Ông không có gì đối chất, ông* có thể làm gì? Hôm sau tôi sẽ đi thưa hết cả bọn cảnh sát trong nhà giam Thanh Hà, tôi không ngại cho người biết!"

Vưu Bảo Xuyên mắt đột nhiên đỏ lên: "Họ La, đừng có mà rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt, ông đây còn chưa muốn động tới cậu, cậu biết điều cũng đừng xen vào chuyện của tôi! Đừng tưởng rằng tôi không biết chính cậu đã xoi tái Đàm lão ngũ, làm nhà họ Đàm tận diệt, khẩu vị lớn thật! Rồi giờ cậu định thế nào? Cũng muốn nuốt luôn tôi à?!!! "

La Cường bỗng biến sắc, bất động, im lặng không nói tiếng nào.

Máy uống nước nóng lạnh bị vỡ, nhỏ từng giọt tí tách tí tách, trong phòng thậm chí có thể nghe thấy tiếng tim đập dồn của cả hai...

Gừng già cay cay, Vưu Bảo Xuyên là kẻ từng trải trên giang hồ hỗn tạp, hai mươi năm trước ông ta đã là đại ca của thế giới ngầm ở Bắc Kinh, được mệnh danh là đứng đầu trong Tứ Bá.

Bắp thịt trên mặt Vưu Bảo Xuyên từ từ run lên, ông ta chế nhạo: "Làm sao vậy, lão nhị, sao không nói gì?"

La Cường nheo mắt nhìn ông ta, nghiền răng ken két, nghiền đến nướu cũng chảy máu.

Khi ra tù "làm việc", sao hấn ngờ có một con chim già khôn khéo nấp phía sau chăm chú theo dõi từng bước đi của hấn?

Hấn ở ngoài sáng, bên kia ở trong tối, tất cả những gì hấn làm bên kia cũng sẽ nhìn thấy được hết. Hấn đã quá bất cẩn rồi.

Ánh mắt Vuu Bảo Xuyên lóe lên: "Tôi nói đúng rồi, vụ án Đàm lão ngũ là do cậu làm. Cảnh sát không thể nhìn ra, nhưng ông đây lại có thể tường tận, ngoại trừ cậu, La lão nhị, còn có người nào có khả năng như thế, ai có thể làm được? Không có ai nội ứng ngoại hợp, chỉ mình cậu là có thể làm đến quỷ không biết thần không hay. ... Chỉ có thể là cậu, La Cường. "

La Cường nhét một miếng thuốc khác vào miệng, cắn mạnh đầu lọc, gân xanh trên trán trồi lên vì bị kẻ khác uy hiếp tính mạng, khiến hấn muốn bùng nổ, muốn cắn người.

Lúc này, mọi sự trịch trượng khách sáo ngụy trang trên mặt cả hai bên đều bị xé bỏ, lộ ra bộ mặt thật đẫm máu.

La Cường lạnh lùng hỏi: "Ông muốn thế nào?"

Vuu Bảo Xuyên bình tĩnh nói rõ từng tiếng: "Ba ngày sau chúng tôi hành động, cậu đừng đến xỉa gì đến, cứ coi như không có chuyện gì. Nếu cậu dám làm gì hại đến ông đây, tôi sẽ giết cả cậu và người tình bé nhỏ của cậu."

"Nếu ông đây thành công, tất cả đội trưởng, quản giáo của khu nhà tù số 3 sẽ phải chịu trách nhiệm, bị kỷ luật, mất chức và bị điều tra, nhưng cậu, La lão nhị, cậu cứ tự tính thử xem, một quản giáo sơ suất khiến khiến tù nhân trốn thoát bị tội nặng hơn hay hỗ trợ La lão nhị cậu bí mật ra khỏi nhà tù giết người là nặng hơn!"

La Cường hai mắt đỏ ngầu, hấn bị câu uy hiếp lửa lò này ép thẳng vào dây thần kinh khát máu ...

Đêm hôm đó, tất cả nhân viên đều quay lại khu giám sát đúng giờ trước khi tắt đèn, đội trưởng trực ban không để ý rằng ba người La Cường, Lương Tử và Cổ Phúc Quý đã mất tích một khoảng thời gian, hay trong gian bếp đã trải qua một trận ẩu đả, bị hư hại cả một giỏ cải trắng, cà tím.

.....

Ban ngày, La Cường thừa dịp đến dọn dẹp tòa nhà văn phòng, chui trong văn phòng của Thiệu Quân cọ xát sờ nắn nhau.

La Cường bây giờ được coi là một tù nhân lâu năm trong trại giam, công việc và sinh hoạt hàng ngày đều tốt, nên được trưởng nhà giam và quản giáo tin tưởng, hẳn là một trong số ít phạm nhân được phép ra vào tòa nhà văn phòng.

Thiệu Quân cởi thắt lưng vũ trang, lôi áo sơ mi từ trong thắt lưng ra, nhếch miệng cười, eo nhỏ dung đưa lắc lư trong phòng làm việc, vui vẻ ngâm nga một bài hát.

La Cường tưới nước cho một hàng cây nhỏ trên bệ cửa sổ, dọn dẹp ghé xô pha, tủ sách và bàn làm việc. Nếu hẳn không dọn dẹp cho Thiệu Quân thường xuyên, căn phòng sẽ rất bừa bộn.

Thiệu Quân chống cả hai tay ngòai trên mép bàn, nhìn La Cường dọn dẹp cho anh ...

La Cường cũng chỉ ở trước một mình anh mới phơi bày ra bộ dạng này. Mỗi khi Thiệu Quân nghĩ đến nó, tất cả những ám ức giận hờn trong trái tim anh đều tan biến.

Dọn dẹp xong, La Cường ném thật chính xác cái khăn lau vào bệ rửa mặt ở đằng xa, rồi chậm rãi đi đến trước mặt Thiệu Quân, chen người vào giữa hai chân anh, ôm lấy eo anh. Thiệu Quân ôm đầu La Cường, cả hai lặng lẽ hôn nhau, đôi môi im lặng quấn lấy nhau, xoa

dịu nhau ...

Thiệu Quân đưa cho La Cường một máy ghi âm bỏ túi với bảy tám đĩa CD: "Đây, cho anh."

La Cường sờ soạng anh, thấp giọng nói: "Lại mua lung tung, phí tiền."

Thiệu Quân: "Em sợ anh ngồi tù buổi tối sẽ chán, nên nghe cho đỡ buồn."

La Cường: "Buổi tối chán ông đây nghĩ đến em là đủ rồi."

Thiệu Quân đặc ý cong khóe miệng.

Vì Thiệu Quân lần nước trong buổi liên hoan lắng lơ hát một bài khiến La Cường phát cuồng, anh biết La Cường cũng thích nó. Anh chạy đến rất nhiều cửa hàng băng đĩa, cố ý tìm kiếm những đĩa CD của những bài hát cũ nổi tiếng trong thập niên 80 90, La Đại Hữu, Thái Cẩm, Triệu Truyền, Dick Cao bồi, v.v., những bài hát thanh niên bây giờ không nghe nữa, nhưng người niên đại đó thích nghe để hoài cổ.

La Cường lật bìa CD sặc sỡ, lẩm bẩm: "Mấy bài này tam nhi nhà anh cũng từng hát hết rồi, còn hát hay hơn cả ca sĩ."

Thiệu Quân liếc mắt nhìn hấn: "Ồ, thế à? Vậy lần sau em không cần mua nữa, cứ bảo cậu ba nhà anh thu âm lại rồi gửi vào đây hiểu kính anh trai ha!"

La Cường cười toe toét, hấn thích nghe giọng điệu chua ngoa của Tam Màn thâu.

Thiệu Quân vẫn còn không vui, lèm bèm: "Anh ta hát hay hơn em, đúng không?"

La Cường: "Giọng Tam nhi là giọng trầm nam tính giống Triệu

Truyền, không có dâm như em."

Thiệu Quân: "Anh xách trứng cút đi!"

La Cường đưa tay ra véo mũi Thiệu Quân, Thiệu Quân lùi chạy...

Thiệu Quân chạy tới bàn, ngồi ngay ngắn, chặn tay La Cường: "Lão nhị, em có chuyện quan trọng muốn nói với anh."

Thiệu Quân cau mày, hơi bất đắc dĩ nói: "Lão nhị, em ... Hai ngày nữa em có thể đi công tác, em sẽ đi nước ngoài khảo sát, anh nghĩ em nên đi không?"

Thiệu Quân năm ngoái vừa được thăng chức lên cấp cảnh tư, hiện đang quản lý một đội lớn gồm 150 đến 160 tù nhân. Cấp bậc cảnh sát cao hơn, sẽ có nhiều hoạt động tung tung hơn. Những cuộc gặp gỡ, học tập chính trị, những chuyến công tác xuyên đơn vị là không thể thiếu, mới đây, trưởng nhà giam ra lệnh cho anh tham gia một chuyến đi học tập ở nước ngoài, đi đến Mỹ.

Thiệu Quân nói: "Em vốn dĩ từ chối, nói không đi, nhưng sếp cứ bắt em phải đi! Nói là những người đủ tiêu chuẩn đi khảo sát ở nước ngoài đều đã xuất ngoại, còn những người thấp kém mới không được đi, nên bắt em phải đi cho bằng được."

La Cường hỏi: "Xuất ngoại khảo sát cái gì vậy?"

Thiệu Quân khinh khỉnh nói: "À, anh vẫn chưa biết mấy cái chuyện trong cơ cấu nhỉ. Nhìn thì là chuyện công việc, đi khảo sát thanh tra khí khô gì đó, nhưng thật ra là lấy công quỹ được tổ chức để đi chơi khắp nơi thôi, đi Washington, New York, Chicago, San Francisco hay Las Vegas, nói là đi khảo sát hệ thống quản lý nhà tù nhân đạo và nhân quyền tiên tiến ở các nước tư bản phương Tây. Thật là nực cười ...Đâu phải em không có cơ hội đi chơi đâu, nên em lười đi tháp tùng mấy ông lãnh đạo quá."

Lòng La Cường chột động, ánh mắt lóe lên: "Nếu như đi, thì đi ngày

nào?"

Thiệu Quân nói: "Họ đang rất gấp, ngày mốt, ngày mốt trưa mai là đi rồi."

La Cường: "....."

Ngày mốt...

Thiệu Quân phụng phịu không vui: "Em thấy họ nôn đi quá, em còn chưa chuẩn bị gì ... Hơn nữa, lần này đi chơi ở biển, họ nói phải đi khắp các bờ biển bên Mỹ, đi đến ba tuần! Ba ngày thì còn đi, chứ em không muốn đi lâu như vậy. "

Ý của Thiệu Quân rất rõ ràng. Anh không vui khi phải xa La Cường quá lâu.

Xương hông của La Cường chèn giữa hai chân của Thiệu Quân, cọ xát vào đùi trong anh, hấn ngược lên, hai người họ nhìn nhau.

La Cường nói, "Đi đi."

La Cường không để cho đối phương phản bác, quyết định thay cho Thiệu Quân: "Anh muốn em ngày mốt đi theo cái đoàn khảo sát này."

Thiệu Quân sờ cằm, liếc mắt nhìn hấn: "Tại sao lại đi?"

La Cường: "Tại sao không."

Thiệu Quân nheo lại đôi mắt hình viên đạn, quan sát La Cường: "Em đi xa ba tuần, một mình anh có thể sống sót qua thời gian đó không? Không có tìm người khác đi hoang đó chứ?"

La Cường khinh thường nói: "Ông đây đã từng sống như thế quá nửa năm rồi."

Thiệu Quân nhìn La Cường một lúc lâu, chịu không nổi, đột nhiên hỏi: "Mã Tiểu Xuyên đẹp trai đúng không?"

La Cường: "....."

Thiệu Quân nghiêng răng ken két: "Cậu ta rất đẹp trai đúng không?!"

La Cường phì cười: "Không bằng một góc em, toàn bộ Nông trường Thanh Hà như chuồng heo này, em là người đẹp nhất!"

Thiệu Quân bây giờ đã là đội trưởng, Mã Tiểu Xuyên từ lúc phân đến khu giam số 3 đã là quản giáo đại đội 1, tân binh nhưng hòa hợp với mọi người rất tốt. Mã Tiểu Xuyên cũng thường xuyên đến ban 7 tán gẫu, nói chuyện với La Cường, mang đồ từ bên ngoài vào cho các thành viên ban 7. Thiệu Quân âm thầm nhìn thấy, bệnh ghen tuông của Thiệu Tam gia lại tái phát.

Thiệu Quân ngồi trên mép bàn với tới, dùng chân đá vào người La Cường, La Cường nắm lấy chân của Thiệu Quân, đặt lên vai mình, đè Thiệu Quân lên bàn.

Đống đồ vừa được xếp gọn gàng trên bàn lại bị hất văng tung tóe ...

Thiệu Quân lúc bị La Cường đè xuống dưới thân còn mạnh miệng la hét:

"Lão nhì, nếu anh dám giấu giếm em cái gì, em sẽ cời thắt lưng, quất chết anh!"

"Ừm.. em sẽ đánh... ah....Anh..."

"Ừmm....."

.....

La Cường đúng là đang che giấu điều gì đó, một điều gì đó nghiêm trọng.

Lúc đó, Tam Màn thầu ròi Thanh Hà, đi xuất ngoại khảo sát gì gì đó, hoặc đi bất cứ đâu cũng được, miễn là không ở trong tù, đừng bị liên lụy là được, La Cường nghĩ vậy.

Đàm Long đã làm Thiệu Quân bị thương trong vụ gây rối, hại Thiệu Quân bị mất một lá lách, La Cường sẽ không bao giờ để cho bị kịch đau đớn tim gan đó diễn ra trước mắt mình lần nữa.

Mọi lời đe dọa từ Vu Nhị gia hẳn đều khắc sâu trong tim, nhưng có những lời hẳn không thể nói trước mặt Tam Màn thầu, vì sợ đứa trẻ này sẽ tức giận, mất kiểm chế.

La Cường cũng đến ngày hôm nay mới hiểu được ngọn ngành cái chết của Đàm Long.

Thiếu gia nhà họ Đàm tính tình háo thắng, trong ngục luôn kiêu ngạo, nhưng lại hữu dũng vô mưu. Nó ở đại đội 2 cùng với lão già Cổ Phúc Quý, chẳng khác nào miếng cá trên thớt, sớm muộn gì cũng bị người ta giết chết. Thằng sói con đó bề ngoài là bị hấn đâm chết, nhưng thật ra đây chỉ là một cái bẫy được thiết kế sẵn, bản thân La Cường cũng giống như Đàm Long, là con tốt bị kẻ nào đó bày mưu tính kế.

Có người đứng sau lợi dụng sự nóng nảy, bốc đồng của Đàm Long để khiêu khích, châm ngòi xích mích rồi đưa mắt theo dõi Đàm thiếu gia tự mình tìm đường chết. Có lẽ Đàm thiếu gia đã bị cho thuốc vào thức ăn, khiến nó không thể khống chế cảm xúc, trở nên bạo lực cực đoan.

Người tù "già yếu" Đàm đại thiếu đập ngã xuống đất hôm đó để gây ra trận chiến là Vu Bảo Xuyên.

Và tên cai ngục béo ú lao vào đánh Đàm Long là người mà Vu Nhị gia đã lén mua chuộc, khiêu khích Đàm Long làm loạn nhà giam, đánh nhau với La Cường, đạo diễn một màn mượn đao giết người.

Chỉ là họ không ngờ rằng Thiệu Tam gia lao vào. Thiệu Quân vô tình tham gia vào trận chiến buộc La Cường phải ra tay, trở thành con dao này, tình hình hỗn loạn, máu bắn tung tóe trong nhà ăn.

Cho dù Đàm Long chết dưới họng súng của cảnh sát vũ trang hay La Cường, nó cũng không thể thoát khỏi cái kết bi thảm ngay tại chỗ.

Âm mưu trốn khỏi nhà tù thẳng nhóc nhà Đàm bây giờ trông thật ngây thơ và nực cười, làm sao có thể đào một cái hầm trong vườn rau rồi chui ra khỏi mặt đất?

Cảnh sát đứng hai đầu đổ nước vào đó, không chết đuối mới là lạ!

Bản thân hành động vượt ngục này là do những người đứng sau giật dây đánh lừa Đàm Long, lợi dụng việc nhà Đàm nóng lòng muốn đem con trai mình ra tù. Cuộc vượt ngục chỉ là vẻ bề ngoài, chắc chắn sẽ thất bại, mục đích chính là để chuyển hướng chú ý, che giấu cho một âm mưu vượt ngục bí mật và quy mô hơn, một cuộc vượt ngục thực sự do Vụ Nhị gia lên kế hoạch!

La Cường đã tính toán sẵn trong đầu, nhưng kế hoạch của hắn hoàn toàn không có Thiệu Quân, hắn muốn đảm bảo rằng Thiệu Quân được bình an vô sự.

Sau khi Thiệu Quân từ Mỹ về nước mấy tuần sau, nếu hắn không thành công thì sẽ xả thân... tóm lại không liên quan đến cục cưng Mãn thầu của hắn.

Tại buổi đàm phán đêm đó, La Cường đã đề cập một điều kiện duy nhất của mình với Vụ Nhị gia.

La Cường nói: "Ông làm một chuyến này, chắc chắn sẽ liên lụy đến quản giáo, ông có thể thoát ra ngoài mà không làm bị thương vài cảnh sát được không? Người của tôi mà rụng một sợi tóc, tôi nhất định sẽ liều mạng với ông."

Vưu Bảo Xuyên mỉm cười: "Lão nhị, tôi biết cậu muốn nói gì, tên nhãi cậu đúng là si tình... Ông đây đã kiểm tra danh sách trực ban. Tối hôm đó, trực ban ở đại đội 2 là Chu Tiểu Tân. Đại đội 1 của cậu là Mã Tiểu Xuyên, báu vật của cậu trùng hợp nghỉ làm. Có chết cũng là hai cảnh sát Chu Tiểu Tân và Mã Tiểu Xuyên, có yên tâm chưa? "

La Cường gật đầu, trái tim lạnh giá của hắn thực sự không quan tâm đến sự sống chết của Đội trưởng Tiểu Chu và Cảnh sát Tiểu Mã, mà hắn có cố quan tâm cũng không nổi.

Vưu Nhị gia vẻ mặt phức tạp, trêu ghẹo: "Này, Lão nhị, trước đây tôi đánh giá thấp cậu rồi, thằng nhóc nhà cậu cũng khá đó chứ. Ngay cả con trai của cục trưởng công an uy nghiêm cũng nằm trong tay cậu..."

La Cường lạnh lùng nói: "Nếu ngài đã biết, thì đừng động người của tôi, đừng chạm vào em ấy."

"Không cần cài nhắc, tôi thực sự không định chạm vào cậu ta..."
Vưu Nhị gia từ từ bộc lộ một số cảm xúc, "Cảnh sát Thiệu là một người tốt, rất nhân từ, tôi cảm thấy áy náy khi làm tổn thương cậu ta... Giờ cậu ta không có lách nữa. Lần này tôi tha cho cậu ta, miễn là cậu ta không đi trực ngày hôm đó! "

Miễn là Thiệu Quân không đi trực ngày hôm đó, La Cường cũng biết rõ điều đó.

Tại sao Vưu Bảo Xuyên lại để Thiệu tiểu tam nhi đi?

Thiệu Quân đã giúp ông ta, thương xót cho ông ta. Khi vừa đến trại giam mới, Đàm Long "bắt nạt" ông già họ Cổ, Cảnh sát Thiệu đã đứng ra trừng phạt Đàm Long.

Chính Thiệu Quân là người chủ động gọi điện báo cáo với trưởng trại giam, đấu tranh để có những đãi ngộ tốt hơn cho những phạm nhân già yếu, bệnh tật và tàn tật, kê thêm chăn ga gối đệm cho trại giam, mở một bếp lò nhỏ trong nhà ăn. Các tù nhân khác ăn sáng

bằng bánh ngô, các tù nhân già có thể được ăn mìn thầu ngon lành. Các tù nhân khác gặm xương cho bữa tối, các tù nhân già được ăn miếng sườn thơm ngào ngọt.

Khi Vưu Bảo Xuyên giả vờ bị ốm, Thiệu Quân đã đến thăm ông ta, mua sữa bột, bột protein và đồ ăn nhẹ. Thiệu Quân cũng giúp ông ta làm giấy tờ bảo hộ người già yếu đang thụ án để hàng tháng được thêm trợ cấp từ chính phủ.

Thiệu Quân sẽ không bao giờ ngờ rằng anh đã nhiệt tình trong sáng giúp đỡ cho một tên tội phạm xã hội đen giết người không chớp mắt, trong tay là vô số án mạng, còn giết cả cảnh sát.

Sữa bột, hay hộp đồ ăn nhẹ đối với Vưu Nhị gia đâu có quý giá gì?

Thật sự không quý giá, sau khi ông ta ra tù, hỏ về lại rừng, những ngày tháng tốt đẹp đang chờ ông ta.

Nhưng người giang hồ đều rất coi trọng một chữ "nghĩa", và chính những điều tầm thường đó đã khiến Thiệu Quân tránh khỏi một kiếp nạn từ Vưu Nhị gia.

--

thật sự tính cái tính trượng nghĩa có oán thì báo có ơn thì trả của mấy đại ca trong này ghê ,_____, ai cũng vậy hết luôn. từ chú La chú Hồng Bình rồi đến chú Vưu này ,____,

./.

-----oOo-----

Chương 92

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 92: Cục trưởng Thiệu ra tay

Chuyển ngữ: Andrew Pastel

Vào buổi sáng bất thường này, nhà tù Thanh Hà ngoài mặt vẫn buồn tẻ như mọi ngày, mọi thứ đều ngăn nắp và trật tự.

Các tù nhân thường như thường lệ ra tập thể dục buổi sáng, báo cáo số lượng và hô khẩu hiệu. Trong nhà ăn, các đại đội yên lặng kỳ lạ, không ai châu đầu ghé tai với ai.

La Cường đội chiếc mũ trắng đầu bếp, đeo tạp dề, lặng lẽ nhìn mọi thứ xung quanh.

La Cường lấy dưa muối chua trên cửa sổ ra. Thực đơn sáng hôm nay là bánh xốp, cháo kê ăn kèm với tuyệt lý hồng muối chua và củ cải đậu tương. Hắn múc một thìa dưa chua trong hũ, cho nửa thìa vào bát cháo cho từng tù nhân xếp hàng.

Trương Đại Hồ và Lương Tử của Đại đội 2 lần lượt lướt qua hắn, nhìn chằm chằm hắn qua tấm kính, ánh mắt đe dọa ...

Lại Hồng Bình cũng lướt qua gương mặt La Cường, quơ quơ bát cháo cố ý nói lớn: "Cho ông anh già này nhiều tuyệt lý hồng một chút!"

Một bầy nhãi con ban 7 xếp hàng dài, không nói gì, chỉ đánh mắt với nhau ra hiệu. Tiểu Hồ mím môi dưới, không ngừng sờ tóc mái màu tím trên trán. Khi ngồi quanh chiếc bàn ăn nhỏ của ban bảy, t ban phó Thuận Tử ho nhẹ, cả nhóm lặng lẽ lấy dưa chua trong cháo ra, cuộn trong giấy vệ sinh rồi bí mật vứt đi.

Thiệu Quân rời Thanh Hà vào sáng sớm để bắt máy bay lúc 2 giờ chiều.

Thanh niên này sớm một ngày cũng không chịu nghỉ, kéo La Cường bám dính lấy hắn. Tối hôm qua, anh kéo La Cường đến phòng làm việc, muốn chuyện kia đến chết, đôi mắt âm u xám ngắt như một con sói nhỏ.

La Cường nói, anh còn phải xem bản tin thời sự, nếu không xem sẽ bị trừ điểm công tháng này.

Thiệu Quân nói, điểm công quan trọng hay em quan trọng?!

La Cường nói: "Em là điểm công, điểm công cũng là em. Ông đây đi làm đều là vì ai?"

Thiệu Quân nói, em sẽ bí mật giúp anh có thêm một vài điểm, có em đây rồi!

Chiếc ghế sofa cậu ba nhà La hiểu kính hôm đó suýt đổ sập. Thiệu Quân rất chủ động, nghĩ rằng không thể gặp nhau hơn ba tuần qua nên muốn làm đủ cho ba tuần trong một đêm, không muốn bị một chút thiệt thòi nào.

Thiệu Quân đã bắn ba lần.

La Cường từ phía sau ôm eo anh, vừa làm một cách thô bạo vừa dùng tay che miệng Thiệu Quân, sau hắn phải dùng quần nhỏ để chặn miệng người thanh niên này. Thiệu Quân rên rỉ quá lớn, lúc sướng lên thì thoải mái la hét không quan tâm mình đang trong hoàn cảnh nào, văn phòng trưởng nhà giam cách ba căn phòng có khi cũng nghe thấy mất.

La Cường thức dậy lúc bốn giờ sáng, nhìn bầu trời tím sẫm ngoài cửa sổ, đếm những vì sao thưa thớt treo trên góc cửa, đợi đến khi chiếc loa ở góc trần phát ra hai tiếng bộp bộp rất nhẹ.

Đó là tín hiệu cho thấy Mãn thầu đã đồng ý với anh, anh gõ hai lần vào micro từ phòng giám sát để hẳn nghe thấy, ý chào tạm biệt hẳn, lái xe đến sân bay.

La Cường hoàn toàn đã có thể hạ xuống trái tim đang treo lơ lửng của mình.

Mãn thầu vừa rời đi rồi.

Nhưng La Cường không ngờ rằng sau khi rời đi, ngày hôm đó Thiệu Quân lại quay lại..

Hôm đó Thiệu Quân lái xe đến sân bay đúng giờ, kéo theo một chiếc va li. Bắp chân anh run rẩy suốt dọc đường đi, thất lưng đau nhức mềm nhũn, mồmđ nóng như thiêu đốt, vẫn còn sót lại vui thích sau trận đm mê sung sướmđ tối qua.

Anh ra sân bay tìm trưởng nhóm đang cầm một lá cờ nhỏ, lúc này mới nhận ra hình như anh không hề quen biết một ai trong đoàn khảo sát này.

Thiệu Quân hỏi riêng trưởng nhóm: "Những người này là ai, có phải là lãnh đạo quản giáo tù giam không?"

Trưởng nhóm nói: "Tôi chỉ có nhiệm vụ lãnh đạo đội. Người tham gia đoàn tôi cũng không biết rõ. Chắc là bộ phận lãnh đạo của cục anh thôi. Chứ không ai lại đến một nơi ẩm ương như vậy tham quan?"

Thiệu Quân nhướm mày, nhìn lướt qua, nghĩ thầm, lãnh đạo cục? Cục dân sự? Chuyện gì vậy trời? Mặc dù tất cả những năm qua tuổi trung bình của các cán bộ đã trẻ hơn nhiều, nhưng các vị trưởng phòng và trưởng bộ phận của Bộ Tư pháp và Cục Quản lý Nhà tù không thể nào non choẹt như vậy? Họ dường như đều chỉ là mấy thanh niên 2 30 tuổi khỏe mạnh cường tráng thôi. Thật là kỳ lạ.

Trưởng nhóm là một người nhanh nhẹn tháo vát. Sau khi vượt qua

kiểm tra an ninh, tại sảnh chờ, trưởng nhóm nói: "Sĩ quan Thiệu, đưa hộ chiếu với vé máy bay cho tôi."

Thiệu Quân hỏi: "Anh muốn làm gì?"

Trưởng nhóm nói: "Lát nữa chúng tay cùng nhau đi vào, cùng nhau lên máy bay, tôi đi làm làm thủ tục một lần cho dễ."

Thiệu Quân chán chết ngồi chờ trong sảnh đợi, trong đầu đã bắt đầu nhớ đến tên khốn họ La. Có một chút ám áp vẫn còn sót lại trên da. La Cường áp chặt vào lưng anh, va chạm, gọi tên anh bằng một giọng trầm và gọi cảm, gọi anh là "bé cưng" ... ngây ngất mê ly, dư vị bất tận.

Anh đứng dậy đi vào nhà vệ sinh, ngân nga một bài hát nho nhỏ trong cổ họng, tranh thủ xả nước.

Một anh chàng bảnh bao, đầu chải chuốt vuốt keo bóng lưỡng trong đoàn khảo sát theo anh vào phòng tắm. Một hàng bồn sứ trắng vắng toe, người này lại vừa vặn đứng ở bồn tiểu bên cạnh anh, cũng nhanh chóng phóng nước tiểu...

Thiệu Quân khẽ cau mày, liếc sang người đàn ông, người bên kia cũng nhìn anh.

Thấy lạ quá hả, mấy người không biết Tam gia đây đi tiểu như thế nào hay gì? Tam gia gia đây đẹp trai quá đúng không?! ... Thiệu Quân lẩm bẩm trong lòng.

Người kia đi ra ngoài trước, đẩy cửa, lúc anh ta nghiêng người, đôi mắt hợp kim titan tinh tế của Thiệu Quân vô tình thoáng thấy trong tai trái của người đàn ông được mũ đè lên, có cái gì đó giống một chiếc tai nghe thu nhỏ. Đó là loại nhập khẩu tiên tiến nhất, không đơn vị nào thuộc Bộ Tư pháp được trang bị thời thượng như vậy, chỉ có Cục Công an, Cục An ninh Nhà nước mới có thể mua được.

Người đàn ông giấu một nửa bàn tay trong tay áo, như thể anh ta

che giấu gì đó ...

Thiệu Quân rũ mắt xuống không lên tiếng, lúc trở về chỗ ngồi, anh bắt đầu chuyện phiếm với người đàn ông này.

Thiệu Quân rung chân, cười nói: "Trên cục tăng trợ cấp xuống các cơ sở lên hai bậc, bên cậu có tăng lên không?"

Bên kia gật đầu ừ một tiếng.

"Năm trước gửi xuống nhiều thứ tốt quá ha, có phiếu giảm giá phòng tắm hơi cao cấp nữa. Anh đã đi chưa? ..." Thiệu Quân cười bí ẩn, dùng giọng điệu giữa những người đàn ông, Bên trong có "phục vụ đặc biệt" ấy, hăng hái lắm! Ay? Đừng nói chưa phát phiếu cho anh đó nha? "

Người đàn ông sững sốt một lúc, sau đó cười nói: "Ừm, có, đều có."

Khuôn mặt điển trai điển đảo mê hoặc chúng sinh của Thiệu Quân cười đến mức sái cả quai hàm, trong lòng thầm chửi rủa, bà mẹ anh!

Mẹ nó, trợ cấp cấp cơ sở trong văn phòng đã ba năm không được tăng lên, thế mà năm ngoái tặng cho anh thêm hai bậc cơ đấy? Lễ Tết phát được có hộp cá đù vàng với thẻ mua sắm siêu thị 300 tệ, anh lại còn được phát vé tắm hơi cao cấp cơ, anh làm trong hệ thống nhà tù sao Hỏa à?!

.....

Thiệu Quân chen chúc với mọi người lên máy bay, ngồi bên cửa sổ. Những người khác ngồi thành tốp đôi tốp ba xung quanh, tạo thành một vòng cung, nhốt anh ở giữa.

Thiệu Quân trầm ngâm nâng tấm che nhìn ra ngoài cửa sổ, một bầy chim vội vã lướt qua bầu trời.

Tất cả những người xung quanh đều dùng kính râm hoặc mũ che mặt, ngồi vào chỗ giả vờ ngủ!

Đây là thói quen muôn thuở của cảnh sát mặc thường phục.

Thiệu Quân đột nhiên đứng lên: "Cho qua..."

Người bên cạnh cảnh giác: "Anh định đi đâu vậy?"

Thiệu Quân nói: "Tôi đi vệ sinh."

Người đàn ông nói: "Máy bay sắp cất cánh rồi, không được dùng nhà vệ sinh".

Thiệu Quân lấy chiếc lọ nhỏ trong túi xách ra: "Tôi vào nhà vệ sinh rửa mặt, xong sẽ đắp mặt nạ".

Người đó: "..."

Thiệu Quân nghiêm túc thuyết trình: "Mặt nạ sữa mặt ong dựa chuột, có tác dụng làm trắng da, cấp nước dưỡng ẩm, trên máy bay dùng rất hợp lý, anh có muốn thử không?"

Thiệu Quân chậm rãi đi đến phòng vệ sinh, cạnh cửa cabin, phía sau có một "cái đuôi".

Cánh cửa phòng vệ sinh khép chặt, trưởng nhóm đẹp trai đang ở trong căn buồng chật chội bên cạnh, nói chuyện với bồn rửa mặt bằng tai nghe và micro thu nhỏ, giọng nói cực kỳ trầm, vẻ mặt nghiêm túc.

"Chúng tôi đã lên máy bay, ba phút nữa sẽ đóng cửa, mười phút nữa cất cánh."

"Vâng ... đúng vậy ... sắp cứ yên tâm, chúng tôi sẽ lo liệu."

"Hộ chiếu và giấy tờ tùy thân của cảnh sát Tiểu thiệu đều nằm trong

tay tôi, ngài yên tâm..."

"Được rồi, chúng tôi đến Washington và chuyển ngay đến Annapolis ... gặp nhau ở đó ... Vâng, thưa cục trưởng Thiệu ..."

Thiệu Quân lúc đó gần như hóa đá, một luồng điện xuyên qua trán, hai mắt mở to, nhìn thẳng vào anh chàng đẹp trai đúng lúc đó đột nhiên quay đầu qua khe cửa!

Thiệu Quân đột nhiên hiểu ra.

Giây tiếp đó, Thiệu Quân quay người chạy đi, trường nhóm đẹp trai kinh ngạc lao ra khỏi phòng tắm, micro thu nhỏ còn treo trên cổ áo!

Thiệu Quân quay lại vung tay néo mạnh kèm theo một tiếng chửi phẫn nộ "má nó" vang vọng. Đối phương bị một hũ mật nạ sữa ong chúa đập thẳng vào trán khiến cho phải ngồi xuống ôm đầu.

Hai người mặc thường phục cao to khỏe mạnh khác lao tới từ phía sau hành lang cabin!

Tiếp viên hàng không cùng đội bay hoàn toàn không biết chuyện gì xảy ra, kêu lên muốn ngăn cản nhóm người điên đang kéo bè đánh nhau.

Thiệu Quân vượt qua rất nhiều cánh tay đang muốn ngăn anh lại, một đám hạ gục một bảo vệ hàng không đang cố gắng chế ngự anh, phóng ra khỏi cửa cabin bỏ chạy!

Thiệu Quân chạy hết cỡ trên đường băng trống, chiếc áo khoác dài phàn phật phía sau. Một nhóm người phía sau loạng choạng đứng dậy đuổi theo, gọi điện bằng tai nghe ...

.....

Toàn bộ sảnh chờ hỗn loạn, trong quần chúng dân thường đột nhiên xuất hiện một vài bóng người trắng kiện mặc vest đen, đeo kính

râm, đầu cắt ngắn, tất cả đều là công an mặc thường phục.

Anh đánh gục vài bảo vệ sân bay, húc đổ một xe tải bán đồ ăn nhanh, nhặt cây lau nhà của nhân viên quét dọn đánh nhau với một cảnh sát mặc thường phục, quyết không đầu hàng.

Anh biết chính xác chuyện gì đang xảy ra.

Người bố cục trưởng thiên tài mặt lạnh của anh đang cố lừa anh vào tròng.

Thiệu Quân phi thân nhảy xuống từ cầu thang tầng hai đang rất đông người. Chiếc áo khoác dài bung ra và rơi xuống phía sau anh, để giày rơi vũng chãi xuống tầng 1. Kỹ năng gọn gàng khiến đám đông du khách quay đầu lại kinh ngạc sửng sốt.

Tính khí bướng bỉnh của Thiệu Quân đã quyết định rồi. Tình huống bị người khác đuổi theo và chặn đường như thế này thì anh sẽ không bao giờ khuất phục bố, anh sẽ không bao giờ giống như một con chó Nhật ngoan ngoãn để ông đeo dây xích vào cổ mình dắt quay về.

Thiệu Quốc Cường vội vàng đứng dậy từ một góc của sảnh chờ trên tầng hai, bấm tai nghe, vẻ mặt nghiêm nghị xanh mét.

Cái gọi là nhóm khảo sát ở nước ngoài này thực sự chỉ là một cái bẫy Cục trưởng Thiệu vạch ra cho con trai ông. Ngay cả lãnh đạo nhà tù cũng không biết Cục trưởng đại nhân sẽ làm gì với cậu ba nhà Thiệu.

Cục trưởng Thiệu đã suy nghĩ rất lâu, cũng biết là cùng đường, chỉ có thể chấp nhận rủi ro, muốn nắm chắc con trai mình trong lòng bàn tay, để có cơ hội thuyết phục anh đi vào khuôn khổ. Tất cả các thành viên của phái đoàn đều là cảnh sát mặc thường phục do Cục trưởng Thiệu sắp xếp, đã lấy trước hộ chiếu và tất cả các giấy tờ tùy thân của Thiệu Quân. Chỉ cần máy bay cất cánh và rời khỏi đất nước, Thiệu Quân sẽ không thể quay về.

Thiệu Quốc Cường vạch mưu muốn đưa con báo con bắt trị này sang Mỹ một lúc, vòng qua nó, kiếm chế sự hoang dã của con báo nhỏ, sau đó từ từ sử dụng nhiều cách tấn công khác nhau. Ngay khi Thiệu Quân rời đi, không có mặt ở đây, Thiệu Quốc Cường sẽ tìm cách đối phó với La Cường, bất kể dùng cách nào cũng phải bắt La Cường thỏa hiệp, mà cách xuống tay có nhiều lắm.

Thiệu Quân ném tất cả hành lý và đồ đạc cá nhân của mình ở sân bay, lái xe trở về huyện Thanh Hà.

Anh ấy muốn quay lại ngay lập tức.

Lửa thiêu trong óc đau nhói, đầu óc rối bời, anh giận bố, căm tức, phẫn nộ và vô cùng lo lắng cho La Cường.

Tim đập rất mạnh, anh chưa bao giờ cảm thấy thế này, anh đột nhiên lo lắng cho La Cường, sợ rằng có người sẽ ra tay với La Cường khi anh không ở trong tù. La Cường bây giờ có thể đang gặp chuyện gì đó!

Công an mặc thường phục theo sau nhảy lên cao tốc, một số xe jeep đang đuổi theo.

Cục trưởng Thiệu ngồi trong xe, hung hăng hút một điếu thuốc, đôi mắt mờ mịt u ám, ông biết rằng lần này hai bố con sẽ trở mặt hoàn toàn. Có một số điều mà người làm bố không bao giờ có thể thỏa hiệp, và một số kẻ người làm bố không bao giờ có thể tha thứ được. Có ông đây sẽ không có hấn, có hấn thì không có ông đây!

Trên sườn núi gần nông trại Thanh Hà, có hai chiếc xe jeep gỉ sét dính đầy bùn đất không còn nguyên màu sắc, không có biển số.

Mọi thứ đã sẵn sàng, mọi người trên xe đều mang vẻ mặt trịnh trọng căng thẳng.

Người đàn ông trẻ tuổi đầu đình cưỡi cỗ bộ đồng phục nhân viên giao

hàng bản thủ của mình, xé miếng băng tên trên ngực, dùng giày da nghiền nát nó.

Hắn đổ một chậu nước lên đỉnh đầu, thân thể ướt đẫm, bụi đất chảy dọc theo tĩnh mạch cổ và ngực, lông mày rậm và ánh mắt lộ ra sự sắc bén.

Lê Triệu Huy đeo kính râm, mặc áo may ô màu xanh lá mạ quân đội, áo khoác dài, quần rằn ri và giày quân đội. Khóe miệng hắn mím chặt, tựa vào trong xe, dùng vải mềm từng li từng tí lau nòng súng thon dài lạnh như băng, mặt trời lặn đỏ cho người đàn ông này một cái bóng sắc như dao tạc trên sườn đồi.

Vài đàn em của hắn thò đầu ra khỏi cửa kính ô tô, dùng mắt ra hiệu: "Anh Huy, làm xong rồi."

Lê Triệu Huy ngẩng đầu nhìn về phía chân trời: "Đại ca của chúng ta đâu?"

Đàn em nói: "Máy theo dõi đều bình thường, vị trí của đại ca nằm trong phòng giam, em đoán là đã chuẩn bị xong."

Lê Triệu Huy nheo mắt, khuôn mặt nam tính góc cạnh được ánh nắng màu cam mạ lên màu đồng, vẻ mặt lạnh lùng, giờ tay nhắm súng bắn tỉa.

Tầm ngắm bắn tỉa đang nhắm vào một chiếc ô tô đang phóng nhanh trên con đường nông thôn cách đó hàng trăm mét. Trong xe, hình bóng vội vã của Thiệu Quân vụt qua dưới họng súng của Lê Triệu Huy ...

Lê Triệu Huy nhìn xe của Thiệu Quân từ từ lái vào nhà tù Thanh Hà, băng qua cánh cổng sắt lớn được cho là rắn chắc đến không thể phá hủy.

Lê Triệu Huy thu súng, nhanh chóng lên xe, bật hệ thống theo dõi và định vị trong thiết bị máy tính xách tay, lật từng trang từng tệp dữ

liệu trong máy tính.

Một bức ảnh chụp đầu của La Cường hiện ra trên màn hình.

Thuộc hạ nói: "Anh Huy, tên này ở cùng khu giam, là một tên cứng đầu cứng cổ. Chắc chắn không dễ đối phó."

Lê Triệu Huy nói: "Hắn sẽ là người đầu tiên tao hạ gục, hạ hắn trước, dọn sạch khu giam, sau đó dọn đến bọn vũ trang trên trạm gác."

Lê Triệu Huy khước miệng nhếch lên một cách lạnh lùng, dùng chuột vẽ lên ảnh của La Cường một dấu X lớn, đó là ký hiệu "GIẾT".

Lật từng trang, vài nhân vật quan trọng hiện lên trên màn hình, bị Lê Triệu Huy đánh ký hiệu rõ từng cái một. Bức ảnh cuối cùng xuất hiện một khuôn mặt thanh tú với khước miệng hơi cong, hắn dùng ngón tay lại.

Bức ảnh này là của Hồ Nham.

Đàn em xen mồm nói: "Anh Huy, thằng này cũng trong cùng khu giam đó. Con mẹ nó thằng nhãi này tinh tướng thật sự, lần trước nó đã cố ý chạm vào ngón tay để dò xét anh đúng không? Thà bắn làm còn hơn bỏ sót, cứ gạch nó đi cho đỡ chuyện về sau."

Lê Triệu Huy không nói, con trỏ chuột cứ lướt trên mặt Hồ Nham ...

Dấu X đỏ cuối cùng đã không đánh xuống. Hắn "bóp" một tiếng đóng máy tính.

Tất cả các nhân vật chủ chốt đều tập trung tại nhà tù Thanh Hà, một trận bạo động trong ngục sắp sửa nổ ra, trên đỉnh núi màu cam, khói thuốc súng khó có thể nhìn thấy đang bay lượn.

--

Tui đã từng hy vọng anh Huy là cảnh sát chìm cài vào, mà đời không như mơ..... thôi thì cứ chúc mừng anh Huy đầu đình đã té vào conditinhyeu vậy.....

./.

-----oOo-----

Chương 93

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 93: Người cha tuyệt vọng

Chuyển ngữ: Andrew Pastel

Cục trưởng Thiệu hôm đó nhìn con trai la hét trước mặt, bật khóc, lao ra khỏi tòa nhà, không thềm ngoái đầu mà quay về nơi ngoai ô khí ho cò gáy kia, không bao giờ quay lại.

Với kinh nghiệm của Thiệu Quốc Cương, ông không thể không nghi ngờ hay không cảm thấy kỳ lạ được.

Hai bố con mâu thuẫn nhiều năm, Thiệu Quân hỗn hào, mất bình tĩnh trước người lớn là chuyện thường ngày, trước đây còn có những lần nghiêm trọng hơn như lật bàn ném ghế, nên chuyện này cũng không có gì đáng ngạc nhiên. Mấy năm qua, Thiệu Quốc Cương chỉ cho rằng Thiệu Quân như thế vì khúc mắc trong quá khứ. Đứa trẻ này 14 tuổi đã không còn mẹ nên tính tình cổ quái, bướng bỉnh, thường cần được dỗ dành, chiều chuộng và nhường nhịn.

Bây giờ ông ở địa vị cao, nhìn lại năm đó, tuy rằng không muốn thừa nhận, nhưng ông cũng cảm thấy lúc còn trẻ mình cũng cư xử quá cứng nhắc, không biết khéo léo linh hoạt, keo kiệt và khắc nghiệt trong tình cảm. Ông mắc nợ vợ ông, đặc biệt là nợ đứa con trai của ông quá nhiều tình thương của cha ... Lúc còn nhỏ Thiệu Quan thân thiết với ông ngoai, sau thân với Sở Tuần lại suốt ngày chạy đến nhà của Sở nhị thiếu gia, hòa thuận với bố Sở Tuần và các bác bên đó, mở miệng ra là bác bác dì dì.

Con trai không thể có được sự thỏa mãn về tình yêu của bố ở nhà nên đã đến nhà người khác để tìm "tình yêu của bố"?

La Lão nhị, La Cường?!

Thiệu Quốc Cường không ngừng suy nghĩ, đôi khi ngồi trong một văn phòng vắng lặng và trống trải, với điều thuốc giữa hai ngón tay, ngồi đến nỗi hoàn toàn chìm trong khói thuốc, có những điều không thể tưởng tượng, không thể tin được.

La Lão nhị từng vô cùng ghét Cục trưởng Thiệu ông, tại sao hẳn lại ra tay cứu Quân Quân vào lúc nguy cấp?

La Lão nhị chủ động tự thú cho ông vì ai?

Quân Quân vì ai mà đào hôn? Từ chối về nhà? ...

Hai tay Cục trưởng Thiệu siết đến phát đau, ngồi vào bàn làm việc, mở máy tính mở chương trình hồ sơ nội bộ của cảnh sát.

Cũng vào ngày hôm đó, ông đã sử dụng bất hợp pháp chương trình điều tra tội phạm của công an, nhập số điện thoại di động của con trai mình vào hệ thống cung cấp bằng chứng internet và mạng không dây.

Ông rất ít khi điều tra sau lưng con trai mình, ông không muốn làm chuyện này, không cần thiết. Nhưng chính vì đây là con ruột, là báu vật của ông, trong lòng ông có một bóng ma khổng lồ không thể tan biến, La Cường cực kỳ cường hãn và thủ đoạn, làm cho ông ăn ngủ không yên!

Từ trưa đến tối hôm đó, Cục trưởng Thiệu không ăn không uống, ngồi kiểm tra từng cái tin nhắn riêng tư của Thiệu Quân 3 năm qua trên hệ thống. Ông kiểm tra đến tận khuya, và cuối cùng mắt ông dán chặt vào một vài tin nhắn ngắn từ hai năm trước.

"Tiểu Quân, anh nhớ cậu quá, không thể chịu đựng được. Sao cậu lại lạnh nhạt với anh vậy? Đừng nói với anh là vì tên đàn ông họ La kia ..."

"Tiểu Quân, đừng cắt đứt với anh, được không? Anh chỉ thích mỗi mình cậu dù có thế nào. Cậu muốn gì cũng được mà, Tiểu Quân ..."

Thiệu Quốc Cường không về nhà đêm hôm đó, ngồi trong văn phòng cả đêm.

Ông cứng ngắc đứng bên bàn, hút thuốc không ngừng, lửa thuốc cháy đến, xém vào đốt ngón tay ông.

Ông cảm thấy khó chịu và hụt hẫng.

Đường đường là Cục trưởng, Thiệu Quốc Cường không phải chưa biết qua những chuyện này, ông làm cảnh sát, cái gì mà chưa từng biết qua? Những thời điểm quan trọng ông không đến mức hoảng hốt mất bình tĩnh.

Nhưng, đó lại không phải là Sở nhị thiếu gia vừa đẹp vừa tài môn đăng hộ đối, hay cảnh sát Trâu trẻ tuổi, bạn cùng lớp ở học viện cảnh sát.

Mà là La Cường.

Khi đó, Thiệu Quân mới mười bốn tuổi, còn La Cường khoảng hai mươi tám tuổi, là một tên tội phạm khét tiếng với vô số tội ác.

Thiệu Quân hiện đã ba mươi tuổi, còn La lão nhị bốn mươi tư, một kẻ tù nhân bị phán chung thân.

La Cường hơn Thiệu Quân mười bốn tuổi. La Cường chỉ kém Cục trưởng Thiệu mười ba tuổi, bằng tuổi với hai người chú trong nhà họ Thiệu, đủ lớn để Thiệu Quân gọi hắn là "chú".

Quân Quân tại sao?

Chuyện gì đã xảy ra với đứa trẻ này vậy?

Đứa trẻ này, đến tột cùng là vì sao lại thế?!

.....

Thiệu Quốc Cường giận dữ và bàng hoàng, ông làm bố 30 năm nhưng lại thất bại nặng nề. Vài tháng qua, ông đã nhiều lần đến thăm căn hộ của Thiệu Quân ở trấn nhỏ.

Mỗi khi ông đến, Thiệu Quân đều không có ở đó.

Ông xuất thân từ cảnh sát hình sự, nên tất nhiên ông không cần chìa khóa cửa để vào nhà riêng của một người.

Thiệu Quốc Cường ở trong căn hộ nhỏ 20 mét vuông, ngồi trên ghế sofa, lật sách và tạp chí của Thiệu Quân chất đống trên bàn trà, nhìn vào bếp lò đơn giản trong nhà bếp, hoặc đứng trên ban công, nhìn vào hướng về nhà tù Thanh Hà mà ngây người, không thể tin được rằng con trai mình thà sống như vậy ngày này qua năm khác, để cùng với một tù nhân chung thân, còn hơn về nhà sống với người thân của nó.

Những lời tàn nhẫn mà đứa La Lão nhả ra vẫn còn văng vẳng bên tai ông.

"Người của ông, đừng để rơi vào lòng bàn tay tôi."

Thiệu Quốc Cường bây giờ coi như đã lĩnh giáo được rồi, La Cường tàn nhẫn như thế nào, liều lĩnh thế nào. La Cường không tìm ông để trả thù, cũng không làm hại tính mạng của Thiệu Quân, nhưng tên khốn đáng lẽ phải bị ngàn kiếm chém chết này, đã trả thù Cục trưởng Thiệu một cách kiêu ngạo và tàn nhẫn nhất! La Cường đã thô bạo xé đi một mảnh thịt trong tim ông, rút hết cơ bắp, giống như lấy đi mạng sống ông. La Cường trả thù ông bằng cách bắt cóc đứa con trai quý giá nhất của ông, hủy hoại cả đời Quân Quân!

Cục trưởng Thiệu vô thức nhặt thứ gì đó trên tay, đó là điều khiển TV trên bàn trà. Ông bóp mạnh chiếc điều khiển, như muốn bóp nát tất cả mọi thứ.

Ông vô tình nhấn vào một cái nút trên ấy, màn hình TV lóe sáng.

Giám đốc Thiệu nhướng mắt nhìn chăm chăm vào màn hình TV, hai mắt nhanh chóng đờ ngầu, các khớp ngón tay răng rắc vang lên ...

Thiệu Quân thuê phòng của người khác. Đồ đạc trong phòng có sẵn, anh chỉ theo một vài thiết bị đơn giản, trong đó có một máy tính nhỏ để có thể xem phim trong căn hộ để giải tỏa sự buồn chán khi rảnh rỗi. Tất nhiên, Thiệu Quân cũng thường xem mấy phim thần tượng thiếu nữ để tiêu khiển.

Chỉ vài ngày trước, Thiệu Quân đã bí mật đưa La Cường ra khỏi nhà tù, đưa hắn đến phòng thuê một lúc, lăn lộn quay cuồng trên giường, trên ghế sofa và trên sàn phòng khách. Lần đầu tiên, Thiệu Quân lấy ra thứ quý giá của mình khoe với La Cường, vẻ mặt thần bí. USB nhỏ được cắm vào ổ truyền, phát trên TV. La Cường trở mắt nhìn. Đó là tất cả những cảnh quay hắn trong nhà tắm, giường tù và nhiều hoàn cảnh khác nhau, với nhiều biểu cảm, nhiều tư thế khác nhau mà tự thủ dâm, tự hưởng thụ, tất cả đều phát hết trên màn hình TV!

Đây là bảo bối mà Thiệu Quân đã góp nhặt trong bao nhiêu năm tù, tích cóp bấy lâu nay để dành tặng cho người mình yêu. Nhiều khung hình video nóng bỏng làm La Cường da dầy thịt béo luôn không biết liêm sỉ mặt cũng phải đỏ bừng, người nóng lên, cổ họng tắc nghẽn

...

Hai người hôm đó vô cùng mãnh liệt, Thiệu Quân nằm ngửa trên ghế sofa, hai bắp chân quấn lấy gáy La Cường. Màn hình TV liên tục quay lại thứ nam tính đở thắm của La Cường, với những đường gân xanh lộ ra trên cổ, ngón tay dày, bộ lông rậm rạp, thúc lầy Thiệu Quân thật mạnh bạo, cả hai đều rơi vào cơn kích tình mãnh liệt, điên cuồng mà va chạm vào nhau, xoa dụi nhau...

Thiệu Quốc Cường dùng một ngón tay đập nát điều khiển từ xa, ánh mắt tức giận đến mức muốn cầm súng đi tàn sát, không thể chịu

đựng được nữa.

La Cường dám chạm vào con trai ông, La Cường hủy hoại con trai ông! Nếu không tự tay giết La Cường thì cả đời ông như sống vô ích, ông sẽ có lỗi tổ tiên tám đời, có lỗi người mẹ mất sớm của Thiệu Quân, có lỗi ông ngoại của đứa trẻ này, càng có lỗi với chính bản thân ông. Làm cha không ai có thể dung thứ cho người nào dám giày xéo con trai mình như vậy!

Cục trưởng Thiệu gọi điện cho Thiệu Quân nhưng không bắt máy, nhắn tin điện thoại không trả lời, không bắt được người ra, trong lúc tuyệt vọng, ông đã lên kế hoạch muốn đưa con trai ra nước ngoài. Ông cũng hiểu tính khí mạnh mẽ của con trai mình, bướng bỉnh ngoan cố, nếu không làm cứng không đoán sẽ không thể tác Thiệu Quân ra khỏi La Cường ... Chi tiết là Thiệu Quốc Cường lại mắc sai lầm, và lần này ông đã đẩy quan hệ bố con đến sát vách núi.

Có những tai ương mà số mệnh buộc ta phải gánh lấy, không thể tránh khỏi, không thể thoát ra được.

Thiệu Quân gần như chạy hết tốc lực, vội vã quay lại nhà tù đêm hôm đó.

Lê Triệu Huy ở lưng chừng núi chứng kiến tận mắt Thiệu Quân lái xe, mở bốn cánh cửa sắt lớn bằng thẻ từ, dẫu vân tay và móng mắt rồi lái xe vào bức tường cao. trên tháp canh sáng bóng ánh sáng kim loại.

Khi Thiệu Quân đậu xe trong ga ra rồi chạy ra ngoài, kim đồng hồ đã điểm qua thời gian tắt đèn, khu giam tối om và yên tĩnh, nhưng Thiệu Quân muốn nhìn thấy La Cường.

Sự khó chịu chôn chặt trong trái tim anh, trước mắt anh là tòa nhà ần ần rung chuyển trước cuộc khủng hoảng.

Thiệu Quân liếc mắt nhìn từ xa tìm kiếm, trên khung cửa sổ nhỏ

quen thuộc của ban bầy, rèm cửa buông xuống kím mít không thấy được gì. La Cường luôn để rèm mở khi ngủ, sao hôm nay lại kéo rèm?

Anh lo lắng, không kịp nghĩ nhiều, nhanh chóng chạy vào khu giam.

Ở góc cửa sổ ban bầy, một con mắt bí ẩn nhỏ lộ ra từ dưới tấm rèm. Nhím đang theo dõi động tĩnh khắp nơi thì thào: "Anh Cường, người đó, có phải là Đội trưởng Thiệu không?"

La Cường yên lặng ngồi ở trên giường lớn như một pho tượng, nhắm mắt dưỡng thần: "... Hả?"

Nhím ngơ ngác nhìn lại, vẻ mặt bàng hoàng: "Anh Cường, sao Đội trưởng Thiệu lại về? Hôm nay không phải anh ấy không có ca trực sao?"

Sắc mặt La Cường đột nhiên thay đổi, hấn từ giường lao xuống đất, phóng tới bên cửa sổ, trợn to hai mắt!

La Cường kéo rèm, nhòai người ra cửa sổ. Ở dưới lầu, Thiệu Quân vừa đúng lúc nhìn lên, ánh mắt giao nhau. Thiệu Quân khước miệng nở nụ cười rạng rỡ, giống như đã an tâm nhẹ lòng, cả khuôn mặt sáng ngời dưới ánh sáng của đèn tường cao.

Nụ cười ấy vô cùng giản dị và chân thành. Chỉ có cái màn thầu ngốc nghếch này mới cười với hấn như thế, ánh mắt La Cường như bị đâm đến đau đớn, một tia sét đỏ ngẫu nhiên đánh qua đầu hấn.

Hấn quay đầu lại, liếc nhanh về phía cửa sổ nhỏ ở buồng giam khác. Hấn hiện tại chỉ cần phát ra một chút tiếng động khác thường, khủng hoảng sẽ nổ ra, tình thế hết sức căng thẳng. Toàn bộ khu nhà giam, đêm nay có bao nhiêu người chưa ngủ.

Nhưng người ở tầng dưới là Màn thầu.

Màn thầu vô tội đang chạy vào cái bẫy chết người này!

La Cường vừa mở cửa sổ đã bị lan can sắt đóng trên cửa sổ chặn lại, không thể duỗi tay chân ra, đương nhiên không thể từ trên lầu nhảy xuống để ngăn cản anh.

Hắn rống đến xé toạc cổ họng: "THIỆU QUÂN !!!"

"THIỆU QUÂN, TRỞ VỀ NGAY, RA KHỎI ĐÂY, VỀ NGAY CHO ANH !!!!!!"

Tiếng gầm của La Cường giống như một tiếng sấm nổ trên không trung. Bản thân hắn cũng biết, bùng giam hai bên, tất cả mọi người đều nghe được tiếng rống của hắn.

Nhưng không còn cách nào.

./.

-----oOo-----

Chương 94

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 94: Hai ngón tay

Chuyển ngữ: Andrew Pastel

La Cường ba ngày suy tính, hắn đã lên kế hoạch rất rõ ràng trong đầu, thắng ăn cả ngã về không.

Hắn không thể vạch trần Vu Bảo Xuyên trước. Nếu báo cáo Vu Nhị gia thì chẳng khác nào tự tố cáo mình. Cả hai sẽ lộ tẩy, bị trói chung vào nhau một súng bắn chết, cũng khiến Thiệu Quân bị liên lụy. La Cường không thể làm điều đó, hắn chỉ có cơ hội hoàn hảo này đêm nay.

Trước mặt hắn có ba con đường. Thượng sách là làm Vu Nhị gia im lặng vĩnh viễn, tự mình thoát khỏi kiếp nạn. Trung sách là để họ Vu vượt ngục thành công. Tối sách không gì khác chính là mất mạng. Cho dù cái kết như thế nào đi nữa, La Cường cũng dám khiêng lấy họa này trên vai, giáp mặt kẻ thù không đội trời chung, đêm nay hoặc người chết hoặc ta chết.

Nhưng trong kế hoạch của hắn dù thế nào cũng không có Thiệu Quân, Thiệu Quân không nên xuất hiện. Thiệu Quân phải lên máy bay rồi chứ?!

Thiệu Quân ngẩng mặt lên nghe thấy tiếng gầm khàn khàn của La Cường, vô thức khựng lại, sửng sốt.

Cả tòa nhà tối đến quỷ dị, chỉ có ánh sáng thường trực của hành lang buồng tù có ánh sáng mờ ảo, và cửa sổ duy nhất đang mở trong tòa nhà chính là ban bầy, La Cường đứng trên bệ cửa sổ hét lên với anh.

Trong khoảnh khắc, tình hình đột ngột thay đổi, buồng giam của đại đội 2 đối diện bắt đầu nháo nhào.

Cảnh sát Tiểu Mã đang làm nhiệm vụ phát hiện có vấn đề trong video giám sát. Bên đại đội 2 hình như có người phát bệnh, có người như phát điên mà đuổi đánh bạn tù khác, có người vẫy tay với camera báo cáo tình hình.

Mã Tiểu Xuyên cầm dùi cui trong tay, dựng thẳng mũ đi qua hành lang vào khu giam.

Thuận Tử trông chừng cửa ngục, vội vàng nói với La Cường: "Đại ca, cảnh sát Mã đến rồi!"

La Cường quay đầu ném ra một câu: "Ngăn cậu ta lại!"

"Không cho vào!"

La Cường chỉ mất chú ý trong nửa giây cho cảnh sát Tiểu Mã đang gặp nguy hiểm, vì hắn nhìn thấy Thiệu Quân đang bước vào tòa nhà!

Thiệu Quân vẫn lo lắng cho La Cường, không biết đang xảy ra chuyện gì, La Cường càng không cho anh vào, làm sao anh có thể quay đầu bước đi?

Ở khu giam, vài buồng giam của cả hai đại đội cùng lúc xảy ra chuyện. Bảy tám người trong ban cùng một lúc bị bệnh, như ngộ độc thực phẩm, liên tục nôn mửa. Nạn nhân mắt đỏ hoe, hưng phấn cởi áo, người run dữ dội. Có người cầm bát cơm, giày dép đuổi theo bạn tù ...

Đó là tác dụng gây ảo giác của ma túy đá. Một lượng nhỏ Ma Quả được trộn trong dưa chua phân phát cho bữa sáng, và một lượng lớn ma túy được trộn trong bữa tối ngày hôm đó. Thuốc độc được chế tạo rất khéo léo, bọc trong một lớp vỏ bọc đường, sau khi ở

trong cơ quan tiêu hóa bốn tiếng đồng hồ, thuốc sẽ phát huy tác dụng đúng lúc trong một khoảng thời gian đã định trước.

Mã Tiểu Xuyên thò đầu về phía đầu đường giam, kinh ngạc hỏi: "Làm sao? Làm sao vậy? Có chuyện gì?!"

Một người trong đại đội 2 ôm cửa sổ nhỏ kêu to: "Quản giáo Mã, có người ở trong buồng giam của chúng tôi muốn không xong rồi. Đến xem, có người điên rồi!"

Buồng bên cạnh cũng la lên: "Quản giáo Mã, xem buồng chúng tôi với, Đại Hồ nôn nhiều, ốm nặng lắm!"

Đại đội 1 bên này, Thuận Tử cũng vội vàng đi tới bên cửa sổ, ánh mắt lo lắng, thì thào nói: "Cảnh sát Mã, tới buồng của chúng tôi đi, đại ca chúng tôi phát bệnh rồi."

Mã Tiểu Xuyên thấy nhiều người bị bệnh, một mình cậu ta cũng không thể lo liệu hết được, do dự, muốn quay đầu lại muốn gọi thêm người.

Lúc này, Lương Tử dè lên khung cửa sổ nhỏ làm vẻ mặt đáng thương mắng: "Sĩ quan Mã, anh không thể quan tâm đến sống chết của đội 2 chúng tôi phải không. Lão già Cổ của chúng tôi miệng sùi bọt mép rồi, phải nhanh chóng đưa đến bệnh viện, nếu không ông già này chết mất! ..."

Mã Tiểu Xuyên do dự một lúc mới đưa tay lấy chìa khóa.

Viên cảnh sát mới còn quá trẻ và thiếu kinh nghiệm, làm thế nào có thể đấu lại những kẻ giết người lão luyện đầy mưu mô trong nhà tù?

Khoảnh khắc cửa ngục vừa mở ra, Mã Tiểu Xuyên đã bị mấy bóng đen chồm lên kéo vào trong ...

Thuận Tử quay đầu kêu to: "Đại ca, Đại đội hai phá ngục rồi!"

La Cường vươn tay nhắc vũ khí đã chuẩn bị xong, mặt mày đỏ bừng, lạnh lùng phun ra hai chữ: "Lật mặt."

Hồ Nham bấm chuông báo động trong phòng, bấm đến tuyệt vọng, nhưng không ai trong phòng giám sát phản hồi. Hồ Nham nhảy lên giường tầng trên, đứng trên lan can giường, khuôn mặt gằn như dán vào loa và camera, giọng đanh thép: "Đến đây đi, phá ngục!!!
Trưởng trại giam, Đội trưởng Thiệu , có người phá ngục! !!!!!!!!!!!!! " "

Dãy buồng giam đối diện, vài cánh cửa đã được mở ra, ông già Cổ Vụ Nhị gia thời gian dài tiếp xúc với chìa khóa, cũng đã sớm trang bị vài chiếc chìa khóa cơ.

Một tên tù nhân cầm đầu xông ra ngoài, đã nhiều năm không có cơ hội vượt ngục, hưng phấn quá độ đến phát điên, không tính toán gì cứ thế chạy loạn.

Trương Đại Hồ và Lương Tử không chạy lung tung, chúng đã tính toán trước. Chạy ra như thế đó có ích lợi gì, nhắm vượt qua bốn cái cửa sắt lớn bằng cách nào? Cả nhóm kéo Cảnh sát Tiểu Mã vào hạ gục cậu ta, chỉ để lấy những thứ có thể giúp chúng vượt qua cửa sườn sề.

La Cường chạy đến bên cạnh Nhím, hét lên: "Thằng nhóc này nhanh lên, nhanh tay lên!"

Nhím ngồi xổm bên cửa, mắt nhắm gằn lỗ khóa, mồ hôi chảy ròng ròng trên trán, ngón tay căng cứng linh hoạt, dùng dây thép và lưỡi dao bẻ khóa cửa.

Nhím năm ấy nhờ kỹ năng đục đáo này mà làm việc xấu, bị kết án cũng vì kỹ năng này.

La Cường đỏ mặt tía tai rống lên, "Thằng nhóc này mở không ra à?! Cảnh sát Mã sắp chết rồi!"

Nhím cũng lo lắng. Nó đã không làm chuyện này nhiều năm rồi, tay

nghe bị mai một thôi. Chứ nếu không, ngành công nghiệp khóa cũng sẽ cập nhật không kịp luôn đấy chứ.

Dây thép đã bẻ được lỗ khóa, Hồ Nham lo lắng đến mức lắc mạnh cổ Nhím từ phía sau, mày nhanh lên mày nhanh lên coi.

La Cường đẩy người ra. Những đường gân xanh trên cánh tay hấn lồi lên, những ngón tay thô ráp rỉ máu từng chút từng chút bẻ chiếc răng khóa làm bằng dải kim loại mỏng gãy từ bên trong ...

Cánh cửa văng ra, người trong ban 7 bỏ nhào ra ngoài! La Cường đối mặt với một tên bỏ nhào đến, vung cánh tay nhắc tên đó lên không trung ném lại vào phòng giam đối diện ...

Tại nông trại Thanh Hà đêm đó, một trận phá ngục quy mô lớn chấn động Bắc Kinh đã nổ ra.

Đôi vai rộng của La Cường ngăn đôi hành lang đường tù, tấm lưng đen của hắn như một dãy núi không thể vượt qua dưới vầng sáng của ngọn đèn luôn mở trên hành lang.

Thuận Tử và Nhím dẫn đầu một nhóm người từ ban 7 lao ra đánh nhau, trên tay cầm cái chậu rửa mặt, cán lăn bột, chổi quét giường, tháo ván gỗ ngăn kéo đánh nhau với mấy tên bên đội 2, lô Mã Tiểu Xuyên người đầy máu ra khỏi buồng giam đại đội 2, kéo trở về...

Còi báo động ở hành lang buồng giam không vang lên, cứ phát ra mấy tiếng "u u" kỳ quái, rõ ràng là hết pin rồi, sao chưa được thay pin. Thiệu Quân cau mày, đột nhiên cảm thấy có gì đó không ổn liền chạy nhanh lên cầu thang. Còi báo động phải hoạt động 24/7 Làm sao có thể hết pin ngừng hoạt động được?

Hộp mạch của còi báo động đã bị động vào, cho nên Hồ Nham gọi báo cảnh sát và không ai phản hồi, không thể thông báo cho phòng bảo vệ trong khu vực nhà tù và cảnh sát vũ trang bên tường ngoài. Thiệu Quân bay lên lầu theo âm thanh, cảnh tượng trước mắt khiến anh kinh hãi không nói nên lời!

Một tên bị trùm bao bố văng mạnh về phía Thiệu Quân. Thiệu Quân đưa tay đỡ, đấm cái bao văng vào góc tường.

"La Cường! Chuyện gì vậy?!"

Thiệu Quân trợn mắt gầm lên.

"Đội hai phá ngục, gọi người, gọi cảnh sát vũ trang đi !!!"

La Cường chặn lại vài người, dùng hai nắm đấm đập vào mặt, mắt đỏ ngầu vì trận chiến ác liệt ...

Thiệu Quân vô thức vội vàng ấn chuông báo động trên tường, nhưng ấn bao nhiêu lần chuông cũng không kêu.

Vài người ban bảy bị ép đến cuối hành lang, hết sức bảo vệ Mã Tiểu Xuyên đang ngất xỉu. Trương Đại Hổ và Lương Tử lúc này giết người đổ mắt rồi, chó cùng rứt giậu, đã đến nước này, không thành công thì sẽ bỏ mạng, không còn đường lui. Chúng quay đầu lại, thoáng nhìn thấy Thiệu Quân, ngay khi bọn linh cầu phát hiện mục tiêu cừu béo, chúng xoay chuyển hỏa lực, tất cả lao về phía Thiệu Quân ...

Lúc này Thiệu Quân đang cầm cây lau nhà!

Mới từ sân bay trở về, anh thậm chí không có cơ hội để quay trở lại văn phòng đã bước vào hiểm cảnh.

Anh không mặc đồng phục, cũng không đeo thắt lưng thường đeo khi làm nhiệm vụ mà trên đó có những đồ vật như dùi cui điện, bình xịt hơi cay, còi, đèn pin, và bộ đàm cảnh sát.

Trương Đại Hổ lao tới, Thiệu Quân vung đầu cây lau, hất mảnh giẻ lau nhà bay vào mặt Trương Đại Hổ, nước bắn đầy mặt đầy mồm nó.

Lại một tên khác lao tới bị Thiệu Quân xoay người đá cao, trúng vai và đốt sống cổ, bất tỉnh tại chỗ.

Thiệu Quân chặn cánh cổng sắt đầu hành lang buồng giam, né tránh và hạ gục những kẻ mất trí đang cố gắng vồ đến anh. Một số phạm nhân không biết trước nội tình, chỉ nảy sinh ý định nhất thời. Ngồi trong ngục sâu vài năm, thậm chí hơn mười năm, lúc đó rất khó để cưỡng lại sự cám dỗ to lớn của cơ hội trốn thoát khỏi nhà tù. Tội lỗi và những suy nghĩ điên rồ nảy sinh trong tâm trí, cái ác chạy dọc trong huyết quản. Khát vọng sống sót tuyệt vọng đang tuôn ra, khiến tình hình càng trở nên nguy cấp và hỗn loạn ...

Thiệu Quân nhìn thấy Mã Tiểu Xuyên bị đánh gục xuống đất qua vô số bóng người, nhìn thấy La Cường chìm trong trận chiến ác liệt, cơn giận của anh bùng cháy trong lồng ngực, đôi mắt anh cũng rực cháy.

Anh đập cây cây lau nhà vào một tù nhân đang cố gắng phá cổng sắt, cây sào đập vào ghế đầu, gãy làm đôi.

Trương Đại Hồ nhặt một nửa cây lau nhà với một đầu nhọn hoắt lên, quyết liệt bước lại gần Thiệu Quân.

Bốn hoặc năm tên tàn bạo bao vây thành hình bán nguyệt, dồn Thiệu Quân đến góc tường.

Ông già Cổ của Đại đội 2 trốn ở phía sau đám đông, không tham gia trận chiến hay đánh nhau với La Cường, ông ta thò nửa khuôn mặt ra khỏi phòng giam, lạnh lùng liếc mắt, rồi lắc đầu, lộ ra một chút tiếc nuối à thương hại.

"Cảnh sát Thiệu, cậu không có nhiệm vụ, lại tự đâm đầu vào đường chết ... Tôi xin lỗi."

Vưu Nhị gia thì thào một tiếng, nhìn chăm chăm Thiệu Quân, rồi quay đầu lại nhìn chăm chăm La Cường, vẻ mặt phức tạp ...

"Các cậu đã lấy thẻ chìa khóa rồi, còn thiếu gì nữa? Còn thiếu ngón tay và mắt !!!"

Vưu Nhị gia đột nhiên hét lên trong đám đông.

Đám đông đang đánh nhau đột nhiên trở nên yên lặng, sau một khoảnh khắc im lặng rất ngắn ngủi, sự chú ý và vũ khí của tất cả đều nhắm vào Thiệu Quân!

Gương mặt Thiệu Quân tái đi vì cảnh tượng tàn nhẫn trước mặt, đôi mắt đỏ lên, một sự sợ hãi đột nhiên bùng cháy khắp cơ thể, sau đó cơn giận dữ bao trùm lấy, nuốt trọn anh.

Mọi người sống trong nhà tù Thanh Hà đều biết rằng nhà tù hiện đại kiên cố nhất này là một tòa thành không thể phá vỡ, tuyệt đối không thể bị phá ra từ bên trong. Từ tường trong đến tường ngoài cần phải vượt qua bốn trạm gác. Muốn qua những cánh cổng điện tử, ngoài thẻ từ lấy được từ Mã Tiểu Xuyên, chúng còn cần đến ngón tay và cặp mắt của một quản giáo.

La Cường quay đầu lại thấy Thiệu Quân đã bị bao vây, hắn hét lên phần nộ. Hắn đang bị vài tên vây quanh, bên kia có vũ khí sắc trong tay. Tay phải của La Cường là tay không, hàng xương nhô ra trên mu bàn tay đều bị đánh nát thành máu thịt. Hắn dùng tay trái đánh bằng cái bèo trộm được từ nhà bếp. Đó là cái bèo mà hắn thường dùng để bèo cà rốt và khoai tây, giờ đang hung ác xé toạc một miếng thịt lớn từ mặt đối thủ ...

"Thiệu Quân !!!"

Cổ họng La Cường gào thét đến chảy máu ...

"Đội trưởng Thiệu, Cảnh sát Thiệu, xin lỗi!"

Trương Đại Hổ cầm lưỡi dao trong tay, muốn động thủ.

Thiệu Quân khiếp sợ nhìn người trước mặt, cả người run lên.

Thiệu Quân từ kẽ răng phun ra hai từ: "Đừng mơ."

Lương Tử đe dọa: "Đội trưởng Thiệu, chúng tôi không muốn làm anh bị thương. Anh ngoan ngoãn hợp tác, đừng phản kháng, cứ đi với chúng tôi, chúng tôi sẽ để ngón tay và nhãn cầu còn trên người anh!"

Thiệu Quân vô cùng tức giận, không ngừng chửi rủa: "Chúng mày dám !!! ... Tao thà tổ tiên tám đời của mày !!!"

La Cường lần lượt vượt đám người chặn đường, đi từ đầu này đến đầu kia của khu giam, sau lưng là một con đường đẫm máu với những người nằm la liệt ...

Đường tù dài hẹp hỗn độn, hai bức tường dính đầy máu tanh khiến ngọn lửa phẫn nộ trên vai Thiệu Quân bùng cháy. Bản tính nóng nảy, sự quyết liệt, nổi loạn, thậm chí là sự kiêu căng và ngạo mạn vốn có của anh, không cho phép anh đối mặt với một nhóm người như vậy mà thỏa hiệp, mà quỳ gối xin tha.

"Thiệu Quân !!!"

La Cường nhìn thấy Thiệu Quân đối mặt với nhóm tù nhân hung tàn như hổ rình mồi, vươn ngón tay ra

Thiệu Quân duỗi ngón trỏ và ngón giữa của bàn tay trái, gần từng chữ: "Chúng mày đừng hòng."

Thiệu Quân dứt lời, đưa hai ngón tay vào miệng cắn xuống không thương tiếc.

La Cường cuồng nộ hét lên, đi thẳng đến Vụ Bảo Xuyên đang trốn trong đám đông. Vụ Nhị gia túm lấy một người ném qua, La Cường nhảy lên đập đầu tên đó thành một cái hố.

Đó là hai ngón tay mà Thiệu Quân dùng để kiểm tra vân tay trên

cổng kiểm soát điện tử. Anh ta dùng cặp răng cửa nhọn có thể gặm móng tay, gặm đứt chiếc quần đồng phục của mình cắn lên da, cắn cả thịt, mang theo dấu vân tay đứt ra, nuốt xuống.

"Không có vân tay của bố mày, không ai trông chúng mày có thể ra khỏi đây."

"Tam gia của chúng mày hôm nay, sẽ làm cho chúng mày không tên nào có thể chạy ra ngoài."

Ngũ quan Thiệu Quân kiên định, khuôn mặt tuấn tú tái nhợt, trên môi dưới còn sót lại một vết máu đỏ chói lóa, chính là vết máu trên ngón tay của chính mình. Anh đứng trước cánh cổng sắt với thân hình gầy guộc, kiên quyết bảo vệ lối thoát duy nhất của cả khu giam...

--

Hành lang khu buồng giam là cái này, chắc ai xem phim nhiều cũng

tưởng tượng ra được ,__,

./.

-----oOo-----

Chương 95

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 95: Thần binh từ trời

Chuyển ngữ: Andrew Pastel

Lúc Thiệu Quân nuốt vên tay của mình, Trương Đại Hồ và băng nhóm của nó trở nên điên cuồng, nó nhặt cây lau nhà có đầu nhọn toan đâm vào bụng dưới Thiệu Quân.

Nhưng thanh gỗ không có cơ hội chạm vào người Thiệu Quân, một bóng đen phía sau Trương Đại Hồ lao về phía nó với hơi thở hung ác và khát máu, đánh bay vũ khí trên tay nó!

Trương Đại Hồ rú lên một tiếng như heo bị thọc huyết, giọng như rống đứt cả dây thanh quản.

Một chiếc đũa tre dày bằng ngón tay út - hiển nhiên lại là vũ khí trộm ra từ nhà ăn - giống như một con dao găm sắc bén xé toạc sự ngạo mạn của kẻ sát nhân, vụt một cái, nó cắm sâu vào đúng vào khớp nối giữa khuỷu tay thẳng nhãi đang cố gắng tấn công Thiệu Quân, đâm vào đường nối mỏng manh nhất giữa hai xương khớp, vừa chuẩn vừa độc!

Ánh mắt La Cường bốc hỏa, một cú này nháy mắt phé luôn một cánh tay của Trương Đại Hồ.

La Cường dùng tám lạng vững chắc như núi chặn lối ra vào của khu giam, che kín Thiệu Quân sau lưng.

"Đứa nào dám làm tổn thương cảnh sát Thiệu một sợi tóc, hôm nay bố mày sẽ liều chết với đứa đó."

"Một đám nhãi con, muốn đoạt lấy thứ gì của cảnh sát Thiệu, trước tiên chúng mày phải hỏi xem bố mày có đồng ý không. Muốn động đến cảnh sát Thiệu, thì phải giẫm lên bố mày trước cái đã."

Giọng nói thô ráp của La Cường tạo ra từ dây thanh quản đầy những vết sẹo, mỗi lời nói, đều là những câu liều mình không thiết sống trên giang hồ.

Dấu máu trên môi dưới của Thiệu Quân như làm La Cường chảy máu khắp mặt ...

Lúc này, Thiệu Quân mới có cơ hội nói chuyện với La Cường, tức giận thở hổn hển: "Lão nhị, cái quái gì đang xảy ra vậy?!"

La Cường không có thời gian nói nhiều, khuôn mặt đã tái nhợt: "Dọn đám lưu manh này đã rồi nói sau."

Một kẻ đứng đối diện đã lao lên rồi, La Cường và Thiệu Quân cùng gầm lên, như hai con hổ từ trên núi xuống, chiến đấu với đối thủ ...

Thiệu Quân dùng gậy đẩy lui một tên côn đồ, quay đầu quát: "Làm sao có thể trùng hợp như vậy, sao có thể trùng hợp như vậy?! Vừa chân trước đi chân sau quay lại, phòng giam liền nổ tung?!"

La Cường dùng cái bào cà rốt làm lá chắn để chống trả, tức giận cãi lại, "Thằng quái nào kêu em quay lại vậy? Ông đây bảo em đi sao em không chịu đi!"

Thiệu Quân nhớ lại sự bất thường của La Cường hai ngày trước, đột nhiên hiểu ra: "La Cường, tên khốn! Đồ khốn khiếp đã biết sắp có phá ngục mà lại giấu em? Lừa em đi đúng không?!"

Thiệu Quân khiếp sợ: "Anh cũng tính toán trước rồi đúng không? Cũng muốn tranh thủ hỗn loạn trốn khỏi nhà tù?!"

La Cường: "....."

Hai người nhìn nhau, thoáng thấy biểu cảm thảm kín nhất lóe lên trong mắt nhau, La Cường chỉ hơi do dự một chút, đã bị Thiệu Quân nhìn thấy, anh giận dữ chửi bới: "La Cường, anh chán sống rồi à, con mẹ nó anh không muốn sống nữa à!! "

La Cường mắt đỏ lên, hấn hét, "Thiệu Quân !!! ..."

Thiệu Quân: "....."

Cả hai vừa mắng nhau vừa như có tâm ý tương thông, đồng thời quay đầu lại tát tên côn đồ đang lao lên ...

Hai chữ "vượt ngục" đè nặng lên trái tim La Cường, bầu lầy tâm trí hấn, dày vò liên miên.

Thiệu Quân đã từng hét đến khản cả cổ lúc đó, Lão nhị khi nào thì anh được giảm án, khi nào thì ra tù? Khi nào anh có thể ra ngoài, đến lúc đó thì hãy tới tìm tôi.

Những lời Thiệu Quân nói như khắc vào trái tim La Cường. La Cường không muốn thực sự trì hoãn nửa đời sau của Mãn thầu, không chỉ có ông già họ Vụ đang nghĩ đến việc đi ra ngoài, La Cường nằm mơ cũng thấy được ra tù!

Thật vô lý khi nói rằng trong đầu La lão nhị chưa bao giờ nghĩ đến cách vượt ngục bằng vũ lực. La Cường không phải là một vị thánh, cũng không phải là một nhà sư chính nghĩa, hấn đã suy nghĩ về mọi cách hết lần này đến lần khác. Trò chơi mà Vụ Nhị gia bày ra, suy cho cùng, cũng là một cơ hội cho hấn, cơ hội ngàn năm có một!

Không phải hấn chưa bao giờ nghĩ đến chuyện đó, không phải hấn chưa từng do dự. Nhưng mà Thiệu Quân lại trở lại không đúng lúc. Vô số kế hoạch của La Cường vì Thiệu Quân hấp tấp trở về mà đổ sông đổ biển, chỉ còn lại một con đường: không thoát ra được cũng không sao, phải bảo vệ Mãn thầu, không thể để Mãn thầu bị đau dù chỉ một chút.

Hai người đều đổ mặt tía tai, trong ngực nghẹn một cục giận, chỉ muốn túm lấy nhau mà cắn.

Thiệu Quân cởi áo khoác dài, cuộn áo trên tay làm vũ khí, lao từ trái qua phải, dùng áo khoác vút đánh chống lại gậy gỗ và vũ khí sắc bén trong tay đối phương, vốc người nhanh nhẹn.

La Cường đập Lương Tử đang cố gắng lèn qua nhà tù, Thiệu Quân theo sát mà lao lên. Cả hai đều đầy một bụng tức, khởi cần bàn trước mà cực kỳ ăn ý kẻ đấm người đá đến thẳng nhãi kia hôn mê.

Cặp đôi kề vai sát cánh, lưng đối lưng, kiên quyết chặn lối ra, quét sạch tất cả những tên côn đồ tìm cách vượt mặt ...

Toàn bộ quá trình hỗn loạn nói thì dài nhưng thật sự chỉ diễn ra trong 5, 6 phút, từ lúc La Cường đứng bên cửa sổ hét lên một tiếng như nhóm lên ngọn lửa bắt đầu, đám côn đồ đại đội 2 có ý định vượt ngục hành động rất nhanh.

Chúng chỉ có khoảng 15 phút. Trước khi cảnh sát vũ trang canh giữ bức tường ngoài hoàn thành việc thay ca, chúng phải chạy ra ngoài, đánh cược vận may và tính mạng của mình trước họng súng của cảnh sát vũ trang.

Chúng đã suy nghĩ trước về địa hình và đường đi, thậm chí còn bí mật quan sát lỗ hổng của cảnh sát vũ trang. Khu nhà tù chìm vào im lặng vào đêm khuya, lẽ ra lúc này các tù nhân đã ngủ, cảnh sát vũ trang bảo vệ ban đêm thường phải thay ca, thời gian giao ca là 12 giờ mỗi đêm. Các chiến sĩ trực ban rất vất vả, họ phải đi tới đi lui hai ba dặm trong bóng tối. Những người trực ca trước đi xuống trạm canh gác rồi những người ca sau mới tiếp theo leo lên tường. Khi đi lên đi xuống thế này đôi khi hoạt động không chặt chẽ, xuất hiện khoảng mười phút lơ lửng, những kẻ muốn trốn khỏi nhà tù định lợi dụng sơ hở này.

La Cường hét lên ra lệnh cho người của mình: "Chuông báo động! Nhấn chuông báo động!"

Trong góc, Hồ Nham đẩy cặp kính nhỏ bên cạnh: "Sinh viên đại học, hộp mạch còi báo động đã bị làm hỏng chúng rồi, cậu có thể sửa được không?"

Mắt Kính Nhỏ ôm đầu như con mèo đang nằm, run rẩy vì sợ hãi. Không phải dân giang hồ, làm sao có thể nhìn quen mấy cảnh đánh nhau tàn bạo thế này? Cậu ta trèo lên, bám sát chân tường của hành lang buồng giam, run rẩy chui qua các khe hở của các băng nhóm đánh nhau, mở hộp mạch trên tường, đầu vã mồ hôi.

Bên kia thấy ai đó đang cố gọi cảnh sát, hấn cầm kèm định đập vào đầu sinh viên đại học.

Hồ Nham nhanh mắt, không nói lời nào, cầm cái ghế vọt tới, hung hăng đập phá!

Hỗn loạn, ầu ẩu, băng ghế và kèm xoắn vào nhau ...

Hồ Nham bị cây kèm đập vào đầu, máu chảy ròng ròng. Y từ dưới đất đứng dậy, kiên định mang theo chân ghế đầu, không lùi một bước.

Vài ban bạo động bên đại đội 2 người đông thế mạnh, ban bảy yếu thế, tình hình nguy cấp, sắp không chống đỡ nổi.

Cửa phòng giam của ban 3 ở đầu kia của hành lang rung chuyển âm âm, lão chốc đầu rống lên, đôi mắt đỏ như máu, "Mở cửa! La lão nhị, mở cửa cho chúng ta !!!"

Những ban khác còn đang bị khóa chặt giờ đang trở nên điên cuồng, vô số cánh tay thò ra từ cửa sổ, muốn đi ra ngoài ...

Nếu tất cả những tên này được thả ra, ai biết được chúng là bạn hay thù? Hành lang này sẽ thất thủ mất.

La Cường quay đầu lại nhìn, đột nhiên hét lên: "Mở cửa ban 3!"

Nhím luống cuống chân tay, trong mắt hiện lên vẻ do dự: "Đại ca, mở cửa thật ạ?"

La Cường rống lên: "Mở cửa!!!"

Nhím mở cửa lớp 3 bằng một sợi dây thép từ bên ngoài, Lại Hồng Bình nhảy ra khỏi phòng, dùng cây nạng trên tay hung hăng đập bay cửa. Hồ Nham đang bị một tên bên kia đè xuống bóp cổ, mặt đỏ bừng, suýt nữa bị sặc chết, đúng lúc đó tên này ăn ngay một nạng vào ót, lập tức đổ gục xuống.

Lại Hồng Bình là một chiến tướng dưới quyền Điều Quỷ Lý, bây giờ tuổi không còn trẻ, chân què trên mỏ đá, nhưng lão vẫn còn mang tác phong hung tàn và quyết liệt trên giang hồ, cũng là một gã đàn ông cứng đầu không thua gì La lão nhị.

Người đàn ông này đi khắp khiêng bằng một chân, khua nạng chiến đấu quyết liệt. Lão tẩn công Vu Nhị gia đang nấp bên cửa trong bóng tối!

Hai bóng người vung quyền cước hoa cả mắt, lưỡi dao trên ngón tay Vu Nhị gia đâm mạnh vào bụng của Lại Hồng Bình! Lại Hồng Bình gào thét đau đớn, dùng tay đỡ lấy lưỡi dao của đối phương đang muốn ghim vào bụng mình, lòng bàn tay đầy máu hắt lưỡi dao ra, dùng tay còn lại chường vào mặt Vu Nhị gia ...

Một nhóm người của đội ba tham chiến, cán cân trận chiến nhanh chóng nghiêng về phía đại đội 1, nhiều tên bên đại đội hai bị đánh gục xuống đất.

La Cường trào ra tia máu từ đáy mắt: "Mẹ nó sửa chuông báo động xong chưa?!"

Để ngăn chặn nhóm người cố gắng thoát ra, Thiệu Quân đã liệu lĩnh khóa cổng khu giam bằng thiết bị điều khiển điện từ bên trong, rồi cùng La Cường bảo vệ cánh cổng. Không ai trong số những người

bên trong thoát ra ngoài được, kể cả bản thân, nên phải nhanh chóng gọi cảnh sát vũ trang xuất binh, nếu không thương vong của hai bên sẽ khó lường.

Sinh viên đại học đã từng học về mạch điện, là sinh viên Khoa Điện của một trường đại học danh tiếng, dĩ nhiên sửa được còi báo động. Cậu ta quỳ trong góc nối lại sợi dây điện bị đứt, đặt lại đúng chỗ, La Cường toát mồ hôi hột chửi thề một lúc thì còi báo động vang lên!

Hồ Nham ôm chặt lấy cái đầu đầy máu, vội vàng bấm nút báo động, tiếng chuông điện lạnh lạnh vang lên khắp khu vực trại giam ...

Cùng lúc đó, điện thoại di động của Thiệu Quân vang lên.

Anh không mang theo thẻ cảnh sát nên không thể sử dụng cách nhanh nhất để liên lạc với quân đồn trú. Tiếng chuông điện thoại đã làm anh bưng tỉnh.

Đêm hôm khuya khoắt gọi điện thoại, chỉ có thể là Thiệu Quốc Cương.

Trước sau gì cũng chỉ có mười lăm phút, Cục trưởng Thiệu đến muộn mười lăm phút, nhưng cũng coi như là đúng lúc, giống như một thần binh từ trời.

Ông lái một chiếc xe cảnh sát cùng với một nhóm mặc thường phục mặt mày ủ ê, điên cuồng đuổi theo xe của Thiệu Quân đến nhà tù Thanh Hà. Đúng thời khắc máu chót, Cục trưởng Thiệu đứng bên ngoài cánh cổng sắt của nhà tù bấm số gọi cho con trai mình.

"Thiệu Quân, bố là bố của con, con đi ra, bố có chuyện muốn nói."

Thiệu Quốc Cương lúc này vẫn đang làm cao, giọng điệu nghiêm túc và lạnh lùng, đang nghĩ cách ngả bài với con trai mình, làm sao để khống chế con báo nhỏ kiêu ngạo nổi loạn này.

La Cường che cho Thiệu Quân, Thiệu Quân nắm lấy điện thoại di

động hét lên, "Bố, bố, con không thể thoát ra ngay bây giờ !!!"

Gặp được bố mình, Thiệu Quân la hét liên tục, lúc này anh cũng không còn biết mình đang la hét cái gì.

"Bố, có người phá ngục! ... Phạm nhân vượt ngục!"

"Bố, bố !!! Mau gọi cảnh sát vũ trang tới !!!"

Gương mặt Thiệu Quốc Cường từ từ trở nên khiếp sợ, ông đột ngột quay đầu lại, chuông báo động trong khu vực nhà tù Thanh Hà vang lên, tòa nhà tù phía xa đang bốc lên một bầu không khí nóng bức ồn ào.

Thiệu Quốc Cường gân cổ hét vào điện thoại: "Thiệu Quân! ... Quân Quân! ..."

Ông hét lên một lần nữa, nhưng không có tiếng đáp lại. Điện thoại Thiệu Quân rơi xuống đất. Cục trưởng Thiệu nghe thấy âm thanh của cuộc giao tranh ác liệt, tiếng hét của Thiệu Quân và tiếng rống của La Cường ...

Thiệu Quốc Cường đập vào mạnh cánh cổng sắt lớn của nhà tù!

Cảnh sát vũ trang tại chốt gác ở bức tường bên ngoài nhận được tin báo và đã tập hợp đông đủ.

Cục trưởng Thiệu trong tình huống nguy cấp vẫn không rối loạn, đội cảnh sát hình sự mặc thường phục dưới tay ông chỉ sợ không can thiệp vào được, và ông cũng không có quyền can thiệp. Thiệu Quốc Cường nhanh chóng quay số của bố của Trầm Bác Văn.

Thiệu Quốc Cường rống lên với bố Trầm Bác Văn trong điện thoại: "Con trai tôi đang ở bên trong! Quân Quân đang mắc kẹt trong đó bây giờ!"

"Người của ông đang ở đâu?!"

"Cứ người của ông đi giải cứu con trai tôi !!!"

Nếu không phải do kế hoạch "điều hổ ly sơn" của cục trưởng Thiệu, không có chuyến đi khảo sát ở Mỹ bất thành, Thiệu Quân lẽ ra đã nghỉ hôm nay, lúc này anh sẽ đang trong căn nhà thuê ở trấn ngủ vùi trong chăn bông.

Nếu Cục trưởng Thiệu biết được thủ đoạn ngu ngốc của mình đã gián tiếp khiến con trai bảo bối lâm vào cảnh nguy hiểm, suýt chút nữa mất mạng, sau này nhất định sẽ ân hận cả đời.

Hai người mà ông tìm mọi cách để tách ra đang một thân đầy máu, kề vai sát cánh chiến đấu bên nhau, canh giữ lối ra duy nhất của hành lang buồng giam dài hẹp, sự sống đang bị đe dọa.

Chốc lát sau, một phân đội gần đó nhận được lệnh của quân đoàn, cử một tiểu đoàn cảnh sát vũ trang đến khu vực nhà tù Thanh Hà, có đến ba bốn trăm người, được trang bị đầy đủ súng trường, súng tiểu liên và gậy chống bạo động, nhanh chóng bao vây nhà tù ...

./.

-----oOo-----

Chương 96

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 96: Tay súng bắn tỉa

Chuyển ngữ: Andrew Pastel

Tiếng còi cuối cùng cũng báo động cho cảnh ngục và quản giáo, Đội trưởng Chu đội mũ bảo hiểm chống bạo lực, mang theo dùi cui điện, dẫn mọi người vào khu giam với vẻ mặt lo lắng khiếp sợ.

Sự xuất hiện của số lượng lớn cảnh sát đội mũ bảo hiểm khiến tình hình khu giam nhanh chóng đảo lộn, mọi tên côn đồ chỉ còn một chút chống trả đều bị ôm đầu ép sát vào góc tường ...

La Cường quay đầu lại, bóng đen gầy yếu ở cuối hành lang vụt đi, Vu Nhị gia đã quay trở lại nhà giam.

La Cường khó hiểu, tại sao ông ta không chạy ra ngoài, còn chạy trở về? Chờ quản giáo xúm lại bắt rùa vào hũ sao?

La Cường chợt hiểu.

Hắn vội vàng chạy theo, siết chặt cổ tay Thiệu Quân trước khi rời đi, vội vàng bỏ lại một câu: "Màn thầu, ra khỏi đây."

Thiệu Quân: "... Này!"

Thiệu Quân lo lắng cho La Cường, vội đến hét lên: "Lão Nhị! ... Anh trở lại ngay !!!"

La Cường vịn người, đập lên bức tường bên cửa hành lang phóng qua đám hỗn loạn, bay thẳng đến Vu Bảo Xuyên, với sức mạnh dữ dội của một con chim săn mồi. Đối phương liền phóng lên, thẳng

chân đạp vào La Cường trên không, mượn lực bay người về phía cửa sổ!

Thân hình gầy yếu của Vu Nhị gia tông gãy hai lan can sắt trên cửa sổ buồng giam, từ tầng hai nhảy xuống.

La Cường lao đến cửa sổ, song sắt lan can có dấu hiệu bị mài mòn rồi dán bằng keo, sẽ bung ra ngay khi chạm vào. Không ai biết không ai hay, cửa sổ này mới là lối đào tẩu mà Vu Nhị gia đã thiết kế từ rất sớm.

La Cường trèo cửa sổ định nhảy xuống, hấn chen ngang vào giữa hàng rào sắt nhưng không chui ra được.

Tên họ Vu quả là con cáo già giang hồ, hàng rào sắt chỉ có hai cái đã gãy, khe hở chỉ đủ cho thân hình nhỏ thó của ông ta đi qua, người khác không thể chui lọt. La Cường có bờ vai cường tráng và thân hình dày dặn bị kẹt trên bệ cửa sổ không thể nhảy theo được, chỉ có thể nhìn theo Vu Nhị gia bó chân rơi vào bụi cây dưới lầu, quay lại ném cho hắn một cái nhìn sắc lẹm rồi nương theo bóng tối nhanh chóng lẩn trốn!

La Cường tức giận đập mạnh vào lan can sắt ...

Bây giờ hắn mới hiểu được, Trương Đại Hổ và những kẻ khác đang bị trấn áp trong hành lang khu giam chỉ là một cái vỏ bọc chói mắt của Vu Nhị gia để chuyển hướng sự chú ý của tất cả mọi người. Ông ta đã dàn dựng trò chơi, dùng bọn sói con ở đại đội 2 kích động đánh nhau sống mái với quản ngục, lưỡng bại câu thương, còn mình thì làm ngư ông đắc lợi.

Ngay cả khi đánh cắp được thẻ tù, bắt cóc quản giáo lấy được móng mắt và dấu vân tay, thì cảnh sát vũ trang canh giữ bốn cánh cổng sắt lớn có thể dễ dàng cho những kẻ điên cuồng này thoát ra?

Vu Bảo Xuyên là ai? Người này ẩn nấp lâu như vậy, che giấu sâu như vậy, có thể mạo hiểm khả năng bị bắn nổ tung đầu, đi đánh vào

4 cổng sắt lớn sao?

Chắc chắn là không rồi.

Ông ta nhất định có một lối thoát bí mật khác.

La Cường quay lại và lao ra khỏi khu giam.

Hắn không thể để Vuơ Nhị gia chạy ra khỏi cái lồng Nông trại Thanh Hà, tuyệt đối không. Một khi người này chạy thoát và trở mặt trả đũa, La Cường sẽ lập tức trở thành miếng cá trên thớt, lúc đó chỉ biết cắn răng cho ông ta tàn sát, không có cách nào phản kích đối phương.

Đối với Vuơ Bảo Xuyên và La Cường, cả hai đều là tù nhân nắm trong tay vài mạng người, hai con châu chấu nhảy cùng một sợi dây, đều vô cùng sợ hãi đối thủ giết mình. Vụ án giết người của Vuơ Nhị gia thậm chí còn nghiêm trọng hơn vụ của La Cường; La lão nhị giết Đàm ngũ gia, về bản chất, nó chỉ là một vụ thanh trừng nhau của các băng đảng giang hồ, còn chịu trách nhiệm cho cái chết của cảnh sát lại là chuyện khác. Người này mấy năm nay mai danh ẩn tích, tính tình thận trọng, không chịu lộ mặt cho đến lúc bị nhìn thấu, chính là để bảo toàn cái mạng của mình. Ông ta chỉ cần thò đầu ra thì chắc chắn sẽ chết. Vụ đánh bom khách sạn Đông Hồ là vụ tấn công cảnh sát có ảnh hưởng nhất và bi thảm nhất trong mười năm qua, mười dặm phố trải đầy băng tuyết. Nếu phía cảnh sát biết rằng thủ phạm vẫn còn sống, ông ta không bị lăng trì phanh thây mới là lạ!

Hai bên nắm chặt lấy điểm yếu của nhau, không ai dám manh động. Bất cứ ai ra tay liềm lĩnh đẩy đối phương vào ngõ cụt, khó tránh khỏi chó cùng rứt giậu kéo nhau cùng chết. Vì vậy, Vuơ Nhị gia đợi, La Cường cũng đang đợi, không bao giờ ra tay cho đến giây phút vượt ngục cuối cùng..

Hoặc chính mình im lặng, hoặc là làm bên kia không bao giờ mở miệng được nữa...

Thiệu Quốc Cương lúc này đã dẫn người của mình vào khu vực nhà tù, lao về phía tòa nhà.

Ông cầm súng trong tay, lòng bàn tay run rẩy. Không phải vì sợ những trận chiến khốc liệt, Cục trưởng Thiệu xuất thân từ cảnh sát hình sự, bao nhiêu năm chinh chiến không ít lần trải qua những cuộc đọ súng gay gắt. Ông lo lắng cho con trai mình, ông muốn tìm con trai mình, đảm bảo rằng Thiệu Quân được bình an vô sự.

Với đôi mắt sắc bén của cảnh sát, ông nhìn thấy La Cường lao ra khỏi khu giam, thân hình vừa như một tia chớp, vừa giống một con sư tử với cái bờm ướt đẫm.

Thiệu Quốc Cương từ xa giơ súng về phía La Cường như thể ông nhìn thấy kẻ thù cũ, hoàn toàn là do sự oán hận trong tiềm thức, họng súng đã nhắm vào La Cường, nhưng ông không bắn.

La Lão nhị ở đâu, con trai ông ấy sẽ đến đó sớm nhất có thể. Thiệu Quốc Cương thấy Thiệu Quân lao ra, áo sơ mi dính máu, mái tóc đen ướt đẫm mồ hôi tỏa sáng rực rỡ dưới ngọn đèn, đuổi theo La Cường.

Cục trưởng Thiệu thu súng lại, cũng đuổi theo...

La Cường chậm hơn một bước, suýt để Vụ Nhị gia thoát khỏi, nhưng hắn suy nghĩ một lúc đã đoán ra.

Nhà ăn!

Nhà ăn chắc chắn đã bị động tay động chân.

Vụ Nhị gia sẽ không đi qua bốn cánh cổng điện tử. Ông ta hẳn đang chạy về phía nhà ăn, đây mới là lối vượt ngục thật sự.

Vụ Bảo Xuyên chạy trước, La Cường cản chặt, đuổi theo không bỏ, quyết không cho ông ta đi. Hai người xuyên qua lùm cây mờ mịt

như tia chớp, ánh đèn đường chứng kiến cảnh một cảnh đánh nhau liều mạng.

La Cường bay thẳng về phía Vuu Nhị gia, tung một chưởng bằng lòng bàn tay. Vuu Nhị gia theo phản xạ, thân hình gầy gò bất ngờ nhảy lên không trung, giẫm lên cột đèn đường bằng bê tông, lấy đà tung một cú đá dữ dội vào đầu La Cường!

La Cường thu vai lại, dùng tay vặn cổ chân đối phương, hai người lăn một vòng, tay chân cứng cáp va chạm kịch liệt, cả hai đều dùng tất cả những chiêu thức có được để kết liễu nhau.

Đôi oan gia hai mươi năm, hôm nay lại ra tay đánh nhau một mất một còn, may chết hoặc tao chết. Tiếng hô hoán của Vuu Bảo Xuyên trong nhà tù đã khiến hai ngón tay của Thiệu Quân bị cắn mất. La Cường cảm thấy đau khổ, hoàn toàn bùng lên suy nghĩ giết người.

Cây bách nhỏ bên đường va vào nhau, một lớp cành bị những thế võ quạt cắt đứt, cột đèn xi măng khẽ rung ...

Dưới đèn đường xẹt qua một cái bóng mỏng manh và nhanh nhẹn, bàn tay của Vuu Nhị gia toan cứa vào cổ và khí quản của La Cường bất ngờ bị tấn công, bị một chiếc ủng da đá vào, đau đớn đến kêu lên một tiếng.

Thiệu Quân xuất hiện bất ngờ, tham gia trận chiến khốc liệt khiến tình thế hai bên nhanh chóng bị lật ngược. Những cú đâm đá của anh sắc bén và thoải mái, hai chân vung cao của anh chém về phía đối thủ như một cơn lốc xoáy bánh răng với những lưỡi dao trên đấy, khiến Vuu Nhị gia phải lùi lại. La Cường vốn dĩ không muốn để Thiệu Quân nhúng tay vào, nhưng Thiệu Quân làm sao có thể khoan tay đứng nhìn La Cường một mình mạo hiểm? Hai người đứng đầu của hai phe phái giang hồ đang chiến đấu khốc liệt một cách công bằng, nhưng hai đánh một thì không chột cũng què, đánh nhau thế này thì có hơi mất mặt nhưng Thiệu Tam gia không quan tâm đến mấy cái luật lệ giang hồ, anh chỉ biết ai bắt nạt La Cường là

anh đánh người đó!

La Cường tung một quả đấm sắt hết sức lực vào ngực đối phương, cú đấm này đủ để đánh gục một tên tôm cá bình thường, khiến chúng choáng váng co giật tại chỗ.

Vưu Nhị gia phun ra một ngụm máu sau khi ăn trúng quả đấm, quay đầu nhìn chằm chằm La Cường và Thiệu Quân thật sâu, không muốn đánh nữa, quay đầu muốn chạy ...

Thiệu Quân tuổi trẻ khí thịnh, rất hăng hái đánh đấm. Quần áo của anh dính đầy máu nhưng mà máu của người khác bắn vào, anh không bị thương gì cả, anh chưa bao giờ có cơ hội sát cánh cùng La Cường chiến đấu với đối thủ của mình, lúc này đang đánh đến cao hứng. Vưu Nhị châm ngòi thổi gió lúc trong nhà tù cố ý dồn anh vào chỗ chết, uổng công Tam gia đây đã chăm sóc cho ông già Cỗ này trước đó. Thiệu Quân cảm thấy bị sỉ nhục lừa dối, làm anh tức giận đến mức anh sẽ không bao giờ dừng lại trừ khi bị bắt được ông ta.

Các binh sĩ vũ trang tham gia vây bắt, vòng vây dần thu hẹp dần trên bãi đất trống.

Thiệu Quân đứng dậy định đuổi theo, trong không khí chợt có một tiếng động trầm đục như một thứ gì đó xuyên qua lớp rào cản, ngay lập tức một cảnh sát vũ trang cách phía đối diện vài mét ngã xuống đất.

Cảnh sát trưởng Thiệu đang nép mình trong bụi cây phản ứng rất nhanh, ông hét lên đầu tiên: "Nằm xuống mau !!!!!!!!!!!!!!"

Thiệu Quân sửng sốt, thân hình cứng đờ trong không khí không thể dừng bước mà lao về phía trước.

Lần thứ hai trong đời, anh tận mắt chứng kiến cảnh não vỡ tung, như thể cơn ác mộng 16 năm trước tái hiện trước đồng tử, Thiệu Quân ngây dại...

La Cường bị cái tiếng rít trầm đục kia làm toát mồ hôi lạnh.

Đó là âm thanh của một viên đạn bắn tĩa xuyên qua không khí, làm tim đập nhanh, màng tai run rẩy.

Nhiều năm trước lăn lộn trên biên giới, đã chiến trong rừng già dẫm máu, La Cường đã quá quen thuộc với âm thanh này, những kẻ bắn tĩa mai phục trong núi sâu rừng già như một cơn ác mộng, quét sạch sinh mạng bằng một viên đạn cách xa hàng trăm mét, giết người không dấu vết, lặng yên không tiếng động.

"Thiệu Quân !!!"

"Nằm xuống !!!!"

La Cường mở to mắt, gào lên lao về phía Thiệu Quân.

Gần như cùng một lúc, trong khoảng thời gian chỉ một phần triệu giây, một viên đạn sượt sát qua Thiệu Quân.

Tiếng rít của tử thần xuyên thủng bầu trời đêm, Thiệu Quân bất ngờ loạng choạng ngã về phía trước khi bị bắn. La Cường lúc đó đã kịp nắm lấy một cổ chân của anh từ phía sau, kéo anh té xuống.

Viên đạn sượt qua đầu Thiệu Quân, bắn ra những tia sáng chói lòa trên mái tóc rối anh rất tự hào.

"Thiệu Quân !!!"

"Quân Quân!!!"

Tiếng hai người đàn ông rống lên cùng một lúc từ các hướng khác nhau, La Cường và Thiệu Quốc Cường cùng nhau hét lên thảm thiết.

Thiệu Quốc Cường ở cách con trai hơn chục mét, ông chỉ biết hét lên chứ không thể tiếp cận, giờ lao về phía trước để bảo vệ con thì

đã quá muộn. Ông nhìn Thiệu Quân ngã trên bãi đất trống, cả người lộ ra trong tầm ngắm của súng bắn tỉa. Kinh nghiệm chiến đấu thực tế nhiều năm giúp Cục trưởng Thiệu nhanh chóng phán đoán có một tay súng bắn tỉa đã bị phục kích ở đâu đó bên ngoài bức tường cao của nhà tù, đang chờ bị tấn công để mở đường cho tên tù nhân già kia vượt ngục trốn lọt.

Thiệu Quân nặng nề ngã sấp mặt, khuôn mặt đẹp trai gần như nằm úp sấp trên sàn bê tông, sống mũi cong queo.

La Cường dữ dội vồ lấy Thiệu Quân, đè đầu cổ và vai Thiệu Quân xuống dưới người hắn.

Chính chỉ một giây đồng hồ súng bắn tỉa lại lên đạn, Thiệu Quốc Cương sững sờ nhìn La Cường đang đè kín Thiệu Quân dưới thân, bảo vệ những chỗ trọng yếu, giống như một con sư tử đực giận dữ dũng cảm bảo vệ con mình. La Cường ngẩng đầu lên, mặt hắn quay về hướng viên đạn bắn tỉa bay ra, toàn bộ đầu lộ ra dưới họng súng.

Mặt La Cường không chút biến sắc, ánh mắt lạnh cứng rắn, kiên định.

Thiệu Quốc Cương đã cứng người ngay lúc đó, không thể tin được, tim đập mạnh, sững sờ nhìn ...

.....

Quản giáo nhà giam kiểm soát toàn bộ tòa nhà, bóng dáng cảnh sát vũ trang quét qua các ngõ của nhà tù, mấy thằng nhãi con chạy ra khỏi nhà tù để gây rối đều thành vật hy sinh. Cảnh sát vũ trang từ bên ngoài xông vào ngay sau khi nhận được tin báo thực sự rất tàn nhẫn, hoàn toàn khác với các cảnh sát bình thường, lấy bóng súng nện thẳng vào người.

Cảnh sát vũ trang chĩa súng vào ban bầy ở cuối hành lang. Kính của sinh viên bị vỡ, nheo nheo mắt và run rẩy. Thuận Tử và Nhím nằm dưới đất, giơ tay lên hét: "Đừng bắn, ban chúng tôi không phá

ngục." Thuận Tử hét lên, "Cảnh sát Mã ở đây, mau đến cứu cậu ấy." Vài người phía sau vẫn luôn che chở Mã Tiểu Xuyên bị đánh đến hôn mê, đầu đầy máu.

Chỉ có Hồ Nham là không nằm trong số đó.

Hồ Nham bỏ chạy.

Ở nơi khuất trên sườn núi bên ngoài, Lê Triệu Huy nhắm vào giữa trán La Cường trong phạm vi bắn tỉa, thân hình khẽ động, tựa như không cần thở.

"Đại ca!!!"

"Ca!!!"

Một chùm tóc màu tím lấp lánh dưới ánh đèn le lói của đêm đen, xông thẳng vào tầm nhìn, chữ thập trên ống ngắm bất ngờ rung lên trong tay Lê Triệu Huy. Lòng bàn tay hấn dầm mồ hôi.

Lê Triệu Huy nheo một mắt, nhắm vào La Cường lần nữa.

Hồ Nham đau lòng hét lên: "Đại ca, cẩn thận !!! Mau trở về đi !!!"

Lê Triệu Huy không nhúc nhích, ngón trỏ như bị kẹt trên cò súng, không thể động đậy.

"Anh Huy, bắn đi."

"Anh Huy, đó là thằng vịt nhỏ gây rắc rối cho anh trong nhà ăn đó, bắn nó đi!"

Lê Triệu Huy đột nhiên quay đầu lại, nhìn thẳng vào tên thuộc hạ đang cầm ống dòm nhìn xa.

Thuộc hạ: "....."

Lê Triệu Huy cầm súng trong tay, đập một báng súng lên ót tên thuộc ha, tóe máu, giữa kẽ răng phát ra mấy chữ lạnh lùng: "Tao đưa mày đi trước."

Không thể nằm trên khoảng trống như vậy, La Cường nâng cổ áo Thiệu Quân, kéo anh loạng choạng chui vào bụi cây ẩn nấp.

Hai người suýt nữa lao vào vòng ngực Thiệu Quốc Cường, đập mạnh vào tay Cục trưởng Thiệu, cả ba người ôm nhau thành một quả cầu, một hàng cây bách nhỏ âm âm rụng lá.

Thiệu Quân: "... Bó ?!"

La Cường: "....."

Thiệu Quốc Cường: "....."

Cục trưởng Thiệu hung hăng liếc La Cường một cái, mắng: "Bà mẹ nó, tên khốn khiếp."

Ông nói xong ấn cả hai nằm tháp xuống, rống lên: "Nằm xuống trốn đi!!!"

"Học hành ở trường đại học kiểu gì vậy hả? Con không biết súng bắn tĩa sao! Thấy đạn không biết trốn à?! ..."

Thiệu Quân ngửa mặt lên trời để bố đè mình xuống dưới, liếc nhìn bố, rồi lại nhìn La Cường, thô bạo nuốt nước bọt, không nói được lời nào, cuối cùng thì chảy máu mũi! ... Vừa rồi anh bị La Cường níu ngã đập mặt xuống đất.

Đúng lúc này, đầu hồi phía sau căng tin "rầm" một tiếng phát nổ.

Tiếng nổ vang trời đất nứt toác, khiến cho mặt đất như rung chuyển, đá vụn ngập trời, đất đá xông vào lỗ mũi, suýt chút nữa chôn vùi ba người vào trong một bao đất lớn.

Hai chiến sĩ cảnh sát vũ trang ở gần vòng vây bất ngờ không kịp đề phòng, ngất xỉu trước sóng xung kích của vụ nổ.

La Cường từ trong đồng đất đá nhòem dầy, lau một chút bụi trên mặt, hét lớn một tiếng: "Họ Vụ muốn chạy!"

Toàn bộ bức tường bị nổ tung một khoảng trống lớn. Đây là mục đích thực sự của Lê Triệu Huy khi làm việc trong nhà ăn của khu nhà tù. Vị trí mạnh nhất và không thể phá vỡ của nhà tù này là lối vào chính, trong khi những nơi khác tương đối yếu. Bức tường sát gần cửa sau nhà ăn đã bị động tay động chân, gần thiết bị kích nổ, nổ ra một cái lỗ, tránh lưới điện cao thế.

"Không thể để ông ta chạy trốn."

La Cường như không muốn sống lao ra, nhặt một khẩu súng tiểu liên từ bên hông của một cảnh sát vũ trang bị ngất xỉu.

"Lão nhị!"

Thiệu Quân hét lên.

Bóng dáng Vụ Bảo Xuyên vụt trong làn khói lao tới khe hở trên bức tường, bên ngoài bức tường cao là chiếc xe chờ từ lâu, chuẩn bị mang ông ta đi cao chạy xa bay.

Thiệu Quốc Cường ép đầu gối vào Thiệu Quân để ngăn con trai mình thò đầu ra, ông nhanh chóng thẳng lưng, nâng súng lên trong tư thế quỳ bắn, nhắm vào hai nhân vật đang chạy phía trước trong biển lửa.

"Đoàng!"

Tiếng súng lục nổ giòn giã xuyên qua bầu trời đêm ...

La Cường đột nhiên ngừng đầu.

Thiệu Quân cũng tự mình ra khỏi hố, kinh ngạc nhìn lên.

Qua làn khói dày đặc, Vũu Bảo Xuyên ngã xuống đống đổ nát.

"A A A A A A A !!!!!!!!!!!!!!"

Trên sườn đồi cách đó hơn một trăm mét, Lê Triệu Huy điên cuồng gào thét, mười ngón tay thô ráp cắm vào đất, móng tay đào đến tươm máu.

Chịu đựng ẩn nấp trong ngục sâu bao nhiêu năm, chỉ còn một bước nữa là có thể thoát khỏi lồng giam nhưng lại thất bại trong gang tấc. Vũu Nhị gia khó nhọc quay đầu lại lúc ông ta ngã xuống, nhìn bóng dáng đẫm máu cầm súng của La Cường trong làn khói thuốc súng.

"Lão nhị, rốt cuộc vẫn là cậu ...Thằng nhóc này, cũng khá thật."

Vũu Nhị gia miệng chảy máu, vẻ mặt bình thản, nhìn La Cường lần cuối ...

Một tiểu đoàn cảnh sát vũ trang mang theo súng tiểu liên tràn ngập núi đồi, trải thảm truy đuổi bọn tội phạm tiếp ứng cho cuộc vượt ngục, đồng thời truy bắt tên bắn tỉa vừa tấn công trên lưng chừng núi.

--Kịch ngắn--

Nhị ca: "Ui, bé cưng, đến cho ông đây hôn một cái nào..."

Mèo con Quân: "A, pa pa. ôm ôm..."

Cửa bị phá mở, Cục trưởng Thiệu rống giận: "Không thể thua kém, con gọi hắn ta là gì?"

Mèo con Quân meo meo: "Pa pa? !"

Nhị ca thì thào: Bà mẹ nó, pa pa thật đến rồi, không dám đùa giỡn

nữa...

-

Thieu papa ngầu quá huhuhuhu ,_____ ,

btw Hồ Nham gọi chú La là "ca", La Cường cũng hay xưng "ca" với Hồ nham, Ca trong chữ đại ca, mình giữ nguyên không edit ra từ "anh" để tránh hiểu lầm ^^

./.

-----oOo-----

Chương 97

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 97: Câu cá lập công

Chuyển ngữ: Andrew Pastel

Chuyện phát sinh ở nông trường Thanh Hà đã làm rung chuyển đến cả trung ương.

Dù sao thì cũng ở thủ đô, cách Quảng trường Thiên An Môn ở Trung Nam Hải chưa đầy trăm km, nội thành đô thị đông dân cư và có nhiều cơ quan, nếu hai ba tên côn đồ hung hãn thoát ra khỏi tù lén vào thành phố, hậu quả sẽ rất tai hại.

Những tù nhân chạy ra khỏi buồng giam để tham gia cuộc chiến đêm đó đều bị giam giữ, cách ly thẩm vấn nghiêm ngặt. Nhà tù Thanh Hà bị giới nghiêm trong một tháng, không ai được phép bước ra khỏi.

Cũng có người bị thương, được cáng đưa vào bệnh viện cấp cứu.

Mã Tiểu Xuyên não chấn động, nôn mửa.

Lại Hồng Bình bị đâm nhiều chỗ trên ngực và bụng, nhuộm đỏ cả thân dưới.

Khuỷu tay của Trương Đại Hồ bị đũa đâm xuyên qua, cẳng tay nhỏ treo lắc lự trên khuỷu tay, đốt ngón tay bầm dập, khuôn mặt bị cái bào cà rớt bào máu đường tròn trong như quả dưa.

Thằng nhãi Lương Tử là khôn nhất. Khi bị La Cường Thiệu Quân đánh ngã xuống đất, nó giả vờ chết để trốn đòn, sau đó lợi dụng lúc quản giáo xông vào thanh giam, chuồn ra khỏi cửa nhà tù. Thằng

nhãi leo lên bức tường cao trong đêm và hét lên một tiếng "A" thật lớn. Sáng sớm hôm sau cảnh sát vũ trang dọn dẹp phát hiện nó bị treo trên lưới điện cao thế, quần áo và một lớp da bị cháy đen, tạo cho nó một dáng vẻ đầy cá tính ...

Tất nhiên, cũng có ông già họ Cổ, ngã xuống khi chỉ còn vài bước là vượt ngục thành công, bị bắn vào giữa lưng được đưa vào phòng cấp cứu.

Hai cảnh sát vũ trang khác bị thương bởi các mảnh nổ, và một cảnh sát vũ trang bị đạn bắn xuyên qua đầu chết tại chỗ.

.....

Một sự cố lớn như vậy khiến nhiều người chết và bị thương, trưởng nhà giam, trưởng khu giam và đội trưởng của các đại đội khác nhau không thể trốn tránh trách nhiệm, họ bị cách chức tạm thời để điều tra.

...

Trong phòng điều tra, cơ quan công an và tổ điều tra của viện kiểm sát đưa từng phạm nhân đến thẩm vấn tình hình.

Ngụy Truyền Lâm (tên của Nhím) sờ cái đầu húi cua của mình nói, "Vâng, tôi đã cạy khóa của ban 7 và ban 3."

"Đồng chí cảnh sát cũng biết lúc đó tình huống như thế nào mà? Tôi sẽ không phá cửa được. Phe bên kia có chìa khóa, chúng tôi không có, nên chỉ đành cạy khóa!"

"Ban chúng tôi không muốn thoát khỏi nhà tù, chúng tôi là những người tốt! Chúng tôi chỉ muốn ngăn chặn những tên chó má đại đội 2 muốn vượt ngục kia!"

Trần Hữu Thuận (tên thật của Thuận Tử) nói: "Tôi muốn gọi cảnh sát Mã lại. Tôi thấy đại đội 2 rất gian xảo. Họ muốn giết cảnh sát Mã!"

Đại ca của chúng tôi lúc đó không bị ốm, tôi chỉ muốn cứu cảnh sát Mã nên đã gọi cậu ấy. Mấy ban bên cạnh đội chúng tôi cũng nghe thấy tiếng tôi la hét."

"Nhưng cậu ấy không nghe lời tôi, cậu ấy vào ban đối diện và bị đánh. Nhóm đó chắc đã lên kế hoạch hãm hại cảnh sát!"

"Sau đó, chúng tôi cạy cửa lao ra ngoài kéo cậu ta về. Cảnh sát Mã đã được một vài người trong chúng tôi giải cứu, nếu không cậu ấy sẽ bị giết chết!"

Hồ Nham thú nhận: "Lúc đó tôi không muốn bỏ trốn. Tôi chạy ra ngoài để tìm đại ca".

"Đại ca của chúng tôi còn chưa chạy, tôi làm sao chạy được? Tôi chỉ nghe lời đại ca."

"Ông già Cổ đó có vấn đề. Chính ông ta đã lên kế hoạch phá ngục trốn thoát, còn có cái người giao hàng cho nhà ăn tên Huy Tử, có vết chai sừng trên ngón tay. Tôi tự tay chạm vào lúc cắt tóc cho anh ta. Người đàn ông đó chắc chắn đã bắn tỉa trên núi giết cảnh sát vũ trang, chắc chắn là anh ta! "

"Người này thường ngụy trang. Tôi là người duy nhất ở khu giam số ba nhìn thấy bộ dạng thật của anh ta. Tôi biết anh ta. Tôi có thể giúp mấy người vẽ một bức tranh, bắt lấy anh ta!"

Tiểu hồ ly tự tin.

Cuối cùng đến lượt La Lão nhị bị thẩm vấn, đội điều tra và công an cùng nín thở, như thể họ đang đối mặt với một kẻ thù lớn, vẻ mặt rất nghiêm túc.

La Cường đẩy ly nước lọc trên bàn đi, hát cảm lên: "Cho điều thuốc."

"Cửa sổ chống hộ hay ghế hồ ông đây đều đã trải qua rồi. Các người giờ chỉ cần cho tôi điều thuốc là được."

La Cường nói: "Trước đó ông đây không biết mấy thằng khốn này định trốn khỏi nhà tù. Nếu biết, tôi đã báo cáo với Cảnh sát Thiệu và trưởng trại giam."

"Nhưng không phải ông đây phụ trách căn tin sao? Bọn nhãi đại đội 2 giờ trò với thức ăn trong nhà ăn, bị tôi phát hiện. Bọn chúng uy hiếp không cho tôi nói gì. Sau này, tôi mới thấy mấy viên kẹo đó là ma túy bọc đường. Tôi không cho những thứ đó vào đĩa. Thứ tôi cho là thuốc nhuận tràng bệnh xá kê cho người trong ban của tôi chữa táo bón. Ông đây vô tội. "

"Những người trong ban chúng tôi rất thân với cảnh sát Tiểu Thiệu và cảnh sát Tiểu Mã của đại đội 1, tất nhiên chúng tôi không thể khoan tay đứng nhìn họ bị đánh! Ai dám bắt nạt họ, ông đây sẽ bắt nạt lại chúng. Lũ khốn trong đại đội hai dám ra tay, ông đây đánh gục hết tất cả! "

"Còn có một ông già họ Cổ cố gắng trốn khỏi nhà tù. Tôi đã đuổi theo ông ta đêm hôm đó vì tôi nhận ra ông ta. Tên thật của ông ta không phải là Cổ Phúc Quý, ông ta là Vuơ Bảo Xuyên. Tôi đã chiến đấu với người đàn ông này 20 năm trước, ông ta bị tôi chặt đứt hai ngón tay trên bàn tay trái. Ông ta đang bị Bộ Công an mấy người truy nã. Mấy người không nhận ra ông ta sao bao nhiêu năm giam giữ là do mấy người kém cỏi. Cuối cùng thì ông đây cũng nhận ra trước! Khách sạn Đông Hồ bốc cháy và thiêu rụi một vài cảnh sát là do ông ta làm. Mọi người trên giang hồ chúng tôi đều biết. "

...

Qua ô cửa kính lớn của phòng thẩm vấn, vài người đứng đầu Bộ Công an và Cục trưởng Thiệu ngồi trong phòng giám sát, nhìn La Cường khai nhận, cẩn thận xem xét từng lời La Cường nói ...

Lãnh đạo trực tiếp của Cục trưởng Thiệu và trưởng phòng điều tra

tội phạm trong Bộ Công an gõ ngón tay lên bàn: "Mấy ông có nghĩ La lão nhị đang nói sự thật không?"

Trợ thủ cho ông ta xem qua hồ sơ nhận tội và chứng cứ: "Những thứ từ bếp nhà ăn mang ra như đĩa, cái bèo, khăn lau, bồn rửa inox thì giải thích thế nào đây?"

Lãnh đạo chế nhạo: "La lão nhị ... Tên này từ lâu đã ử mưu phá ngục, nên hẳn ta giữ những thứ này lại để dùng."

Thứ trưởng nói: "Nhưng họ đã cứu Cảnh sát Mã và Cảnh sát Thiệu, cứu tất cả những người trong khu giam, nếu không toàn bộ nhà tù có thể bị hạ độc."

Cục trưởng Thiệu vẫn luôn cúi đầu không nói gì, nét mặt phức tạp, như đang còn đắm chìm trong ký ức nào đó khiến ông bàng hoàng.

Lãnh đạo liếc nhìn ông: "Ông Thiệu, ông nghĩ thế nào? Cảnh sát dưới quyền chúng ta thỉnh thoảng còn hay có câu "câu cá chấp pháp". La Lão nhị làm nghề gì? Cái này phải gọi là "câu cá lập công". Con mẹ nó, lần này hẳn ta đã lập công lớn! "

Thiệu Quốc Cường nán ná một lúc lâu, có một số việc, ông vẫn có thể phân biệt được cái nào nhẹ hơn cái nào nặng hơn, ở vị trí của ông, con trai ông là nặng nhất.

Thiệu Quốc Cường nói: "Tôi nghĩ rằng ưu tiên hàng đầu hiện tại của chúng ta là ba thứ".

"Thứ nhất, Vụ Bảo Xuyên, Vụ Lão nhị, là tội phạm bị truy nã cấp A trong bộ chúng ta, trên tay dính rất nhiều máu, sáu năm không bắt được người, còn tưởng rằng đã chết, cuối cùng cũng đã đền tội."

"Thứ hai, đường dây vận chuyển ma túy vào nhà tù. Đây là một loại ma túy mới, được sản xuất ở Myanmar, tương đối hiếm ở phía bắc. Chắc chắn phải có một đường dây ma túy phía sau. Ma túy từ miền nam rồi được vận chuyển vào, tàng trữ rồi đưa vào trại giam".

"Thứ ba, người tên Huy Tử từ lời khai của Hồ Nham, có lẽ là tay súng bắn tĩa đã giết và làm bị thương các chiến sĩ cảnh sát vũ trang của chúng ta. Tên này vẫn chưa bị bắt. Hắn là một tên khủng bố rất nguy hiểm. Nhiệm vụ cấp bách đầu tiên là phải bắt hắn."

"Về vấn đề của La Cường ..." Cục trưởng Thiệu dừng lại, giọng không được tự nhiên, "Người này bị nhốt vài ngày, dù sao cũng không chạy trốn được. Sau đó sẽ từ từ xử lý. ... "

Một số nhà lãnh đạo ngồi sau hậu trường đã cùng nhau nghiên cứu đoạn video giám sát trong hành lang khu giam khi đột phá ngục diễn ra.

Cục trưởng Thiệu nhìn thẳng vào những cảnh ồn ào hỗn loạn trên màn hình nhỏ, hết cảnh này đến cảnh khác đều kinh tâm động phách, trong lúc nguy nan, Thiệu Quân bị vây trong góc, tự mình cắn nát hai ngón tay ...

Ông nhìn thấy La Cường mở đường máu xuyên qua nhà tù, che cho Thiệu Quân bằng cơ thể mình.

La Cường toàn thân đẫm máu, đôi mày rậm dày đặc hàn khí, miệng gầm lên.

Thiệu Quốc Cường đọc được khẩu hình môi, xem đoạn ghi hình ba bốn lần ông đã đọc được rõ ràng. La Cường lúc đó đã hét: "Đứa nào dám làm tổn thương cảnh sát Thiệu một sợi tóc, hôm nay bố mày sẽ liều chết với đứa đó."

"Một đám nhãi con, muốn đoạt lấy thứ gì của cảnh sát Thiệu, trước tiên chúng mày phải hỏi xem bố mày có đồng ý không. Muốn động đến cảnh sát Thiệu, thì phải giẫm lên bố mày trước cái đã."

Hành lang đó có hơn hai trăm phạm nhân, hai quản ngục mắc kẹt trong đó, tỉ lệ phạm nhân và quản giáo là 100: 1. Nếu không có La Cường, không có nhóm ban 7 ban 3 liều mạng bảo vệ lẫn nhau,

Thiệu Quân và Mã Tiểu Xuyên, hai tên gốc nhỏ này, có thể sẽ bị đánh chết, đừng mong toàn mạng ra ngoài.

La Cường lúc đó ôm chặt Thiệu Quân trong lòng, bảo vệ đầu, đối mặt với họng súng bắn tỉa, bình tĩnh đến mức không có biểu hiện gì dư thừa, ánh mắt rắn đến không thể phá vỡ..

Nếu hai người không đi trên hai con đường khác nhau, Thiệu Quốc Cường thực sự cảm kích và nể phục La Cường một chút, hẳn đáng mặt một người đàn ông.

Thực sự khi đối mặt với họng súng vào khoảnh khắc sinh tử, Thiệu Quốc Cường khẳng định rằng với cương vị một người bố, ông có thể làm điều đó cho con trai mình. Nhưng ông không ngờ La Cường cũng có thể làm được, không ngờ có người cướp đi trách nhiệm độc quyền làm bố của ông, hơn nữa mắt còn không chớp lấy một cái, thấy chết không sờn ...

Hành lang trên một tầng hầm nào đó của tòa nhà trống trải và yên tĩnh, ánh đèn mờ trên đầu kéo bóng dài trên nền bê tông.

Thiệu Quân đi qua bức tường, lách qua một cánh cửa sắt, nhìn qua nhìn lại, cuối cùng dừng lại ở cửa một phòng giam, chạy tới cửa sổ nhỏ, huýt sáo.

La Cường nhận ra tiếng huýt sáo, có một lần hai người lén lút tắm và thân thiết trong nhà tắm của quản giáo, Tam Màn thầu đã vui vẻ lắc eo, vừa huýt sáo vừa tắm rửa. La Cường lững thững đứng dậy khỏi giường, khẽ dung đưa ra cửa, vai áp vào cửa sắt, đầu hơi nghiêng, vị trí đúng vào điểm mù của camera.

Cách một cánh cửa nặng nề, cả hai chỉ có thể nhìn nhau qua ô cửa sổ nhỏ nơi đưa nước và thức ăn, nhìn khuôn mặt nhau chỉ lộ một hình vuông bởi ô cửa sổ nhỏ.

Hai người nhìn nhau rất lâu, chỉ nhìn nhau như vậy dường như vẫn chưa đủ, họ muốn khám hết vào đáy mắt mình từng nét biểu cảm nhỏ nhất nhất trên khuôn mặt, từng sự dịu dàng trong ánh mắt nhau.

La Cường duỗi ngón tay ra đặt trên mép cửa sổ.

Thiệu Quân cũng duỗi hai ngón tay ra đặt lên tay La Cường, dùng móng tay cọ xát vào nhau.

Thiệu Quân có vết thương ở hai ngón tay, là do con chuột nhỏ có hàm răng sắc nhọn này tự mình cắn đứt một lớp da, thời khắc máu chốt thật sự không chút nhu nhược.

La Cường cầm ngón tay của Thiệu Quân: "Sao không quấn băng gạc?"

Thiệu Quân lắc đầu: "Quấn dễ thôi, để tự nhiên tốt hơn."

Thiệu Quân thoải mái: "Bây giờ em dùng tay phải để in dấu vân tay."

La Cường lẩm bẩm: "Thế lần sau em định băng luôn tay phải nữa phải không?"

Thiệu Quân: "....."

"Không nghiêm trọng như vậy, không sao, chỉ có một lớp da thôi, mọc lại nhanh lắm."

Thiệu Quân giải thích, an ủi La Cường, biết rằng La Cường rất chu đáo, hay lo nhưng không thích nói nhiều. Trải qua một trận chiến khốc liệt, thoát khỏi cõi chết, tất cả sự tức giận trước đó của Thiệu Quân về chuyện La Cường che giấu sự thật đều biến mất. Giờ anh chỉ băn khoăn liệu La Cường có thoát khỏi hiềm nghi hay không, liệu La Cường có được giảm án hay không.

La Cường nhẹ nhàng vuốt ve nơi ngón tay của Thiệu Quân không bị thương, trên mặt không chút biểu cảm, đột nhiên tiến lại gần, ngậm

chặt hai ngón tay của Thiệu Quân vào miệng.

Thiệu Quân hừ một tiếng, miệng vết thương bị niêm mạc miệng của hắn chạm vào, rất đau.

Anh đau nhưng không rút tay, nhìn La Cường từng chút một nuốt lấy ngón tay mình, cho đến khi hắn nuốt đến gốc ngón tay, mút lấy anh bằng động tác tương tự như động tác quan hệ bằng miệng, đầu lưỡi thô ráp vẽ vòng tròn trên đốt ngón tay, lấy lòng, an ủi anh.

Thiệu Quân run lên, khiến La Cường như phát sốt trong đầu. Anh đưa tay vuốt ve đôi mắt đỏ ngầu vào mái tóc La Cường, chạm vào cái trán La Cường để lộ dưới họng súng của tay bắn tỉa, chạm vào khối xương cốt phản nghịch nổi loạn cứng rắn dưới ót ... Hai người cuối cùng đặt môi lên nhau, xuyên qua cửa sổ nhỏ cố gắng ngậm lấy môi nhau, nhắm nháp độ ẩm của nhau, đáy mắt lộ ra khát vọng mãnh liệt sau tai ương.

La Cường thấp giọng nói: "Thiệu Quốc Cường có nói chuyện với em không?"

Thiệu Quân lắc đầu: "Bố không có thời gian để xử lý em. Vụ án lớn như vậy, bên trên cũng bắt bố xử lý cho nhanh."

La Cường trịnh trọng nói: "Bố em đã biết rồi."

Thiệu Quân: "....."

"Biết thì biết, sớm muộn gì cũng biết. Anh quan tâm chuyện người khác có biết hay không à?"

La Cường nở một nụ cười điềm tĩnh trên môi: "Ông đây không quan tâm."

Thiệu Quân cũng rất bướng bỉnh và nghiêm túc: "Em cũng không quan tâm."

"Chúng ta tốt với nhau như vậy, em không ngại cho mọi người biết."

.....

Ở góc hành lang tối dưới tầng hầm, ánh sáng phản chiếu một bóng dáng cao lớn mặc áo khoác màu đen, hai tay đút túi quần. Thiệu Quốc Cương lặng lẽ nhìn con trai mình khát khao trên khung cửa sổ nhỏ của phòng giam, chạm tay vào người bên trong, thì thầm, hôn môi ...

Thiệu Quốc Cương vừa trở về từ bệnh viện nhà tù gặp cảnh sát bị thương Mã Tiểu Xuyên đang nằm viện, cũng đến gặp Vụ nhị gia đang hôn mê hấp hối trong phòng chăm sóc đặc biệt.

Đầu của Mã Tiểu Xuyên quấn một lớp gạc dày, khuôn mặt gầy gò trông rất yếu ớt.

Mã Tiểu Xuyên đối mặt với Cục trưởng Thiệu, vẻ mặt tội lỗi, sụp mắt xuống: "Cục trưởng, tôi đã phạm sai lầm trong công việc. Tôi đã mắc bẫy và suýt chút nữa đã giết chết cảnh sát Thiệu ... Tôi xin lỗi."

Thiệu Quốc Cương nghiêm mặt như thép.

Mã Tiểu Xuyên: "Tôi sẵn sàng chịu mọi trách nhiệm và chấp nhận mọi hình phạt."

Thiệu Quốc Cương: "Tôi không đến hỏi cậu chuyện này! ... Các cậu làm ăn kiểu gì vậy? Các cậu không hề để ý đến thái độ của tù nhân buổi sáng sao? Tại sao cậu không thông báo cho tôi về hành tung của La Cường? Tại sao cậu lại để cho Thiệu Quân dính vào nguy hiểm đến vậy?! La Lão nhị thật sự đã lập công, còn Thiệu Quân thì suýt mất mạng! "

Mã Tiểu Xuyên ôm chần ngồi trên giường, cúi đầu nghe mắng mỏ, đợi đến khi Cục trưởng Thiệu tức giận nói xong mới chậm rãi ngẩng đầu lên: "Cục trưởng, tôi xin lỗi, nhiệm vụ của ngài, tôi không có khả năng thực hiện, phiền ngài đi tìm người khác. "

Thiệu Quốc Cường nhìn chăm chăm cậu: "..."

Mã Tiểu Xuyên muốn nói gì đó nhưng lại thôi, quay mặt nhìn ra ngoài cửa sổ, sau đó thì thào nói: "Tôi không thể làm việc mà ngài đang đợi. Cục trưởng, tôi có thể nhìn thấy Cảnh sát Thiệu và La Cường ... cả hai đều rất tốt. La Cường trong mấy tháng thụ án, Tiểu Quân rất đau khổ, giống như đã chết tâm, mỗi lần anh ấy leo lên sân thượng nhà xưởng, tôi đều lặng lẽ đi theo, sợ anh ấy nghĩ quẩn rồi xảy ra chuyện không may. Sau đó một thời gian, chợt anh ấy hoàn toàn khác. Tiểu Quân hạnh phúc đến mức không thể ngừng cười mỗi ngày, cơm ăn cũng nhiều hơn. Hai người họ rất hạnh phúc bên nhau ..."

"Tôi chỉ cảm thấy, hai người họ đã rất khó khăn rồi..."

Cảnh sát Mã chưa từng yêu, khi mới đến nhà tù Thanh Hà, cậu là một cảnh sát ngây thơ.

Cuộc sống trong tù vô cùng tẻ nhạt, bình thản, chán chường, không người thân thích, không phụ nữ, trong bức tường cao đều là đàn ông, đối với Mã Tiểu Xuyên, Cậu ba nhà Thiệu là người có mối quan hệ thân thiết nhất với cậu.

Khi đó, Thiệu Quân cũng được coi là "sư phụ" của Mã Tiểu Xuyên, cảnh sát hay có thói quen này, người cũ được lãnh đạo phân công kèm cặp người mới. Đội trưởng Thiệu mỗi khi làm nhiệm vụ đều đưa đồ đệ nhỏ của mình đi, đưa Mã Tiểu Xuyên đi xem mọi tòa nhà của nông trường Thanh Hà, mọi nơi quan trọng của chính phủ, mọi nơi hoa thơm cỏ lạ. Thiệu Quân thường mời Mã Tiểu Xuyên đi ăn tối. Khi đồ ăn trong nhà ăn không hợp khẩu vị hay bị nhạt miệng, cả hai đến nhà hàng nhỏ trong khu nhà tù gọi một vài món ăn, uống hai cốc bia, anh em tâm sự chuyện nhà. Khi Mã Tiểu Xuyên không có chỗ ở vài tháng đầu, Thiệu Quân đã đưa chìa khóa căn hộ cho cậu, nói cậu đến ngủ trong căn nhà thuê ở thị trấn trong quận, anh còn chở cậu vào thành phố chơi.

Trên sân khấu đầy ánh đèn của bữa tiệc năm mới, Mã Tiểu Xuyên đứng sau Thiệu Quân, lặng lẽ làm nền cho Thiệu Tam công tử tỏa sáng.

Lúc đó, từ khóe mắt, Mã Tiểu Xuyên nhìn thấy cặp môi gầy lác lác của Thiệu Quân không bị dây đàn che lại, thật gợi cảm và đẹp trai.

Nhìn từ góc độ của mình, cậu thấy rõ ràng Thiệu Quân đang chỉ tay về phía khán giả, chỉ về hướng La Cường. Thiệu Quân và La Cường đối diện nhau từ xa, ánh mắt dây dưa, quấn lấy nhau rất tình cảm.

Hai người này, những năm này, dù là ai cũng không thể tách rời, chia lìa họ ...

./.

-----oOo-----

Chương 98

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 98: Đầu bếp thường trú La Thái Lang

Chuyển ngữ: Andrew Pastel

Sau khi Cục trưởng Thiệu đến bệnh viện, sáng sớm ngày hôm sau, ông Cổ - Vụ Bảo Xuyên nằm trong phòng chăm sóc đặc biệt, đã chết.

Ông ta bị bắn vào giữa lưng, phát đạn xuyên qua phổi, gây biến chứng và suy nội tạng, sau vài ngày thì không thể qua khỏi. Vụ Nhị gia cũng được coi như một thế hệ kiêu hùng của thế giới ngầm thủ đô, cuối cùng trong cuộc sống tù đầy kéo dài cũng không cưỡng lại được những dục vọng và tà niệm, bí quá hóa liều, rồi mất mạng.

Một tháng sau, cơn bão tố phá giam vượt ngục dần lắng xuống.

Trưởng nhà giam làm việc thấp kém, bị lập biên bản hành chính phạt tội nặng, còn phạm nhân nào qua thẩm tra thì cơ bản được thả, ai ở đâu về lại chỗ cũ.

Các tù nhân ở đại đội 2 được xác minh có tham gia vào vụ bạo động bị phân tán và bị giam giữ ở các khu vực nhà tù khác, viện kiểm sát cũng sẽ áp dụng các hình phạt bổ sung thích hợp. Khu nhà tù thứ ba xem như hoàn toàn yên tĩnh.

Một nhóm đại đội 1 xem TV trong phòng sinh hoạt ban đêm, xem đến say mê.

Chương trình nổi tiếng thu hút nhiều người xem trong khu giam số 3 nhất là "If You Are the One" (*). Mấy vị khách trong chương trình nếu không ai được bên kia chọn, một đám phạm nhân la trời la đất, hai

mắt sáng như đèn pha, bảo nếu không ai chọn thì đưa cho tôi đi tôi muốn mà!

() một gameshow hẹn hò phát từ 2010 - 2015*

Hồ Nham chế nhạo Nhím: "Tiểu Ngụy, cô gái kia đi du học nước ngoài về, là tiến sĩ, mà có bằng cấp gì? Mà thích người ta thì người ta sẽ thích mà à?"

Nhím vỗ đùi: "Chẳng phải cô ấy nói không cần bằng cấp sao? Điều kiện chỉ là thật thà, tử tế, đàng hoàng. Tao tử tế đàng hoàng mà! Tao chưa kết hôn, không bệnh tật, không con cái!"

Thuận Tử khinh thường đá xéo Nhím: "Con gái 35 tuổi, lớn hơn chú mà đến nửa con giáp, cần một bạn trai hơn tuổi hơn như anh Cường đây."

La Cường ngả ra sau nửa mê nửa tỉnh, hừ nói: "Hết người rồi sao mà lôi ông đây ra trêu đùa."

Nhím ném sang một cái nhìn đầy ẩn ý, cười nói: "Phụ nữ hơn bao nhiêu tuổi cũng được mà, ba mươi như lang bốn mươi như hổ, tuổi nào tôi cũng thích."

Hồ Nham bặt đầu con nhím: "Chưa ra tù đã lo rồi, giờ nằm trong đây thì chịu khó làm bạn với đôi tay đi!"

La Cường hơi mở mắt ra, hỏi những người xung quanh: "Lão chốc đầu thế nào rồi?"

Thuận Tử nói: "Tôi nghe nói vết thương nghiêm trọng, ông ta đã được chuyển đến bệnh viện thành phố. Lần này cũng được coi là lập công lớn, viện kiểm sát nhất định sẽ giảm án cho. Đội trưởng Thiệu nói đang tranh thủ lo cho ông ta được tại ngoại để chữa bệnh."

Vừa nghe hai chữ "giảm án", tất cả những người xung quanh đều

xúm lại nghe.

Các thành viên ban 7 cùng chung mối thù, sát cánh chiến đấu, cống hiến cho tập thể, trong lòng ai lại không nghĩ đến việc được giảm án? La Cường cũng muốn giảm án, không chỉ cho bản thân, mà còn cho người hấn trân quý.

La Cường thản nhiên hỏi: "Tại sao Cổ Phúc Quý lại chết?"

Thuận Tử nói, "Nghe bảo ông ta bị bắn vào chỗ hiểm, vết thương nặng nên không qua khỏi."

La Cường cảm thấy lẩn cán, chỉ cần một phát là chết được sao? Ông ta cũng có phải người bình thường đâu ...

Hồ Nham lẩm bẩm nói: "Chết rồi chẳng phải tốt sao? Ông già này cũng chẳng tốt đẹp gì."

La Cường biết Vụ Nhị gia đã một lần Ve sào thoát xác, hấn sợ người này sẽ lừa hấn một lần nữa. Vụ Nhị gia nắm chặt điểm yếu của cửa hấn, trước khi chết ông ta còn không nói một câu vô nghĩa nào, chẳng lẽ lại chết yên lặng như thế không nói một lời? La Cường không thể tin được.

Một nhóm trẻ trâu liên tục la ó xung quanh, dù là chết hay giảm án thì cũng phải ăn cơm trước đã. Lần này đội trưởng Thiệu đái, có thêm một cái đùi dê thơm. Các anh em ngồi xúm xít quanh nhau, có phúc cùng hưởng có họa cùng chịu, có rượu thì cùng say.

Sau khi xem "If You Are the One" mỗi tuần, cảm giác như thể mình đang hẹn hò thật vậy. Ai thích nữ thì bình luận về người chơi nữ, ai thích nam thì bình luận về người chơi nam, mỗi người chọn điều mình thích và tận hưởng nó. Sau đó từng tốp người mãn nguyện đứng dậy, hăm hở trở về tù, trùm chặn cử động linh hoạt các ngón tay.

La Cường lơ đãng, ngay khi dợm đứng dậy khỏi băng ghế, định ra

khỏi phòng, hẩn thoáng nhìn thấy người trên màn hình TV từ khoe mắt, chợt ngậy ngấn cả người.

Những tiêu đề đầy màu sắc nhấp nháy trên TV, đó là chương trình ẩm thực "Thực thượng tinh phẩm". Người dẫn chương trình xịt keo xịt tóc vuốt mào gà trên đầu, đeo tạp dề đầu bếp, miệng nói liên tục tạo bầu không khí vui vẻ cho khán giả. Khách mời đặc biệt của chương trình là một người đàn ông đẹp trai lạnh lùng, mặc chiếc áo sơ mi màu vàng nhạt bó sát và quần tây, vạch ra những đường nét đơn giản và nam tính, trông rất bắt mắt, khiến người dẫn chương trình bên cạnh mình trông như một trái bí đao.

Nhiều fan nữ trên khán đài giờ mấy tấm bảng có viết chữ "La" và lắc lắc mấy cái đầu vẽ kiểu hoạt hình của ông chủ La.

"Này, đừng tắt TV..."

La Cường gọi cảnh sát Tiểu Mã, đứng yên chăm chú quan sát.

La Cường vừa mở miệng nói, tất cả mọi người đều quay đầu lại, nhìn một lúc, nhanh chóng nhận ra, trong phòng bắt đầu dấy lên những tiếng xì xào không che giấu.

Hai người trong TV và ngoài TV gương mặt trông thật giống nhau, có người biết trước, có người không biết, nhưng nhìn gương mặt tuấn tú trên TV cũng hiểu được đó là ai.

"Vãi, đẹp trai thế, mười phân vẹn mười..."

"Hai anh em trông giống nhau thật, cùng mẹ sinh ra không chạy đi đâu được".

"La lão nhị, hai anh em nhà anh trâu bò quá, đều nổi tiếng vang danh thiên hạ. Khi nào anh giới thiệu em trai với chúng tôi đi?"

.....

Đội trưởng Tiểu Thiệu khoanh hai tay trước ngực, vặn eo nhỏ dựa vào cửa, lạnh lùng nhìn chằm chằm bộ dạng ngốc nghếch của La Cường, không chớp mắt nhìn chằm chằm người trên màn hình.

Những người trong tù đều thế này, họ đều luyện tiếc, nhớ bạn bè nhớ người thân của mình.

La Cường mọc rể ở đó, xem nửa tiếng, nhìn đứa em nhỏ của mình góp ý và bình luận chương trình rất thành thạo, hai ngôi sao truyền hình nổi tiếng, một người tên là Hiểu Minh, một người tên là Tiểu Thần Nhi, một người chiếm giữ bếp lò, một người nhấc dao làm bếp, khiêng nồi, mồ hôi nhễ nhại chạy qua chạy lại nấu ăn.

Ông chủ La nhìn sang bên trái, bạn cắt miếng thịt heo dày quá, làm món thịt sợi ngư hương mà cắt dày thế này nó sẽ thành thịt gậy ngư hương đó.

Ông chủ La lại liếc sang bên phải, nồi của bạn có quá nhiều dầu ớt quá, lẩu thịt bò nhưng tôi thậm chí còn không thấy thịt bò luộc của bạn ở đâu, chắc phải đổi tên thành lẩu dầu.

Phần tinh hoa nhất của chương trình khiến khán giả phải hét lên điên cuồng, dĩ nhiên là cảnh ông chủ đẹp trai La Chiến của chúng ta đích thân đeo tạp dề, đội mũ trắng đứng trước bếp, tay cầm dao, trở tài như một đầu bếp chuyên nghiệp bay lên chém xuống, cắt ra miếng thịt mỏng như lá lúa, cho vào áp chảo, phát ra xèo xèo xèo làm đầu gối người ta phải run! Món ăn nóng hổi ngon lành, những người hâm mộ trên khán đài ngửi mùi thơm từ không khí, biểu cảm mê say, ngây ngất, muốn ngừng mà không được ...

La Cường cứ nhìn cho đến khi màn hình hiện chữ kết thúc mới miễn cưỡng bỏ đi, trong mắt hiện lên một nỗi cô đơn mờ nhạt, không ai nhìn thấy, chỉ có Thiệu Quân nhận ra.

La Cường đi ngang qua Thiệu Quân, miệng khẽ thở dài, đôi mắt đỏ lên.

Vài ngày sau, Thiệu Tam gia đến vài ban đại đội 1 để củng cố tình cảm. Tam gia đã mua thịt dê và sủi cảo, để vào tủ đông chờ đến cuối tuần hâm lại.

Ban trưởng ban 7 ngồi xếp bằng trên giường, chậm rãi giơ tay lên: "Sĩ quan Thiệu, báo cáo."

Thiệu Quân nhướn mắt: "Anh báo cáo cái gì?"

La Cường nói: "Tôi xin giải thưởng.."

Thiệu Quân: "... không phải đang thưởng cho anh thịt dê vì công lao sao? Anh còn muốn gì nữa?"

La Cường: "Tôi muốn ăn thịt dê hầm và sủi cảo do Tam nhi nhà tôi nấu. Đồ ăn bán bên ngoài không bằng nó nấu, ăn kém xa."

Thiệu Quân: "Thịt dê của tôi mới được giết mổ tại trang trại, còn nước dùng rất ngon!"

La Cường bĩu môi, cả người đồ sộ ngồi trên giường, giọng bình thản cố tình đòi cho bằng được: "Tôi muốn ăn món đó....tôi muốn ăn."

Thiệu Quân: "....."

Thiệu Quân đưa túi cho La Cường xem, không cam lòng nhượng bộ: "Tôi mua sủi cảo ở bến tàu Loan Tử cho anh đó! ... Một túi hơn 30 tệ, đắt lắm nha! ..."

Thiệu Quân nghiêng răng ken két, Tam nhi Tam nhi Tam nhi của anh, tôi sẽ đem tên khốn La Tam nhi nhà anh ra hầm, nấu trong nồi lớn của nhà ăn! Tam gia đây muốn ném thử chút, xem cậu ba nhà anh hầm ra thịt ăn có ngon không?

.....

Vài ngày sau, bản giám án cho đại đội 1 đã được phê chuẩn xuống.

Lần giảm án trước chưa đến hai năm, theo luật thì không thể giảm thường xuyên như vậy. Nhưng viện kiểm sát nhờ Đội trưởng Thiệu và trưởng trại giam nói giúp, tập thể ban 7 và ban 3 đã có những đóng góp rất lớn, nên sau khi xem xét, họ xếp chuyện này vào tình huống đặc thù, sau đó ban hành văn bản giảm án chính thức.

Lại Hồng Bình bị thương và bị tàn tật, được chấp thuận phóng thích, hơn nữa ra ngoài còn được nhận trợ cấp.

Ngụy Truyền Lâm và bản án của sinh viên đại học được giảm mỗi người năm năm. Vậy là Nhím chỉ còn 2 năm nữa là được ra tù.

Hồ Nham luôn có thành tích tốt trong tù. Lần này y được ân xá, thụ án ngoài tù. chỉ phải thường xuyên báo cáo cho đồn cảnh sát khu vực.

Hoàn cảnh của Trần Hữu Thuận phù hợp với chính sách ân xá cho các tù nhân ở Tứ Xuyên sau trận động đất Vấn Xuyên, được phê chuẩn tạm tha, hồ sơ được chuyển đến địa phương, anh ta trở về nhà chăm sóc vợ con, làm nông nghiệp và tham gia tái thiết quê hương của mình.

La Lão nhị đâu?

La Lão nhị bị lãnh án nặng nhất trong nhóm, những đứa khác chỉ còn ba đến năm, bảy hoặc tám năm, hắn thì còn lại hai mươi năm. Viện kiểm sát cho La Cường được giảm xuống còn mười ba năm tù.

Thời gian chung thân phải ít nhất mười ba năm, và những năm ngồi tù trước khi bị kết án chung thân cũng không được tính vào thêm. Cho dù La Cường có lập công lớn lần này thì cũng khó thoát ra trong thời gian ngắn - trừ khi người của đại đội 3 đại đội 4 hàng xóm có đầu óc, thỉnh thoảng lại làm vài chuyện phá ngục để hắn có "công ăn việc làm".

Mười ba năm, sau khi ra ngoài thì đã già rồi. Cơ quan công an và

viện kiểm sát chính xác là có mục đích này: một nhân vật như La Lão nhị nổi tiếng về tội giết người, có khả năng gây nguy hiểm cho xã hội, muốn giam giữ cho đến khi già rồi, không gây rắc rối được nữa, hoàn toàn cạn kiệt cả sức lực và tinh thần mới thả cho ra.

Trưởng nhà giam đã thường đặc biệt cho La Lão nhị, mời ông chủ La vào nhà tù để làm một bữa tối đoàn viên.

La Chiến nghe anh trai gọi mình đến, nhanh chóng treo biển nghỉ bán một tuần, hồ hởi lái xe đến thẳng nông trại Thanh Hà, mang theo đủ thứ tinh tinh để nấu ăn.

Trải qua sự cố vượt ngục, nhà tù bây giờ kiểm tra rất nghiêm ngặt chuyện ra vào khu giam. La Chiến đem hết mọi thứ trong túi của mình ra kiểm tra, trong căn phòng nhỏ màu đen bị một số cảnh sát vũ trang bao vây, chĩa súng bắt cởi quần áo ra kiểm tra.

La Chiến cởi sạch chỉ còn lại một chiếc quần nhỏ, cơ bắp săn chắc của hắn khiến nhiều cảnh sát vũ trang phải lén nhìn. Cảnh sát không phải có hứng thú với đàn ông, chỉ là bản năng trong xương của cánh mày râu là thích "so hàng", thấy ai có dáng người tốt, cái kia lớn một chút là không thể ngừng nhìn rồi thềm chửi bới trầm trồ.

Cảnh sát vũ trang xét xong quần áo của La Chiến, xoay súng, chỉ vào người phía sau La Chiến: "Tới cậu."

La Chiến quay đầu nháy mắt với người phía sau: Bé yêu, phải khổ chút rồi, cởi ra đi.

Người phía sau là La Chiến dẫn theo. Chuyến này hắn cố ý dẫn cảnh sát Tiểu Trình chính thức ra mắt anh trai mình.

Trình Vũ hơi nhú mày, nhìn họng súng của người lính cảnh sát vũ trang, sau đó nhìn về phía La Chiến.

Trình Vũ không giống như La Chiến, La Chiến da mặt dày như mặt đường, gặp ai cũng có thể lột áo khoe thân được. Trình Vũ là ai? Trình Vũ đã cởi quần áo trước mặt người ngoài chưa? Trình Vũ là người thậm chí còn không lộ quần lót trước mặt mẹ ruột!

La Chiến thấy Trình Vũ mặt sa sầm nhìn hòng súng của cảnh sát vũ trang, thà chết chứ quyết không chịu đầu hàng, bắt khuất như Lưu Hồ Lan, (*) hấn nhanh chóng quay đầu lại nói: "Đồng chí Cảnh sát vũ trang, cậu ấy cũng coi như là hàng xóm, đồng chí, chiến hữu của anh đó, hay thay vì kiểm tra cậu ấy mấy anh kiểm tra tôi thêm lần nữa đi? Kiểm chỗ nào cũng được!"

(*) Lưu Hồ Lan là anh hùng cách mạng TQ, đây là tượng của bà,

Trình Vũ chắc đứng cái dáng như thế này =))))))

Trình Vũ lười nghe La Chiến nói nhảm nhí, mặt không cảm xúc rút thẻ cảnh sát ra: "Từ đồn cảnh sát Hậu Hải của phân cục Tây Thành."

Trình Vũ âm thầm bĩu môi, lờm La Chiến: "Mặc quần vào."

La Chiến cọ cọ mu bàn tay vào Trình Vũ, dỗ dành chàng vợ xinh đẹp: "Hiếm khi về thăm mà, đều là người một nhà cả, ăn một bữa đoàn viên.."

Trong đại sảnh nhà ăn của khu giam số ba, sau tấm kính lớn trong suốt sáng sủa, ông chủ La đội mũ đầu bếp cao, đeo tạp dề, trên trán lấm lấm mồ hôi, bận rộn một cách bài bản: nhào bột, cán bột, thái rau, làm nhân bánh, mọi thứ đều tự mình làm, không ai phụ.

Anh trai hấn ngồi gác chân, nói ăn sủi cảo Tam nhi làm, mà nhân do người khác xắt, bột áo người khác cán, thì đâu còn là sủi cảo Tam nhi nhà chúng ta?

Hương vị không còn giống nhau đâu!

Đại đội 1 ngồi đầy trong nhà ăn, cầm bát cơm, háo hức như mấy con sóc nhỏ hăm mộ nhìn chăm chú đầu bếp La, một trong những đầu bếp giỏi và nổi tiếng nhất ở Bắc Kinh đang biến ra một cái sủi cảo trắng tròn trịa trịa đầy đặn, nghĩ một cái phân ra năm bảy mảnh ăn cho đỡ thèm cũng được; thịt dê đang được hầm trên bếp, mùi thơm đậm đà tỏa ra khắp phòng.

La Cường dựa lưng, gác một chân lên ghế đầu, ngồi thoải mái, nhìn những người còn lại, ánh mắt không che giấu được sự kiêu hãnh tự hào.

Nhìn thấy không? Đây là em trai ông đây đó. La Tam nhi dù bên ngoài nổi tiếng thế nào, trâu bò thế nào, anh trai gọi một tiếng là đến ngay, ngoan ngoãn làm sủi cảo cho ông đây!

Thực ra, càng lớn tuổi thì sẽ càng quan tâm đến điều này, luôn muốn sự quan tâm chăm sóc của người thân, luôn muốn thể hiện phong thái đàn anh.

La tam nhi ngẩng đầu lên hỏi Lão nhị: "Anh ơi, anh thích ăn nhân cần tây, tôm xay vỏ với hẹ và trứng đúng không?"

La Cường gật đầu, hài lòng, em hấn vẫn nhớ thứ mà anh trai mình thích nhất.

Thiệu Quân liếc mắt nhìn La Cường, trong lòng lẩm bầm meo meo nói: "Cần tây đắng, em không thích."

La Chiến: "..."

Thiệu Quân bĩu môi: "Còn hẹ ăn xong em bị nấc, em ngửi mùi hẹ bị buồn nôn. Không thể có hẹ trên bàn, nếu không em sẽ khó chịu cả ngày."

La Cường bồn chồn nhìn màn thầu nhà hấn, Thiệu Quân gặm ngón tay, Tam gia mắt lá lách, cảm thấy khó chịu.

La Cường cứng chiều nắm lấy những ngón tay bị thương của Thiệu Quân, thì thầm nhẹ nhàng: "Em muốn ăn nhân gì? Để Tam nhi làm cho."

Thiệu Quân trợn to hai mắt, đột nhiên nhìn chăm chăm Trình Vũ đang ngồi yên lặng trang nghiêm: "Người trong cuộc, cậu thích ăn nhân gì?"

Trình Vũ phun ra đúng hai chữ: "Bí ngòi."

Thiệu Quân mắt không chớp lấy một cái, lắc đầu với đầu bếp La sau tấm kính lớn: "Còn tôi sẽ ăn bắp cải!"

Trình Vũ: "....."

La Chiến: "..."

La Cường ném cho Tam nhi nhà hắn cái nhìn trấn an. Đứa nhỏ này tính tình hay thế. Ông đây hết cách rồi, chiều cậu ấy đi.

La Chiến bị ai thê lương nhìn hai nồi lớn cần tây và hẹ thái nhỏ cẩn thận đang chuẩn bị nhồi trên thớt.....

Thiệu Quân gác một chân lên ghế, dùng răng nanh gặm quăn, nhìn chăm chăm vào hai người đàn ông, mấy cần tây, hẹ và bí ngòi đều đang bắt nạt bắp cải của Tam gia gia. Mẹ không thương, không ai yêu, một bụng ấm ức đây còn chưa tan đâu!

Những chiếc sủi cảo nóng hôi hổi được dọn ra từng đĩa, da mỏng nhân nhiều, một chiếc sủi cảo ngon hơn cả Tiểu long bao, như sự hào sảng và khảng khái của đàn ông miền Bắc.

Lẩu dê hầm sủi sùng sục ở giữa bàn, La Cường vươn đũa gấp một miếng thịt lớn, nhe răng cắn xé như một con thú háu ăn, trên môi, râu dính đầy nước thịt, gáy chảy mồ hôi. Bữa tối sum họp của gia đình nhà La tràn ngập không khí nồng ấm trên bàn ăn, mặt mày dịu dàng hạnh phúc.

La Chiến thấy anh trai mình ăn một miếng đùi dê lớn, gặm xương dê, đồng thời dùng tốc độ mắt thường không thể nhìn thấy ăn hết hai bàn sủi cảo lớn.

La Chiến thận trọng hỏi: "Anh, ăn ngon không?"

La Cường lau miệng, gật đầu: "Ngon. Tam nhi, tay nghề tiến bộ."

La Chiến thở phào nhẹ nhõm, rót coca uống thay rượu, uống vài ly với anh mình, ánh mắt hai anh em ấm áp cực kỳ.

Trình Vũ bưng một tách trà hoa cúc, kính La Cường một tách, hai người âm thầm gườm nhau, đánh giá nhau, nhưng không nói gì. La Cường nheo mắt như chế nhạo Cảnh sát Trình, dạ dày của cậu có tốt lên chưa? Có sinh long hoạt hổ không? Hừm, chăm sóc người của ông đây thật tốt, nếu không chăm sóc tốt cái môi trường của nó, ông đây cho cậu mất nốt nửa cái dạ dày còn lại.

Thiệu Quân một tay cầm sủi cảo, tay kia không ngừng vặn đùi La Cường bên dưới.

La Cường ngấu nghiến ăn không thèm quan tâm Thiệu Quân đang cầu véo bên dưới hắn đến từ từ cứng lên. Cái đũng quần căng phồng to đến nỗi Thiệu Quân cứ thò xuống gầm bàn xem, nóng hết cả người, nhấp nha nhấp nhồm như ai đốt lửa dưới môi trường...

Một nhóm người trong ban 7, sau khi ăn xong bữa ăn này, họ sẽ đường ai nấy đi, bữa ăn này như bữa cơm tiền.

Mấy đàn em lần lượt kính trà cho đại ca, bao nhiêu năm trong tù chưa có bữa cơm sum họp thế này, hôm nay mở tiệc, lại cũng là sắp chia tay.

La Cường nói với Thuận Tử: "Về nhà chăm sóc vợ con. Đừng phạm sai lầm nữa, có lỗi với gia đình lắm."

Thuận Tử gật đầu lia lịa, không nói được lời nào.

La Cường: "Còn cậu, Tiểu Ngụy, ngoan ngoãn ở lại hai năm nữa, sẽ sớm được ra thôi."

Nhím sờ đầu tỏ vẻ vui mừng: "Em có thể ở với anh cả hai năm nữa".

Hồ Nham rầu rĩ nói: "Em không muốn được tạm tha tí nào. Họ để em ra ngoài làm chi?"

La Cường nói: "Tiểu Hồ, cậu có tay nghề. Ra ngoài mở tiệm cắt tóc, chắc chắn kiếm được tiền."

Hồ Nham thì thào: "Chúng em đi hết rồi, đại ca một mình xoay sở được không? Không có ai che chở, lại có người trong tù bắt nạt anh thì phải làm sao đây!"

La Cường cười thành tiếng, thả làn khói thuốc trong miệng ra, ánh mắt thâm thúy, cảm động: "Thằng đếch nào dám bắt nạt ông đây? Nhóc này, cũng lớn gan đấy, còn muốn bảo vệ tôi ... Ông đây không cần người khác che chở, tôi cũng sẽ ra ngoài sớm thôi."

./.

-----oOo-----

Chương 99

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 99: Sự phẫn nộ của Màn thầu nhúng giấm

Chuyển ngữ: Andrew Pastel

Ngày hôm đó, ông chủ La đã chiêu đãi những người ở khu nhà tù thứ ba, làm một vài nồi sủi cảo lớn, nấu một số món ăn bán chạy nhất trong nhà hàng của mình, mở mang kiến thức cho mấy nhãi con chưa từng thấy thế giới.

La Chiến đặc biệt làm thêm một đĩa gân bò om, một đĩa cà tím ngư hương, đều là những món ăn cơ bản nhất trong nhà hàng kiểu Bắc Kinh, lặt vặt phục vụ cho trưởng trại giam và chỉ đạo viên. Tay nghề của ông chủ La người gặp người khen, hoa gặp hoa nở, nhanh chóng dễ dàng các vị lãnh đạo vui vẻ.

Cũng vì những năm gần đây, La lão nhị vừa có thành tích lao động tốt, lại vừa lập công lớn, được giảm án nên Trưởng trại giam đã đặc cách phê chuẩn phần thưởng là được qua đêm cùng gia đình trong "phòng gia đình".

Đây là một chính sách mới thể hiện việc quản lý nhân quyền trong các nhà tù trong hai năm qua. Phòng gia đình này không phải là phòng thăm nuôi thông thường, có quản giáo trông coi, theo dõi với những ô kính lớn ngăn cách bằng hàng rào sắt, mà là một phòng nhỏ, có giường bên trong để qua đêm với người thân. Những người có thể nhận được đặc cách này là những phạm nhân có thành tích vô cùng nổi bật mỗi ngày và được nhóm quản giáo coi là phạm nhân điển hình tiên tiến, đeo hoa nhận thưởng các kiểu. Khu giam số 3 cũng đã chấp thuận 5 6 người mỗi năm, lúc này đến lượt La Cường.

La Cường biết tin được đến phòng gia đình, không chút do dự liền

tên em trai mình vào đơn.

Đội trưởng Tiểu Thiệu vừa quay mặt lại, nhìn thấy danh sách này, hàm răng co quắp muốn cắn người, chạy tới sân chơi túm hất lên: "Lão nhị, đứng lên cho em."

La Cường ngồi xồm trên ghế đá, phun ra từng vòng khói: "Sao vậy?"

Thiệu Quân lắc tờ giấy thăm hỏi gia đình: "Cái "gặp mặt gia đình" là ưu tiên cho những cặp vợ chồng, tình nhân vân vân qua đêm với nhau. Anh điền tên La Chiến vào làm gì? Hợp pháp hả?! "

La Cường vô tội nói: "Sĩ quan Thiệu, anh không có vợ, anh điền tên ai vào bây giờ?"

Thiệu Quân cũng biết sự thật, nhưng mà không cam lòng: "... Không có vợ cũng không thể với em anh!"

La Cường sờ sờ gáy, mỉm cười, đưa tay ra xoa Thiệu Quân một cái: "Anh rất muốn ngủ với em một đêm, anh muốn ngủ với em! Nhưng anh có thể điền tên em được không? Mấy ông già trong khu giam sẽ không xé hai chúng ta ra làm đôi mới lạ."

Thiệu Quân nghe La Lão nhị nói thế, hết giận một nửa, nhưng vẫn khó chịu bĩu môi.

La Cường đột nhiên cười toe toét, lộ ra một hàm răng trắng đều tăm tắp sắc bén như sói, nhìn khí thế bướng bỉnh tính tình thiếu gia của Tam màn thầu nhúng giấm.

Thằng nhóc cứng đầu này... Trông đẹp trai thật, hấn mẹ nó quả là có mắt nhìn ... Yêu chết đi được ...

Đêm đó, hai tên khốn họ La một lớn một nhỏ đi vào phòng gia đình, anh em hẹn nhau, đội trưởng Tiểu Thiệu ôm một bụng giấm đến khó chịu, bèn ra ngoài tản bộ một mình.

Anh đang ở bên vỉa hè dưới bóng cây, nhìn thấy cảnh sát Tiểu Trình ngọc thụ lâm phong đang đứng đó.

Trình Vũ quay lưng về phía anh, hình như đang yên lặng đọc bảng thông báo trên bảng đen trên tường, chỉ đứng yên lặng như vậy, giống như một cái cây yên tĩnh và thẳng tắp.

Trình Vũ mặc quần áo bình thường, áo sơ mi trắng cotton, tay áo xắn đến khuỷu tay, lộ ra hai cánh tay màu lúa mì, eo thon thẳng tắp, móng tròn mà vững, hai chân thon dài rắn chắc. Một hàng cây bạch dương cao dưới bức tường cao lặng lẽ thất sắc, tất cả đều trở thành phông nền cho Trình Vũ, rộng rãi yên tĩnh, trắng xanh đan xen, một vùng rực rỡ ...

Thiệu Quân nhìn lên một hồi, dù sao cũng là người nhà họ La, không thể cứ ngấm chăm chăm. Nhưng nhìn bằng đôi mắt gay ló 100% thiên nhiên của Thiệu Quân, cảnh sát Tiểu Trình thực sự hấp dẫn và quyến rũ. Trình Vũ cũng là một người kín đáo và đứng đắn, anh ta không hòa vào cái vòng bát nháo chương khí mù mịt, không đi trên gheo người, là một bông sen trắng thuần khiết, chỉ được ngắm chứ không thể động vào. Người kiểu này mà là lợi một chút, nhất định sẽ là đại họa đó, đảm bảo một đồng đàn ông sẽ đánh nhau brou đầu sứt trán để giành giật anh ta cho mà xem.

Thiệu Quân lặng lẽ tiến lại gần, cách đó ba bốn mét, Trình Vũ đột nhiên quay đầu lại, tầm mắt nhắm thẳng vào anh.

Thiệu Quân vội vàng ngẩng đầu lên nhìn chim trên trời ... (=))))))

Trình Vũ gật đầu: "Sĩ quan Thiệu."

Thiệu Quân đội mũ cảnh sát, tròn tròn đôi mắt xinh đẹp. Hai người trong lòng cũng biết, là người quen cũ của nhau.

Trình Vũ không còn sắc bén như lần trước, vẻ mặt hơi xấu hổ, trầm giọng nói: "Lần trước ở bệnh viện, tôi đã hiểu lầm anh, tôi xin lỗi."

Thiệu Quân nhún vai: "Không sao, cậu có bóp gãy cổ tay tôi đâu."

Trình Vũ tình cờ trong lòng cũng nghĩ như vậy, cổ tay nhỏ xíu, eo cũng nhỏ, may là lần trước nhẹ tay, chứ không thật sự có thể bóp gãy tay Thiệu Quân.

Trình Vũ thật ra đang cố ý đọi Thiệu Quân, thì thào nói: "Lần trước, ở bệnh viện, anh không móc túi nhầm phải không?"

Cơ mặt Thiệu Quân giật giật, cố gắng cười gượng, giọng hài hước: "La Chiến chắc yêu cậu lắm nhỉ? Yêu đến như vậy luôn?"

Trình Vũ mặt đỏ bừng, trời sinh anh dễ đỏ mặt, không che giấu được, cắn răng nói: "Không cần thận, không phải ngày nào cũng như thế ... Anh đừng kể với ai được không?"

Thiệu Quân vô tội cong môi: "Tôi xin lỗi cảnh sát Trình, cậu nhắc quá muộn rồi."

Trình Vũ kinh ngạc hỏi: "Anh nói cho ai?"

Thiệu Quân hỏi ngược lại: "Ai đâm vào dạ dày cậu?"

Trình Vũ khẽ cắn khước miệng, cũng ảm ức lắm chứ.

Cả đời chỉ làm duy nhất có một chuyện tồi tệ, vậy mà bị mẹ bắt gặp, mắng xối xả đã đành, giờ đến cả anh vợ và vợ anh vợ cũng biết...

Thiệu Quân bị vẻ đẹp trai của Trình Vũ làm không đành lòng, còn cảm thấy mình nợ anh ta nửa cái dạ dày, vì lúc trước cũng do mình châm dầu vào lửa, cơ mà con gấu kia ra tay cũng thật độc ác!

Thiệu Quân đảo mắt, móc tay với Trình Vũ: "Đi, tôi cho cậu xem phim này..."

Trình Vũ ngạc nhiên, Thiệu Quân phải giải thích, giờ là gia đình rồi, không cần ngại gì cả, rồi thân thiết khoác vai Trình Vũ. Hai cảnh sát

nhỏ ôm vai nhau chạy đi, để lại hai dấu chân ranh mãnh trên đường
...

Phòng họp gia đình ở góc khu trại giam được bài trí đơn giản, có giường đôi, cửa khóa từ bên ngoài và một cảnh sát vũ trang nhỏ đứng gác.

Hai anh em chui vào chiếc chăn bông, hai chân duỗi thẳng, cứ thế nằm im thin thít, ai nấy đều bồn ngủ, nói chuyện không thành tiếng.

La Chiến dùng sở trường ăn nói đút lót cho trưởng nhà giam, gọi vài chai rượu vào phòng. Mỗi người một chai, uống trực tiếp trong chai, rượu sủi tăm chảy xuống khoe miệng, xuống xương quai xanh, chảy xuống lòng ngực ấm áp.

La Chiến nói: "Anh, cái anh dâu này, thật là buồn cười... Thật không ngờ, anh lại...chặc chặc..."

La Cường liếc hẩn một cái, "Không ngờ cái gì?"

La Chiến rũ vai cười ra tiếng: "Không ngờ cuối cùng lại tìm được một... chúa hề... hôm nay cậu ta véo nặn anh dưới gầm bàn, em nhìn thấy hết!... Ha ha ha ha ha ha ha ha !. "

Gương mặt già nua của la Cường không nén nổi giận, nghiến răng nghiến lợi nói: "Sao, được không?"

La Chiến ôm chai rượu, nghiêm túc nói: "Được, tuyệt vời! Anh hai, vừa nhìn là đã biết anh dâu rất yêu thương anh, hai mắt cứ nhìn theo chăm chăm."

La Cường lạnh lùng ngẩng đầu, ngửa cổ uống hết nửa chai rượu, trong lòng cảm thấy tự hào.

La Chiến gian tà hỏi: "Này, anh, thật là trẻ quá ha?"

La Cường hừ một cái.

La Chiến nháy mắt một cái: "Có hài hòa không anh?"

La Cường vung chân không thương tiếc đá La Chiến rớt xuống giường, chai rượu văng ra ...

Trình Vũ "hừm" một tiếng trong cổ họng, như thể cú đá đã đá vào người mình, chân mày nhướng lên. Dù gì La Chiến cũng là con dâu của chúng tôi, là người nhà họ Trình đó, kẻ nào dám đập vợ tôi đau, tôi để yên cho kẻ đó đá à?

Thiệu Quân dùng cùi chỏ đâm nhẹ vào Trình Vũ an ủi: "Không sao đâu, anh ta cũng đập tôi nhiều lắm."

Cái gọi là phòng họp gia đình, vì là nơi hai vợ chồng qua đêm nên không được giám sát, bốn góc trần căn phòng này không có camera, mang lại cho tù nhân sự riêng tư hoàn toàn. La Cường không kiểm tra kỹ sau khi bước vào. Hai anh em không nghi ngờ gì nằm trên chăn bông nói chuyện phiếm, không có gì phải xấu hổ, không sợ bị theo dõi.

Vì vậy, La Cường cũng không để ý, trong ngọn đèn tường phía trên đầu giường có một chiếc camera thu nhỏ được giấu kín cực kỳ ...

Phi pháp, chuyện này nhất định không được trưởng nhà giam phê duyệt!

La Cường mấy năm nay lần đầu tiên kể chuyện này trong lòng, hỏi em mình: "Cảnh sát đó đối với mày thế nào?"

La Chiến say đến lim dim mắt, cười hi hi ngốc nghếch gật đầu: "Ừm, rất tốt."

La Cường: "Hừm, không bị người ta đùa giỡn đến chết đó chứ?"

La Chiến: "Nhà em trước mặt người ngoài rất ít nói, cũng không để ý ai. Chỉ khi ở bên cạnh em mới bám dính lấy!"

La Chiến nói thật, Trình Vũ không phải là như vậy sao? Trình Vũ im lặng, lạnh lùng trước người ngoài, thế mà vừa vào nhà đã như bị thay thế bằng người khác, như một con thú nhỏ đầy sức sống lao vào cắn xé. La Chiến thấp đèn làm bữa ăn khuya hàng đêm, Trình Vũ thích đứng sau lưng hắn, vòng qua eo hắn, gặm lấy tai và cổ, xoa móng hắn, vừa khó chịu vừa lắng lơ ...

Trong lòng La Chiến âm áp, nghĩ đến hắn hạnh phúc vì nhà có một cảnh sát nhỏ chăm lo, anh trai hắn cũng hạnh phúc vì cũng có anh dâu cảnh sát nhỏ chăm lo ...

Trong lòng La Cường cũng âm áp, cảm thấy trước đây nuôi đứa em trai này không hề lỗ vốn, lại còn biết lo lắng cho anh trai, tiểu hồ ly lúc đầu nói sai rồi. Ai nói ở tù mười tám năm sẽ không còn ai chịu đứng đợi chúng ta?

Gia đình của ông đây vẫn ở đó.

Ông đây sẽ được đoàn tụ với gia đình vào một ngày không xa!

Thiệu Quân và Trình Vũ ngồi sát cạnh nhau trong góc mái sân thượng nhà xưởng, dưới chân tường.

Thiệu Quân cầm điện thoại mở video, cả hai im lặng cùng xem, lắng nghe hai anh em nói chuyện phiếm, trêu chọc nhau mấy điều mất mặt hồi trẻ, và trêu chọc nhau hai chiếc mũ cảnh sát nhỏ xinh đẹp như hoa mà họ đã câu được...

La Chiến mang một túi lớn lên trút xuống giường. Tất cả đều là đĩa CD cũ yêu thích của anh trai hắn, áp phích tạp chí, cổ vịt, đậu phụ Tứ Xuyên và thậm chí cả khẩu súng tiểu liên đồ chơi từ thời năm 90 đó...

La Chiến nói: "Em lấy từ chỗ công an về, nói mấy người đó lấy chứng cứ đi còn đồ anh trai em cho, em phải lấy lại."

La Cường vô thức cầm súng lên và vuốt ve phần tay cầm hơi mòn.

Hai mắt La Chiến đột nhiên đỏ lên: "Anh hai, nếu ta biết chuyện gì đang xảy ra, em sẽ phá hủy luôn khẩu súng này, em sẽ không cho anh tự thú ... Anh làm vậy để làm gì?"

La Cường trông thờ ơ, như thể hắn không quan tâm đến hành động đó suýt giết chết hắn và cho hắn một bản án chung thân. Hắn đột nhiên nhớ tới Thiệu Tiểu Quân mười bốn tuổi để kiểu tóc rất ngốc của Lâm Chí Dĩnh, nước mắt lưng tròng nhìn hắn ngu ngốc ... La Cường muốn cho Mạn thâu xem cây súng đồ chơi này, trên thangka bé ...

La Cường lấy trong túi ra một chiếc đĩa CD cũ, cau mày nói: "Đây là cái gì?"

La Chiến nhanh chóng lau mặt, che đi ươn ướt nơi hốc mắt, lại lộ ra vẻ láu táu chọc cười: "Anh không biết thật à?"

La Cường vẻ mặt quái dị: "Vãi, mày còn giữ nó à?!"

La Chiến cười bí hiểm đâm vào người anh trai: "Anh à, ngay từ đầu anh đã cho em xem cái này! ... Anh phải có trách nhiệm với em! ... Úi giờ ơi, đây là bài học vỡ lòng của em! Cái đĩa này không thể vứt đi, em phải giữ nó cả đời! ... "

Hai anh em anh một đâm em một đá, tiếng cười trầm khàn giữa những người đàn ông vang lên trong lồng ngực.

Bìa đĩa đã bị mờ, lộ rõ dấu vết của năm tháng, đó là bộ phim mang phong cách thô tục mát mẻ do Hong Kong sản xuất thời đó.

Đĩa thật sự quá cũ, máy tính xập xình một hồi lâu mới phát được phim, chạy một lúc giật một lúc, hình ảnh mơ hồ, khiến GV hiện nay của Âu, Mỹ, Nhật, Hàn thậm chí Trung Quốc cũng còn tốt hơn.

Nhưng cảm giác phóng xuất kia lại không giống.

Những tiếng ọp ẹp phát ra trong đó đều là ký ức, là thời đại của anh em nhà họ La ngày xưa, những người đã từng hăng hái không hề tiếc tuổi thanh xuân. Trong căn nhà gỗ nhỏ, La tam nhi bước ra từ nhà vệ sinh công cộng ở trước hẻm nhỏ, cầm bồn tiểu, cũng đã trưởng thành thiếu niên choai choai, mặc chiếc quần cộc, đi guốc gỗ. Tam nhi vén màn cửa lên, anh hai hấn đang nằm trên chiếu trong phòng. Anh hai nháy mắt, tiểu tam nhi nhảy lên giường như khi con ... Hồi đó phim màu không dễ mua đâu, toàn là hàng lậu mua ở mấy tiệm băng hình chui Hai anh em bên nhau vui vẻ, cùng nhau xem phim, mà mò tuốt "súng lục" xả ra, đấm chìm giữa mùa hè rực lửa ...

Một buổi "quan hệ gia đình" có một không hai tại phòng gia đình. Hai anh em im thin thít xem bộ phim mà cả hai xem nhiều nhất trong những ngày đó, đó là bộ phim hai người đàn ông làm tình không che, La lão nhị đã đưa một viên đá dẫn đường cho em trai hấn.

La Cường hai mắt nóng rực khát khao, trước mắt là hai người trên màn hình, trong đầu hấn thì lác lư cặp móng trắng nõn của Màn thầu nhà hấn.

La Chiến liếc nhìn anh trai: "Này, anh cứng rồi."

La Cường không quan tâm, ưỡn đũng quần của mình.

La Cường nhìn nhìn một lúc, cũng không hỏi ý kiến Tam nhi nhà hấn, cơ bản coi La Chiến trên chiếc giường là không khí, im lặng với tay vào đũng quần tù nhân, lấy cái thứ siêu to khổng lồ ra.

La lão nhị bày ra cái vẻ chẳng thèm quan tâm, không chút để ý chậm rãi tuốt lên tuốt xuống, cũng giống mỗi đêm đối mặt với camera giám sát mà quay tay thôi mà ...

La Chiến liếc nhìn độ cứng, đánh giá một câu: "Vãi.... nghẹn lâu thế à? Anh dậu nhỏ "không đủ" hờ anh."

Hai anh em đều là đàn ông. Trước đây lẫn lộn với đám đàn em, 20 gã đầu trọc xăm trổ trong một phòng cùng nhau quay tay cũng không có gì là lạ. Cứng thì phải quay ra, chứ chẳng lẽ bắt ông đây nhìn tới sáng mai? !

Cái thứ trong tay La Cường nổi gân xanh, đỏ phồng lên, thô to cứng rắn, kèm theo hơi thở nặng nề hưởng thụ trong lồng ngực của hắn.

La Chiến ôm lấy nửa khuôn mặt, nín cười đến nghẹt thở, mà thật sự hắn cũng không nhìn nổi, nghiêng người nằm trên giường, co một chân cố giấu.

La Cường chế nhạo: "Ráng nhìn cái mẹ gì, làm như tao chưa từng thấy mày quay tay?"

Một đoạn giường kêu cọt kẹt, La Cường thô lỗ hít thở, làm cho ván giường xóc lên xuống.

.....

Hai cảnh sát nhỏ trốn trên sân thượng xem được một lúc đã muốn nổ phôi rồi!

Đầu của Thiệu Quân và Trình Vũ gần sát vào nhau, đôi mắt phát ra ánh sáng màu xanh lục, nhìn chăm chăm vào video.

"Nằm nghiêng một chút..."

"xích lại chỗ này này!..."

"Camera của anh đặt lệch rồi, góc này không nhìn rõ, hai tên khốn kia đang làm cái gì vậy? Đang nhìn cái gì vậy?!"

Họa mi đỏ thắm vụt vào trong video, Trình Vũ đột nhiên đứng dậy, mặt đỏ bừng.

Chính chủ còn chưa biết xấu hổ, Trình Vũ đã xấu hổ trước rồi.

Trình Vũ đỏ mặt, ghen tức trong lòng ngực, phẫn nộ nhìn Thiệu Quân.

Thiệu Quân cũng nóng nảy, tức ê cả răng, miệng chửi mắng La lão nhị khốn kiếp kia. Làm Tam gia gia đây xấu hổ chết đi được! ... Cả cái câu La tam nhi nhà anh vừa nói nữa, khi dễ Tam gia đây yếu quá à? !

Trình Vũ chỉ vào thứ gì đó trong video: "Kỳ cục quá, anh không quản lý người nhà anh à?!"

Thiệu Quân cũng đỏ mặt tía tai: "Là Tam nhi nhà cậu lấy phim sách kích thích Lão nhị nhà tôi mà!"

Trình Vũ: "... Vụ này sao lại đổ cho La Chiến nhà tôi? Ai làm hư ai? Ai mua cái đĩa này?!"

Thiệu Quân lại liếc nhìn, chỉ vào đoạn video kinh hoàng kêu lên: "Trời ơi nhìn ông nhà cậu đi! La Chiến cũng tham gia vào rồi! ... Anh ta cũng....cũng ..."

Thiệu Quân ngậm nửa câu sau của mình, biết không nên nói ra cho Trình Vũ dễ xấu hổ kia: Tôi tự hỏi sao La tam nhi khốn kiếp kia lại chịu để anh ở mặt trên vậy. Tên kia, đúng là thật sự nhỏ hơn cái đầu voi châu Phi của anh trai hấn, nhưng mà nó cũng là con voi châu Á đó, động cơ ít hao mòn, chạy còn đủ mã lực ...

Trình Vũ chậm rãi mím môi, vẻ mặt vừa bực bội vừa xấu hổ không để đâu cho hết. Làm sao anh có thể đứng nhìn La Chiến làm cái trò mất mặt đó trước người khác? Trước anh trai cũng không được!

Trình Vũ đột nhiên nói: "Dùi cui của anh đâu?"

Thiệu Quân: "....."

Trình Vũ giật lấy chiếc dùi cui điện trên thắt lưng Thiệu Quân, xoay

người lao xuống lầu, vẻ mặt như sắp tông cửa xông vào đánh héo tên khốn kiếp La Chiến.

Thiệu Quân từ phía sau nắm lấy cổ tay Trình Vũ: "Ơ này, chờ đã."

.....

Ngày hôm sau, hai con gấu bước ra khỏi phòng họp gia đình, khi chia tay nhau, một gia đình bốn người ăn sáng trong quán ăn nhỏ ở khu nhà tù.

Hai anh em xì xụp ăn tào phớ mặn, bánh quẩy và dưa muối.

Trình Vũ mặt lạnh không nói câu nào, dùng răng hàm sau gặm dưa chua. Thiệu Quân và Trình Vũ kê vai sát cánh, mặt cười tươi như đóa hoa hồng, tràn đầy nhiệt tình.

Thiệu Quân: "Tiểu Vũ, ăn nhiều rau hơn đi, ăn rau ... ăn rau ..."

Thiệu Quân tiếp tục gắp dưa chua cho Trình Vũ không nói gì khác. Chốc sau bát tào phớ của Trình Vũ đầy dưa chua.

Thiệu Quân: "Tiểu Vũ, Vũ Vũ, có bị mặn không?"

La Chiến từ trong bát ngẩng đầu lên: "..."

Thiệu Quân: "Vũ Vũ, bát của cậu bị mặn, chúng ta đổi bát đi ... Tôi ăn bát của cậu, cậu ăn của tôi."

La Cường ngậm dưa trên khóe miệng, lạnh lùng nhìn: "..."

Thiệu Quân dùng mu bàn tay xoa xoa Trình Vũ: "Vũ Vũ, tối hôm qua quần lót của cậu bị bẩn. Tôi sẽ giặt cho cậu sạch sẽ, phơi trong văn phòng của tôi. Cậu đừng quên mặc trước khi đi!"

La Chiến kinh ngạc nhìn lên: "?!"

La Cường dùng ngón tay thô ráp mài lên bàn, giống như sự tử mài móng vuốt.

Trình Vũ mặt không đổi sắc, đổi bát dĩa dưa chua với Thiệu Quân bình tĩnh nói, "Để tôi tự giặt, Tiểu Quân, sau này tôi sẽ giúp anh giặt tất cả quần áo."

La Chiến chen vào: "Này, hai người chờ một chút ... Trình Vũ, quần nhỏ của em bị làm sao vậy?"

La Chiến còn muốn nói chuyện nhưng không biết là ai đã đá hấn dưới gầm bàn, có lẽ là anh dâu hoặc vợ hấn, cú đá này khiến cằm hấn suýt đập vào bát tào phớ.

Thiệu Quân liếc nhìn La Chiến, ánh mắt lóe lên: "Tam nhi, thực xin lỗi..."

La Chiến không thể hiểu được: "Đội trưởng Thiệu, anh có lỗi gì với tôi?"

Thiệu Quân nói đầy ẩn ý: "Tam nhi, anh thực sự giống anh trai của anh. Lần đầu tiên nhìn thấy, tôi nghĩ anh và anh trai trông rất giống nhau trên mọi phương diện, nhưng mà anh trẻ hơn nhiều so với anh trai anh. ..."

Trình Vũ đột nhiên ngẩng đầu lên nhìn chằm chằm Thiệu Quân.

La Chiến kinh ngạc nhìn Thiệu Quân, sau đó quay đầu lại nhìn anh trai mình, ánh mắt kinh hoàng, nhận ra có điều gì đó không ổn.

Một tiếng "crack" vang lên, chiếc dĩa trên khóe miệng La Cường gãy đôi.

La Cường lạnh lùng hất cằm ra hiệu với Tam nhi nhà hấn: "Thằng nhóc này, mày có thể đi được rồi."

La Chiến bị oan ức đến mức khuôn mặt tuấn tú méo xệch đi: "Anh

hai, em không biết gì hết, em không có làm gì cả!"

La Cường giơ tay chỉ về hướng cánh cổng sắt lớn trong khu nhà giam, nói rõ ràng: "Biển đi."

Trình Vũ không chút do dự đứng dậy, đi tới phía bàn đổi diện túm cổ áo La Chiến lên, kẹp chặt đầu La Chiến dưới cánh tay, nhanh chóng lôi đi ...

Nợ này về nhà sẽ thanh toán sau, tôi không tin cảnh sát nhỏ kia không chơi chết anh.

Khóe miệng Thiệu Quân cong lên, hả hê không nói nên lời, từ xa nói theo một câu: "Tam nhi, anh có biết đến bệnh viện khâu lại không?"

Giây tiếp theo, Thiệu Quân đã bị túm lấy dây thắt lưng kéo đi ...

Trưa ngày hôm đó, cửa văn phòng Đội trưởng Thiệu bị khóa, căn phòng hỗn độn nóng rực.

La Cường gấp người đè lên ghế sofa, bẻ gãy khuôn mặt phản kháng của của Thiệu Quân, hừ mũi: "Còn dám đùa giỡn ông đây? Tưởng ông đây không biết em mồm mép giờ trò à?!"

Hai tay của Thiệu Quân bị trói lên đỉnh đầu, anh bướng bỉnh chửi rủa: "Đáng ghét! Anh tưởng Tam gia anh không biết anh và tên khốn kia làm gì sau lưng em à?!"

La Cường đẩy mạnh vào cơ thể Thiệu Quân, anh "A" một tiếng, khuôn mặt nhanh chóng đỏ lên .

La Cường tiếp tục đẩy, thứ tráng kiện được nhấn chìm hoàn toàn.

Thiệu Quân thút thít: "Anh là một con lừa !!!"

"Tam gia đây sẽ không cho anh chạm vào hai ngày, cho cái thứ lừa của ...anh... ngựa ..."

"Hưm ... ưm ..."

La Cường ôm hai chân Thiệu Quân kẹp dưới cánh tay, nện vào mũi Thiệu Quân đến phát ra âm thanh, đè xuống rồi hỏi bên tai anh: "Là của ông đây sao? Nó là của em."

Thiệu Quân mơ hồ rên rỉ: "Ưm..."

La Cường lại thô bạo thúc vào, bức ép: "Em còn dám gọi là "Tiểu Vũ" nữa à? Còn dám nói Tam nhi đẹp trai hơn ông đây?! Em mở to mắt ra mà nhìn xem em đang là người của ai !!!" "

Hắn chạm đến nơi sâu nhất và nhạy cảm nhất, nhìn Thiệu Quân co giật dữ dội, khước miệng nhếch lên, không nói được câu nào nguyên vẹn.

La Cường điên cuồng đâm vào, va chạm, ma sát hết đợt này đến đợt khác, tối qua xem phim đen cứ nhớ thương đến màn thầu, cơn đói quán lấy ghen tuông, lửa

giận bùng bùng. Đôi mắt Thiệu Quân rối rời, chổ nhạy cảm vừa sưng vừa đau. Anh thở gấp hỗn loạn, phun ra một loạt những câu mắng, trù tử tiên tám đời dòng dõi khỉng long bạo chúa nhà họ La kiếp sau sẽ đầu thai thành thái giám, cái kia bị tiêu biến, đến lông chim cũng con mẹ nó không dài nổi!

La Cường hằn học: "Còn dám lăng lơ với người khác? Còn dám cho người khác xem?"

Thiệu Quân sắp bị tên đàn ông này giết chết, hừ hừ nói: "Chết tiệt, em sẽ cho anh xem!"

La Cường tiếp tục thúc sâu: "Ông đây chơi em thích không? mũi sướng không?"

Thiệu Quân bị đẩy vào trong, run như điện giật, không nói nên lời,

nhưng cơ thể anh không thể chống lại phản ứng với La Cường. Cái kia sưng to, cương cứng, lắc lư mỗi lần La Cường va chạm. Đôi mắt hai người đỏ hoe, quẩn chặt lấy nhau, hôn nhau, mút, cắn nhau, hông và mông hai người rung lên dữ dội. Một luồng dịch nóng hổi của La Cường phun vào đường ruột Thiệu Quân, Thiệu Quân "Ah" một tiếng, bị La Cường làm đến bắn ra, hai người bừa bãi vui sướng đến "Thiên địa đồng xuân" ...

Thiệu Quân để cho con khỉ long bạo chúa ép đến kiệt sức rồi ngủ thiếp đi trên khuỷu tay của La Cường, mơ mơ màng màng nghĩ, chỗ bệnh viện khâu mông đó đi đăng ký cho cả gia đình thì có được giảm giá không nhỉ?

.....

Bốn người này mà tụ lại là cứ y như phim hài gia đình nhiều tập vậy.....

btw mọi người ơi bộ của La Chiến tui thâu rùi á mọi người nhớ qua ủng hộ nha :((((((

./.

-----oOo-----

Chương 100

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 100: Điều kiện của bố vợ

Chuyển ngữ: Andrew Pastel

Vài ngày sau, vài người trong ban bảy nhận được thông báo tạm tha, thu dọn hành lý chuẩn bị ra tù.

Thuận Tử lấy bức ảnh của vợ và con gái ra khỏi khung ảnh nhỏ trên tường, bỏ vào va li của mình.

Hồ Nham thu dọn đồ đạc trên giường, không nói một lời, cảm thấy rầu rĩ không vui, thật ra y rất không muốn rời đi. Ở trong tù còn có thể nhìn thấy La Cường mỗi ngày, ra ngoài rồi phải tìm ai đây?

Thuận Tử trước tiên phải được áp giải trở lại nhà tù địa phương Thập Phương để tham gia một lớp thực tập văn hóa và kỹ thuật. Các tù nhân trước khi được trả tự do thường phải tham gia các lớp học ba tháng để học một số khóa học về máy tính và các kỹ thuật thực hành nhằm giúp họ hòa nhập với xã hội. Hồ Nham thì không cần đến lớp học thực hành, y đã làm nghề cắt tóc ở khu giam số 3 hai năm rồi, ra ngoài vẫn là một người có tay nghề.

Đội trưởng Thiệu mở cửa buồng giam, cong khówek miệng, cầm một gói lớn ném vào: "Tiểu Hồ, của cậu này."

Thiệu Quân ném gói hàng lên giường của Hồ Nham, Hồ Nham trèo lên giường, Nhím cũng bò lên theo: "Có đồ gì hay ho không mạy?"

Thiệu Quân nói: "Địa chỉ gửi là nhà, chắc là mẹ của cậu gửi đó."

Địa chỉ người gửi trên phiếu bưu kiện đúng là địa chỉ nhà riêng của

Hồ Nham.

Hồ Nham làm bầm: "Có gọi điện thoại rồi mà, mẹ biết sắp ra ngoài còn gửi cái gì không biết?"

Mở gói hàng ra, đó là một hộp nho lớn được đóng gói cẩn thận trong hộp lạnh giữ tươi, là loại nho to, ngọt, rất ngon được vận chuyển bằng đường hàng không từ Tân Cương ...

Thiệu Quân: "....."

Hồ Nham: "....."

"Cẩn thận!!!!!"

Hồ Nham bất ngờ nhảy xuống khỏi giường, mơng như bị bốc cháy, hai tay hai bên kéo Thiệu Quân và Nhím bỏ chạy, vì nghĩ rằng có có bom, sẽ nổ mạnh.

Trong gói hàng không có thiết bị gì, không thể có bom, vào được khu vực nhà tù nó phải qua nhiều lần kiểm tra bằng máy và thủ công, và quả thực nó chỉ là một hộp nho.

La Cường nhảy xuống từ giường ban trưởng, ra hiệu cho mọi người lùi lại. Hắn cẩn thận lật đi lật lại gói hàng nhiều lần: "Trên đây viết địa chỉ gửi là nhà cậu."

Hồ Nham tái mặt, tim đập loạn xạ, lúc đó y mới bắt đầu hoảng sợ.

La Cường xoạt một tiếng rút phiếu gửi hàng ra, để lộ hai ký tự lớn phía dưới: Quang Quân.

La Cường nhìn chăm chăm vào hai chữ đó, chửi: "Mẹ kiếp,"

La Cường quay đầu lại hỏi Thiệu Quân: "Cảnh sát vẫn chưa bắt được tên kia à?!"

Thiệu Quân cũng nhận ra mức độ nghiêm trọng của vấn đề, theo bản năng xoa vai Hồ Nham an ủi: "Nghe nói tay súng đã bỏ chạy. Họ phái một nhóm cảnh sát vũ trang bảy tám trăm người lục soát trong núi nhưng và chỉ tìm thấy một số ít bằng chứng, không bắt được người nào."

La Cường khôn khéo nhìn tiểu hồ ly: "Nói thật với ông đây, rốt cuộc là có chuyện gì? Cậu đã làm gì?!"

Hồ Nham ngập ngừng: "Em...em không..... em không làm gì hết..."

La Cường tức giận: "Con mẹ nó cậu không làm gì mà thẳng nhãi Huy Tử kia lại để ý đến cậu?!"

Trong tiệm cắt tóc nhỏ của nhà tạo mẫu tóc Mr.Hồ, Hồ Nham xoa từng ngón tay của Lê Triệu Huy, vừa đủ lực, có thể xoa mềm cả bàn tay. Lê Triệu Huy được Hồ Nham xoa rất thoải mái, nằm ngửa trên ghế, lông mi rung động, chăm chú nhìn vòng eo của Hồ Nham từ dưới mi mắt.

Hồ Nham mỗi khi đi làm rất chăm chút bản thân, mặc quần đồng phục tù rộng thùng thình, cởi bỏ áo trên, chỉ mặc áo may ô bó sát. Bên ngoài áo may ô là áo gile nhỏ, thắt lưng buộc chặt. Trên áo gile có kéo nhỏ và lược nhỏ hai bên túi, phong cách chuyên nghiệp đó đặc biệt thu hút người khác.

Hồ Nham vuốt ve ngón tay đến cổ tay, bóp lấy các huyết mạch của người này, vân vê vành tai, ý nghĩa khiêu khích rất trắng trợn.

Nhưng tiểu hồ ly lúc đó không có ý định đó, y vẫn luôn như thế, câu dẫn đàn ông đến quen. Khi nói chuyện, khóe miệng luôn tự nhiên cong lên, gần đỉnh môi có một nốt ruồi rất nhỏ.

Lê Triệu Huy mặt không chút thay đổi, chăm chú nhìn tấm lưng bó chặt của Hồ Nham phản chiếu trong gương lớn, nhìn cái móng đang đang đưa của y ...

Hồ Nham cố tình chạm vào dấu hiệu nhận dạng trên các đốt ngón tay của người thanh niên này.

Lê Triệu Huy cũng biết Hồ Nham đang chạm vào vết chai cầm súng trên tay mình.

Hai người họ thật im lặng, ánh mắt họ chạm nhau ...

Ngay trước khi rời đi ngày hôm đó, Lê Triệu Huy đứng ở cửa, mái đầu lạnh lùng khốc liệt mà ưa nhìn được bao phủ trong ánh mặt trời, hấn quay lại và nói với Hồ Nham, "Tôi nợ cậu một hộp nho."

Vì chuyện này, La Cường mắng tiểu hồ ly một lúc..

La Cường nói, "Suốt ngày cứ vung vẩy cái đuôi lẳng lơ kia, sợ người khác không ngửi được cả người cậu đều lẳng lơ à?!"

"Cứ tưởng mình không minh, chuyện gì cũng nhúng tay vào!"

"Sớm muộn gì cậu cũng sẽ tự hại chết bản thân!"

Sự giận dữ và cảnh giác của La Cường không phải là vô lý, bản chất của vấn đề thậm chí còn phức tạp hơn hẳn nghĩ.

Ngày hôm sau, La Cường bị hai cảnh sát mặc thường phục tóm đi trên sân thể dục, hai tay bị còng sau lưng, bị đưa đến tầng hầm, xuyên qua một hành lang tối om om.

La Cường bị đẩy vào phòng giam, người đứng lên nghênh đón hẳn là Cục trưởng Thiệu.

Thiệu Quốc Cường vẻ mặt nghiêm túc, đôi mắt sâu thẳm ẩn chứa một tầng mệt mỏi, mặc đồ đen từ trên xuống dưới, hai tay đút túi quần. Hai oan gia lần nữa gặp lại, nhưng rõ ràng đã hơi khác, có một cảm giác thân thiết kỳ lạ mà cả hai bên đều không muốn. Sau trận phá ngục trong nhà tù, cả hai biết rất rõ rằng mình không phải là kẻ thù của nhau, nhưng hai chữ người thân tựa hồ còn cách một

con sông rất lớn, với tính cách cứng rắn của cả hai như thế, không ai muốn chủ động mà bơi qua con sông này cả.

La Cường nghiêng đầu dò xét Cục trưởng Thiệu, chế giễu: "Tôi còn tưởng bị giam lỏng nữa cơ, hay là định tìm chỗ nào vắng người rồi ra tay?... Cục trưởng Thiệu, có chuyện gì muốn nói với tôi à? "

Thiệu Quốc Cường đưa mắt ra hiệu: "La Lão nhị, ngồi đi."

La Cường không khách sáo, hất cầm "thuốc", hẳn biết hộp thuốc lá trong túi Cục trưởng đại nhân chắc chắn không tệ.

La Cường ngồi quay lưng lại, Thiệu Quốc Cường châm thuốc cho cả hai. Hai người yên lặng hút thuốc một hồi, tâm trạng vô cùng phức tạp. Thiệu Quốc Cường cuối cùng nói, "Tôi không đến gặp cậu vì chuyện Thiệu Quân nhà tôi."

La Cường: "Nói."

Thiệu Quốc Cường thẳng thắn: "La Cường, lực lượng đặc nhiệm của chúng tôi cần sự hợp tác của cậu. Tay súng tấn công cậu vào đêm đó đã trốn thoát, hiện vẫn đang lẩn trốn."

La Cường lạnh lùng nói: "Ông đây có thể giúp mấy người như thế nào?"

Thiệu Quốc Cường dứt khoát nói: "Chúng tôi thậm chí không thể xác định được danh tính thực sự của hẳn, nhưng tên này đã gửi một lời đe dọa sẽ giết chết một người."

La Cường: "Thằng nhóc đó uy hiếp ai?"

Thiệu Quốc Cường: "Cậu."

La Cường suyt chút nữa cắn nát đầu lọc, ánh mắt khiếp sợ ...

Cảnh sát vũ trang đã lục soát diện rộng các ngọn núi, quét sạch các

khe núi và hẻm núi gần ngoại ô Thanh Hà, nhưng chỉ tìm thấy một vài vỏ đạn, một vài bộ quần áo bỏ đi, vết lốp xe hơi và dấu giày. Cảnh sát xác định vị trí của tay súng dựa trên góc độ đạn bắn tĩa bay ra, tìm đến sườn núi nơi tay súng ẩn náu và đo đạc dữ liệu. Sau đó không lâu, chiếc xe jeep do tay súng điều khiển đã được tìm thấy trên bãi sông cách đó hơn 100 km, bị đốt cháy thành khung sắt, thiêu rụi mọi dấu vết.

Tất nhiên, cảnh sát cũng điều tra chiếc xe tải thực phẩm mà tay súng đã lái. Người này thực chất đã lẩn trốn một thời gian dài với vai trò là công nhân bốc xếp trong một công ty phân phối, chỉ để vào khu vực trại giam, cho nổ bức tường phía sau nhà ăn, chọc thủng lưới điện cao thế.

Tất nhiên, giấy tờ tùy thân tên và tuổi của người này ở công ty cũng là giả, không ai biết hành tung của hắn.

Cảnh sát chỉ lấy được chân dung của Huy Tử do Hồ Nham mô tả, chỉ biết rằng người đàn ông này có dáng người rắn chắc cao lớn, cao khoảng 1,82-1,85 mét, nặng khoảng 80 kg.

Những tài liệu này được cất giữ trong tủ hồ sơ của Văn phòng Cục trưởng, và Thiệu Quốc Cường là người tạm thời phụ trách vụ án do Bộ Công an giám sát. Sau nhiều ngày họp, nghiên cứu, trinh sát, tình báo, các phương pháp thu thập chứng cứ tinh vi, làm việc liên tục cả tháng, gần như không thể về nhà ngủ.

Hồ Nham được tạm tha, Thiệu Quốc Cường và trưởng nhà giam cũng nhận được lợi ích.

Nhưng phía Cục trưởng Thiệu lại không may mắn như vậy, thứ nhận được cũng không phải là những quả nho to. Cơ quan Công an vừa nhận được một tấm ảnh chụp chân dung La Cường, bị đánh một dấu X lớn trên mắt, kí hiệu "GIẾT". Đồng thời, đối phương đưa ra một điều kiện, thả họ La ra khỏi ngục, hai bên chơi đối đầu một chơi một, nếu La Cường không dám ló đầu hắn sẽ ném bom vào quảng trường Thiên An Môn.

La Cường nhả điếu thuốc bằng răng cửa, vui vẻ nói: "Trâu bò thật, nó là quà thăng chức của ông sao? Lấy tôi làm có, thách thức cảnh sát cả thành phố?"

Mặt Thiệu Quốc Cường đen lại, phun ra một làn khói, ném bức ảnh có đóng dấu đỏ ra trước mặt La Cường: "Tôi không có thời gian nói chuyện tào lao với cậu, tự xem đi."

La Cường nhíu mày: "Tại sao lại muốn giết tôi? Vì tôi ngáng chân à?"

Thiệu Quốc Cường chần chừ mở miệng: "Lúc đó cậu đuổi sát họ Vu. Tôi đoán ... hẳn ta không nhìn rõ, cho rằng cậu là người nổ súng."

La Cường ngả người về phía sau, rồi bật lại, phun vào mặt Thiệu Quốc Cường một luồng khói thuốc: "Má nó !!!"

La Cường sắc bén nhìn thẳng vào Cục trưởng Thiệu, nhe răng cười nói: "Tôi hiểu rồi, hôm nay ông đến đây là muốn nhờ tôi? Ông muốn đem tôi ra ngoài xử lý tên Huy Tử đó, đúng không?"

Thiệu Quốc Cường nói: "Chúng tôi cần sự trợ giúp của cậu."

La Cường mặt không hề có cảm xúc, mắng chửi không thương tiếc: "Sao ông không nói huých toẹt ra đi còn đánh một vòng với tôi, cảnh sát mấy người mắt mù vô dụng không bắt được nó, nên mới nhớ đến ông đây đúng không? Muốn dùng ông đây sao? Dùng tôi bắt nó về thay cho mấy người chứ gì? "

Thiệu Quốc Cường: "....."

"Ông đây là tù nhân, đổ máu vì cái nhóm cảnh sát của mấy người, chết đi vô ích để mấy người lập công, thăng cấp?"

La Cường là một kẻ cục súc xấu tính, hẳn đã tức thì trước mặt hẳn

là bố của Mãn thầu hấn cũng mắng.

Hấn phun thuốc xong, chột mừng rỡ, nhe hàm răng trắng ra: "Cục trưởng Thiệu, ông phải là ai của tôi đây, tôi có thể bán mạng cho ông được chứ?" (bố vợ =)))))

La Cường ý trên mặt chữ, cười xấu xa: "Nếu như ông có thể cho tôi một lời, ông là gì của tôi? Vậy thì tôi trả giá cũng đáng."

Thiệu Quốc Cường mặt hết đỏ lại xanh, nghiến răng nghiến lợi, đồ khốn khiếp La lão nhị được chó nuôi dạy lòng lang dạ sói, đây rõ ràng là muốn uy hiếp ông!

Trong đầu Thiệu Quốc Cường lúc này giống như đang một quả cầu bị dây thép xoắn lại, khiến ông đau đớn.

Ông cầm một khẩu súng lục trong túi, đã quyết định rồi, nếu có cơ hội bắt được tên khốn khốn kiếp vô liêm sỉ La Lão nhị, ông sẽ tiêu diệt mớ hỗn độn này bằng một phát súng, tuyệt đối không khoan nhượng.

Nhưng ông vẫn nường tay.

Ông đã tận mắt chứng kiến La Cường dưới họng súng của tên sát thủ. Nếu lúc đó tên bắn tĩa giầu mặt bóp cò, hấn có thể thay Cục trưởng Thiệu là thịt mối họa lớn này! Nhưng người mà La Cường ôm trong ngực lại là Thiệu Quân. La Cường liềm chết đờ đợn cho con trai ông, ôm chặt lấy đầu Thiệu Quân ...

Cảm giác lúc ấy thật giống như nếu tên kia hạ gục La Cường vào lúc đó, nếu hấn bắn xuống, cũng chính là bắn vào con ruột của ông.

La Cường lần đầu tiên tự thú giúp ông thăng lên cấp trưởng;

Người này tự thú lần thứ hai, giúp ông được vào thành ủy;

Lần này, lại là La Cường giúp ông ma xui quỷ khiến đánh chặn

thành công kẻ giết dây bạo động cho cuộc vượt ngục, tóm gọn con cá lớn ẩn nấp sáu năm Vụ Bảo Xuyên, lại lập công.

Tại sao Thiệu Quốc Cường lại không hề có mặt mũi chạy đi tìm La Cường vào lúc này?

Ông đang được vụ án vượt ngục này nâng lên, đang giẫm lên mép một bước lên trời rồi, có bao nhiêu người đang nhìn chăm chăm Cục trưởng Thiệu ông, xem ông phá án! Nếu phá án thành công, bắt được hung thủ, ông có thể bước lên thêm một tầng, còn nếu không giải quyết được, sẽ có chuyện lớn xảy ra ở Bắc Kinh, kinh động đến phía trên. Để xảy ra một sự cố lớn như thế không làm tròn trách nhiệm, còn mơ được thăng chức? Hơn nữa, đại hội XX sắp diễn ra, các phương tiện truyền thông Trung Quốc và nước ngoài đều tập trung về đây, kỳ hạn phá án đã gấp lắm rồi, thành phố phải được bảo vệ nghiêm ngặt, không thể để vụ án hình sự leo thang trước một sự kiện chính trị. ..

Thiệu Quốc Cường bị đối thủ chơi một nước cờ, nắm giữ cánh cổng cuộc đời, vụ án có được giải quyết hay không liên quan mật thiết đến tương lai chính trị và phần đời còn lại của ông.

.....

Hút điếu thuốc thứ hai xong, Thiệu Quốc Cường đứng thẳng lưng, nghiêm nghị nói: "La Cường, lực lượng đặc nhiệm của chúng tôi lần này rất cần sự trợ giúp của cậu. Chúng tôi phát hiện mối liên hệ của người này ở Quảng Tây. Hắn ta có khả năng là lính đánh thuê nước ngoài, từng ở khu vực biên giới Myanmar, cũng là nơi cậu từng trà trộn... Nếu lần này cậu có thể lập công, chúng tôi sẽ thưởng cho cậu vì hỗ trợ giải quyết vụ án."

Ánh mắt La Cường giống như chim săn mồi, tóm lấy dấu vết của con mồi đang trốn chạy, không chút do dự: "Tạm tha, hoặc tại ngoại."

Thiệu Quốc Cường thậm chí còn không nghĩ tới: "Không. Giám năm

năm."

La Cường: "Mẹ nó, giảm năm năm tôi còn đến tám năm. Tôi giúp ông tóm nó, giúp ông thăng cấp, ông thả tôi ra tù."

Thiệu Quốc Cường tức giận ném điều thuốc trong tay đi: "Nhà tù không do tôi quản lý, cậu cho rằng tôi có thực lực như vậy sao?"

La Cường nghiêng đầu nói: "Làm thế nào đó là việc của ông."

Thiệu Quốc Cường dường như đã hạ quyết tâm rất lớn, khuôn mặt đỏ bừng vì tức giận, nhìn chăm chăm vào mắt La Cường, đột nhiên nói: "Tôi thả cậu ra, cậu để con trai của tôi đi, buông tha Thiệu Quân."

La Cường như bị bồng miệng, điều thuốc bị phun ra, rơi xuống đất.

La Cường hừ mũi: "Không thể."

Thiệu Quốc Cường giống như một con sư tử tức tối kìm nén cảm xúc của mình, gầm gừ: "Tôi sẽ cho cậu ra khỏi nhà tù, cho cậu tự do cậu muốn, chỉ cần cậu tách khỏi Thiệu Quân, đừng chạm vào nó!"

Thiệu Quốc Cường chưa bao giờ thất thố trước mặt người ngoài như vậy. Ông nghiêng người về phía trước, nhìn thẳng vào La Cường, đôi mắt đỏ bừng, giống như đang cố gắng hết sức để nắm bắt cơ hội cuối cùng trước mắt để cứu con trai mình không phải rơi xuống vách đá. Để bảo vệ sự an toàn cho con trai mình, ông có thể làm mọi thứ. Trên tay đã dính máu rồi, đã đến nước này, ông nhất định không được để Quân Quân bị liên lụy vì La Cường một lần nữa.

Trong phòng giam, mỗi người đều có thể nghe thấy tiếng thở hổn hển và tiếng nghiến răng của nhau.

La Cường mắt cũng dần đỏ lên, ánh mắt sâu thẳm nhìn thấu mắt người kia.

La Cường đột nhiên bật cười, hơi chế giễu: "Cục trưởng Thiệu, sao ông hồ đồ vậy? Ông thả tôi ra, tôi xoay người đưa con trai ông đi cao chạy xa bay, ông có thể ngăn cản sao?"

Thiệu Quốc Cường nhanh chóng lắc đầu: "Cậu sẽ không. La lão nhị, cậu là một người đàn ông, đã đồng ý rồi, cậu sẽ không lật lọng. Tôi tin cậu về điểm này."

La Cường: "....."

"Ông đừng mơ!" Giọng của La Cường hơi run rẩy, "Cục trưởng Thiệu, tôi giúp ông thăng chức, ông đưa tôi ra khỏi tù. Đây là điều kiện của tôi."

Thiệu Quốc Cường đột ngột đứng dậy, cảm xúc bùng nổ: "Cậu nghĩ tôi là ai? Tôi sợ à? ... Tôi không quan tâm đến cái ghế này, tôi không muốn gì cả, tôi chỉ quan tâm đến con trai của tôi! Tôi nói cho cậu biết, La Cường, tôi đây sẽ không bao giờ lấy con trai của mình ra để đổi lấy tiền đồ cho bản thân. "

La Cường cũng bật dậy khỏi ghế, hai tay vẫn còng ra sau, từng bước đến gần Cục trưởng Thiệu.

Đôi mắt hai người đối diện nhau, La Cường gằn từng chữ một: "Ông sẽ không đánh đổi thằng bé, vậy ông cho rằng tôi đây sẽ lợi dụng Thiệu Quân làm cái giao dịch này để đổi lấy nửa đời tự do sao?"

La Cường mím chặt miệng, đường cong sắc bén.

"Tôi sẽ không bao giờ chia lìa với Thiệu Quân."

"Tôi sẽ ngồi xổm trong nhà tù này suốt đời."

.....

La Cường xoay người bỏ đi, không hề quay đầu lại.

Thiệu Quốc Cường ở phía sau ngậy ngốc nói: "La Cường, cậu biết Quân Quân mà, đứa nhỏ này quá ngậy thơ, nên nó mới bị cậu bịt mắt, cậu ngồi xổm một ngày, nó sẽ ngồi xổm với cậu một ngày..... Cậu đang trực tiếp hãm hại nó. "

Giọng La Cường nghẹn lại: "Tôi sẽ hãm hại Thiệu Quân... Tôi nhất định không buông tha cho em ấy."

./.

-----oOo-----

Chương 101

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 101: Mật lệnh của Cục số 9

Chuyển ngữ: Andrew Pastel

Lúc La Cường bị người ta đuổi về từ tầng hầm, trời đã tối.

Các tù nhân chơi bóng rổ trên sân kết thúc hoạt động, các quản giáo tập hợp đội. La Cường thậm chí còn mơ hồ nghe thấy tiếng hét điểm số quen thuộc của nhím và những người khác khi đi qua hành lang nhà tù.

La Cường bị bố vợ chất vấn một hồi, không kịp chơi bóng rổ. Hắn kéo lê đôi giày vải đen đi vào phòng giam trống, bên tai lặp đi lặp lại những lời mà hắn đã nói trước mặt Thiệu Quốc Cương: Tôi sẽ hãm hại Thiệu Quân... Tôi nhất định không buông tha cho em ấy.

Thời gian trôi qua, mỗi hạn ban đầu cũng đã trôi theo, La Cường đã không còn là người nói ra những câu hăm dọa tàn nhẫn và ngạo mạn với Cục trưởng Thiệu năm đó nữa, tâm trạng của hắn khi đối đầu với Thiệu Quốc Cương giờ đã khác. Những gì hắn nói Thiệu Quốc Cương bây giờ, cũng giống như đang tự rạch ngực mình.

La Cường thậm chí biết rằng, nói đến cùng, hắn cũng đã sử dụng tình cảm của Thiệu Quân cho hắn. Hắn đàm phán trước mặt Thiệu Quốc Cương luôn có lợi thế, chính là vì Thiệu Quân, hắn biết Thiệu Quân có chết cũng không muốn tách khỏi hắn. Càng chìm sâu, hắn càng không muốn buông tay, không thể nào bỏ được Mìn thầu ...

Ánh mặt trời nghiêng mờ hắt vào từ cửa sổ, đổ lên La Cường một cái bóng to cao kéo dài trong căn phòng nhỏ, xung quanh yên tĩnh đến lạ.

La Cường không để ý liếc nhìn trên mặt đất, ngay lập tức cử động, một luồng gió xẹt qua sau đầu, suýt chút nữa đập vào gáy, hấn may mắn vừa tránh được đòn chí mạng, nhanh chóng lăn qua một tầng giường, tựa lưng vào bệ cửa sổ!

Bóng đen trên mặt đất đã tố cáo những người đang trốn trong nhà, làm La Cường trước một bước phát hiện ra.

Người đến tung những đòn chân dữ tợn bổ vào đỉnh đầu La Cường, La Cường bản mình né tránh! Đôi bốt quân đội đập thủng một lỗ trên giường của Nhím, gãy cả ván giường gỗ...

La Cường còn chưa kịp nhặt giày, một chiếc giày vải đã bay thẳng đến giường tầng trên. Hấn giẫm lên tản nhiệt bên cửa sổ, dùng chân trần bay lên không trung đập vào đầu lâu đối phương, xương bàn chân va chạm với xương đầu, tiếng vang kinh hãi.

Chiếc áo khoác quét qua chiếc đèn treo thẳng đứng trên trần nhà, đèn treo hoảng sợ chớp tắt liên tục.

Bốt quân đội đập vào thanh sắt giường, canh cách vang lên.

Trong không gian chật chội hơn chục mét vuông, hai người không nói tiếng nào đánh nhau tàn nhẫn, thủ đoạn gay gắt. Trong phòng có tổng cộng 5 giường tầng khung sắt, hai cơ thể cường tráng khỏe mạnh lăn lộn giữa các giường tầng, quét ngang, lật người, nhảy lên xuống ...

La Cường bị đối phương đá vào cùi chỏ, cánh tay đó ngay lập tức mất khả năng tấn công trong nửa phút. Người đàn ông nhanh chóng lấy đầu gối ấn hấn xuống đất, nòng súng lục ép thẳng vào thái dương.

La Cường bị đè dưới chân, đầu dí súng, chỉ có thể nhìn thấy một đôi ủng da và chiếc quần rằn ri màu xanh đậm.

La Cường cong môi: "Cũng khá đấy."

Bên kia lạnh lùng nói: "La lão nhị, anh cũng có quyền nói câu đó sao?"

La Cường nhếch khóe miệng, không chút quan tâm: "Sao, cố tình chạy tới đây là muốn giết tao một phát hay lại muốn hẹn lần sau?"

Đối phương từ từ mở chốt an toàn, La Cường đột nhiên giơ tay siết lấy cổ tay cầm súng của đối phương, hướng họng súng về phía trần nhà, tốc độ có thể so sánh với tia chớp, sức mạnh khiến đối phương phải "á" lên một tiếng! La Cường sau đó "hắc hắc đào đũng quần", rất tàn nhẫn vung tay đâm mạnh từ dưới lên, trúng vào phần đũng quần ngực trái của đối thủ ...

Tiếng hú thô bạo vang lên không giống tiếng người, đối thủ lập tức tê liệt.

La Cường cầm súng dí vào thái dương đối phương, lạnh lùng nhìn xuống, toàn bộ động tác thực hiện liên tục trơn tru, không có chút lung tung dư thừa nào.

"Ông đây có bao nhiêu kỹ năng, mà biết không?"

La Cường lạnh lùng, khóe miệng co rụt lại.

Tên kia quỳ gối trước mặt, ôm chặt lấy hạ bộ gào thét, mắng nhiếc từ mẹ đến tổ tiên hần. La Cường ra tay rất độc, ở góc độ đó mà đâm vào trứng thì đến trứng cút cũng phải nở to bằng quả trứng ngỗng.

La Cường theo nòng súng nhìn kỹ, cau mày: "Cậu không phải là Huy Tử?"

Người tấn công anh cắt đầu đinh, mặt hầm hầm, nghiến răng nghiến lợi: "Tên khốn họ La này, đêch biết kiếm chế gì cả! ... Má nó con cháu dòng họ tôi ... bị anh.. đâm nát rồi ... "

La Cường cũng không hiểu được: "Hả, cậu đang nói cái gì vậy? Cậu tấn công tôi trước, bị thế không đáng à?"

Người bên kia khó chịu lắc đầu, né tránh khẩu súng: "Đừng có chĩa vào tôi, không có đạn đâu!"

La Cường: "....."

La Cường ngẩng đầu lên, ở cửa buồng giam có mấy người đứng đó, đều ăn mặc giống nhau như đúc, cùng là kính râm áo khoác, mặt mày nghiêm túc lạnh lùng.

Một người đàn ông khoảng ba mươi tuổi, giơ tay ra hiệu: "La Cường, đừng đánh nữa, người của chúng tôi."

La Cường cảnh giác nhìn, cũng đã thấy tình hình không bình thường: "Các người đi tận đến đây, nếu có chuyện muốn nói với tôi thì nói thẳng, sao lại tấn công như vậy?"

Người đàn ông mắt lóe lên dưới kính râm, khoát tay, vậy mà lại ôm quyền chào La Cường theo đúng lễ tiết giang hồ: "La lão nhị, kỹ năng tốt thật, đã ở tù mấy năm nhưng vẫn rất sắc bén."

Người vừa chiến đấu với La Cường chống tay lên giường, cúi người, rút dụng cụ đo điện tử mini trên ngực và cổ tay ra, ném qua cho cấp trên của mình: "Trần Xử, tốc độ tấn công là 325 km/giây, tốc độ phản ứng 75, cường độ là 270 kg."

La Cường: "....."

Người nọ đưa tay ra vỗ vai La Cường, lật người ra, lật một chiếc dụng cụ đo dạng miếng dán trên cổ sau lưng La Cường, ném cho người đàn ông họ Trần: "Chỉ số kháng lực là 7.600, là gấp năm lần người thường Chết tiệt, đau quá. Cho tôi nằm xuống chút xíu ..."

La Cường nói: "... Mấy người giống với tôi đó à?"

Người bị đâm lệch trúng tập tễnh ngồi lên cái giường cậu ta vừa đá thủng một lỗ, dang chân thờ dốc.

Trần Xử lắc đầu ra hiệu: "La Cường, chúng tôi có chuyện muốn anh giúp. Đi với chúng tôi."

La Cường nhìn chằm chằm người nọ: "Một câu rõ ràng cho tôi, mấy người từ nơi nào đến?"

"Sẽ không làm tổn thương anh." Họ Trần mỉm cười, giọng điệu trầm ổn, cũng không giải thích gì nhiều, "Chúng tôi là người của Cục 9 tìm anh nói chuyện một chút. Đi thôi."

La Cường không nhiều lời nữa, hôm nay không muốn đi cũng phải đi.

Hắn ước chừng đã đoán được những người này là ai. Tất cả bọn họ đều là những bậc thầy thao lược, xông thẳng vào tù tìm một tên tù nhân tóc húi cua như hắn nhất định là có chuyện lớn. Những người này quyền lực hơn nhiều so với công an bình thường, chỉ cần một câu nói cũng có thể làm cảnh sát địa phương im miệng nhường đường, một phát có thể giết chết hoàn toàn doanh nghiệp và quan chức chính trị, nắm giữ rất nhiều tin tình báo cơ mật. Họ có thể ra vào các cơ quan như chốn không người, không bị cản trở, vì vậy những người này mới có thể tùy ý đi vào nhà tù đón một tội phạm nghiêm trọng, mời đến Tòa nhà Bộ An ninh Quốc gia để "uống trà" như thế.

La Cường biến mất một cách kỳ lạ, cả Thiệu Quân không nhận ra cho đến khi nhà ăn mở cửa phục vụ bữa tối.

Đầu bếp nấu ăn đã thay đổi, món canh bí đao hôm nay chẳng hợp miệng! Thịt viên thiếu bột, canh bí đao không rắc bột ngũ vị hương và tiêu trắng, không hợp khẩu vị nặng của Tam gia gia. La Cường đâu?!

Thiệu Quân chặn xe của bố mình bên ngoài cánh cổng sắt lớn của nhà tù.

Anh nhận ra ngay tài xế xe của bố mình, bẻ lái, quay đầu xe rồi tông trực diện vào bố, chặn bố anh dừng lại giữa đường. Phần cản của cả hai chiếc xe đều bị móp.

Thiệu Quân lao ra khỏi xe, mở cửa xe ra tìm người, chất vấn: "Bố, La Cường đâu rồi?"

Thiệu Quốc Cường lòng nặng nề, cũng khó chịu: "Thiệu Quân, hần ta không ở đây với bố."

"Không ở với ngài thì với ai?" Thiệu Quân đi xuống mở cốp xe, rõ ràng mạch lạc nói: "Con mới không có mặt anh ấy đã bị bắt đi, biến mất! Ai có bản sự lớn như vậy, không xin chỉ thị, không báo cáo với lãnh đạo, đến đem tù nhân đi thả? Không thông báo lấy một câu, cứ như đội trưởng con đây không tồn tại vậy?!"

Thiệu Quân nóng lòng muốn mở cốp xe ra xem thử, sợ La Cường bị bố mình nhét vào bao tải để trong cốp xe ngạt thở chết.

Anh ta không tìm được ai, đập mạnh vào nắp cốp, vừa tức vừa lo cho La Cường.

Cục trưởng Thiệu đuổi khéo tài xế và trợ lý của mình đi hút thuốc.

Hai cha con hai mắt đỏ hoe nhìn nhau, đau khổ quá lâu, người một nhà nhưng có nhiều điều không thể nói, đã đến lúc phải ngả bài. Thiệu Quân cố tình chần chừ một số chuyện, chần chừ ngày này sang ngày khác, bởi vì anh biết nói ra là vô ích, anh không có khả năng làm người thân cảm thông và tha thứ cho tình cảm của anh. Con lừa La Cường kia chắc chắn không ai dễ dàng mà chấp nhận được; mà cũng có lẽ vì hần không phải người thường nên Thiệu tam gia mới để ý đến chằng.

Hai mắt Thiệu Quốc Cường đầy tơ máu đỏ, ông từ tốn nói: "Thiệu

Quân, con đã lớn rồi, có những chuyện bố không thể ép buộc con."

Thiệu Quân cúi đầu, dùng giày đá vào những viên đá.

Thiệu Quốc Cường: "Nhưng mà, bố là người từng trải, sống lâu hơn con, hiểu biết hơn con. Bố sợ rằng nếu con đi theo con đường cũ của bố, sau này sẽ không hạnh phúc."

Thiệu Quân nhìn lên, ngậm ngừng, không nói gì.

Thiệu Quốc Cường nói: "Con và La Cường có thể nảy sinh tình cảm vì điều gì đó. Giờ con cảm thấy con yêu hắn, con sẽ không thể sống thiếu hắn. Nhưng một ngày nào đó trong tương lai, khi cả hai đều ra khỏi nhà tù, sống bình thường ngoài xã hội với nhau, thì sẽ thấy hai người hoàn toàn khác nhau, không thể cùng đi chung trên một con đường! Thân phận của con, thân phận của hắn, gia đình con, gia đình hắn, kinh nghiệm của con, những gì hắn đã trải qua ... tất cả đều khác. Con sẽ đau đớn. Bố của con đã từng đau đớn như vậy đó, con có hiểu không?"

Thiệu Quân cau mày, cố gắng hiểu ý đồ của bố: "Bố, ý của bố là, bố hối hận vì đã cưới mẹ con? Hai người không môn đăng không hộ đối, nên mới bất hạnh, đúng không?"

Thiệu Quốc Cường ánh mắt cay xè, cổ họng hơi nghẹn lại: "Bố hối hận vì đã không làm cho mẹ con vui vẻ hạnh phúc hơn ... Khi còn nhỏ mọi người luôn không hiểu được điều này. Bố cảm thấy bố có tình cảm thật sự với mẹ con, mẹ con cũng vậy. Những năm tháng sóng gió khó khăn nhất cũng đã vượt qua, còn rào cản gì không vượt qua được nữa? Sao không thể sống cùng với nhau được? Con người ta ở tuổi đó luôn bốc đồng, bất chấp tất cả, cho rằng mình luôn đúng, đợi đến khi con ở độ tuổi của bố, con sẽ hiểu, sẽ có một ngày nào đó con sẽ thấy rằng con không thể cho đối phương những gì người đó muốn, người đó cũng không thể cho con những điều mà con cần! Và người trước mặt con đã không còn là người con đã yêu cái thuở ban đầu nữa! ... Một đời người đã qua cũng không thể làm lại từ đầu."

Thiệu Quân cup mắt xuống, nhớ đến mẹ, trầm giọng nói: "Con sẽ không giống như hai người. Con đã trả giá rất nhiều cho anh ấy, và anh ấy cũng quan tâm đến con! Dù tương lai có ra sao, tôi cũng sẽ không bao giờ từ bỏ anh ấy. "

Con người ta khi còn trẻ luôn mang tính tình như thế, không biết đầu gối sẽ đau nếu không ngã xuống, không biết đi vào đường cùng nếu không vấp phải tường nam. Thiệu Quốc Cường quá hiểu con trai mình. Tính tình của Thiệu Quân là cái tính tình mà thà cắn ngón tay lột một lớp da, lộ ra lớp thịt đỏ tươi khiến anh đau đớn, sau đó chờ máu vên tay mới mọc ra từ đầu, chứ không bao giờ chịu rút lui hay thỏa hiệp.

Là một đứa trẻ trời sinh đã ngộ ngược.

Thiệu Quốc Cường nỗ lực cuối cùng: "Vậy thì từ nay về sau con sẽ sống như thế nào? La Cường là người như vậy, làm sao có thể để chúng ta tiếp nhận hẳn được? Con sẽ mở miệng noi với ông ngoại con thế nào đây, ông ấy rất yêu con, con định giấu ông cả đời à? "

Thiệu Quân lắc đầu, đỏ mắt nhìn bố: "Nếu ông thực sự yêu con, ông sẽ chấp nhận anh ấy."

Thiệu Quốc Cường: "La Cường là ai? ... Thân phận của con là gì?"

Thiệu Quân khịt mũi nhìn cha mình, chưa bao giờ nói chuyện với Thiệu Quốc Cường một cách thẳng thắn và nghiêm túc như vậy: "Trong mắt người ngoài, La Cường là ai không quan trọng. Anh ấy ở với con, La Cường là người của con!" "

"Người của con."

"Người con chở che, người con thích, người con sẽ không bao giờ buông tay."

.....

Vài lời ngắn gọn, mưa gió vài thập niên giữa hai bố con, trong lòng không có chỗ nào mà không sóng lớn ngập trời.

Thiệu Quân rõ ràng lặp đi lặp lại điều đó, từng từ, từng chữ, đều là sự thật khắc sâu vào trái tim và tâm hồn anh.

Thiệu Quốc Cường vẻ mặt chần động, không nói nên lời ...

Ngày hôm đó, Thiệu Quân cũng đã hỏi sự thật từ bố mình.

Thiệu Quốc Cường ban đầu nói với Thiệu Quân: "Hắn ta không có ở đây, đã được người bên Cục 9 mời đi rồi."

Thiệu Quân ý thức được sự nghiêm trọng: "Cục 9? ... Cục Trinh sát và An ninh nội bộ? ... Chẳng phải là mấy cái người trong nhóm bộ đội đặc chủng hoạt động tình báo bắt gián điệp nước ngoài sao? Bọn họ phụ trách tội phạm hình sự khi nào vậy?"

Thiệu Quốc Cường ngồi trong xe với con trai, nhỏ giọng nói: "Họ không quan tâm đến những vụ án hình sự thông thường. Họ không gây rắc rối với La Lão nhị, hay điều tra hắn ta vì tội giết người, mà là muốn "sử dụng" hắn ta."

Về mặt Thiệu Quân nghi ngờ, La Cường thật trâu bò, đúng là không phải là người bình thường, nhưng ở Cục An ninh Quốc gia số 8 và 9 có rất nhiều nhân viên bí mật, cũng không ai trong số họ là người bình thường.

Thiệu Quốc Cường không có thời gian để nói chi tiết, vội vàng giải thích: "Thông báo vừa được phát đi, vụ án này hiện do Cục 9 và Bộ Công an xử lý. Bố bên này chỉ có thể đi theo giúp đỡ, không thể can thiệp sâu được. La Cường biết rất nhiều thông tin nội bộ và hữu ích cho họ. Đang trong thời gian nhạy cảm, phía trên sợ có chuyện lớn xảy ra nên bắt đầu dùng phương pháp rắn."

Cục trưởng Thiệu nghĩ hiện giờ bố vợ con rể đàm phán ra điều kiện

với La Cường chắc cũng không cần gấp nữa.

Thiệu Quân không tin: "Huy Tử đó thực sự có thể cho nổ tung quảng trường Thiên An Môn? ... Vớ vẩn thật!"

Thiệu Quốc Cường lắc đầu, liếc nhìn con trai đầy ảm ý: "Dù thế nào đi nữa, quản giáo cũng không thể kiểm soát được sống chết của La Cường. Nói cách khác, La Lão nhị bây giờ đã được xem như "ra tù" rồi."

Thiệu Quân mở to mắt, anh vẫn chưa tiếp thu kịp...

Thiệu Quân không ngờ mình và La Cường gặp nhiều khó khăn, ở tù nhiều năm như vậy với con gấu này để kiếm từng điểm lao động, mong được giảm án, không thua gì sự khổ hạnh của Vương Bảo Xuyên trong hầm lạnh (*). Bây giờ, vì một vụ án lớn, số phận tôm tép được bàn tay phía trên nắm lấy nhẹ nhàng gảy, La Lão nhị vậy mà có cơ hội ra khỏi lồng?

La Cường lúc này đã rời khỏi nhà tù.

--

() Vương Bảo Xuyên là một cô tiểu thư, ượng anh thư sinh nghèo, nhà không cho cưới nhưng vẫn cưới, rồi từ mặt gia đình, vừa cưới thì chồng phải đi tòng quân, cô phải sống kham khổ trong cái hầm lạnh một mình 18 năm đợi chồng.*

Cái tích này kể cuối cùng ông chồng cũng về, được phong quan to, cuối cùng cũng môn đăng hộ đối nhưng đoàn tụ được 18 ngày thì lặn ra đột tử.... điềm vl.....

./.

-----oOo-----

Chương 102

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 102: "Mật khẩu" của tay súng

Chuyển ngữ: Andrew Pastel

Đôi uyên ương Thiệu Quân và La Cường gặp lại nhau tại sảnh của khách sạn Yên Sơn.

Khách sạn này là bộ phận đối ngoại trực thuộc Bộ An ninh Quốc gia, một số nhân viên ngoài biên chế và những người quan trọng thường sắp xếp ở lại đây. Một nửa số phòng trong khách sạn là do nhân viên mật vụ và đặc vụ ở. Ngay cả quản lý tiền sảnh và bồi bàn cũng không phải là người bình thường, họ đeo tai nghe thu nhỏ, mắt lác liên.

La Cường bị người ta nhét trong phòng khách sạn, ở trong phòng mấy ngày, rốt cục cũng được đi ra hít thở khí trời. Những ngày này, hắn đã ở cùng một nhóm người từ Cục Nội vụ số 9, xác định, nhớ và kể lại mọi thứ mà hắn biết, nghiên cứu và thảo luận nhiều kế hoạch khác nhau để bắt giữ tội phạm với An ninh Quốc gia và Cảnh sát. La Cường thậm chí còn lên đài thuyết trình cho nhóm người, tự mình thể hiện quy trình làm việc của kiểu tay súng trong rừng này. Những thủ đoạn giết người và phương pháp bắn tỉa mà một tay súng thường sử dụng có thể bộc lộ những khuyết điểm và khiếm khuyết về tính cách của kẻ đó. Những thứ này được gọi là "mật khẩu" sát thủ Nếu là trước đây, bản thân La Cường hẳn là tên tội phạm bị truy nã gắt gao nhất bị cảnh sát truy nã toàn thành phố. Lần này đến lượt hắn đi bắt người khác, hắn cũng coi như là biết được thói quen và cách các cảnh sát xử lý các vụ việc. Những người hoạt động trong lĩnh vực tình báo và điều tra tội phạm đều là những thiên tài về logic và trí nhớ. Hàng trăm vật chứng và hàng nghìn manh mối không thể thoát khỏi thần kinh nhạy bén của những

người này.

La Cường không khỏi tự giễu cười một tiếng: "Tôi biết mấy người thế nào rồi, sau này có ai tìm ông đây rủ làm chuyện xấu, tôi sẽ mặc kệ, không dám động đến nhóm các cậu."

Trần Xử siết chặt vai La Cường: "Tốt hơn hết là anh đừng làm thế."

La Cường bị véo hơi đau, "hừ" một tiếng.

La Cường nói với Trần Xử, tôi ngồi tù đã lâu, đầu óc choáng váng ù lì, cậu cho tôi ra ngoài vận động căng cơ được không?

Người đàn ông họ Trần bóp xương bàn tay răng rắc: "Tôi cũng muốn đi giãn cơ bắp. Khách sạn có phòng tập thể hình và phòng tập. Hai chúng ta đi luyện không?"

La Cường đưa mắt liếc nhìn dáng người được bọc dưới lớp áo sơ mi bó sát của người bên kia, vừa nhìn đã biết dân luyện tập hằng ngày, liền chế nhạo: "Quên đi, tôi không muốn làm chuyện đó với cậu, tôi muốn đi hít thở! Trong tù có mùi hôi. Cậu chưa từng ngồi tù nên không ngửi thấy, giờ cả người tôi toàn mùi mốc meo! Tôi có thể đi ra ngoài cho bay mùi hôi được không? "

Trần Xử nhích lại gần một chút, trong tiềm thức khịt mũi, sau đó ngẩng đầu rụt lại, bất đắc dĩ mà gật đầu.

Giọng điệu biểu cảm của La Cường khi nói giống như đang cởi một đôi giày thể thao dẫm mồ hôi dưới chân, dí vào mũi người khác và nói, tôi muốn đi ra ngoài để bay mùi hôi chân ...

Một đám nhân viên mật phục mặc thường phục không còn cách nào, chỉ có thể đồng ý cho hắn đi ra ngoài để "bay mùi". Nhưng hắn không được phép bước ra khỏi cửa khách sạn hay lộ mặt ra đường, Trần Xử nói: "Anh ló đầu ra mà để thằng Lê Triệu Huy kia thấy được, nã ba phát đạn vào đầu thì chúng tôi cùng chết với anh trong tháng này luôn."

La Cường nhắc tới sinh tử của chính mình vẫn sẽ luôn là cái về đích thềm quan tâm: "Nó vốn muốn báo thù, cứ đem ông ra cho nó bắn chết là được rồi, khỏi phải lo cái đại hội XX với Thiên An Môn!"

La Cường nhớ thương Mãn thầu, biết lần làm công việc này không bình thường, hẳn không muốn đưa nhỏ lo lắng.

Hắn ngồi trên ghế sofa ở sảnh, ngả lưng thoải mái, duỗi tay cắn hạt dẻ, chào người phục vụ đang đi tới.

Trước khi mở miệng, người phục vụ đã lịch sự nói: "Thưa ngài, có người gọi đồ uống cho ngài."

La Cường hừ mũi: "Tôi không uống mấy đồ nước ngoài như cà phê hay gì đó, mùi như cút gà vậy."

Người phục vụ đưa tới một chiếc liễn bằng sứ trắng: "Đây là một bát trà lớn."

La Cường cười: "Tên nhóc nào biết muốn uống một bát trà lớn thế?"

Theo cử chỉ nhã nhặn của người phục vụ, La Cường ngoảnh đầu lại, một anh chàng đẹp trai cách đó không xa tà mị đảo đôi mắt đào hoa, hai mắt rục rủa, không ngừng phác họa hình vòng cung trên đầu hắn ...

Thiệu Quân đội một chiếc mũ lưới trai, vành mũ không che giấu được vẻ sáng ngời trên khuôn mặt tuấn tú, anh mặc quần jean, trang phục giản dị, nhanh chóng đi tới ngồi vào bên cạnh La Cường.

Hai người đã không gặp nhau nhiều ngày. Thiệu Quân nắm lấy cổ tay phải của La Cường, La Cường dùng tay trái siết chặt tay Thiệu Quân vào lòng bàn tay mình, hẳn không quan tâm đến người khác một chút nào, hoàn toàn theo bảo năng siết chặt lấy nhau không muốn buông .. .

La Cường bồn chồn: "Tại sao em lại tìm anh?"

Thiệu Quân đưa mắt ra hiệu: "Cục 9 mời em "uống trà", không tìm anh đã đến rồi."

La Cường: "Họ để em gặp anh?"

Thiệu Quân bĩu môi hừ một tiếng: "Không để chúng ta gặp nhau, phỏng chừng có ngày anh bị cái bang phái này nghiền thành tro tam gia đây cũng không biết anh chôn ở hố nào!"

La Cường cau mày: "Tại sao họ lại tìm em?"

Ánh mắt Thiệu Quân đầy ẩn ý: "Họ đưa anh ra khỏi nhà tù đi dạo. Nếu anh bỏ trốn thì sao? ... Trước khi anh hoàn thành công việc, em phải ở lại đây họ sẽ theo dõi em sát sao."

La Cường chửi một câu, sau đó đổi ý, chỉ vào Thiệu Quân nói: "Nhìn chăm chăm em cũng tốt, em sẽ được an toàn."

Thiệu Quân bây giờ cũng bị người bên Quốc an nhìn chăm chăm mình, trong thời gian nhạy cảm, anh bị quản thúc chỉ vì sợ rằng La Lão nhị sẽ làm chuyện gì ngu ngốc. Những băng nhóm tình báo đó giỏi mà, cái gì chẳng biết? Tất cả các cuộc gọi và email trong Trung Quốc và ra nước ngoài đều bị theo dõi. Nhân viên mật vụ chuyên nghiệp có thiết bị giám sát, chỉ cần họ nghe thấy những từ nhạy cảm, thiết bị sẽ báo cáo.

La Cường khẽ hừ mũi: "Mẹ nó, lúc trước chúng ta làm gì đó trong văn phòng của em, chắc thiết bị nào cũng đổ chuông quá, em rên rĩ hay như thế, người ta cũng nghe hết rồi."

Thiệu Quân cũng mắng: "Bên đó cũng làm ăn sống nhăn, cả tháng nay mẹ nó vẫn không bắt được Huy Tử đó sao? Cho nên mới dùng anh làm con làm mồi sống!"

Thiệu Quân lại hỏi: "Nếu như anh lập công, phía trên hứa sẽ thả

anh, cho anh thân phận hợp pháp à?"

La Cường dùng ánh mắt phủ nhận: "Không biết, bọn họ chỉ muốn làm theo ý mình."

Thiệu Quân phùng lửa giận: "Ừa mắc gì?"

La Cường không quan trọng: "Chờ ông đây bắt được người đã, rồi nói chuyện sau."

Thiệu Quân cau mày: "Vậy lần này làm việc họ có trang bị súng cho anh không?"

La Cường lạnh lùng nói: "Anh là tội phạm, em nghĩ họ có thể yên tâm để anh cầm súng sao?"

Thiệu Quân mở to mắt: "Huy Tử đó có súng. Anh không có súng chẳng lẽ bắt anh ra làm bia ngắm thịt cho hắn à? ... Mấy người đó tưởng cái thứ tròn xoe kêu ục ục trên cổ anh không phải cái đầu mà là một cái búa đồng chắc. Anh là người bắt tử hã?! "

"Đồ khốn kiếp"

Thiệu Quân tức giận đến mức nhỏ giọng chửi bới ...

La Cường thích những lúc đứa trẻ này hùng hùng hổ hổ chửi bới, nghe vui tai. (?) Hắn dùng ngón tay vuốt nhẹ phía dưới xương quai xanh của mình tạo ra mấy tiếng cộc cộc nhẹ.

Thiệu Quân híp mắt nhìn, "Bọn họ gắn bọ vào người anh à?"

La Cường gật đầu: "Ừ."

"Vậy nãy giờ chúng ta nói chuyện, họ đều đang nghe?"

"Ừm."

"Bà mẹ nó..."

Thiệu Quân lẩm bẩm, ánh mắt quét qua toàn bộ tiền sảnh không bị che khuất. Hai người anh một câu em một câu "bắt quả tang" mấy cảnh sát thường phục.

"Thấy cái tên ngốc nghếch đang bị vợ cấm sừng hướng 5 giờ 30 sang phải không, là hần."

"Cái tên hói đầu bên tay trái em, hướng chín giờ, đang lấy điện thoại di động giả vờ trò chuyện đó, hần cũng vậy."

Thiệu Quân tức liếc mắt nhìn những người mặc thường phục đó, mặt sa sầm lại, rồi đột nhiên đứng dậy, ăn miếng trả miếng, trước mắt bao người giám sát ngồi lên đui La Cường. Tam gia đây cho mấy người nghe, mấy người xem cho đủ!

La Cường ngồi vững như núi, trên mặt không chút biểu cảm, ánh mắt cũng không giật mình lấy một cái. Thiệu Quân kẹp La Cường vào giữa hai chân mình, ôm mặt La Cường nâng lên, hai lồng ngực chạm vào nhau, trong khoảnh khắc như theo bản năng, làn da đã rất quen thuộc với mùi vị đối phương nhanh chóng dính chặt vào nhau. Thiệu Quân hôn sâu La Cường không chút do dự, khiến anh trở thành tâm điểm của mọi người trong bán kính hai trăm mét ở sảnh khách sạn! Cả hai đều mở to mắt, khẳng định sự tồn tại vững chắc nhất của nhau, cắn chặt môi, va chạm răng, để lưỡi quấn lấy nhau, hôn lên chiếc cằm thô ráp của nhau, hôn lên mắt, dùng môi cọ nhẹ lông mi. La Cường cầm hai ngón tay của Thiệu Quân ngậm vào...

Trog mini mirco gắn trên người La Cường phát ra hai tiếng ho vô cùng xấu hổ.

La Cường phớt lờ anh ta, thay đổi tư thế, một tay giữ eo Thiệu Quân, tay kia nâng mũ của Thiệu Quân lên, xoa xoa mái tóc bù xù ...

Thiệu Quân không cam lòng, muốn gặm nhấm một lúc nữa, trên mặt lộ ra vẻ phẫn khích mê man. Đối thủ chưa bị tiêu diệt, trận chiến lớn

sắp xảy ra, huyết vũ tinh phong, điều mà anh đang nghĩ lúc này là lần đầu tiên trong đời được cùng La Cường ở dưới ánh mặt trời, không cần cố kỵ ánh mắt mọi người, cứ để họ xem, xem anh và hẳn có thể yêu nhau một cách kiêu ngạo mà không cần phải thận trọng e dè như thế nào!

La Cường vỗ nhẹ môi Thiệu Quân: "Được rồi, leo xuống đi."

Thiệu Quân cố ý kề sát vào micro trước ngực của La Cường, hỏi: "Thấy chưa? Đủ chưa? Anh biết La lão nhị nhất định sẽ không chạy, không bỏ rơi tôi mà đúng không?"

La Cường âu yếm sờ đầu Thiệu Quân, cố gắng ngăn anh không làm mấy hành động khiêu khích bốc đồng không cần thiết.

Trong mắt Thiệu Quân chợt tuôn ra một làn hơi nước ấm ức, găm nhẹ: "Là như vậy đó, có thể cho anh ấy một khẩu súng khi đi ra ngoài làm việc, đừng để anh ấy gặp nguy hiểm, được không?!"

.....

Từ La Cường, Thiệu Quân đã biết được danh tính thực sự của tay súng mục tiêu, đây cũng là một trong những yếu tố mà những người thuộc phe an ninh quốc gia cần sự trợ giúp của La Cường.

Theo bức chân dung được Hồ Nham mô tả và thông tin của La Cường, từ hàng nghìn tập tin máy tính, La Cường đã cẩn thận xem xét, cuối cùng chỉ vào một khung màn hình, đó là anh ta.

Người này tên là Lê Triệu Huy. Hắn ta đã làm việc ở biên giới Quảng Đông- Quảng Tây, Vân Nam và sống ở Myanmar. Hắn ta tham gia buôn lậu và kinh doanh vũ khí ở một tỉnh ven biển, khả năng sinh tồn ngoài tự nhiên rất mạnh, có thể ở núi rừng mấy tháng trời không tiếp xúc với người, khó mà bắt được. Mà phía trên muốn bắt Huy Tử, bắt sống là tốt nhất, đằng sau người này có thể liên quan đến những băng nhóm ở nước ngoài sâu hơn.

La Cường nếu không đọc thông tin, hẳn sẽ không nhớ rằng hẳn đã từng có một trận giao tranh với Huy Tử.

Trong những khu rừng rậm ở vùng núi sâu của Myanmar năm ấy, nóng ẩm nhớp nháp, côn trùng rắn rết khắp nơi, hai nhóm lính đánh thuê chiến đấu với nhau trong một thôn làng, súng bắn xối xả vào vách tre, trước mắt là cảnh giết chóc, thuốc súng và lựu đạn rỏ tiền khiến cả ngôi làng chìm trong biển lửa. Phụ nữ và trẻ em la hét khóc lóc thảm thiết ...

La Cường san bằng bằng đàng đao tặc trong làng, ôm súng đuổi vào đám cây cối, nửa thân trần của hẳn di chuyển nhanh chóng qua khu rừng. Bộ đồ quân đội cùng màu cây cối vương đầy máu, ngọn lửa phản chiếu trên má và ngực. Hẳn nằm mai phục trên triền núi, hạ gục một tên từ xa, rồi nương theo ánh lửa đi tới, hẳn phát hiện mình đã giết một đứa trẻ choai choai với một khẩu súng trường trên ngực.

Một đứa trẻ nhỏ hơn đang quỳ một gối bên cạnh đứa nhỏ đã chết, cởi áo, dùng quần áo bản chặn lại cái đầu đầy máu, cố gắng không cho não phun ra.

Một lúc sau, đứa trẻ bỏ cuộc, ngơ ngác quỳ ở đó, mặt đờ đẫn cúi đầu hôn lên cái trán đã bị đạn bắn đến không còn hình hài.

Đứa trẻ lấy một mặt dây chuyền nhỏ bằng ngà voi trên cổ người bạn đồng hành đã trút hơi thở cuối cùng của mình, đeo nó lên cổ.

Vài ngày sau, La Cường gặp bấy phục kích ba mặt, bị bắn vào bụng dưới, máu trào ra, nửa người bê bết đỏ.

Thiệu Quân nghe đến đây thì giật mình, nhanh chóng cúi đầu vén áo cởi dây thắt lưng của La Cường, nhìn chằm chằm vết thương sâu hoắm.

Vết thương ăn sâu vào vùng tam giác, còn có một hình xăm tiểu Hắc Long rực rỡ để che khuất, lộ ra vẻ thô ráp và nam tính của một

người đàn ông.

Thiệu Quân thì thào: "Tàn nhẫn quá!"

Thiệu Quân hỏi: "Lúc đó hán ta bao nhiêu tuổi?"

Lúc La Cường rơi khỏi vách đá, nháy mắt nhìn thoáng qua, giữa đám lá rậm rạp khuôn mặt đó lộ ra. Một thiếu niên chỉ mới mười bốn năm tuổi, hốc mắt trũng sâu, khuôn mặt lấm lem sơn ngụy trang và đôi mắt lạnh lẽo tàn bạo hơn tuổi.

.....

Rất nhiều lực lượng đang ráo riết tìm kiếm tung tích của người này, cố gắng bắt giữ hoặc tiêu diệt hán trước khi hán kịp hành động.

Lê Triệu Huy đã gửi một bức thư qua một gói bưu phẩm để đe dọa công an, nếu không cho La Cường ra đấu tay đôi, vào ngày khai mạc đại hội XX, sẽ có rất nhiều bom được ném lên các xe bus công cộng trên đường vành đai ở Bắc Kinh, các xe công cộng sẽ nổ tung, gây hoang mang loạn lạc còn hơn cả đánh bom Thiên An Môn.

Những người ở trên thật ra không quan tâm đến sống chết của một tù nhân La lão nhị. Nhưng mà cái kiểu đe dọa trắng trợn nhằm kích động uy quyền của bộ máy nhà nước này, nếu thỏa hiệp, thực sự đẩy La Cường ra trước họng súng, thì chẳng khác nào bôi tro trét trấu lên toàn bộ lượng cảnh sát thành phố, đội cảnh sát hình sự của cục cảnh sát thành phố ghét ác như cừu cũng không thể chấp nhận. Hơn nữa, trong những thời điểm nhạy cảm, an ninh của toàn thành phố là một nhiệm vụ chính trị, trong một thành phố cổ đông dân cư này một ngọn cỏ lay cũng có thể gây ra thương vong nặng nề chứ đừng nói đến hàng chục sinh mạng trong xe bus công cộng. Thời điểm này tuyệt đối không thể để xảy ra tai nạn.

Vì vậy, cảnh sát phải tìm ra nơi ẩn náu của Lê Triệu Huy trước khi đối thủ kịp tấn công, đồng thời giải quyết triệt để cuộc khủng hoảng.

Người này rất giỏi cải trang, không có điện thoại di động, không bao giờ sử dụng thẻ tín dụng hay thẻ mua sắm, thậm chí cũng ít giao dịch tiền mặt, không nói chuyện với người lạ, không đến cửa hàng, ngủ màn trời chiếu đất, không bại lộ hành tung, làm sao tìm được hắn?

Cục 9 đang điều tra, Bộ Công an cũng đang điều tra, mặc dù mấy ngày nay Cục trưởng Thiệu bị giáng từ người phụ trách xuống "hỗ trợ xử lý vụ án", nhưng ông không hề nhàn rỗi. Ông ở trong văn phòng cả ngày lẫn đêm, nghiên cứu suy luận các ảnh chụp vật chứng trên máy tính, chốt các ngón tay khựng lại ...

Thiệu Quốc Cường vội vã vào khách sạn Yên Sơn, mang theo một cặp hồ sơ chứa các bức ảnh.

Một đám người trong phòng lo lắng nói chuyện, các loại ảnh chụp để đầy trên giường.

Thiệu Quốc Cường nói: "Nhìn này, đây là phần còn lại của chất nổ ở cửa sau nhà ăn. Thuốc nổ được sản xuất theo phương pháp cao cấp ở nước ngoài, mạnh hơn nhiều so với chất nổ mà mấy tội phạm địa phương sử dụng. Nhưng cái hộp nhựa đựng thiết bị đồng hồ, tôi nghĩ đó là hàng sản xuất trong nước, có chữ Trung Quốc. "

Trần Xử nhún vai: "Nghĩa là sao?"

Thiệu Quốc Cường nói: "Loại hộp nhựa này được bán đại trà ngoài chợ, các cậu có thể tìm hiểu nhà sản xuất và nhãn hiệu cụ thể".

Một nhóm người nhìn nhau, không hiểu lắm. Loại hộp nhựa này không phải của Louis Vuitton Hermes gì đâu, hãng sản xuất nào, nhãn hiệu gì là sao? Nó chỉ là cái hộp của mấy xưởng sản xuất sản phẩm nhựa nhỏ ở Thuận Nghĩa hoặc ở một quận ngoại ô nào đó thôi.

Thiệu Quốc Cường lấy ra một bức hình vật chứng khác, chỉ vào, nói: "Lưỡi dao này được lấy từ bụng của tù nhân ban 3 đại đội 1, Lại

Hồng Bình, đây có lẽ là vũ khí Lê Triệu Huy từ bên ngoài tuồn vào nhà tù. Nó cũng có thương hiệu, nhà sản xuất, có thể được bán bên ngoài. "

La Cường nhướng mày chăm chú nhìn Cục trưởng Thiệu.

Cục trưởng Thiệu lấy thêm một bức ảnh: "Đây là chiếc thứ ba, được tìm thấy trong xác xe bị cháy. Một chiếc túi du lịch bằng vải thường được sử dụng bởi công nhân viên nhập cư, nhưng chiếc này đặc biệt hơn. Đây là màu xanh quân đội, có thể là vì thói quen của nghi phạm. Những người khác thường sử dụng màu đỏ và xanh lam, hẳn ta sử dụng túi màu xanh quân đội. "

Trần Xử vẻ mặt nghi hoặc: "Cho nên, ba đồ vật có vẻ quá bình thường lại không bình thường đúng không Cục trưởng Thiệu? "

Cục trưởng Thiệu: "Nhìn rất bình thường, nhưng ba thứ này, Lê Triệu Huy mua ở đâu?"

Thiệu Quốc Cường nói ra tất cả suy luận của mình: "Người đàn ông này đã ẩn náu ở Bắc Kinh đã lâu, hơn một năm. Cho nên những thứ này có lẽ là mua tại địa phương, không phải từ bên ngoài mang vào."

"Nơi ở của người này từ trước đến nay luôn bí mật, rất ít khi tiếp xúc với người khác, không dễ bị chú ý và rất cẩn trọng. Vì vậy, tôi nhận định rằng hẳn ta không thường xuyên mua đồ. Có khả năng là hẳn ta đi một lần mua hết tất cả ở một chỗ, rồi cất đến một nơi nhất định, ẩn thân chế tạo chất nổ."

"Do đó, ba mặt hàng đều có nhà sản xuất và nhãn hiệu này, chúng ta giả thiết nghi phạm đã mua chúng ở cùng một nơi, cùng một cửa hàng duy nhất thì sao."

Thiệu Quân chen vào đằng sau một đồng đầu đen: "Tôi nghĩ là không đâu, Cục trưởng Thiệu, nếu là tôi, tôi sẽ đi ba chỗ để mua."

Thiệu Quân rất chú ý trong những tình huống nghiêm trọng, lúc trong văn phòng, anh gọi Cục trưởng Thiệu, không gọi bố lung tung.

La Cường ngậm điếu thuốc trong miệng, lạnh lùng nói: "Tôi nghĩ rất có thể, Lê Triệu Huy là loại người như thế này."

Thiệu Quân quay đầu lại, nhìn chằm chằm La Cường: "Anh mua đồ thế nào?"

La Cường giễu cợt nói: "Đàn ông đi mua đồ ai cũng như thế. Cũng có phải mấy bà thím đâu mà đi tới đi lui so giá cò kè mặc cả?"

Thiệu Quân: "....."

Thiệu Quân âm ức, anh trừng mắt nhìn La Cường một cái rồi quay ngoắt đi.

Cục trưởng Thiệu xua tay ra hiệu cho hai tên cứng đầu nhân cơ hội ve vãn nhau kia im lặng lại.

Thiệu Quốc Cường trình trọng kết luận: "Vì vậy, bây giờ chúng ta cần tìm xem có bao nhiêu cửa hàng ở Bắc Kinh bán ba thứ này cùng một lúc."

La Cường hiểu ý định của Cục trưởng Thiệu, cắn điếu thuốc gạt đầu: "Sẽ không có quá nhiều cửa hàng như thế này. Sau đó, chúng ta có thể thu hẹp vòng vây, tìm ra khu vực chung chung thì ông đây sẽ hành động."

Thiệu Quân tựa vào đầu giường, nhìn đồng ảnh vật chứng trải trên giường, đột nhiên cầm lên một tấm: "Cổ vịt?"

Cục trưởng Thiệu chỉ tay: "Đây là túi đóng gói hút chân không tìm thấy trên núi. Có thể là lúc chúng chờ trên núi tranh thủ ăn."

Thiệu Quân nói: "Hẳn rồi, không ai đến sườn đồi đó vào những lúc bình thường, ngay cả khi có dân làng ở gần đó, họ cũng có ăn "vịt

cửu cửu" trong thành phố đầu. Trên bao bì có nhãn hiệu này."

Đôi mắt Thiệu Quân đột nhiên sáng lên, trên mặt lộ vẻ hưng phấn: "Lê Triệu Huy tuyệt đối không có thời gian đi lang thang trong thành phố, cho nên hẳn ta sẽ không chủ động đi đến mấy tiệm bán món này. Chúng ta hãy tìm một cửa hàng tạp hóa bán ba thứ này, đồng thời kể bên có bán cỗ vịt! "

La Cường đôi khi phải thừa nhận rằng cha vợ của mình mấy năm nay thăng mấy cấp, thường xuyên lập công chắc chắn không nhờ vào vận may hay có người bên trên nâng đỡ. Thiệu Quốc Cường xuất thân là một cảnh sát hình sự giỏi, có tài thiện xạ. Những thời điểm quan trọng, ông cũng có thể xử lý mọi việc tốt hơn những cảnh sát trẻ còn chưa mọc đủ lông dưới trướng.

Các trinh sát an ninh quốc gia và công an cùng ra tay, càn quét toàn bộ thành phố, tốc độ rất nhanh, hiệu suất làm việc không thể tưởng tượng được.

Vài giờ sau, kết quả đã có. Có năm cửa hàng trong thành phố bán ba thứ này cùng một lúc, nhưng chỉ có một cửa hàng liên quan đến cỗ vịt. Cửa hàng này thực ra không xa văn phòng của Bộ An ninh Nhà nước và khách sạn Yến Sơn. Ở phía tây Hải Điện, trên đường Hương Sơn, có một cửa hàng kim khí nhỏ, bên cạnh cửa hàng có bán món cỗ vịt cả La lão nhị và La tam nhi đều thích ăn.

Vòng vây từng bước thu nhỏ lại ...

Mọi sự tập trung đều đổ dồn về đường Hương Sơn phía tây, trong bán kính hơn mười km của Khu thắng cảnh Yến Sơn. Đây là phần chính của dãy núi Yến Sơn, với những ngọn đồi nhấp nhô, cây cối xanh um tươi tốt, trên núi trải đầy thác nước và suối, thấp thoáng những ngôi đền và tháp chuông ngân nga, một quang cảnh tuyệt đẹp.

./.

-----oOo-----

Chương 103

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 103: Hồ tung mị ảnh

Chuyển ngữ: Andrew Pastel

Một con phố nhỏ hẹp gần Ngũ Đạo Khẩu có nhiều cửa hàng quần áo, tiệm cơm san sát, các loại bảng hiệu hộp đèn khác nhau sáng đỏ trong đêm.

Trong túi áo gile ôm sát người của Hồ Nham giắt chiếc lược nhỏ, y đang cắm mắt xuống cắt tóc cho một vị khách, ánh mắt thờ ơ và lười biếng. Sau khi sửa xong kiểu tóc đơn giản nhất, lấy tông đơ đẩy lên hai chùm tóc gãy mọc sau gáy, phần thịt cổ lộ ra một cách mượt mà, giống như một cái đùi thịt đã được chần qua nước sôi. Mặt tiền của cửa hàng rất nhỏ, hộp đèn ở cửa được dán những dòng chữ như "Eliza Phát X Tiệm" gì đó, một từ ở giữa bị rách, và không bao giờ được gắn lại.

Hồ Nham ra tù được vài ngày, đi tìm việc làm khắp nơi. Y cũng đến "Tiệm tạo kiểu quốc tế Tịnh Lệ Mị Ảnh" nơi y từng làm việc; đó là một chuỗi cửa hàng cao cấp có chi nhánh ở một số thành phố. Khách hàng ra vào ít nhất là công nhân cổ cò trắng, chức vụ cao và những người thời trang. Khăn lông cửa hàng dùng để lau tóc và nước cạo râu đều được nhập khẩu, còn thuốc nhuộm tóc có giá cũng hàng nghìn nhân dân tệ. Ông chủ nhìn thấy Hồ Nham, vẻ mặt khó xử, Tiểu Hồ, không phải chúng tôi không muốn cậu, mấy năm nay cậu cũng không dễ dàng, nhưng cậu cũng thấy đó, cấp bậc, môi trường này không phù hợp với cậu bây giờ nữa. Khách lui tới chỗ chúng tôi là những người gì cậu cũng biết mà? Sau này để khách nói stylist của tiệm đả mạt người, phải ngồi tù, sẽ ảnh hưởng đến uy tín của công ty.

"Eliza Phát X Tiệm" này là một cửa tiệm nhỏ do một công nhân ở Đông Bắc mở ra, nằm ngay đầu ngõ khu dân cư, vừa rẻ lại vừa tiện. Những người đến cắt uốn nhuộm đều là các cô, chú, cũng như sinh viên các trường đại học lân cận. Mười tệ cho một mái tóc nam và hai mươi lăm cho một mái tóc nữ. Hồ Nham có lợi thế hơn những người làm công ăn lương khác ở chỗ là người địa phương, biết đường dễ dàng, không cần chủ cửa hàng thu xếp chỗ ăn chỗ ở.

Hồ Nham rút tông đơ về, phủi bột quét râu tóc vụn sạch sẽ, cởi tấm áo choàng cắt tóc ra, đã xong, mười tệ, ra về.

Ông chủ đi dạo phố tìm người đánh bài, trong quán ăn nhỏ bên cạnh có vài con cá trắm cỏ chậm chạp ngu si bơi trong bể cá. Trong tiệm chỉ còn một người, nhàn rỗi vô cùng, Hồ Nham rửa mặt rửa tay, ngồi ở trên ghế xoay xoay vài vòng, sau đó soi gương lớn bắt đầu đắp mặt nạ. Đầu tiên là bôi lớp kem mặt nạ bùn rong biển màu xanh lá cây đậm dày lên mặt, sau đó phủ thêm một lớp mặt nạ giấy, Hồ Nham tựa lưng vào ghế, co chân lên, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Có tiếng bước chân bồi hồi ngoài cửa, tiếng giày giẫm lên lá.

Hồ Nham khẽ mở mắt nhìn qua hai lỗ trên chiếc mặt nạ giấy.

Từ tấm gương lớn, y tình cờ nhìn thấy bể cá ở lối vào của nhà hàng nhỏ bên cạnh, tức thì đôi mắt dại ra. Những bức tường dày của bể cá phản chiếu lại hình bóng một người đàn ông, đầu đội mũ lưỡi trai, chiếc áo gió sẫm màu lấm lem bùn đất, chân đi một đôi boots quân đội.

Chiếc lược và chiếc kéo nhỏ trong túi của Hồ Nham rơi trên sàn!

Y lao thẳng ra khỏi chiếc ghế xoay, cuộn mình sau lưng ghế, nửa gương mặt trắng ló ra..

Chỉ vừa liếc mắt nhìn, sóng lưng tiểu hồ ly ớn lạnh một đường, khí lạnh xông lên đỉnh đầu, hai chân phát lạnh, co rút lại. Bữa trưa và bữa tối đều biến thành một thùng nước chua, muốn nôn mửa, trong miệng không hiểu sao toàn là mùi vị của hộp nho kia...

Hồ Nham khom lưng, dùng hai tay và chân chui qua cửa sau của tiệm cắt tóc, không dám nhìn thêm một lần.

Cửa tiệm này là thật ra là một căn nhà thuê có mặt tiền, sửa sang phòng khách thành một cửa tiệm, mở một cửa trước bên ngoài. Cửa sau đi vào phòng ngủ, phòng bếp của căn hộ, còn tầng hầm là nơi thợ cắt tóc ở. Hồ Nham lao vào tầng hầm, nhanh chóng khóa cửa lại, cầm lấy ống nghe điện thoại trên bàn, bấm số liên lạc của Cục trưởng Thiệu Quốc Cường đưa cho y.

Không có âm thanh nào trong tai nghe.

Hồ Nham vội vàng bấm phím, không có tiếng động, hình như đường dây điện thoại đã bị đứt.

Điện thoại di động hết pin, y chạy tới giường đồng nghiệp tìm điện thoại di động, phía sau truyền đến một giọng nói thẳng: "Đừng tìm."

Hồ Nham đột ngột quay đầu lại ...

Cả hai sửng người nhìn nhau. Tiểu Hồ sợ hãi trừng to mắt, Huy Tử cũng "hết hồn". Lê Triệu Huy nghiêng đầu, nheo mắt nhìn khuôn mặt đắp mặt nạ chỉ chừa ba lỗ thông khí của Hồ Nham.

Hồ Nham lùi lại phía sau, lui đến vách tường, cảnh cáo nói: "Đừng làm bậy..... Đừng đi qua đây."

Lê Triệu Huy không chịu nổi duỗi tay ra, cởi bỏ lớp mặt nạ giấy trắng bệch, phát hiện bên dưới vẫn còn dính một lớp bùn rong biển màu xanh.

Màu sắc đó, vết bẩn đó, trông giống như một tay súng thiếu niên với lối bảo vệ nguy trang màu xanh lá cây sẫm bơi trên khuôn mặt trong rừng rậm Myanmar! Đôi mắt Tiểu hồ ly như khảm trên khuôn mặt đầy bùn, một đôi mắt mở to trong suốt, thanh tú sáng lên...

Lê Triệu Huy im lặng, tim đập thật nhanh, như thể mê muội, đột nhiên đưa hai tay ra.

Hắn bóp mặt mặt Hồ Nham, lau đi lớp màu xanh ngụy trang, trong lòng bàn tay hiện ra một khuôn mặt trắng nõn gầy gò thanh tú ...

Hồ Nham cứng rắn thoát khỏi lòng bàn tay của đối phương, thủ thế phòng ngự: "Anh muốn gì?"

Lê Triệu Huy hỏi thẳng: "La Cường ở đâu?"

Hồ Nham: "Anh tìm anh Cường làm gì?"

Lê Triệu Huy: "Giết hắn."

Hồ Nham hừ mũi nói: "Tôi không biết anh Cường ở đâu. Nếu tôi biết, tôi sẽ nói cho anh, để xem ai giết ai? Anh thực sự nghĩ mình có khả năng giết La Lão nhị sao?"

Lê Triệu Huy cao lớn, bóng lưng đồ sộ xuống bức tường như giam người bên trong lại, bờ vai và khuôn ngực đầy vẻ nam tính và áp đảo khiến Hồ Nham run lên. Giọng của Hồ Nham đột nhiên trở nên dứt quăng, y thì thào. "Anh có thể bỏ chuyện này đi được không, cảnh sát muốn bắt anh lâu lắm rồi. Anh bị truy nã toàn quốc mà còn không chạy? Anh đang muốn chết à?!"

Tiểu hồ ly mấy đêm nay không thể ngủ ngon, trong đầu luôn có một bóng người lúc ẩn lúc hiện, ác mộng của y đều là hình ảnh tên khốn đáng sợ này tặng y nho, trong nhà toàn là hộp nho! Y không biết cảm xúc này của mình là như thế nào, y thật sự không muốn gặp lại Huy Tử này, nhưng không nhìn thấy, người này mỗi ngày đêm lại hiện lên trong đầu y, một ngọn cỏ lay cũng khiến y giật mình.

Hồ Nham: "Hoặc là anh tự thú, hoặc là ... đi đi."

Lê Triệu Huy: "....."

Hồ Nham bị hấn đè lên tường, hai người áp sát, hơi thở rối rắm, mùi vị của nhau xộc vào khoang mũi.

Lê Triệu Huy lãnh đạm, u ám nhìn thẳng Hồ Nham: "Đại ca của tôi đi rồi... Tôi làm sai rồi, tại sao không bắn..."

"Đó là lỗi của tôi....."

"Tôi cho hấn đi hai lần, tên khốn kiếp họ La, hấn chạy thoát hai lần."

"Lần này sẽ không như vậy nữa, lần này tôi nhất định phải bắn chết La Cường, bắn vỡ nát đầu hấn, kéo hấn chôn cùng."

Hồ Nham thì thào: "Đừng hại anh ấy!"

Lê Triệu Huy: "Em thích hấn?"

Hồ Nham: "....."

Khóe mắt Hồ Nham lóe lên, y cầm cây kéo trên bàn chọc vào ngực Lê Triệu Huy!

Hồ Nham sắc mặt tái nhợt, xuống tay rất tàn nhẫn, không phải y chưa từng đâm chết ai.

Lê Triệu Huy duỗi tay ra bắt lấy lưỡi kéo một cách thô bạo, đầu nhọn gần như đâm vào lòng bàn tay hấn. Hấn chậm rãi gỡ ra, nghiền nát, những ngón tay trắng kiết mạnh mẽ bẻ cong chiếc kéo cắt tóc mảnh mai, giống như bẻ một mảnh phế liệu, ném hung khí vào một góc ...

Hai cổ tay Hồ Nham bị ghim chặt vào tường, Lê Triệu Huy chèn một chân vào giữa hai chân Hồ Nham, làn da cọ sát, hơi thở vướng víu. Hồ Nham lạnh cả người, cứng đờ, sợ hãi giãy dụa, lại bị kẹp chặt, xoay người, áp mặt vào tường. Y không có khả năng phản kháng, chỉ biết để cho đối phương chậm rãi đưa tay vào trong quần áo, vuốt ve xương sườn, bụng, ngực, cổ ... Lê Triệu Huy rất cao, từ phía sau trói chặt lấy y, như một con trăn trong rừng rậm, muốn ăn tươi nuốt

sống con mồi, không ngừng quần quanh, siết lấy cổ khiến Hồ Nham gần như ngạt thở, nghẹn ngào, sặc sụa, quần áo bung ra từng mảng ... bên kia chỉ cứ ôm chầm lấy y từ phía sau, quần lấy y, vuốt ve cơ thể y, thường thức từng cử chỉ đau đớn đến run rẩy và nước mắt ứa ra vì hoảng sợ của y.

Đầu Lê Triệu Huy hơi rũ xuống, cau mày đau đớn, cầm cọ vào trán Hồ Nham. Một tia sáng từ cổ người đàn ông này chảy xuống, mặt dây chuyền nhỏ bằng ngà voi đứng đưa trong kheo mắt Hồ Nham. Máu của hai mươi năm trước nhuộm lên từng mảng rỉ sét sẫm màu trong vết khắc trên mặt ngà voi, bốc ra mùi tanh đậm nồng từ khu rừng rậm đêm đen.

Viên đạn bắn tia gào thét lao vút qua khu rừng rậm;

Vỡ đầu, não văng khắp nơi;

Một thân thể mềm oặt không còn sức sống, một sinh mệnh lún sâu từng bước đến không bao giờ có thể vãn hồi.

Bầu trời xám xịt, trong khoảng sân rộng lát gạch xanh, một bông hoa tím nhỏ e ấp nở trên giàn tử đằng;

Con bù nhìn, mạch nha viên, tranh diêm dán tường, râu kẹo hồ lô...

Lê Triệu Huy ồ ồ thở dốc, ôm chặt Hồ Nham, hôn lên động mạch cảnh khỏe mạnh đập dồn, hôn lên cái trán Hồ Nham nguyên vẹn không một chút dấu vết, hôn một cách mãnh liệt và cuồng nhiệt nhất ...

Giữa con người với nhau là những món nợ mơ hồ không thể trả hết; cảm tình là một món nợ, lòng trung thành là một món nợ, hận thù là một món nợ, và số phận lại càng là một món nợ.

Lê Triệu Huy sinh ra ở miền Nam, cuộc đời gặp ghềnh, từng sống ở thủ đô, sau đó trôi dạt xa nhà. Vụ Nhị gia và La Cường có thù có oán, nhưng đối với Huy Tử, ông ta lại có ơn cứu mạng.

Hai mươi năm trước, khi Vụ Nhị gia vẫn còn trẻ và nhanh nhẹn, hô phong hoán vũ trên giang hồ, có lần đi mua bán thuốc lá ở nơi khác, đụng độ với một đàn rắn địa phương. Vụ Bảo Xuyên là ai? Chưa nghe nói tên ông ta thì không phải người giang hồ, còn người giang hồ mà vẫn không biết thì thật mất mặt. Hai bên xảy ra giao tranh, bên Vụ Bảo Xuyên rất mạnh, tấn công cả vào sào huyệt của bọn chúng thì phát hiện nhóm rắn này mở kỹ viện buôn bán người, kiếm tiền trên con người, uống cũng là máu người.

Vụ Nhị gia tình cờ giải cứu một đứa trẻ em bị bọn buôn người bắt cóc và bán ở đây. Ông ta đã giao lại mấy đứa bé sơ sinh cho cảnh sát, cũng xem như tích đức cho bản thân đi. Chỉ có một thằng bé năm sáu tuổi, nắm chặt ống tay áo, không muốn đến đồn cảnh sát, không muốn về nhà, nhất quyết đi theo ông.

Thằng bé nói với ông, tên nó là Tiểu Huy.

Vụ Bảo Xuyên đưa đứa trẻ trở lại thủ đô, trong đại tạp dưới chân Hoàng thành ở phố Bắc, nơi nó sống hơn một năm ở đây.

Đứa trẻ thông minh, nhưng không nói nhiều, tính cách rất quái gở và hướng nội. Nó không bao giờ nhìn thẳng người khác, cứ liếc xéo xéo; nó không tin tưởng mọi người xung quanh, thích ngồi xồm trong góc và vẽ sàn nhà, ăn cơm thì luôn bưng bát bỏ đi ngồi chồm hồm trong góc tường, như thể sợ người ta cướp thức ăn của mình. Chỉ có một mình Tiểu Huy không sợ Vụ nhị, có thể cũng là do duyên phận.

Vụ Nhị gia đã dạy Tiểu Huy tập võ. Trong ba mươi chín ngày ở trong sân đại tạp, dưới mùa đông rét lạnh phương Bắc, nó đâm vào con bù nhìn lạnh lẽo đóng đầy băng. Lớp băng làm đôi bàn tay nhỏ bé đỏ bừng.

Tiểu Huy không sợ súng, lần đầu tiên chạm vào súng lục, nó thẳng tay giơ súng lên, nhắm ngay họng súng vào một đàn em Vụ Bảo Xuyên, trong đó vẫn còn một viên đạn khiến tên đó không khỏi run

sợ.

Tiểu Huy quay súng, nhắm vào con bù nhìn, bắn "đoàng" một phát ...

Lực giật của súng làm đũa trở lùi lại mấy bước, thả súng xuống, hai bàn tay đũa trở bồng đở bưng bưng ...

Tết Nguyên Đán, Vụ Bảo Xuyên và đàn em của ông ta ngồi ở phòng chính cùng uống rượu, trò chuyện và tính toán doanh thu của năm. Tiểu Huy ngồi xồm trong góc bóc vỏ quýt, ăn hạt dưa, nghe nhóm thổ phỉ bàn tán lời lãi bao nhiêu, bao nhiêu người trốn thoát, bao nhiêu lần bị công an bao vây trấn áp, và bao nhiêu cái đầu đã nổ tung.

Có một tên thuộc hạ ngửa tay, ngồi xuống, vợ lấy đĩa hạt dưa mà Tiểu Huy vừa bóc ra định ăn từ từ, một hơi ăn hết sạch.

Tiểu Huy lạnh lùng nhìn hắn: "Hạt dưa của tôi."

Tên kia cười nói: "Thằng nhóc, coi như ngày Tết hiếu kính bố mày, mày tự bóc cái khác đi."

Tiểu Huy lặp lại: "Cha nuôi cho tôi ăn hạt dưa."

Vụ nhị ngắt lời nói: "Đừng có bắt nạt đũa nhỏ"

Thuộc hạ vẫn không đồng ý: "Không mẹ không cha, nhóc con, bố mày thương lắm mới ăn hạt dưa của mày..."

Chưa kịp dứt lời, thằng bé đã nhặt một chiếc đũa trên đất, hung hăng cắm vào vào mu bàn tay tay tên đó!

.....

Lúc ấy, tất cả mọi người có mặt, bao gồm Vụ Bảo Xuyên, đều kinh ngạc, không ai nói được gì, một vũng máu phun trên mặt đất, tiếng

la hét vang lên the thé. Tiểu Huy cầm chiếc đũa vào mu bàn tay kẻ đó, chọc một lỗ đầy máu giữa hai xương ngón trỏ và ngón giữa.

Vưu Bảo Xuyên không con cái, đến sau này già đi cũng không có được con trai ruột. Lúc đó ông để ý đến Tiểu Huy Tử, đứa trẻ nhỏ, tính tình lạnh lùng, tàn nhẫn và đặc biệt rất trung thành.

Ông ta luôn nói bọn đàn em đi điều tra nguồn gốc của đứa trẻ, ban đầu ông ta nghĩ rằng nếu không tìm ra được thì ông sẽ thu đứa trẻ này về dưới trướng, nhưng sau hơn một năm, vẫn dò hỏi được rằng đứa trẻ bị bắt cóc từ Quảng Tây, lừa bán đến miền bắc.

Vưu Bảo Xuyên cuối cùng cũng phải cắn răng bấm bụng cho người gửi đứa trẻ về quê nhà. Người trong giang hồ phải hay làm mấy chuyện đầu rơi máu chảy, mang con nhỏ đi theo cũng bất tiện, cũng không tránh khỏi vướng bận.

Đứa trẻ đã được gửi về một thời gian, nhưng Vưu Nhị gia vẫn nhớ thương đến nó, suy nghĩ lo lắng về nó, luôn nhờ người hỏi thăm, cho nên mới biết đứa trẻ đã bị bán cho một bọn buôn người một lần nữa.

Tiểu Huy Tử có đầy những vết sẹo do gậy, tàn thuốc và kẹp lửa để lại.

Nó bị chính cha mẹ ruột bán cho bọn buôn người. Lần này mò về nhà, cha mẹ lại trở mặt bán con trai thêm một lần nữa, ăn tiền hai đầu.

Vưu Bảo Xuyên tức giận đấm ngực, hỏi hận vì đã không để đứa bé lại, đổi họ cho nó và nuôi nó như con ruột của mình, làm sao có thể để nó cho bọn súc sinh kia được?!

Vất vả hỏi thăm trong giang hồ, bọn buôn người nhiều lần bán sang tay, từ Quảng Tây đến Tứ Xuyên, từ Tứ Xuyên đến Vân Nam, đứa bé trốn thoát mấy lần đều bị tóm gọn, đánh cho bán sống bán chết, cuối cùng cũng trốn thoát được. Vưu Nhị gia đã chậm một bước, lúc

tìm thấy người cuối cùng mà Tiểu Huy bị bán đi, đứa trẻ đã bỏ trốn vào đêm hôm trước và trốn khỏi biên giới.

Cho đến mấy năm sau, Vu Bảo Xuyên đã có chỗ đứng vững chắc trong giới xã hội đen ở thủ đô, kinh doanh vũ khí và ma túy tiến sâu vào nam, muốn mở đường thông bắc - nam dễ dàng. Sát thủ xảo quyệt trong rừng rậm nghe thấy tên Vu Nhị gia liền hạ nòng súng nhảy từ trên ngọn cây xuống, thân hình đáng sợ như một lưỡi dao sắc bén, gương mặt còn lạnh hơn cả nòng súng ...

Cố nhân gặp lại, ân tình năm đó phải trả bằng máu, nghĩa khí năm đó phải trả bằng đời.

Lê Triệu Huy tìm đến Vu Nhị gia, hai bên có giao dịch kinh doanh với nhau, cùng kiếm tiền, lợi nhuận được chia đôi. Tất nhiên, hẳn ta có một số mục đích khác là đến thủ đô tiếp cận nhiều bạn cũ trong kinh thành, hỗ trợ giúp Vu Nhị gia làm nhiều việc hơn.

Lê Triệu Huy cũng đã cố gắng giải cứu Vu Bảo Xuyên khỏi nhà tù, lên kế hoạch chạy về phía nam, vượt qua biên giới cao chạy xa bay. Nhưng chính vì ý nghĩ sai lầm mà đã không bóp cò, mềm mỏng trong lúc nguy cấp khiến Vu Bảo Xuyên ngã xuống khi đã gần đến đích, không thể thoát ra được.

.....

Ba ngày sau, tổ chuyên án nhận được báo án từ Hồ Nham.

Trình sát mặc thường phục từ lâu đã được triển khai đầy trên các khu vực lân cận của Bắc Kinh, nhưng khu vực đô thị gần đó đông dân cư, xung quanh có núi cao trập trùng và cây cối mọc um tùm, rất thuận lợi để ẩn nấp, tìm tay súng ở đây chẳng khác nào mò kim đáy bể. Ai biết Lê Triệu Huy đang trốn ở đâu, trong cái núi nhỏ nào?

Công an nhân dân mắng mỏ Hồ Nham. Tên đó ở đây tận ba ngày trước, thằng nhóc nhà mày đi sớm thế? Tên đó chạy mất dạng, dấu ủng da cũng bị công nhân vệ sinh quét ba bốn lần, cậu mới đi báo

án? !

Hồ Nham gục đầu, răng cửa cắn chặt môi, ánh mắt hoang mang trống rỗng.

Tại sao không báo án sớm?

Rối rắm cái gì?

Trước mắt Hồ Nham lúc ẩn lúc hiện luôn là đôi mắt đỏ hoe đau đớn của người đó, siết chặt xương cổ y, thờ hồng hộc, tuyệt vọng hôn y ...

La Cường sờ đầu Hồ Nham, ngón tay thô ráp xoa lên giữa mày Hồ Nham, ánh mắt sắc bén: "Tiểu Hồ, nói cho ca biết, Huy Tử có để lại chứng cứ gì không?"

Hồ Nham hỏi: "Đại ca, anh ta bị bắt rồi sẽ bị xử bắn đúng không?"

La Cường hừ trong khoang mũi: "Tên nhóc này muốn lừa tôi à?!"

Hồ Nham cúi đầu: "..."

Lê Triệu Huy dấy dưa với tiểu hồ ly và làm rơi một mẩu giấy nhỏ từ quần áo ra. Chỉ là một mẩu giấy nhỏ như tro tàn với những cạnh cháy đen, trên đó có vài dòng chữ mờ mờ, một nhóm kỹ thuật viên của cảnh sát hình sự liên tục phân tích nhiều giờ liền.

"Đây có lẽ là giấy gói hương."

"Hương loại nào?"

"Hương trong chùa được bán cho khách theo từng bó. Phần tay thường được gói đơn giản bằng giấy xanh đỏ vàng, phải xé nó ra trước khi thắp hương. Có thể hấn lỗ tay làm rơi vào lư hương khi dâng hương, bị cháy thành bụi giấy, rồi lại bay ra dính vào quần áo."
"

Đôi mắt Thiệu Quốc Cương tràn đầy sự phấn khích, gần từng tiếng:
"Phân tích mẫu giấy này, tìm ra nhà sản xuất nào đã làm ra nó, ngôi
đền nào đã bán nó, và ai đã đốt nó."

"Cho dù người này biến thành một nắm tro hương, cũng phải lôi hẳn
ra khỏi biển người cho bằng được."

--

huhuhuhu thương anh Huy quá, thương Tiểu Hồ quá huhuhuhuhu

./.

-----oOo-----

Chương 104

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 104: Chùa Bích Vân trên núi Hương Sơn

Chuyển ngữ: Andrew Pastel

Tiết Thanh minh phương bắc trời trong nắng ấm, đúng là mùa thích hợp để đi ngắm cảnh dã ngoại.

Ông chủ La đã lái xe đưa mẹ và vợ đến thăm mộ bố ở công viên Hương Sơn. Vừa rồi đại hội, cả kinh thành cảnh giác, khắp nơi đều căng thẳng, Tiểu Trình hiếm khi được nghỉ một ngày, tranh thủ ba người cùng ra ngoài thư giãn, lên núi chơi.

Trong nghĩa trang dưới chân núi, ba người đứng trước bia mộ của ông Trình. Ông chủ La buộc chặt lưng áo gió, tháo kính râm, vẽ mặt trang nghiêm thành kính, đặt một bó hoa, hai chai rượu và một hộp "Kinh Bát Kiện" (*) của làng Hương Thôn cho bố, rồi quỳ xuống, tự mình rót rượu kính ông.

() Dạng hộp bánh có 8 loại bánh khác nhau*

Trình Vũ lặng lẽ đứng đỡ Dì Trình, nghe mẹ cầm chiếc khăn tay nhỏ đứng trước bia mộ của Trình Kiến Quốc, nghẹn ngào kể hết những chuyện lớn nhỏ xảy ra trên từng ngõ nhỏ đường lớn suốt quãng thời gian qua.....

Dì Trình lau đôi mắt đỏ hoe, chỉ tay về phía người đang đứng sau lưng: "Trình Kiến Quốc, Trình Vũ nhà chúng ta năm ngoái đã thể hiện rất tốt, được đánh giá là một trong mười cảnh sát ưu tú nhất quận Tây Thành. Lãnh đạo phong nó làm cảnh sát tiêu biểu, trên mạng còn chụp hình nó, bảo đẹp trai quá ... Lãnh đạo của nó còn nói nhỏ với tôi, Trình Vũ cuối năm nhất định sẽ được thăng chức,

mà lại còn thăng chức cao! "

La Chiến đang rót rượu nâng đầu, Trình Vũ quay đầu nhìn mẹ:
"Thăng gì cơ ạ?"

Dì Trình trắng mắt liếc Trình Vũ: "Sếp của con nói cho mẹ biết."

Trình Vũ không thể hiểu được: "Sao sếp không nói cho con?"

Dì Trình xùy con trai một cái: "Cho nên mới nói là con khờ. Con chỉ biết cả ngày tăng ca. Thăng chức lên lon còn không nhớ, cũng không Dì Trìnhhh giành, hoàn toàn không để ý."

Trình Vũ đã ngoài 30 tuổi. Bây giờ cán bộ dân trẻ hóa, tuổi của Trình Vũ vừa khéo lý tưởng, vừa có thể lực, có năng lực, kinh nghiệm nên được các cấp lãnh đạo để mắt tới, bây giờ là tuổi được thăng chức, qua 30 mà không có chức gì, cả đời chắc sẽ không có gì xảy ra, sẽ là một cảnh sát nhỏ suốt đời mất . Bên Hậu Hải đã điều động phó đồn trưởng đi nơi khác rồi, chuẩn bị thăng chức cho Trình Vũ lên thanh tra cảnh sát cấp 3 vào cuối năm, thành phó đồn trưởng kiêm đội trưởng đội điều tra tội phạm, vẫn phụ trách công tác an ninh hình sự.

Nói về Trình Vũ xong, Dì Trình chỉ vào người đang ngồi xổm dưới chân bia mộ: "Trình Kiến Quốc, tiểu La nhà mình lại mở thêm một cửa hàng mới, mua một ngôi nhà mới và nhận học việc mới. Món ăn trên bàn cơm lại nhiều hơn, và nó tham gia đến ba chương trình truyền hình! Buổi tối tôi bật TV lên xem cái gì "thực thượng tinh phẩm" và "mỹ thực sấm thiên quan" ấy, đều là tiểu La nhà mình thôi, ngoài trừ việc không cho tôi bế cháu trai thì cái gì tiểu La cũng làm được, giỏi lắm ông ạ! "

"Lão Trình, tôi mới ghi một mẫu giấy nhỏ vào hòm thư góp ý của lãnh đạo chi bộ, đề nghị sau này, ngoài chọn mười cảnh sát ưu tú Tây Thành, cũng phải bình chọn mười người vợ của cảnh sát Tây Thành tiêu biểu, cho Tiểu La nhà mình cùng được tuyên dương ... "

(một lần nằm dưới cả đời làm vợ =))))

.....

Tảo mộ bố xong, một nhà ba người đi ra, Dì Trình muốn lên núi Hương Sơn, đến chùa Bích Vân ngắm hoa mộc lan.

Trình Vũ cau mày, nhéo nhéo mi tâm, hai mắt phủ một lớp tơ hồng do thức khuya làm nhiệm vụ mấy ngày, anh thật sự mệt mỏi. Dì Trình vẫy vẫy tay rồi tự mình đi leo núi, không cần người đi cùng, La Chiến nhanh chóng vui vẻ chạy đến lấp liếm: "Mẹ, Trình Vũ mệt rồi. Để em ấy một giấc trên xe. Con đi cùng mẹ leo núi ngắm hoa nha."

Dì Trình hài lòng liếc mắt nhìn, ôm cánh tay La Chiến đầy triu mến: "Chỉ có con có hiếu nhất."

La Chiến dắt Dì Trình đi ra xa, sau đó nhìn lại Trình Vũ nháy mắt, vươn cổ, hôn môi xa với Trình Vũ một cái. Trình Vũ nở nụ cười, trừng mắt liếc La Chiến rồi quay đầu lên xe, hạ ghế xe xuống, duỗi chân ra. Thân xe Cayenne cực kỳ rộng rãi, ngủ rất thoải mái.

Dì Trình khoác tay đồng chí tiểu La đi trên những bậc núi quanh co, suốt chặng đường thì thầm "nói xấu" Trình Vũ: "Tiểu La, thấy chưa, nó chẳng có bằng con!"

La Chiến xót vợ, vội vàng giải thích: "Trình Vũ bận công việc. Em ấy dậy sớm thức khuya mỗi ngày, không thể so sánh với con mà. Sau này thăng lên phó đồn trưởng rồi, về sau con sẽ thường xuyên bên cạnh mẹ hơn."

"Thôi đi!" Dì Trình vung tay lên, ra vẻ người từng trải, chép miệng nói: "Mẹ nói cho con biết, bọn đàn ông đều như thế! ..."

(=))) dì quên ông Chiến cũng là giống đực luôn =)))

"Trình Kiến Quốc nhà họ, tính tình cũng y chang như thế, đêm nào cũng xách cái ghế nhỏ, ra ngoài tìm người chơi cờ đánh cờ, đúng

rồi, là lên đi tìm bố con chơi đánh cờ chứ đâu! Trình Kiến Quốc không bao giờ biết nói chuyện vui vẻ với mẹ, đêm nào cũng nằm im thin thít như một cái hũ nút! ... Tính tình hôi hám của Trình Vũ y như bố, hai cha con nhà này giống nhau như đúc "

La Chiến nặng nề gật đầu: "Đúng vậy, tính tình hôi hám."

"Đàn ông là vậy đó tiểu La, con thấy chưa? Mà đàn ông nhà họ Trình lại càng vô phương cứu chữa!"

Dì Trình vỗ nhẹ vào tay La Chiến, an ủi.

Mẹ chồng đang xót cho đồng chí tiểu La, hiếu thảo hiền lành như vậy, bước vào nhà họ Trình phải phục vụ cho bọn đàn ông khó tính, người nào đi làm dâu mà chẳng bị một bụng ấm ức?

Dì Trình lo lắng thật, lời của bà cũng thấm thía: "Tiểu La, sau này con đừng chiều theo ý nó quá, cái gì cũng nghe lời Trình Vũ. Đàn ông nhà này con phải nhìn chăm chăm, dạy bảo uốn nắn! ... "

La Chiến ngu ngốc gật đầu, vâng ạ, đàn ông, vâng, sẽ uốn nắn ...

"Mẹ dạy con, đàn ông là phải tóm chặt trong tay? Nhất định phải tóm chặt lấy!"

Dì Trình giơ tay lên không trung nắm chặt một cái minh họa, dạy La Chiến: "Con phải giữ lấy Trình Vũ, để nó nghe lời. Đừng để nó ra khỏi nhà cái là biệt tăm biệt tích, không biết đi đâu, không gọi về được, không quan tâm đến con, thì biết làm sao đây? Làm phó đồn trưởng thì sao? Nó dám hát đuôi lên trời không?! Không thể để nó coi thường nhà, coi thường mẹ, coi thường con dâu... "

La Chiến: "..."

Dì Trình là mẹ chồng mà lại yêu con dâu tiểu La nhất. Kho báu thế này đâu có dễ tìm?

Hai mẹ con khoác tay nhau thân thiết, cùng nhau ngắm những bông hoa một lan ven hồ ...

Ngôi chùa 600 năm tuổi Bích Vân Tự, chánh điện nguy nga, Phật quang chiếu rọi, tháp cắm thạch trắng trời lên giữa rừng cây, đẹp để thánh khiết sáng chói.

La Chiến đi đến quầy bán quà vật mua đồ uống cho mẹ vợ, Dì Trình bước vào cửa Đại hùng bảo điện mua hương từ vị sư nhỏ. Người xưa ai cũng mê tín, thắp hương phải thắp trong chùa, không được thắp ngoài ngưỡng cửa.

Dì Trình thắp hương từ đèn nến, cắm vào lư hương, lạy ba lạy, nói thềm vài câu.

Người thanh niên cao lớn im lặng bên cạnh nhường chỗ, chợt không thể giải thích được quay đầu lại, chăm chú nhìn gương mặt nghiêng nghiêng của Dì Trình.

Dì Trình cười: "Này..."

Lê Triệu Huy vô thức liếc nhìn Dì Trình, bác gái có gương mặt tốt bụng hiền từ, tóc gàn bạc trắng. Chỉ vài ngày trước, bà đã được con dâu tiểu La đưa đến một tiệm làm tóc cao cấp uốn một kiểu tóc mới, rất trang nghiêm đầy sức sống.

Dì Trình quỳ lạy Phật tổ, còn Lê Triệu Huy do dự đi tới đi lui với vị sư nhỏ bán hương. Mấy hương trong chùa nổi tiếng rất đắt, ba cây hương thông thường nhất bán đến 20 tệ, trong khi giá gốc chỉ có 50 xu, đúng là hút máu mà.

Lê Triệu Huy lục trong túi, chỉ còn một ít tiền lẻ cho bữa ăn. Hắn có thẻ ngân hàng, nhưng bây giờ đang bị sấn lưng, hắn không dám dùng thẻ để rút tiền.

Dì Trình nghiêng đầu nhìn người thanh niên, quần áo lấm lem sương gió, quần và ủng dính đầy bùn, gò má gầy, râu xồm xoàm, đi

tới đi lui trong đại điện, nhìn chăm chăm vào bó nhang và nến trên gian hàng của nhà sư nhỏ. Dì Trình cảm thấy nếu không có sư trong chùa canh giữ, đĩa trể này có thể trèo luôn lên bàn hương án, lấy trái cây quả bánh cúng trên bàn Phật, lau vào áo rồi ăn luôn.

Dì Trình vỗ Lê Triệu Huy: "Này cậu?"

Lê Triệu Huy quay lại vô cảm nhìn người dì. Hắn ta nhìn người khác luôn không có chút cảm xúc gì trong mắt, chỉ đơn thuần là nhìn.

Dì Trình đưa cho hắn một bó hương: "Đây."

Lê Triệu Huy: "....."

Dì Trình nghĩ đi nghĩ lại, thấy không đúng nên thu tay về: "Nhang thì phải tự mua, Phật Tổ mới nhận ra thành tâm."

Dì Trình nói xong, vui vẻ lấy ra hai mươi tộ đưa cho Lê Triệu Huy.

Lê Triệu Huy nhìn chăm chăm những nét cười vui vẻ trên khóe mắt của Dì Trình, mở miệng: "... Cảm ơn dì." Hắn hiếm khi có cơ hội nói chuyện với người khác, nên lúc mở miệng giọng lúng túng, hơi khàn, không tự nhiên.

Lê Triệu Huy thấp hương, đôi môi mấp máy nói điều gì đó. Hắn đột ngột quỳ xuống chiếu giữa chánh điện, đập đầu bảy tám cái trước đức Phật, trán đập vào nền gạch đá phiến xanh.

Dì Trình nhìn thấy, mềm lòng: "Cậu thanh niên, cậu đến đây cầu cho ai? Người nhà à?"

Lê Triệu Huy nói: "Cha nuôi tôi đã qua đời ... Tôi đến thú nhận lỗi lầm với đức Phật, cầu nguyện cho cha tôi dưới lòng đất."

Dì Trình gật đầu, chân thành nói: "Đúng là một đứa nhỏ hiếu thảo. Không phải bố mẹ ruột mà lại thành tâm đến thế."

Lê Triệu Huy: "Tôi không có cha mẹ ruột."

Dì Trình lại không khỏi xót xa cho cậu thanh niên: "Bố mẹ cậu cũng ... đi rồi?"

Lê Triệu Huy mặt không hề cảm xúc, lại nghẹn giọng lặp lại: "Tôi không có cha mẹ."

Dì Trình: "....."

Lê Triệu Huy thấy mình đang làm cho bác gái sợ, hơi mất tự nhiên hỏi: "Còn dì câu gì vậy?"

Dì Trình nghe hỏi đến đây có vẻ rất vui, bà cười và nói: "Cầu cho hai con trai nhà tôi công việc thuận lợi, khỏe mạnh và cuộc sống hôn nhân êm đẹp!"

Lê Triệu Huy nhìn dì Trình với ánh mắt ghen tị, sau đó lại trở về sự thờ ơ lạnh nhạt vốn có, khuôn mặt lạnh lùng, cả người dường như hoàn toàn bị gạt ra khỏi đám đông. Cha mẹ, hôn nhân, tốt đẹp và bình yên, kể từ khi được sinh ra và lớn lên đến thế này, cuộc sống của Lê Triệu Huy chưa bao giờ cho hắn ném qua những từ như vậy ...

Dì Trình bước ra khỏi ngưỡng cửa Đại Hùng bảo điện, khách hành hương và du khách chen lấn, suýt chút nữa đã xô ngã bác gái. Lê Triệu Huy vô thức giúp đỡ bà, dùng vai và khuỷu tay đẩy người khác ra, giúp Dì Trình ra khỏi cửa.

Lê Triệu Huy ngẩng đầu lên, nhìn thấy người đàn ông mặc áo khoác đeo kính râm đang đi về phía bên này, hắn đột nhiên khựng lại, nhanh chóng đưa tay vào trong túi!

La Chiến đưa bánh và đồ uống cho bác gái. Bác gái nắm lấy cánh tay của La Chiến, hai người ngồi trên ghế dưới hành lang của sảnh phụ, vừa nói vừa cười.

Lê Triệu Huy cứng người đứng sau một lư hương lớn cách đó không xa, không thể tin được, giống nhau đến vậy, phản ứng đầu tiên của hắn là nghĩ rằng mình đã gặp phải La Cường, sau đó hắn đã hiểu ra! La Tam nhi và tình cảm thắm thiết với bác gái này như thế, rõ ràng là tình mẹ con. Bác gái nói đi cầu an cho hai con trai, đây là bà La sao?!

Lê Triệu Huy lấy khẩu súng giảm thanh từ trong túi áo khoác ra, nhắm bắn, họng súng lơ lửng giữa đầu La Chiến và đầu bác gái. Mái tóc trắng của dì Trình được gió thổi bay bay, lẫn với những bông hoa chào đón bên lối đi, trắng vàng đan xen, óng ánh rất đẹp mắt.

La Hán đường đổ chuông, tiếng chuông đồng lớn cổ kính ngân nga những âm thanh trầm nặng làm lòng người xao động.

Nòng súng trong tay Lê Triệu Huy không vững, tất cả những gì đang rung rinh trước mặt hắn đều là những đường nét ám áp và hiền từ trong đôi mắt cười của bác gái, như thể âm thầm ngấm vào lòng ...

Trên nóc Đại điện, một đàn quạ kêu gào, vỗ cánh bay tứ tung, bay lượn trên ngôi chùa.

Lê Triệu Huy ngẩng đầu lên, cảnh giác nhìn bầu trời đang dần thay đổi ...

Hắn chợt nhận ra, từ khước mắt nhìn những ngọn núi rậm rạp xung quanh, quay đầu chạy, thân thể chìm vào trong bụi cây.

Chỉ trong vài phút, tình hình đột ngột thay đổi, các nhân viên mật vụ mặc thường phục đã bao vây và kiểm soát chùa Bích Vân trên núi Hương Sơn.

Phạm vi hoạt động mục tiêu từng bước bị thu hẹp. Đầu tiên, một khu vực rộng lớn của Hải Điện được xác định bởi manh mối mà Cục trưởng Thiệu nghĩ ra. Cuối cùng, chính tàn tích của giấy hương còn lại trên người của Hồ Nham đã được xác nhận rằng đó là giấy gói hương được bán ở chùa Bích Vân núi Hương Sơn! Khu vực danh

lam thẳng cảnh này được bao quanh bởi những ngọn núi và vùng đất hoang vu, đây quả thực là một nơi tốt để ẩn náu.

Cảnh sát đặc nhiệm mặc đồng phục tác chiến nguy trang, đội mũ bảo hiểm nằm phục kích trên những ngọn đồi gần đó, chiếm giữ các điểm cao. Cảnh sát nếu không đến mức bắt buộc thì sẽ không lộ mặt, hiện tại vẫn chưa ra lệnh phong tỏa vì sợ đánh rần động cỏ, không ai biết được nghi phạm đang trốn ở góc nào.

Các thành viên cảnh sát khác mặc thường phục, xâm nhập qua các lối đi khác nhau của ngôi chùa, thận trọng khám xét các góc ngách.

Tất cả quần áo đều rất giản dị và bình thường, áo phông, áo sơ mi, giày thể thao và giày cao su với nhiều màu sắc khác nhau được đám đông du khách che giấu, không bại lộ thân phận.

La Cường đội một chiếc mũ lưỡi trai che đi kiểu tóc tù nhân để nhận thấy.

Hắn kéo vành nón xuống rất thấp, quét đôi mắt sắc bén của một con đại bàng qua mọi góc tối của đại điện, đức Phật uy nghiêm giờ ngón tay hoa sen lên, khoan dung nhìn xuống những kẻ phạm tục bần rộ và tầm thường.

La Cường gõ vào xương đòn thử micrô, Trần Xử và Lãnh đạo Bộ Công an liên tục đưa ra chỉ thị cho tất cả các thành viên trong đội, cuộc trò chuyện giữa hai bên diễn ra ngắn ngủi và dồn dập.

Trần Xử: "La Cường, đầu tiên đi vào Đại hùng bảo điện, trực trung tâm, hai bên là các đèn thờ."

La Cường trả lời: "Đã quét."

Trần Xử: "Thứ hai tiến vào Bồ Tát viện, mặt sau bên phải là Thủy Kinh viện, có sông và núi non, coi chừng."

La Cường gõ vào micro, ra hiệu là đã biết rồi, không cần phải cứ nói

nhieu lời, phiền chết đi được.

Thiệu Quân cũng ở trên xe chỉ huy của hai vị lãnh đạo, từ phía sau xe thò đầu ra, nhìn vài người đang quan sát ảnh vệ tinh vị trí của tất cả nhân sự để triển khai chiến lược. Thiệu Quân phát biểu: "Chùa Bích Vân rất lớn, hàng trăm phòng, đi tìm từng phòng phải mất bao nhiêu thời gian chứ?"

Trần Xử nói: "Chúng ta có rất nhiều nhân lực, bên kia chỉ có một mình."

Thiệu Quân cong môi: "Nếu tôi là Huy Tử kia, tôi đã chạy đi mất rồi, còn đợi anh lục soát hết nhà này đến nhà khác?"

La Cường nghe thấy trong micro, từ cách đó mấy km cũng hùa theo: "Nếu ông đây là Lê Triệu Huy, ông đây cũng chạy trốn từ lâu rồi!"

"Chùa Bích Vân lớn như vậy, nếu là hắn, anh có thể trốn ở đâu?" - Trần Xử hỏi.

"Núp ở chỗ cao gần nhất, từ xa có thể nhìn thấy tôi, một phát liền có thể thổi bay đầu ông đây."

La Cường thậm chí không cần phải nghĩ, trong bụng hắn chứa đầy kinh nghiệm dã chiến của rất nhiều năm làm việc.

Trần Xử di chuyển ngón tay phóng to hình ảnh vệ tinh trên màn hình, nhanh chóng tìm kiếm, người thứ hai tiến vào sân, người thứ ba tiến vào sân ... Trần Xử và Thiệu Quân đồng thời thấp giọng kêu lên: "Người cuối cùng vào sân, chỗ tháp lâm đó !!! "

Ngôi chùa Bích Vân 600 năm tuổi được xây dựng trên sườn núi, có hàng trăm bậc thang tiến lên từng bước. Điểm cao nhất của ngôi chùa là bảo tháp xây dựng trên nền cao bằng đá cẩm thạch trắng. Một gian chính hình vuông sừng sững ở trung tâm, bao quanh là bốn gian khác nhỏ hơn một chút, ngoài ra còn có các tháp Lạt ma tròn xung quanh nó. Khu tháp lâm nhìn ra giữa những ngọn núi xanh

tươi tốt, và thân tháp màu trắng tỏa sáng lấp lánh như pha lê dưới ánh mặt trời.

Cảnh sát đặc nhiệm mặc thường phục nhanh chóng tiếp cận tháp lâm từ nhiều hướng.

Khu rừng rậm thoáng ẩn hiện một thân hình cường hãn.

"Cái tòa tháp cao nhất kia, dưới chân tháp có cung điện ngầm!"

Xe chỉ huy dưới núi gửi tin nhắn lên.

"Hắn ở đó!"

"Hắn đã đi vào!"

Một thành viên trong nhóm thì thầm vào micro.

Một bóng người mặc áo khoác màu xanh ngụy trang giống Lê Triệu Huy trong lóe lên, lướt qua bóng cây như một con báo, vọt vào lối vào của cung điện dưới lòng đất!

Cảnh sát đặc nhiệm bao vây tháp trung tâm, đứng ở cổng sắt ra vào hai bên, ra hiệu chuẩn bị tấn công.

La Cường nhìn lên những ngọn núi xung quanh, nghi hoặc, Lê Triệu Huy từ trước đến nay đều giỏi bắn tỉa trong rừng rậm, sao lại chạy vào cung điện dưới lòng đất của chùa? Chẳng lẽ đợi cảnh sát đổ nước xuống hầm chìm hẳn thành rùa sao?!

--

Hình ảnh chùa Bích Vân. Cái khu cao nhất có mấy cột xoắn xoắn là tháp lâm, mấy cái cột có vòng vòng xung quanh gọi là tháp lật ma,

kiểu Phật giáo của người Tây Tạng.

Chương nào cũng phải gào khóc cho anh Huy huuhu :((((((

Mà có ai để ý chú La càng ngày càng hèn theo em Quân không =))))

./.

-----oOo-----

Chương 105

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 105: Trận chiến kịch liệt trên tháp lâm

Chuyển ngữ: Andrew Pastel

Trung tâm chỉ huy ra lệnh trong tai nghe, một số cảnh sát đặc nhiệm đã rút súng tiến vào cung điện dưới lòng đất.

Cánh cổng nhỏ bằng sắt xác thực chỉ cho phép người ta cúi người đi vào, bên trong cảm giác ớn lạnh. Cách lối vào không xa, có rải rác các nhu yếu phẩm hàng ngày, quần áo cũ, khăn rách, đồ ăn đóng hộp rỗng, thức ăn thừa, thậm chí có cả dấu vết của khói và mùi khét trên tường gạch. Rõ ràng, đây chính là nơi ẩn náu của Lý Chiêu Huy, hẳn đã ở đây một thời gian.

La Cường đang cầm một cây súng trường, nòng súng quét qua những thứ bỏ lại một lượt, cẩn thận xem kỹ, các đường hầm tản ra tứ phía, bên trong mờ mịt không rõ ràng.

"Đừng vào trong."

La Cường đột nhiên gọi người trước mặt.

"Hắn sẽ không muốn đấu với ông đây ở cái nơi bẩn thỉu này."

La Cường nói xong, khịt khịt mũi, trong góc tường rõ ràng con có mùi hơi khai.

La Cường đứng đó suy nghĩ vài hai giây, trên sàn nhà có nhiều mảnh vụn và rác, nhưng thứ quan trọng nhất đã bị thiếu. Lê Triệu Huy là một tay súng chuyên nghiệp, đặc biệt giỏi chế tạo các loại thiết bị nổ hẹn giờ, tên này giấu vũ khí và đạn dược ở đâu? Túi

thuốc nổ đâu?

Chếch trên đỉnh đầu chọt vọng ra âm thanh nho nhỏ, La Cường đột nhiên ngẩng đầu lên, một chiếc hộp nhựa nhỏ rơi xuống giữa nhóm người, đèn đỏ trên hộp nhấp nháy bíp bíp bíp...

"Chạy!!!"

La Cường rống lên...

Vài người nhanh chóng lần lượt chui ra khỏi cánh cổng sắt nhỏ, sau lưng họ nổ một tiếng "bùm", cả tòa bảo tháp rung chuyển dữ dội, chuông trên tháp rung lên bần bật ...

Một số người bị sóng xung kích ném văng ra, một số người bị cháy, những người xung quanh chạy đến hỗ trợ dập lửa.

La Cường cũng không khá hơn nhóm cảnh sát, xoay người giơ súng lao ra khỏi làn khói, mặt bê bết một lớp máu do mảnh thuốc nổ xé toạc, mắt đỏ ngầu.

Trong micro người đối diện nghe được nổ mạnh, Thiệu Quân điên cuồng hét lên: "Lão nhị! Lão nhị !!!!!"

Một sợi dây thép bất ngờ xuất hiện phía sau tòa tháp. Lê Triệu Huy dễ dàng đứng trên một cái tháp nhỏ ở tầng hai nhờ sợi dây thép, từ họng súng xả ra một hàng đạn!

La Cường bay người tránh, băng đạn xả vào phiến đá dưới sàn, bắn tung tóe một mảng gạch và bùn đất phía sau lưng hắn! La Cường quay súng lại bắn đoàng đoàng hai phát. Lê Triệu Huy lơ lửng giữa không trung, lắc nhanh họng súng của mình. La Cường chỉ bắn trúng áo khoác tên này một cái, phát súng còn lại làm đứt dây!

Lê Triệu Huy rơi xuống đất, lăn lông lốc thoát ra khỏi tầm súng ngắm, chạy vọt vào tháp lâm.

La Cường cởi mũ lưỡi trai ra ném xuống đất. Cả hai sử dụng tòa tháp để giấu mình, giống như khi ở trong những khu rừng rậm, rượt đuổi nhau, bắn...

Cừu nhân gặp lại đổ mắt gườm nhau, mày chết hoặc tao chết, không có sự lựa chọn thứ ba.

Lê Triệu Huy không thể nào quên được cái đầu bị bắn vỡ sọ áp trên môi. La Cường cũng ghi thù phát súng suýt giết chết hắn trên bụng..

Cả hai không hề quan tâm đến những người khác, Lê Triệu Huy không quan tâm đến nhóm cảnh sát đó, hắn chỉ có mong muốn giết chết La Cường.

Tín đồ của thiên nhai bỏ mạng không quan tâm đến sống chết, chỉ biết giết kẻ thù, giết kẻ có nợ, còn thứ bảo vệ là danh dự và tôn nghiêm của một tay súng.

Lê Triệu Huy bắn, La Cường nghiêng đầu tránh, vài đường đạn đánh vào tháp để bằng ngọc bích trắng, vỡ vụn đá ra, khiến cho tháp đá hoàn mỹ bất hạnh bị những vết súng phá hỏng.

Chiếc áo khoác màu xanh xám của Lê Triệu Huy lộ ra cạnh tòa tháp, La Cường từ từ chạm vào, đột nhiên bắn, chiếc áo gió rơi xuống đất, không có ai!

Lê Triệu Huy xuất hiện từ phía sau của một tòa tháp Lạt ma tròn khác, tấn công La Cường, La Cường lăn đi né tránh ...

Cả hai liên tục đeo bám và rượt đuổi không ngừng, như hai con báo hoang dã và hung hãn trong rừng sâu, nhe đôi nanh khát máu mà lao vào xâu xé nhau.

Nhóm cảnh sát đặc nhiệm tiến vào đầu tiên đã được đưa đi cấp cứu, thêm nhiều thành viên trong nhóm cầm súng tiến vào vòng vây.

Lê Triệu Huy thấy tình hình không ổn, không muốn bị bao vây. Hắn

hung hăng trừng mắt với La Cường một cái rồi quay đầu bỏ chạy, nhảy khỏi tháp cao, chạy xuống núi!

La Cường xách súng lên, không buông tha.

Tình hình trên núi này tình hình hỗn loạn, du khách ở tiền viện thấy tiếng nổ, tiếng súng liên tiếp chạy tứ phía. Một số du khách hoảng sợ trốn trong sảnh chính, có người nấp sau bức tượng La Hán tạc bằng gỗ, có người nấp phía sau xe đẩy bán đồ ăn vặt, mẹ ôm con kinh hãi, những đứa trẻ khóc lớn. Các nhân viên mặc thường phục bận rộn sơ tán và trấn an quần chúng, nhóm bộ đội theo sau lần lượt bao vây toàn bộ Công viên Hương Sơn.

"Sơ tán đám đông đi!"

"Thu nhỏ vòng vây lại, vây quanh hắn!"

"Không cho hắn bắt con tin!"

Bộ chỉ huy liên tục gào lên trong micrô, xen lẫn với tiếng hét của Thiệu Quân: "Lão nhị?! Lão nhị, anh còn sống không?!"

Kẻ đào phạm dường như cũng không có ý định bắt cóc con tin. Đôi mắt hắn đỏ như máu, bức khí giết người chỉ phóng về phía La Cường.

Lê Triệu Huy xoay người ngồi bắn, La Cường nấp sau lư hương, bắt ngờ đá bay lư hương đồng, bay lên như đại bàng vồ vào tay cầm súng của đối thủ! Hai người cùng nhau ngã trên mặt đất lăn lộn, tất cả súng ống trong tay đều rơi xuống, xoay người đánh nhau, nhanh chóng lăn tròn thành một quả bóng.

"Mày bắn phát súng đó phải không?!"

"Có phải mày không?!"

Lê Triệu Huy rống lên hỏi.

"Bố mày bắn đấy!"

"Đó là phát súng chuẩn nhất đời bố mày!"

La Cường nghiêng răng đáp trả.

Từng quyền đâm vào da thịt, chân vút đá cao, hai người ngang sức nhau, đều đỏ bừng mặt, nhưng lúc này không ai nguyện ý lui bước, không ai chịu nhận thua.

"Tầm nhìn bắn tĩa, tầm nhìn!"

Người chỉ huy hét lên trong kênh.

"Bảo người của ông đừng bắn bừa bãi, đừng làm La Cường bị thương!"

Thiệu Quân cũng hét vào mũi chỉ huy phía Công an.

Thiệu Quân đột ngột quay đầu lại nhìn bố mình. Thiệu Quốc Cường cũng có mặt trên xe. Thiệu Quân gần như muốn hét lên với Lê Triệu Huy qua micro, thẳng ngu, thẳng ngu, phát súng mày so đo để bụng, phát súng giết chết Vuơ Bảo Xuyên, không liên quan đến La Cường!

...

Tay bắn tĩa đang mai phục cách đó không xa, nhưng không dễ bắn, hai người vờn nhau đánh rất sát, thế võ cực nhanh, bắn rất dễ sơ suất, bị thương người phe ta.

Lê Triệu Huy bị một cước đá văng ra, nhanh chóng bỏ chạy, hòa vào đám đông đang chạy tán loạn xuống núi. La Cường đuổi theo, đi qua một cái đền thờ, Lê Triệu Huy trong đám đông lấy từ trong túi ra một khẩu súng lục, quay đầu nhắm bắn! La Cường nhanh chóng theo bản năng nhào đến chắn trước người một đứa bé, nhanh chóng ôm nó về nơi có che chắn, lăn qua cánh cửa của quầy bán

thức ăn nhanh.

Đứng sau quầy bán đồ ăn, La Chiến dũng cảm bảo vệ dì Trình trong tay, lấy tay che đầu bác gái.

La Chiến bình tĩnh chỉ huy cả phòng đầy người gào thét, tất cả nằm xuống trốn đi! Hấn cảnh giác nhìn xung quanh rồi lấy điện thoại di động ra gọi cho Trình Vũ, nhưng không có ai trả lời, Trình Vũ chắc là đã ngủ quên trên xe rồi.

Dì Trình kinh hãi, lắc mạnh cánh tay của La Chiến: "Tiểu La, sao vậy, có chuyện gì vậy? Gia đình chúng ta đâu, tại sao lại bắn súng..."

La Cường ngẩng đầu lên.

La Chiến cũng ngẩng đầu lên.

La Chiến: "... Anh hai?!"

La Cường: "... Tam nhi?!"

Dì Trình: "....."

La Chiến kinh ngạc nhìn khuôn mặt đầy máu và bụi đất của anh trai mình: "Anh hai, sao.....sao anh chạy ra ngoài? Vừa rồi là ai bắn súng? Sao cảnh sát đầy khắp núi thế?!"

La Cường "Phụt" một tiếng phun ra một ngụm nước bọt đầy đất, nhướn mày nói: "Không phải bắt tao, bắt người khác!"

Dì Trình cẩn thận nhìn kỹ mặt La Cường, hỏi La Chiến: "Này, ai đây?"

La Cường hất cằm về phía dì Trình, thô cổ họng hỏi La Chiến: "Bà già này nhà ai vậy?"

La Chiến nói: "Đây là mẹ em."

La Cường mắt gần như rớt ra ngoài: "Mẹ mà? ... Mẹ mà mà tao không biết?!"

Dì Trình vung tay giải thích: "Tôi là mẹ chồng nó!"

La Cường trừng mắt nhìn La Chiến: "..."

La Cường đầy hung ác, đôi mắt như muốn nuốt chửng La tiểu tam nhi, nhai thật mạnh, thẳng nhóc này đúng là không thể trông mong gì, chuyên môn chạy đến nơi nguy hiểm nhất này, thật mẹ nó chẳng bao giờ để ông đây bớt lo được.

La Cường liếc La Chiến trắng dã cả mắt, tức giận đến mức không chịu được, gầm lên: "Cái thằng khốn kiếp này, nhanh đi bảo vệ "mẹ chồng" của mày đảng hoàng, nấp thật kỹ. Đừng chạy lung tung coi chừng đạn lạc!!! "

Ngay lúc La Cường xông ra, La Chiến từ phía sau túm lấy khuỷu tay hắn: "Anh hai, cẩn thận."

La Cường gỡ tay La tiểu tam nhi ra, lạnh lùng nói, "Lúc ông đây làm công việc, có thất thủ bao giờ chưa."

Trung tâm chỉ huy thông báo trong micro.

"Tất cả các đơn vị chú ý! Tất cả các đơn vị chú ý!"

"Kẻ tình nghi đã rời khỏi đám đông, rời khỏi đại lộ, đi vào con đường núi, và đang di chuyển đến gần hướng Hương Lô Phong!"

La Cường lao ra, chớp lấy khẩu súng trường từ một người trong đội đặc nhiệm rồi nhanh chóng lao vào rừng sâu ...

Đây thực chất là một tuyến đường do Lê Triệu Huy vạch sẵn.

Dẫn đối thủ đến chỗ tháp lâm, sử dụng thuốc nổ cho nhóm cảnh sát một phát cực mạnh, treo mình trên dây cáp xả đạn càn quét, rồi tìm cách thoát khỏi sự ngăn chặn cảnh sát, và cuối cùng lên vào rừng núi. Hắn sẽ giấu trước một cây súng trong rừng, sử dụng phương pháp dã chiến quen thuộc nhất của mình để chiến đấu một chọi một với La Cường.

Đây là trận địa mà hắn am hiểu.

Cũng là trận địa mà La Cường am hiểu.

Vào rừng núi, những người không quen du kích dã chiến chẳng khác nào bị mù, còn những người đã quen trong thì như có một cặp radar hồng ngoại trong rừng.

Từ chùa Bích Vân đến chân núi Hương Sơn, thỉnh thoảng có khách du lịch và người hành hương vội vã chạy xuống các bậc thang dưới sự hộ tống của các thành viên đội đặc nhiệm, còn trong khu rừng rậm bên cạnh đang trình diễn một cuộc rượt đuổi kinh tâm động phách. Hai con báo nhanh nhẹn lao trong khu rừng, né tránh và ngắm bắn, nước da màu đồng lộng lẫy mướt mồ hôi nóng, cả người bốc lên từng luồng nhiệt kiêu ngạo và khát máu..

Đôi giày da của Lê Triệu Huy giẫm lên những chiếc lá khô, từ từ đi vòng quanh cây tùng lớn, kiểm tra sợi vải bị cọ xát trên vỏ cây, cái mũi nhạy bén ngửi mùi của La Cường để lại, sau đó đột nhiên cúi xuống ngồi bần, La Cường sau bụi cây lẩn ra tập kích ...

Tại ngã ba đường, La Cường nằm úp sấp trên mặt đất, một bên má ép chặt vào mặt đất, lắng tai nghe phán đoán vị trí của đối phương.

Không có âm thanh nào cả.

La Cường đột nhiên phát hiện, giơ họng súng bắn lên trời!

Lê Triệu Huy nhảy xuống từ một cây tùng lớn...

Đôi giày nặng trĩu với sức mạnh kinh hoàng đập thẳng vào vai và cẳng tay của La Cường bầm tím, mắt La Cường đỏ ngầu lên.

Năm đấm sắt bất khả chiến bại của La Cường bổ nhào vào bụng Lê Triệu Huy, đấm hấn văng vào bụi cây!

Bên tai Lê Triệu Huy thoáng qua những gì Hồ Nham từng nói, anh không được phép làm tổn thương anh ấy, anh không thể làm tổn thương anh ấy... Ngọn lửa ghen tuông không thể giải thích được khiến hấn giãy giụa điên cuồng!

Cũng đã không thể rõ là vì cái gì. Có còn thực sự là để quang minh chính đại theo nghĩa khí giang hồ mà rửa thù cho đại ca không? Hay là xuất phát từ những quán quýt si mê không thể bộc lộ ...

Lê Triệu Huy đang đánh một trận sinh tử, dù hấn gửi cho tiểu hồ ly một hộp nho, hay lúc ôm tiểu hồ ly liều chết mà triền miên kia, hấn cũng không định hôm nay sẽ còn sống mà chạy ra ngoài.

Mà La Cường cũng đấu tranh cho nửa sau của cuộc đời hấn, bản án mười ba năm của hấn; đối với Mạn thâu, hấn phải lấy hết cái mạng già này để giết Huy Tử, đổi cho hấn và Mạn thâu được tự do trước 13 năm!

Lê Triệu Huy nôn ra một ngụm máu, bỏ chạy vào một con đường vào sâu trong rừng hơn, hấn ta bị nhiều đòn vào ngực và bụng, có thể bị nội thương.

La Cường nhạy bén cảm nhận được sơ hở của đối thủ, cầm súng theo dấu chân Lê Triệu Huy.

Một thành viên của đội đặc nhiệm chui ra khỏi bụi cây, chậm rãi tiến lên, phát hiện dấu ủng da trong bụi cây cách đó không xa, trông có vẻ như kẻ tình nghi đã ngã xuống đất, bị thương nặng.

Người đó quay đầu ra hiện cho đồng đội cùng tiến lại gần, La Cường phát hiện có gì đó không ổn, muốn ra hiệu ngăn cản, đã quá

muộn!

"Đừng đến đó!"

"Hắn đang giở trò!"

La Cường gầm nhẹ ...

Động tác tay và tiếng gầm của hắn làm lộ nơi hắn núp, bất ngờ lửa lóe lên từ một góc cực kỳ bí mật từ hướng hoàn toàn ngược lại, tiếng bốp nghẹt của đạn bắn tia xé gió rít lên, ngay lập tức là tiếng viên đạn xe thịt ghim vào người La Cường!

Đầu kia của micro siêu nhỏ, tất cả mọi người trong xe chỉ huy đều nghe thấy âm thanh kỳ dị rợn người của tiếng xương thịt bị cắt, xé nát, nổ tung, nghiền nát, tiếng máu tươi bắn ra tung tóe.

Thiệu Quân: "La Cường ?! La Cường !!!!!!!!!!!!!!!!"

Trần Xử: "....."

Cục trưởng Thiệu: "La Cường?! Cậu còn sống không?!"

"A!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!"

Thiệu Quân đột nhiên gầm lên, môi run rẩy, mắt rối bời.

Thiệu Quân quay đầu lao ra khỏi xe chỉ huy, Thiệu Quốc Cường không ôm con trai lại, mà lấy súng trong túi ra ném tới, "Lấy súng của bố con đi!" ...

La Cường trong nháy mắt tránh một phát đạn chí mạng. Đạn găm vào xương quai xanh, công phá, nghiền nát chiếc micro thu nhỏ do các nhân viên bí mật của cục Quốc an lắp trên xương quai xanh của hắn.

Chiếc micro kim loại nhỏ này đã cứu mạng hắn. Nếu viên đạn này

lệch lên một inch thì sẽ trúng ngay vào động mạch cảnh, xuống một inch thì là phổi, nhưng nó lại ghim vào thứ còn cứng rắn hơn cả thép trên xương quai xanh La Cường. Viên đạn xé thịt găm vào xương, máu tuôn ra kèm với đau đớn kịch liệt, loang lổ đỏ hết cả ngực hẳn.

.....

--

A aaaaa hai người có thôi bắn nhau đi được không huhuhuhuhu

./.

-----oOo-----

Chương 106

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 106: Cáp treo kinh hoàng

Chuyển ngữ: Andrew Pastel

Xung lực cực lớn của cú bắn khiến La Cường ngã người ra sau, máu bùng lên mặt, cổ và toàn thân.

Đau cơ đau thịt không đau bằng đau xương, viên đạn găm vào xương quai xanh thô to, cảm giác như có ai đang lấy cưa cưa từng khúc xương hần, đau đến mức hai mắt tối sầm.

La Cường tuôn ra một tràng chửi rửa trong miệng, mỗi một hơi miệng vết thương đều phun ra một cục máu.

Lê Triệu Huy thật sự giỏi. La Cường đời này chưa từng bị cùng một người cho ăn mệ đến hai lần, vậy mà đã bị ăn hai phát đạn từ thằng nhóc này. Vết thương ở bụng dưới xăm Tiểu hắc long rồi, cái này nhất định phải xăm hình màn thầu.

"Mẹ nó, thằng chó đẻ ..."

"Tao ... hôm nay ... nhất định giết mày..."

La Cường chửi bới, xốc ống quần lấy một con dao giấu trong cổ chân ra.

Hắn dùng tay sờ soạng, kéo mở cổ áo, hàm răng cắn mạnh vào áo, chọc con dao vào xương quai xanh đau đớn ...

La Cường cạy viên đạn ra, viên đạn đồng dính theo một khối máu thịt mơ hồ.

Hắn rắc một nắm bột cầm máu lên cổ, dựa vào gốc cây thờ dốc, bên tai là mấy cành sát nằm trong bụi cây gọi về bộ chỉ huy, La Cường bị thương, La Cường trúng đạn! Kẻ tình nghi tiếp tục bỏ chạy về phía đỉnh Hương Lô! Yêu cầu lực lượng hỗ trợ!

Nắng chiều chiếu xuống mặt đất, ánh nắng như từng chùm sợi vàng len lỏi vào khu rừng lá kim, chiếu lên mặt La Cường.

La Cường xé một miếng thuốc, bỏ lá thuốc vào miệng nhai ngấu nghiến, cố kìm cơn đau bằng nicotin và morphin có trong thuốc. Hắn cầm súng lên, nhảy ra khỏi chỗ nấp, lần theo dấu chân Lê Triệu Huy chạy trốn, nhanh chóng truy đuổi ...

Toàn bộ chùa Bích Vân rỗng rỗng, du khách sợ hãi bỏ chạy. Khu thắng cảnh Hương Sơn cũng đang lần lượt bị phong tỏa. Bộ chỉ huy hú hét trên bộ đàm yêu cầu bảo vệ sự an toàn của người dân, tránh thương vong quy mô lớn .

La Cường đuổi theo những vết máu do Lê Triệu Huy để lại trên cỏ và vỏ cây trên đường trốn chạy.

Hắn biết rằng đối thủ của mình cũng đang bị thương, không thể chạy nhanh hay chạy xa.

Hắn trong rừng cây bên đường núi ẩn nấp, truy tung, trên bậc thang đá đường núi, từng đoàn du khách chạy trốn cùng gia đình, tất cả đều hỗn loạn.

La Cường cũng hơi lo lắng, tình huống xấu nhất hôm nay là Lê Triệu Huy bắt con tin và chống lại lệnh bắt, hoặc cầm súng xả đạn giết người vô tội, kéo một nhóm người chết chung.

Nhưng người này rõ ràng không có ý định làm điều này ngay từ đầu. Mục đích cuối cùng của Lê Triệu Huy là giết hắn, so tài sức chiến đấu, không có người khác trong mắt hắn, sống chết gạt sang một bên, đầu đuôi rõ ràng là một cuộc tắm máu bỏ mạng.

La Cường chỉ suy nghĩ một lúc, rất nhanh cũng yên tâm trở lại. Huy Tử và hắn là cùng một loại người, từ giang hồ mà ra. La Lão nhị hắn năm đó cũng từng rơi vào thiên la địa võng của cảnh sát, nhưng cũng quyết chỉ một mình mình bỏ mạng. Tính khí cường hãn và niềm kiêu hãnh không cho phép những người như bọn họ dùng phụ nữ, người già hay trẻ con để đỡ súng cho mình. Không phải vì mạng người trân quý, mà là bởi vì không có cái ý nghĩ tham sống sợ chết hèn hạ trong đầu, sinh ra là đàn ông, chết đi cũng phải như một thằng đàn ông. Những gì Lê Triệu Huy đang bước đi bây giờ cũng chính là bước đường cùng mà hắn đã đi vào khi ấy ...

Khu thắng cảnh Hương Sơn vừa bước vào mùa cao điểm với lễ hội Thanh minh, rất đông khách du lịch. Từ đỉnh chính xuống chân núi được nối với nhau bằng cáp treo, đường cáp treo thoát ẩn thoát hiện giữa những ngọn cây rậm rạp.

Dòng du khách chờ đi cáp treo xếp hàng rồng rắn nhiều vòng, nhiều người xếp hàng gần hai tiếng đồng hồ. Khi các nhân viên nhận được thông báo từ cảnh sát rằng họ muốn sơ tán người dân, hầu hết các du khách đều không muốn rời đi, không chịu xuống núi.

"Chúng tôi xếp hàng hai tiếng rồi, xong mấy người nói với tôi cáp treo không mở?"

"Chúng tôi đến từ nơi khác, chưa bao giờ đi cáp treo Hương Sơn! Đường xa như vậy, ngày tháng năm nào mới có lại một chuyến đến thủ đô? Mấy người làm dịch vụ như thế này sao!"

"Không thể không mở! Chúng tôi muốn đi cáp treo !!!"

.....

Một bóng người mặc màu xanh ngụy trang xuất hiện trên đỉnh núi với một khẩu súng trên tay, đám đông ngay lập tức hỗn loạn, phụ nữ la hét.

La Cường theo Lê Triệu Huy chạy lên đỉnh núi, toàn thân đổ bưng, vạt áo phía trước loang lổ vết máu, trông giống như một pho tượng La sát đẫm máu chạy ra khỏi La Hán Sơn chùa Bích Vân được tôi luyện với lửa. Một vài đứa nhỏ thấy La Cường sợ hãi đến phát khóc ...

Đỉnh Hương Lô cứ thế náo loạn, đầu người chen chúc. Những nhân viên mật vụ giữ gìn trật tự bị đám đông vây quanh không dám bắn sợ đạn lạc, cảnh sát vũ trang gần như bị áp đảo bởi người đang ôm đầu bỏ chạy.

...

Dưới chân núi cũng nghe thấy tiếng hỗn loạn từ đỉnh núi.

Lê Triệu Huy chen chúc trong đám đông, La Cường cũng bị kẹt cứng, đám đông trước mặt còn đông hơn hành khách trên máy chiếc xe buýt vào giờ cao điểm lúc 6 giờ tối nữa, hoàn toàn bị lèn đến bất động.

Lê Triệu Huy quay đầu lại nhìn vị trí của La Cường, đột nhiên dùng sức đẩy đám đông ra, chạy lên lối vào cáp treo. Nhóm du khách trước đó còn chưa tới chân núi, đường dây vẫn chạy, Lê Triệu Huy nhảy lên cáp treo, để cáp treo chở hắn đến thung lũng rậm rạp cây.

"Hắn đang ở trên cáp treo!"

"Hắn đi xuống!"

"Tất cả các đơn vị ở cổng vào công viên chú ý! Kẻ tình nghi đang đi xuống!"

Nhưng lúc này trung tâm chỉ huy không thể tìm thấy vị trí của La Cường, thiết bị định vị vệ tinh trên người của La Cường đã bị phá nát cùng với hệ thống liên lạc nội bộ.

Có người trên xe chỉ huy lầm bầm: "Khốn nạn, lúc này La lão nhị đã

chui vào lùm cây bỏ chạy rồi."

Thiệu Quốc Cường cau mày, đột nhiên khó chịu, không cả nể vắn lại: "La Lão nhị tính tình thế nào? Hắn lúc này đang tính chạy trốn à? Bị bắn mà không bắt cho bằng được tên bắn hắn trở về, hắn không phải là La Cường! "

Mặc dù Cục trưởng Thiệu không lẫn lộn giang hồ với La lão nhị, nhưng ông tin rằng mình hiểu rõ La Cường ít nhất hơn những tên trong xe chỉ huy kia.

La Cường không đi sâu vào khu rừng nhỏ, hắn phóng lên một buồng cáp treo khác phía sau, trượt xuống thung lũng theo Lê Triệu Huy.

Giữa hai người cách ba buồng cáp treo khác, dây cáp khóa và thiết bị máy móc bị kẹt một chút. Lê Triệu Huy quay đầu lại, giơ tay tấn công, La Cường ần nấp, đạn keng keng bắn trúng cột kim loại của cáp treo.

La Cường ổn định tầm ngắm, nhắm vào kẻ phía trước. Hắn không dám bắn bừa, phía trước có rất nhiều khách du lịch ngồi trên cáp treo, ai cũng co ro trong buồng cáp ôm đầu sợ hãi.

Qua tầm ngắm của súng trường, La Cường bất ngờ nhìn thấy người mình quen thuộc nhất đang trong một buồng cáp treo hướng đi lên núi.

Thiệu Quân cầm súng, sắc mặt tái nhợt nghiêm nghị, tay trái đỡ cổ tay phải để giữ thẳng bằng. Anh và La Cường đồng thời nhắm vào đối thủ, muốn đồng loạt tấn công từ các hướng khác nhau. Lê Triệu Huy chắc chắn không thể chạy được.

La Cường giật mình muốn mắng người.

Mẹ kiếp!

Màn thầu lớn!

Chuyện đéo gì thế này? Thằng nào bảo em đi vậy? ! Có khác nào hành ông đây đến chết không ...

Lê Triệu Huy nhận ra hắn đang bị tấn công hai chiều, lập tức quay đầu liếc nhìn La Cường, ánh mắt lóe lên. Đột nhiên hắn nâng nòng súng, bắn thẳng vào dây cáp treo đang căng ngang trên đầu!

Tiếng đạn va chạm vào cáp kim loại phát ra âm thanh nhức nhối, cả đường dây rung chuyển bần bật, dây thừng phát ra những tiếng cạch cạch cực kỳ kinh khủng, tất cả các buồng cáp còn lơ lửng trên không giữa sườn núi thét rống như đến tận thế...

(anh Huy ơi em yếu tim đó :((()

Những người thét lên bao gồm cả Thiệu Quân, ngã xuống là vực sâu thăm thẳm. Vào thời khắc sinh tử, một người bình thường sao không sợ chết cho được. Còn hai con người duy nhất không la lên một tiếng nào là Lê Triệu Huy và La Cường thì mạch não thuộc dạng không giống người bình thường rồi.

Mạch hồng, cáp treo hồng, tất cả cáp treo không di chuyển được, mắc kẹt lưng chừng núi, buồng cáp treo lơ lửng trên cao giữa rừng cây, lắc lư kinh hoàng.

Lê Triệu Huy chỉ bắn một phát, không định giết hết tất cả mọi người trên dây.

Người này dường như chỉ muốn dừng cáp treo, tại sao?

Giây tiếp theo, La Cường đột nhiên hiểu ra.

Lê Triệu Huy quay súng ra sau lưng, bước lên ghế, đùi lấy đà, giang hai tay ra như đại bàng, nhảy mạnh xuống thung lũng!

" A A A A A!!!!!"

La Cường rống giận đâm vào thanh sắt.

Cả hắn và Thiệu Quân đều trơ mắt nhìn Lê Triệu Huy nhanh chóng nhảy xuống ngọn cây, sau đó đột nhiên bung ra một chiếc dù nhỏ màu xanh lá cây nguy trang, hướng về khu rừng rậm, bóng dáng của hắn nhanh chóng biến mất trong bóng tối ...

La Cường bị mắc kẹt trên cáp treo, mắng Thiệu Quân, chửi má nó, muốn nhảy qua cáp treo của Thiệu Quân, túm lấy cái màn thầu lớn cắn mấy cái. Hàng ngàn trường hợp, hoàn toàn không nghĩ đến tên khốn đó còn có một cái dù quân trang nhỏ giấu trên người để nhảy dù trong tình huống nguy cấp ...

Trên con đường núi Hương Sơn, La Chiến bảo vệ dì Trình chạy xuống núi theo dòng người.

Tại chân núi, cảnh sát đã sơ tán đám đông và phương tiện giao thông trong bãi đậu xe.

Đường Hương Sơn, Hải Điện, Hồ Nham đang ngồi trong một chiếc taxi chạy quá tốc độ, mặt ló ra ngoài cửa sổ.

"Bác tài ơi, có thể lái nhanh hơn được không..."

Tài xế cũng là người địa phương: "Còn nhanh? Tông người chết thì sao?!"

Hồ Nham sắc mặt tái nhợt. Hắn biết nơi này, hắn biết hai người đàn ông không sợ chết ấy, hôm nay, tại đây, phải có một người nằm xuống.

Hồ Nham chỉ muốn xem, ai là người bỏ mạng ... y không nói cho cảnh sát biết tất cả sự thật, ngày hôm đó khi Lê Triệu Huy ôm y, hôn lên cổ, lên lưng y từ trên xuống dưới trong tiệm cắt tóc nhỏ, Lê Triệu Huy đã tháo mặt dây chuyền ngà voi trên cổ nhét vào tay y trước khi rời đi.

Trung tâm chỉ huy bị mất vị trí của mục tiêu. Rất đông cảnh sát đặc nhiệm tiến về phía thung lũng tiến hành quét thăm sâu trong rừng rậm, lúc này họ cho rằng nghi phạm hẳn là chạy vào núi, kẻ này không dám tới chỗ đông người.

"Nghi phạm đang nhảy dù xuống thung lũng!"

"Chiếc... chiếc ồ... Vẫn treo trên cành cây, nhưng người đã không còn nữa!"

Trong bãi đậu xe, Trình Vũ bị đánh thức bởi tiếng gõ cửa sổ, miễn cưỡng lèm nhèm mở mắt.

"Phong tỏa, lái xe đi, lái đi! Đi ngay!"

Cảnh sát trật tự hét vào mặt anh.

"Tại sao lại phong tỏa? Có chuyện gì vậy?"

Trình Vũ thò ra ngoài cửa sổ xe và cau mày hỏi.

"Bảo đi thì mau đi đi. Đừng nói nhảm, một hai câu không nói hết tình hình được đâu!"

Có tiếng súng trên cáp treo, Trình Vũ mắt từ từ trợn to, giật mình...

Trình Vũ giật lấy điện thoại hét lên: "La Chiến? La Chiến anh ở đâu? Mẹ mình ở đâu?"

La Chiến ở bên kia điện thoại hét lên: "Anh đang ở lưng chừng núi, mẹ ở đây, không sao đâu, anh và mẹ đều không sao, anh sẽ xuống ngay!"

Thừa Vũ cắn răng, khởi động xe, lao thẳng về phía cổng công viên.

Cảnh sát phía sau đuổi theo hét lên, "Này, anh kia, đi đâu vậy ?!"

Trình Vũ đang đi đón bác gái. Rõ ràng là có chuyện gì đó không ổn trên núi. Ai đó có súng, chắc chắn sẽ làm bị thương những người vô tội. La Chiến vẫn ở trên núi, mẹ anh vẫn ở trên núi, làm sao anh có thể để lại mẹ cho La Chiến mà tự mình chạy trốn cho nhanh được?

Nhưng chỉ trong vài giây, Trình Vũ đang định mở cửa bước xuống xe, một nòng súng lạnh lẽo đè lên đầu, đẩy anh trở lại vị trí lái xe.

Trình Vũ bất động.

Lê Triệu Huy bước lên xe, ngồi ở ghế sau, nòng súng đè lên đầu Trình Vũ. Hắn mồm miệng lạnh như băng, không nói một chữ dư thừa: "Lái xe."

Trình Vũ vẫn không nhúc nhích, không phản kháng, vô cùng bình tĩnh. Anh không có súng, đối thủ thì cầm súng trong tay, kháng cự là tự chết.

Trình Vũ hỏi: "Anh là ai?"

Lê Triệu Huy: "Tao bảo mày lái xe."

Trình Vũ: "Đi đâu?"

Lê Triệu Huy: "Thiên An Môn."

Trình Vũ: "Anh tới quảng trường Thiên An Môn à?"

Lê Triệu Huy lạnh lùng, giọng nói không chút dao động: "Mày có lái xe không? Nói thêm một câu nữa, bố mày bắn."

...

Trình Vũ rất nhanh đã hiểu. Thật tình cờ, tên khốn đang trốn chạy này lại vào ngay xe của anh.

Đột nhiên, lòng anh trở nên bình tĩnh. Tay súng đã ở trong xe của

anh. Nói cách khác, mẹ anh ta và La Chiến đều an toàn, sẽ không bị thương ...

Trình Vũ đưa hai tay lên vô lăng để người phía sau nhìn thấy, sau đó từ từ đưa một tay lên chỉnh kính chiếu hậu.

"Làm gì?"

Nòng súng khẽ động sau đầu.

"Kính chiếu hậu bị lệch, tôi chỉnh lại..."

Trình Vũ nói chậm rãi. Bằng cách vờ điều chỉnh gương chiếu hậu, anh nhận ra khuôn mặt của kẻ kia trong gương.

Vài ngày trước, văn phòng thành phố đã gửi lệnh truy nã tới tất cả các đồn cảnh sát trong thành phố, trong đó có tên, thông tin và chân dung của nghi phạm. Người ngồi ở ghế sau xe dính đầy máu và bụi, trên mặt được sơn màu rằn ri, nhưng đường nét trên xương mày và gò má của một người rất khó che giấu. Chỉ cần nhìn thoáng qua, đôi mắt hợp kim titan sáng loáng của Trình Vũ đã nhận ra, khuôn mặt dài và gầy, hốc mắt sâu và xương mày nhô cao. Người đàn ông này chính là tên tội phạm bị truy nã Lê Triệu Huy.

Lê Triệu Huy không bắn Trình Vũ. Hắn nghiêng đầu phun ra một búng máu bọt, bị La Cường bị đánh mạnh, hắn cần tìm một tài xế để lái xe thay.

Cả một bãi đậu xe lớn, hàng trăm chiếc xe hơi, Camry, Corolla, Xiali, Jetta, X5, Cruiser đủ loại ... Lê Triệu Huy liếc một phát chọn ngay chiếc xe to nhất và bắt mắt nhất. Cũng đúng thôi, chiếc Cayenne của La lão bản thật phô con mẹ trương sự giàu có của mình.

Loại xe này thường được các sếp lớn công ty sử dụng, chở các sếp đến công ty hay đi gặp đối tác, tài xế trông xe rồi ngủ quên trên xe. Lê Triệu Huy nghiệm nhiên cho rằng người ngủ trong xe chỉ là một tài xế bình thường. Loại người này quý trọng mạng sống, dù sao

chiếc xe cũng không phải của mình, không đáng hy sinh mạng sống vì ông chủ.

Lê Triệu Huy làm sao có thể đoán được, trong xe chính là vị phó đồn trưởng trẻ tuổi của sở cảnh sát Hậu Hải sắp được thăng chức cuối năm nay. Những cảnh sát đuổi theo hắn trên núi vừa rồi chỉ có thể coi là đàn em của Trình Vũ về mặt thâm niên.

Trình Vũ cũng trân trọng cuộc sống của mình, nhưng anh thậm chí còn trân trọng chiếc xe này hơn.

Cayenne này là quà cưới của La Chiến tặng cho anh, ông chủ La mang theo lễ vật vui vẻ bước vào nhà họ Trình, chiếc xe mới lái được một năm, còn mới tinh, bảo dưỡng rất cẩn thận.

Hơn nữa, giá đến hơn hai triệu tệ đó. La Lợn ở nhà anh đi sớm về trễ, bận sắp mặt mới kiếm được số tiền đó, mấy người nghĩ là dễ dàng lắm à?!

--

(* *Porsche Cayenne của La Lợn*

Trời ơi người vốn sợ đi cáp treo như tôi đọc chương này muốn đá ra máu :((((((

-----oOo-----

Chương 107

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 107: Cảnh sát đặc nhiệm ra tay

Chuyển ngữ: Andrew Pastel

Lúc Trình Vũ khởi động xe, Lê Triệu Huy nhận thấy người lái xe có một tay không linh hoạt, cố chuyển cần số bằng lực cổ tay.

"Cho mày mười lăm phút lái xe đến Quảng trường Thiên An Môn."

Lê Triệu Huy nói.

"Anh không tính tắc đường sao? Đường ở Bắc Kinh mà anh nghĩ giống đường cao tốc liên tỉnh à?"

Trình Vũ liếc nhìn trong kính chiếu hậu.

"Kẹt xe tao ném mày ra ngoài dọn đường."

Lê Triệu Huy lạnh lùng.

Trình Vũ không nhiều lời nữa, nhấn ga, bẻ lái, nhanh chóng lái xe ra khỏi bãi đậu xe.

Trên cáp treo lưng chừng núi có hai ông lớn lưng lờ trong hai buồng cáp, một đường lên một đường xuống, cả hai đối mặt nhau hơn chục mét, mở âm lượng lớn hết cỡ mắng nhau.

La Cường: "Mẹ nó anh nói với em thế nào? Ai cho em lên!"

Thiệu Quân: "Em lo lắng cho anh, tới cứu anh!"

La Cường rống lên: "Cứu ông đây con mắt em đó! Em bớt gây phiền phức, chạy lung tung được không hả!"

Thiệu Quân đột nhiên cảm thấy âm ức, nước mắt gần như trào ra, anh gầm lên, "Anh bị thương !!!"

"Em nghe được hết!!!"

"Em nghĩ anh con mẹ nó bị bắn rồi, em nghĩ anh đã chết !!!"

Đôi mắt Thiệu Quân đỏ hoe, anh bĩu môi, lau mặt thật mạnh ...

La Cường ấn chặt vết thương chảy máu đau đớn, hung hăng mắng mỏ vận may, hấn thật sự thất vọng vì để Lê Triệu Huy chạy mất, không lập được công, còn bản án 13 năm tù thì sao? Còn Mìn thâu thì sao? ...

Tai nghe của Thiệu Quân có người gọi đến.

Thiệu Quân hần học hét vào micro: "Kẻ tình nghi đã bắt con tin?"

Thiệu Quân ngẩng đầu hét về phía La Cường: "Lê Triệu Huy cướp một chiếc Cayenne chạy vào thành phố!"

La Cường vừa nghe chân mày đã nhíu lại, lẩm bẩm: "Má nó ... Lẽ nào là xe của Tam nhi?!"

Thiệu Quân ở khoảng cách hơn mười mét hét lên: "Tam nhi nào? Cậu ba nhà anh đâu có ở đây!"

La Cường tức giận gầm lên: "Vừa rồi anh gặp Tiểu tam nhi ở chùa Bích Vân, nó đang đi với mẹ chồng nhà họ Trịnh, Tam nhi đang ở trên núi đây!"

Thiệu Quân ngạc nhiên: "Vậy ai là con tin của Huy Tử?!"

Cả hai nhìn nhau từ xa, đột nhiên cùng phản ứng ...

Trình Vũ là một cảnh sát, anh biết rõ nhất tình huống này.

Tất nhiên anh không thể điều khiển xe chạy về Thiên An Môn. Hôm nay dù anh phải lái xe lên đỉnh núi, lao xuống vách núi cùng đồng vụ quy tận với tên tội phạm bị truy nã cũng không thể đến quảng trường Thiên An Môn. Nghi phạm có súng, loại chuyện này không phai trước đây chưa từng xảy ra, 17 người thiệt mạng trong "Vụ xả súng ở Kiến Quốc môn" (*) gây chấn động Trung Quốc và nước ngoài hơn một thập kỷ trước còn rõ ràng trước mắt. Những gì Trình Vũ phải làm là giảm thiểu tối đa thương vong và tác động của vụ tai nạn, dù phải lấy mạng đổi hôm nay.

Trình Vũ đột ngột đổi hướng, chỗ ngã ba đường không đi hướng đi vào thành phố, quay đầu lao thẳng lên một con đường núi ngoằn ngoèo.

Lê Triệu Huy thấy không ổn, gầm lên: "Mày lái đi đâu vậy?!"

Trình Vũ hừ lạnh một tiếng: "Đi đường này để không bị tắc đường..."

Trình Vũ nhìn xung quanh tính toán tình hình đường núi, rồi đột ngột mở "cơ quan".

Cái gọi là cơ quan là thực chất là một thiết bị hoàn toàn tự động gắn kèm thêm trên xe, có thể dùng để mở cửa và cốp xe từ bên ngoài hoặc bên trong xe bằng điều khiển từ xa. La Chiến lúc đưa xe cho anh thì hào hứng cả buổi, bé yêu à, tay phải em cử động không tiện mà đúng không? Sau này cảnh sát nhỏ em có mang đồ, không cần phải dùng tay để mở cửa cốp, chỉ cần bấm điều khiển từ xa, "Bah--", cửa sẽ tự mở!

Trình Vũ thấy như ném tiền qua cửa sổ, nhưng anh không ngờ nó cũng có ngày có ích.

Trình Vũ rất nhanh trí, từ gương hậu xác nhận đối phương không thất dây an toàn, lập tức đã nghĩ biện pháp đối phó.

Trình Vũ mặt không đổi sắc, đạp mạnh chân ga, Lê Triệu Huy đột nhiên ngửa ra sau vì quán tính, cánh cửa một bên đột nhiên bật ra! Trình Vũ dùng một tay bóp mạnh vô lăng, tăng tốc và bẻ lái đột ngột, khiến cả chiếc xe xoay một vòng một trăm tám mươi độ!

Bánh xe trượt trên đường nhựa phát ra một âm thanh cọt xát sắc bén như sắp nổ tung ...

Trình Vũ quay đầu xe rất ác, gầm xe SUV cao rất dễ bị lật nghiêng. Bánh trước và bánh sau một bên xe nhấc hẳn lên khỏi mặt đất, chiếc xe gần như lao xuống vực.

Súng của Lê Triệu Huy nháy mắt rời khỏi tay, hắn bay ngang ra khỏi xe ... Hắn ngạc nhiên nhìn Trình Vũ lần cuối, bắt gặp Trình Vũ quay đầu lại ném cho hắn ánh mắt rất bình tĩnh và sắc bén ...

Lê Triệu Huy ngã ra khỏi xe, lăn trên mặt đất, Trình Vũ phanh gấp, lùi xe, sau đó đạp ga, quay lại rất gọn gàng tông vào hắn, hành động nhanh chóng dứt khoát khiến Lê Triệu Huy có chút bối rối, người này là ai?!

Lê Triệu Huy lật người nhảy lên tránh cú tông của Trình Vũ, cản xe va chạm vào xương hông của hắn, suýt khiến hắn bị bánh xe cán nát như.

Hai mắt hắn đỏ lên, hắn quay lại lấy thứ gì đó từ đôi ủng da của mình, đập vào cửa kính ô tô một cách chính xác!

Đó là một con dao thủy tinh nhập khẩu rất sắc bén, hắn chọc con dao vào kính chắn gió phía trước của Cayenne bằng lực bên trong cổ tay. Trình Vũ đột ngột ngồi xuống né tránh, xe mất lái lao qua vách núi, cửa xe gần như mở toang. Choang một tiếng, toàn bộ kính chắn gió phía trước vỡ nát, những mảnh kính vỡ to bằng đồng xu bắn tung tóe khắp người, trong xe hỗn độn ...

"Khờ con mẹ mày! ... Thằng khốn nạn!"

Trình Vũ hiếm khi đổ mặt tía tai chửi thề thô bạo, cả người dính đầy những mảnh kính vỡ.

Anh chửi là vì Lê Triệu Huy đâm bể kính, đầu xe cũng bị đập vỡ. Hai triệu tệ lận đó, trước khi đi quên hỏi La Lợn ỉ, xe này có mua bảo hiểm tai nạn đường hoàng không?!

...

Trình Vũ đập mạnh vào cửa xe, cả người hai mắt đều đỏ lên, nghiêng rặng nghiêng lợi, nhanh chóng lao vào đánh nhau.

Lê Triệu Huy có những cú đấm cương quyết, Trình Vũ có đôi chân mạnh mẽ. Lê Triệu Huy cố gắng đánh gần và áp sát, còn Trình Vũ cố gắng hết sức để đẩy đối thủ ra xa.

Các tay súng bắn tỉa sẽ từ từ tiếp cận từ xung quanh, Lê Triệu Huy biết điều đó, và Trình Vũ cũng biết.

Trình Vũ đá vào chỗ sơ hở trên xương sườn của đối phương, ra một đòn chân dữ tợn, ánh mắt lạnh lùng khốc liệt, mày đen mặt trắng tàn nhẫn không một chút nương tay. Những đòn đánh cùng với khí thế bức người này là đang muốn đối phương không còn khả năng chống cự trong vòng vài đòn đá. Đến bây giờ Lê Triệu Huy mới biết đây là sai lầm chết người nhất mà hắn đã mắc phải ngày hôm nay, thậm chí còn phá hỏng toàn bộ kế hoạch của hắn!

Hắn đã lên nhầm xe.

Nếu người đàn ông tuấn tú lạnh lùng trước mặt không đi cùng với hắn, không làm cái nghề đó, không dùng chân đạp vào đầu hắn, thì họ Lê hắn đã hoàn thành công việc báo oán giang hồ của mình rồi.

Rất đông cảnh sát trật tự đứng bên ngoài giăng dây cách ly màu cam đỏ, chặn đám đông đứng bu đen bu đỏ xung quanh. Dạo gần đây mấy người hóng hớt này thật sự không tiếc mạng mình mà,

nhưng thật sự hai cái vị đầu gấu đang chân đao chân thương đánh nhau bặt mạng này quá hấp dẫn.

Những khách du lịch chạy nạn xuống khỏi núi đã tập hợp đông đúc ở ngã tư, trong đám đông, La Chiến vừa nhìn đã thấy, choáng váng đầu óc.

"Má nó đừng bắn bậy!"

"Đừng làm hại Trình Vũ nhà tôi!!!"

La Chiến lao qua đám đông như điên, cố gắng vượt qua dây giới nghiêm, nhưng bị cảnh sát tóm chân tay chặn lại ...

La Chiến tận mắt nhìn thấy, đầu chiếc xe sính lẽ mà hấn tặng cho chàng cảnh sát đẹp như hoa nhà hấn đã bị vỡ vụn kính vỡ, đậu chên vênh trên đường núi, những tay súng bắn tỉa ẩn nấp sau những tòa nhà cao tầng và hầm xe ven đường, còn vợ hấn đang dưới họng súng quyết đấu một trận với tên đạo tặc. Khuôn mặt hoàn hảo của Trình Vũ lạnh như một tác phẩm điêu khắc bằng băng, ánh mắt bình tĩnh, đây là biểu cảm của anh mỗi khi tham gia vào một trận chiến khốc liệt cựa cả tính mạng.

La Chiến không biết lúc đó anh trai mình cũng đang ở hiện trường.

Các thành viên đội đặc nhiệm ném dây thừng từ bên dưới để đưa hai người bị mắc kẹt trong cáp treo xuống khỏi mặt đất nhanh chóng. La Cường và Thiệu Quân nằm phục kích trên nóc lều nhựa của quây bán quà vặt bên đường, trong tầm ngắm bắn tỉa quá thuận lợi.

Trình Vũ và La Chiến không thể nhìn thấy, nhưng La Cường và Thiệu Quân thì có thể.

La Cường cúi thấp đầu, bất động, một mắt nhắm bắn, duy trì vị trí này đã bảy tám phút.

Thiệu Quân vẫn đang quát mắng chỉ huy qua micro liên lạc nội bộ.

"Bảo bên anh đừng có bắn bừa bãi!"

"Bên dưới là người của chúng ta!"

"Đó không phải là dân thường! Đó là cảnh sát!"

"Cái gì?! Là cảnh sát thì có thể bắn? Mạng cảnh sát không phải mạng hả?! Đó là người của chúng ta, anh đã bảo người của anh không được bắn!!!!"

Thiệu Quân rống đến khàn cổ họng liên tục mắng chửi người trong bộ tư lệnh coi thường tính mạng con người, suýt chút nữa anh đã nói thẳng với lãnh đạo Bộ Công an, Tiểu Vũ là người nhà của tôi, người quan trọng với tôi, đó là vợ của em vợ tôi đó, mấy tay súng bên mấy người nhỡ đâu lúc đó lông mi cắm vào mắt run tay bắn chệch thì làm thế nào, làm gì đây?!

La Cường nheo mắt lại thành một đường, lông mi khẽ rung lên, mặt không chút biểu cảm, lỗ tai tự động lược đi tiếng ồn ào của ai đó bên cạnh.

Hắn rất tự tin, hắn cảm thấy chuyện này mình có thể bắn trúng chắc chắn.

Hắn đã gần như bóp cò, nhưng đúng lúc đó lại nghe thấy tiếng tru lên của La tiểu tam nhi.

La Chiến bị vài người khống chế, gần như ngã xuống đất, cổ gồng lên, trên trán nổi gân đỏ, ánh mắt dán chặt vào Trình Vũ cách đó không xa.

La Cường dời họng súng đi, hắn biết cái biểu cảm này của La tiểu tam nhi. Vào cái đêm khi nhà tù Thanh Hà bạo động, khi hắn đứng bên cửa sổ nhìn Màn thầu của hắn ngẩng đầu cười với hắn và bước vào một cái bẫy chết người, khi hắn đứng dưới cuối đường khu

giam nhìn Màn thầu gần như cấn đứt hai ngón tay trong miệng ... La Cường biết rằng lúc đó chắc hẳn đã tru lên tê tâm liệt phế như thế, muốn đặt hết nguy hiểm và đau đớn lên cơ thể mình. Không phải mảnh thịt trên đầu quả tim, sẽ không biết được cảm giác đau đến đến chết đi sống lại ấy là thế nào.

Ai mà cả đời không rung động?

Ai mà cả đời không hiểu tình yêu?

Thân thể Hồ Nham bắt giác di chuyển giữa đám đông đáng nhón nháo, hai mắt nhìn đăm đăm, gió núi xuyên qua quần áo, khiến từng tấc da thịt mạch máu y đều trở nên lạnh lẽo.

Y biết Huy Tử chết chắc rồi.

Hôm đó là ngày gặp mặt cuối cùng của hai người, người này không có ý định sống sót trở về. Mười mặt giáp công vây kín, kẻ mất trí lẽ loi này cuối cùng sẽ chết dưới mười phát súng, biến hẳn thành cái sàng, và tên khôn tự cho là mình thông minh đó sẽ cảm thấy cái chết của hẳn thật là kinh tâm động phách, chẳng khác gì một anh hùng.

Trung tâm chỉ huy đã ra lệnh nổ súng, không bắn vào điểm yếu hại, mà là bắt sống, vì muốn lấy thêm thông tin bí mật từ người này. Phía đội bắn tĩa ai đó đã nóng nảy nổ súng trước La Cường.

Đường đạn cắt một vết trên đá, mảnh đạn văng ra ghim vào đùi Lê Triệu Huy và Trình Vũ, cháy nham nhở, da bị phỏng. Lê Triệu Huy đã đánh cược liều mạng trong tình thế bị bao vây tứ phía, bất ngờ hát tung hàng loạt đòn tấn công của Trình Vũ, xoay người vài bước rồi vọt lên một chiếc xe khách đang đậu ngay ngã tư.

Đoàn du lịch trên xe đã sơ tán từ trước, tài xế đã chạy mất rồi, chìa khóa cũng không kịp rút ra. Lê Triệu Huy khởi động xe, nhấn ga, lao thẳng lên ngã tư.

"Màn thầu, đi mau."

La Cường gầm lên một tiếng, hạ thấp người xuống nhắm bắn.

Lê Triệu Huy không quan tâm đến những khẩu súng đang nhắm vào hắn, mắt hắn dường như được trang bị một radar, chăm chú khóa chặt mục tiêu La Lão nhị đang nằm trên nóc lều, nhả ga lao mạnh đến. Ngay trước xe tông vào, mắt La Cường nheo lại thành một đường, hắn bóp cò ở góc chính xác nhất, kính chắn gió vỡ tung tóe, cái lều nhựa hắn đang nấp mình cũng ngay lúc đó đổ ập xuống ...

Cả hai đều là kẻ điên, quả nhiên là không muốn sống, ai dám chơi bạc mạng hơn đối phương sẽ có cơ hội chiến thắng vào phút cuối cùng.

"A!!!!!!!!!!!!!!!!!"

Hồ Nham hét lên một tiếng tê tâm liệt phế trong đám đông, mắt y nhòe đi.

Qua một tầng hơi nước, Hồ Nham nhìn thấy máu trào ra từ ghế lái của xe khách, văng lên mép cửa kính vỡ, máu loãng như hỗn độn chảy nhòe cả hốc mắt y.

La Cường và Thiệu Quân di chuyển một sang trái một sang phải, rơi từ tầng hai xuống tầng một, lăn mấy vòng theo đà. Xe khách đột ngột khởi động trở lại, nhắm La Cường phóng tới.

.....

Vốn dĩ là một cặp oan gia kỳ phùng địch thủ, cái kết cũng không nằm ngoài dự đoán. Những vết sẹo in trên cơ thể là huy chương của sát thủ, còn cái thứ vinh dự và tôn nghiêm ngu xuẩn của bọn đàn ông kia trong nháy mắt sẽ bị áp đảo bởi chút mềm mại và vương bận cuối cùng còn sót lại trong tâm hồn.

"Anh hai!!!!!!!!!!!"

La Chiến nhìn thấy hấn từ xa, gân cổ gào lên, nhưng bị người đè chặt, không thể tiếp cận.

Trình Vũ nhảy từ sườn đồi xuống, lao về phía ngã tư.

Thiệu Quân loạng choạng đứng lên, cổ họng như bị vật gì đó chặn lại, không thể hét lên, cảnh trước mắt kinh tâm động phách, máu dây đầy trời

"Anh hai! ... Anh hai..."

La Cường quay đầu lại, thứ cuối cùng hấn thoáng nhìn thấy là hai chiếc bánh xe nặng nề sắp nghiền nát hấn. Hấn quay người lăn lộn né tránh như một con báo cố giãy ra khỏi bẫy, cổ áo được ai đó kéo lôi ra khỏi đường bánh xe lăn xuống, máu bắn lên mặt hấn. Điều cuối cùng mà Lê Triệu Huy nhìn thấy là một bóng người gầy gò đột nhiên vụt qua phía trước đầu xe khách, một màu tím nhạt lướt qua con người hấn, sau đó bị hút vào bên dưới gầm xe ...

" A A A A A!!!!!!!!!!!!!"

La Cường mắt bật ra màu đỏ, hai người đàn ông một dưới gầm xe một trên ghế lái đồng thời phát ra những tiếng rống đau đớn nhất.

Đền thờ sừng sững dưới chân núi Hương Sơn, đàn quạ bay lượn trên đỉnh núi không ngừng, chân trời quanh quẩn từng tiếng khóc than ...

--

() Vụ nổ súng ở Kiến quốc môn (1994): Một cuộc xả súng trả thù xã hội của một trung úy quân đội. Do lúc ấy áp dụng chính sách một con, nhưng vợ của ông này dính bầu đứa thứ hai, bị ép phải phá thai. Ông không nỡ nên giấu vợ đi, định bí mật sinh. Nhưng không may thai đến 7 tháng thì có người trong đội tố cáo, chính phủ buộc gia đình phải đi phá ngay. Người vợ lên bàn phá thai không qua*

được, vợ và đứa con trai 7 tháng cùng chết luôn. Nên ông này quyết định trả thù, cũng uy hiếp một tài xế taxi chạy đến Thiên An Môn xả súng, trên đường xe đâm vào gốc cây, gần Kiến quốc môn nên là xả súng ở đó luôn. Do ông là quân nhân nên bắn phát nào dính phát đó, tổng cộng 17 người chết, 75 người bị thương. Vụ xả súng bắn chết luôn 2 cha con bên bộ ngoại giao Iran làm nước nó cũng căng thẳng với TQ một thời gian.

./.

-----oOo-----

Chương 108

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 108: Chuông chùa Bích Vân

Chuyển ngữ: Andrew Pastel

Đối mặt với tình huống đột ngột, tất cả mọi người đều sợ ngây người.

Người có thể lao tới đúng lúc vào thời khắc sinh tử mà che chắn bảo vệ tính mạng của bạn, người đó chắc chắn không phải là người lạ, vì người lạ không thể có phản ứng như vậy.

"Lão nhị, lão nhị!!!..."

Thiệu Quân gào thét bỏ nhào vào đầu xe cố gắng kéo La Cường ra. La Cường bị rơi mất một chiếc giày vải đen. Đôi giày này lúc nào cũng không vừa chân lắm, đến lúc nguy cấp thì giày không còn người ở lại, thoát chết trong đường tơ kẽ tóc.

Lê Triệu Huy đẩy người khỏi cửa kính xe vỡ nát, lăn xuống đất, điên cuồng lao xuống gầm xe. Hắn kéo ra một người thanh niên đầy máu, kéo thành hai vết đỏ sẫm trên nhựa đường.

Hồ Nham sắc mặt tái nhợt, cơ thể run lên, máu từ nửa thân dưới liên tục trào ra.

Lê Triệu Huy khàn cổ gào, giống như một con thú hoang tru lên đau đớn vì bị thương. Hắn cởi áo, vô ích che lên đôi chân đầy máu của Hồ Nham. Hai tay hắn run rẩy sờ vào một chiếc quần của Hồ Nham, sau đó phát hiện chiếc quần bê bết máu ấy dường như trống rỗng, sờ không thấy chân.

Lê Triệu Huy thống khổ nhìn lên trời, thất thần nhìn xung quanh, đôi mắt vô hồn, đờ đẫn, như thể nháy mắt đã bị cảm xúc sợ hãi và tuyệt vọng nuốt chửng, gương mặt co quắp vì đau đớn tột cùng.

La Cường đứng dậy, đá vào người này, đau đớn hét: "Thằng khốn nạn !!!"

"Thằng khốn nạn, sao mày không nhìn kỹ mà tông chết tao đi, con mẹ nó mày lại làm cái chuyện xuống địa ngục thế này!!!"

La Cường đã thấy rõ vẻ mặt vô cùng kinh hoàng và bi thương cực độ khi Lê Triệu Huy dùng quần áo của mình để chặn máu. Nhiều năm trước, người đàn ông này cũng đã lao vào điên cuồng như thế, ôm chặt đầu không cho não bung ra khỏi một cơ thể bị tàn phá khác.

La Cường rống lên, hốc mắt sưng đỏ, dùng súng đập vào gáy Lê Triệu Huy đến chảy máu ...

Lê Triệu Huy quỳ xuống trước mặt Hồ Nham, như một pho tượng bằng đất sét cứng ngắc ...

Trình Vũ chạy tới thấy tình hình, đứng dậy quay đầu lại hét: "Xe cấp cứu! Còn đứng đó nhìn, gọi xe cấp cứu!"

Trình Vũ là người bình tĩnh nhất, chính xác là vì anh không biết người nằm trong vũng máu là ai. Anh nhanh chóng rút thắt lưng trên người ra: "Giúp tôi buộc chân cậu ấy lại."

Mấy người vội vàng chạy tới, vây quanh người bị thương, Thiệu Quân nâng đầu và cổ đỡ mồ hôi của Hồ Nham lên, nhìn người trong vòng tay mình dùng hết sức lực để duy trì tỉnh táo, như thể cố gắng nắm lấy từng chút sinh mệnh. La Cường ôm một khối máu thịt bằng hai bàn tay to, mặt không chút biểu cảm, cùng Trình Vũ dùng thắt lưng buộc một chân Hồ Nham vào đầu gối, hy vọng có thể cầm máu một chút.

Lê Triệu Huy cứng đờ quỳ một hồi, đột nhiên mới sực nhớ, từ trong

túi lấy ra một lọ thuốc bột, đờ dẫn nói: "Cái này cầm máu rất tốt."

La Cường nhìn chăm chăm vào mắt Lê Triệu Huy như muốn cắt thịt trên mặt hắn, giật lấy lọ thuốc. La Cường nhận ra rằng đây là loại thuốc rất quý được làm thủ công ở địa phương vùng Vân Nam, còn tốt hơn cả các loại thuốc bán trên thị trường.

Cả bốn người đều cời dây thắt lưng, cắn răng vùi đầu vào làm việc, trối chỗ này buộc chỗ kia sơ cứu.

Trình Vũ vội vàng nói: "Hy vọng có thể còn sống, nhưng không biết có còn chân..."

Trình Vũ nói được nửa chừng thì sụp mắt xuống không nói nữa, lúc này anh chui dưới gầm xe cố tìm cũng không thấy một nửa cái chân còn lại.

Thiệu Quân đột nhiên rất khó chịu, đầu óc như chết lặng, muốn khóc cũng không được, cứ giương miệng, ngoảnh nhìn La Cường.

La Cường nhìn thẳng vào Lê Triệu Huy, hai người nhìn nhau, sự hối hận vô cùng và hận thù sâu sắc nhất, mãnh liệt nhất đều lộ ra trong mắt họ.

Hồ Nham từ đầu đến cuối dường như không hề hôn mê, lông mi rung động, đôi mắt ươn ướt, mái tóc màu tím rối tung trên trán, cơn đau quá lớn khiến y thậm chí không thể rên lên. Ngũ quan hoàn hảo vẫn còn nguyên vẹn, không có một giọt máu trên khuôn mặt, hoàn toàn bộc lộ đầy đủ và tàn nhẫn nhất từng giây từng phút giữa trong đau đớn.

Máu sền sệt tuôn ra như muốn chảy đến khi không chảy ra được nữa, Hồ Nham muốn nói gì đó với người trước mặt, lại không thể phát ra tiếng, bàn tay nắm chặt buồng lỏng, mặt dây chuyền hình ngà voi trong lòng bàn tay để lại vết hằn đậm như một vết khắc sâu.

Lê Triệu Huy ấn vết thương do súng bắn trên xương quai xanh đang

tuôn máu của hắn, cả người đau khổ co rút.

Lê Triệu Huy là một người không sợ chết. Hắn mà sợ chết sao? Từ khi sống dưới nắm đấm của cha mẹ đến năm sáu bảy tuổi hai lần bị bán cho bọn buôn người rồi chạy trốn đến chân trời góc biển, hắn không biết sợ chết là như thế nào. Bữa bãi giết người và tước đoạt mạng sống của người khác, cho đến một ngày hắn bị một viên đạn xuyên qua đê mê đen kịt liễu cuộc đời, vĩnh viễn nằm trong bóng tối, đây là số phận đã được định sẵn cho hắn.

Lê Triệu Huy không sợ chết, La Cường cũng không.

Đối với một người thậm chí không sợ chết, còn có thứ gì có thể hủy diệt ý chí của người đó hơn cả cái chết?

Nếu sự việc xảy ra một lần nữa, Lê Triệu Huy hy vọng rằng phát bắn của La Cường sẽ không làm gãy xương đòn của hắn, mà là một phát bắn xuyên qua giữa trán, nổ tung đầu hắn, khiến hắn tan thành mây khói.

Và nếu mọi chuyện có thể xảy ra một lần nữa, La Cường hy vọng rằng hắn hiện đang ngồi xổm trong nhà tù Thanh Hà, chơi bóng rổ trên sân thể dục nhỏ dưới những chiếc lá bạch quả đung đưa, dẫn đầu một nhóm nhãi con hô vang khẩu hiệu, viết thực đơn ngày hôm nay lên bảng đen nhỏ trong nhà ăn, rảnh quá không có chuyện gì làm thì đi đánh nhau, náo loạn, cùng với đám quỷ con ban Bảy làm chuyện xấu, cuối cùng để mấy quản giáo ấn trên mặt đất cầm dùi cui đánh, vui vẻ trong đau đớn.

Hắn thà không hành động theo cảm tính mà chấp nhận thách thức của Lê Triệu Huy, không vì để thoát khỏi nhà tù mà liều mạng chiến đấu và đặt những người xung quanh hắn vào nguy hiểm, để chịu đựng sự không trọn vẹn không thể bù đắp cả đời.

Hắn thà ngồi tù thêm mười ba năm nữa, gánh hết nỗi đau một bên vai. Làm đại ca của người ta, đây là đau khổ mà hắn phải gánh, tội lỗi mà hắn phải trả.

Nếu hấn không trả, người khác phải trả cho hấn!

La Cường nhận ra cái vẻ mặt xám ngắt như tro tàn của Lê Triệu Huy lúc này. Trước kia, khi nhìn người mà hấn trân trọng bị thương nặng, ngã xuống đất với lá lách vỡ nát máu chảy xối xả, hấn cũng có chính cái vẻ mặt này; thậm chí xa hơn, La Tiểu tam nhi năm đó, khi ôm trong lòng người hấn yêu dấu nhợt nhạt và yếu ớt với cánh tay đầy máu trên đường núi Diêm Khánh cũng phải có vẻ mặt này.

Chuông lớn trên đỉnh núi vang lên, một tiếng trầm nặng nề kinh tâm vang vọng khắp bầu trời.

Chùa Bích Vân ở Tây Sơn trông trải, trong Thủy Tuyền viện có một cây "Tam sinh", là một gốc cây đã tái sinh ba đời, hai cây đời trước héo, nhưng từ lõi của cây đã chết, một cây non không ngờ mọc lên, vươn những cành mới mọc ra từ lớp vỏ già khô héo và nứt nẻ, bung chiếc lá xanh tươi sức sống tràn trề.

Tiếng tụng kinh trong đại sảnh và tiếng gõ mõ nối tiếp nhau, vang lên âm thanh gột rửa tâm hồn, Phật quang trên đỉnh chùa soi rọi trần gian, vạn niên bất diệt ...

Chỉ ngần ngừn hai phút, những người xung quanh cầm súng từ từ tiến lại, xe cứu thương hú còi lao đến hiện trường.

Hơn chục nòng súng chĩa vào đầu Lê Triệu Huy, hấn bất động không nhúc nhích, cũng không bỏ chạy, chỉ trơ mắt nhìn những người mặc áo trắng bận rộn sơ cứu trước mặt.

Nhân viên mật vụ của Quốc an thận trọng tiến tới từ phía sau, Trần Xử đề micro thu nhỏ trong cổ áo xuống: "Bắt người, chú ý, chúng ta cần lấy đồ của hấn."

Lê Triệu Huy đột nhiên quay lại, nhìn thẳng vào những người đang cố gắng bao vây mình.

Lê Triệu Huy lấy ra một chiếc hộp nhựa từ trong lồng ngực, ném nó ra phía sau!

Trần Xử thì thào "không ổn", một đám nhân viên mật vụ đang nhào vào Lê Triệu Huy như bị điện giật, tung người nhảy ra, vội vàng lăn ra xa ôm đầu.

Chỉ có La Cường, Thiệu Quân và Trình Vũ là không di chuyển ngồi trên mặt đất với vẻ mặt nặng nề.

Chiếc hộp nhựa nhỏ lăn ba vòng trên mặt đất, rỗng không, chẳng có gì cả.

Hồ Nham vẫn nằm cách đó không xa, Lê Triệu Huy làm sao có thể ném bom được?

Lê Triệu Huy vươn tay ấn ngón tay dưới xương quai xanh lên một bên vai của hắn, đào ra một miếng thịt, lấy ra thứ đen như mực, ngón tay thô bạo đè xuống đất nghiền nát!

Một nhóm người như tỉnh khỏi cơn mơ, lao vào chặn lại, nhưng cuối cùng họ chỉ giật được những mảnh vỡ màu đen, tan thành bột mịn trong gió.

Lê Triệu Huy bị vài khẩu súng để lên đầu, áp sát xuống đất, môi hắn hừ lên một nụ cười lạnh khinh bỉ. Trần Xử tức giận đến mức xoay người đập mạnh micro trên tay, mắng: "Một lũ rác rưởi chết tiệt, hắn phá hủy tất cả thông tin rồi!"

Hốc mắt La Cường đỏ lên, đột nhiên chửi bới: "Có biết cứu người không, con mẹ nó cút hết cho bố!"

...

La Chiến thoát khỏi đám cảnh sát trật tự.

Trình Vũ nhìn thấy La Chiến từ xa, sửng sờ nửa giây, sau đó đột

nhiên đứng lên chạy như điên về phía La Chiến, hai người ôm chầm lấy nhau.

"Em tông hỏng xe rồi." - Trình Vũ nhỏ giọng xin lỗi.

"Anh mua xe mới."

"Người không sao là được rồi."

"Về nhà đi, anh nấu đồ cho em ăn..."

La Chiến cắn cổ Trình Vũ nói, mạnh mẽ hút lấy mùi hương trên người anh.

Đi Trình ôm đầu đưa con trai nhỏ của mình trong vòng tay, đau lòng xoa tóc, Trình Vũ ôm mẹ an ủi.

La Chiến lại ôm chầm lấy Trình Vũ và mẹ vợ, ba người một nhà ôm chặt không buông ...

La Cường vòng một tay qua cổ Thiệu Quân, Thiệu Quân đỡ La Cường đứng dậy, dùng tay ấn vào ngực của hắn. Vết thương trên xương quai xanh của La Cường đã đông lại, để lại một vết máu lớn màu đỏ đen, cả người như bị lửa thiêu đốt, vết thương chùng chất lên nhau, thậm chí không thấy rõ màu da thật.

La Cường dồn phần lớn trọng lượng cơ thể lên người Thiệu Quân, tay còn lại cầm súng trường, thở dốc, giọng nói khàn khàn.

"Bé cưng, tìm một nơi không có ai đi."

La Cường nói.

"Đi."

"Em đưa anh về nhà."

Hốc mắt Thiệu Quân ầng ậng chất lỏng âm ức đau khổ, anh quay đầu lại, nhanh chóng áp môi mình vào khuôn mặt của La Cường. Giữa hai hàm răng còn mùi máu tanh, và một vết đỏ thẫm ghê người vẫn còn trong tâm trí anh...

Hai người mới đi được vài bước, chưa kịp "đào ngũ", đã bị Cục trưởng Thiệu nghiêm mặt đuổi theo túm trở về, tống lên một chiếc xe cứu thương.

"Chạy cái gì?!"

"Hai đứa muốn đi đâu?"

Thiệu Quốc Cường lo lắng: "Thương tích đầy người thế này, đến bệnh viện mau lên, cả hai luôn, xử lý vết thương trước."

Lực lượng đặc nhiệm hoàn thành nhiệm vụ, loại bỏ mối đe dọa. Cảnh sát đã bắt thành công nghi phạm, viên mãn thu binh. Cục trưởng Thiệu cũng thở phào nhẹ nhõm, lần này lại làm nên chuyện.

Chỉ có Cục chín là chán nản. Người thì bắt được thật đấy, nhưng họ không có được một chút dữ liệu về đường dây ma túy mà họ trăm phương nghìn kế muốn có được. Cả tháng này công toi rồi.

Viên đạn trên xương quai xanh La Cường được hấn tự đào ra bằng dao, nhưng miệng vết thương vẫn cần được xử lý và khâu lại để tránh nhiễm trùng hoại tử.

Thiệu Quân ngồi ở cửa phòng phẫu thuật, đợi La Cường, trước đây anh chưa bao giờ yên lặng như vậy, ngay cả bóng đen trên mặt đất cũng bất động.

Trong hành lang của bệnh viện, cục trưởng Cục chín đang mắng một đám thuộc hạ, Trần Xử cúi đầu vừa nghe mắng vừa giải thích. Lần này tin tình báo không chính xác, mắc sai lầm trong chiến lược. Ban đầu họ nghĩ rằng Lê Triệu Huy sẽ giấu mấy thứ cơ mật ở nơi khác hoặc đưa cho đồng bọn trong bóng tối giữ, nên phải bắt sống

hắn; nếu họ biết rằng người đàn ông này chỉ có một mình, đang tìm đến cái chết, lại còn mang đồ vào người, sáng sớm họ đã ra lệnh giết, bắn gục tại chỗ lưu loát sạch sẽ.

Thiệu Quân yên lặng nghe, đột nhiên đứng lên, đi tới, hỏi thẳng cục trưởng cục Quốc an.

"Cục trưởng, tôi muốn hỏi về La Cường, anh ấy đã giúp bên ông bắt người lần này, đã lập công, bị thương nặng như vậy, liệu có thể được tại ngoại không? Còn Tiểu Hồ của chúng tôi nữa, người này phải làm sao bây giờ?"

Cục trưởng cục chín khó hiểu liếc nhìn Thiệu Quân một cái, không quan tâm đến La Cường, nói, "Câu chuyện này bàn sau ... Lần hành động này rất thất bại."

Thiệu Quân không chịu nhượng bộ: "Thất bại là do người của các ông thất bại. La Cường đã bắt người rồi, là do người bên ông vô dụng mà?"

Cục trưởng nói: "... Chúng ta sẽ có một cuộc họp tổng kết trong vài ngày tới, thảo luận lại về việc này."

Thiệu Quân lạnh lùng nhìn ông ta, gằn từng chữ nói: "Tôi đang đợi kết quả của cuộc họp tổng kết. Nếu không thả La Cường, không phục hồi thân phận, Cục trưởng, ngài cứ chờ đấy, sẽ đến phiên tôi cho nổ tung Quảng trường Thiên An Môn, cho các người bận rộn."

Thiệu Quân dứt lời, quay mặt bước đi.

./.

-----oOo-----

Chương cuối

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương cuối: Khát khao sống

Chuyển ngữ: Andrew Pastel

Thành phố cổ vào chiều chạng vạng như được khoác lên mình một lớp nắng nóng và ồn ào, thời gian trôi nhanh, bước chân cũng vội vã.

Những trạm gác ở Cố cung lặng lẽ in bóng xuống con kênh đào, như bóng con thuyền trong bến. Khắp các lầu canh, đường cái, những nơi cao cao tràn ngập những biểu ngữ đỏ "Nhân dân nhiệt liệt chúc mừng đại hội XX". Đầu cầu Ngân Đĩnh có vài chiếc xe ba bánh gắn biển "Du lịch ngõ nhỏ Cổ thành", người lái xe lặng lẽ đọc báo, chờ khách. Lá sen phủ kín một nửa mặt nước Thập Sát Hải, dòng người hòa lẫn với ánh đèn neon muôn màu, trên mặt hồ châm những lồng đèn trời.

Cảnh sát tuần tra đi dọc trên vỉa hè, phong trần mệt mỏi, quay lại sờ cảnh sát, chuẩn bị tan tâm.

Sau hơn sáu năm, cuối cùng La Cường cũng bước ra khỏi cánh cổng lớn của nông trại Thanh Hà, thông dong bước đi trên phố, tham lam hít lấy không khí đầy bụi và những hạt xăng, cùng đôi giày vải đế dày bước lên vỉa hè, tận hưởng mặt đường lồi lõm dưới lòng bàn chân.

La Cường biết rằng bệnh viện lúc này chắc hẳn đang nháo nhào vì phát hiện hắn đã chui qua cửa nhà vệ sinh ở hành lang.

Hắn vừa mới ăn xong ba món ăn, một món canh nóng hổi Tam nhi đưa tới, tranh thủ lúc Tam nhi về để nấu bữa tối cho hắn, nổi cơn

phá phách chạy ra ngoài.

Hắn thậm chí còn không nói với Mãn thầu, một cánh tay vẫn còn bị quần băng, dưới băng gạc còn đang chảy máu.

La Cường đi qua cầu Ngân Đĩnh, qua con hẻm của đồn cảnh sát Hậu Hải, từ Đức Thắng Môn đi về phía tây, như thể có thứ gì đó dẫn hắn đến những ngõ nhỏ Tây Tứ.

Chiếc xe rác đậu trên vỉa hè, người công nhân vệ sinh già trong bộ đồng phục màu cam đang quét đường với một cây chổi lớn trong tay.

Trong hốc cây kê một cái bàn nhỏ, một cậu bé ngồi trên một cái ghế xếp làm bài tập.

La Cường đi chậm lại, cúi đầu xuống nhìn những những ô vuông trên sách bài tập của cậu bé.

Đứa nhỏ ngẩng đầu, nhướn miệng cười với hắn, lộ ra một hàng răng nhỏ.

La Cường cất tiếng thuốc đi, nhét vào tay áo rồi hỏi: "Sao lại ngồi đây làm bài tập?"

Cậu bé chỉ vào tấm lưng màu đỏ cam đang quét đường: "Ông nội xem cháu làm bài, cháu không làm xong thì không được chơi".

La Cường ngồi xổm xuống, nheo mắt nhìn những công thức đại số đó, hừ nói: "Cháu biết cách làm không?" Thật ra thì bản thân hắn cũng không biết tính, nhìn vào sách giáo khoa toán lớp sáu hắn không làm được.

La tiểu tam nhi nhà hắn cũng đã từng có khoảng thời gian bé bỏng, kháu khỉnh đáng yêu như thế. Nhưng hắn đã không ở bên cạnh trong những năm đó.

Bỏ nhà đi, bỏ qua những đoạn thời gian không tìm lại được.

La Cường nháy mắt hỏi: "A, nhà có anh trai không?"

Cậu bé lắc đầu.

La Cường hát cảm, hừ nói: "Tiếc thế, không có anh em, không vui."

Cậu bé bĩu môi đầy tự hào nói: "Có bố có ông nội, rất vui!".

La Cường cười lộ ra hàm răng đều tăm tắp ...

La Cường đi hết con đường đến Tây Tứ, đi ngang qua "Hồng tân lâu" nơi bố hắn từng làm việc, đi ngang qua Nhà thờ Tây Thập Khố và những tiệm thức ăn nhanh cạnh nhà thờ, rẽ vào ngõ Đại Tường Phụng. Hắn chậm rãi tìm từng cửa, đi dọc theo các tường, hỏi cô gái nhỏ bán nước bên cạnh: "Nhà số 28 ở đâu vậy?"

Hắn tìm thấy số 28. Chỉ còn lại một nửa cánh cửa gỗ sơn đỏ, phần gạch ốp trên mái ngói không đầy đủ. Đầu hồi phía sau sân được xây dựng lại sau trận động đất năm 1976 đến giờ vẫn chưa được tu sửa, giờ mặt tường bong tróc, loang lổ ra từng mảng.

"Đây, số 28, hai ngày nữa chắc sập luôn."

Ông già ở cửa đối diện thanh thanh giọng chỉ cho hắn.

La Cường nhìn thấy tường hai bên cửa, vẽ một chữ "phá dỡ" màu đỏ và vòng tròn xung quanh rất lớn. (*)

(*) *Những ngôi nhà bị lập biên bản chờ phá dỡ*

La Cường đặt móng ngói xuống ngưỡng cửa bằng gỗ, làm những thanh gỗ cũ kéo kẹt vang lên. Hắn cứ như vậy nâng ngóc ngời dang rộng hai chân ngược nhìn mặt trời dần buông trên mái hiên đầu ngõ.

Đã đi quá lâu, mờ mịt, chênh vênh, dường như không thể tìm thấy đường về nhà. La Cường treo một tay bó bột, lặng lẽ hút thuốc, chờ đợi,

Mặt bên được thái dương mạ ánh đỏ vàng, đường nét kiên nghị, giống như đứa trẻ năm đó ngồi trên ngưỡng cửa chờ anh trai về nhà ...

Ngõ ngõ chậm rãi vươn ra một bóng người đẹp đẽ, La Cường ngẩng đầu lên, Thiệu Quân từng bước đi về phía hắn, quay đầu cũng đang nhìn hắn, mi thanh mục tú, và đôi mắt sáng ngời.

Áo sơ mi của Thiệu Quân giắt hờ hững quanh eo, quần tây ôm quanh đôi chân trông mảnh mai, cà vạt thắt lỏng lẻo và gương mặt thanh thuần sáng bừng lên.

La Cường ngẩn ngơ nhìn anh, nháy mắt đó hắn cảm thấy như không thở nổi, trái tim già nua mềm nhũn rồi tinh rồi mù, như đang một thiên thần từ ánh mặt trời bước xuống nhân gian, làm cho hắn không dám nhìn thẳng, tự biết xấu hổ.

Đây là người đàn ông hắn muốn dẫn về nhà, màn thầu lớn của hắn, kho báu lớn nhất của hắn.

Thiệu Quân quay đầu lại với Trần Xử: "Tôi nói là La Cường sẽ không chạy mà, cho nên đâu cần báo mấy người?"

"Người này chỉ phá phách tý thôi, không có chuyện gì đâu, tôi sẽ dạy dỗ."

Thiệu Quân đi tới, chậm rãi ngồi xổm người xuống trước mặt La Cường: "Haiz."

Cái mặt già nua của La Cường cau có: "Đến làm gì?"

Thiệu Quân: "Anh nói xem em tới đây làm gì? Tam gia đi bắt anh một mình chạy lung tung lại."

La Cường ậm ừ vài tiếng như thở dài: "Anh chỉ muốn tìm một nơi không có ai, tìm lại nhà cũ ..."

Thiệu Quân khóe miệng nhếch lên, cười cười với hắn, vươn tay nhéo nhéo mặt của La Cường: "Anh nói nhà anh ở đâu?"

"Em đang ở đâu?"

"Em ở đâu anh phải ở ngay bên cạnh..."

"Chạy lung tung nữa là em mặc kệ anh luôn!"

"Có còn chạy nữa không?.."

Cả hai ngẩn ngơ nhìn nhau, ánh mắt và trái tim đều mềm mại và ấm áp ...

Dưới móng La Cường phát ra vài tiếng răng rắc, cánh cửa gỗ không thể trụ được, và cái ngưỡng gỗ bị sức nặng của hai người hoàn toàn làm sụp!

Cổ của Thiệu Quân ưỡn lên như một con mèo đực phát tình, cong lưng chồm tới, tay chân chống trên mặt đất, mạnh bạo cưỡi lên đùi La Cường, dùng hai chân kẹp hông, níu chặt cổ áo La Cường

La Cường ngồi trên đống gỗ mục nát, ôm người hắn yêu vào lòng, người trong lồng ngực cọ sát, bật ra tiếng thở dốc thô bạo.

Trần Xử với mấy người khác bị ép xem tú ân tú ái trực tiếp, xấu hổ gườm gườm da đá đá đất cát, quay mặt đi ho khan mấy tiếng tuyệt vọng.

Ông lão đang tận hưởng bóng mát dưới bức tường đầu ngõ phe phẩy quạt hương bồ, quay đầu lại, trừng nhìn vào hai người bọn họ, nhìn đến tởm cổ.

Khi hai người lại tách ra, vẫn còn một tia nước bọt đọng trên khóe miệng. Gương mặt Thiệu Quân đỏ bừng, đôi mắt ướt ướt, kết hợp với ánh hoàng hôn màu cam làm sáng bừng khuôn mặt anh, thật sự đẹp.

Ông già đối diện nhìn La Cường lạnh sống lưng. Ông đã khá già rồi, nhưng đừng làm ông nhanh chui vào quan tài chứ, lại làm mấy cái chuyện "hư hỏng" này trước mắt ông!

La Cường vỗ miệng Thiệu Quân: "Về nhà."

Thiệu Quân ngẩn ra một chút, đột nhiên hỏi: "Lão nhị, nhớ đâu sau này thay đổi thì sao?"

La Cường cười nửa miệng: "Anh đổi thành cái gì? Anh đã sống nửa đời người, còn có thể lấy lại sao?"

Thiệu Quân đang có tâm sự trong lòng, từ khi bị bố nhắc nhở, anh vẫn luôn cảm thấy áp lực: "Này, nếu một ngày nào đó anh phát hiện ra chúng ta không môn đăng hộ đối, em không cho anh được những gì anh muốn, bạn Loại cuộc sống mà tôi muốn, giống như bố mẹ em trước đây vậy, không hòa hợp ... Thì phải làm sao đây?"

La Cường hừm một cái trong lỗ mũi: "Em biết anh muốn cái gì không? Anh muốn em! Chỉ cần em vẫn là em, chúng ta sẽ hòa hợp."

Thiệu Quân làu bàu: "Vậy sau này, nếu một ngày anh phát hiện ra rằng em không còn là người mà anh thích lúc đầu, em đã thay đổi rồi, thì phải làm gì?"

La Cường đầu choáng váng, phiền nhất là mỗi lần tiểu thiếu gia như ông cụ non thế này: "Em dám thay đổi? Con khỉ nhỏ em dùng 72 phép thần thông biến cho anh xem em có thể trở thành cái dạng gì? Em thành cái dạng gì anh cũng bóp nắn em về như cũ! Thích thì cứ thay đổi thoải mái!!! "

Đôi mắt của Thiệu Quân dịu đi, trái tim anh cũng nhẹ nhàng lại.

Anh cũng hiểu nỗi lo lắng của bố mình, nhưng anh tin La Cường, tin vào tình yêu giữa hai người. Tình cảm giữa người với người không ai giống nhau, trên đời này có bao nhiêu người đã trải qua tất cả những gì mà anh và La Cường đã trải qua? Chưa ai nếm trải những mùi vị ấy, sóng to gió lớn đều sóng sót trở về, vượt qua rào cản cuối cùng, để đến với hạnh phúc giản đơn.

Thiệu Quân hỏi: "Đi ăn đi. Máy ngày nay anh ăn gì?"

La Cường nói: "Họ mua cho anh cơm hộp."

Thiệu Quân bắt mắt: "Mấy người keo kiệt này! ... Em vừa mới nhận lương, đi thôi, mời đi ăn món Triều Châu, có một nhà hàng cao cấp mới mở dưới SOHO đó."

La Cường nheo mắt suy tư: "Nếu cả ngày cứ ăn mấy thứ đồ linh kinh này, thật đúng là phí phạm kiếp đàn ông của mình."

Thiệu Quân bĩu môi: "Vậy muốn ăn gì, anh chọn đi?"

La Cường ôm cổ Thiệu Quân, xoa xoa vành tai anh, giọng nói trầm thấp câu dẫn: "Đi, anh đưa em đi ăn món mì khô Bắc Kinh (*) truyền thống của chúng ta, nó là món ngon nhất! ..."

(*) *mì khô Bắc Kinh/打卤面. Món mì kéo tay, trung chín rồi ăn kèm*

nhiều loại nước sốt khác nhau.

Trần Xử chở cả hai đến một nhà hàng mì ở Tam Lý Truân.

(Ủa anh Xử rảnh quá đi làm tài xế để hít cầu lương à =)))))

La Cường chỉ đường, chỉ đông chỉ tây, Trần Xử vừa lái xe vừa chửi bới đây là đâu đây là chỗ nào. Vị trí quán mì thực sự rất khó tìm, là một quán ăn nhỏ lụp xụp, mở trong một nhà dân cư, phòng bếp là cái nhà bếp, trong phòng khách kê ba cái bàn. Trước cửa xếp một

hàng dài khách. Khách xếp hàng lấy chỗ thì viết tên lên tường. Ông chủ chuẩn bị mì mang ra trong bếp sẽ nhìn bức tường gọi tên từng người một!

Thiệu Tam gia làm gì mà từng đến mấy nơi thế này?

Anh đợi hơn một tiếng đồng hồ rồi mới ăn mì, đói đến da bụng dính cả vào xương sống lưng, lúc ông chủ bước ra khỏi bếp và hét lên "Lão nhị" và "Tam màn thầu", Thiệu Quân suýt rơi nước mắt.

La Cường gọi hẳn sáu tô mì cho cả hai, là cái loại tô còn lớn hơn mặt họ. Cả hai chúi đầu vào tô mì xì xụp ăn, ăn miệng đầy dầu mỡ, lấy tay lau, lâu lâu lại ngóc đầu lên hét "ngon", "đỉnh", rồi lại tiếp tục vùi đầu ăn ...

Mì cà chua, mì băm cà tí, mì thịt heo thái hạt lựu cay. Đây là bữa ăn ngon nhất mà Thiệu Quân đã ăn trong sáu năm qua, ăn no xong rồi nấc lên liên tục.

"Sau này anh kéo mì đi, em muốn ăn mì khô anh làm."

Thiệu Quân nói.

"Được, sau này ông đây sẽ làm cho em."

La Cường ăn no rồi lấy một điếu thuốc ra hút, lười biếng đồng ý. Hai người liếc mắt đưa tình, chỉ nhìn thôi không đủ chút nào.

Ban đêm, hai người ngồi trên quán ăn đêm vỉa hè ở Tam Lý Truân, uống bia, trên tay mỗi người đều cầm một xấp thịt dê xiên, vui vẻ ăn từng cái một.

Râu môi La Cường dính đầy nước thịt, Thiệu Quân uống đến gần say, anh ngốc nghếch cười, vươn tay giúp La Cường lau miệng.

Vụn nước thịt dính lên ngón tay, Thiệu Quân hai mắt ngấn nước, như trẻ con đưa ngón tay vào trong miệng mút sạch sẽ.

La Cường nâng cằm, ánh mắt rất lạnh: "[i]ế*m*."

Thiệu Quân đá chân: "Cút đi."

Trong hốc cây dựng lên một cái loa lớn, cất lên một giọng hát khàn khàn, hoang dại và hùng tráng.

"Khi tôi đi bộ trên mọi con phố ở đây,

Trái tim tôi dường như chưa bao giờ bình lặng.

Ngoài tiếng gầm rú của động cơ và tiếng những thiết bị điện tử,

Tôi dường như nghe thấy tiếng nhịp đập hối hả của cuộc sống.

.....

Nếu một ngày tôi phải ra đi,

Tôi hy vọng mọi người sẽ chôn tôi ở đây;

Tôi có thể cảm nhận được sự tồn tại của mình ở đây,

Có quá nhiều điều khiến tôi lưu luyến nơi đây.

Tôi đã cười ở đây, cũng từng rơi nước mắt;

Tôi sống ở đây và sẽ chết lại ở đây;

Tôi từng cầu nguyện ở đây, rồi tại nơi này lạc lối;

Tôi ở nơi này tìm kiếm và cũng tại nơi này mất đi ...

Bắc Kinh Bắc Kinh, Bắc Kinh Bắc Kinh ... "

Hai người ngồi yên lặng, thời gian năm này qua năm khác trôi qua

trước mặt, cười và khóc, sống sót và chết đi, nửa đời này.

Tìm kiếm, một nửa cuộc đời đã mất. La Cường ôm người vào lòng, quay đầu lại, đặt môi mình lên trán Thiệu Quân, dán vào người anh thật lâu, hưởng thụ bên tai.

Vài tiếng huýt sáo não nhiệt vang lên xung quanh. Thiệu Quân nở một nụ cười đơn thuần trong men say, ánh đèn neon trên bầu trời phản chiếu lên gương mặt họ.

Hoàn chính văn.

--

Bài hát cuối là bài "Bắc Kinh Bắc Kinh" của Ưng Phong

[Tại đây có đăng tải GIF hoặc video. Hãy cập nhật ứng dụng ngay bây giờ để hiển thị.]

Vậy là đã khép lại hành trình 6 năm của đôi chim câu rồi. Kết thúc viên mãn quá khó :((((((((

Nếu thích tác phẩm mà nếu được mọi người có thể mời bạn bè cùng đọc, review và dẫn link nhà mình đến các page để ủng hộ mình nha

À mà khoan đi đã các bạn ơi =)))) Còn một đồng phiên ngoại sitcom gia đình nhiều tập nha =))))

./.

-----oOo-----

Phiên ngoại 1

Nguồn: EbookTruyen.VN

Phiên ngoại 1: Anh dâu mới lộ diện

Chuyển ngữ: Andrew Pastel

...Cảm giác như họ đã cùng với nhau vài thập niên dài đằng đẵng của cuộc đời, ăn ý như bàn tay trái nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay phải.

Vào buổi tối giữa mùa hè, mặt hồ Hậu Hải đầy ánh sáng neon phản chiếu, cây liễu lớn vươn những cành dài của nó vuốt ve những cánh bèo lá sen.

Nhà hàng "Lão bằng hữu" ở Hậu Hải chật kín ô tô đậu ở lối vào, những chiếc ô tô không vào được đều bị chặn ở đầu hẻm, xếp thành một hàng thật dài, tranh giành chỗ đậu với các xe ba bánh "Du lịch ngõ nhỏ Cổ thành". Những người mặc trang phục màu đen, đeo kính râm ra vào nhà hàng rất đông.

Đây là lần đầu tiên La Lão Nhị xuất hiện sau khi ra tù, tiếp đón hỏi thăm các anh em dưới tay mình năm xưa, có thể không nhiều người đến đây sao? Còn có thể không trang trọng?

Loan Tiểu Võ cẩn thận cạo râu trong phòng tắm, chải lại mái đầu nhỏ sáng bóng, hét lớn: "Tiểu Phàm, em ủi bộ đồ cho anh chưa?"

Từ Hiểu Phàm trong phòng nói vọng ra: "Ủi rồi."

Loan Tiểu Võ vào nhà, bốc âu phục mặc vào, thân dưới vẫn còn mặc quần đùi hoa lớn.

Từ Hiểu Phàm cau mày nhìn: "Hôm nay ba mươi sáu độ, nóng thế

nên anh mặc quần đùi ra ngoài luôn đi?"

Loan Tiểu Võ lẩm bẩm: "Hôm nay đi gặp Đại ca, không dám mặc quần đùi, đó là Đại ca của anh đó!"

Từ Hiểu Phàm: "Bị nóng thì sao? Nóng sẽ bị rôm sảy. Gặp đại ca, có cần phải bị nổi rôm sảy không?"

Loan Tiểu Võ nhanh chóng mặc quần tây âu phục bên ngoài quần đùi hoa, chạy nhanh quanh nhà: "Cà vạt đâu rồi ta? Phàm Phàm, cà vạt của anh đâu rồi !!!"

Từ Hiểu Phàm lao vào tủ quần áo, gần như mắc kẹt trong đồng chắn bông, chống móng bên ngoài cửa tủ, giúp Tiểu Vũ nhà anh tìm cà vạt. Tên khốn này đã nhiều năm không đeo cà vạt rồi, Võ Bánh Mè cà lơ phát phờ có bao giờ mà mặc tây trang đeo cà vạt?

Từ Hiểu Phàm ló ra khuôn mặt đỏ bừng từ trong chắn bông, trên chóp mũi có vài hạt mồ hôi: "Này, lấy tạm cà vạt của em đi."

Cà vạt vẫn là kiểu đan chéo màu xanh lam được bác sĩ Từ đeo khi chữa bệnh, khá trang nghiêm. Từ Hiểu Phàm giúp Loan Tiểu Võ thắt cà vạt cẩn thận, lấy kẹp cà vạt kẹp vào. Loan Tiểu Võ cười hì hì, tét vào móng Từ Hiểu Phàm một cái bốp, vợ hẳn thực sự tốt mà.

Trước cửa nhà hàng "Lão bằng hữu" có một cái chậu than, tiền sảnh thờ thần tài Quan Công, đèn sáng trưng trong phòng riêng lớn, ông chủ nhỏ Bánh mè mặc tây trang và giày da phẳng phiu sáng loáng, vội vàng đến đầu đầu đầy mồ hôi.

Hai anh em nhà La đột nhiên xuất hiện trong phòng riêng, mấy đàn em đều đứng lên, im lặng nhìn.

Trong số những người có mặt, hai anh em thực sự ăn mặc giản dị. Ông chủ La thì còn để ý ăn mặc, kiểu tóc dáng người chỉ chu chăm sóc; còn La Lão nhị thì vẫn vậy, bộ dạng xuề xòa kéo lê một đôi giày vải đen, đi trên đường không bao giờ bị ai ngoái nhìn lần thứ hai. La

Cường lặng lẽ nhìn xung quanh, nheo mắt, chỉ nhìn lướt qua một cái cả căn phòng cũng không dám phát ra tiếng động. Dương Bánh rán và Lại Bột bột kính cẩn ôm quyền với đại ca.

La Cường để một hàng râu được cắt tỉa gọn gàng trên môi và cằm, khóe miệng nhếch lên vẻ thản nhiên thoải mái, vung tay lên, mẹ nó đứng hoài vậy, ngồi xuống đi!

Mọi người lúc này mới dám thở phào ra.

Ánh mắt của các anh em hiện lên vẻ phấn khởi, rót rượu, thức ăn được mang lên, cả căn phòng ấm áp. Mọi người lần lượt nâng ly chúc mừng La Cường.

"Biết Đại ca bên trong kia không uống được cái này, hôm nay anh em hiếu kính, uống với nhau cho thật đã."

Dương Bánh rán nói.

"Này, anh lại nữa, đừng có nhắc đến" bên trong kia!"

Lại Bột Bột lấy cùi chỏ thúc vào Dương Bánh rán.

La Cường cũng không truy cứu, lần lượt cụng ly với các đàn em, uống từ ly này sang ly khác, cảm kích, vui vẻ và sảng khoái.

"Bánh rán, nghe nói bà nhà mang thai con trai à, thằng nhóc này cũng giỏi đó chứ."

La Cường cười nói.

"Ha ha, là vợ em giỏi đó."

Dương Bánh rán đầy vui vẻ tự hào trong lòng, khuôn mặt vẫn rất lịch sự.

"Bột bột (*), vợ đẹp không? Lần sau dẫn theo cho mấy anh em nhìn

một cái, để bọn nhỏ không quan tâm này cũng phải ghen tị."

() Bột bột cũng là tên một loại bánh được làm từ gạo nếp, có màu vàng, dẻo.*

La Cường chống cằm nói đến Lại Bột Bột.

Lại Bột Bột bị đại ca điểm mặt gọi tên, quá phấn khích, liên thanh đồng ý.

Dương BÁnh rán chân thành hỏi: "Đại ca, làn này anh có dự định Đông sơn tái khởi không? Nói với các anh em, mọi người sẽ luôn đi theo anh."

La Cường khẽ cắn điếu thuốc, răng nanh nhay lên đầu lọc: "Đã kết hôn hết rồi, yên ổn sống một đời đi."

La Cường nói với đàn em của hắn, cũng như đang nói với chính mình, "Yên ổn làm ăn, sống một cuộc sống ổn định, nhà có vợ rồi, đâu thể bay nhảy cùng trời cuối đất, nhảy xuống biển lửa nữa? ...đúng không, mấy anh em? "

Mọi người đều vui vẻ, gạt đầu lia lịa, cụng ly, uống những bát rượu to ...

La Cường nhìn Võ BÁnh mè đang đích thân bưng đồ ăn ra bàn, chọc ghẹo: "Đệt, mới mấy ngày rồi không gặp, mẹ nó thằng nào vậy? Tiểu BÁnh mè, lại đây cho sờ đầu cái, làm ông chủ rồi à?"

Loan Tiểu Võ sờ sờ cái đầu tròn trịa, xoa tay: "Cũng nhờ anh Chiến giúp em, che chở em, em mới có thể mở được cái tiệm. Em sẽ dốc sức cho nó, ngài yên tâm, công việc kinh doanh đang tiến triển tốt, tiền vô như nước! "

Loan Tiểu Võ vui vẻ, hi hi ha ha tự cười một mình, đột nhiên kéo bác sĩ Từ đang ngồi vùi đầu ngồi ăn không nói tiếng nào bên cạnh qua, choàng vai, ôm anh vào lòng trìu mến: "Đại ca, anh chưa thấy vợ

của em đâu. Đúng rồi, em cũng có vợ đó, đây là vợ em nè! Anh nhìn xem có được không! "

Giữa tiếng cười ồ lên của mọi người, khuôn mặt thanh tú e lệ của bác sĩ Từ nhanh chóng đỏ bừng.

La Cường đặt xiên nướng trong tay xuống, lau miệng, nheo mắt nhìn Từ Hiểu Phạm, nhìn một hồi rồi hỏi: "Sinh viên đại học, cậu làm nghề gì?"

Nhóm người sau đó vội vã bỏ sung bác sĩ Từ học ngành gì làm gì, bằng cấp to cỡ nào, tính tình hiền lành làm sao, đôi vợ chồng son ngào tình cảm như thế nào.

La Cường khước miệng lay động, lắc lắc xiên thịt trước mặt Loan Tiểu Võ : "Thằng nhóc mà y hời thế?!"

"Bằng cấp còn cao hơn vợ của ông đây, sau này ông đây làm sao có thể ngồi trong phòng này!"

Mọi người cười ồ lên, la lối, La Chiến vỗ đùi nói thậm chí còn bằng cấp cao hơn vợ ông đây rất nhiều, hôm nay nếu không cho vợ chồng son Bánh mè nằm bò trong phòng này thì không cho đi! Dương Bánh rán và Lại Bột Bột thì la hét đòi đại ca dẫn vợ ra giới thiệu, mở mang tầm mắt cho anh em, để xem phu nhân áp trại của thổ phỉ trên núi nhà họ La là thiên tiên phương nào?

Loan Tiểu Võ và Từ Hiểu Phạm kết hôn vào năm ngoái, họ tổ chức một buổi lễ nhỏ riêng tư, không xa hoa rình rang như lúc anh Chiến kết hôn với cảnh sát Trình.

La Chiến vẫn còn nhớ mỗi hận của mình. Lúc hắn và Trình Vũ kết hôn với nhau, hắn bị mấy tên nhãi con này ép làm cái gì? Hắn bị mấy tên này trói nằm trên mép bàn hủ lên như heo bị chọc tiết, rồi bị cột miếng bọt biển có vạch đường vào miệng để Trình Vũ đâm hắn, chuyện xấu hổ này cả đời hắn cũng không bao giờ quên.

Loan Tiểu Võ và Từ Hiểu Phàm, hai người cũng có ngày hôm nay!

Đêm kết hôn đó, La Chiến ngồi xếp bằng trên bàn như một ông lớn, hò hét một đám nhãi con đề Loan Tiểu Võ và Từ Hiểu Phàm xuống, bắt chơi đủ tám mươi tám trò chơi của bạn bè trên nhau lúc động phòng. Bác sĩ Từ xấu hổ, sống chết không chịu làm. Anh không làm Loan Tiểu Võ phải làm, cuối cùng lúc Loan Tiểu Võ dùng miệng lấy quả trứng gà sống trên đũng quần của Từ Hiểu Phàm thì lỗ miệng cắn vỡ, ướt hết quần...

Hai người bị đám lưu manh nhỏ nhét vào trong chăn bắt cởi quần áo, nếu không lấy ra đủ tám mươi mảnh thì không cho tắt đèn động phòng. Loan Tiểu Võ giấu Từ Hiểu Phàm dưới người, rất có phong độ đàn ông mà gào thét: "Mấy người không được bắt nạt vợ tôi, ai bắt nạt vợ tôi tôi không để yên đâu! Cởi thì cởi, ông đây cởi hết cũng không để cho vợ phải chịu ấm ức! "

Loan Tiểu Võ ném xuống giường hai chiếc tất, sau đó tháo kính của Từ Hiểu Phàm, tách ra thành hai cái trong một cái gọng, ném ra ngoài, "Này tính là ba cái nha!"

.....

(chả hiểu hắc bang kiểu gì như rạp xiếc =))))

Mọi người uống rượu, bồi hồi nhớ lại mấy kỉ niệm vui trong đám cưới năm ngoái thì cửa phòng riêng hé mở, một khuôn mặt tuần tú thò vào, khóe mắt hơi cong lên, giọng điệu lưu manh gọi.

"Lão nhị?"

"Này, Lão nhị có ở trong phòng này không? có ở đó không?!"

Đàn em cả phòng choáng váng, nhanh chóng im lặng lại.

Lão nhị?

La Cường là người lớn nhất trong phòng này, không ai trong phòng dám gọi La Lão nhị là "Lão nhị", La Chiến cũng không dám. Từ này đâu có gọi tùy tiện được? Trên giang hồ chỉ có Vua nhị gia và Đám lão ngũ, hoặc Cục trưởng cục cảnh sát Bắc Kinh mới có thể gọi thẳng La Cường là "Lão nhị". Mà cả những người thuộc thế hệ này đều đã đi chơi với đế, hầu như không còn ai lớn hơn La Cường.

Ông chủ La liếc nhìn khe cửa, liền đứng dậy, nhanh chóng cút sang một bên, nhường ghế ngồi bên cạnh anh trai mình lại - ngồi đây một hồi là mất mạng như chơi.

Thấy phản ứng của anh Chiến, mấy đứa nhanh nhạy liền nhanh chóng đứng dậy theo.

La Cường nghiêng đầu, ngoắc ngoắc tay với đứa trẻ ngoài cửa rồi vỗ vỗ chỗ ngồi bên cạnh. Tất cả những người trong phòng lúc này đều đứng dậy.

Thiệu Quân khoe miệng thần nhiên cười, cúi đầu, không thèm đếm xỉa đến ai nữa, đi tới ngồi ngay bên cạnh La Cường. Chiếc áo phong bó sát dính dính và tua rua trên ngực, một chân dài duỗi ra dưới bàn, theo thói quen bắt đầu dung đưa chân.

Kiểu tóc của Thiệu Tam gia thật đẹp, keo xịt tóc lấp lánh dưới ánh đèn, mi thanh mục tú, khoe miệng cười cong cong, đôi mắt sáng lấp lánh. Là đẹp đến mức mọi người trong nhà phòng đều phải dán chặt vào nhìn, nói không nên lời, cái kiểu đẹp này thậm chí còn rất câu dẫn người khác, đuôi mắt đào hoa nhỏ cong cong như cái móc câu ...

Anh nhìn lướt qua cả căn phòng, tự nhiên như đang ngồi vào bàn ăn của nhà mình mà đón tiếp khách khứa: "Mấy người nhìn tôi làm gì? Biết nhau hết rồi mà, ngồi xuống đi!"

Trong phòng chỉ có một hai người đến thăm tù từng vinh dự được chiêm ngưỡng Đội Trưởng Thiệu. Những người khác đều lần đầu tiên được nhìn thấy, nhìn đến choáng váng, nhấp nha nhấp nhồm.

Một đàn em thúc vào Loan Tiểu Võ, thì thầm: "Anh Võ, ở Bắc Kinh còn bao nhiêu cảnh sát đẹp trai hấp dẫn như vậy vậy?"

Loan Tiểu Võ thấp giọng nói: "Nhiều lắm, không tin đi hỏi anh Chiến với đại ca đi, hai người đó biết rõ nhất."

Đàn em nói: "Hồi trước em tưởng cảnh sát Trình đẹp trai nhất rồi, nhưng hóa ra còn có người đẹp như cảnh sát Trình.....như thần tiên vậy á...."

Loan Tiểu Võ hồ hởi phục vụ Đội trưởng Thiệu những món ăn mới, rót đầy một ly rượu.

La Cường cầm ly rượu của Thiệu Quân, uống một ngụm lớn rồi trả lại cho anh: "Không có lá lách, uống ít rượu thôi, anh uống một nửa cho."

"Sao anh cứ quản lý em hoài vậy."

Thiệu Quân trợn trắng mắt liếc La Cường, một tay cầm xiên nướng, tấn công cả hai bên trái phải, miệng nhai liên tục, ra hiệu với Loan Tiểu Võ: "Đình, ngon lắm."

Thiệu Quân đang đói, nên anh cũng không ngần ngại, vùi đầu ăn.

La Cường lặng lẽ hút thuốc, nhìn cái màn thầu lớn của hắn.

Hắn không chớp mắt lấy một cái, hai mắt như đông cứng lại dừng trên người Thiệu Quân, ánh mắt rất dịu dàng, thỉnh thoảng lại giơ tay giúp đỡ nhỏ lau vết dầu mỡ bắn trên quần áo. Trên bàn có nửa xiên thịt dê, Thiệu Quân cắn một miếng, không ăn hết để trên đĩa, La Cường thản nhiên cầm lấy, im lặng ăn hết cho Thiệu Quân ...

La Chiến đưa cho anh dâu một điếu thuốc để lấy lòng, vừa lấy ra bật lửa, ngước mắt lên thì bắt gặp tầm mắt của anh trai mình. Đôi mắt của La Cường như muốn nhặt cây tăm trên bàn, "pặc" một cái, xĩa

bay La tiểu tam nhi ra khỏi căn phòng này ...

La Cường từ từ nâng cánh tay lên.

Có nhiều đàn em xung quanh, La Cường không tiện ôm hẳn Thiệu Quân, hắn quàng tay lên lưng ghé sau lưng anh, vững vàng kéo anh vào phạm vi thể lực của mình, không cho ai chạm vào. Hắn ngậm điếu thuốc trong miệng, đưa qua Thiệu Quân một điếu. Thiệu Quân nghiêng đầu, để lộ vòng cung tuyệt đẹp nơi cổ, chạm vào trán và chóp mũi La Cường, xin tí lửa đốt thuốc; đây là động tác bình thường hai người họ làm hầu như mỗi ngày, cảm giác như đã cùng với nhau vài thập niên dài đằng đẵng của cuộc đời, ăn ý như bàn tay trái nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay phải.

Ngọn lửa màu cam nhàn nhạt phản chiếu trên xương mày cả hai, một bàn người há hốc miệng ngu ngốc nhìn.

Hai mươi năm lặn lội giang hồ với anh em nhà La, mọi người chưa bao giờ thấy La lão nhị trên bàn cơm hiền lành và dịu dàng như thế. La lão nhị năm đó, đã trở thành một đoạn truyền thuyết cổ xưa trên giang hồ, người trước mặt này đã không còn như xưa ...

Hết phiên ngoại 1

--

Từ Hiếu Phàm là anh bác sĩ khâu cúc hoa cho La Chiến á :))) cặp này bên bộ "cảnh sát à, anh lấy hết can đảm để yêu em" của La Chiến. Quân Quân yên tâm rồi người một nhà đi khâu cúc sẽ được giảm giá =))))))

./.

-----oOo-----

Phiên ngoại 2

Nguồn: EbookTruyen.VN

Phiên ngoại 2: Cơ mật

Chuyển ngữ: Andrew Pastel

Có một số người còn có thể thay đổi không?

Có một số người, liệu có còn cơ hội hiểu được cuộc đời này?

Sau trận chiến ở ở Hương Sơn, La Cường cả người đầy những vết thương lớn nhỏ, cả nội thương lẫn ngoại thương, thương mới chồng lên thương cũ, hẳn phải nhập viện một thời gian, cũng không trở lại nhà tù Thanh Hà.

Lê Triệu Huy cuối cùng đã bị bắt sống, đem về quy án. Không có sự cố chính trị nào ở thủ đô thời điểm nhạy cảm đó, không có thương vong hỗn loạn quy mô lớn. La Lão nhị được coi là một tù nhân đang giam giữ đã giúp cảnh sát lập công lớn. Các quan chức cấp cao của Bộ An ninh Quốc gia hạ chỉ thị, tiến hành các hoạt động nội bộ, viện kiểm sát cuối cùng cũng cho phép La Cường được phóng thích, tại ngoại ra tù.

Một ngày nọ, La Cường nhận được một cuộc gọi bí mật của Trần

Xử Cục Chín, hẹn gặp tại Vạn Xuân Đình trên đỉnh núi Cảnh Sơn. Trần Xử đưa cho hắn một sổ thiết bị điện tử thu nhỏ và một tấm chi phiếu.

La Cường nhìn chăm chăm những thứ đó, không vươn tay nhận lấy: "Ý cậu là gì?"

Trần Xử nói: "Giúp chúng tôi một việc."

La Cường hỏi: "Người như cậu, mà cũng cần người như ông đây trợ giúp?"

Trần Xử thẳng thắn: "Anh, người như anh, thân phận và lai lịch đều thuận lợi, ra ngoài làm việc vất tiện hơn tôi nhiều."

.....

La Cường nhìn cảnh vật dưới núi, từ xa phóng mắt nhìn về hướng Tử Cấm Thành trong Trung Nam Hải, chế nhạo: "Tại sao tôi lại phải giúp mấy người? Tôi được gì?"

Trần Xử cười cười, vẻ mặt chắc nịch nói: "Nếu không giúp chúng tôi, anh được gì?"

"La Cường, tôi biết anh đang nghĩ gì. Bây giờ thời thế đã khác. Không phải thời thế mà anh có thể lăn lộn đấu đá để giành lấy phần thắng. Anh nhìn mấy oan gia, kẻ thù của mình đi, chết hết, giờ còn lại ai? La lão nhị, coi như mạng anh dài nhất! Em trai anh làm ăn nghiêm túc suốt những năm qua, đã tẩy trắng từ lâu, còn anh cũng chỉ có con đường này để đi."

La Cường im lặng hút thuốc.

Trần Xử nói tiếp: "Nếu anh muốn tẩy trắng, những kẻ còn đen sẽ tiếp tục nhìn chăm chăm vào anh. Kẻ thù của anh ở khắp nơi!"

"Nếu vẫn muốn ở trong bóng tối, cảnh sát sẽ tiếp tục theo dõi anh."

Anh còn muốn đi vào vết xe đổ nữa không?"

"Nếu anh không có việc gì thì sao tôi phải lo lắng cho anh, người của chúng tôi phải tiếp tục để mắt đến anh!"

Trần Xử thận trọng, anh ta đã tính toán rất kỹ.

"Má nó..."

La Cường mắng: "Cậu đang hăm dọa tôi đó à?!"

La Cường tất nhiên không muốn ở trong bóng tối, cũng không muốn vào tù một lần nữa.

Hắn chỉ muốn sống ổn định với những người thân của hắn. Bao năm qua, cái máu chém giết từ lâu đã nguội đi, có người thân nhớ nhung, có người yêu bên cạnh quan tâm đến hắn, nửa đời một gã đàn ông chỉ cần như thế này, vì người thân mà sống tốt.

La Cường cũng hiểu rằng họ Trần đang tính toán, muốn hăm dọa hắn, trên danh nghĩa là cho hắn một miếng cơm ăn, nhưng thực chất cũng là để lợi dụng và theo dõi.

Những người như La Cường, lăn lộn trong giang hồ nhiều năm, quan hệ phức tạp, thế lực trong bóng tối đã ăn rễ sâu. Khi La Cường ra tù, những người ở trên chắc chắn sẽ rất lo lắng, thay vì đợi người này quay lại nghiệp cũ hoặc bị một thế lực nào đó chèo kéo, Bộ An ninh Quốc phòng sẽ ra tay trước.

Trong hệ thống thông tin quân sự của Cục thứ hai Bộ Tổng tham mưu cấp cao và Cục Tình báo An ninh Quốc gia có phân loại ra vài nhóm người. Những người như Trưởng phòng Trần đây là nhân viên biên chế, có quân hàm, quân phục và hồ sơ. Họ là những điệp viên chuyên nghiệp đã được huấn luyện đặc biệt, được gọi là "Mật công" và "Mật vụ" trong giới. Còn có "Mật báo", quản lý về tình báo trên internet, nhưng không nằm trong hệ thống nhân viên chính thức. Ngoài ra, trong xã hội có rất nhiều nhân viên biên chế, dựa vào

quan hệ với quân đội và hai Cục, cùng lai lịch của cảnh tình báo đặc thù, để bảo hiểm chính trị cho những công việc thương mại và thu được lợi ích khổng lồ từ nó.

Lên con tàu này, có một số việc cần làm mà không phải La Cường có thể từ chối là được.

Trần Xử nói: "La Lão nhị, anh không có biên chế, không có hồ sơ, tôi sẽ giữ liên lạc với anh, giao nhiệm vụ."

La Cường khó chịu hừ mũi: "Vậy biết chờ cậu đến khi nào?"

Trần Xử lại nói: "Chúng tôi cần xác nhận rằng những người như anh sẽ không sang bên kia hoặc Đông Nam Á, làm việc cho những người đó, chống lại chúng tôi."

La Cường ngả người ra sau, cười lạnh: "Dù con mẹ nó tôi có nhàm chán đến mức nào, không có tiền để tiêu, cũng không có làm cái trò bán nước, đời này tôi còn có cơ hội chống lại mấy người à?"

Trần Xử phà ra một hơi thuốc, cười cười, chỉ vào La Cường: "Được, nhớ lời anh nói! La Lão nhị, này giờ tôi đang thu âm đó, anh chạy đi không được đâu!"

La Cường nhận lấy những thứ đó, nhưng không lấy tiền, nói với họ Trần: "Tiểu Hồ của chúng tôi có khỏe không?"

"Mấy người không quan tâm cậu ta sao?"

"Rốt cuộc cậu ta mới là người giúp mấy người "bất sống" Lê Triệu Huy... Không có người này, mấy người chỉ có thể bắt được thi thể của Lê Triệu Huy thôi, nó không thể còn sống đâu."

"Số tiền trong chi phiếu này đến bệnh viện để điều trị vết thương cho đứa trẻ đó đi. Sử dụng thế nào tùy ý cậu."

Từ vụ đó, La Cường Thiệu Quân đã đến bệnh viện vài lần, cả hai

đều cảm thấy nặng nề.

Thiệu Quân có thể thấy La Cường có tâm sự trong lòng, tuy ngoài miệng không nói gì, nhưng mỗi khi từ bệnh viện trở về, hắn có thể mấy ngày không nói chuyện với mọi người xung quanh, không ăn cơm, im lặng hút thuốc.

Thiệu Quân xoa xoa đầu La Cường, nhỏ giọng hỏi: "Khó chịu à?"

La Cường thực sự khó chịu, mà khó chịu này còn không biết diễn tả thế nào, ngực cứ nghẹn lại.

Đối với một người tính tình như La Cường, nếu có thể, vẫn hy vọng người trả giá sẽ là chính bản thân hắn hoặc sẽ là người thân cận nhất với hắn, hắn có thể tự mình gánh bao nhiêu tội, hắn đã quen mang nó trên vai rồi, nhưng hắn không muốn người đó là Hồ Nham.

Nếu người tàn tật là La tiểu tam nhi, hắn sẽ nuôi La tiểu tam nhi suốt đời, hai anh em ruột, trả giá cho nhau là lẽ đương nhiên.

Nếu người tàn tật là Mản thầu thì hắn bù đắp Mản thầu cả đời. Nếu Mản thầu không có chân, hắn sẽ cõng Mản thầu trên vai đi ra ngoài mỗi ngày, hắn sẽ là hai chân của Mản thầu.

Nhưng lại là Tiểu hồ ly.

Tiểu Hồ ly phải làm sao đây?

Lấy cái gì để bù đắp?

Mày xuất tiền? Mày bỏ công? Mày dựa và đâu mà làm như vậy? Mày là cái gì? Tiền lúc này là cái mẹ gì cơ chứ. Đến tận cùng tiểu hồ ly muốn cái gì? Mày bù đắp cho ra nổi không? Mày có thể làm gì để bù đắp cho một cơ thể bị mất mát vĩnh viễn không bao giờ có thể trở lại như cũ nữa sau cuộc đời?

Mùi đắng của thuốc, hương hoa và trái cây thoang thoang xuất hiện

trong phòng bệnh viện.

Bác sĩ nói thời gian trước bệnh nhân cảm xúc không ổn định, điều này cũng là bình thường. Đối mặt với chuyện cơ thể mình sẽ không còn trọn vẹn, ai cũng sẽ cảm thấy sợ hãi, trầm cảm và tuyệt vọng trong một thời gian, cần phải từ từ xây dựng lại tâm lý và phục hồi sự tự tin.

Vài lần đến bệnh viện thăm chỉ có thể quan sát từ xa qua tấm kính lớn, không được đến gần.

Sau đó, Thiệu Quân nghĩ ra một mẹo nhỏ, mua vài quả nho xanh xanh tím tím, rửa sạch, cho vào gà mên rồi đưa vào phòng.

La Cường nói, em đang muốn kích thích cậu ta hay lấy lòng cậu ta vậy?

Thiệu Quân nói, kích thích có thể sẽ tốt hơn. Anh có biết Tiểu Hồ muốn gì trong lòng không? Cậu ấy muốn "táo" hay "nho"?

Cô y tá nhỏ cầm một hộp nho lớn đưa cho Hồ Nham. Hồ Nham nhìn thoáng qua, chợt bật khóc, khóc không ra tiếng, nước mắt cứ chảy khắp mặt, trên cổ, chảy đầy người, ngón tay bóp nát nho, nước nho dính trên ra giường trắng ...

Toàn thân Hồ Nham trùm chăn bông, chỉ lộ ra một khuôn mặt trắng nõn như chạm khắc, không có một nụ cười, nhìn La Cường lắc đầu nói: "Không sao."

Hồ Nham hỏi: "Anh ta ... đã bị kết án chưa? Có bị xử bắn không?"

La Cường nói: "Không được công khai, cũng không được đăng trên báo, cũng sẽ không bị kết án ngay trong một thời gian. Người này có thể có thứ mà An ninh Quốc gia muốn tìm, phía trên sẽ không thả hấn đi, hấn cũng sẽ không bị xử tử ngay lập tức."

Có một số việc La Cường không thể nói với Hồ Nham. Thiệu Quân

nghe ngóng được một số thông tin nội bộ từ những người quen của mình, lần này Cục chín không phải là hoàn toàn thất bại, ít nhất Lê Triệu Huy đã bị bắt sống. Người này còn sống, sớm muộn gì, họ cũng có thể khai thác ra được những tin tình báo mà họ muốn. Lê Triệu Huy sẽ không bị xét xử công khai, không bị xử bắn công khai, cũng không nhận được bản án chính thức để bị giam giữ cùng các tù nhân khác. Khi tội phạm phạm tội đạt đến một mức độ nhất định, sẽ không dùng đến pháp luật như người dân bình thường nữa. Người này hiện đang được Bộ An ninh Quốc gia bí mật giam cầm, thẩm vấn, chắc chắn sẽ không cảm thấy tốt ...

Chỉ là, những người như Huy Tử thậm chí không quan tâm đến cái chết, xương cốt cứng rắn lì lợm, không thể mở miệng ngay. Cục chín hiện không thể thu thập thông tin tình báo, không cam lòng kết án tử hình hắn. Hắn chỉ có thể bị nhốt, nuôi, trị mấy vết thương chằng chịt trên người, nghe bảo hiện đang sử dụng một số loại thuốc nào đó tiêm vào người để khống chế hắn.

.....

Hồ Nham suy tư, trong mắt trống rỗng: "Sớm muộn gì cũng phải bị bắn đúng không? Người như vậy, còn có cách nào sống không?"

La Cường: "....."

Mắt La Cường hơi đỏ lên, ngồi trên đầu giường Tiểu Hồ, hắn không nói gì, nhưng cũng không rời đi.

...

Hồ Nham đột nhiên ló đầu ra khỏi chăn, nói: "Đại ca, em biết anh là người trọng nghĩa, luôn lo cho em. Đừng làm thế, không phải việc của anh... Anh không nợ em, anh đi đi."

La Cường nghẹn giọng nói: "Là tôi không chăm sóc tốt cho cậu, mới khiến cậu phải vì tôi chịu tội nặng như vậy. Đây là trách nhiệm của tôi. Cần gì cứ nói cho đại ca cậu biết."

Hồ Nham ngắt lời La Cường: "Đại ca, anh hiểu lầm rồi."

"Lúc đó em muốn cứu anh, nhưng là không chỉ là cố cứu một mình anh."

"Lúc đó em nghĩ, em nghĩ ..."

"Người này liệu còn có sống không? Có phải đời này của anh ta vậy là xong rồi? Có thể thay đổi được không? ... Người em muốn cứu chính là anh ta. Liệu sau này anh ta có hiểu được điều này không..."

.....

Một lớp sương mỏng đọng trên lông mi của Hồ Nham, y quật cường quay mặt đi, nhìn ra ngoài cửa sổ, không để La Cường nhận ra những cảm xúc đau đớn và khổ sở nhất trên khuôn mặt y.

Có một số người còn có thể thay đổi không?

Có một số người, liệu có còn cơ hội hiểu được cuộc đời này?

...

Trên cổ Hồ Nham có một mặt dây chuyền chạm khắc từ ngà voi, đã nhuộm máu, vết máu tươi che đi những việc đã qua, bắt mắt giữa những chiếc chăn ra trải giường bệnh trắng nhợt, làm cay mắt La Cường.

La Cường đứng dậy gật đầu: "Nếu tên khốn kiếp thiên đao vạn quả kia không chết không xuống địa ngục, có ngày đi ra. Tôi hứa với cậu, tôi sẽ đem tên khốn đó tới trả nợ cho cậu."

Hồ Nham cắn môi, ánh mắt đau đớn: "Anh ta nợ em."

"Tên khốn."

"Em chờ anh ta trả nợ cho em."

.....

--

*Rất hy vọng một ngày nào đó chị Mạch viết một bộ cho cặp này :((((
Huy Tử không sợ chết, nếu bị bắt hành hạ như thế mà chưa tự tử thì
chỉ có thể là vì cố sống do lòng còn vương bận thôi đúng không
đúng không :(((*

-----oOo-----

Phiên ngoại 3

Nguồn: EbookTruyen.VN

Phiên ngoại 3: Hang ổ dấm chua của bốn con người - phần 1

Chuyển ngữ: Andrew Pastel

La Lão nhị hôm trước gặp mấy anh em huynh đệ của mình, hôm sau, anh em nhà La lại ngồi trong quán thảo luận về các vấn đề kinh doanh với mấy người bạn.

Bên bàn ăn, những người tham gia liên tục trò chuyện, bàn tán về các chuỗi cửa hàng, nhà bếp riêng, nhà máy rượu Pháp và kinh doanh rượu. Thiệu Quân ngồi ở bên kia bàn, cúi đầu dùng điện thoại di động vượt màn hình, chờ La lão nhị xong việc thì lại quay sang đồ dành anh.

Hai người ở bên nhau, làm gì cũng thấy tốt, ngồi lặng lẽ tâm sự, kể những chuyện trước đây từng kể mà vẫn không cảm thấy nhàm chán ngại ngùng. Đã ở tù mấy năm rồi, đã quen với những tháng ngày vụng trộm kéo tay, hôn môi qua ô vuông nhỏ trên cửa sắt nhà tù, bây giờ thoát ra, chợt thấy từng phút từng giây cuộc đời đều có thể thấy được cái tên khốn nạn chết dấm khiến người ta vừa yêu vừa hận đó, đều có thể dính sát lấy nhau, thân thể như bọt biển đột nhiên bị thấm no nước, cảm giác thỏa mãn không thể tả xiết dâng lên cổ họng, chớp mũi ...

La Chiến mời cổ đông lớn của chuỗi nhà hàng ăn vặt Bắc Kinh đến. Chu Nghiên để tóc dài gọn sóng và bộ sườn xám thêu bằng lụa. Đường kẻ mắt và lông mi ở đuôi mắt của cô quyến rũ như tơ, phong tình vạn chủng.

Chu Nghiên vừa mới bước vào, Thiệu Quân ngẩng đầu lên liếc nhìn.

Anh không khỏi hừ một cái trong bụng: Cái cô này trông cũng lẳng lơ mặn mà thật.

Thiệu Quân hoàn toàn không có hứng thú với phụ nữ, hồi đó còn giả vờ tỏ ra có hứng thú một chút trước mặt bạn bè với mấy anh em, nhưng bây giờ ngay cả lớp ngực trang đó cũng đã bị xé bỏ, giờ dù có người phụ nữ đẹp nhất lác lư một cặp ngực đầy đặn bất khả chiến bại trước mắt, anh cũng liếc nhìn một cái rồi thôi. Thiệu Quân mím môi thì thào, vùi đầu vào điện thoại tiếp tục lướt web. Lão nhị vẫn chưa trò chuyện xong, khi nào về nhà chui vào ổ chăn nói chuyện với Tam gia gia đây?

Chu Nghiên ngồi giữa hai anh em nhà La, họ đã không gặp nhau nhiều năm, giờ cố nhân gặp lại, trăm mối ngổ ngang.

Chu Nghiên gật đầu: "Lão nhị, thật không dễ dàng. Chúc mừng anh, không ngờ anh lại có thể ra ngoài sớm như vậy."

Thiệu Quân vừa nghe, liếc mắt nhìn một cái đầy khó hiểu.

Chu Nghiên mỉm cười quyến rũ với La Cường, sau đó nghiêng người trò chuyện với La Chiến. Cô rất thích gặp những người đàn ông đẹp trai và nam tính, như hai anh em nhà La đối diện cô đây. Cho dù không phải là quan hệ như vậy, nhưng trong kinh doanh cũng cần tìm được người đàn ông ưng ý, có tiền thì mọi người cùng nhau kiếm, vừa được có tiền vừa được thỏa mãn đôi mắt! Đây luôn là nguyên tắc kết giao với mọi người của Chu Nghiên.

Hơn nữa, La lão nhị năm đó có ơn với cô; La tam nhi và Cảnh sát Tiểu Trình cũng là bạn thân, người quen cũ của cô. Mọi quan hệ này đã thân thiết hơn đối tác bình thường.

Chu Nghiên đánh cho La Cường một cái nhìn rất có ý tứ: "Lão nhị, bây giờ ... có khác trước không?"

La Cường tự mình châm thuốc, nheo mắt, âm ừ trong cổ họng.

Chu Nghiên: "Bên cạnh có người bầu bạn không?"

La Cường cắn điều thuốc, lộ ra mấy cái răng trắng, hung hăng rít mạnh một hơi thuốc, nhớ lại hôm qua trên giường gặm cắn móng của Mãn thầu lớn. Thiệu Quân lăn lộn trên giường, chiếc chăn bông rơi xuống đất, hắn lại đề lên người Thiệu Quân làm chăn bông cho anh ...

Đũa trên cái đĩa nhỏ trước mặt Thiệu Quân rơi ra, La Chiến ngồi bên cạnh nhìn thấy, cúi xuống nhặt đũa giúp, làm sao có thể làm phiền cuộc lướt weibo chơi game của anh dẫu nhỏ được.

La Chiến chui xuống bàn, lập tức xấu hổ. Đôi đũa của Thiệu Quân lăn giữa Chu Nghiên và La Cường, Chu Nghiên dưới bàn lặng lẽ tháo giày cao gót, xoay cổ chân, ngón chân rồi linh hoạt trèo lên bắp chân của La Cường, dùng ngón chân cái khiêu khích, nhẹ nhàng cọ xát.

La Chiến nuốt nước bọt, thật muốn hất cái chân chạy mãi không hết xăng của Tiểu Chu kia ra cho anh trai mình.

Thiệu Quân nhìn chằm chằm màn hình điện thoại, từ khoe mắt liếc nhìn chỗ ngồi trống của La Tam nhi, Tam nhi chui xuống gầm bàn cả buổi không đứng dậy, có điều gì đó không ổn.

Anh cảm thấy đáng ngờ, thừa dịp nhóm người trên bàn tán gẫu nhiệt tình không thèm để ý, lặng lẽ cúi người, chui đầu vào khăn trải bàn phủ dài chấm đất.

Thiệu Quân: "?!"

La Chiến: "!!!"

.....

Chung quanh một cái bàn tròn lớn đầy người, dưới gầm bàn có bảy tám đôi chân và hai cái đầu.

Hai cái đầu của Thiệu Quân và La Chiến mắt to mắt nhỏ trừng nhau.

Thiệu Quân trong nháy mắt đã hiểu ra, máu nóng căng cả đầu, hai mắt như sắp nổ tung, duỗi tay tát vào đầu La Chiến một cái, ai bảo hai tên khốn khiếp nhà này trông y hệt nhau?!

La Chiến bị đánh một cái vô cùng oan uổng, mặt đỏ tai hồng, nhìn chằm chằm Thiệu Quân, còn không dám kêu oan chứ đừng nói chi đánh lại.

Thiệu Quân tức giận đến mức chỉ vào chân Chu Nghiên, định cắn chân cô.

La Chiến liều mạng xua tay ý bảo đừng cắn.

Con mẹ nó xua cái rắm, đúng là cả họ nhà La khốn nạn vô liêm sỉ! Ăn vụng dưới bàn trước mắt Tam gia đây! Thiệu Quân định nhéo chân Chu Nghiên, bị La Chiến ngăn lại, hai người nắm tay dưới gầm bàn véo qua véo lại ...

Thiệu Quân hung hăng trừng mắt nhìn La Chiến, đe dọa: Tam nhi, đừng có che chở cho anh trai khốn nạn của anh, gia gia đây sẽ dọn dẹp cả hai!

Thiệu Quân chui ra khỏi gầm bàn, nhóm người vẫn đang tiếp tục trò chuyện. Anh nhắm vào vị trí của La Cường, tung một cú đạp thô bạo dưới gầm bàn.

La Cường đã bị đá, điếu thuốc suýt bay ra khỏi miệng, quay đầu lại trừng anh!

Chu Nghiên quay sang nở nụ cười, hỏi: "Đây là? ... Cảnh sát Tiểu Thiệu?"

Thiệu Quân liếc mắt nhìn món ăn.

Chu Nghiên thật lòng gật đầu: "Lão nhị, anh quả thật tìm được."

La Cường đắc ý hừ mũi, chống một tay lên lưng ghế, ra vẻ ngẫu ngẫu.

Chu Nghiên nói: "Trẻ trung, đẹp trai, thật sự rất xứng! Hai anh em anh may mắn thế? Ai cũng tìm được một người."

Chu Nghiên nói đùa nói: "Lão nhị, anh quá già rồi ...Hai ta mười năm không gặp, nhìn thấy tuổi tác trên mặt hết rồi."

La Cường nói: "Cô không già tí nào, trông cô giống như đi đầu thai lại, thay đổi hết thảy những gì từ khi còn trong bụng mẹ đi."

Chu Nghiên theo thói quen duỗi chân ra khi nói chuyện, ngón chân mềm mại trong đôi tất lụa quấn lấy một cái chân dưới gầm bàn, xoa xoa vuốt vuốt. Thực ra cô chẳng muốn cái gì cả, chỉ là quen thả thính, ai cũng muốn rắc cho một chút.

Thiệu Quân nheo mắt, đôi mắt đào hoa sáng lên, thỉnh linh mở miệng: "Này, cô đi giày size nào?"

Chu Nghiên sửng sốt.

Thiệu Quân: "Tôi đoán, cô mang size 46 không? Tôi chỉ mang có 43 thôi. Chân cô to thế?"

Chu Nghiên: "....."

La Chiến lấy ly rượu che nửa khuôn mặt, hả hê vui sướng khi thấy người khác gặp họa, suýt chút nữa không kìm được bật cười thành tiếng.

Hôm nay, cuối cùng, sức chiến đấu và chiến hỏa của anh dẫu không dồn về phía hắn nữa, mà có thêm mục tiêu mới rồi.

Thiệu Quân giả vờ ngây thơ: "Chân cô to quá, gót chân ở bên kia

mà đầu ngón chân có thể vớ qua nửa cái bàn chạm vào tôi, trên quần Tam gia có mấy cái đinh, không biết có vô tình làm rách tất da của cô không? "

Vừa rồi Thiệu Quân duỗi chân của cô qua, Chu Nghiên xoa thật lâu, đều là chân của anh, ngón chân linh hoạt nhấc ống quần lên, gần như xoa hết cả bắp chân trần!

La Cường nhìn Thiệu Quân một cái nhìn cứng chiều, nhẹ nhàng r hiệu ý bảo ngoan, đừng lộn xộn.

Chu Nghiên nhanh chóng thu chân lại dưới gầm bàn, cũng biết anh chàng đẹp trai kia đang không vui, giỡn một chút thôi mà, máu ghen đúng là nhiều.

Trước kia cô chưa thấy nhân tình nào được La lão nhị mang lên bàn ăn cả, cũng chưa từng thấy bất kỳ Tiểu bánh quai chèo hay Tiểu bánh ngọt nào dám ghen tuông trước mặt rất nhiều người trên bàn ăn như thế. Chu Nghiên gặp tình huống thế này, cũng không khó chịu chút nào, từ đáy lòng nói với La Cường: "Cảnh sát nhỏ đối xử với anh thật tốt và thật lòng. Lão nhị anh thật có phúc, anh may mắn hơn tôi nhiều."

Khi Chu Nghiên nói, khóe mắt quyến rũ của cô luôn lộ ra vẻ tự ti và buồn bã khiến Thiệu Quân cảm thấy hơi khó xử ...

Lúc ra ngoài rửa tay, Thiệu Quân tóm lấy La Chiến kéo hẳn vào toilet nhỏ.

La Chiến nhanh chóng thoát khỏi Thiệu Quân: "Làm sao vậy? Cảnh sát Thiệu, đừng chạm vào tôi kéo anh trai tôi nhìn thấy."

Thiệu Quân: "Tại sao tôi không thể chạm vào anh?"

La Chiến: "Anh muốn chinh tôi hay là muốn xiên tôi chết luôn vậy?"

Thiệu Quân nắm lấy cổ áo của La Chiến: "Tam nhi, nói thật cho tôi

biết, Chu Nghiên và Lão nhị có từng có chuyện gì không?"

La Chiến vui vẻ giải thích: "Cảnh sát Thiệu, đừng hiểu lầm, tính tình Tiểu Chu như vậy đấy, ngồi chung bàn ăn với bất kỳ ai cũng như thế. Thực ra cô ấy rất tốt, rất chính trực và rộng lượng, làm việc rất có chữ tín."

Thiệu Quân hờ hững hỏi: "Tam nhi, anh không lừa tôi đó chứ, cứ nói thẳng cho tôi biết, có hay không?"

La Chiến cố giả ngu: "Có gì? Có gì là có gì vậy? Tiểu Chu là ... trước đây ... gặp nhau trong quán bar ... Anh hai chính trực rút đao tương trợ ... Đánh nhau với mấy tên côn đồ ... sau đó, sau đó thì "

Thiệu Quân dùng ngón tay chọc vào mũi La Chiến không chút nương tay. Đôi mắt sắc bén của anh như phóng ra một cặp móng mèo, cào vào mặt La Chiến.

La Chiến sợ nhất Thiệu Quân, sợ chết khiếppppp! Anh trai thì giá trị vũ lực đánh đâu thắng đó không ai cản nổi, *anh dâu có thể tùy ý không chế điều động vũ lực đánh đâu thắng đó không ai cản nổi của anh trai, hai người này kết phùng, một ông cứng đầu một ông ngoa ngoắt, ai mà đánh cho lại?

La Chiến nói thật: "Thật ra tôi cũng có đoán được, Tiểu Chu với anh hai tôi, lúc trước chắc là cũng..."

Thiệu Quân tiếp lời La Chiến nói: "Cũng mập mờ, dan díu, lên giường với nhau đúng không?!"

La Chiến nghĩ như thế nào? Mấy năm gần đây, hắn đã hợp tác làm ăn với Chu Nghiên, một người ra công, người kia ra tiền, chính vì Tiểu Chu giúp đỡ hắn trong lúc hoạn nạn, ra tay hào phóng giúp hắn kinh doanh trong hoàn cảnh khó khăn, từng bước mở rộng lĩnh vực kinh doanh ăn uống. Với cả thời đại này ai kinh doanh mà không cần mối quan hệ đâu? Tiểu Chu quen biết rất nhiều người, giúp đỡ kết nối mối quan hệ làm ăn. Ân tình lớn như thế La Chiến trả cả đời có

khi còn không hết.

La Chiến không nghĩ rằng Chu Nghiên giúp hắn hoàn toàn vì tôi quá đẹp trai và nam tính, hay vì Trình Vũ đã từng giúp cô. Chu Nghiên tám phần mười là do nể tình cảm cũ với La lão nhị, cho nên mới khăng khái trượng nghĩa như thế với nhà La. La Cường khi ấy ra tay, một mình gánh cả nhà, nam nữ đều ăn hết, năm đó uy danh trên giang hồ cùng với khí chất đàn ông không ai bì kịp,

Thiệu Quân vùng vằng chỉ vào khóe mắt, sống mũi và cằm của mình: "Cô ta có sửa chỗ này, chỗ này, chỗ này phải không?"

La Chiến gật đầu cười mấy tiếng: "Có."

Thiệu Quân khoa tay múa chân diễn tả hai đống đồ sộ trên ngực: "Chỗ này cũng làm à?"

La Chiến vừa thuyết phục được anh dâu nhỏ này, vừa cố nhin cười: "Chứ sao, sinh ra cũng có sẵn hai trái dứa đó đâu."

Mắt Thiệu Quân từ từ mở to, anh chợt hiểu ra, chỉ vào yết hầu nhô lên của mình: "Thảo nào sao thấy chỗ này cô ta dài thế, đúng là nhìn thấy sai sai."

La Chiến buồn cười hỏi: "Cảnh sát Thiệu, bây giờ anh yên tâm với Tiểu Chu chưa? Yên tâm với anh trai tôi? Họ bây giờ chắc chắn không có gì đâu, anh trai tôi sẽ không để anh chịu ám ức."

Thiệu Quân liếm môi dưới, cảm thấy thư thái mái: "Được rồi, Tam gia anh ít nhất thì là hàng còn zin, chưa bao giờ qua cát tĩa đập đi xây lại, bộ dạng hòa hảo đẹp đẽ!"

Hai người chen chúc trong toilet nhỏ thì thềm chim chuột, cửa phòng đột nhiên mở bung, La Cường mặt đen kịt như tám ván cửa bước vào.

Toilet chật hẹp, hai người chen vào, cơ bản không thể nhúc nhích,

Thiệu Tiểu tam nhi và La Tiểu tam nhi túm tụm lại một lúc, thân thể gần như chạm vào nhau.

"Hai người làm gì vậy?"

La Cường nghiêng đầu, rút điếu thuốc ra, giơ hai tay lên chặn đường, ba người trừng mắt nhìn nhau.

La Chiến vô cùng bình tĩnh gạt đầu với anh trai: "Anh hai, em đi tiểu."

La Cường nghiêng đầu, hất cằm với Thiệu Quân: "Nó đến đây để đi tiểu, em đến xem anh nó đi tiểu à?"

Thiệu Quân lắc đầu, hoàn toàn không e ngại người nào đó: "Em cũng tới đi tiểu, được không?"

Rõ ràng là có một bồn tiểu bằng sứ trắng trong phòng, La Chiến đột nhiên nhìn chằm chằm Thiệu Quân rồi lắc đầu nguầy nguậy: "Không, em đi cầu, cảnh sát Thiệu không đi cầu... À không! Không phải! Anh ấy vừa vào toilet, em xong rồi chuẩn bị đi ra mà chưa kịp đi ra thôi mà anh, anh ... "

La Cường không thèm nói nhảm với hai con người này, hừ lạnh một tiếng: "Ông đây muốn đi tiểu bây giờ, cút đi."

La Cường vừa dứt lời, la Tiểu tam nhi một từ cũng không nói nữa nhanh chóng giăng ra khỏi tay Thiệu Quân tình anh dâu em chồng nghĩa khí giang hồ vân vân vũ vũ ném sạch ra sau đầu nhanh chóng nhắm ngay kẽ hở dưới tay anh mình khom lưng chui tọt ra ngoài lăn đi mất không chút bóng dáng tăm hơi!

Cửa toilet đóng sầm lại.

Bên trong vang lên mấy tiếng trầm đục của tay chân đấm đá và tiếng răng lưỡi dây dưa, mút mát nhau.

"La Lão nhị!"

"Đồ khốn nạn!"

"Anh có dám nói hai người không có gì không? Là có đúng không? Anh tưởng em bị mù, em không thể nhìn thấy sao?! ... Cô ta thậm chí còn cởi giày cao gót xoa chân anh. Em nhìn thấy tất cả dưới bàn!!!"

"Hồi đó cái thứ kia của cô ta có dài hơn em không? Chân cô ta dài hơn chân em mà!"

"Hơn nữa, cô ta sửa từ đầu tới chân, sao ngon bằng em?!"

"Cô ta ... có đẹp.. như em không...."

"Ừm....."

"Ừ ... ừm ..."

Tiếng đánh nhau yếu dần dần, rồi dần chuyển thành những tiếng thở ngắn và nặng nhọc ...

Lưng Thiệu Quân dựa vào bức tường lát gạch, ánh sáng mờ ảo phủ bóng lên xương quai xanh anh. Thân trên Thiệu Quân vẫn mặc quần áo chỉnh tề, quần jean còn chưa cởi thắt lưng đã bị túm kéo xuống, lộ ra hoàn toàn quần lót phía trong.

La Cường ngồi xổm xuống, cắn mạnh vào da thịt trên eo anh, miệng hừ nói: "Để anh xem thử, hàng chưa sửa trông như thế nào..."

La Cường cắn một cái, giữa hai chân Thiệu Quân tự nhiên, không có dấu vết tạo hình gì, hình dạng hoàn hảo làm La Cường dễ dàng ngậm hết nó vào miệng. Thiệu Quân hừ một tiếng, không nhin được mà bắt đầu cứng lên trong khoang miệng La Cường, đê lên cổ họng hẳn. Tiếng mút mát và tiếng thở hổn hển lấp đầy không gian chật hẹp, Thiệu Quân rướn cổ lên, yết hầu trượt liên hồi, phập phồng thờ

dốc. Anh vô thức ôm lấy vai La Cường bằng cả hai tay, La Cường làm rất chú, nhả ra nuốt vào liên tục, hấn giở một chân của Thiệu Quân lên, đặt lên vai mình, vuốt ve cái mông của Thiệu Quân. Hấn biết Mãn thầu nhà hấn thích tư thế này, hai người đã quá hiểu nhau, biết cách làm cho người đối diện cảm thấy thoải mái, hưởng thụ hơn.

Thiệu Quân thở hổn hển, nhìn xuống hấn rồi đột nhiên dòi chân ra: "Đừng làm vậy. Vai anh sẽ bị đau đó."

La Cường ngậm kín khoang miệng, hừ giọng lảm bảm: "Không sao."

Thiệu Quân vói ngón tay vào cổ áo La Cường, chạm vào vết đạn đã lành trên xương quai xanh của hấn: "Có đau không? Em nhìn còn thấy đau."

"Khinh thường ông đây..."

La Cường thô bạo nắm lấy đám lông giữa hai chân Thiệu Quân mà vỗ về chơi đùa, làm cho Thiệu Quân cảm thấy vừa đau vừa thích không thể chịu đựng được, hít sâu vài hơi

"Sau này ông đây còn có thể làm em không thoải mái được sao?"

La Cường nói xong, hấn đặt một chân của Thiệu Quân lên vai mình, rồi nhấc đùi còn lại lên, để toàn bộ cơ thể của Thiệu Quân như một con khỉ vắt vẻo trên vai hấn! Thiệu Quân giật mình, trọng tâm không ổn định, bị treo lơ lửng trên không, hoảng sợ dùng tay giật lấy thứ gì có thể nắm lấy. Anh thật sự sợ La Cường bị đau, bị thương, sao anh cam lòng cho được? Anh nắm lấy cuộn giấy bên cạnh bồn cầu, cố gắng giúp La Cường nhẹ bớt trọng lượng của mình nhưng nắm không chặt, cuộn giấy bắt đầu quay điên cuồng như bánh xe của người thợ gốm, giấy vệ sinh trắng liên tục cuộn cuộn ra không ngừng mà rơi xuống đất ...

La Cường lướt dọc theo háng Thiệu Quân nhẹ nhàng ngậm lấy tinh hoàn. Hai chân Thiệu Quân run rẩy, cắn môi dưới, nắm lấy tóc của

La Cường. Cuộn giấy ào ào rơi xuống hết, con người của anh giống như có sương nước phun ra, kích thích bí ẩn xen lẫn với mềm mại dịu dàng khiến anh mê muội, rất nhanh không chịu nổi, giật giật bắn ra trong khoang miệng La Cường.

Ót Thiệu Quân cọ xát mạnh vào tường, cái cổ nóng bỏng hun cho gạch nóng lên theo, dưới ngọn đèn phập phồng hai bóng người dầy dụa nóng bỏng, tràn ngập dịu dàng ...

--

*Chương trình hài sitcom gia đình nhiều tập chính thức bắt đầu
=))))))*

À phiên ngoại nhiều nhân vật bên bộ "cảnh sát à....." quá (do bộ của La Chiến là bộ đầu của hệ liệt), mà thú thật mình cũng chưa đọc hết nên không chắc cô Chu Nghiên này phải người chuyển giới hay không nữa huhu

-----oOo-----

Phiên ngoại 4

Nguồn: EbookTruyen.VN

Phiên ngoại 4: Hang ổ dấm chua của bốn con người - phần 2

Chuyển ngữ: Andrew Pastel

Từ khi Thiệu Quân gặp Chu Nghiên ở nhà hàng, "giao thủ" trên bàn ăn, hai bên gặp nhau thêm vài lần nữa.

Chu Nghiên là một người tốt tính, không so đo hiềm khích, không lòng dạ hẹp hòi hay dễ bụng, cho nên vừa có thể thân thiết với La Tam nhi vừa hòa thuận với Cảnh sát Trình. Chuyện cô và La Lão nhị có mối quan hệ cũ cũng không ngăn được cô trở nên thân thiết với Thiệu Quân.

Thiệu Quân có một lần tình cờ đến phòng làm việc của Chu Nghiên, tham quan từ trong ra ngoài, hai người họ đã có một cuộc nói chuyện rất ăn ý. Tiểu Chu là một nhà thiết kế và tạo mẫu nổi tiếng, có mối quan hệ tốt trong giới. Cô có đội ngũ, quan hệ công chúng và công ty của riêng mình. Hiện cô muốn mở rộng kinh doanh truyền thông văn hóa và đầu tư phim ảnh ra nước ngoài. Sau khi Chu Nghiên trò chuyện với Thiệu Quân, cô vút luôn La Lão nhị sang một bên, nói, lần sau tôi không đến tìm anh nữa, tôi sẽ đến gặp thẳng Tiểu Quân nhi nhà anh, bàn chuyện kinh doanh với Tiểu Quân nhi.

Thiệu Quân và Chu Nghiên thường đi mua sắm cùng nhau, nhanh chóng thành chị em thân thiết.

Vốn dĩ, La Cường là người không chịu nổi khi đi theo "hộ tống"

chàng vợ này đi mua sắm, cả con đường đầy cửa hàng, Thiệu Tiểu Tam nhi có thể đi hết cửa này đến cửa khác, mỗi cửa hàng sẽ không bao giờ đứng trong đó thử đồ ít hơn một tiếng. La Cường mang trên tay, vắt trên vai đầy mấy đồ thiếu gia lựa chọn, sau giá cả không thuận ý, thiếu gia không vừa lòng, đồ vật rầm rầm rơi xuống, quay đi, không mua nữa.

Sau lại có một lần lúc ra khỏi tiệm ăn vặt kiểu Bắc Kinh của La Tam nhi, Thiệu Quân gọi điện thoại cho Chu Nghiên.

"Chị, em đang ở Thế Mậu Thiên Giai này, chị ra với em được không?"

"Em không đi shopping với Lão nhị đâu, anh ta phiền lắm, chị, đi shopping với em đi!"

Miệng Thiệu Quân rất ngọt, một chữ chị ơi hai chữ chị à. La Cường nheo mắt liếc nhìn qua làn khói thuốc ...

Thiệu Quân đút hai tay vào túi, lắc hông, Chu Nghiên khoác lên cánh tay anh, hai người dựa sát vào nhau đi phía trước, vừa trò chuyện vừa tản bộ trong khu quần áo nam cao cấp của Trung tâm Thương mại Thế Mậu Thiên Giai, chọn cái này thử cái kia. Thiệu Quân mặc thử trang phục, Chu Nghiên tư vấn nhận xét, hết lời khen ngợi, "Đúng là móc treo quần áo, mặc gì chị trông cũng đẹp."

Hai anh em nhà họ La mắt to mắt nhỏ nhìn theo chăm chăm, đi theo không xa phía sau, đội hình bốn người giống như thiếu gia và tiểu thư đi mua sắm, theo sau là hai vệ sĩ vạm vỡ đô con hộ tống vậy.

Mặc dù Chu Nghiên không thể trông trẻ hơn những cô gái mười tám đôi mươi, nhưng trong váy len đen, đi boots cao gót, mái tóc dài xõa bồng bênh như nước sau lưng, khí chất duyên dáng quyến rũ và thành thực của cô toát ra một cô gái mới lớn không thể có được, thêm một chàng trai trẻ đẹp khoác tay bên cạnh, buổi dạo phố này thật hào hứng và tràn đầy sức sống.

Bên dưới màn hình trời của quảng trường, có một cậu bé chạy tới cầm theo giỏ hoa hồng: "Anh đẹp trai ơi, mua hoa tặng chị đẹp nha!"

Thiệu Quân còn chưa kịp nói gì, Chu Nghiên đã vui vẻ, đôi môi đỏ mọng nở một nụ cười quyến rũ: "Này nhóc, em nghĩ hai anh chị là gì của nhau?"

Thằng nhỏ cười khì khì nói: "Anh trai đẹp trai, chị đẹp gái, hai người rất là đẹp đôi!"

Cách đó không xa, anh em nhà họ La trơ mắt nhìn Chu Nghiên được lời khen làm cho vui vẻ phới phới, còn Thiệu Quân hào phóng lấy ra ví tiền: "Cho anh một bó."

La Chiến cong môi, hạ giọng: "Mua..... một bó ... hoa hồng ?! ... Hai người này đúng là..... giống nhau."

La Chiến cố sống cố chết nín cười, vui sướng khi thấy người khác gặp họa, lại càng thấy Trình Vũ nhà mình thật tốt. May mắn mới có được Cảnh sát Tiểu Trình, người bên cạnh hắn an ổn kiên định biết bao. Dù thế giới có thay đổi thế nào, những người như Trình Vũ sẽ không bao giờ thay đổi, không bao giờ ra ngoài trêu chọc mèo; nếu kết hôn với ai đó như anh dâu này chắc cả đời còn lại của hắn phải gà bay chó sủa mất.

La Cường dùng răng cửa nghiền điếu thuốc trong miệng, đầu lọc gần như nát như.

La Cường nghe là biết trong đầu ba chấm La tam nhi bỏ lửng kia nói toẹt ra là: Hai người này, mẹ nó lằng lợ y như nhau, đúng là ngu tầm ngu mã tầm mã!

Sau khi mua sắm xong, tiễn Tiểu Chu đi, La Chiến lái xe, xe vừa khởi động, hai người ngồi trên ghế sau xe đã đè nhau xuống, tay chân dây dưa, hô hấp hỗn loạn ...

La Chiến ho khan hai tiếng, miệng lẩm bẩm: "Ui dà.. ... Phía trước

có cảnh sát giao thông đó."

Thiệu Quân bị La Cường đè dưới thân, cánh hay chặn ngang cổ, không thể cử động, mặt anh đỏ bừng, quyết không chịu thua.

"Lão nhị, đừng có gây sự nữa!"

"Gi? Anh được cặp kè với các cô gái, còn em thì không được à?!"

"Nghĩ Tam gia đây không có hứng thú với con gái thật à, em đi cặp kè với cô ấy cho anh biết nhé?!"

"Anh có dám nói anh chưa từng không? Có dám nói không?!"

La Chiến lặng lẽ tháo kính râm xuống, điều chỉnh góc kính chiếu hậu trên đầu, rướn cổ nhìn hai người yên sau đang vật lộn cắn xé nhau náo nhiệt. (*nhiều chiện =)))*)

"Ai giận, ai ghen? Em không ghen với anh đâu, anh đừng có tưởng bở!"

"Em nói cho anh biết, Lão nhị, dù em rất thân với cô ấy, em cũng sẽ không để yên cho anh đâu !!!"

.....

La Chiến vặn to thanh âm trong xe, át đi mấy tiếng động ái muội.

"Lão nhị, anh dám không, anh dám cho em gặp mấy cái tiểu điếm tâm của anh không?!"

"Tiểu đậu phụ, tiểu bánh quai chèo tiểu gì đó! Để Tam gia đẩy giúp anh thành lập một đội quân luôn!"

...

"Em ... vẫn ... khó chịu ... dù có thế nào ..."

"A!....."

"Ừm....."

La Cường luôn bàn tay to vào cạp quần của Thiệu Quân, mạnh bạo nắm lấy nơi yếu ớt kia tuốt một cái, ngay lập tức mấy câu hùng hùng hổ hổ của Thiệu Quân đột ngột im bặt, "A" một tiếng, thở hổn hển, nhanh chóng cương, đội đứng quần jean lên một cục, cảm thấy bị đè nén khó chịu.

La Cường cởi phăng chiếc áo sơ mi của hắn, trùm lại che đi những phần nóng bỏng của hai người. La Cường đè cả người lên Thiệu Quân, nghiền ép, vừa đẩy vừa cọ xát mạnh, cổ và ngực cả hai ma sát lên nhau, hưng phấn. Đôi mắt của Thiệu Quân dần mờ mịt, lúc cao trào ướt nhòe khóe mắt, lộ ra vẻ ảm ức, ngay sau đó đã bị La Cường lật lại, thô bạo ghì chặt. La Cường dùng cõn khịt trắng kiện vỗ vỗ vào miệng anh.

La Chiến nắm chặt tay lái, chiếc xe lắc lư dọc theo làn đường.

Hai cơ thể bị che dưới lớp áo sơ mi run rẩy nhiệt tình phát tiết cho nhau, cả cỗ xe chìm trong tiếng thở dốc, áo sơ mi bị tuột ra, lộ cảnh xuân chói lòa.

(La Chiến lại làm em thật không dễ dàng =)))))

.....

Mùa thu - hè hằng năm là mùa của các giải đấu trong nước và mấy cúp Châu Âu, là mùa ăn nên làm ra nhất với mấy quán bar của ông chủ La, qua một mùa World Cup bốn năm một lần, rồi Giải vô địch châu Âu và Thế vận hội Olympic, quán sẽ càng nổi tiếng hơn. Quán bar chật kín chỗ, hành lang và lối đi cũng chật kín, nhiều người không còn chỗ ngồi vẫn gọi một đồng bia và vài vài xiên nướng, đứng ở lối đi xem màn hình lớn, phấn khích vỗ tay. Mỗi khi đội nào cướp được bóng là nháy mắt tiếng hoan hô ồ lên khí thế ngất trời.

Ở một cái bàn có vị trí tốt nhất trong nhà hàng, đặt một chiếc ghế sofa, là chỗ của ông chủ La tự mình chiếm giữ, bên cạnh hắn là anh dậu. Phần thân trên của Thiệu Quân thoải mái ngã vào ghế sofa, hai chân dài duỗi thẳng gác trên bàn cà phê, đung đưa qua lại.

La Chiến gọi điện thoại, "Bé yêu, tan ca chưa? Đến đây đi, cùng với anh trai xem đá bóng!"

Thiệu Quân cũng gọi điện thoại: "Lão nhị, anh chui vào xó xỉnh nào rồi hử? Nhanh lăn tới đây đi, trận bóng sắp bắt đầu rồi!"

La Chiến lấy giọng điệu chủ gia đình dạy dỗ Trình Vũ qua điện thoại: "Anh nói này Trình Vũ, ông đây thật sự nể em đó. Lúc còn là cấp thấp thì ngày nào cũng túc trực trong văn phòng, siêng năng nhất cả cái đồn, còn bây giờ đã lên phó đồn trưởng rồi, sao em vẫn ở lại trực ở đồn canh sát vậy? Anh nhiều kiến thức hơn em, nên anh nói, phương pháp làm việc của em như vậy là sai rồi! "

La Chiến xót cho cảnh sát Trình nhà hắn, cũng đã là phó đồn trưởng rồi mà, tại sao người này vẫn hàng ngày làm công việc tận tâm cẩn trọng đến thế?

Vậy thăng chức để làm gì? Sao thấy chẳng có gì khác biệt giữa sếp với nhân viên quen hết vậy? Khi nào thì hắn được nhìn thấy Phó đồn trưởng Trình phát uy dạy bảo mấy đám cảnh sát cấp thấp đây?!

Thiệu Quân kiêu ngạo nã pháo trong điện thoại: "Lão nhị, hôm nay tuyến Đức của anh hôm nay chết chắc rồi! Ý của em sẽ tiêu diệt Đức của anh, hãy đợi đấy!"

La Lão nhị bò ra khỏi giường, lê đôi giày vải, lác lư từ cửa sau vào sảnh lớn quán bar.

Trình Vũ vội vàng thay thường phục, trên ngực áo sơ mi đồ mờ hôi, chạy bộ băng qua mấy con hẻm nhỏ, từ đồn canh sát chạy tới "Lão bằng hữu".

La Chiến lấy điện thoại di động bấm thật nhanh: "Tôi bắt Ý, nhất định sẽ thắng."

Thiệu Quân nằm ngửa, đá nhẹ vào La Chiến, chỉ huy: "Cá cho tôi lớn lớn xiu, Ý thắng bốn quả."

Trình Vũ ngồi thẳng dậy, mở miệng nói: "Ai nói hai người sẽ thắng? Cả hai đội đều có tỷ lệ cược tương đương nhau."

Thiệu Quân tự tin: "Tôi không bao giờ nhìn vào tỷ lệ cược. Tam gia đây nói Ý thắng là thắng!"

La Cường lạnh lùng nói: "Hôm nay ông đây ngồi đây trấn, để xem mấy con gà con Ý này có vào được một bàn không?!"

"Đánh cược cái gì?"

"Thế hai người muốn đánh cược cái gì?!"

"Trình Vũ, anh chỉ muốn đánh cược với em, người khác anh không quan tâm!"

La Chiến cười xấu xa.

"Đợi đấy."

Trình Vũ liếc La Chiến một cái lạnh lùng, nhưng trên khóe miệng lại nở một nụ cười, nụ cười trên khuôn mặt vô cùng đẹp đẽ và lãnh đạm của anh chính là vẻ đẹp thần hồn điên đảo khiến La Chiến luôn cảm thấy để có được nó, phải trả giá như thế nào cũng đáng.

"Lão nhị dám cá độ không? Dám không? Ai thua sẽ nằm dưới hầu hạ người kia buổi tối!"

Thiệu Quân nhìn chăm chăm vào La Cường đầy đe dọa.

"Em thua, ông đây sẽ cho lỗ thối của em nở hoa!"

La Cường hung hăng đáp lại ...

"Cút qua kia đi!"

"Qua bên kia đi!"

"Em không ngồi cạnh anh đâu!"

.....

Bốn người ngồi trên ghế sofa, từ lúc tiếng còi trận đấu vang lên, nhanh chóng chia thành hai phe, phân ra rõ ràng trận địa sẵn sàng đón quân địch.

La Lão nhị chiếm một góc sofa, bả vai banh rộng, một người chiếm hết hai vị trí, Trình Vũ thẳng tắp lưng ngồi bên cạnh La Cường, cả hai chuyên chú nhìn lên màn hình mỗi khi đội Đức có cơ hội tấn công.

Ở bên kia sofa, Thiệu Quân và La Chiến lác mông hứ hét điên loạn.

La Cường và Trình Vũ thì như hai cái hũ nút, xem bóng không gây ồn ào, lúc gay cấn lại càng không lên tiếng. Lúc Ý phản công, lướt qua Pierre bằng đường chuyền dài thẳng vào khu vực cấm địa, hai chân La Cường dưới bàn cứ đưa chân trái gác lên chân phải, rồi chân phải lên chân trái, Trình Vũ lo lắng đến mức hai tay nắm chặt, miệng hơi mím lại.

Ở đầu bên kia, hai người kia không có chuyện gì cũng hứ hét, lúc Ý có bóng thì lại còn gân cổ rống to hơn. La Chiến và Thiệu Quân lăn lộn trên ghế sofa tru lên, Ý trâu bò quá, ghi bàn cho ông đây đi, cho ông đây một cuộc khởi nghĩa nào, Bashen thể hiện đi!

Đội tuyển Đức bị tấn công sát đường biên ngang, trung vệ không lùi

xuống kịp, hậu vệ thất thủ, để cho vị thần mặt đen (*) đón bóng trong vòng 16m50. Bashen thậm chí còn không nhìn kỹ, ngay lập tức sút bóng. Quả bóng tạo ra một vòng cung tuyệt vời trong không khí như một chiếc roi, đi thẳng vào lưới!

(*) *Bashen là cầu thủ gốc Phi*

"A A A!!!!!!!"

môing Thiệu Quân như bật lo xo, từ trên ghế sofa nảy lên hai thước, lúc rớt xuống, anh đập mạnh vào La Chiến, cả hai hào hứng cùng nhảy gân cổ hét lên.

"Bashen của tôi, chuẩn không cần chỉnh!"

La Chiến tung nắm đấm, trên cổ nổi lên gân xanh.

"....."

Trình Vũ La Cường bên kia lặng ngắt như tờ. Trình Vũ khó chịu uống nửa ly bia, nheo mắt nhìn La Chiến nhà mình, coi bóng đá đến cái bộ dạng ngu ngốc như thế, đội tuyển Đức lại càng ngu ngốc hơn!

"Ý trâu bò quá! Ngầu quá!"

Thiệu Quân đắc thắng nhấp vài ngụm bia, bọt bia dính thành một vòng quanh môi, quay sang nháy mắt về phía La Cường một cái, tối nay chờ Tam gia gia "phản công" đi.

La Cường dài thượt mặt ngồi nghiêm, không nói lời nào, bà mẹ nó, ông đây ngồi ở chỗ này trấn mà cũng không có tác dụng nữa, Ý còn dám ghi bàn?

"Đàn ông Ý trông thích mắt thật, ngắm không chán tý nào, nhất là bộ đồ xanh dương bó sát này rất là ..."

Về sau Thiệu Quân đang muốn nói là, không chỉ có cái áo màu xanh

bó sát làm nổi rõ đường nét cơ ngực săn chắc của các cầu thủ, mà còn chiếc quần đùi trắng mỏng cũng làm nổi bật thứ nam tính ở phần thân dưới kia, thậm chí cằm, cổ và ngực lộ ra ở đường viền của áo thun cổ tròn cũng lông lá rậm rạp. Ngay cả mái tóc dày bông bông cũng toát lên phong vị riêng của đàn ông Địa Trung Hải ... Thật là quyến rũ chết người, Tam gia đây mẹ nó thích chết đi được!

Nhưng nửa câu chưa nói, ai đó cũng có thể đoán ra. La Cường nheo mắt nhìn cái tên nhóc lẳng lơ kia, hung hăng nghiến răng ken két muốn nhào lên ăn tươi nuốt sống...

Bốn anh em trong nhà đều là dân mê bóng đá, mỗi lần tụ tập xem trận đấu, nhất định phải chia phe, cổ vũ sôi máu.

Hôm nay là trận Đức đấu với Ý. La Tiểu tam nhi và Thiệu Tiểu tam nhi thành một phe. Nếu hôm khác là Hà Lan với Argentina thì La Chiến và cảnh sát nhỏ của hắn sẽ về thành một phe, cả hai đều yêu thích Ba chàng lính ngự lâm của Milan thời thơ ấu và vẫn có một tình yêu hoài cổ với hoa tulip màu cam

Thiệu Quân thì sao? Thiệu Quân còn hoài cổ hơn nhiều, anh đã là một fan cuồng Argentina nhiều năm rồi. Tấm poster chiến thần Batty tóc vàng, cả người phát ra hormon hoang dã anh treo trên tường ký túc xá đại học bốn năm cũng là báu vật của anh. Mối tình đầu ngây thơ nhất của Tam gia đây hồi đó là Batty đó, ở bên cạnh anh đến bốn năm!

Hết hiệp một, Ý tạm dẫn trước. Thiệu Quân rung đùi đắc ý trên ghế sofa. Anh mặc một chiếc quần đùi thời trang dài đến đầu gối màu xanh nhạt, đi dép xỏ ngón, khoe hai chân thon dài.

La Cường đứng dậy đi giãn gân cốt.

Một thanh niên cao ráo trên hành lang tìm chỗ ngồi cầm ly bia, đưa cái ly đã cạn cho La Cường: "Này, châm thêm bia cho chúng tôi."

La Cường ăn mặc rất giản dị, áo thun quần tây bình thường, trông

rất giống với đồng phục của phục vụ trong quán bar.

Với đôi mắt độc địa sắc lẹm của mình, hắn nhận ra tên lỗi trước mặt mình là ai trong nháy mắt.

Một người quen biết cũ không tính là người quen.

Phố bar Hậu Hải là một địa điểm giải trí nổi tiếng ở Bắc Kinh. Ai mà chưa từng đến Hậu Hải? Cảnh sát Trâu Vân Giai hôm nay cùng với một số đồng nghiệp cảnh sát cũng đến đây, nhưng không chộp được bàn trống nào, nãy giờ vẫn chỉ có thể đứng xem, trong lòng đang khó chịu.

La Cường quay lại quầy bar rót cho Trâu Vân Giai một ly bia, không nói tiếng nào.

Trâu Vân Giai nói: "À này phục vụ, hay là anh có thể kê vài cái ghế đầu làm bàn ăn được không, đúng thế này chúng tôi không ăn xiên nướng được!"

La Cường lạnh lùng nói: "Không có ghế."

"Quán của anh không có cả ghế đầu à?" Trâu Vân Giai hít một hơi, nhíu mày nói, "Ông chủ của anh đâu, gọi ông chủ ra đây đi."

La Cường nhướng mày, chậm rãi nói: "Tôi là ông chủ, có gì thì nói."

Anh là ông chủ? Trâu Vân Giai nhìn kỹ La Cường lần nữa, ở tuổi này ... thực sự cũng không giống một bồi bàn bình thường. Trên mặt thoáng qua một nụ cười, anh ta ưỡn ngực, ra vẻ lên mặt nói nhỏ với La Cường: "Anh bạn, tuy chúng tôi không đặt bàn trước, nhưng có thể giúp tôi tìm một bàn được không? Chúng tôi..."

Trâu Vân Giai lấy trong túi ra thẻ cảnh sát.

Thẻ cảnh sát à?

Thẻ cảnh sát cơ bản đi đến đâu cũng đều dùng được, việc lớn có thể không đủ, nhưng mà kiểu mấy quán hàng rong hay quán bar nhỏ thế này, ông chủ thấy khách là cảnh sát cũng phải khách khí, lấy lòng, không dám xúc phạm. Trâu Vân Giai chính là đang muốn có "ưu tiên" này.

"Cảnh sát hả?" La Cường liếc nhìn thẻ của Sĩ quan Trâu, vô cảm nói: "Không có bàn cho cậu."

Mặt Trâu Vân Giai hơi biến sắc.

La Cường liếc nhìn khắp quán, chế nhạo: "Quán của ông đây thiếu mẹ gì cảnh sát. Xếp hàng chờ ở cửa đi."

Trâu Vân Giai: "....."

La Cường không nói lời nào, quay đầu lại tiếp tục đi xem bóng.

Trâu Vân Giai bị hấn làm mất hết cả mặt mũi, trước mặt đồng nghiệp không nói được lời nào. Anh ta xấu hổ nhìn chăm chăm theo bóng lưng của La Cường, chợt thấy một đôi chân dài tuyệt đẹp cực kỳ quen thuộc lộ ra từ góc ghế sofa...

Trâu Vân Giai sửng sốt, bỏ lại một câu "Hình như tôi thấy người quen, tôi đi xem thử." với đồng nghiệp bên cạnh rồi sải bước tới.

./.

-----oOo-----